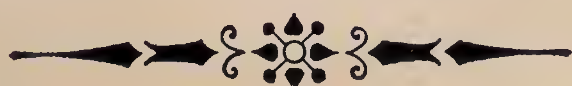

สามก๊ก

ฉบับ เจ้าพระยาพระคลัง (หน)

ตอนที่ ๑ – ๒๑

สภาการค้า
หอการค้าไทย
สมาคมพ่อค้าไทยในพระบรมราชูปถัมภ์
พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ

นายจุลินทร์ ล่ำซำ ป.ม., ท.ช., ต.จ.ว.

ณ เมรุหน้าพลับพลาอิศริยาภรณ์ วัดเทพศิรินทราวาส
วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๐๙

สามก๊ก

ฉบับ เจ้าพระยาพระคลัง (หน)

ตอนที่ ๑ – ๒๑

สภาการค้า

หอการค้าไทย

สมาคมพ่อค้าไทยในพระบรมราชูปถัมภ์

พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ

นายจุลินทร์ ล่ำซำ ป.ม., ท.ช., ต.จ.ว.

ณ เมรุหน้าพลับพลาอิศริยาภรณ์ วัดเทพศิรินทราวาส

วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๐๙

สามก๊ก

ฉบับ

เจ้าพระยาพระคลัง (หน)

พิมพ์ครั้งแรก	ในงานพระเมรุสมเด็จพระบิตุฉาเจ้า สุขุมาลมารศรี พระอัครราชเทวี		พ.ศ. ๒๔๗๑
พิมพ์ครั้งที่สอง	สำนักพิมพ์อุดม มีภาพประกอบ		พ.ศ. ๒๔๘๗
พิมพ์ครั้งที่สาม	โรงพิมพ์คุรุสภา		พ.ศ. ๒๔๙๑
พิมพ์ครั้งที่สี่	สำนักพิมพ์เพลินจิตต์		พ.ศ. ๒๔๙๘
พิมพ์ครั้งที่ห้า	สำนักพิมพ์คลังวิทยา	เมษายน	พ.ศ. ๒๕๐๖
พิมพ์ครั้งที่หก	สำนักพิมพ์คลังวิทยา	กันยายน	พ.ศ. ๒๕๐๖
พิมพ์ครั้งที่เจ็ด	สำนักพิมพ์ศิลปาบรรณาคาร	มีนาคม	พ.ศ. ๒๕๐๘
พิมพ์ครั้งที่แปด	สำนักพิมพ์คลังวิทยา	มีนาคม	พ.ศ. ๒๕๐๘
พิมพ์ครั้งที่เก้า (เฉพาะตอนที่ ๑–๒๑)	ในงานพระราชทานเพลิงศพ นายจุลินทร์ ล่ำซำ	กุมภาพันธ์	พ.ศ. ๒๕๐๙

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ชวนพิมพ์ 112-116 ถนนบริพัตร พระนคร โทร. 810541
นายชวน ศรสงคราม ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2509

คำนำ

เนื่องในงานพระราชทานเพลิงศพ **นายจุลินทร์ ล่ำซำ** กำหนดงานวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๙ ณ เมรุหน้าพลับพลาอิศริยาภรณ์ วัดเทพศิรินทราวาส นายจิตตะเสน ไชยาคำ ได้เป็นผู้แทนมาแจ้งแก่เจ้าหน้าที่กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร ว่า สภาการค้าหอการค้าไทยและสมาคมพ่อค้าไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ มีจิตศรัทธาร่วมกันจะจัดพิมพ์หนังสือเรื่อง **สามก๊ก** ฉบับ เจ้าพระยาพระคลังหน (*บุญ—หลง*) แปล เพื่อแจกเป็นอนุสรณ์ในงานนี้ แต่เนื่องจากมีเวลาจัดพิมพ์จำกัด และเรื่องสามก๊กเป็นเรื่องใหญ่ไม่สามารถจะพิมพ์ให้จบทั้งเรื่อง จึงขออนุญาตพิมพ์เพียง ตอนที่ ๑ ถึงตอนที่ ๒๑ กรมศิลปากรยินดีอนุญาตให้พิมพ์ได้ตามความประสงค์

หนังสือสามก๊กนี้เป็นวรรณคดีประเภทความเรียงที่สำคัญเรื่องหนึ่งของไทย ถ้าไม่นับหนังสือภาษาบาลีหรือมคธที่แปลเป็นไทย เช่น พวกนิทานชาดก และตำนานต่าง ๆ ก็อาจจะนับได้ว่าสามก๊กเป็นหนังสือบันเทิงคดีเล่มแรกที่ได้รับการแปลจากภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทย หนังสือสามก๊กนี้เป็นความเรียงที่ไพเราะงดงามสละสลวย และได้รสทางวรรณคดีเป็นอย่างดี มีลักษณะพิเศษเฉพาะจนกระทั่งกลายเป็นแบบฉบับในการแปลหนังสือพงศาวดารและบันเทิงคดีของจีนเรื่องอื่น ๆ ในยุคต่อ ๆ มา

หนังสือเรื่องสามก๊ก มีตำนานและความนิยมเป็นมาอย่างไร สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระยาดำรงราชานุภาพ ได้ทรงเรียบเรียงไว้เป็นหนังสืออีกเล่มหนึ่ง ให้ชื่อว่า "**ตำนานหนังสือสามก๊ก**" มีความสำคัญควรยกมากล่าว ณ ที่นี้ คือ

"หนังสือสามก๊กไม่ใช่เป็นพงศาวดารสามัญ จีนเรียกว่า "**สามก๊กจี่**" แปลว่าจดหมายเหตุเรื่องสามก๊ก เป็นหนังสือซึ่งนักปราชญ์จีนคนหนึ่งเลือกเอาเรื่องในพงศาวดารตอนหนึ่งมาแต่งขึ้น โดยประสงค์จะให้เป็นตำราสำหรับศึกษาอุบายการเมืองและการสงคราม และแต่งดีอย่างยิ่ง จึงเป็นหนังสือเรื่องหนึ่งซึ่งนับถือทั่วไปในประเทศจีน และตลอดไปจนถึงประเทศอื่น ๆ

ต้นตำนานของหนังสือสามก๊กนั้น ทราบว่าเดิมเรื่องสามก๊กเป็นแต่นิทานสำหรับเล่ากันอยู่ก่อน เมื่อถึงสมัยราชวงศ์ถัง (พ.ศ. ๑๑๖๑—๑๔๔๙) เกิดมีการเล่นงิ้วขึ้นในเมืองจีน พวกงิ้วก็ชอบเอาเรื่องสามก๊กไปเล่นด้วยเรื่องหนึ่ง ต่อมาถึงสมัยราชวงศ์หงวน (พ.ศ. ๑๘๒๐—๑๙๑๐) การแต่งหนังสือจีนเพื่องฟูขึ้น มีผู้ชอบเอาเรื่องพงศาวดารมาแต่งเป็นเรื่องหนังสืออ่าน แต่ก็ยังไม่ได้เอาเรื่องสามก๊กมาแต่งเป็นหนังสือ (๑) จนถึงสมัยราชวงศ์ไต้เหม็ง (พ.ศ. ๑๙๑๑—๒๑๘๖) จึงมีนักปราชญ์จีนชาวเมืองฮั่งจิ๋วคนหนึ่งชื่อ ล่อกวนตง คิดแต่งหนังสือเรื่องสามก๊กขึ้น เป็นหนังสือ ๑๒๐ ตอน ต่อมามีนักปราชญ์จีนอีก ๒ คน คนหนึ่งชื่อ เม่าจงกัง คิดจะพิมพ์หนังสือ

---

(๑) ในคำนำเรื่องสามก๊กภาษาอังกฤษของมิสเตอร์บริเวตเตเลอ ว่าหนังสือสามก๊กแต่งครั้งสมัยราชวงศ์หงวน แต่พระเจนจีนอักษรได้สอบว่าหาเป็นเช่นนั้นไม่

สามก๊ก จึ่งแต่งคำอธิบายและพังโพย (๑) เพิ่มเข้า แล้วให้นักปราชญ์จีนอีกคน ๑ ชื่อ กิมเสี่ยถ่าง อ่านตรวจ กิมเสี่ยถ่างเลื่อมใสในหนังสือเรื่องสามก๊ก ช่วยแก้ไขคำพังโพยของเม่าจงกัง แล้วแต่งคำอธิบายของกิมเสี่ยถ่างเองเป็นทำนองคำนำ (๒) มอบให้เม่าจงกังไปแกะตัวพิมพ์ตีพิมพ์หนังสือเรื่องสามก๊กขึ้น หนังสือสามก๊กจึ่งได้มีฉบับพิมพ์แพร่หลายในประเทศจีน แล้วได้ฉบับต่อไปถึงประเทศอื่น ๆ

ได้ลองสืบสวนดูเมื่อจับแต่งตำนานนี้ ได้ความว่าหนังสือสามก๊กได้แปลเป็นภาษาต่าง ๆ ถึง ๑๐ ภาษา (๓) คือ

๑. แปลเป็นภาษาญี่ปุ่นเมื่อ พ.ศ. ๒๒๓๕

๒. แปลเป็นภาษาเกาหลี พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๔๐๒

๓. แปลเป็นภาษาญวน พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๒

๔. แปลเป็นภาษาเขมร แปลเมื่อใดหาทราบไม่ ยังไม่ได้พิมพ์

๕. แปลเป็นภาษาไทยเมื่อราว พ.ศ. ๒๓๔๕

๖. แปลเป็นภาษามลายู พิมพ์ (๔) เมื่อ พ.ศ. ๒๔๓๕

---

(๑) พังโพยนั้นเป็นทำนองฟุตโน้ต มักเรียกในภาษาไทยว่า "คำกลาง" แปลไว้ในหนังสือสามก๊กภาษาไทยหลายแห่ง แต่ว่าไม่หมดที่เม่าจงกังได้แต่งไว้

(๒) คำอธิบายของกิมเสี่ยถ่างจะปรากฏในหนังสือนี้ต่อไปข้างหน้า (ตำนานหนังสือสามก๊ก)

(๓) เชื่อว่าจะได้แปลเป็นภาษาอื่น ซึ่งยังสืบไม่ได้ความมีอยู่อีก เช่นภาษามงโกเลเป็นต้น

(๔) พวกเกาหลีกับพวกญวนใช้หนังสือจีนเป็นหนังสือสำหรับบ้านเมืองอยู่แล้ว บางทีจะใช้หนังสือสามก๊กที่จีนพิมพ์อยู่ก่อน พิมพ์เองต่อชั้นหลัง ที่แปลเป็นภาษาเขมรนั้นเข้าใจว่าแปลจากฉบับพิมพ์ภาษาไทยที่ได้ไปจากกรุงเทพ ฯ ที่แปลเป็นภาษามลายูพิมพ์ที่เมืองสิงคโปร์ แต่จะได้ฉบับมาแต่ไหนและแปลเมื่อใดหาทราบไม่

๗. แปลเป็นภาษาละติน มีฉบับเขียนอยู่ในรอยัลอาเซียติคโซไซเอตี้ แต่จะแปลเมื่อใดไม่ปรากฏ

๘. แปลเป็นภาษาสเปญ เมื่อ พ.ศ. ๒๓๗๓

๙. แปลเป็นภาษาฝรั่งเศส เมื่อ พ.ศ. ๒๓๘๘

๑๐. แปลเป็นภาษาอังกฤษ พิมพ์ (๑) เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๙

ตำนานการแปลหนังสือสามก๊กเป็นภาษาไทย มีคำบอกเล่าสืบกันมาว่า เมื่อในรัชกาลที่ ๑ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก มีพระราชดำรัสสั่งให้แปลหนังสือพงศาวดารจีนเป็นภาษาไทย ๒ เรื่อง คือเรื่องไซ่ฮั่นเรื่อง ๑ กับเรื่องสามก๊กเรื่อง ๑ โปรด ฯ ให้สมเด็จพระเจ้าหลานเธอกรมพระราชวังหลังทรงอำนวยการแปลเรื่องไซ่ฮั่น และให้เจ้าพระยาพระคลัง (หน) อำนวยการแปลเรื่องสามก๊ก คำที่เล่ากันมาดังกล่าวนี้ ไม่มีในจดหมายเหตุ แต่เมื่อพิเคราะห์ดูเห็นมีหลักฐานควรเชื่อได้ว่าเป็นความจริง ด้วยเมื่อในรัชกาลที่ ๑ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ทรงเอาเป็นพระราชธุระขวนขวายสร้างหนังสือต่าง ๆ ขึ้นเพื่อประโยชน์สำหรับพระนคร หนังสือซึ่งเป็นต้นฉบับตำรับตำราในกรุงรัตนโกสินทร์นี้ ทั้งที่รวบรวมของเก่า ที่แต่งใหม่ และที่แปลมาจากภาษาต่างประเทศ เกิดขึ้นในรัชกาลที่ ๑ มีมาก แต่ว่าในสมัยนั้นเป็น

---

(๑) หนังสือสามก๊กที่แปลเป็นภาษาละตินนั้น บาทหลวงโรมันคัทธอลิคคน ๑ ซึ่งได้มียศเป็นบิชอบอยู่ในเมืองจีนเป็นผู้แปล ที่แปลเป็นภาษาอังกฤษนั้น เคยแปลช้านานแล้ว แต่ว่าแปลเพียงบางตอน มิสเตอร์บริเวตเตเลอพึ่งแปลตลอดทั้งเรื่องแล้วพิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๘ สมเด็จเจ้าฟ้า ฯ กรมพระนครสวรรค์วรพินิตเสด็จไปได้มาจากเมืองสิงคโปร์ ประทานแก่หอพระสมุดสำหรับพระนคร

หนังสือเขียนในสมุดไทยทั้งนั้น ฉบับหลวงมักมีบานแพนกแสดงว่าโปรด ฯ ให้สร้างขึ้นเมื่อปีใด แต่หนังสือเรื่องไซ่ฮั่นกับสามก๊ก ๒ เรื่องนี้ ต้นฉบับที่ยังปรากฏอยู่มีแต่ฉบับเชลยศักดิ์ ขาดบานแพนกข้างต้นจึงไม่มีลายลักษณ์อักษรเป็นสำคัญว่าแปลเมื่อใด ถึงกระนั้นก็ดีมีเค้าเงื่อนอันส่อให้เห็นชัดว่าหนังสือเรื่องไซ่ฮั่นกับเรื่องสามก๊กแปลเมื่อในรัชกาลที่ ๑ ทั้ง ๒ เรื่อง เป็นต้นว่าสังเกตเห็นได้ในเรื่องพระอภัยมณีที่สุนทรภู่แต่ง ซึ่งสมมติให้พระอภัยมณีมีวิชาชำนาญการเป่าปี่ ก็คือเอามาแต่เตียวเหลียงในเรื่องไซ่ฮั่น ข้อนี้ยิ่งพิจารณาดูคำเพลงปี่ของเตียวเหลียงเทียบกับคำเพลงปี่ของพระอภัยมณี ก็ยิ่งเห็นได้ชัดว่า ถ่ายมาจากกันเป็นแท้ ด้วยเมื่อรัชกาลที่ ๑ สุนทรภู่เป็นข้าอยู่ในกรมพระราชวังหลัง คงได้ทราบเรื่องไซ่ฮั่นมาแต่เมื่อแปลที่วังหลัง ส่วนเรื่องสามก๊กนั้นเค้าเงื่อนก็มีอยู่เป็นสำคัญในบทละคอนนอกเรื่องคาวี ซึ่งพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยทรงพระราชนิพนธ์บทหนึ่งว่า

“ ๏ เมื่อนั้น ไวยทัตหุนหันไม่ทันตรึก
อวดรู้อวดหลักฮักฮึก ข้าเคยพบรบศึกมาหลายยก
จะเข้าออกยอกย้อนผ่อนปรน เล่ห์กลเรานี้อย่าวิตก
ทั้งพิไชยสงครามสามก๊ก ได้เรียนไว้ในอกสารพัด
ยายกลับไปทูลพระเจ้าป้า ว่าเรารับอาสาไม่ข้องขัด
ค่ำวันนี้คอยกันเป็นวันนัด จะเข้าไปจับมัดเอาตัวมา”

พึงเห็นได้ในบทละคอนนี้ว่า ถึงรัชกาลที่ ๒ หนังสือสามก๊กที่แปลเป็นภาษาไทยได้อ่านกันจนนับถืออยู่แล้ว สมกับที่อ้างว่าแปลในรัชกาลที่ ๑ ใช่แต่เท่านั้น มีเค้าเงื่อนที่จะสันนิษฐานต่อไปอีกว่าความนับถือเรื่อง

สามก๊กดังในพระราชนิพนธ์นั้น เป็นมูลเหตุให้แปลหนังสือพงศาวดารจีนเรื่องอื่น ๆ ในรัชกาลภายหลังต่อมา ข้อนี้มีจดหมายเหตุเป็นหลักฐานอยู่ในบานแพนก ว่าถึงรัชกาลที่ ๒ เมื่อ พ.ศ. ๒๓๖๒ พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยโปรด ฯ ให้แปลเรื่องเลียดก๊กอีกเรื่องหนึ่ง ๑ และปรากฏนามผู้รับสั่งให้เป็นพนักงานการแปลล้วนผู้มีศักดิ์สูงและทรงความสามารถถึง ๑๒ คน คือ กรมหมื่นนเรศร์โยธี ๑ เจ้าพระยาวงศ์ษาสุรศักดิ์ ๑ เจ้าพระยายมราช ๑ พระยาโชฎึกราชเศรษฐี ๑ พระทองสื่อ ๑ จมื่นไวยวรนาถ ๑ นายจ่าเรศ ๑ นายเล่ห์อาวุธ ๑ หลวงลิขิตปรีชา ๑ หลวงวิเชียรปรีชา ๑ หลวงญาณปรีชา ๑ ขุนมหาสิทธิโวหาร ๑ พึงสันนิษฐานว่าเพราะทรงพระราชดำริเห็นว่า เป็นหนังสืออันสมควรแปลไว้เพื่อประโยชน์ราชการบ้านเมืองเช่นเดียวกับที่พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกโปรด ฯ ให้แปลเรื่องไซ่ฮั่นและสามก๊ก ยังมีหนังสือเรื่องห้องสินกับเรื่องตั้งฮั่นอีก ๒ เรื่อง ฉบับพิมพ์ที่ปรากฏอยู่ไม่มีบานแพนกบอกว่าแปลเมื่อใด แต่สำนวนแต่งเป็นสำนวนเก่า อาจแปลเมื่อในรัชกาลที่ ๒ ก็เป็นได้ ด้วยเรื่องห้องสินอยู่ข้างหน้าต่อเรื่องเลียดก๊กและเรื่องตั้งฮั่นอยู่ในระหว่างเรื่องไซ่ฮั่นกับเรื่องสามก๊ก"

นอกจากนั้นในคำนำหนังสือสามก๊ก สำนักพิมพ์อุดมจัดพิมพ์จำหน่าย เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๗ ก็ได้กล่าวถึงความสำคัญของเรื่องนี้ไว้ว่า

"แต่ถ้าว่าถึงเนื้อเรื่องบางตอนในสามก๊กแล้วเข้าใจว่าน่าจะได้มาเป็นต้นเค้าในวรรณคดีไทยบางเรื่องและบางตอน เช่นในเรื่องพระอภัยมณีท่านมหากวีเอกสุนทรภู่ ได้พูดถึงมหิงขสิงขรว่า

พอได้ยินเสียงระฆังข้างหลังเขา เห็นผู้เฒ่าออกจากชวากผา
ดูสรรพางค์ร่างกายแก่ชรา แต่ผิวหน้านั้นละม้ายคล้ายทารก

ข้อความตรงนี้คล้ายกับที่กล่าวถึงผู้วิเศษที่มาบอกตำรายาแก่เตียวกั๊กหรือจางเจี๋ยะ หัวหน้าโจรโพกผ้าเหลืองในเรื่องสามก๊ก

และมีผู้นำเอาเนื้อเรื่องบางตอนในสามก๊กมาแต่งเป็นบทขับร้องก็หลายตอน บางตอนก็เป็นที่นิยมกันแพร่หลายมาก เช่นตอนเจียวยี่รากเลือดว่า

แสนสงสารเจียวยี่คราวนี้หนอ ระทดท้อเสียใจให้สะอื้น
กำเริบฤทธิ์เกาทัณฑ์สู้กลั้นกลืน ลุกขึ้นยืนร้องว่าสุราลัย
บังคับข้าให้มาเกิดประเสริฐสิทธิ์ สู่สถิตใต้หล้าสุธาไหว
ปราบศัตรูสู้สงครามไม่คร้ามใคร สถิตในกังตั๋งผั่งนที
เหตุไฉนให้ขงเบ้งเก่งฉกาจ ล่อเป็นทาสเสียกลจนป่นปี้
ประกาศก้องร้องขึ้นได้สามที โรคทวีเสียวซาบปลาบฤทัย
กำเริบฤทธิ์พิษเกาทัณฑ์เข้าบรรจบ ล้มสลบนิ่งแน่หมอแก้ไข
พอรู้สึกนึกแค้นแน่นหัวใจ โลหิตไหลอ้าปากรากกระจาย
สู้แข็งขืนยืนตรงดำรงจิต ดวงชีวิตจะวินาศลงขาดหาย
อายุได้สามสิบเจ็ดเศษวันตาย แสนเสียดายคนดีเจียวยี่เอย.

นอกจากนี้ยังมีบทมโหรีตับจูล่งที่ร้องกันแพร่หลายและบทอื่น ๆ อีก เคยฟังเล่ากันมาว่า ท่านผู้ใหญ่แต่ก่อนนิยมอ่านสามก๊ก ยิ่งท่านผู้มีหน้าที่

เกี่ยวข้องรบทัพจับศึกด้วยแล้ว ว่ากันว่าถือเป็นหนังสือสำคัญเรื่องหนึ่งที่จะต้องอ่านและรู้ไว้ เพราะนับถือกันว่าเป็นเรื่องให้ความรู้และแง่คิดในกลยุทธและยุทธวิธีต่าง ๆ ดูเหมือนตอนที่อ่านกันสนุกสนานมากก็เห็นจะเป็นตอนสุมาอี้กับขงเบ้งซ้อนกลศึกกัน ที่จำกันได้มากก็คือตอนที่ขงเบ้งถอยทัพไม่ทัน จึงใช้กลอุบายเปิดประตูเมือง แล้วแต่งตัวขึ้นไปดีดกระจับปี่อยู่กับเด็ก ๒ คนบนหอรบ ทำทีลวงสุมาอี้ให้ถอยทัพ ตรงนี้รู้สึกว่าคล้ายกับคราวเจ้าพระยาจักรีและเจ้าพระยาสุรสีห์ลวงอแซหวุ่นกี้ เมื่อตั้งรักษาเมืองพิษณุ-โลกในปลาย พ.ศ. ๒๓๑๘ สมัยกรุงธนบุรี ด้วยเห็นเหลือกำลังที่จะรักษาเมืองไว้ คิดจะถอยทัพจากพิษณุโลก จึงให้เอาปี่พาทย์ขึ้นไปตีตามป้อม ลวงให้ข้าศึกเข้าใจว่าคิดจะต่อสู้อยู่ในเมืองนานวัน แต่แล้วก็ทิ้งเมืองตีฝ่าหนีออกไป กลยุทธแบบนี้ ถ้าเจ้าพระยาจักรีและเจ้าพระยาสุรสีห์ ไม่เคยทราบเค้าเรื่องในสามก๊กตอนขงเบ้งลวงสุมาอี้นี้มาก่อน ก็ต้องหมายความว่าท่านแม่ทัพทั้ง ๓ บังเอิญมามีความคิดตรงกันเข้าอย่างน่าประหลาด และตอนสุมาอี้ถูกขงเบ้งลวงให้ถอยทัพนี้ มีผู้เอามาร้อยกรองเป็นลำนำขับร้องทางสำนวนกลอนไม่สู้ไพเราะ แต่จำกันได้แพร่หลายว่า

โยธาฮาเฮบ้างเสสรวล	ขับครวญตามภาษาอัชฌาสัย
ร้องเป็นลำนำทำนองใน	เรื่องขงเบ้งเมื่อใช้อุบายกล
ขึ้นไปนั่งบนกำแพงแกล้งตีขิม	พยักยิ้มให้ข้าศึกนึกฉงน
พวกไพรีมิได้แจ้งแห่งยุบล	ให้เลิกทัพกลับพลรีบหนีไป
สามสุมาข้าศึกนึกฉงน	คร้ามในกลขงเบ้งเก่งใจหาย
เคยเสียทัพยับแยบแทบตัวตาย	สุมาอี้นึกหน่ายฉงนความ

เล่ากันมาว่า บางตอน นักอ่านเมื่ออ่านไปแล้วเกิดความคิดอะไรขึ้นก็มักจะบันทึกลงไว้ข้าง ๆ สมุดหนังสือนั้น เช่น ตอนสุมาอี้นำทัพไปเห็นขงเบ้งคราวนี้ แล้วเข้าใจว่าขงเบ้งคงจะแต่งกลลวงไว้จึงชักม้าพาทหารรีบถอยกลับมา สุมาเจียวผู้บุตรจึงแย้งและยุให้เข้าจับตัวขงเบ้งว่าสุดความคิดอยู่แล้ว แต่สุมาอี้ไม่เห็นด้วย กลับว่าสุมาเจียวยังหนุ่มแก่ความ ตรงนี้นักอ่านบางท่านบันทึกลงไว้ข้างสมุดหนังสือว่า "ถ้าให้สุมาเจียวนำทัพมาคราวนี้ ก็คงจับขงเบ้งได้เสียแล้ว" ต่อมาเข้าใจว่านักอ่านคนหลังไปพบเข้าจึงบันทึกต่อเป็นคำตอบแย้งว่า "ถ้าสุมาเจียวนำทัพมา ขงเบ้งก็ไม่ใช้กลอุบายอย่างนี้" ทั้งนี้แสดงว่า ท่านแต่ก่อนนิยมอ่านหนังสือและอ่านกันอย่างสนใจจริงจังเพียงไร บางคนถึงกับจำถ้อยคำสำนวนภาษิต และคำพังเพยบางท่อนบางตอนของตัวสำคัญ ๆ บางตัวในเรื่องได้มาก ๆ สุดแต่ผู้อ่านจะชอบลักษณะนิสัยของตัวใดในเรื่อง กล่าวกันว่ามีคนจีนน้อยคนที่จะไม่รู้จักคำพังเพยของโจโฉ เมื่อเข้าใจผิดฆ่าแปะเฉียเพื่อนของพ่อผู้ที่ให้ที่พำนักแต่เมื่อได้ฆ่าแปะเฉียแล้วและตันก๋งต่อว่าขึ้น โจโฉก็กล่าวคำอันส่องลักษณะของตัวว่า 甯教我負天下人休教天下人負我 "เราเอาเปรียบผู้อื่นดีกว่าที่จะให้ผู้อื่นเอาเปรียบเรา"(๑) เรื่องสามก๊กจึงจัดเป็นเรื่องดีที่แสดงอุปนิสัยของตัวละคอนในเรื่องไว้ต่าง ๆ กัน ทำให้ผู้อ่านได้ทราบรสต่าง ๆ ตลอดจนได้ทราบถึงเหตุแห่งความเสื่อมโทรมถึงล่มจมของราชวงศ์ฮั่นอันเป็นราชวงศ์ของจีนที่มีอายุยืนยาวและสำคัญราชวงศ์หนึ่ง นอกจากนั้นผู้อ่านยังจะได้ทราบข่าวเคลื่อนไหวในอดีตกาลของชนชาติไทย บรรพบุรุษ

---

(๑) ในฉบับพิมพ์นี้ แปลลัดไว้เพียงว่า "ธรรมดาเกิดมาทุกวันนี้ย่อมจะรักษาตัวไว้มิให้ผู้อื่นคิดร้ายได้"

ของชาวเรา ที่มีกล่าวถึงไว้ในเรื่องสามก๊ก ตอนขงเบ้งปราบเบ้งเฮก นักประวัติศาสตร์สันนิษฐานกันว่าเบ้งเฮกและพรรคพวกของเบ้งเฮกที่ปรากฏในเรื่องนั้น เป็นคนไทย แต่ท่านผู้อ่านต้องไม่น้อยใจ ที่ในเรื่องสามก๊กไม่กล่าวเป็นทำนองยกย่องเบ้งเฮกและพรรคพวก ซึ่งว่าเป็นคนไทยนั้นเสียเลย เพราะท่านย่อมจะตระหนักดีแล้วว่า หนังสือสามก๊กนี้เราแปลมาจากฉบับภาษาจีน ซึ่งคนจีนแต่งไว้ในภาษาของเขา จึงเป็นธรรมดาที่เขาจะต้องไม่ยกย่องคนที่เขาถือว่าเป็นศัตรูในบัดนั้น แต่เป็นความรู้ของเรา จึงนำมากล่าวไว้ในคำนำนี้ด้วย"

กรมศิลปากรขออนุโมทนาในกุศลราศี ซึ่งเจ้าภาพและสภาการค้าหอการค้าไทยกับสมาคมพ่อค้าไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ได้มีจิตศรัทธาร่วมกันบำเพ็ญเป็นทักษิณานุปทาน อุทิศแก่ **นายจุลินทร์ ล่ำซำ** และจัดพิมพ์หนังสือวรรณคดีเรื่องสามก๊ก ตั้งแต่ตอนที่ ๑ ถึงตอนที่ ๒๑ ออกแจกจ่ายเผยแพร่เป็นวิทยาทาน จงเป็นมหากุศลดลบันดาลให้ **นายจุลินทร์ ล่ำซำ** สถิตอยู่ในสุคติภพ ประสบแต่ความสุขพรั่งพร้อมด้วยทิพสมบัติอิฏฐารมณ์ สมดังมโนปณิธานทุกประการเทอญ.

กรมศิลปากร

๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๙

ประวัติ

นายจุลินทร์ ล่ำซำ เป็นบุตรคนที่ ๓ ของ นายอึ้งยุกหลง และ นางทองอยู่ ล่ำซำ เกิดเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๔๗ ณ บ้านหวั่งหลี ข้างวัดทองธรรมชาติ ตำบลคลองสาน อำเภอคลองสาน จังหวัดธนบุรี

นายจุลินทร์ ล่ำซำ มีพี่น้องทั้งหมด คือ

นายโชติ ล่ำซำ (ถึงแก่กรรม)
นางนิติการณ์ประสม (จวง ชัยเฉนียน)
นายจุลินทร์ ล่ำซำ
นางทองพูล หวั่งหลี
นางสาวเล็ก ล่ำซำ
นายคีเซน ล่ำซำ
นายเกษม ล่ำซำ (ถึงแก่กรรม)
นางเกลียววรรณ วงศ์ชินศรี
นายรามินทร์ ล่ำซำ
นางพิศศรี พิศาลบุตร
นางยินดี ลิ่วเฉลิมวงศ์
นายไคชอย ล่ำซำ

นายจุลินทร์ ได้รับการศึกษาขั้นต้นจากโรงเรียนวัดเทพศิรินทร์ แล้วไปศึกษาต่อที่ฮ่องกงเป็นเวลา ๔ ปี หลังจากนั้นจึงได้เดินทางไปศึกษาต่อในวิชาพาณิชย์และเศรษฐศาสตร์ที่ประเทศอังกฤษ และเมื่อได้กลับมายังประเทศไทยก็ได้เข้าช่วยกิจการค้าของบิดาและพี่ชาย โดยได้เข้าดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการบริษัทป่าไม้ธัญญะผลล่ำซำ จำกัด ซึ่งได้รับสัมปทานป่าไม้ทางภาคเหนือของประเทศ และในขณะเดียวกันได้เข้ารับงานผู้จัดการโรงเลื่อยไม้กวงกิมหลง แปรรูปไม้เพื่อส่งเป็นสินค้าออกไปจำหน่ายต่างประเทศ ต่อมา นายจุลินทร์ ได้ขยายกิจการค้าออกไปอีก โดยเข้ารับตำแหน่งผู้จัดการบริษัทกวงโกหลง ซึ่งเป็นบริษัททำการส่งข้าวออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ บริษัทนี้ภายหลังได้เปลี่ยนเป็นบริษัทล็อกซ์เล่ย์ไรซ์ จำกัด พร้อมกันนี้ นายจุลินทร์ ได้เริ่มติดต่อเป็นผู้แทนบริษัทเดินเรือในการรับส่งสินค้าออก โดยได้เปิดบริษัทขึ้นดำเนินการชื่อ บริษัทอ่าวสยามเดินเรือ จำกัด

กิจการค้าของ นายจุลินทร์ เจริญก้าวหน้ามาโดยตลอด และในปี พ.ศ. ๒๔๘๒ นายจุลินทร์ ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้จัดการใหญ่ บริษัทไทยนิยมพาณิชย์ จำกัด ซึ่งเป็นบริษัทของคนไทยที่ใหญ่ที่สุดบริษัทหนึ่งในสมัยนั้น มีกิจการส่วนใหญ่เกี่ยวกับการรับสั่งสินค้าเข้า และส่งสินค้าออก นายจุลินทร์ได้ใช้ความสามารถดำเนินงานจนกิจการของบริษัทเจริญขึ้นเป็นลำดับ ได้มีการเปิดแผนกต่าง ๆ และรับพนักงานเพิ่มขึ้นอีกอย่างมากมาย อันเป็นการสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล ซึ่งต้องการจะฝึกฝนให้คนไทยรู้จักทำการค้าขาย และในด้านนี้ก็ได้รับผลอย่างเต็มที่ ดังจะเห็นได้ว่า

ในระยะต่อมาได้มีพนักงานของบริษัทไทยนิยม ฯ หลายท่าน ได้ออกไปบริหารงานในกิจการอื่นหรือตั้งกิจการของตนเองขึ้นเป็นปึกแผ่นมั่นคง และมีชื่อเสียงอยู่ในวงการค้าตราบจนทุกวันนี้

ต่อมา นายจุลินทร์ได้ริเริ่มก่อตั้งบริษัทคลังสินค้าแม่น้ำ จำกัด และดำรงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการของบริษัทนี้เป็นเวลาหลายปี

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๘ นายจุลินทร์ เป็นผู้หนึ่งที่ได้ร่วมกับ นายโชติ ล่ำซำ พี่ชาย และมิตรสหายในวงการธุรกิจ ก่อตั้ง ธนาคารกสิกรไทย จำกัด ขึ้นเมื่อวันที่ ๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๘ โดยมี นายโชติ ล่ำซำ เป็นกรรมการผู้จัดการคนแรก

นายจุลินทร์ เป็นผู้ที่มีความชำนาญและรอบรู้ความเป็นไปของวงการธุรกิจเป็นอย่างดี จึงได้เคยดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ ในบริษัทต่าง ๆ ในระยะต่อมาอีกดังนี้ :—

ประธานกรรมการ ธนาคารกสิกรไทย จำกัด

ประธานกรรมการ บริษัทสมบัติล่ำซำ จำกัด

ประธานกรรมการ บริษัทล็อกซ์เล่ย์ (กรุงเทพ ฯ) จำกัด

ประธานกรรมการ บริษัทล่ำซำอิมปอร์ต จำกัด

ประธานกรรมการ บริษัทหยาดฟ้าภัตตาคาร จำกัด (ห้อยเทียนเหลา)

กรรมการอำนวยการ บริษัทเมืองไทยประกันชีวิต จำกัด

กรรมการจัดการ บริษัทสหโรงแรมไทยและการท่องเที่ยว จำกัด (โรงแรมเอราวัณ)

กรรมการจัดการ ธนาคารแห่งเอเซีย ฯ จำกัด
กรรมการ ธนาคารนครหลวงไทย จำกัด
กรรมการ บริษัทแสนสุรัตน์ จำกัด
กรรมการ บริษัทชลประทานซิเมนต์ จำกัด

ดังจะเห็นแล้วว่า นายจุลินทร์ เป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในธุรกิจหลายด้าน หลายประเภท ได้เคยผ่านงานในด้านต่าง ๆ มาเป็นเวลานาน ประกอบกับได้ให้ความสนใจแก่วงสังคมธุรกิจอย่างดีที่สุดตลอดมาทุกสมัย จึงเป็นบุคคลซึ่งเป็นที่รู้จักและนับถือในบรรดานักธุรกิจทั่วไปทั้งฝ่ายไทยและจีน นายจุลินทร์เป็นผู้หนึ่งซึ่งได้มีส่วนในการก่อตั้งสภาการค้า และสมาคมพ่อค้าไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ และได้เคยรับเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งเกี่ยวกับสถาบันการค้าและสังคมต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ :—

ประธานสภาการค้า พ.ศ. ๒๕๐๑

ประธานกรรมการ หอการค้ากรุงเทพ ฯ (หอการค้าไทยในปัจจุบัน) พ.ศ. ๒๔๘๙, ๒๔๙๐, ๒๔๙๒, ๒๔๙๕

รองประธานกรรมการ หอการค้ากรุงเทพ ฯ (หอการค้าไทยในปัจจุบัน) พ.ศ. ๒๔๙๑, ๒๔๙๓, ๒๔๙๗, ๒๕๐๑

นายกสมาคมพ่อค้าไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ พ.ศ. ๒๔๘๖, ๒๔๘๙, ๒๔๙๑

นายกสมาคมแบดมินตันแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ พ.ศ. ๒๔๙๙, ๒๕๐๐, ๒๕๐๑, ๒๕๐๒

นายกสโมสรสหมิตร พ.ศ. ๒๔๙๖, ๒๔๙๗, ๒๔๙๘, ๒๔๙๙, ๒๕๐๐, ๒๕๐๑, ๒๕๐๒

ประธานกรรมการกิตติมศักดิ์สมาคมจีนแคะ

กรรมการสมาคมนักเรียนเก่าอังกฤษ ในพระบรมราชูปถัมภ์

กรรมการพุทธสมาคมแห่งประเทศไทย

กรรมการสมาคมสหประชาชาติ

นอกจากจะเป็นพ่อค้าที่ประสบความสำเร็จในธุรกิจ ทั้งในด้านส่วนตัวและส่วนรวมแล้ว นายจุลินทร์ยังได้พยายามทุกวิถีทางที่จะให้ความร่วมมือสนับสนุนกิจการของรัฐบาลตลอดมาทุกสมัย และเคยได้รับเกียรติแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งต่าง ๆ คือ :—

ได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้า ฯ แต่งตั้งให้เป็นสมาชิกวุฒิสภา

รองหัวหน้าทูตการค้าไปเจรจาการค้าที่ประเทศญี่ปุ่น

ประธานกรรมการกองรางวัลงานฉลองรัฐธรรมนูญ

ประธานกรรมการกองรางวัลงานกีฬาแหลมทอง

กรรมการสันนิบาตป้องกันภัยทางอากาศ ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒

ได้บริจาค และชักชวนญาติมิตร ร่วมอุทิศเงินจัดหาปืนต่อสู้อากาศยานให้กองทัพไทย ๕ กระบอก และปืนกลอีก ๒๐๐ กระบอก

กรรมการหาเงินบำรุงความสุขทหาร

กรรมการบำรุงขวัญประชาชน

กรรมการสร้างอนุสาวรีย์สมเด็จพระเจ้าตากสิน

กรรมการพัฒนาการท้องถิ่นจังหวัดธนบุรี

นายจุลินทร์ เป็นผู้ที่มีความเมตตาประจำใจมองเห็นความจำเป็นและความทุกข์ยากของเพื่อนมนุษย์ที่อยู่ในฐานะลำบาก มีความคิดที่จะบำเพ็ญประโยชน์ต่อส่วนรวมให้ได้มากที่สุด มีความสำนึกในความรับผิดชอบที่บุคคลพึงมีต่อสังคมอย่างจริงจัง ตลอดชีวิตได้อุทิศทั้งแรงกาย ปัญญา และทรัพย์สิน เพื่อสาธารณกุศลต่าง ๆ ดังจะเห็นได้ดังต่อไปนี้ :—

ดำรงตำแหน่ง ประธานกรรมการมูลนิธิ โรงพยาบาลเทียนฟ้า พ.ศ. ๒๔๙๒, ๒๔๙๕, ๒๕๐๓ และได้ดำรงตำแหน่งประธานกรรมการกิตติมศักดิ์ของโรงพยาบาลเทียนฟ้า ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๕ จนถึงแก่อนิจกรรม

ดำรงตำแหน่ง ประธานกรรมการฝ่ายการเงิน และกองรางวัลงานกาชาดต่อเนื่องกันอยู่หลายสมัย ได้หาเงินเข้าสมทบในกิจการของสภากาชาดเป็นจำนวนมาก

ดำรงตำแหน่ง กรรมการอำนวยการผลประโยชน์ของ มูลนิธิไกซิวติ้ง

ริเริ่ม และดำรงตำแหน่งประธานกรรมการกิตติมศักดิ์งานสโมสรสันนิบาตของชาวจีนในประเทศไทยหารายได้โดยเสด็จพระราชกุศลเป็นจำนวนเงิน ๑,๓๐๐,๐๐๐.— บาท

บริจาค เงินจำนวน ๒๕๐,๐๐๐.— บาท ก่อสร้างตึกผู้สูงอายุที่ โรงพยาบาลประสาท พญาไท

บริจาค เงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐.— บาท ตั้งเป็นทุนให้โรงพยาบาลสมเด็จพระปิ่นเกล้า

บริจาค เงินจำนวน ๕๐,๐๐๐.— บาท เป็นเงินกองทุนโรงพยาบาลจีนแคะ

บริจาค เงินจำนวน ๑๕๐,๐๐๐.— บาท ให้แก่โรงเรียนมั่งกุ้จินเตอะ เพื่อการศึกษา

บริจาค เงินโดยร่วมกับ นายโชติ ล่ำซำ ซื้อที่ดินตรอกจันทร์จำนวน ๘ ไร่ มอบให้สมาคมจีนแคะเพื่อทำเป็นสุสานจีนแคะ

บริจาค เงินซื้อปอดเหล็กสำหรับรักษาโรคโปลิโอ และหีบเย็นเก็บศพ ให้แก่โรงพยาบาลตำรวจ

สร้าง โรงเรียน จุลินทร์ — สงวน อุทิศ ที่วัดกระจับพินิจ อำเภอธนบุรี จังหวัดธนบุรี

สร้าง เรือนพักคนไข้และเรือนพักญาติคนไข้ ที่โรงพยาบาลศรีราชา จังหวัดชลบุรี

สร้าง ห้องผ่าตัด โรงพยาบาลสมเด็จเจ้าพระยา

สมทบทุนสร้าง โรงเรียนสภาการค้า

สมทบทุนสร้าง ตึกอำนวยการสถานเสาวภา

การบำเพ็ญกุศลครั้งสุดท้ายคือ การจัดเตรียมเงินไว้โดยได้รับความร่วมมือจากบรรดาญาติมิตรเป็นจำนวนเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐.— บาท ซึ่งจะได้มอบให้โรงพยาบาลสมเด็จเจ้าพระยาก่อสร้างตึก "จุลินทร์ ล่ำซำ" สำหรับคนไข้อนาถา

นายจุลินทร์ ล่ำซำ ได้รับพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้า ฯ พระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ดังต่อไปนี้ :—

พ.ศ. ๒๔๘๖ ตริตราภรณ์มงกุฎไทย

พ.ศ. ๒๔๙๓ ตริตราภรณ์ช้างเผือก

พ.ศ. ๒๔๙๖ ทวิติยาภรณ์มงกุฎไทย

พ.ศ. ๒๕๐๓ ทวิติยาภรณ์ช้างเผือก

พ.ศ. ๒๕๐๗ ปถมาภรณ์มงกุฎไทย

พ.ศ. ๒๕๐๘ ตติยจุลจอมเกล้าวิเศษ

นายจุลินทร์ ได้สมรสกับ นางสาวสงวน หวั่งหลี เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๕ และหลังจากที่ นางสงวน ได้ถึงแก่กรรม ได้สมรสกับ นางสาวอดิสัย ตันสกุล เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๐ นายจุลินทร์ มีบุตร ธิดา รวมทั้งสิ้น ๖ คน คือ :—

ร้อยตรีไพโรจน์	ล่ำซำ	บุตร	นางส่งวน	ล่ำซำ
นายโพธิพงษ์	ล่ำซำ	บุตร	นางส่งวน	ล่ำซำ
นางจำนงศรี	รัตนิน	บุตร	นางส่งวน	ล่ำซำ
นางทวีนุช	จ่างตระกูล	บุตร	นางส่งวน	ล่ำซำ
นายธงชัย	ล่ำซำ	บุตร	นางพรรณี	ล่ำซำ
นายภูมิชาย	ล่ำซำ	บุตร	นางอดิลัย	ล่ำซำ

นายจุลินทร์ ได้เริ่มป่วยเป็นโรคเบาหวานตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๒ แม้จะได้รับการรักษาอย่างดี แต่เนื่องด้วย นายจุลินทร์ เป็นคนขยันขันแข็งในงานทั้งด้านส่วนตัวและส่วนรวม ร่างกายจึงไม่ได้รับการพักผ่อนเท่าที่ควร อาการของโรคกำเริบขึ้นเป็นลำดับ และในบั้นปลายได้ทำให้นัยน์ตาทั้งสองข้างเสื่อมลง จนเสียไปในที่สุดเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๖

แม้ไม่สามารถจะมองเห็นและสุขภาพเสื่อมโทรมลงเช่นนี้ นายจุลินทร์ ก็มิได้ย่อท้อ คงใช้ชีวิตเป็นปกติเช่นเคย แม้นายแพทย์ผู้รักษา ภริยา และบุตรธิดา จะพยายามขอร้องให้พักผ่อนเท่าใดก็ไม่เป็นผล ทั้งนี้เพราะ นายจุลินทร์ เป็นผู้มีความห่วงใยต่องานการเป็นที่สุด เฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับงานในด้านสาธารณประโยชน์ เช่น ในระยะหลังนี้ได้เหน็ดเหนื่อยกับการก่อตั้งมูลนิธิไกซิวติงเป็นอย่างมาก โดย นายจุลินทร์ ได้รับเป็นกรรมการอำนวยการรักษาผลประโยชน์ให้แก่มูลนิธิ และได้เป็นผู้ริเริ่มการก่อสร้างสถานที่ของมูลนิธิคือ "ศาลาไคเซ็คชนม์" ด้วยผู้หนึ่ง โดยมีจิตมุ่งหวังที่จะให้มูลนิธินี้เป็นปึกแผ่นต่อไปในอนาคต จึงได้ทุ่มกำลังกายกำลังใจ และกำลังทรัพย์ ให้แก่มูลนิธินี้โดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย

ลืมความป่วยไข้ทั้งมวล ไปร่วมประชุมด้วยทุกครั้ง ครั้งละนาน ๆ นอกจากนี้ ยังได้เป็นผู้ริเริ่มและดำรงตำแหน่งประธานกรรมการกิตติมศักดิ์ในการจัดงานสโมสรสันนิบาตของชาวจีนในประเทศไทย เพื่อหารายได้โดยเสด็จพระราชกุศล โดยได้จัดขึ้น ณ ศาลาไคเซ็คชนม์ เมื่อวันที่ ๒๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๗ นายจุลินทร์ ได้รับความเหน็ดเหนื่อยจากการจัดงานครั้งนี้เป็นอย่างมาก แต่ก็ได้รับผลสมปรารถนา โดยสามารถหาเงินโดยเสด็จพระราชกุศลได้เป็นจำนวน ๑,๓๐๐,๐๐๐.— บาท

โดยเหตุที่ นายจุลินทร์ ทำงานทุกด้านโดยไม่ยอมพักผ่อนเช่นนี้ จึงทำให้ร่างกายอ่อนแอลงเป็นลำดับ ต้องเข้าพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลมิชชั่นเป็นระยะ ๆ แต่เมื่อออกมาครั้งใด นายจุลินทร์ ก็เริ่มทำงานอย่างไม่หยุดยั้งอีก เป็นเหตุให้โรคไตอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากโรคเบาหวานได้กำเริบขึ้นเป็นลำดับ จนในที่สุดไม่สามารถจะขัดการวิงวอนของนายแพทย์ผู้รักษาตลอดจนภริยาและบุตรธิดาได้ จึงยอมเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลมิชชั่นเป็นครั้งสุดท้ายในเดือน สิงหาคม ๒๕๐๘ นายแพทย์ประจำตัวพร้อมทั้งนายแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางโรคนี้โดยเฉพาะ ได้ร่วมกันให้การรักษาอย่างเต็มที่ แต่อาการคงทรุดลง จนในที่สุด นายจุลินทร์ ก็ได้ถึงแก่กรรมลงด้วยอาการสงบท่ามกลางภริยา บุตร ธิดา ญาติพี่น้อง เมื่อเวลา ๐๔.๐๐ น. ของวันที่ ๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๘.

สภาการค้า
หอการค้าไทย
สมาคมพ่อค้าไทยในพระบรมราชูปถัมภ์
ร่วมบำเพ็ญกุศล ณ บ้านสวนสุขจิตต์ ลำเหร่ ธนบุรี
วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๐๘

คำไว้อาลัย

คณะกรรมการ สภาการค้า หอการค้าไทย สมาคมพ่อค้าไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ตลอดจนบรรดาสมาชิกทั้งหลาย ต่างได้รับความเศร้าสลดใจ เมื่อได้รับทราบว่า **คุณจุลินทร์ ล่ำซำ** ได้ถึงแก่กรรมเสียแล้วเมื่อวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๐๘

ท่านผู้นี้ได้เคยดำรงตำแหน่งประธานและนายกของสถาบันทั้งสามแห่งโดยได้ช่วยเหลือในกิจการนี้มามากต่อมาก ซึ่งจะได้นำมากล่าวพอเป็นสังเขป เริ่มแต่หอการค้าเป็นต้นไป

หอการค้าไทย ได้อุบัติขึ้นด้วยคณะกรรมการผู้หวังดี เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๖ กิจการของหอการค้าไทยในระยะเริ่มแรก ยังมิได้รับการสนับสนุนจากองค์การและพ่อค้ามากนัก ถึงกระนั้นคณะกรรมการก็ได้พยายามประคับประคองหอบหิ้ว สถาบันนี้ได้ยืนยงตามสภาพ อยู่มาได้หลายปี ครั้นเมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๓ ได้ย้ายมาอยู่ที่ตึก ไอ. อี. ซี. สี่แยกถนนเจริญกรุง ในปีนี้คุณจุลินทร์ ล่ำซำ เป็นประธานหอการค้า และหลังจากนั้นได้ย้ายไปที่ตึกพิพิธภัณฑ์สินค้า (สนามเสือป่า) ภาวะของหอการค้าในระยะนี้ได้เจริญดีขึ้นตามลำดับ เนื่องจากคุณจุลินทร์ ฯ เป็นผู้กว้างขวางในวงสังคม ทุกชั้น ทุกชาติ ตลอดจนผู้ใหญ่ในวงการรัฐบาลด้วย กิจการของหอการค้าจึงได้รับความร่วมมือจากทุก ๆ ด้าน

อยู่ที่ตึกนี้มาประมาณ ๓ ปี ทางรัฐบาลต้องการสถานที่นี้ คุณจุลินทร์ ฯ จึงยอมให้เช่าตึกของตนที่ถนนราชบพิธ (ที่เป็นสมาคมเวลานี้) เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๖ โดยคุณจุลินทร์ ฯ คิดค่าเช่าถูกที่สุดหรือบางเดือนจะไม่ให้ก็ได้ ในการที่มาอยู่ที่ตึกหลังใหม่นี้ คุณจุลินทร์ ฯ ได้อนุญาตให้แก้ไขเป็นที่เล่นกีฬาในร่มตามความต้องการของสมาชิกทุกประการ และได้มาร่วมรับประทานอาหารกลางวันและกลางคืน เพื่อชักจูงให้สมาชิกมาร่วมสังสรรค์กันอยู่ตลอดเวลา

ในระยะที่มาอยู่ถนนราชบพิธนี้ คุณจุลินทร์ ฯ ได้เป็นหัวแรงร่วมแก้ไขอุปสรรคต่าง ๆ ดังนี้

๑. รัฐบาลขอชื่อหอการค้ากลับคืน โดยรับรองว่าจะไปจัดเสียเอง กรรมการได้ยอมยกให้ และสมาชิกหอการค้าแก้ไขใหม่เป็นสมาคมพ่อค้าไทย ซึ่งในปีนี้คุณจุลินทร์ ฯ มิได้เป็นประธานก็จริงแต่ก็ได้ร่วมมือในเรื่องสถานที่ และการเปลี่ยนแปลงนี้ทุกอย่าง และได้ร่วมทุนเพื่อบำรุงร่วมกับคณะกรรมการส่วนหนึ่งเพื่อให้สมาคมมีสิ่งบันเทิงต่อสมาชิกดียิ่งขึ้น

๒. พ.ศ. ๒๔๘๘ คณะกรรมการเห็นว่า ทางกระทรวงพาณิชย์ขอชื่อคำว่า หอการค้า ไปแล้ว ก็มิได้จัดการแต่อย่างใด คุณจุลินทร์ ฯ ได้เป็นหัวแรงวิ่งเต้น เอาชื่อ "หอการค้าไทย" กลับคืนมา ดำเนินกิจการตามวัตถุประสงค์ของหอการค้าที่มีอยู่ต่อไป และได้ขอร้องให้หอการค้าไปอยู่ที่ตึกพาณิชย์ภัณฑ์สินค้าที่สนามเสือป่าเป็นครั้งที่ ๒

๓. ในระหว่างสงครามครั้งที่ ๒ จะเป็นปีใดจำไม่ได้ ในระหว่างสงครามนี้ ได้มีบุคคลกลุ่มหนึ่งตั้งสมาคมลับ ๆ ชื่อว่าสมาคม "เลือดกับเหล็ก" และสมาคมอื่น ๆ อีกหลายสมาคม สมาคมเหล่านี้ล้วนแต่เป็นสมาคมที่มีวัตถุประสงค์ก่อความไม่สงบแก่ประเทศ โดยรวบรวมเด็กหนุ่มที่เกเรให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน และคอยทำลายและก่อกวนความสงบอยู่ตลอดมา ที่เห็นได้ชัด ๆ ก็คือ คุณจุลินทร์ ฯ เป็นผู้ที่ส่งเสริมสิ่งต่าง ๆ สร้างสรรให้เกิดความวัฒนาถาวรแก่กิจการของประเทศ เพื่อความสงบสุขเป็นที่ตั้ง สมาคมเหล่านั้นไม่พอใจ หาว่าคุณจุลินทร์ ฯ ดำเนินการตรงกันข้ามกับวัตถุประสงค์ของพวกเหล่านั้น จึงได้ส่งของสิ่งหนึ่งมาให้คุณจุลินทร์ ฯ ที่หอการค้า ในขณะนั้นมีกรรมการร่วมอยู่ด้วยหลายคนต่างมีความสงสัย จึงค่อย ๆ เปิดหีบนั้นดู ปรากฏว่าเป็นลูกระเบิดมือ จึงได้รีบส่งไปให้กรมตำรวจพิสูจน์ ปรากฏว่าเป็นระเบิดที่ถอดชะนวนออกแล้ว และได้มีหนังสือสำทับมาว่า "ถ้ายังขืนผักไผ่เหมือนที่ทำอยู่เวลานี้แล้ว ต่อไปจะได้จัดการทำลายต่อไป" หลังจากนั้นแล้วกรมตำรวจจึงส่งนายสิบตำรวจมาให้ประจำตัวคุณจุลินทร์ ฯ และกรรมการอีก ๒ นาย กับได้มอบปืนคาร์ไบน์มาให้ประจำไว้ด้วย

๔. เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๑ หรือ พ.ศ. ๒๔๙๒ ประชาชนในพระนคร และอำเภอชั้นนอกกำลังขาดอาหารเนื่องจากสงคราม ฯ คุณวิลาศ โอสถานนท์ เป็นรัฐมนตรีกระทรวงเศรษฐการ ซึ่งเป็นที่ชอบพอกับคุณจุลินทร์ ฯ จึงได้

มอบให้หอการค้าร่วมกับกรมการค้าภายในจัดการปันส่วนข้าวสารให้กับประชาชน และร่วมมือตรวจตลาด เกี่ยวกับสิ่งบริโภค ทั้งภายในและนอกเขตเทศบาล เพื่อร่วมมือช่วยเหลือสิ่งบริโภคตามความเหมาะสม

๕. ประมาณใน พ.ศ. ๒๔๙๐ นี้ รัฐบาลจะต้องการตึกพาณิชย์ภัณฑ์สินค้ากลับคืนไปอีก หอการค้าจึงได้ยกมารวมอยู่กับสมาคมพ่อค้าไทย ฯ ที่ถนนราชบพิธตามเดิม เนื่องจากหอการค้าไทยได้ประโยชน์จากการปันส่วนข้าวสารจึงได้ซื้อตึกของคุณจุลินทร์ ฯ ที่หอการค้าเช่าไว้แต่เดิมมาเป็นกรรมสิทธิ์ของหอการค้าไทย และได้เสริมสร้างอาคารหลังเดิมให้กว้างขวางซึ่งเป็นที่ตั้งของสมาคมพ่อค้าไทยในปัจจุบันนี้ และมีสถานที่ประชุมสำหรับใช้เป็นประโยชน์ในการประชุมใหญ่หรือจัดงานต่าง ๆ ดังที่เป็นอยู่ในเวลานี้ และนอกจากนั้นยังได้ซื้อที่ดินด้านหน้าที่สร้างตึกวิทยาลัยการค้า ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของหอการค้าอีกด้วย

คุณจุลินทร์ ฯ ได้ประกอบคุณงามความดีให้แก่วงการค้าและสาธารณประโยชน์เพื่อประเทศชาติเป็นอันมาก จนได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ปถมาภรณ์มงกุฎไทย และตราตติยจุลจอมเกล้าวิเศษ ทั้งนี้นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณแก่วงศ์ตระกูลและก่อเกียรติให้แก่บรรดาพ่อค้าเป็นอย่างยิ่ง เมื่อได้ล่วงลับไปแล้วเช่นนี้ สถาบันทั้งสามได้ร่วมกันบำเพ็ญกุศล ณ ที่บ้านสวนสุขจิตต์ ลำเหร่ ธนบุรี ในวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๐๘ และเมื่อได้ทราบกำหนดวันพระราชทานเพลิง จึงเห็นสมควรจัดพิมพ์

หนังสือเพื่อเป็นอนุสรณ์แก่ท่านผู้ล่วงลับไป . และได้ตกลงให้พิมพ์หนังสือ **สามก๊ก** การที่ได้จัดเลือกพิมพ์หนังสือนี้ ก็เพราะเหตุว่า สามก๊กเป็นหนังสือที่มีเนื้อเรื่องสนุกสนาน มีทั้งคติธรรมและกลอุบายในการสงคราม ตลอดจนใช้โวหารในการเจรจาพาทีหลักแหลม ทั้งสำนวนแปลก็รัดกุมเป็นตัวอย่างอันดี สมกับที่กระทรวงศึกษาธิการได้คัดเลือกบางตอน เช่น ตอน *โจโฉแตกทัพเรือ* เป็นแบบเรียนให้นักเรียนศึกษากันอยู่ และนอกจากนี้ยังทราบจากท่านผู้ใกล้ชิดว่า ท่านผู้ตายชอบอ่านหนังสือสามก๊กนี้เป็นอย่างยิ่ง จนกระทั่งจำชื่อในท้องเรื่องได้แทบทุกตอน ตลอดจนประวัติของตัวเรื่องและมีความสัมพันธ์กันอย่างไรด้วย ฉะนั้นจึงหวังว่าหนังสือนี้คงเป็นประโยชน์แก่ท่านผู้อ่านได้บ้างไม่มากก็น้อย และถ้าท่านผู้ตายอาจจะทราบด้วยญาณวิถีใดก็ตามถึงเหตุในการพิมพ์หนังสือนี้แล้ว ก็คงยินดีด้วย

ขออานิสงส์แห่งกุศลกรรมที่คณะกรรมการได้บำเพ็ญมานั้น จงเป็นพลวปัจจัยให้**คุณจุลินทร์ ล่ำซำ** ผู้ล่วงลับไป ได้ประสบสุคติในสัมปรายิกภพสมดังตั้งใจทุกประการ เทอญ.

คณะกรรมการ สภาการค้า

คณะกรรมการ หอการค้าไทย

คณะกรรมการ สมาคมพ่อค้าไทย

ในพระบรมราชูปถัมภ์

สามก๊ก

ฉบับ

เจ้าพระยาพระคลัง (หน)

ตอนที่ ๑—๒๑

สารบาญเรื่อง

สามก๊ก

ตอนที่ ๑

เดิมแผ่นดินเมืองจีนทั้งปวงนั้น เป็นสุขมาช้านานแล้วก็เป็นศึก ครั้นศึกสงบแล้วก็เป็นสุข มีพระมหากษัตริย์ทรงพระนามพระเจ้าจิวบู๊อ๋อง(๑) และพระวงศ์ได้เสวยราชย์ต่อ ๆ ลงมาเป็นหลายพระองค์ได้ความสุขถึงเจ็ดร้อยปี จึงมีผู้ตั้งแข็งเมืองถึงเจ็ดหัวเมือง ครั้งนั้นพระเจ้าจิ๋นอ๋องได้เสวยราชย์ในเมืองจิ๋นก๊กให้ไปตีเอาหัวเมืองทั้งเจ็ดนั้น เข้าอยู่ในอาณาจักรพระเจ้าจิ๋นอ๋องทั้งสิ้น(๒) ครั้นอยู่มาพระเจ้าจิ๋นอ๋องเสียแก่ฮั่นฌ้อ แล้วฮั่นโกโจกับฮั่นฌ้อรบกัน จึงได้ราชสมบัติแก่ฮั่นโกโจ ฮั่นโกโจและพระราชวงศ์ได้เสวยราชสมบัติต่อ ๆ มาในแผ่นดินจีนนั้น ถึงสิบสององค์ มีขุนนางคนหนึ่งชื่ออองมังเป็นขบถชิงเอาราชสมบัติได้ เป็นเจ้าแผ่นดินอยู่สิบแปดปี แล้วจึงมีหลานพระเจ้าฮั่นโกโจชื่อฮั่นกองบู๊จับเอาอองมังฆ่าเสีย ชิงเอาราชสมบัติได้เสวยราชย์สืบวงศ์มาสิบสององค์ พระองค์ได้เสวยราชย์ที่สุดนั้น ทรงพระนามพระเจ้าเหี้ยนเต้ จึงแตกเป็นสามเมือง ภาษาจีนเรียกว่า สามก๊ก

---

(๑) เรื่องห้องสิน

(๒) เรื่องไซ่ฮั่น

เหตุทั้งนี้เพราะพระเจ้าฮั่นเต้(๑) หาพระราชบุตรมิได้ ขอเลนเต้มาเลี้ยงจนเลนเต้ได้เสวยราชย์มีพระราชบุตรสององค์ ชื่อหองจูเปียนหนึ่ง หองจูเหียบหนึ่ง และเมื่อพระเจ้าเลนเต้เสวยราชย์นั้น มิได้ตั้งอยู่ในโบราณราชประเพณี และมิได้คบหาคนสัตย์ธรรม เชื่อถือแต่คนอันเป็นอสัตย์ ประพฤติแต่ตามอำเภอใจแห่งพระองค์เสียราชประเพณีไป จึ่งมีขันทีผู้ใหญ่คนหนึ่งชื่อเทาเจียดกับพวกขันทีทั้งปวง เห็นว่าพระเจ้าเลนเต้รักใคร่ไว้พระทัย จึ่งคิดกันกระทำการหยาบช้าต่าง ๆ แต่บรรดาราชกิจสิ่งใดนั้นขันทีว่ากล่าวเอาผิดเป็นชอบ ขุนนางและอาณาประชาราษฎรได้ความเดือดร้อนนัก จึ่งมีขุนนางผู้ใหญ่ทั้งสองชื่อเตาบูตันผวนเห็นผิด คิดอ่านจะจับขันทีฆ่าเสีย เทาเจียดขันทีรู้ตัวจึงให้พรรคพวกจับเตาบูตันผวนไปฆ่าเสีย เทาเจียดและพวกขันทีทั้งปวงยิ่งทำการกำเริบขึ้นกว่าแต่ก่อน

ครั้นอยู่มาพระเจ้าเลนเต้เสวยราชสมบัติได้สิบสองปี (พ.ศ. ๗๒๒) ณ เดือนสี่ขึ้นสิบห้าค่ำเสด็จอยู่บนพระเก้าอี้ ณ พระที่นั่งอุนตึกเตียน เวลาตะวันเที่ยงเกิดลมพายุหนัก มีงูสีเขียวใหญ่ตกลงมาพันอยู่ที่เท้าพระเก้าอี้ซึ่งเสด็จอยู่นั้น พระเจ้าเลนเต้ตกพระทัยล้มลงจากพระเก้าอี้หาพระสติมิได้ ชาวรักษาพระองค์เข้าช่วยพยุงเชิญเสด็จเข้าไปที่ข้างใน บรรดาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยซึ่งเฝ้าอยู่นั้น เห็นงูตกใจกลัวต่างคนก็วิ่งหนีไป อยู่หน่อยหนึ่งงูนั้นก็หายไป จึ่งเกิดฟ้าร้องฝนตกห่าใหญ่ ลูกเห็บตกลงตึกและเรือนราษฎรทั้งปวงหักทลายเป็นอันมาก จนเวลาเที่ยงคืนฝนจึงหยุด ครั้นอยู่มาได้สี่ปี (พ.ศ. ๗๒๖) ณ เดือนยี่ เมืองลกเอี๋ยงแผ่นดินไหวน้ำทะเลเกิดใหญ่

(๑) เรื่องตั้งฮั่น

ท่วมตึกและเรือนอาณาประชาราษฎร ซึ่งอยู่ตีนท่านั้นถล่มลอยไปเป็นอันมาก ไก่ตัวเมียกลายเป็นตัวผู้

ครั้นถึงเดือนหกขึ้นค่ำหนึ่ง เกิดนิมิตเป็นควันเพลิงพลุ่งขึ้นไปสูงประมาณยี่สิบวา แล้วควันเพลิงนั้นพลุ่งเข้าไปในพระที่นั่งอุนตึกเตียน ครั้นณ เดือนเจ็ดเกิดนิมิตรัศมีรุ้งตกลงในพระราชวัง และเขารันซัวสูงใหญ่บันดาลแตกทลายลง พระเจ้าเลนเต้จึงถามขุนนางทั้งปวงว่า นิมิตวิปริตดังนี้จะดีร้ายประการใด ยี่หลงขุนนางจึงเขียนหนังสือลับกราบทูลว่า เหตุทั้งปวงนี้เพราะขันทีประพฤติล่วงพระราชอาญา จึงเกิดนิมิตให้พระองค์ปรากฏ

พระเจ้าเลนเต้เห็นหนังสือนั้น ทอดพระทัยอยู่มิได้ตรัสประการใดแล้วเสด็จลุกขึ้นผลัดฉลองพระองค์ใหม่ เทาเจียดขันทีเฝ้าอยู่หลังพระที่นั่งมองเห็นหนังสือนั้น จึงคิดอ่านกับพรรคพวกว่า จะหาความผิดข้อใหญ่ใส่โทษยี่หลงให้ออกจากที่ขุนนาง และพวกเทาเจียดขันทีซึ่งเป็นผู้ใหญ่นั้นเก้าคน ชื่อเตียวต๋งหนึ่ง เตียวเหยียงหนึ่ง ฮองสีหนึ่ง ต๋วนกุยหนึ่ง เหาลำหนึ่ง เกียนสิดหนึ่ง เห้หุยหนึ่ง กักเสงหนึ่ง เชียกง* หนึ่ง เป็นสิบคนทั้งเทาเจียดถ้าขุนนางผู้ใดมิได้อยู่ในโอวาทก็ให้ถอดเสีย ผู้ใดอยู่ในบังคับบัญชานั้นก็ให้ยกตั้งแต่งขึ้น และเทาเจียดกับพวกเก้าคนนั้นตั้งชื่อตัวเป็นสิบเสียงสี่ และพระเจ้าเลนเต้นั้นเชื่อถือถ้อยคำเตียวเหยียงเรียกเป็นบิดาเลี้ยง ราชการกฎหมายแผ่นดินก็ผันแปรไป อาณาประชาราษฎรทั้งปวงได้ความเดือดร้อน เกิดโจรผู้ร้ายปล้นสะดมเป็นอันมาก

---

* ตามฉบับไทยมีชื่อขันทีเพียง ๙ คน สอบฉบับจีนได้ชื่อ “เชียกง” อีกคน ๑ จึงรวมเต็ม ๑๐ คน

ฝ่ายเมืองกิลกกุ๋นนั้น มีชายพี่น้องสามคน ชื่อเตียวก๊กหนึ่ง เตียวโป้หนึ่ง เตียวเหลียงหนึ่ง และเตียวก๊กนั้นไปเที่ยวหายาบนภูเขาพบคนแก่คนหนึ่ง ผิวหน้านั้นเหมือนทารก จักษุนั้นเหลือง มือถือไม้เท้า คนนั้นพาเตียวก๊กเข้าไปในถ้ำจึงให้หนังสือตำราสามฉบับ ชื่อไทเผงเยาสุด แล้วว่าตำรานี้ท่านเอาไปช่วยทำนุบำรุงคนทั้งปวงให้อยู่เย็นเป็นสุข ถ้าตัวคิดร้ายมิซื่อตรงต่อแผ่นดิน ภัยอันตรายจะถึงตัว เตียวก๊กกราบไหว้แล้วจึงถามว่าท่านนี้ชื่อใด คนแก่นั้นจึงบอกว่า เราเป็นเทวดา บอกแล้วก็เป็นลมหายไป

ฝ่ายเตียวก๊กก็กลับมาบ้าน จึงเรียนตามตำราทั้งกลางวันกลางคืนก็เรียกลมเรียกฝนได้สารพัดทุกประการ จึงตั้งตัวเป็นโต๋หยิน แปลภาษาไทยว่าพราหมณ์มีความรู้ ครั้งนั้นห่าลงเมืองกิลกกุ๋น ชาวเมืองทั้งปวงเกิดความไข้ เตียวก๊กจึงเขียนเลขยันต์ตามตำรา ไปแจกให้ชาวเมืองบำบัดความไข้ คนก็นับถือเตียวก๊กมาเป็นศิษย์ให้สั่งสอนอยู่ประมาณร้อยเศษเตียวก๊กจึงไปเที่ยวรักษาไข้ตามเมืองใหญ่น้อย คนทั้งปวงได้เลขยันต์ซึ่งเตียวก๊กให้นั้น ความไข้อันตรายนั้นก็หาย ชาวเมืองทั้งนั้นก็นับถือไปอยู่เป็นศิษย์เตียวก๊กทวีขึ้นทุกวัน เตียวก๊กครั้นมีศิษย์มากแล้ว จึงตั้งศิษย์ไว้เป็นนายบ้านซ่องสามสิบตำบล ตำบลใหญ่คนประมาณหมื่นเศษ ตำบลน้อยมีคนประมาณหกพันเจ็ดพัน มีนายคุมไพร่มีธงสำหรับรบศึกทุกตำบล

เตียวก๊กตั้งตัวเป็นจงกุ๋น แปลว่าพระยา แล้วจึงแต่งอุบายให้ปรากฏไปว่า แผ่นดินจะผันแปรปรวนไปแล้ว จะมีผู้มีบุญมาครองแผ่นดินใหม่บ้านเมืองจะเป็นสุข แล้วให้เอาปูนขาวเขียนเป็นอักษรไว้ที่ประตูบ้านเรือนสองตัว อักษรว่า ปีชวดบ้านเมืองจะเป็นสุข และเมืองเฉงจิ๋ว เมืองอิวจิ๋ว เมืองชิวจิ๋ว เมืองเกงจิ๋ว เมืองยังจิ๋ว เมืองกุนจิ๋ว เมืองอิจิ๋ว

ชาวเมืองทั้งแปดเมืองนั้นนับถือเขียนเอาชื่อเตียวก๊กไว้บูชาทุกบ้านเรือน เตียวก๊กจึงใช้ม้าอ้วนยี่เอาเงินทองไปให้ฮองสี่ขันทีเป็นกำนัล แล้วม้าอ้วนยี่บอกความลับแก่ฮองสี่ขันทีว่า เตียวก๊กสั่งมาว่าให้ฮองสี่ช่วยทำการเป็นไส้ศึกในเมือง แล้วเตียวก๊กจึงคิดอ่านกับน้องชายสองคนว่า ถ้าจะคิดอ่านการสิ่งใดเอาใจไพร่เป็นประมาณ บัดนี้ชาวเมืองทั้งแปดเมืองก็รักใคร่นับถืออยู่ในโอวาทเราสิ้นแล้ว เมื่อการพร้อมฉะนี้ควรจะคิดเอาแผ่นดิน ครั้นจะมิคิดการบัดนี้ก็เสียดายดูมิควร น้องสองคนก็ยอมด้วย เตียวก๊กจึงซ่องสุมทหาร และเครื่องศัตราวุธพร้อมเตรียมไว้ ถึงกำหนดแล้วจะได้ทำการสะดวก

แล้วเตียวก๊กจึงใช้ศิษย์คนหนึ่งชื่อตองจิ๋ว ถือหนังสือลับไปบอกฮองสี่ ตองจิ๋วมิได้เอาหนังสือนั้นไปให้ฮองสี่ เอาหนังสือนั้นไปให้ขุนนางกราบทูลพระเจ้าเลนเต้ ๆ จึงให้โฮจิ๋นขุนนางผู้ใหญ่ ยกกองทัพไปจับม้าอ้วนยี่ซึ่งเอาของกำนัลไปให้ฮองสี่ขันทีมาฆ่าเสีย จับฮองสี่ขันทีใส่คุกไว้

ฝ่ายเตียวก๊กครั้นรู้ข่าวก็ไปเตรียมทหารไว้พร้อม แล้วจึงตั้งตัวเป็นเทียนก๋งจงกุ๋นแปลว่าเป็นเจ้าพระยาสวรรค์ แล้วตั้งเตียวโป้ผู้น้องเป็นแต้ก๋งจงกุ๋น แปลว่าเจ้าพระยาแผ่นดิน ตั้งเตียวเหลียงน้องผู้น้อยเป็นยินก๋งจงกุ๋น แปลว่าเจ้าพระยามนุษย์ เตียวก๊กป่าวประกาศแก่ทหารและไพร่พลทั้งปวงว่า เมืองพระเจ้าเลนเต้จะสาบสูญฉิบหายแล้ว ผู้มีบุญจะมาเสวยสมบัติใหม่ คนทั้งปวงจงทำตามคำเทวดาทำนายเถิด จะได้อยู่เย็นเป็นสุขพร้อมมูลกัน

ไพร่พลทั้งปวงก็ยินดีด้วย เตียวก๊กให้เอาผ้าเหลืองโพกศีรษะเป็นสำคัญ คนประมาณสี่สิบห้าสิบหมื่น เตียวก๊กกับทหารทั้งปวงพร้อมใจกัน

เป็นโจร หาผู้ใดจะต้านทานมิได้มีกำลังมากขึ้น โฮจิ๋นจึงเอาเนื้อความกราบทูลพระเจ้าเลนเต้ ๆ ให้มีตราไปทุกหัวเมืองว่า ถ้าผู้ใดมีฝีมือกล้าหาญให้ช่วยกันจับโจรโพกผ้าเหลืองได้แล้วจะปูนบำเหน็จให้เป็นขุนนาง แล้วสั่งจงลงเจี๋ยงทหารเอกหนึ่ง โลจิ๋นหนึ่ง ฮองฮูสงหนึ่ง จูฮีหนึ่งให้คุมทหารยกออกไปเป็นสามด้าน ให้จับตัวเตียวก๊กจงได้

ฝ่ายเตียวก๊กยกทหารเข้าตีปลายแดนเมืองอิวจิ๋ว เล่าเอี๋ยนเจ้าเมืองอิวจิ๋วนั้นเป็นชาวเมืองกังแฮ เป็นเชื้อฮั่นโกโจเป็นหลานหลังจงฮองรู้ข่าวว่าโจรโพกผ้าเหลืองมาตีปลายแดนเมืองอิวจิ๋ว จึงให้หาเจาเจ้งนายทหารมาปรึกษา เจาเจ้งจึงว่าโจรมีกำลังมากนักทหารเมืองเราน้อย จำจะให้มีหนังสือไปเกลี้ยกล่อมป่าวร้องชาวเมืองซึ่งอยู่ปลายแดนว่า ถ้าผู้ใดกล้าหาญมีปัญญาจับโจรได้ จะบอกความชอบไปให้กราบทูลพระเจ้าเลนเต้ เล่าเอี๋ยนเห็นชอบด้วยจึงให้ทำตาม แล้วแต่งเป็นหนังสือเกลี้ยกล่อมแจกไปทุกหัวเมือง ให้เจ้าเมืองเอาหนังสือปิดไว้ทุกประตูเมือง

และเมืองตุ้นก้วนมีชายคนหนึ่งชื่อเล่าปี่ เมื่อน้อยชื่อเหียนเต๊ก ก็ไม่สู้รักเรียนหนังสือแต่มีปัญญาน้ำใจนั้นดี ความโกรธความยินดีมิได้ปรากฏออกมาภายนอก ใจนั้นอารีนักมีเพื่อนฝูงมาก ใจกว้างขวาง หมายจะเป็นใหญ่กว่าคนทั้งปวง กอปรด้วยลักษณะรูปใหญ่สมบูรณ์สูงประมาณห้าศอกเศษ หูยานถึงบ่า มือยาวถึงเข่า หน้าขาวดังสีหยก ฝีปากแดงดังชาดแต้ม จักษุชำเลืองไปเห็นหู และเล่าปี่นั้นเป็นบุตรเล่าเหง เล่าเหงเป็นเชื้อวงศ์พระเจ้าฮั่นเกงเต้ เล่าเหงตายยังแต่ภรรยา เล่าปี่ผู้บุตรมีกตัญญูรักษามารดามิให้อนาทร และเล่าปี่กับมารดาเป็นคนเข็ญใจไร้ทรัพย์ ทอเสื่อขายเลี้ยงชีวิต บ้านที่เล่าปี่อยู่นั้น ชื่อบ้านเล่าซองฉุนอยู่

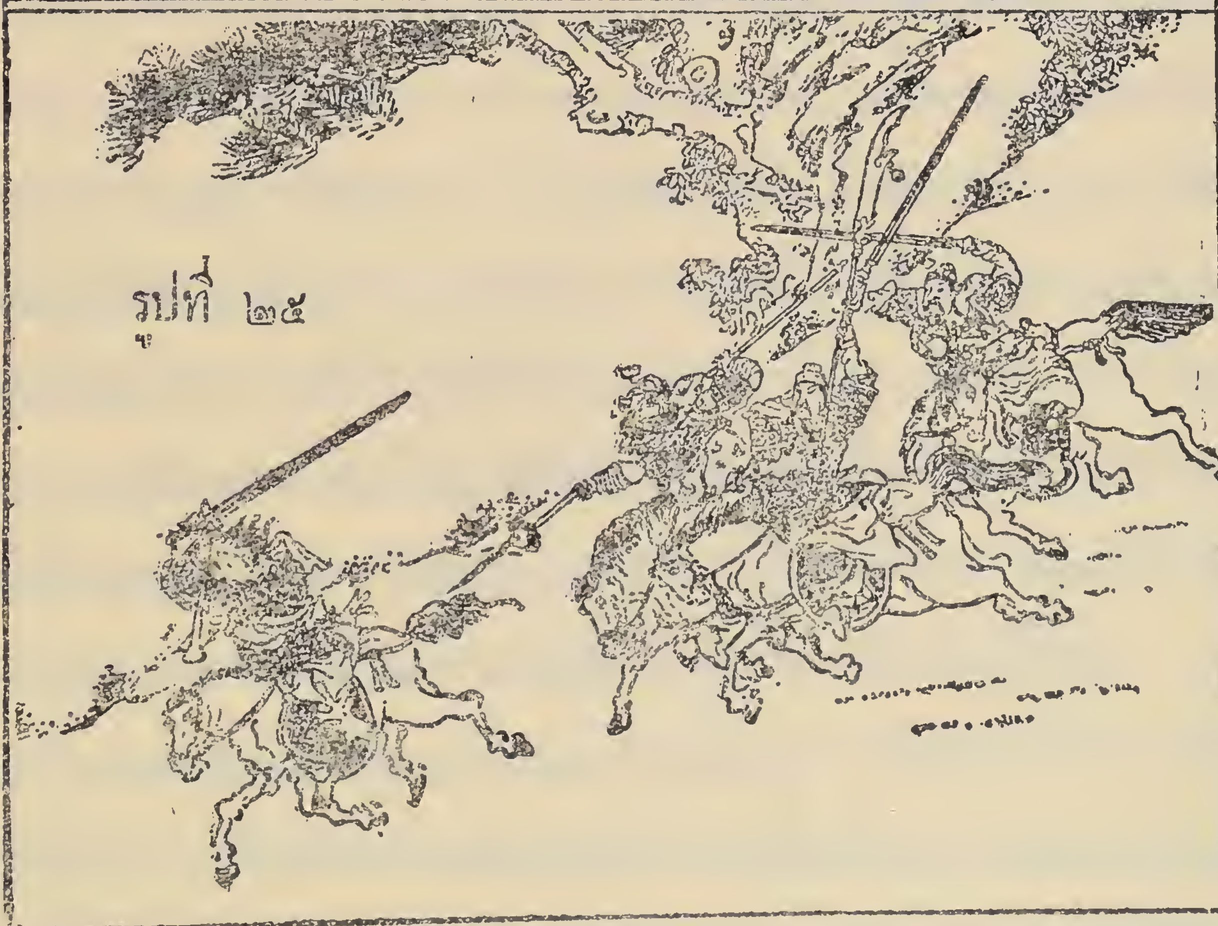
ใกล้เมืองคุนก้วน เรือนนั้นอยู่ริมต้นหม่อน ๆ นั้นสูงประมาณแปดวาเศษ กิ่งนั้นเป็นพุ่มดังฉัตร มีหมอดูคนหนึ่งเดินมาเห็นภูมิบ้านและต้นหม่อนต้องตำราจึงทายว่าบ้านนี้มีผู้มีบุญอยู่ เล่าปี่เมื่อยังเด็กอยู่นั้น เล่นกับลูกชาวบ้านทั้งปวง เล่าปี่จึงว่า ถ้ากูได้เป็นเจ้ากูจะเอาต้นหม่อนต้นนี้ไปทำคันเศวตฉัตรกั้น เล่าอ้วนกี้ผู้เป็นอาได้ยินเล่าปี่ว่าประหลาด จึงชมเล่าปี่ว่าจะมีบุญเป็นมั่นคง เล่าอ้วนกี้ทำนุบำรุงให้เงินทองแก่เล่าปี่เนือง ๆ เมื่อเล่าปี่อายุได้สิบห้าปี มารดาจึงให้ไปเรียนหนังสือกับเต้เหียนผู้เป็นครู เล่าปี่นั้นมีเพื่อนอยู่สองคน ชื่อโลติดหนึ่ง กองซุนจ้านหนึ่ง เรียนหนังสืออยู่ด้วยกันจนอายุได้ยี่สิบห้าปี ขณะนั้นเล่าปี่เดินไปเห็นหนังสือซึ่งปิดไว้ที่ประตูเมือง เล่าปี่คิดไปมิตลอดยืนดูหนังสือทอดใจใหญ่อยู่

มีคนหนึ่งยืนอยู่ข้างหลังเล่าปี่แล้วว่า เป็นผู้ชายไม่ช่วยทำนุบำรุงแผ่นดินแล้วสิมาทอดใจใหญ่ ฝ่ายเล่าปี่กลับหน้ามาดู เห็นผู้นั้นสูงประมาณห้าศอก ศีรษะเหมือนเสือ จักษุกลมใหญ่ คางพองโต เสียงดังฟ้าร้อง กิริยาดังม้าควบ เห็นผิดประหลาดจึงถามว่าท่านนี้ชื่อใด ผู้นั้นจึงตอบว่า เราชื่อเตียวหุยเอ๊กเต๊กบ้านอยู่คุนก้วน เรามีทรัพย์สินไร่นาเป็นอันมาก ทั้งร้านสุกรสุราก็มีขาย เราพอใจคบเพื่อนฝูงซึ่งมีสติปัญญา บัดนี้เห็นท่านดูหนังสือแล้วทอดใจใหญ่จึงทักจะใคร่รู้เนื้อความ เล่าปี่จึงว่าเราเป็นเชื้อพระเจ้าฮั่นเกงเต้ชื่อเล่าปี่ ได้ยินข่าวว่าโจรโพกผ้าเหลืองมาทำอันตรายแผ่นดิน เราคิดจะใคร่อาสาแผ่นดินไปปราบโจร แต่ขัดสนด้วยกำลังน้อยทรัพย์ก็น้อยคิดไปมิตลอด จึงทอดใจใหญ่ เตียวหุยจึงว่าทรัพย์นั้นเรามีอยู่ เราจะคิดกันไปเกลี้ยกล่อมชาวเมืองซึ่งมีฝีมือกล้าหาญ ท่านกับเราจะยกออกไปจับโจรจะเห็นประการใด เล่าปี่ได้ฟังก็ดีใจจึงชวนเตียวหุยเข้าไปในร้านสุรา ซื้อสุราแล้วก็ชวนกันนั่งกินอยู่

มีคนหนึ่งรูปร่างโตใหญ่ขับเกวียนมาถึงหน้าร้านสุรา เข้าไปเรียกผู้ขายสุราว่า เอาสุรามาขายจงเร็ว เรากินแล้วจะรีบไปอาสาแผ่นดิน เล่าปี่เห็นผู้นั้นสูงประมาณหกศอกหนวดยาวประมาณศอกเศษ หน้าแดงดังผลพุทราสุก ปากแดงดังชาดแต้ม คิ้วดังตัวไหม จักษุยาวดังนกการเวก เห็นกิริยาผิดประหลาดกว่าคนทั้งปวง เล่าปี่จึงชวนเข้าไปนั่งกินสุราด้วย แล้วถามว่าท่านนี้ชื่อไร ผู้นั้นจึงบอกว่าเราชื่อกวนอู อีกชื่อหนึ่งนั้นหุนเตียง บ้านเราอยู่เมืองฮอตั้งไกเหลียง ที่เมืองฮอตั้งไกเหลียงนั้น มีคน ๆ หนึ่งมีทรัพย์มากร้ายกาจสามหาวข่มเหงคนทั้งปวง เราเห็นผิดนักเราจึงฆ่าผู้นั้นเสียแล้วหนีไปเที่ยวอยู่เป็นหลายหัวเมือง บัดนี้เราได้ยินว่าเมืองนี้มีหนังสือเกลี้ยกล่อมป่าวร้องให้อาสาแผ่นดิน จับโจรโพกผ้าเหลือง เราจึงมาหวังจะอาสาแผ่นดิน เล่าปี่จึงตอบว่า เรากับเตียวหุยคิดต้องกันกับท่าน กวนอูได้ยินก็ดีใจ เตียวหุยจึงว่าเราทั้งสามคิดการต้องกัน เชิญท่านทั้งสองมาไปบ้านเรา ที่หลังบ้านเรามีสวนดอกไม้แล้วเป็นที่สงัด ดอกยี่โถกบานอยู่เป็นอันมาก จะได้บูชาพระและเทวดา แล้วจะได้ให้สัตย์ต่อกันทั้งสามให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จะได้คิดการใหญ่สืบไป เล่าปี่กวนอูได้ยินก็ยินดีจึงชวนกันไปยังบ้านเตียวหุย ครั้นรุ่งขึ้นเตียวหุยจึงจัดม้าขาวกระบือดำและธูปเทียนสิ่งของทั้งปวง แล้วชวนกันออกมายังสวนดอกไม้ จึงจุดธูปเทียนไหว้พระและบูชาเทวดาแล้วจึงตั้งสัตย์สาบานต่อกันว่า ข้าพเจ้าเล่าปี่กวนอูเตียวหุยทั้งสามคนนี้อยู่ต่างเมือง วันนี้ได้มาพบกัน จะตั้งสัตย์สบถเป็นพี่น้องร่วมท้องกันเป็นน้ำใจเดียวซื่อสัตย์ต่อกันสืบไปจนวันตาย จะได้ช่วยทำนุบำรุงแผ่นดินให้อยู่เย็นเป็นสุข ถ้ามีภัยอันตรายสิ่งใดและรบศึกเสียทีข้าพเจ้ามิได้ทิ้งกัน จะแก้กันกว่าจะตายทั้งสาม และความสัตย์นี้ข้าพเจ้า

เล่าปี่ กวนอู เตียวหุย กระทำสัตย์สาบานกัน

เล่าปี่ กวนอู เตียวหุย ออกรบโจรโพกผ้าเหลือง
เป็นครั้งแรก

ได้สาบานต่อหน้าเทวดาทั้งปวงจงเป็นทิพย์พยาน ถ้าสืบไปภายหน้าข้าพเจ้าทั้งสามมิได้ซื่อตรงต่อกัน ขอให้เทวดาสังหารผลาญชีวิตให้ประจักษ์แก่ตาโลก จึ่งเรียกเล่าปี่เป็นพี่เอ้อย กวนอูเป็นน้องกลาง เตียวหุยเป็นน้องสุด และชาวบ้านซึ่งกล้าหาญนั้นเข้ามาเกลี้ยกล่อมด้วย เป็นคนสามร้อยคน ก็กินโต๊ะเลี้ยงดูกันแล้ว จัดเครื่องศัสตราวุธเป็นอันมากแต่ยังขัดสนแต่ม้า

จึ่งมีคนมาบอกเล่าปี่ว่า มีพ่อค้าม้าต้อนม้าเข้ามาในบ้านเรา เล่าปี่จึ่งออกไปรับพ่อค้าม้าสองคนเข้ามา คนหนึ่งชื่อเตียวสิเผง คนหนึ่งชื่อเล่าสง บอกเล่าปี่ว่าข้าพเจ้าค้าขายม้าเป็นหลายปี มาปีนี้ไปขายม้าพบโจรกลางทางไปไม่ได้ ข้าพเจ้าจึ่งกลับมาเมืองนี้ เล่าปี่จึ่งชวนพ่อค้าม้าสองคนเข้าไปในบ้าน ให้แต่งโต๊ะเลี้ยงแล้วบอกว่า เราคิดกันจะไปจับโจรซึ่งทำจลาจลในแผ่นดิน เตียวสิเผงเล่าสงว่า ท่านคิดนี้ต้องกับข้าพเจ้าแล้ว จึ่งจัดแจงม้าห้าสิบม้ากับเงินห้าร้อยตำลึง เหล็กร้อยหาบให้เป็นกำลัง เล่าปี่จึ่งขอบคุณพ่อค้าม้าทั้งสองคน แล้วหานายช่างมาตีเป็นกระบี่สองเล่มสำหรับถือ ซึ่งกวนอูจะถือนั้นให้ช่างตีเป็นง้าวเล่มหนึ่ง ยาวสิบเอ็ดศอกหนักแปดสิบสองชั่ง เตียวหุยถือนั้นให้ตีเป็นทวนเล่มหนึ่ง ยาวสิบศอกหนักแปดสิบห้าชั่ง แล้วให้ทำเครื่องเกราะและอานม้า สำหรับรบครบทั้งสามนาย แล้วจึ่งเกลี้ยกล่อมชาวบ้านที่มีฝีมือกล้าแข็งได้ห้าร้อยคน จึ่งพาไปหาเจาเจ้ง ๆ จึ่งพาไปหาเล่าเอี้ยนผู้เป็นเจ้าเมือง ทั้งสามพี่น้องจึ่งคำนับแล้วบอกชื่อและแซ่ เล่าเอี้ยนได้ยินว่าเป็นแซ่เดียวกันก็ยินดีนัก จึ่งรับไว้เป็นหลานชาย

ครั้นอยู่มาหลายวัน จึ่งมีคนถือหนังสือบอกเข้ามาว่า โจรโพกผ้าเหลืองทหารเอกชื่อเทียอ้วนจี คุมพลประมาณห้าหมื่น ยกเข้ามาแดนเมือง

ตุ้นก๋วน เล่าเอี๋ยนจึงสั่งเจาเจ๋งให้หาตัวเล่าปี่กวนอูเตียวหุยมาแล้วให้คุมพลห้าร้อยยกออกไปจับโจร เล่าปี่กวนอูเตียวหุยยินดีนัก ก็ยกทหารห้าร้อยออกไปถึงตำบลเขาไทเหียงสัน แลไปเห็นพวกโจรยกมาเป็นอันมาก และพวกโจรนั้นมิได้เกล้ามวย กระจายผมเอาแต่ผ้าเหลืองโพกศีรษะทั้งสิ้น เล่าปี่จึงให้ตั้งค่ายลงไว้ แล้วขับม้าออกไปหน้าทหาร และฝ่ายขวานั้นม้ากวนอู ฝ่ายซ้ายนั้นม้าเตียวหุย เล่าปี่จึงเอาแส้ม้าชี้หน้าด่าพวกโจรว่าอ้ายพวกขบถ เทียอ้วนจี้โกรธนักจึงใช้ทหารเอกชื่อเตงเมาขี่ม้าออกไปรบ เตียวหุยถือทวนยาวสิบศอกขับม้าเข้ารบกับเตงเมา เตียวหุยรำเพลงทวนแทงถูกอกเตงเมาตกม้าตาย

เทียอ้วนจี้โกรธนักถือง้าวขับม้าออกจะรบด้วยเตียวหุย กวนอูเห็นจึงขับม้าผ่านหน้าม้าเตียวหุยออกมาจะรบ เทียอ้วนจี้เห็นรูปกวนอูก็ตกใจเสียที กวนอูเอาง้าวฟันถูกเทียอ้วนจี้ตัวขาดออกเป็นสองท่อน พวกโจรทั้งนั้นก็แตกกระจายไปสิ้น เล่าปี่จึงขับทหารเข้าไล่จับพวกโจรได้เป็นอันมาก แล้วยกทหารกลับมาเมืองตุ้นก๋วน

ฝ่ายเล่าเอี๋ยนครั้นรู้ข่าวก็ออกไปรับเล่าปี่ถึงประตูเมือง แล้วพากันกลับเข้ามา จึงปูนบำเหน็จพวกทหารตามสมควร ครั้นรุ่งขึ้นม้าใช้ถือหนังสือสิบเกงเจ้าเมืองเฉงจิ๋วมาถึงเจ้าเมืองตุ้นก๋วนว่า บัดนี้มีโจรโพกผ้าเหลืองยกมาล้อมเมืองเฉงจิ๋วจะขอกองทัพไปช่วย เล่าเอี๋ยนจึงหาเล่าปี่มาปรึกษา เล่าปี่ว่าข้าพเจ้าและน้องข้าพเจ้าจะขออาสายกไปช่วยเมืองเฉงจิ๋ว เล่าเอี๋ยนมีความยินดี จึงสั่งเจาเจ๋งให้คุมทหารห้าพันยกไปกับเล่าปี่กวนอูเตียวหุย เล่าปี่กับเจาเจ๋งยกทหารมาถึงเมืองเฉงจิ๋ว พวกโจรเห็นกองทัพยกออกมาก็เข้าตี

ฝ่ายเล่าปี่เจาเจ้งทหารน้อยจึงถอยทัพออกมา แล้วปรึกษากันกับกวนอูเตียวหุยว่า ทหารเราน้อยกว่าพวกโจร เราจะคิดเป็นกลศึกจึงจะเอาชัยชนะได้ แล้วเล่าปี่ให้กวนอูคุมทหารพันหนึ่ง ไปซุ่มอยู่ตำบลเขาข้างซ้ายทาง ให้เตียวหุยคุมทหารพันหนึ่งไปซุ่มอยู่ข้างขวาทาง กำหนดว่าถ้าได้ยินเสียงม้าฬ่อแล้วเมื่อใด ให้ยกทหารตีกระหนาบเข้ามาทั้งสองข้าง กวนอูเตียวหุยก็ยกไปตามสั่ง ครั้นรุ่งขึ้นเล่าปี่กับเจาเจ้งยกทหารไปตามทางซึ่งกวนอูเตียวหุยซุ่มอยู่นั้น

ฝ่ายพวกโจรก็รุกไล่เล่าปี่ เล่าปี่ก็ให้ถอยทัพมาถึงภูเขาซึ่งซุ่มทหารอยู่นั้น แล้วให้ตีม้าฬ่อสัญญาขึ้น ฝ่ายกวนอูเตียวหุยซึ่งคุมทหารอยู่นั้น ก็ยกตีกระหนาบออกมาทั้งสองข้าง เล่าปี่ก็ขับทหารตีเป็นหน้ากระดานขึ้นไป

ฝ่ายทัพโจรเสียทีก็แตกหนีเข้าหาชานกำแพงเมืองเฉงจิว ทัพเล่าปี่กวนอูเตียวหุยก็ไล่ตีกระหนาบพวกโจรมา สิบเกงเจ้าเมืองเฉงจิวเห็นจึงยกทหารออกตีกระหนาบเป็นสี่ด้าน พวกโจรนั้นระส่ำระสายเจ็บป่วยล้มตายเป็นอันมาก ก็แตกหนีไปสิ้น สิบเกงจึงปูนบำเหน็จทหารเล่าปี่ตามสมควร แล้วเจาเจ้งว่าเราจะยกทหารกลับไปเมืองตุ้นก้วน

เล่าปี่จึงว่า ได้ยินข่าวว่าโลติดผู้เป็นตงลงเจียงเป็นทหารเอกพระเจ้าเลนเต้รบกับเตียวกักนายโจรอยู่ตำบลเมืองกงจ๋ง ข้าพเจ้าจะขอทหารไปรบพวกโจร เจาเจ้งจึงจัดทหารให้เล่าปี่ห้าร้อย เจาเจ้งก็ยกทหารสี่พันห้าร้อยกลับมาเมืองตุ้นก้วน ฝ่ายเล่าปี่กวนอูเตียวหุยก็ยกไปถึงเมืองกงจ๋ง แล้วชวนกันไปหาโลติด จึงเอาข้อราชการซึ่งได้รบโจรนั้นแจ้งแก่โลติด ๆ ยินดีนัก จึงว่าท่านทั้งสามอยู่ทำราชการด้วยเราเถิด

ฝ่ายเตียวก๊กมีพวกโจรประมาณสิบห้าหมื่น โลติดนั้นมีทหารประมาณห้าหมื่น และทัพโลติดกับเตียวก๊กตั้งค่ายประชิดกันอยู่ยังมิได้แพ้ชนะกัน โลติดจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า เตียวโป้เตียวเหลียงผู้น้องเตียวก๊กนั้นคุมโจรไปรบกับฮองฮูสงและจูฮีอยู่ ณ เมืองเองฉวน เราจะเกณฑ์ทหารให้พันหนึ่งกับทหารของท่านนั้น จงยกไปช่วยฮองฮูสงจูฮี ณ เมืองเองฉวน แล้วให้สืบเอาข่าวราชการหนักเบามาจงได้ เล่าปี่รับคำแล้วยกทหารรีบไปทั้งกลางวันกลางคืน

ฝ่ายฮองฮูสงกับจูฮีนั้น แต่ทหารออกรบกับพวกโจรยังมิได้แพ้ชนะกัน พ้นเวลาแล้วเตียวโป้เตียวเหลียงให้ทหารถอยเข้ามาที่มั่น แล้วให้เอาฟางทำซุมรุมขึ้นในค่าย ฝ่ายฮองฮูสงกับจูฮีรู้จึงปรึกษากันว่า บัดนี้พวกโจรเอาฟางทำซุมรุมขึ้นในค่าย เราจะคิดเอาเพลิงเผาค่ายพวกโจรเสียจงได้ จึงให้ทหารมัดหญ้าคนละมัด ให้ชุดอุโมงค์เข้าไปถึงริมค่ายโจร ให้เอาหญ้าไปกองซุ่มไว้ตามริมค่าย ครั้นเวลากลางคืนประมาณสองยามเกิดลมพายุใหญ่พัดหนัก ทหารทั้งปวงได้ที ให้สัญญาพร้อมกันแล้ว จุดเพลิงระดมเผาค่ายโจรไหม้ขึ้นสิ้น แสงเพลิงดุจกลางวัน พวกโจรทั้งปวงตกใจมิทันใส่เกราะและผูกอานม้า ก็แตกกระจายหนีเพลิงวุ่นวายอยู่ ฮองฮูสงจูฮีขับทหารเข้าไล่แทงฟันพวกโจรป่วยเจ็บล้มตายเป็นอันมาก

ครั้นรุ่งขึ้น เตียวโป้ เตียวเหลียง กับพวกโจรซึ่งเหลืออยู่นั้นก็ชวนกันหาทางที่จะหนีเอาชีวิตรอด จึงไปพบทัพหนึ่งธงแดงทั้งทัพ ทหารกองหน้าเข้าสกัดพวกโจรไว้มิให้หนีได้ และนายทัพนั้นชื่อโจโฉสูงประมาณห้าศอกจักษุเล็ก หนวดยาว เป็นบุตรโจโก๋ และโจโฉเมื่อน้อยนั้นมักพอใจไปเล่นป่ายิงเนื้อ มักพอใจฟังร้องรำทำเพลงมีปัญญาความคิดรวดเร็ว ฝ่าย

ว่าโจเต๊กนั้นเห็นโจโฉเป็นนักเลงไม่ทำมาหากิน ก็มีใจชังเป็นอันมาก จึงเดินไปจะเอาเนื้อความบอกโจโก๋ผู้พี่ โจโฉเห็นว่าอาชังอยู่จะเอาเนื้อความไปบอกบิดา โจโฉทำมือันเป็นล้มลง อาเห็นจึงร้องบอกโจโก๋ว่าโจโฉมีอันเป็น โจโก๋ตกใจว่าบุตรมีอันเป็นก็วิ่งมาดู โจโฉลุกขึ้นเล่นปรกติอยู่ โจโก๋จึงว่าอาเอ็งไปบอกว่าเอ็งมีอันเป็น บัดนี้หายแล้วหรือ โจโฉจึงว่าแต่น้อยมาข้าหาเจ็บป่วยสิ่งใดไม่ เพราะอาชังข้าจึงเอาความมิดีมาใส่ แต่นั้นไปโจโก๋ก็เชื่อคำโจโฉ ถึงอาจะเอาความสิ่งใดมาบอกโจโก๋มิได้เชื่อคำน้องชาย โจโฉยิ่งกำเริบใจเล่นหัวหยาบช้าไปกว่าแต่ก่อน เพื่อนเล่นทั้งปวงพูดจายกยอโจโฉว่า แผ่นดินบัดนี้เป็นจลาจลอยู่ หาผู้ใดซึ่งมีสติปัญญาจะปราบปรามอันตรายให้อยู่เย็นเป็นสุขไม่ เราทั้งปวงเห็นแต่ท่านมีสติปัญญา จะคิดอ่านปราบปรามให้แผ่นดินเป็นสุขได้ และเมืองลำหยงนั้นมีคนหนึ่งชื่อโหเง้า ว่าแก่คนทั้งปวงว่า แผ่นดินเมืองหลวงนั้นจะสูญเสียแล้ว ซึ่งจะปราบแผ่นดินให้ราบนั้นเห็นแต่โจโฉผู้เดียว และในเมืองหลิหลำมีหมอคนหนึ่งชื่อเขาเฉียวรู้ดูลักษณะคน โจโฉจึงไปหาเขาเฉียวถามว่าข้าพเจ้านี้สืบไปภายหน้าเห็นดีชั่วประการใด เขาเฉียวนิ่งอยู่ โจโฉจึงถามซ้ำไปอีก เขาเฉียวจึงว่าท่านมีปัญญามาก จะป้องกันแผ่นดินได้อยู่ แต่มิได้สัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน จะเป็นศัตรูราชสมบัติ โจโฉหัวเราะชอบใจ ครั้นอายุโจโฉได้ยี่สิบปี จึงเข้าไปทำราชการฝ่ายทหารในเมืองลกเอี๋ยง โจโฉจึงให้เอาไม้สำคัญห้าสิบไปปักไว้ทั้งสี่ประตูเมือง ห้ามมิให้คนเดินกลางคืน ถ้าเดินไปมาผิดประหลาดให้จับเอาตัวมาทำโทษ ครั้นกลางคืนวันหนึ่งโจโฉไปตระเวนพบอาขันทีเดินมาผิดเวลา โจโฉให้จับเอาตัวมาตีสิบห้าที และโจโฉนั้นทำราชการเข้มแข็งขึ้นทุกวัน คนทั้งปวงยำเกรงเป็นอันมาก

พระเจ้าเลนเต้จึงตั้งให้เป็นตุนชิวเหลิ่ง ครั้นพวกโจรโพกผ้าเหลืองกำเริบจลาจลขึ้นในเมืองเองฉวน พระเจ้าเลนเต้จึงให้โจโฉเลื่อนที่เป็นโต๊ะอุ๋ยให้คุมทหารห้าพันยกไปช่วยเมืองเองฉวน จึงพบเตียวโป้เตียวเหลียงกับพวกโจรที่เหลือตายแตกหนีมานั้น โจโฉจึงรบสกัดไว้ ฆ่าพวกโจรเสียประมาณหมื่นเศษ ทหารโจโฉได้ม้าและเครื่องศัสตราวุธเป็นอันมาก แต่ตัวเตียวโป้เตียวเหลียงนั้นหนีได้ โจโฉจึงเข้าไปหาฮองฮูสงจูอี๋บอกข้อราชการแล้ว โจโฉขอเอาทหารไปตามเตียวโป้เตียวเหลียง

ฝ่ายเล่าปี่กวนอูเตียวหุยยกมาถึงเมืองเองฉวน ได้ยินเสียงรบพุ่งกันแล้วและเห็นแสงเพลิงสว่าง จึงเร่งทหารรีบไปจะช่วย พอมาถึงเข้าพวกโจรนั้นก็แตกไป เล่าปี่จึงพากวนอูเตียวหุยเข้าไปหาฮองฮูสงจูอี๋ แล้วบอกว่าโลติดให้ข้าพเจ้ามาช่วยราชการท่าน ฮองฮูสงจูอี๋ว่าขอบใจนักแล้วบอกว่า บัดนี้เตียวโป้เตียวเหลียงและพวกโจรนั้นแตกแล้ว เราเห็นเตียวโป้เตียวเหลียงจะหนีไปหาเตียวกักผู้พี่ ณ เมืองจงกั๋ง ถ้าท่านเร่งยกทหารรีบตามก้าวสกัดเห็นจะได้ตัว เล่าปี่กวนอูเตียวหุยก็ลายกทหารกลับไปถึงกลางทางพอพบข้าหลวงคุมคนโทษขังกรงใส่เกวียนมา จึงแลไปเห็นโลติดจำขังอยู่ในกรง เล่าปี่ตกใจโจนลงจากม้าเข้าไปถามโลติดว่าเหตุใดจึงเป็นโทษฉะนี้ โลติดบอกว่าเราล้อมเตียวกักไว้จะใกล้แตกอยู่แล้ว เตียวกักมีความรู้เป็นอันมากจะเอาโดยเร็วยังมิได้ พระเจ้าเลนเต้จึงใช้จูฮงชาววังมาสืบข่าวราชการ จูฮงจะเอาของกำนัลสินบนแก่เรา ๆ จึงว่าในกองทัพนี้ก็ขาดเสบียงอยู่ เราจะมีสิ่งใดให้สินบนเล่า จูฮงโกรธกลับไปทูลกล่าวโทษว่าเรานี้มิได้มีใจรบพุ่ง ราชการจึงเนิ่นช้าอยู่ พระเจ้าเลนเต้จึงให้ตั๋งโต๊ะมาเป็นนายทัพแทนเรา แล้วให้จำเราใส่กรงส่งไปเมืองหลวง เตียวหุยได้ยิน

ก็โกรธชักดาบออกจะฆ่าผู้คุมเสีย จะถอดโลติดออกจากกรง เล่าปี่จึงห้ามว่าอย่าทำ เนื้อความนี้เป็นข้อรับสั่งอยู่ จะทำแต่อำเภอใจด้วยโกรธนั้นไม่ได้ กวนอูจึงว่าบัดนี้โลติดสิเป็นโทษแล้ว คนอื่นมาเป็นนายทัพซึ่งจะทำราชการด้วยนั้นเห็นจะพึ่งพาอาศัยขัดสน ถึงจะมีความชอบก็กลับเป็นผิดเหมือนโลติดฉะนี้ เราจะกลับไปเมืองตุ้นก้วนดีกว่า เล่าปี่เห็นชอบด้วยก็ยกไปเมืองตุ้นก้วน ยกมาทางสองวันแล้วได้ยินเสียงโห่ร้องข้างหลังเขา เล่าปี่จึงพากวนอูเตียวหุยควบม้าขึ้นไปดูบนเขาแลไปเห็นทัพหลวงแตก พวกโจรโพกผ้าเหลืองไล่มา เล่าปี่เห็นธงสำคัญจึงรู้ว่าทัพเตียวก๊กไล่ทัพตั๋งโต๊ะมา เล่าปี่กวนอูเตียวหุยจึงลงไปช่วยรบ ทัพเตียวก๊กกลับแตกหนีไปทางประมาณห้าร้อย ตั๋งโต๊ะจึงได้กลับไปค่าย แล้วให้หาเล่าปี่กวนอูเตียวหุยมาถามว่า ตัวนี้เป็นขุนนางตำแหน่งใด เล่าปี่บอกว่า ข้าพเจ้าจะได้เป็นตำแหน่งที่ขุนนางนั้นหามิได้ ตั๋งโต๊ะได้ยินดังนั้นทำกิริยาดูหมิ่นมิได้นับถือ เล่าปี่กวนอูเตียวหุยก็ลาออกมา เตียวหุยจึงว่าเราพี่น้องสามคนช่วยเอาชีวิตมันไว้รอดมันก็ไม่รู้คุณเรา กลับทำหยาบช้าดูหมิ่น ชอบแต่ฆ่าเสียจึงจะหายความแค้น แล้วจับดาบจะไปฆ่าตั๋งโต๊ะเสีย เล่าปี่กวนอูห้ามว่าอย่าทำเขาเป็นข้าหลวง เตียวหุยตอบว่าถ้าไม่ฆ่ามันเสียเราจะต้องอยู่ให้มันใช้มันจะดูถูกยิ่งกว่านี้เพราะมันมีอาญาสิทธิ์ พี่ทั้งสองจะอยู่ก็อยู่เถิดข้าจะลาไปหาที่พึ่งอื่นแล้ว เล่าปี่กวนอูจึงว่าเราพี่น้องทั้งสามคนเป็นกระไรก็เป็นด้วยกัน ซึ่งจะพลัดกันนั้นไม่ควร จะไปไหนต้องไปด้วยกัน เตียวหุยจึงว่าถ้าดังนั้นจะค่อยคลายความแค้น แล้วเล่าปี่กวนอูเตียวหุยก็ยกทหารกลับไปหาจูฮี่ ณ เมืองเองฉวน ให้ทหารรีบเดินทั้งกลางวันกลางคืน ครั้นถึงก็พากันเข้าไปหาจูฮี่แล้วเล่าข้อราชการทั้งปวงให้จูฮี่ฟังสิ้น จูฮี่รักใคร่นับถือ

เล่าปี่กวนอูเตียวหุยเอาไว้เป็นกองเดียวกัน จูฮีจึงว่าตั้งโต๊ะนั้นบ้านอยู่ ณ เมืองหลวง ลายลิมโหย่เป็นขุนนางชื่อฮ่องโต้งทายสิว และตั้งโต๊ะนั้นมิได้รู้การหนักเบา มิได้รู้จักคนดีและชั่วมีแต่ถือตัว ซึ่งท่านจะอยู่ด้วยนั้นหาประโยชน์มิได้

ฝ่ายโจโฉซึ่งไปตามเตียวโป้เตียวเหลียง ครั้นไม่พบแล้วก็กลับมาหาฮองฮูสง ณ เมืองเองฉวน เข้าทำราชการกองเดียวกันกับฮองฮูสง ๆ กับโจโฉครั้นรู้ข่าวว่าเตียวเหลียงอยู่ ณ เมืองโฉหยง จึงยกทหารไปรบเตียวเหลียง ฝ่ายเตียวโป้นั้นไปตั้งอยู่ตำบลหลังเขาแห่งหนึ่ง มีพวกโจรอยู่ประมาณแปดหมื่นเก้าหมื่น

จูฮีครั้นรู้ข่าวจึงให้เล่าปี่กวนอูเตียวหุยเป็นทัพหน้า จูฮีเป็นทัพหลวงยกทหารมารบเตียวโป้ ฝ่ายเตียวโป้จึงใช้โกเส็งคุมพวกโจรออกมารบกับทัพหน้า เล่าปี่จึงให้เตียวหุยออกรบด้วยโกเส็ง ยังมิทันได้สามเพลง เตียวหุยเอาทวนแทงถูกโกเส็งตกม้าตาย พวกโจรทั้งนั้นก็แตกไป เล่าปี่ขับทหารเข้าไล่ตีพวกโจร เตียวโป้จนความคิดจึงเสกคาถาให้เป็นเมฆมืดอากาศฟ้าร้องลมพายุพัดหนักฝนตก แล้วมีคนขี่ม้าถืออาวุธลงมาแต่อากาศ ทหารเล่าปี่เห็นก็ตกใจ เล่าปี่จึงให้ถอยทัพมาปรึกษากับจูฮี ๆ จึงว่าเขาทำด้วยความรู้ เราจะให้ทหารเอาของโสโครกขึ้นไปซ่อนไว้บนเขา ถ้าทำดังนี้อีกให้ทหารสาดเอาความรู้ก็จะเสื่อมไป เล่าปี่จึงให้กวนอูเตียวหุยคุมทหารคนละพัน เอาของโสโครกขึ้นไปไว้บนเขาทั้งสองข้างซึ่งกระหนาบทางที่จะรบกันนั้น ครั้นรุ่งขึ้นเตียวโป้ยกพวกโจรออกมา เล่าปี่ยกทหารออกโจมตีพวกโจร เตียวโป้จึงเสกคาถาเป็นเมฆมืดฟ้าร้องลมพัดหนัก

ฝนตก เป็นคนขี่ม้าถืออาวุธลงมาจากอากาศเป็นอันมาก เล่าปี่เห็นก็ทำถอยทัพมา เตียวโป้ก็ขับพวกโจรไล่ทหารเล่าปี่มาถึงเขากระหนาบสองข้างทาง กวนอูเตียวหุยจึงให้ทหารเอาของโสโครกและโลหิตสุกรสุนัขนั้นสาดไปถูกพวกโจร และคนขี่ม้าซึ่งลงมาจากอากาศนั้นก็กลายเป็นกระดาษ ม้านั้นก็กลายเป็นมัดหญ้าไป เมฆและฝนลมนั้นก็หายสว่างไป เตียวโป้เห็นเขาแก้ความรู้ได้ก็ถอยทัพมา จูฮีเล่าปี่ยกทหารตามรบไปจนถึงเขาทั้งสองนั้น ฝ่ายกวนอูเตียวหุยซึ่งอยู่บนเขาก็ยกทหารลงรบกระหนาบทั้งสองข้าง ทัพเตียวโป้แตกหนี เล่าปี่ยกทหารตามจึงแลไปเห็นมีหนังสือชื่อเตียวโป้ เตียวโป้นั้นหนีเข้าในป่า เล่าปี่เอาเกาทัณฑ์ตามยิงถูกไหล่ซ้ายเตียวโป้ ลูกเกาทัณฑ์ติดไหล่ไป เตียวโป้จึงหนีเข้าในเมืองเยียงเซีย แล้วปิดประตูเมืองไว้ จูฮีกับเล่าปี่ขับทหารเข้าล้อมเมืองไว้ แล้วจึงเกณฑ์ทหารให้ไปสืบข่าวฮองฮูสงที่ไปรบเตียวเหลียง พอม้าใช้มาบอกแก่จูฮีเล่าปี่ว่า บัดนี้ฮองฮูสงยกพลไปรบกับเตียวก๊ก ๆ ตายก่อนแล้ว เตียวเหลียงผู้น้องเตียวก๊กคุมพลออกไปรบกับฮองฮูสง ๆ รบเตียวเหลียงแตกถึงเจ็ดครั้ง ครั้งหลังฮองฮูสงฆ่าเตียวเหลียงตายที่เมืองโฉหยงแล้ว และพรรคพวกเตียวเหลียงนั้นมาเข้าเกลี้ยกล่อมเป็นอันมาก ฮองฮูสงจึงคุมเอาพรรคพวกเตียวก๊กกับศพเตียวก๊กขึ้นไปถวายพระเจ้าเลนเต้ ๆ จึงเลื่อนที่ให้ฮองฮูสงเป็นที่ตีจงกุ๋นแปลว่าทหารสำหรับรักษาพระองค์ ให้กินเมืองบุยจิ๋วด้วย แล้วฮองฮูสงกราบทูลพระเจ้าเลนเต้ว่า โลติดนั้นมีความชอบในสงคราม จะได้มีความผิดเหมือนจูฮงกราบทูลนั้นหามิได้ พระเจ้าเลนเต้จึงให้ถอดโลติดออกพ้นโทษ แล้วจะให้คงที่ดังก่อน ฝ่ายโจโฉนั้นมีความชอบจึงโปรดให้ไปกินเมืองเจลำเซียง จูฮีเล่าปี่ซึ่งล้อมเมืองเยียงเซียอยู่ รู้ว่าทหารผู้ใหญ่ผู้-

น้อยมีความชอบให้ไปกินเมืองเป็นหลายตำบล จึงเร่งทหารเข้าตีเมืองเยียงเซียจะใกล้ได้อยู่แล้ว ลำแจ้งนายทหารโจรจึงคิดอ่านกับพวกโจรทั้งปวงลอบฆ่าเตียวโป้ผู้นายเสีย แล้วตัดศีรษะออกมาให้จูฮีเล่าปีถึงนอกเมือง ตัวนั้นก็ยอมเข้าเกลี้ยกล่อมทำราชการด้วย จูฮีมีความยินดีนัก จึงแต่งหนังสือซึ่งได้ทำราชการมีความชอบนั้นบอกขึ้นไปกราบทูลพระเจ้าเลนเต้

ฝ่ายเตียวฮ่องฮั่นตั๋งซุนต๋องทหารเตียวก๊ก ครั้นเตียวก๊กตายแล้วก็ซ่องสุมพวกโจรได้หลายหมื่น ยกไปเที่ยวปล้นตีบ้านเมืองเผาเสียเป็นหลายเมือง ม้าใช้จึงเอาเนื้อความไปบอกให้กราบทูลพระเจ้าเลนเต้ ๆ จึงให้มีตราไปถึงจูฮีให้จัดทหารที่มีฝีมือยกไปจับพวกโจร จูฮีจึงจัดทหารยกไปล้อมเมืองอ้วนเซียด้านตะวันออก ให้เล่าปีกวนอูเตียวหุยล้อมด้านตะวันตก ฝ่ายเตียวฮ่องแต่งให้ฮั่นตั๋งคุมทหารออกไปรบด้านซึ่งเล่าปีล้อมอยู่นั้น จูฮีคุมทหารเอกสองพันเข้ารบกระหนาบ ฝ่ายพวกโจรเหลือกำลังก็หนีกลับเข้าเมือง เล่าปีและทหารทั้งปวงตามตีเข้าไปจนถึงเชิงกำแพงล้อมเมืองไว้รอบ พวกโจรอยู่ในเมืองขัดสนด้วยเสบียงอาหาร ฮั่นตั๋งจึงใช้ทหารออกมาหาจูฮี ขอเข้าเกลี้ยกล่อมด้วยจูฮี จูฮีไม่รับ เล่าปีจึงว่าครั้งพระเจ้าฮั่นโกโจได้ราชสมบัตินั้น เพราะมีผู้มาเข้าเกลี้ยกล่อมเป็นอันมาก เหตุไฉนท่านจึงไม่รับเกลี้ยกล่อมฮั่นตั๋ง จูฮีตอบว่า ครั้งพระเจ้าฮั่นโกโจนั้น บ้านเมืองมิได้ปรกติมีเสี้ยนหนามเป็นอันมาก พระเจ้าฮั่นโกโจจึงรับเกลี้ยกล่อมคนทั้งปวง ครั้งนี้มีจลาจลแต่โจรพวกเดียว ครั้นจะเอาพวกโจรเข้าไว้ในเกลี้ยกล่อม คนทั้งปวงก็จะดูเยี่ยงอย่างว่าทำผิด และถ้ามีผู้มาปราบปรามก็จะละพยศอันร้ายเสีย นานไปก็จะรื้อทำความชั่วไปอีก เล่าปีจึงตอบว่าควรแล้ว และซึ่งเราล้อมเมืองไว้นี้ก็รอบทั้งสี่ด้าน เมืองก็จวนจะเสียอยู่แล้ว

อันพวกโจรก็เป็นชายชาติทหาร อุปมาเหมือนสุนัขจนตรอก ไหนจะนิ่งให้ทหารจับโดยง่าย คงจะรบเป็นสามารถ ทหารเราก็จะเสียบ้าง เหมือนเอาพิมเสนไปแลกเกลือ ขอให้ยกทหารด้านตะวันออกเสีย เปิดให้พวกโจรออกไป จึ่งค่อยตามจับเอาเห็นจะได้สะดวก จูฮีเห็นชอบด้วย สั่งทหารให้เลิกด้านตะวันออกเสียแล้วมารุมตี ฮั่นต๋งจึงยกพลหนีออกจากเมืองด้านตะวันออก จูฮีเล่าปี่กวนอูเตียวหุยสี่นายคุมทหารไล่ไป แล้วยิงเกาทัณฑ์ไปถูกฮั่นต๋งตาย ทหารทั้งนั้นก็แตกไป

จูฮีเล่าปี่กวนอูเตียวหุยสี่นายพบเตียวฮ่องซุนต๋งซึ่งเป็นพวกฮั่นต๋งนั้นคุมทหารขวางหน้าเข้ารบจูฮี ๆ เห็นพลเตียวฮ่องมากนักก็ถอยกลับมา เตียว-ฮ่องซุนต๋งก็ไล่รบไปชิงคืนเอาเมืองได้ จูฮีก็ถอยไปตั้งค่ายมั่นทางไกลเมืองประมาณร้อยหนึ่ง จูฮีคิดจะยกเข้ารบเอาเมืองอ้วนเซียอีก พอแลไปเห็นทหารพวกหนึ่งยกมาทางตะวันออก และนายทหารซึ่งยกมานั้นชื่อซุนเกี๋ยนกิริยาเหมือนเสือ หน้าผากใหญ่หน้ายาวเกิด ณ เมืองต๋องง่อ และซุน-เกี๋ยนเมื่ออายุสิบเจ็ดปีนั้น ไปเมืองเจียนต๋องกับบิดา ครั้นถึงปากน้ำเมืองเจียนต๋อง พบโจรสิบคนตีชิงลูกค้าเอาของมาปันกันอยู่บนบก ซุนเกี๋ยนจึงว่าแก่บิดาว่า โจรเหล่านี้หยาบช้านักข้าจะขึ้นไปจับตัวให้ได้ แล้วซุนเกี๋ยนก็เดินขึ้นไปทำอาการดุจดังขุนนางเรียกบ่าวไพร่ทั้งปวงอื้ออึง ฝ่ายโจรสิบคนเห็นก็ตกใจทิ้งของเสียวิ่งหนีไป ซุนเกี๋ยนไล่ตามฆ่าโจรตายคนหนึ่ง เก้าคนนั้นหนีไปได้ กิตติศัพท์ทั้งนั้นก็รู้ไปถึงเจ้าเมืองเจียนต๋อง ๆ จึงเอาตัวเข้าไปตั้งให้เป็นนายทหาร

อยู่มาหือฉงเป็นขบถคุมพลได้หลายหมื่น ตั้งตัวเป็นเจ้าชื่อว่าเจ้ายังเป๋ง และผู้รักษาเมืองกับซุนเกี๋ยนรู้ จึงเกลี้ยกล่อมชาวเมืองซึ่งกล้าแข็ง

ได้พันเศษ จึงไปรบเมืองหือฉง พันหือฉงกับลูกหือฉงตาย ผู้รักษาเมืองจึงบอกหนังสือความชอบขึ้นไปกราบทูลพระเจ้าเลนเต้ให้แก่ซุนเกี๋ยน ครั้นอยู่มาพวกโจรโพกผ้าเหลืองคุมพวกเพื่อนเที่ยวตีบ้านเมืองกำเริบใหญ่หลวงขึ้น ฝ่ายซุนเกี๋ยนรู้ข่าวว่าจูฮีจะปราบโจรทั้งปวงมีความยินดีนัก จึงเกลี้ยกล่อมชาวบ้านชาวเมือง กับทหารเมืองอ้วนเซียทั้งสองเหล่า ได้คนประมาณพันห้าร้อยแล้วยกมา ซุนเกี๋ยนมาถึงจูฮีแล้วบอกแก่จูฮีว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาปราบโจร จูฮีมีความยินดีนัก จึงจัดทหารทั้งปวงแล้วให้เล่าบี่ยกเข้าตีด้านเหนือ ให้ซุนเกี๋ยนยกเข้าตีด้านใต้ แล้วจูฮีนั้นยกเข้าตีด้านตะวันตกเมืองอ้วนเซีย ไว้ช่องแต่ด้านตะวันออก และซุนเกี๋ยนนั้นปีนกำแพงเมืองอ้วนเซียเข้าไปไล่ฟันพวกโจรบนเชิงเทินตายยี่สิบเศษ และพวกโจรทั้งปวงตกใจแตกไป ฝ่ายเตียวฮ่องเห็นซุนเกี๋ยนปีนกำแพงเมืองขึ้นมาฆ่าฟันพรรคพวกตายก็โกรธ จึงขึ้นม้าถือง้าวมาจะรบด้วยซุนเกี๋ยน ๆ เห็นเตียวฮ่องขี่ม้ามาถึงริมเชิงเทิน ซุนเกี๋ยนจึงโจนด้วยกำลังไปชิงเอาง้าวได้ แล้วฟันเตียวฮ่องตกม้าตาย จับเอาม้านั้นมาขี่แล้วขับม้าไล่ฟันพวกโจรทั้งนั้นแตกตื่นไป ฝ่ายซุนต่งเห็นจะต่อสู้ด้วยซุนเกี๋ยนมิได้ ก็ขี่ม้าพาพวกโจรทั้งนั้นจะหนีออกประตูด้านเหนือ พอเห็นเล่าบี่ตีกระหนาบเข้ามา ซุนต่งตกใจคิดว่ากูครั้งนี้เห็นจะไม่พ้นมือเล่าบี่จะคิดเอาแต่รอดชีวิตเถิด ซุนต่งก็ถอยเข้ามา เล่าบี่ก็ยิงเกาทัณฑ์ไปถูกซุนต่งตกม้าตาย ฝ่ายจูฮีเห็นก็ขับทหารทั้งปวงเข้าเมืองได้ ฆ่าพวกโจรตายประมาณหมื่นเศษ แล้วยกไปตีเมืองทั้งปวงซึ่งโจรรบได้ไว้นั้นถึงสิบสี่สิบห้าหัวเมือง และอาณาประชาราษฎรทั้งปวงก็ค่อยอยู่เย็นเป็นสุข แล้วจูฮีก็ยกทัพกลับไปเมืองหลวง แจ้งเนื้อความแก่เสนาบดี และเสนาบดีจึงเอาความกราบทูลแก่พระเจ้าเลนเต้ ๆ ให้ปูนบำเหน็จจูฮีให้เป็นนาย

ทหารใหญ่มีตำแหน่งเผ้า แล้วให้เป็นที่เจ้าเมืองโห้หล้า จูฮีจึงกราบทูลความชอบซุนเกี๋ยนกับเล่าปี่ซึ่งได้ทำการปราบโจร พระเจ้าเลนเต้ให้ซุนเกี๋ยนไปเป็นกรมการหัวเมือง แต่เล่าปี่นั้นมิได้ตรัสประการใด แต่เล่าปี่คอยท่าบำเหน็จอยู่ในเมืองหลวงนั้นประมาณเดือนเศษ มิได้สมความปรารถนาก็เสียน้ำใจนัก

ตอนที่ ๒

วันหนึ่ง เล่าปี่จึงชวนกวนอู เตียวหุยไปเที่ยวชมบ้านเมืองจะให้หายรำคาญใจ พอพบเตียวกิ๋นซึ่งเป็นขุนนางอยู่ในพระเจ้าเลนเต้ขี่เกวียนมา เล่าปี่มีความยินดียกมือขึ้นคำนับแล้วบอกว่า ข้าพเจ้านี้มีความชอบได้ช่วยจูฮีทำการปราบโจรหาผู้ใดจะทูลเสนอความชอบให้ไม่ เตียวกิ๋นได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงพาเล่าปี่เข้าไปเฝ้า แล้วทูลพระเจ้าเลนเต้ว่า เกิดโจรโพกผ้าเหลืองขึ้นทั้งนี้เพราะเหตุด้วยพระองค์เชื่อฟังขันทีสิบคน ขันทีสิบคนนั้นตัดสินเนื้อความอาณาประชาราษฎร กลับจริงเป็นเท็จ เท็จเป็นจริง ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยซึ่งเป็นยุติธรรมนั้นให้ถอดเสีย เอาสินบนผู้หาสัตย์ไม่เอามาตั้งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อย บ้านเมืองก็เกิดจลาจล อาณาประชาราษฎรได้ความเดือดร้อนมาคุมเท่าบัดนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าจะให้เอาขันทีสิบคนไปตัดศีรษะตระเวนประกาศแก่อาณาประชาราษฎรทั้งปวงให้ทั่วทุกหัวเมืองซึ่งขึ้นแก่เมืองหลวง ใครมีสติปัญญาเป็นยุติธรรมมีความชอบก็ให้ตั้งเป็นขุนนางโดยยศถาศักดิ์ตามสมควร บ้านเมืองก็จะอยู่เย็นเป็นสุขสืบไป ขันทีสิบคนเฝ้าอยู่ได้ยินจึงกราบทูลพระเจ้าเลนเต้ว่าเตียวกิ๋นเป็นแต่ขุนนาง

ผู้น้อย บังอาจมิได้กลัวพระราชอาญา เข้ามาทูลสั่งสอนพระองค์นั้นไม่ควร พระเจ้าเลนเต้จึงสั่งบู๊ซูให้ขับเตียวกิ๋นออกไปเสียจากที่เฝ้า ขันทีสิบคนจึงคิดกันว่า เตียวกิ๋นมากราบทูลกล่าวโทษเราทั้งนี้เป็นข้อใหญ่ ชะรอยมันไปทำการศึกรบโจรมีความชอบหาผู้ใดจะทูลความชอบให้ไม่ มันจึงโกรธอาจใจเข้ามาทูลเองดังนี้ ครั้นเราจะให้ทำโทษตอบบัดนี้ ความนินทาก็จะมีแก่เรา อย่าเลยเราจะนิ่งไว้ก่อน ต่อนานไปจึงคิดอ่านฆ่าเสียก็จะไม่พ้นมือเรา พระเจ้าเลนเต้จึงทรงพระดำริว่า เล่าปี่ก็มีความชอบอยู่ จึงสั่งให้เสนาบดีปูนบำเหน็จเล่าปี่ เสนาบดีปรึกษาให้เล่าปี่เป็นผู้รักษาเมืองอันห้อก้วน เล่าปี่จึงให้ทหารซึ่งมาด้วยนั้นกลับไปที่อยู่ จัดเอาแต่คนสนิทประมาณยี่สิบคนไว้ แล้วพากวนอูเตียวหุยกับคนยี่สิบคนนั้นไปอยู่ ณ เมืองอันห้อก้วนได้ประมาณเดือนเศษ เล่าปี่ไกล่เกลี่ยอาณาประชาราษฎรซึ่งวิวาทมีคดีแก่กันนั้น มากให้น้อยลง น้อยนั้นให้หายเสีย ราษฎรทั้งปวงได้ความสุข ยกมือไหว้สรรเสริญเล่าปี่เป็นอันมาก แล้วกวนอูเตียวหุยนั้นมีใจภักดีต่อเล่าปี่เป็นอันมาก เวลาเล่าปี่ออกว่าราชการกวนอูเตียวหุยมิได้ขาดหน้า อุตส่าห์พิทักษ์รักษากัน ครั้นอยู่ประมาณเดือนหนึ่ง มีหนังสือรับสั่งให้ตึกอิ๋วถือมาถึงเล่าปี่ว่า ถ้าเป็นไพร่ได้เลื่อนที่เป็นขุนนางหัวเมืองขึ้นแล้ว จะเรียกเอาส่วย เล่าปี่รู้ข่าวก็ออกไปรับถึงนอกเมือง เล่าปี่คำนับหนังสือรับสั่งตามธรรมเนียม แล้วถามข้อราชการแก่ตึกอิ๋ว ๆ มิได้เกรงเล่าปี่ บอกข้อราชการแล้วเอาแส้ม้าชี้หน้าเล่าปี่ กวนอูเตียวหุยเห็นดังนั้นก็โกรธ แต่มิได้ว่าประการใด แล้วเล่าปี่เชิญตึกอิ๋วเข้าไปในเมือง จัดแจงที่อยู่ให้ตามธรรมเนียม และตึกอิ๋วนั่งอยู่บนที่สูง เล่าปี่นั้นยืนอยู่ตามตำแหน่ง ตึกอิ๋วจึงถามเล่าปี่ว่า ตัวมีความชอบสิ่งใด

จึงได้เป็นผู้รักษาเมือง เล่าปีตอบว่า ข้าเป็นเชื้อพระเจ้าฮั่นโกโจอยู่ แต่ว่าบุญน้อยจึงได้เป็นผู้น้อยอยู่ ณ เมืองตุ้นก้วน ครั้งโจรโพกผ้าเหลืองเป็นขบถนั้น ข้าก็ได้อาสาแผ่นดินออกรบโจรถึงสามสิบสี่สามสิบห้าครั้ง มีความชอบหน่อยหนึ่งจึงโปรดให้มารักษาเมืองนี้ ต๊กอิ๋วได้ยินดังนั้นตวาดเพิดให้เล่าปีแล้วว่า เองนี้ทะนงศักดิ์อ้างอวดว่าเป็นเชื้อพระวงศ์ ข้อว่าได้ไปรบโจรถึงสามสิบสี่สามสิบห้าครั้งนั้น เราพิเคราะห์ดูรูปร่างเช่นนี้ไม่เห็นสมทำการศึก อย่าพูดโกหกเราหาเชื่อตัวท่านไม่ ซึ่งว่าเป็นผู้รักษาเมืองก็ดีแล้ว บัดนี้มีรับสั่งให้เราลงมาเรียกเอาส่วยแก่ขุนหมื่นที่เป็นขุนใหม่ เล่าปีรับคำแล้วมิได้ตอบคำประการใดก็ลาไปที่อยู่ เล่าปีจึงหาปลัดมาปรึกษาว่า ต๊กอิ๋วถือรับสั่งมาว่าดังนี้เราจะทำประการใด ปลัดจึงว่าต๊กอิ๋วทำสง่าทั้งนี้ปรารถนาจะเอาสินบนเป็นประโยชน์แก่ตัว เล่าปีจึงว่าตั้งแต่เรามาอยู่เมืองนี้จะได้ค่าธรรมเนียมและเบี้ยดเบียนด้ายเส้นหนึ่งเข็มเล่มหนึ่ง แก่อาณาประชาราษฎรให้ได้ความเดือดร้อนหามิได้ จะเอาสิ่งใดมาให้สินบนแก่ต๊กอิ๋วนั้นก็ขัดสนอยู่แล้ว ครั้นรุ่งขึ้นต๊กอิ๋วจึงเอาตัวปลัดลอบมาขู่เข็ญโบยตี จะให้ปลัดนั้นว่าเล่าปีฉ้อราษฎร ปลัดจะได้ตามคำต๊กอิ๋วหามิได้ เล่าปีรู้ก็มาจะเข้าไปหาต๊กอิ๋ว นายประตูห้ามมิให้เข้าไป เล่าปีก็กลับมาที่อยู่

ฝ่ายเตียวหุยเสพย์สุราแล้วขี่ม้าจะไปเที่ยวเล่น ครั้นมาถึงตรงประตูที่อยู่ต๊กอิ๋ว เห็นคนแก่ยืนร้องไห้อยู่ประมาณห้าสิบหกสิบคน เตียวหุยจึงถามว่ามาร้องไห้อยู่นี่ด้วยเหตุอันใด คนทั้งปวงจึงบอกว่าต๊กอิ๋วให้เอาปลัดมาโบยตี ให้ซัดว่าเล่าปีฉ้อราษฎร ครั้นข้าพเจ้าชวนกันจะเข้าไปขอโทษนายประตูมิให้เข้าไปแล้วซ้ำตีข้าพเจ้าอีกเล่า ข้าพเจ้าได้ความเจ็บอายจึง

ร้องไห้อยู่ฉะนี้ เตียวหุยได้ยินดังนั้นก็โกรธโจนลงจากหลังม้าวิ่งเข้าไปถึงประตู นายประตูห้ามก็มิฟัง ครั้นเตียวหุยเข้าไปในประตูเห็นปลัดต้องมัดมือมัดเท้าอยู่ ตู้กอ๋วนั่งอยู่บนเก้าอี้ เตียวหุยตวาดแล้วร้องว่า อ้ายขี้ฉ้อใหญ่มึงรู้จักกูหรือไม่ ตู้กอ๋วตกใจเงยขึ้นเห็นเตียวหุยยังมิทันจะตอบประการใด เตียวหุยเข้าจับจิกผมกระชากตู้กอ๋วตกลงจากเก้าอี้ แล้วเอาผมกระหมวดมือลากออกมาถึงศาลากลาง จึงเอาผมตู้กอ๋วผูกกับหลังม้าแล้วหักเอากิ่งสนมาตีตู้กอ๋วเจ็บปวดเป็นสาหัส ฝ่ายเล่าปี่กลับเข้ามานั่งทุกข์อยู่ พอได้ยินเสียงตู้กอ๋วร้องอื้ออึงขึ้น จึงถามทนายว่าเสียงอันใดอึงอยู่นั้น ทนายบอกว่าเสียงเตียวจงกุนน้องท่านเอาผู้ใดมาตีนั้นไม่แจ้ง เล่าปี่กริ่งใจเดินออกไปเห็นเตียวหุยเอาตู้กอ๋วมาตีอยู่ เล่าปี่ตกใจจึงวิ่งเข้าไปถามเตียวหุยว่า เอาท่านข้าหลวงมาตีด้วยเหตุอันใด เตียวหุยจึงบอกว่าอ้ายนี่มันขี้ฉ้อใหญ่ แล้วเป็นคนหยาบช้าไว้มันมิได้ ชอบตีเสียให้ตาย ตู้กอ๋วเห็นเล่าปี่มาจึงร้องว่า เล่าปี่เอ๋ยช่วยชีวิตข้าพเจ้าด้วย เล่าปี่ได้ยินดังนั้นมีใจเมตตาสัตว์หาความพยาบาทมิได้ จึงห้ามเตียวหุย ๆ ก็หยุดมือลง พอกวนอูเดินออกมาจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า เราทำความชอบอาสาแผ่นดินมาเป็นหลายครั้งก็ได้เป็นแต่เพียงนี้ แต่ตู้กอ๋วถือรับสั่งมาแล้วว่าหยาบช้าดูหมิ่นนอกรับสั่งให้ได้อัปยศดังนี้ อันเราพี่น้องสามคนอุปมาประดุจหงส์ ซึ่งจะอาศัยในบ้านนี้ไม่สมควร เราจะฆ่าตู้กอ๋วเสียแล้วชวนกันไปอยู่บ้านเมืองที่อาศัยแห่งเราดีกว่า ภายหลังจึงจะค่อยคิดการใหญ่สืบไป เล่าปี่ได้ยินกวนอูว่าดังนั้นเห็นชอบด้วย จึงกลับเข้าไปเอาตราสำหรับที่มาผูกคอตู้กอ๋วไว้แล้วจึงว่า ตัวเองเป็นข้าหลวงมาทำขี้ฉ้อดังนี้ควรแต่เราตัดศีรษะเสีย นี่เราให้ชีวิตตัวไว้ บัดนี้เราไม่พอใจอยู่ทำราชการแล้ว เอ็งจงเอาตรานี้

กลับไปเมืองด้วยเถิด เราก็จะไปบ้านเมืองที่อาศัยแห่งเรา แล้วเล่าปี่ก็พากวนอูเตียวหุยกับพรรคพวกยี่สิบคนนั้นออกจากเมืองอันห้อก้วน

ฝ่ายตกอ้วจึงเอาตราสำหรับที่เล่าปี่ พาพรรคพวกมาถึงเมืองเตงจิ๋ว แล้วเอาเนื้อความทั้งปวงบอกแก่เจ้าเมืองเตงจิ๋ว ๆ จึงให้มีหนังสือไปทุกหัวเมือง ให้จับเล่าปี่กวนอูเตียวหุยสามคนผู้กระทำผิดส่งเข้ามา ฝ่ายเล่าปี่ครั้นมาถึงกลางทาง ได้ยินกิตติศัพท์ซึ่งเจ้าเมืองเตงจิ๋วให้มีหนังสือมาให้จับตัวส่งนั้น ครั้นจะไปให้ถึงเมืองตุนก้วนเห็นจะไม่ทันที่ เล่าปี่รู้ว่าเล่าเก๋งซึ่งเป็นเจ้าเมืองไต้จิ๋วนั้นเป็นแซ่เดียวกัน จึงคิดว่า อย่าเลยจะเข้าไปอาศัยเล่าเก๋งเห็นจะพ้นภัย คิดแล้วก็พากวนอูเตียวหุยกับพรรคพวกเข้าไปหาเล่าเก๋ง ณ เมืองไต้จิ๋ว แล้วบอกเนื้อความแต่หลังให้ฟัง เล่าเก๋งนั้นแจ้งในหนังสือเจ้าเมืองเตงจิ๋วซึ่งให้มา ครั้นแจ้งคำซึ่งเล่าปี่มาบอกดังนั้นก็คิดสงสารว่าเป็นแซ่เดียวกัน แล้วเป็นเชื้อพระวงศ์อยู่ เล่าเก๋งจึงเอาเล่าปี่กวนอูเตียวหุยเปลี่ยนชื่อเสียซ่อนไว้ในบ้าน

ฝ่ายขันทีสิบคนนั้นพระเจ้าเลนเต้โปรดปรานนัก จะว่ากล่าวสิ่งใดก็สิทธิ์ขาด และเตียวต๋งเตียวเหยียงขันทีสองนายนั้น จึงใช้ทนายสองคนไปว่ากล่าวแก่ขุนนางและทหารทั้งปวงซึ่งได้ไปรบโจรโพกผ้าเหลืองนั้นว่าถ้าผู้ใดมีทรัพย์ข้าวของเงินทองเอาไปให้แก่ขันทีนายเรา แล้วนายเราจะช่วยทูลเสนอความชอบให้ ถ้าใครมิได้ให้นายเราจะทูลให้ถอดเสียจากที่ขุนนาง ฝ่ายห้องหูโก๋และจูฮี่ซึ่งเป็นทหารผู้ใหญ่นั้น มิได้ทำตามคำทนายทั้งสองว่านั้น เตียวต๋งเตียวเหยียงจึงกราบทูลยุยงพระเจ้าเลนเต้ให้ถอดห้องหูโก๋จูฮี่ออกเสียจากที่ขุนนาง พระเจ้าเลนเต้ก็ทำตาม แล้วตั้งให้เตียวต๋งเตียว-

เหยียงเป็นที่แทนห้องหูโก๋ และขันทีแปดคนก็เลื่อนขึ้นไปเป็นขุนนางผู้ใหญ่สิ้น ราชการนั้นก็พ้นเฟือนไป ราษฎรทั้งปวงได้ความเดือดร้อน

ฝ่ายคูเสียงเป็นพวกโจรโพกผ้าเหลือง หนีมาอยู่ ณ เมืองเตียงสา เกลี้ยกล่อมชักชวนพวกเพื่อนปล้นตีอาณาประชาราษฎรทั้งปวงเป็นหลายตำบล หาผู้ใดจะต้านต่อจับกุมมิได้ และเตียวก๋เตียวซุ่นอยู่ ณ เมืองยี่หยงเกลี้ยกล่อมผู้คนได้เป็นอันมากคิดขบถ เตียวก๋นั้นตั้งตัวเป็นเจ้า เตียวซุ่นเป็นเสนาบดีผู้ใหญ่ทำการหยาบช้าต่าง ๆ และหัวเมืองทั้งปวงรู้จึงบอกหนังสือขึ้นไปถึงเมืองหลวงเป็นหลายครั้ง ขันทีสิบคนปิดเสียมิได้เอาเนื้อความกราบทูล

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งพระเจ้าเลนเต้เสด็จไปประพาสสวนดอกไม้จึงเสวยชัยบานอยู่ และขันทีสิบคนก็กินสุราอยู่หน้าที่นั่ง และเล่าโต๋พระพี่เลี้ยงพระเจ้าเลนเต้นั้นรู้ว่าพวกโจรเป็นขบถขึ้นอีก พระเจ้าเลนเต้มิได้ทราบ เล่าโต๋ตกใจจึงตามเสด็จเข้าไปในสวน พระเจ้าเลนเต้เห็นจึงตรัสถามว่าเล่าโต๋ทำหน้าตื่นตกใจเข้ามาว่าไร เล่าโต๋จึงกราบทูลว่าพระองค์ไม่แจ้งหรือ บัดนี้หัวเมืองทั้งปวงเกิดจลาจลขึ้นอีก บ้านเมืองจะเป็นอันตรายอยู่แล้ว พระองค์ยังมาเสวยสุราอยู่อีกเล่า พระเจ้าเลนเต้จึงตรัสว่าหัวเมืองทั้งปวงเกิดจลาจล เราใช้ให้ทหารไปปราบสงบแล้ว เป็นไฉนมาว่าดังนี้เล่า เล่าโต๋จึงกราบทูลว่า หัวเมืองทั้งปวงซึ่งเกิดจลาจลครั้งนี้ เหตุเพราะขันทีสิบคนว่าราชการตัดสินคดีราษฎรมิได้เป็นยุติธรรม ข้าพเจ้าแจ้งเนื้อความแล้วครั้นจะมิกราบทูลก็เหมือนหนึ่งหามีกตัญญูต่อพระองค์ไม่ และขันทีสิบคนได้ยินเล่าโต๋ทูลก็ตกใจ เข้าไปหน้าที่นั่งทำอุบายถอดหมวกแล้ว

ร้องไห้ทูลว่า ขุนนางผู้ใหญ่ทั้งปวงเห็นว่าพระองค์โปรดเลี้ยงข้าพเจ้า ๆ ก็ทำราชการโดยสุจริต ขุนนางทั้งปวงกับเล่าโต๋มิใจริษยาข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าจะทำราชการสืบไปนั้นเห็นจะไม่รอดชีวิต ข้าพเจ้าทั้งสิบคนนี้จะขอออกจากที่เอาแต่ชีวิตรอดไว้ และทรัพย์สินสิ่งของข้าพเจ้าทั้งปวงนั้น ขอถวายพระองค์ให้พระราชทานทแกล้วทหารซึ่งทำราชการ แต่ตัวข้าพเจ้าทั้งนี้จะขอกราบถวายบังคมลาไปทำไร่ไถนาเลี้ยงชีวิต พระเจ้าเลนเต้ได้ฟังขันทีทูลดังนั้นก็ทรงพระโกรธเล่าโต๋นัก จึงตรัสว่าตัวเป็นพี่เลี้ยงที่บ้านเรือนของตัวนั้นก็ย่อมมีคนสนิทใช้สอยอยู่ และตัวเราเป็นเจ้าอยู่ในราชสมบัติมีคนซึ่งสนิทใช้สอยบ้างตัวมาริษยาว่ากล่าวให้เราขัดเคืองดังนี้ ซึ่งว่ามีกตัญญูนั้นเราเห็นไม่จริง แล้วสั่งบู๊ซูฝ่ายซ้ายให้เอาตัวเล่าโต๋ไปฆ่าเสีย บู๊ซูก็เข้าลากเอาตัวเล่าโต๋ เล่าโต๋จึงร้องขึ้นหน้าพระที่นั่งว่า ซึ่งรับสั่งให้ฆ่าข้าพเจ้านั้นไม่เสียดายชีวิต ข้าพเจ้าคิดเสียดายแต่ราชสมบัติของพระเจ้าฮั่นโกโจ ซึ่งสั่งสมมาแต่ก่อนได้ถึงสี่ร้อยปีเศษมาแล้ว* บ้านเมืองหาเป็นจลาจลมิได้ ครั้งนี้จะเป็นอันตรายเสียมั่นคง บู๊ซูก็พาเอาตัวเล่าโต๋ออกไปถึงตำแหน่งฆ่าคน เงือดาบขึ้นจะฆ่า พอตันต๋าเห็นก็ร้องห้ามไว้ว่า อย่าเพิ่งฆ่าเสียก่อนเราจะเข้าไปทูลสนองพระเจ้าเลนเต้ให้รู้ความผิดและชอบก่อน ตันต๋าเข้าไปยังสวนดอกไม้ ทูลถามพระเจ้าเลนเต้ว่า เล่าโต๋เป็นพระพี่เลี้ยงได้ทำนุบำรุงสั่งสอนพระองค์มาแต่ก่อน แต่เล่าโต๋กระทำความผิดสิ่งใดพระองค์จึงสั่งให้ประหารชีวิต พระเจ้าเลนเต้ได้ฟังตันต๋าทูลถามดังนั้นจึงตรัสว่า เล่าโต๋เป็นผู้ใหญ่หาความคิดมิได้ เอาความมิจริงมาว่ากล่าวยุยงใส่โทษขันทีสิบคนซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ แล้วหยาบช้าต่อเรา ตันต๋าจึงทูลว่าขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อย

* รัชกาลพระเจ้าฮั่นโกโจ พ.ศ. ๓๓๘ อยู่ในเรื่องไซ่ฮั่น

ทั้งอาณาประชาราษฎรในเมืองและหัวเมืองได้ความเดือดร้อนเป็นอันมาก มิใจชังจะใคร่กินเนื้อขันทีสิบคนเสีย และพระองค์มีพระทัยรักขันทีสิบคนดุจหนึ่งพระราชวงศ์ผู้ใหญ่ และจะได้มีความชอบสิ่งใดหามิได้ พระองค์ตั้งให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่นั้นไม่สมควร อนึ่งฮองสี่ขันทีก็คิดการขบถเป็นไส้ศึกเข้าด้วยพวกโจรโพกผ้าเหลือง มีผู้มากราบทูลพระองค์ก็มิได้ชำระให้เห็นเท็จจริง พระองค์แกล้งนิ่งเสีย จะให้ราชสมบัติเป็นอันตราย พระเจ้าเลนเต้จึงตรัสว่า มีผู้มากราบทูลว่าฮองสี่เป็นขบถนั้นหาจริงไม่ และขันทีสิบคนนี้เราเลี้ยงถึงขนาด ถ้าฮองสี่เป็นขบถจริงขันทีเก้าคนหาเป็นขบถสิ้นไม่ ดีร้ายจะมีใจสุจริตต่อเราสักคนหนึ่งสองคน เห็นจะเอาเนื้อความมาบอกเรา ตันต๋ำเห็นว่าพระเจ้าเลนเต้รักขันทีสิบคนอยู่ ซึ่งจะพิดทูลว่ากล่าวไปนั้นเห็นขัดสน ตันต๋ำมีความแค้นใจ จึงเอาศีรษะชนแท่นซึ่งพระเจ้าเลนเต้เสด็จประทับอยู่นั้นจนศีรษะแตกโลหิตไหล พระเจ้าเลนเต้ทรงพระโกรธ จึงสั่งบู๋ซูฝ่ายซ้ายให้เอาตันต๋ำกับเล่าโต๋ซึ่งจะให้ฆ่าเสียนั้นเอาไปจำใส่คุกไว้ ครั้นเวลาค่ำขันทีสิบคนคิดกันแล้วจึงเรียกผู้คุมมาสั่งว่า ถ้าเวลาเที่ยงคืนให้ลอบฆ่าตันต๋ำเล่าโต๋เสีย ผู้คุมก็ไปทำตามขันทีสั่ง แล้วขันทีสิบคนจึงแต่งเป็นหนังสือรับสั่งไปถึงซุนเกี๋ยนว่า ให้ซุนเกี๋ยนไปกินเมืองเตียงสาแล้วให้ปราบคูเสงซึ่งเป็นพวกโจรนั้นเสียให้ราบคาบ และซุนเกี๋ยนรู้หนังสือรับสั่งแล้วก็ยกไปปราบพวกโจร ปราบแล้วก็บอกหนังสือขึ้นไปกราบทูลพระเจ้าเลนเต้ พระเจ้าเลนเต้ทราบจึงทรงพระดำริว่า ซุนเกี๋ยนมีความชอบ เมืองกังแฮเป็นหัวเมืองเอก จึงให้แต่งหนังสือรับสั่งให้ซุนเกี๋ยนไปกินเมืองกังแฮแล้วให้เล่าหงีเป็นเจ้าเมืองอิจิ๋ว ให้ยกไปตีเตียวกีเตียวซุนซึ่งตั้งตัวเป็นเจ้า ณ เมืองยีหยง

ฝ่ายเล่าเก๋งรู้ในรับสั่งว่าเล่าหิ่งจะไปรบเตียวกีเตียวซุ่น เล่าเก๋งจึงเขียนหนังสือให้เล่าปี่ถือไปหาเล่าหิ่ง ในหนังสือนั้นว่า เล่าเก๋งเล่าปี่กับเล่าหิ่งเป็นแซ่เดียวกัน จะขอให้เล่าปี่ไปทำการศึกด้วย เล่าหิ่งรู้หนังสือนั้นแล้วก็มีความยินดีนัก จึงจัดแจงทหารทั้งปวง ตั้งให้เล่าปี่เป็นนายทหารแล้วยกไปเมืองยี่หยง เล่าหิ่งจึงให้เล่าปี่คุมทหารเข้าหักค่ายเมืองยี่หยงเป็นสามารถ ทหารทั้งสองฝ่ายฆ่าฟันกันตายเป็นอันมาก และเล่าปี่ตั้งรบอยู่นั้นเป็นหลายวัน และเตียวซุ่นนั้นใจหยาบช้าร้ายกาจนัก พรรคพวกบ่าวไพร่ทั้งปวงมีความเจ็บแค้นเป็นอันมาก ครั้นเวลากลางคืนเตียวซุ่นนอนหลับอยู่ ทหารซึ่งสนิทนั้นจึงลอบฆ่าเตียวซุ่นเสียแล้วตัดเอาศีรษะพาพวกเพื่อนออกไปให้เล่าปี่ เตียวกีครั้นเห็นเตียวซุ่นตาย และทหารทั้งปวงเอาใจออกหากเป็นอันมากก็สิ้นความคิด จึงเอาดาบเชือดคอตาย และราษฎรในเมืองยี่หยงค่อยมีความสุขราบคาบ

เล่าหิ่ง จึงแต่งหนังสือ บอกความชอบเล่าปี่ ไปให้กราบทูล พระเจ้าเลนเต้ พระเจ้าเลนเต้จึงตรัสว่าเล่าปี่มีความผิดอยู่ครั้งตีตกอิ๋ว เอาความชอบนั้นยกโทษเสีย แล้วให้ไปรักษาบ้านแฮบีดปลายด่าน กองซุนจ้านจึงทูลว่า เล่าปี่นี้แต่ก่อนก็มีความชอบอยู่ ขอให้ไปกินเมืองเพงงวนก๋วนเถิด พระเจ้าเลนเต้ก็โปรดให้ เล่าปี่ก็ไปอยู่เมืองเพงงวนก๋วน เมืองนั้นมีทหารเป็นอันมาก ข้าวปลาอาหารก็สมบูรณ์ เล่าปี่ค่อยมีใจกว้างขวางกว่าแต่ก่อน ฝ่ายพระเจ้าเลนเต้จึงให้เล่าหิ่งซึ่งมีความชอบมาเป็นนายทหารอยู่ในเมืองหลวง

พระเจ้าเลนเต้มีอัครมเหสีคนหนึ่งชื่อนางโฮเฮา มีพระราชบุตรองค์หนึ่งชื่อหองจูเปียน และนางอองบีหยินสนมเอกมีพระราชบุตรองค์หนึ่งชื่อ

หองจูเหียบ และนางโฮเฮานั้นมีพี่ชายคนหนึ่งชื่อโฮจิ๋น ๆ นั้นพระเจ้าเลนเต้ตั้งให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่เป็นที่ปรึกษา แต่พระเจ้าเลนเต้เสวยราชย์ได้หกปีเศษแล้ว และนางโฮเฮานั้นมีความหึงสาแก่นางอองบี๋หยิน นางโฮเฮาจึงพาลเอาความผิดเป็นข้อใหญ่ สั่งให้เอานางอองบี๋หยินไปฆ่าเสีย นางตังไทฮอผู้เป็นมารดาพระเจ้าเลนเต้นั้นจึงเอาหองจูเหียบผู้หลานไปเลี้ยงไว้ แล้วขึ้นไปว่าแก่พระเจ้าเลนเต้ว่า สมบัตินี้ขอให้หองจูเหียบเสวยราชย์เถิด แต่นางตังไทฮอขึ้นอ้อนวอนพระเจ้าเลนเต้เป็นหลายครั้ง พระเจ้าเลนเต้มีความรักแก่หองจูเหียบ จึงรับคำนางตังไทฮอผู้มารดา

ครั้นอยู่มา ณ เดือนหกพระเจ้าเลนเต้ทรงพระประชวรหนัก จึงมีขันทีคนหนึ่งชื่อเกนหวน นอกจากขันทีสิบคน กราบทูลพระเจ้าเลนเต้ว่าซึ่งพระองค์รับคำตังไทฮอผู้เป็นพระมารดาว่า จะให้หองจูเหียบเสวยราชสมบัตินั้น ข้าพเจ้ามีความยินดีด้วย แต่ว่าจะมิฆ่าโฮจิ๋นเสียก่อนนั้นเห็นไม่ได้ พระเจ้าเลนเต้เห็นชอบด้วย จึงให้หาโฮจิ๋นเข้ามาจะปรึกษาราชการด้วย โฮจิ๋นก็เข้ามาถึงประตูวังพอพบขุนนาง พวกอ้อนจึงบอกว่า บัดนี้เกนหวนคิดอ่านจะฆ่าท่านเสีย ท่านอย่าเข้าไปเลย โฮจิ๋นได้ยินข่าวก็ตกใจกลับมาบ้าน จึงให้หาขุนนางทั้งปวงมากินโต๊ะแล้วปรึกษาว่า เราจะคิดฆ่าเกนหวนเสียท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด โจโฉได้ยินดังนั้นจึงว่า อันเกนหวนนั้นพระเจ้าเลนเต้ก็โปรดปราน พรรคพวกในวังก็มีเป็นอันมาก ท่านคิดการทั้งนี้เกลือกจะมิสำเร็จจะไม่ตายแต่ตัว จะพาญาติพี่น้องตายเสียสิ้น ขอท่านจงดำริดูให้ควรก่อน โฮจิ๋นได้ยินโจโฉว่าดังนั้นก็โกรธ จึงว่าตัวเป็นแต่ผู้น้อยเราคิดการใหญ่หลวงตัวไม่รู้ ตัวมาว่าดังนี้ไม่ควร ขุนนางทั้งปวงยังนิ่งอยู่

ฝ่ายพระเจ้าเลนเต้ทรงประชวรหนักก็สวรรคต พวกอื่นแจ้งเนื้อความซึ่งขันทีคิดนั้นจึงไปบอกโฮจิ้นว่า บัดนี้พระเจ้าเลนเต้สวรรคตแล้ว ขันทีสิบคนกับเกนหวนคิดกันปิดเนื้อความเสีย จะให้มีรับสั่งพระเจ้าเลนเต้มาหาท่านให้เข้าไปในวังแล้วจะจับฆ่าเสีย เพราะจะให้หองจูเหียบขึ้นเสวยราชสมบัติ จึงจะสิ้นเสี้ยนหนามไปภายหน้า โฮจิ้นยังมิได้ตอบประการใด พอขันทีเลวมาบอกว่า มีรับสั่งให้หาโฮจิ้นเข้าไปข้างในจะปรึกษาราชการเป็นการเร็ว โจโฉจึงว่าแก่โฮจิ้นว่า เราจำจะตั้งให้หองจูเปียนผู้เป็นพระราชบุตรเอกให้เสวยราชสมบัติเสียก่อน เราจึงคิดฆ่าเกนหวนกับพรรคพวกเหล่าร้ายเสีย โฮจิ้นจึงตอบว่าเมื่อเป็นดังนี้ผู้ใดจะอาสาฆ่าอ้ายเหล่าศัตรูราชสมบัติเสียได้บ้าง อ้วนเสี้ยวได้ยินโฮจิ้นว่าดังนั้น จึงว่าข้าพเจ้าจะอาสาคุมทหารห้าพันเข้าทำการจับขันทีสิบคนกับเกนหวนฆ่าเสีย แล้วจึงยกหองจูเปียนขึ้นเสวยราชสมบัติตามราชประเพณี โฮจิ้นได้ยินมีความยินดีนัก จึงจัดทหารห้าพันถือเครื่องศัสตราวุธครบมือกันให้แก่อ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวก็คุมทหารเข้าไป โฮจิ้นให้โหหยองซุนสิวแตะถ้ายกับขุนนางใหญ่น้อยสามสิบเศษ ตามอ้วนเสี้ยวเข้าไปถึงตำหนักซึ่งไว้พระศพพระเจ้าเลนเต้ แล้วเชิญเสด็จหองจูเปียนขึ้น ณ ที่นั่งพระเจ้าเลนเต้เสด็จออก ขุนนางทั้งปวงกราบถวายบังคมแล้วเฝ้าที่นั่น แต่อ้วนเสี้ยวกับโฮจิ้นคุมทหารห้าพันเปิดประตูเข้าไปไล่จับเกนหวน ๆ รู้ตัวหนีเข้าไปอยู่ในสวนดอกไม้ที่ข้างใน และกุยเสงขันทีคนหนึ่งนอกกว่าขันทีสิบคนมีใจพยาบาทเกนหวน ครั้นเกนหวนหนี กุยเสงก็ฆ่าเกนหวนตายในสวนดอกไม้ เหล่าทหารล้อมวังซึ่งเกนหวนได้คุมอยู่นั้น ครั้นเห็นเกนหวนตายต่างคนต่างวิ่งเข้าหาอ้วนเสี้ยวเป็นอันมาก

อ้วนเสี้ยวจึงว่าแก่โฮจิ๋นว่า ได้ทำการถึงเพียงนี้แล้วจำจะฆ่าขันทีสิบคนกับพรรคพวกของมันเสียให้สิ้นทีเดียวราชการจึงจะปรกติ และเตียวเหยียงพวกขันทีสิบคนได้ยินอ้วนเสี้ยวว่าแก่โฮจิ๋นดังนั้นก็ตกใจกลัว วิ่งหนีไปหานางโฮเฮาผู้เป็นน้องโฮจิ๋น แล้วทูลอ้อนวอนว่า การซึ่งจะยกหองจูเหียบให้เป็นใหญ่นั้น ข้าพเจ้าทั้งสิบคนหาได้คบคิดรู้เห็นด้วยไม่ การทั้งนี้เกนหวนคิดอ่านแต่ผู้เดียว บัดนี้โฮจิ๋นกับอ้วนเสี้ยวคิดอ่านจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย พระองค์จงช่วยชีวิตข้าพเจ้าทั้งนี้ให้รอดไว้ด้วย นางโฮเฮาจึงว่า เตียวเหยียงอย่าเป็นทุกข์เราจะช่วย จึงสั่งให้ไปเชิญโฮจิ๋นเข้ามาแล้วว่า เตียวเหยียงกับขันทีเก้าคนหาความผิดมิได้ เป็นไฉนพี่จะให้อ้วนเสี้ยวฆ่าเสีย และเกนหวนซึ่งคิดมิชอบก็ตายแล้ว อันขันทีสิบคนนี้พี่อย่าให้ทำวุ่นวายเลย โฮจิ๋นก็รับคำนางโฮเฮา แล้วก็ออกมาว่าแก่อ้วนเสี้ยวและขุนนางทั้งปวงว่า เกนหวนซึ่งคิดร้ายต่อหองจูเปียนกับเรานั้นก็ตายแล้ว และขันทีสิบคนนั้นจะได้คบคิดกับเกนหวนนั้นหามิได้ เราจะฆ่าเสียนั้นไม่ควร อ้วนเสี้ยวจึงตอบว่า ธรรมดาจะทำการสิ่งใด การนั้นมิสำเร็จก็หาสิ้นวิตกไม่ เกนหวนกับขันทีสิบคนเป็นพวกเดียวกัน เกนหวนคิดการครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก หากท่านรู้ตัวจึงรอดชีวิตอยู่ ซึ่งฆ่าเกนหวนเสียนั้นเหมือนหนึ่งฟันต้นหญ้าจะให้ตาย ขันทีสิบคนเหมือนหนึ่งรากหญ้า ตายแต่ต้นนั้นเห็นไม่สิ้นเชิง รากก็จะงอกแทนขึ้นมา ภายหน้าไปเห็นอันตรายจะมีแก่ท่านเป็นมั่นคง โฮจิ๋นจึงตอบว่า ความข้อนี้ท่านอย่าวิตกเลยไว้เป็นธุระเรา แล้วต่างคนก็ออกไปบ้าน ครั้นเวลารุ่งขึ้นเช้านางโฮเฮาจึงให้หาโฮจิ๋นเข้ามาปรึกษาราชการ แล้วตั้งให้เป็นเสนาบดีผู้สำเร็จราชการ แล้วตั้งขุนนางทั้งปวงซึ่งขันทีสิบคนถอดออกเสียจากราชการนั้น ให้คงอยู่ตามตำแหน่งที่แต่ก่อน

ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง นางตังไทฮอจึงให้หาเตียวเหยียงกับขันทีเก้าคนมาว่า แต่ก่อนเราก็ได้ทำนุบำรุงนางโฮเฮาให้อยู่เย็นเป็นสุข จนได้เป็นพระมเหสีพระเจ้าเลนเต้ผู้เป็นพระราชบุตรเรา บัดนี้หาบุญพระเจ้าเลนเต้ไม่ หองจูเบียนได้ว่าราชการเมือง นางโฮเฮาดูหมิ่นเราตั้งขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยมิได้ปรึกษาเรา แล้วเห็นกิริยานางโฮเฮากำเริบขึ้นกว่าแต่ก่อน เรามีความอัปยศนัก ท่านทั้งปวงเห็นประการใด เตียวเหยียงจึงทูลว่า เวลาพรุ่งนี้เช้าเชิญพระองค์เสด็จออกไปยังพระแกลที่พระเจ้าเลนเต้เสด็จออก แล้วจึงตรัสว่าให้หองจูเหียบเป็นเจ้าชื่อตันลิวอ๋อง แปลภาษาไทยว่าต่างกรม แล้วให้ตั้งตังผู้น้องพระองค์เป็นเสนาบดีผู้สำเร็จราชการฝ่ายทหาร ขอให้ตั้งข้าพเจ้าทั้งสิบคนนี้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ ซึ่งราชการทั้งปวงนั้นจะได้คิดการสืบไป นางตังไทฮอได้ฟังแล้วมีความยินดีนัก ครั้นเวลาเช้าจึงอุ้มหองจูเหียบเสด็จออกไป ณ ที่พระแกลมิได้เปิดมู่ลี่ขึ้น จึงตรัสตามคำเตียวเหยียงว่าทุกประการแล้วเสด็จเข้า ฝ่ายนางโฮเฮาเห็นนางตังไทฮอทำดังนั้น จึงคิดเห็นว่าราชการเมืองจะแก่งแย่งกัน จึงแต่งโต๊ะแล้วเชิญนางตังไทฮอมากินโต๊ะ จึงเอาจอกสุราคำนับส่งให้นางตังไทฮอแล้วว่าแผ่นดินแต่ก่อนครั้งนางลิเฮา ซึ่งเป็นมเหสีพระเจ้าเล่าบัง* ๆ สวรรคตนางลิเฮาออกว่าราชการเมืองให้ผิดขนบธรรมเนียม ขุนนางทั้งปวงและอาณาประชาราษฎรได้ความเดือดร้อน จึงเกิดจลาจลขึ้น นางลิเฮากับญาติวงศ์ทั้งปวงก็ตายเป็นอันมาก และพระองค์กับข้าพเจ้าเป็นสตรี จะออกว่าราชการเมืองนั้นไม่ควร ถ้ามิฟังข้าพเจ้าเห็นจะเป็นอันตรายเหมือนนางลิเฮา ฝ่ายนางตังไทฮอได้ฟังดังนั้นก็โกรธแล้วตอบว่า ตัวมิได้มีสัตย์กอปรด้วยหึงสา พาลเอา

---

* ในเรื่องไซ่ฮั่น

ความผิดนางอองบี๋หยินแล้วให้เอาไปฆ่าเสีย บัดนี้ลูกของตัวได้เป็นใหญ่ ตัวมิได้ยำเกรงเรา มาว่ากล่าวถ้อยคำหยาบช้าดูหมิ่นเปรียบเทียบเราดังนี้ เราหาฟังไม่ ถึงมาตรว่าโฮจิ๋นพี่ของตัวซึ่งได้เป็นเสนาบดีผู้ใหญ่นั้น เพียงแต่ตั๋งต๋งผู้น้องเราจะตัดเอาศีรษะโฮจิ๋นก็จะได้ในลัดนิ้วมือเดียวด้วยง่าย นางโฮเฮาได้ยินดังนั้นก็โกรธแล้วตอบว่า เราเห็นผิดช่วยเตือนสติกลับมาโกรธเราอีกเล่า นางตังไทฮอจึงว่า ตัวเป็นผู้น้อยแต่ก่อนมาหาผู้ใดนับถือไม่ และตัวได้เป็นพระมเหสีพระเจ้าเลนเต้ผู้บุตรเรา ตัวก็เคยอ่อนง้อเรา มาบัดนี้ลูกของตัวได้ว่าราชการเมือง ตัวตั้งตัวว่ารู้ขนบธรรมเนียมแผ่นดิน

ขณะนั้นเตียวเหยียงกับขันทีเก้าคนรู้ก็มาห้ามทั้งสองข้าง นางตังไทฮอก็กลับไปที่อยู่ ครั้นเวลาค่ำนางโฮเฮาจึงให้ไปหาโฮจิ๋นเข้ามา แล้วบอกเนื้อความซึ่งนางตังไทฮอว่ากล่าวให้โฮจิ๋นฟัง โฮจิ๋นได้ฟังแล้วกลับมาบ้านจึงหาขุนนางผู้ใหญ่มาปรึกษาว่า นางตังไทฮอนั้นจะได้เป็นมเหสีพระเจ้าฮั่นเต้หามิได้ ซึ่งเข้ามาอยู่ในพระราชวังนี้ เพราะพระเจ้าเลนเต้ผู้บุตรได้เสวยราชสมบัติ นี่หาบุญพระเจ้าเลนเต้ไม่แล้ว ซึ่งจะให้นางตังไทฮออยู่ในพระราชวังนั้นราชการเมืองจะเสียไป เราจะให้ออกไปอยู่ ณ ตำหนักกลางสระนอกเมือง ขุนนางทั้งปวงก็เห็นด้วย ครั้นเวลาเช้าจึงชวนกันไปเฝ้านางตังไทฮอ ๆ เสด็จมา ขุนนางจึงเชิญเสด็จนางตังไทฮอให้ออกไปอยู่ ณ ตำหนักกลางสระนอกเมือง แล้วโฮจิ๋นจึงแต่งทหารไปล้อมบ้านตั๋งต๋งผู้น้องนางตังไทฮอ ตั๋งต๋งเห็นก็ตกใจหนีไปเชือดคอตาย ณ สวนดอกไม้หลังตึก และทหารโฮจิ๋นนั้นก็รีบราชบาตรข้าวของและตราสำหรับที่มาส่งให้โฮจิ๋น

ฝ่ายเตียวเหยียงกับขันทีเก้าคนจึงคิดพร้อมกันว่า บัดนี้นางตังไทฮอออกไปอยู่นอกเมืองแล้ว เราหาที่พึ่งมิได้ จึงเอาเงินทองไปให้โฮเบียวผู้น้องโฮจิ๋นหวังจะฝากตัว แล้วจัดทรัพย์สิ่งของทั้งปวงซึ่งมีราคามากนั้นไปให้นางบูยงกุ๋นผู้มารดาโฮจิ๋นว่า ท่านจงกรุณาข้าพเจ้าทั้งสิบคนด้วยช่วยว่ากล่าวเสนอความชอบความดีข้าพเจ้า ให้นางโฮเฮามีความกรุณาข้าพเจ้าด้วย นางบูยงกุ๋นรับคำแล้วไปว่ากล่าวนางโฮเฮาผู้บุตรตามคำขันทีสิบคน ๆ ก็ได้ทำราชการปรกติอยู่ในพระราชวังเหมือนแต่ก่อน

ครั้นอยู่มา ณ เดือนแปด โฮจิ๋นจึงแต่งทหารซึ่งสนิทไปลอบฆ่านางตังไทฮอ ณ ตำหนักกลางสระ เจ้าพนักงานและขุนนางทั้งปวงไปส่งสักการศพนางตังไทฮอ แต่โฮจิ๋นนั้นทำเฉยเสียมิได้ไป อ้วนเสี้ยวจึงมาเยือนแล้วบอกว่า ขันทีสิบคนนินทาว่า ท่านให้ทหารไปลอบฆ่านางตังไทฮอเสียหวังจะคิดเอาราชสมบัติ ซึ่งท่านจะนอนใจอยู่จะมิคิดฆ่าขันทีสิบคนเสียภายหน้าไปเห็นจะเป็นอันตรายเป็นมั่นคง ครั้งนี้ท่านกับโฮเบียวผู้น้องก็เป็นผู้สำเร็จราชการสิทธิขาด ขุนนางทั้งปวงก็อยู่ในเงื้อมมือท่านสิ้น ถ้าท่านคิดประการใดเห็นจะสมปรารถนา อุปมาเหมือนพลิกแผ่นดินกลับ ขอให้เร่งคิดฆ่าขันทีสิบคนเสียจงได้ โฮจิ๋นจึงว่า ท่านว่าทั้งนี้ก็ชอบอยู่แล้ว แต่เราขอทุเลาตรึกตรองดูสักเวลาหนึ่งก่อน และคนใช้โฮจิ๋นได้ยินอ้วนเสี้ยวว่าดังนั้นคิดเอาใจออกหากโฮจิ๋น จึงเอาเนื้อความลอบไปบอกเตียวเหยียง เตียวเหยียงรู้เนื้อความดังนั้นจึงคิดกับขันทีสิบคน แล้วจัดหาเงินทองของตระการไปให้โฮเบียว แล้วบอกว่าโฮจิ๋นนั้นทำการหยาบช้า ฆ่าฟันผู้คนเสียตามอำเภอใจ เห็นจะเสียขนบแผ่นดินไป อนึ่งข้าพเจ้าสิบคนนี้หามีความผิดสิ่งใดไม่ โฮจิ๋นฟังคำคนยุยงจะฆ่าข้าพเจ้าทั้งสิบคนเสีย ขอท่าน

ได้เอาเนื้อความทั้งนี้ไปทูลนางโฮเฮาให้แจ้ง ข้าพเจ้าทั้งปวงจึงจะรอดชีวิต โฮเบี้ยวรับคำเตียวเหยียง แล้วเข้าไปทูลนางโฮเฮาตามคำเตียวเหยียง

ฝ่ายนางโฮเฮาได้ยินดังนั้นมิได้พิจารณาก็เชื่อ พอโฮจิ๋นเข้าไปหานางโฮเฮา แล้วบอกเนื้อความว่า ขันทีสิบคนนี้ถ้าเอาไว้สืบไปจะมีอันตราย เราจะคิดฆ่าเสียให้สิ้น นางโฮเฮาตอบว่าขันทีสิบคนได้ทำราชการมาแต่ครั้งพระเจ้าเลนเต้ จะได้มีความผิดสิ่งใดหามิได้จะมาฆ่าเขาเสียนั้นไม่ควร ซึ่งว่าจะช่วยทำนุบำรุงการแผ่นดินนั้นเห็นไม่สม เหมือนหนึ่งจะแกล้งให้บ้านเมืองเป็นจลาจล โฮจิ๋นมิได้ตอบประการใดก็กลับมาบ้าน อ้วนเสี้ยวจึงถามว่า ซึ่งข้าพเจ้าว่านั้นท่านได้คิดประการใด โฮจิ๋นจึงตอบว่า เราเข้าไปบอกนางโฮเฮา ๆ ไม่ยอม และการครั้งนี้เราจะคิดประการใดดี อ้วนเสี้ยวจึงว่าขอให้มีหนังสือท่านออกไป ให้หาหัวเมืองทั้งปวงยกทหารเข้ามาเป็นกระบวนทัพ แล้วประกาศว่าจะเอาตัวขันทีสิบคนฆ่าเสีย นางโฮเฮากลัวจะเป็นอันตราย เห็นจะให้จับขันทีส่งออกมาให้โดยสะดวก โฮจิ๋นเห็นชอบด้วยจะทำตามอ้วนเสี้ยวว่า และตันหลิมได้ยินดังนั้น จึงเขียนเป็นกระบวนโคลงบทหนึ่งว่า ผู้หนึ่งกำเริบใจว่าตัวชำนาญการกระสุนหลับตายิงนก ถ้าลูกกระสุนถูกมือเข้าก็จะเสียการ แล้วตันหลิมจึงทักโฮจิ๋นว่าตัวท่านทุกวันนี้ราชการเมืองก็สิทธิขาดอยู่แก่ท่าน ขุนนางทั้งปวงก็อยู่ในเงื้อมมือท่าน อันขันทีสิบคนเหมือนหนึ่งแมลงเม่า ตัวท่านเหมือนกองเพลิงอันใหญ่ แมลงเม่าหรือจะสู้เพลิงได้ ถ้าท่านจะคิดประการใดก็จะสมดังปรารถนา ตัวท่านเหมือนพระยาหงส์ คิดการใหญ่แล้วจะมาเคร่าท่าฝูงกาอยู่นั้นไม่ควร อันหัวเมืองทั้งปวงจะยกทหารเป็นกระบวนทัพเข้ามา ถ้าได้ตัวขันทีสิบคนแล้ว เห็นหัวเมืองทั้งปวงจะกำเริบเกิดศึกกลางเมืองขึ้น การ

ซึ่งคิดจะทำนุบำรุงแผ่นดินนั้นก็จะเสียท่วงทีไป โฮจิ๋นได้ยินดังนั้นหัวเราะเยาะแล้วตอบว่า ตัวท่านจะมาร่วมคิดการใหญ่กับเรานั้น ความคิดท่านน้อยนักอุปมาดังเด็กเลี้ยงโค พอโจโฉก็อยู่ที่นั่นด้วย ได้ยินตันหลิมกับโฮจิ๋นตอบกันดังนั้น โจโฉตบมือหัวเราะแล้วว่า การดังนี้วมือเดียวไม่ควรที่จะเถียงกันอื้ออึง อย่างธรรมเนียมแผ่นดินแต่ก่อนก็มีมา พระมหากษัตริย์เชื่อฟังตั้งแต่ขันทีเป็นเสนาบดีผู้ใหญ่ ราชการเมืองก็ผันแปรไปมิเนือง ๆ มาอยู่ ครั้งนี้ขันทีสิบคนซึ่งหยาบช้านั้น มีสติปัญญาเป็นใหญ่อยู่คนเดียวสองคนดอก ถ้าจะคิดจับเอาแต่นายใหญ่นั้นฆ่าเสียก็จะได้โดยง่าย ทำไมจะให้ร้อนถึงหัวเมืองยกเป็นกระบวนทัพเอิกเกริกมาเล่า โฮจิ๋นได้ฟังโจโฉว่าก็โกรธ แล้วตอบว่า เราจะทำการใหญ่ตัวมาว่าดังนี้ คบคิดเป็นใจเดียวกันกับขันทีสิบคนหรือ โจโฉได้ยินก็โกรธมิได้ตอบประการใด จึงเดินออกมาถึงนอกบ้านแล้วว่า แผ่นดินครั้งนี้จะเกิดอันตรายเพราะโฮจิ๋น ฝ่ายโฮจิ๋นก็แต่งเป็นหนังสือรับสั่ง ถอบให้ทนายรับถือไปให้แก่หัวเมืองทั้งปวง ตามซึ่งคิดไว้แต่ก่อนนั้น

ตอนที่ ๓

ฝ่ายตั๋งโต๊ะเป็นเจ้าเมืองซีหลง ได้คุมทหารยี่สิบหมื่น มีใจหยาบช้าคิดจะเอาราชสมบัติเนืองๆ ครั้นรู้หนังสือรับสั่งให้มาดังนั้น มีความยินดีนักเห็นจะสมคิดครั้งนี้ จึงให้เยียวหูลูกเขยอยู่รักษาเมืองแล้วจัดลิฉุยหนึ่ง กุยกีหนึ่ง เตียวเจหนึ่ง หวนเตียวหนึ่ง ซึ่งเป็นทหารเอกกับทหารเลวสิบหมื่น สรรพด้วยเครื่องศัสตราวุธพร้อม แล้วยกไปเมืองลกเอี๋ยง ครั้นมาถึงกลางทางปลงทัพอยู่ ลิยูเป็นที่ปรึกษาจึงว่าแก่ตั๋งโต๊ะว่า หนังสือซึ่งให้มาครั้งนี้เห็นจะมีผู้แอบรับสั่งให้มาถึงท่าน ซึ่งจะยกเข้าไปเห็นไม่ควร จำจะแต่งหนังสือเข้าไปให้กราบทูล ให้มีรับสั่งออกมาอีกครั้งหนึ่ง ท่านจึงยกเข้าไปในเมือง ถ้าจะคิดดูการสิ่งใดก็จะได้สะดวก ตั๋งโต๊ะเห็นชอบด้วย ก็แต่งหนังสือเข้าไปให้กราบทูล ในหนังสือนั้นว่าอาณาประชาราษฎรในเมืองหลวงและหัวเมืองทั้งปวงได้ความเดือดร้อน เพราะขันทีสิบคนทำการหยาบช้าให้ผิดขนบธรรมเนียม บัดนี้ข้าพเจ้าจะขอยกกองทัพเข้าไปในเมืองหลวง แล้วจะจับตัวเตียวเหยียงกับขันทีเก้าคนฆ่าเสีย พระองค์และอาณาประชา-ราษฎรจะได้อยู่เย็นเป็นสุขสืบไป

ฝ่ายโฮจิ๋นรู้ในหนังสือตั๋งโต๊ะดังนั้น ก็ปิดไว้มิให้ขันทีสิบคนรู้ แล้วหาขุนนางทั้งปวงมาปรึกษาว่า จะให้ตั๋งโต๊ะเข้ามาดีหรือประการใด แตะถ้ายจึงว่า ตั๋งโต๊ะนี้น้ำใจดังเสือ ซึ่งจะให้เข้ามาในเมืองนี้เห็นจะมีอันตรายแก่คนทั้งปวง โฮจิ๋นจึงว่าท่านนี้จะคิดการใหญ่ด้วยเราไม่ได้ ได้ยินแต่ข่าวยังมิทันเห็นตัวเสือก็ครั่นคร้าม โลติดได้ยินจึงว่า ข้าพเจ้าได้เคยรู้น้ำใจตั๋งโต๊ะมาแต่ก่อนว่าเป็นคนหยาบช้า ถ้าปล่อยให้เข้ามาในเมืองเห็นจะเกิดจลาจลเหมือนคำแตะถ้ายว่าเป็นมั่นคง โฮจิ๋นจึงตอบว่าท่านทั้งปวงอย่าว่าเลยเราหาฟังไม่ โลติดกับแตะถ้ายและขุนนางผู้ใหญ่ทั้งปวงได้ยินโฮจิ๋นว่าดังนั้นก็เสียใจนัก ต่างคนต่างเวนตราจำนำเสีย แล้วก็ออกจากราชการไปอยู่ ณ บ้านเป็นอันมาก โฮจิ๋นจึงแต่งคนว่ามีรับสั่งให้ออกไปรับตั๋งโต๊ะมาตั้งอยู่ตำบลลุดกิ๋ นอกกำแพงเมือง

ฝ่ายขันทีสิบคนครั้นรู้ว่าตั๋งโต๊ะยกทหารมาตั้งอยู่นอกเมืองแล้ว จึงคิดกันว่า เหตุทั้งนี้เพราะโฮจิ๋นคิดอ่านแอบรับสั่ง ให้กองทัพหัวเมืองยกมาทำร้ายแก่เรา ครั้นเราจะนิ่งอยู่บัดนี้อันตรายก็จะถึงชีวิตเรา จำเราจะคิดฆ่าโฮจิ๋นเสียก่อน ครั้นคิดกันแล้วจึงแต่งคนสนิทห้าสิบคนถือศัสตราวุธ จึงสั่งว่า ถ้าเห็นโฮจิ๋นเข้ามาก็ให้ฆ่าเสียเถิด แล้วก็พาพวกห้าสิบคนลอบเข้าไปแอบอยู่ข้างซุ้มประตูวังข้างใน เตียวเหยียงก็เข้าไปทูลนางโฮเฮาว่า โฮจิ๋นแอบรับสั่งให้หากองทัพหัวเมืองเข้ามาจะจับเอาข้าพเจ้าทั้งสิบคนไปฆ่าเสีย ข้าพเจ้าหาที่พึ่งมิได้ เห็นแต่พระองค์จะช่วยชีวิตข้าพเจ้าได้ นางโฮเฮาจึงว่าให้ออกไปอ้อนวอนง้องอนโฮจิ๋นเถิด โฮจิ๋นจะมีความกรุณาอยู่เห็นจะไม่ทำอันตรายดอก เตียวเหยียงจึงทูลว่า โฮจิ๋นนั้นมีใจชังข้าพเจ้า

ทั้งสิบคนนัก ซึ่งจะให้ข้าพเจ้าออกไปหานั้นเหมือนหนึ่งเอาเนื้อไปสู่เสือ อันจะมีชีวิตคืนมานั้นหามิได้ ถ้าพระองค์เมตตาข้าพเจ้าทั้งนี้ ขอให้เชิญโฮจิ๋นเข้ามาตรัสขอชีวิตข้าพเจ้าต่อพระโอษฐ์ ถึงมาตรว่าโฮจิ๋นจะไม่เมตตาแล้ว ข้าพเจ้าก็จะตายอยู่ต่อหน้าที่นั่งพระองค์ นางโฮเฮาได้ยินดังนั้นมีความกรุณา จึงให้หาโฮจิ๋นเข้ามา ฝ่ายโฮจิ๋นเมื่อจะเข้าไปหานางโฮเฮานั้น ตันหลิมห้ามว่า ซึ่งนางโฮเฮาให้มาเชิญนี้ข้าพเจ้าแคลงอยู่ เข้าไปเห็นจะมีอันตราย โฮจิ๋นจึงตอบว่า นางโฮเฮากับเราเป็นพี่น้องกัน ซึ่งจะคบคิดเป็นใจด้วยขันทีนั้นผิดไป อ้วนเสี้ยวจึงว่า การซึ่งคิดไว้นั้นเห็นขันทีสิบคนจะรู้ตระหนัก ซึ่งจักเข้าไปนั้นไม่ได้ โจโฉจึงว่าท่านจะเข้าไปก็ไปเถิด แต่ให้ตัวขันทีสิบคนออกมาเสียจากวังก่อน ท่านจึงจะไม่มีอันตราย โฮจิ๋นได้ยินสามคนว่าดังนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า เราเป็นผู้สำเร็จราชการอยู่ในแผ่นดินหาผู้ใดเสมอมิได้ และขันทีสิบคนนี้ความคิดความอ่านกล้าหาญเป็นกระไรจะอาจทำร้ายแก่เราได้ อ้วนเสี้ยวจึงว่า ท่านจะขืนเข้าไปก็ตามเถิด แต่ข้าพเจ้าจะขอเข้าไปด้วย อ้วนเสี้ยวจึงให้อ้วนสุดผู้น้องคุมทหารห้าร้อย เข้าไปอยู่ที่ประตูวังข้างหน้า อ้วนเสี้ยวกับโจโฉแต่งตัวใส่เกราะถือกระบี่เข้าไปกับโฮจิ๋นถึงประตูข้างใน โป้อนายประตูจึงห้ามอ้วนเสี้ยวกับโจโฉไว้แต่ภายนอก โฮจิ๋นจึงเดินเข้าไปแต่ผู้เดียว ครั้นถึงซุ้มประตูภายใน เตียวเหยียงต๋วนกุยเห็นโฮจิ๋นเข้ามา จึงเดินขวางหน้าออกไปพยักให้พวกห้าสิบคนล้อมโฮจิ๋นเข้าไว้ แล้วเตียวเหยียงร้องว่าตัวแต่ก่อนนั้นก็เป็นผู้น้อยอยู่ เราได้ช่วยทำนุบำรุงว่ากล่าวพิดทูล ตัวจึงได้เป็นผู้ใหญ่ขึ้นถึงเพียงนี้ และตัวกำเริบให้คนไปลอบฆ่านางตังไทฮอซึ่งเป็นมารดาพระเจ้าเลนเต้อันหาความผิดมิได้นั้นเสีย แล้วตัวแอบรับสั่งออกไปให้หาหัวเมือง

ทั้งปวงยกทหารเข้ามาจะจับเราซึ่งมีคุณแก่ตัวฆ่าเสียนั้น ตัวหามีกตัญญูต่อเราไม่ กลับว่าเราเป็นศัตรูราชสมบัติอีกเล่า ตัวจะทำร้ายกูแล้วกูจะเอาชีวิตมึงเสียบัดนี้ก่อน

ครั้นโฮจิ๋นเห็นวุ่นวายดังนั้นก็ตกใจ จะแลหาที่พึ่งก็มิได้ เหลียวหลังดูประตูก็ปิดเสีย และคนห้าสิบคนก็ฆ่าโฮจิ๋นตาย ฝ่ายอ้วนเสียวโจโฉคอยอยู่นอกประตูเห็นช้านัก จึงเรียกโฮจิ๋นเข้าไปว่า เชิญออกมาจงเร็วเถิด เตียวเหยียงได้ยินดังนั้น จึงตัดศีรษะโฮจิ๋นโยนออกไปแล้วร้องว่าโฮจิ๋นนี้คิดกบฏเราฆ่าเสียแล้วเอาแต่ศีรษะไปเถิด ผู้ใดซึ่งมิได้ร่วมคิดเป็นกบฏด้วยนั้นก็ให้เร่งกลับไปที่อยู่ อย่ามาวุ่นวายเลย อ้วนเสียวโจโฉได้ยินดังนั้น จึงร้องประกาศว่าโฮจิ๋นเป็นเสนาบดีผู้สำเร็จราชการ ขันทีสิบคนคบคิดกันฆ่าโฮจิ๋นเสียนั้น เราจะทำลายประตูวังเข้าไปฆ่าขันทีสิบคนเสีย ผู้ใดจะเข้าด้วยเราบ้าง เง่าของ เป็นทหารโฮจิ๋นซึ่งมากับอ้วนสุด ครั้นได้ยินอ้วนเสียวโจโฉร้องประกาศดังนั้น ก็เอาเพลิงจุดประตูวังขึ้น แล้วอ้วนสุดก็คุมทหารเข้ามาในวัง พบขันทีทั้งปวงก็จับฆ่าเสีย อ้วนเสียวโจโฉก็พ้นประตูวังเข้าไป และเตียวต๋งหนึ่ง เทียควงหนึ่ง เห้หุยหนึ่ง กุยเส็งหนึ่ง ขันทีสี่คนเห็นอ้วนเสียวโจโฉทำลายประตูวังเข้ามาก็วิ่งหนีเข้าไปในสวนดอกไม้ อ้วนเสียวโจโฉก็ไล่ตามเข้าไปฆ่าเสีย แล้วสับเนื้อขันทีสี่คนละเอียดมิให้กากกลืนแค้น และเพลิงนั้นก็ไหม้ลามเข้าไปถึงที่ข้างใน เตียวเหยียงหนึ่งต๋วนกุยหนึ่ง เทาเจียดหนึ่ง เหาลำหนึ่ง เห็นเพลิงไหม้ลามเข้ามา จึงพานางโฮเฮากับหองจูเปียนหองจูเหียบหนีรีบเข้าไปที่เพลิงยังไม่ถึงนั้น

ฝ่ายโลติดซึ่งออกจากที่ขุนนาง ครั้นเห็นเพลิงไหม้ในพระราชวังก็แต่งตัวใส่เกราะถืออาวุธมายืนแอบประตูท้ายสนมอยู่ ครั้นแลเข้าไปเห็น

ต๋วนกุยพานางโฮเฮาหนีเพลิงวุ่นวายอยู่ดังนั้น จึงร้องเข้าไปว่าอ้ายศัตรูราชสมบัติ มึงจะพานางโฮเฮาไปไหน ต๋วนกุยได้ยินแลไปเห็นโลติดก็ตกใจกลัววิ่งหนีเอาตัวรอด และนางโฮเฮาก็ตกใจโดดลงมาจากชาลา โลติดวิ่งเข้ารับทัน ฝ่ายเง่าของคุมทหารเข้าไปถึงในวังพบโฮเบี้ยว เง่าของจึงร้องว่าอ้ายนี่ศัตรูราชสมบัติ มึงคบคิดกับขันทีสิบคนฆ่าโฮจิ๋นผู้พี่เสีย เราฆ่าอ้ายนี่เสียจึงจะชอบ แล้วให้ทหารล้อมจับโฮเบี้ยวฆ่าเสียในที่นั้น ขุนนางและทหารทั้งปวงมาเข้ากับอ้วนเสี้ยวโจโฉเป็นอันมาก อ้วนเสี้ยวจึงใช้ทหารกองหนึ่งออกไปล้อมบ้านขันทีสิบคน จับพรรคพวกชายหญิงใหญ่น้อยฆ่าเสียสิ้น โจโฉจึงคุมทหารเข้าดับเพลิงซึ่งไหม้วังนั้น แล้วจึงเชิญเสด็จนางโฮเฮามาให้ว่าราชการเมืองอยู่พลาง ครั้นเวลาค่ำต๋วนกุยซึ่งหนีไปพบเตียวเหยียง จึงชวนกันพาหองจูเปียนหองจูเหียบหนีออกไปนอกเมืองซุ่มอยู่ ณ ป่าเชิงเขาบักคูสาน

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวโจโฉจึงเกณฑ์ทหารสองกอง กองหนึ่งให้ตามจับขันทีหกคน กองหนึ่งให้ไปหาหองจูเปียนหองจูเหียบ ณ ป่านอกเมือง ฝ่ายต๋วนกุยกับเตียวเหยียง ได้ยินเสียงทหารตามมาค้นหาเป็นอันมาก คิดกลัวจะมิพ้นความตาย จึงทิ้งพระราชบุตรทั้งสองเสีย ต่างคนต่างก็หนีไปในเวลาเที่ยงคืน แต่เตียวเหยียงนั้นหนีบุกป่ามาถึงแม่น้ำแห่งหนึ่ง พอพบทัพบินของเจ้าเมืองโห้หล้ำ ทหารทั้งปวงมิได้แลเห็นตัว ได้ยินแต่เสียงสาก ๆ ในพง จึงล้อมไว้ริมแม่น้ำ แล้วจุดคบใส่ปลายไม้ส่องเข้าไปจะจับตัว เตียวเหยียงเห็นจะหนีไม่พ้นก็โจนน้ำตาย

ฝ่ายหองจูเปียนหองจูเหียบซึ่งขันทีทิ้งเสียในป่า ครั้นได้ยินเสียงพลอื้ออึงมาก็ตกใจกลัว ครั้นเวลาสามยามน้ำค้างตกหนัก จึงปรึกษากันว่า

เราจะอยู่ที่นี่มิได้จำจะหนีไปให้พ้นภัย แล้วก็พากันบุกป่าไปในเวลากลางคืน มืดมิได้เห็นหนทาง มิรู้ที่จะไปแห่งใดจึงเอาชายเสื้อทรงผูกกันเข้าไว้ พอเห็นหิ่งห้อยบินนำหน้าไปเป็นหมู่ก็เห็นทาง จึงพากันไปตามแสงหิ่งห้อย หองจูเหียบผู้น้องจึงว่าหิ่งห้อยนี้เป็นเทวดานำทางให้เราเป็นมั่นคง ภายหน้าไปเห็นเราจะยังมีบุญอยู่ ครั้นเวลาจะใกล้รุ่งก็มาถึงชายเขาแห่งหนึ่ง พระบาทพระราชบุตรทั้งสองพระองค์ชอกช้ำพุพองเดินไปมิได้ เห็นกองหญ้ากองหนึ่งก็พากันเข้าหยุดนอนอยู่ ที่นั้นมีบ้านตำบลหนึ่งนายบ้านชื่อซุยกก ในเวลากลางคืนนั้นซุยกกฝันว่า เห็นพระอาทิตย์สองดวงตกอยู่ที่หลังบ้าน ครั้นเวลารุ่งขึ้นซุยกกเดินออกไปเที่ยวเล่นนอกบ้าน เห็นรัศมีสว่างที่ตรงกองหญ้าจึงเดินเข้าไปดู เห็นพระราชบุตรทั้งสองนอนอยู่ จึงปลุกขึ้นถามว่าท่านนี้มาแต่แห่งใด หองจูเหียบจึงบอกว่า นั่นชื่อหองจูเปียนซึ่งเสวยราชย์ในเมืองลกเอี๋ยง เราเป็นน้องชื่อตันลิวอ๋อง เป็นเหตุเพราะขันทีสิบคนบ้านเมืองจึงเกิดจลาจลวุ่นวาย เราจึงหนีภัยมาอาศัยอยู่ที่นี้ ซุยกกนายบ้านได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ คุกเข่าลงกราบถวายบังคมแล้วทูลว่า ข้าพเจ้าชื่อซุยกก แต่ก่อนนั้นก็ได้ทำราชการอยู่ในเมืองหลวงครั้งพระเจ้าเลนเต้ผู้เป็นพระราชบิดาแห่งพระองค์ อ้ายขันทีสิบคนมันมาทำหยาบช้าต่าง ๆ ข้าพเจ้าจึงออกจากราชการมาทำมาหากินอยู่ที่นี่ แล้วซุยกกจึงเชิญเสด็จเข้าไปในบ้าน แล้วแต่งที่อยู่และเครื่องเสวยถวาย พระราชบุตรทั้งสองก็อาศัยอยู่ ณ บ้านซุยกก

ฝ่ายบินของกี๋ยกล่วงเข้ามา พอพบตวนกุยขันทีจึงจับเอาตัวมาถามว่าเกิดจลาจลครั้งนี้เพราะพวกมึงทั้งสิบคน บัดนี้มึงพาพระราชบุตรทั้งสองไปไว้แห่งใด ตวนกุยจึงบอกว่าเมื่อเกิดเพลิงขึ้นในพระราชวังข้าพเจ้า

พาพระราชบุตรหนีมาอยู่ในป่า ครั้นได้ยินเสียงทหารอื้ออึงมา ข้าพเจ้าตกใจกลัวต่างคนต่างหนีเอาตัวรอด บินของได้ฟังก็โกรธจึงให้ฆ่าต๋วนกุยเสียแล้วตัดเอาศีรษะผูกคอม้ามา จึงสั่งทหารทั้งปวงให้ยกแยกกันไปเที่ยวหาพระราชบุตรทั้งสอง บินของก็ขี่ม้าเที่ยวค้นในป่ามาจนถึงหน้าบ้านซุยก๊ก

ฝ่ายซุยก๊กเห็นศีรษะต๋วนกุยก็วิ่งออกมาถามบินของว่า ท่านจับต๋วนกุยได้แห่งใดจึงตัดเอาศีรษะผูกคอม้ามา บินของจึงบอกเนื้อความแต่หลังให้ฟังสิ้น แล้วว่าข้าจะมาเที่ยวหาพระราชบุตรทั้งสององค์ ซุยก๊กก็พาเข้าไปเฝ้าในบ้าน แล้วซุยก๊กกับบินของจึงทูลพระราชบุตรทั้งสองว่า อย่างธรรมเนียมในเมืองหลวงถ้าหาเจ้าเสวยราชสมบัติแต่วันหนึ่งไม่ บ้านเมืองมักเกิดอันตราย ขอเชิญเสด็จเข้าไปเสวยราชสมบัติอยู่ดังเก่า แผ่นดินจึงจะเป็นปรกติสืบไป พระราชบุตรทั้งสององค์เห็นชอบด้วย ซุยก๊กกับบินของก็ผูกม้าถวายสองม้าแล้วเชิญเสด็จไป ครั้นมาทางประมาณสามร้อยเส้น พอพบอ้องอุ้นหนึ่ง อิวปิ๋วหนึ่ง ซุนเขนหนึ่ง เตียวเปงหนึ่ง เปาสิ้นหนึ่ง อ้วนเสียวหนึ่ง คุมทหารประมาณห้าร้อย ครั้นเห็นพระราชบุตรทั้งสองมา ก็ลงจากม้าร้องไห้เข้าไปรับเสด็จ แล้วซุยก๊กกับบินของก็เล่าเนื้อความให้ฟัง ขุนนางทั้งหกคนแจ้งแล้ว จึงเอาศีรษะต๋วนกุยขันทีให้ม้าใช้เอาเข้าไปประกาศแก่ราษฎรในเมืองหลวง แล้วแต่งรถรับเสด็จพระราชบุตรทั้งสอง ไปทางประมาณร้อยเส้นเศษพบทหารกองหนึ่งยกมาเป็นอันมากมิได้รู้ว่าเป็นทัพผู้ใด ขุนนางทั้งปวงตกใจ แต่อ้วนเสียวนั้นขี่ม้าขึ้นไปหน้าทหารทั้งปวงแล้วร้องถามว่า ทัพผู้ใดยกมา ทหารมิได้ตอบประการใด และตั๋งโต๊ะได้ยินก็ขับม้าขึ้นมาหน้าทหาร แล้วร้อง

ถามว่า พระราชบุตรอยู่แห่งใด มาด้วยในกองทัพนี้หรือหาไม่ หองจูเบี่ยนตกใจนิ่งอยู่ แต่หองจูเหียบผู้น้องจึงร้องบอกว่า ทัพผู้ใดมาถามหาหองจูเบี่ยน ตั๋งโต๊ะบอกว่าข้าพเจ้าชื่อตั๋งโต๊ะเป็นเจ้าเมืองซีหลง หอง-จูเหียบจึงว่า มานี้จะกบฏหรือจะประสงค์สิ่งใด ตั๋งโต๊ะจึงว่าข้าพเจ้ามิได้เป็นกบฏ จะมารับเสด็จดอก หองจูเหียบจึงว่าจะมารับเสด็จแล้วเป็นไฉนจึงไม่ลงจากหลังม้าเล่า ตั๋งโต๊ะได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงลงจากม้าแล้วเข้ามากราบถวายบังคม หองจูเหียบจึงว่า ท่านนี้มีเสียแรงเป็นขุนนางผู้ใหญ่ใจสัตย์ซื่อคำต้นคำปลายต้องกัน ตั๋งโต๊ะได้ยินดังนั้นจึงคิดแต่ในใจว่าหองจูเหียบมีสติบัญญาพูดจาหลักแหลมนัก กูจะคิดถอดหองจูเบี่ยนออกเสีย จะให้หองจูเหียบเป็นพระเจ้าแผ่นดินในเมืองลกเอี๋ยง และตั๋งโต๊ะกับขุนนางทั้งปวงส่งพระราชบุตรทั้งสองเข้าไปถึงในวัง แล้วตั๋งโต๊ะก็กลับออกไปตั้งทัพอยู่นอกเมือง

ฝ่ายนางโฮเฮาครั้นเห็นพระราชบุตรกลับมาได้ก็มีความยินดี จึงได้ตรวจตราเครื่องอานทรัพย์สิ่งของในท้องพระคลังก็ดีอยู่สิ้น หายไปแต่ตราหยกสำหรับว่าราชการเมือง และตั๋งโต๊ะนั้นคุมทหารมาเที่ยวเล่นในเมืองหลวงเนือง ๆ อยู่ และพรรคพวกทั้งปวงเก็บเอาทรัพย์สินสิ่งทั้งปวงของอาณาประชาราษฎรเป็นอันมาก ผู้ใดมิได้ว่ากล่าว และตั๋งโต๊ะเข้าเฝ้ามิได้คำนับเสนาบดีผู้ใหญ่ เปาสิ้นเห็นดังนั้นไปปรึกษากับอ้วนเสี้ยวว่าตั๋งโต๊ะนี้นานไปเห็นจะทำการกำเริบขึ้น เราจำจะคิดล้างมันเสียให้ได้ก่อน อ้วนเสี้ยวจึงว่าการแผ่นดินพึ่งสงบ ครั้นเราจะด่วนทำดังนั้นไม่ควร เปาสิ้นจึงไปหาอ้องอุ้นปรึกษาเหมือนว่ากับอ้วนเสี้ยวนั้น อ้องอุ้นจึงว่าคิดดังนี้ก็ชอบอยู่แล้ว ของดแต่พอปรึกษากันดูก่อน เปาสิ้นคิดความมิตลอด

มีความน้อยใจ ก็พาพรรคพวกออกไปอยู่ป่า

ฝ่ายตั๋งโต๊ะจึงเกลี้ยกล่อมนายทหารทั้งปวงซึ่งอยู่กับโฮจิ๋นแต่ก่อนนั้นเข้าอยู่ในอำนาจสิ้น ตั๋งโต๊ะจึงกำเริบขึ้น แล้วปรึกษากับลิยูว่า เราจะยกหองจูเปียนเสีย จะให้หองจูเหียบเสวยราชย์ ราชการและขุนนางทั้งปวงก็จะเป็นสิทธิ์แก่เรา ภายหน้าไปจะคิดการสิ่งใดก็จะได้สะดวก ลิยูจึงตอบว่า ทุกวันนี้มีเจ้าก็เหมือนหนึ่งหาไม่ เสนาบดีสำเร็จราชการก็ไม่มี แผ่นดินจึงไม่พึ่งสงบ ซึ่งท่านคิดทั้งนี้ข้าพเจ้าเห็นชอบด้วย ให้ท่านเร่งคิดทำเถิด แล้วว่าให้ท่านหาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยไป ณ สวนดอกไม้ตำบลอุนเบงหุ้ย ถ้าขุนนางพร้อมแล้วจึงปรึกษาว่า จะให้ยกหองจูเปียนเสียจะให้หองจูเหียบเสวยราชย์ ถ้าขุนนางผู้ใดไม่ยอมก็ให้จับตัวฆ่าเสีย ท่านก็จะมีอาญาสิทธิ์สืบไป ตั๋งโต๊ะได้ฟังดังนั้นมีความยินดีนัก

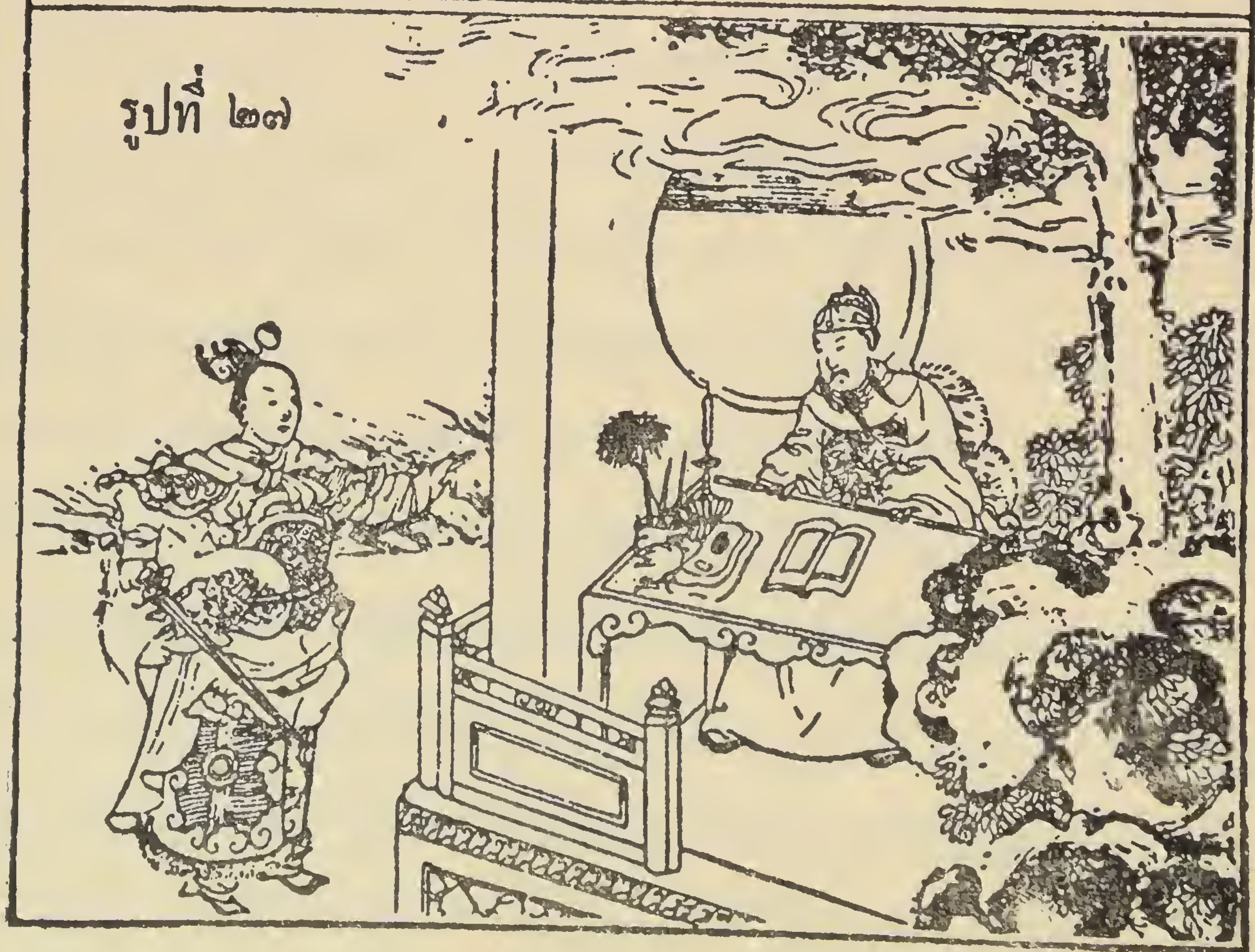
อยู่มาวันหนึ่งให้แต่งโต๊ะแล้ว ให้หาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยมา และขุนนางทั้งปวงเกรงตั๋งโต๊ะสิ้น ก็พากันไป ณ สวนดอกไม้นั่งล้อมจะกินโต๊ะ ตั๋งโต๊ะเห็นขุนนางพร้อมแล้วก็ถือกระบี่ออกมา จึงห้ามว่าอย่าเพ่อเสพย์สุรา เราจะปรึกษาราชการข้อหนึ่งก่อน ขุนนางทั้งปวงก็นิ่งคอยฟังอยู่สิ้น ตั๋งโต๊ะจึงว่าทุกวันนี้หองจูเปียนได้เสวยราชสมบัติ อุปมาดังศีรษะและหัวใจเสนาบดีกับอาณาประชาราษฎรทั้งปวง แต่ไม่มีสง่าอาญาสิทธิ์ให้ขุนนางและราษฎรเกรงกลัว บัดนี้เราเห็นหองจูเหียบมีสติปัญญาแหลมหลักกล้าหาญ เราจะให้ถอดหองจูเปียนเสีย จะให้หองจูเหียบเสวยราชย์ แผ่นดินจึงจะอยู่เย็นเป็นสุข ท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด ขุนนางทั้งนั้นนิ่งเสียสิ้น แต่เต๊งหงวนเจ้าเมืองเต๊งจิวนั้นยืนขึ้นแล้วร้องว่าแก่ตั๋งโต๊ะว่าตัวเป็นแต่ขุนนางหัวเมืองมาทำองอาจจะถอดเจ้าเสีย และหองจูเปียนนั้น

เป็นพระราชบุตรเอก พระเจ้าเลนเต้จึงยกสมบัติให้แล้วหองจูเปียนมิได้มีความผิด ตัวคิดอ่านทั้งนี้จะเป็นกบฏหรือจึงว่ากล่าวดังนี้ ตั๋งโต๊ะได้ยินดังนั้นก็โกรธจึงร้องว่า เราปรึกษาราชการที่ดีสิไม่เห็นด้วย ผู้ใดซึ่งองอาจเข้ามาว่ากล่าวขัดขวางนั้น กูจะเอาชีวิตเสียบัดนี้ แล้วถอดกระบี่ออกจะฆ่าเต๊งหงวนเสีย ลิยูเห็นลิโป้ยืนอยู่ข้างหลังเต๊งหงวนนั้น รูปร่างสูงใหญ่มือถือทวน ท่วงทีเห็นแข็งแรงนัก ลิยูจึงห้ามตั๋งโต๊ะไว้แล้วว่าวันนี้หาท่านทั้งปวงมากินโต๊ะจะฟังขับรำให้สบายใจสิมาวิวาททุ่มเถียงกันเล่าสิ้นวันแล้วหรือ ถ้าจะปรึกษากันก็งดไว้ก่อนเถิด จึงค่อยไปปรึกษา ณ ศาลาลูกขุน วันนี้เชิญกินโต๊ะเล่นดีกว่าและขุนนางทั้งนั้นก็ห้ามเต๊งหงวน เต๊งหงวนก็ขึ้นม้าพาลิโป้กลับไป

ฝ่ายตั๋งโต๊ะนั้นจึงว่าแก่ขุนนางทั้งปวงว่า เราปรึกษาเมื่อกี้นี้ท่านทั้งนี้เห็นผิดหรือชอบ โลติดจึงตอบตั๋งโต๊ะว่า ท่านปรึกษาข้อราชการนั้นผิดนัก พระเจ้าเลนเต้ผู้เป็นพระราชบิดาเห็นว่าหองจูเปียนมีสติปัญญาแล้วก็เป็นพระราชบุตรเอก จึงให้เสวยราชสมบัติ ตัวท่านเป็นขุนนางหัวเมืองมิได้แจ้งกฎหมายในพระราชฐาน จะมาถอดหองจูเปียนซึ่งมิได้มีความผิดเสียนั้นไม่ชอบ ตั๋งโต๊ะได้ยินดังนั้นก็โกรธถอดกระบี่ออกจะฟันโลติดเสีย แพ่เป๊กจึงห้ามว่า โลติดนี้เป็นขุนนางผู้ใหญ่มาแต่ก่อนน้ำใจก็ซื่อสัตย์มั่นคงขุนนางทั้งปวงและอาณาประชาราษฎรมีน้ำใจรักโลติดเป็นอันมาก ซึ่งท่านจะฆ่าโลติดเสียนั้น เห็นว่าราษฎรทั้งปวงจะมีความเดือดร้อนนัก แล้วอ้องอุ้นจึงว่าวันนี้เป็นหน้าเหล้าหน้าข้าวอยู่ ถ้าจะปรึกษาข้อราชการก็ให้งดไว้วันอื่นเถิด ขุนนางทั้งปวงก็ลาตั๋งโต๊ะกลับไปสิ้น

ตั้งโต๊ะปรึกษาขุนนางจะถอดหองจูเบี่ยนออกจากราชสมบัติ
เต๊งหงวนไม่ยอม

ลิโป๋จะฆ่าเต๊งหงวน

ฝ่ายลิโป้ครั้นไปถึงที่อยู่กับเต๊งหงวนแล้ว จึงถือทวนขี่ม้ากลับมาคอยฟังราชการ ณ สวนดอกไม้ และตั๋งโต๊ะนั้นครั้นขุนนางไปสิ้นแล้ว ก็ถือกระบี่เดินออกไป ณ ประตูสวนดอกไม้ แลเห็นลิโป้ขี่ม้าควบไปมาอยู่ริมระเนียด จึงถามลิยูว่าทหารผู้ใด ลิยูจึงว่าให้ท่านหลบเข้ามาเสียก่อนแล้วบอกว่า คนนี้ชื่อลิโป้เป็นบุตรเลี้ยงเต๊งหงวน มีกำลังกล้าแข็งนัก ตั๋งโต๊ะก็ถอยเข้ามา ครั้นเวลารุ่งเช้ามีผู้มาบอกตั๋งโต๊ะว่า บัดนี้เต๊งหงวนกับลิโป้คุมทหารยกมาจะรบด้วยท่าน ตั๋งโต๊ะโกรธก็จัดแจงทหารแล้วยกออกไปตั้งรับ

ฝ่ายเต๊งหงวนกับลิโป้มายืนอยู่หน้าทหาร เห็นตั๋งโต๊ะยกมาจึงร้องว่าครั้งก่อนอ้ายเหล่าขันทีสิบคนทำการหยาบช้าให้ได้ความเดือดร้อนทั้งแผ่นดินจนเกิดอันตรายขึ้น บ้านเมืองพึ่งจะสงบ และตัวเป็นแต่ขุนนางหัวเมืองยังมิได้มีความชอบประการใด มาตั้งตัวเป็นผู้ใหญ่คิดบังอาจจะถอดหองจูเปียนเสีย จะให้แผ่นดินเกิดจลาจลเหมือนครั้งขันทีนั้นหรือ ตั๋งโต๊ะมิได้ตอบประการใด พอลิโป้ควบม้ารำทวนเข้ามาจะแทงเอาตั๋งโต๊ะ ๆ เห็นก็กลัวถอยหลังไปหลังทหาร เต๊งหงวนก็ขับทหารหนุนไล่พันขึ้นไป ตั๋งโต๊ะกับทหารก็แตกพ่ายไปทางประมาณห้าสิบเส้น จึงให้ตั้งค่ายมั่นรับไว้ แล้วตั๋งโต๊ะจึงปรึกษากับนายทหารซึ่งเป็นพรรคพวกว่า แต่เราเห็นผู้กระทำศึกมานี้ก็เป็นอันมาก ไม่มีผู้ใดเข้มแข็งกล้าหาญเหมือนลิโป้เลย ถ้าเราได้ลิโป้มาไว้เป็นทหารของเราการทั้งปวงก็จะคิดได้สะดวก ลิซกนายทหารคนหนึ่งจึงว่าข้าพเจ้ากับลิโป้อยู่บ้านเดียวกัน แล้วก็เป็นมิตรสหายวิสาสะกัน อันลิโป้นั้นกล้าแข็งก็จริง แต่เป็นคนใจหยาบช้าหารู้จักคุณคนไม่ โลภเห็นแต่จะได้สิ่งของอันดี ข้าพเจ้าจะขอไปเกลี้ยกล่อมลิโป้ให้มาอยู่กับท่านจงได้ ตั๋งโต๊ะจึงถามว่าท่านจะไปเกลี้ยกล่อมลิโป้นั้นประการใดจะได้ ลิซกจึงตอบ

ว่าขอให้ท่านจัดทรัพย์สิ่งของอันดี กับม้าซึ่งชื่อว่าเซ็กเซาว์อันมีกำลังเดินทางได้วันละหมื่นเส้นมาเถิด ข้าพเจ้าจะเอาไปให้ลิโป้ แล้วจะเกลี้ยกล่อมให้ลิโป้มาอยู่กับท่านจงได้ ตั๋งโต๊ะได้ยินดังนั้นจึงปรึกษากับลิยูว่า ซึ่งลิซกว่ากล่าวทั้งนี้ท่านยังเห็นประการใด ลิยูจึงว่าท่านสิจะคิดการใหญ่ เสียดายกับสิ่งของกับม้าตัวหนึ่งไยเล่า ถ้าสมความคิดแล้วท่านจะปรารถนาสิ่งใดก็จะได้โดยสะดวก ตั๋งโต๊ะได้ฟังมีความยินดีนัก จึงจัดทองคำพันตำลึงกับพลอยสิบยอด เข็มขัดประดับหยกสายหนึ่ง กับม้าซึ่งชื่อเซ็กเซาว์ให้แก่ลิซกแล้วสั่งว่า ท่านเอาไปให้ลิโป้ตามท่านคิดนั้นเถิด ลิซกรับของทั้งปวงกับม้าแล้วก็ลาตั๋งโต๊ะไปยังค่ายเต๊งหงวน พอพบบ่าวลิโป้ออกมาตระเวนจึงจับเอาตัวลิซกไว้ถามว่ามาทำไม ลิซกบอกว่าเราชื่อลิซก เป็นเพื่อนรักกันกับลิโป้มาแต่น้อย บัดนี้ระลึกถึงลิโป้จึงมาหา ท่านทั้งปวงช่วยพาเราไปหาลิโป้จงได้ ทหารกองตระเวนจึงให้คุมตัวเอาไว้ แล้วเอาเนื้อความไปบอกลิโป้ ๆ ครั้นแจ้งดังนั้นก็มีความยินดีนัก จึงออกมารับลิซกเข้าไปถึงในค่าย แล้วจึงว่าเรากับท่านรักกันมาแต่น้อย จากกันมาช้านานแล้ว บัดนี้ท่านมาอยู่ทำราชการตำแหน่งใด ลิซกจึงตอบว่าเราเป็นตงลงเจี้ยงนายทหาร รู้ว่าท่านทำราชการเป็นนายทหารแล้วได้ช่วยอาสาแผ่นดินทั้งนั้นเรามีความยินดีด้วย หาสิ่งใดจะให้มิได้มีแต่ม้าตัวนี้ชื่อเซ็กเซาว์ มีฝีเท้าเดินทางได้วันละหมื่นเส้น ถ้าขึ้นเขาและข้ามน้ำก็เหมือนกับเดินที่ราบ ท่านจงเอาไว้เถิดจะได้ทำราชการอาสาแผ่นดินสืบไป ลิโป้ได้ฟังดังนั้นจึงจูงเอาม้ามาดูลักษณะเห็นขนนั้นแดงดังถ่านเพลิงทั่วทั้งตัวมิได้มีสีใดแกม สูงสี่ศอกเศษ ได้ลักษณะเป็นม้าศึก เข้มแข็งกล้าหาญ ลิโป้ก็มีความยินดีนักคำนับแล้วว่า ท่านเอาม้าตัวนี้มาให้เรานี้ เราชอบใจสมความปรารถนา

เรานัก ยิ่งกว่าให้ทรัพย์สิ่งของทั้งปวง เรามิได้มีสิ่งของสนองคุณท่านเลย ลิซกจึงตอบว่าซึ่งเราเอาม้าฝีเท้ามาให้ท่านทั้งนี้ จะได้คิดเอาสิ่งของตอบหามิได้ คิดว่าท่านเป็นทหารทำราชการซื่อสัตย์อยู่จึงเอามาให้

ลิโป้จึงให้แต่งโต๊ะ แล้วเชิญให้ลิซกกิน ขณะเมื่อลิซกเสพย์สุราอยู่นั้นจึงว่าแก่ลิโป้ว่า ท่านผู้ใหญ่นั้นอยู่แห่งใด เอ็นดูช่วยพาเราไปหา เราจะได้คำนับให้ท่านรู้จักไว้ ลิโป้ตอบว่าท่านอยู่ที่ไหนไม่รู้ บิดาเราตายช้านานแล้ว ลิซกจึงว่าจงไปหาเต๊งหงวนซึ่งเป็นบิดาท่าน ลิโป้จึงขับคนทั้งปวงเสีย แล้วค่อยกระซิบว่า ท่านเสพย์สุราเมากระมัง เรากับท่านรู้จักบิดามารดากันมาแต่น้อย เป็นไฉนจึงว่าดังนี้เล่า ซึ่งเรามาอยู่กับเต๊งหงวนทุกวันนี้เรียกว่าเป็นบิดานั้น เพราะจำใจอยู่ดอก ลิซกจึงว่าท่านนี้มีฝีมือกล้าหาญในการสงครามลือชาปรากฏทุกหัวเมือง จะคิดเอาสิ่งใดก็จะได้ดังปรารถนา เป็นไฉนมาจำใจอยู่ดังนี้ ลิโป้ตอบว่าซึ่งท่านว่าทั้งนี้ก็จริงอยู่ แต่เราแสวงหาที่พึ่งซึ่งจะเป็นหลักนั้นยังมิได้ ลิซกยิ้มแล้วจึงตอบว่า ธรรมดานกก็ย่อมอาศัยป่าซึ่งมีผลไม้มากจึงเป็นสุข ประเพณีขุนนางทำราชการถ้าพระมหากษัตริย์ทรงทศพิธราชธรรมแล้วก็มีความสุข ซึ่งท่านว่าจำใจอยู่ด้วยเต๊งหงวนนั้นจะเอาประโยชน์อันใด ภายหน้าไปเห็นจะมีอันตราย จงผ่อนผันหาที่อยู่ให้เป็นสุขดีกว่า

ฝ่ายลิโป้ได้ยินดังนั้นจึงถามลิซกว่า ท่านก็ทำราชการอยู่ในเมืองหลวง ยังเห็นขุนนางผู้ใดกล้าหาญสัตย์ซื่อว่ากล่าวสิทธิขาดบ้าง ลิซกจึงตอบว่า เราเล็งดูขุนนางในเมืองหลวงนั้น ซึ่งจะมีสติปัญญากล้าแข็งหาพร้อมเหมือนตั๋งโต๊ะไม่ อันตั๋งโต๊ะนั้นประกอบไปด้วยสติปัญญากล้าหาญ

สัตย์ซื่อมั่นคง แล้วน้ำใจก็รักทหารปูนบำเหน็จให้มิได้รักทรัพย์สิ่งของเอาใจคนเป็นประมาณ สืบไปข้างหน้าเห็นตั๋งโต๊ะจะได้เป็นใหญ่ ลิโป้ได้ยินดังนั้นมีความยินดี จึงตอบว่า เราก็คิดอยู่จะหาที่พึ่งดังนี้ แต่หาช่องซึ่งจะไปนั้นยังมิได้ ลิซกนั้นจึงเอาทองกับพลอยและเข็มขัดนั้นมาตั้งไว้ ลิโป้เห็นจึงถามว่า ของทั้งนี้ท่านเอามาทำไม ลิซกจึงตอบว่า ตั๋งโต๊ะมีน้ำใจรักใคร่ท่านเป็นอันมาก จึงให้เราเอาม้าและของทั้งนี้มาให้แก่ท่าน ลิโป้เป็นคนโลภครั้นเห็นของก็มีความยินดีนัก จึงตอบว่า ซึ่งตั๋งโต๊ะมีใจรักเราให้เอาม้าและสิ่งของมาให้เราทั้งนี้ เราจะมีสิ่งอันใดไปสนองคุณท่าน ลิซกจึงตอบว่า แต่ตัวเราฝีมือเป็นประมาณ ตั๋งโต๊ะยังมีใจรักช่วยเสนอความชอบให้เราจึงได้เป็นนายทหาร และตัวท่านมีฝีมือรบพุ่งกล้าหาญยิ่งกว่าเรา ถ้าไปอยู่ด้วยเห็นจะได้เป็นขุนนางใหญ่ขึ้นกว่านี้ ลาภสักการความสุขก็จะมีเป็นอันมาก ลิโป้จึงตอบว่า เราจะเอาความชอบอันใดไปเป็นกำนัลตั๋งโต๊ะ ลิซกจึงตอบว่า ถ้าท่านจะเอาความชอบนั้นก็ได้ง่ายเกรงอยู่แต่ว่าท่านจะไม่ทำ ถ้าท่านจะทำแล้วก็จะได้ในลัดนิ้วมือเดียว ลิโป้ได้ยินก็นิ่งคิดอยู่ แล้วตอบว่าอันจะเอาความชอบสิ่งใดไปนั้นก็ไม่มี และเต๊งหงวนกับตั๋งโต๊ะผิดใจกันอยู่ เราจะตัดศีรษะเต๊งหงวนไปเป็นกำนัลตั๋งโต๊ะ เห็นจะควรหรือไม่ควร ลิซกจึงตอบว่า ถ้าท่านทำดังนี้ความชอบจะมีแก่ท่านเป็นอันมาก และซึ่งจะคิดทำนั้นก็อย่านอนใจ ถ้าช้าไปเกลือกจะเสียท่วงที ลิโป้จึงรับคำว่าท่านไปบอกแก่ตั๋งโต๊ะเถิด พรุ่งนี้เราจะตัดเอาศีรษะเต๊งหงวนไปให้ตั๋งโต๊ะ ตัวเราก็จะอยู่ทำราชการด้วย ลิซกก็ลากลับไปบอกเนื้อความแก่ตั๋งโต๊ะทุกประการ ครั้นเวลาค่ำประมาณสองยามเศษ ลิโป้จึงเอากระบี่สั้นเหน็บซ่อนเดินเข้าไปในที่นอนเต๊งหงวน เห็นเต๊งหงวนอ่านหนังสืออยู่

ฝ่ายเต๊งหงวนครั้นเห็นลิโป้เข้ามาจึงถามว่า ลูกเอ๋ยเข้ามาทำไม ลิโป้จึงร้องตอบว่า ตัวกูก็เป็นชายมีฝีมือลือชาปรากฏ ซึ่งมึงจะมาเรียกกูว่าลูกนั้นไม่สมควร เต๊งหงวนได้ยินดังนั้นก็ตกใจ จึงตอบว่า เป็นไฉนเจ้าจึงคิดกลับใจเป็นดังนี้ ลิโป้มิได้ตอบประการใด ชักกระบี่ออกวิ่งเข้าฟันเอาเต๊งหงวนตาย ตัดเอาศีรษะหัวไว้แล้วร้องประกาศแก่ทหารทั้งปวงว่า เต๊ง-หงวนนี้มิได้มีใจสัตย์ซื่อทำการหยาบช้า บัดนี้เราฆ่าตายเสียแล้ว ทหารทั้งปวงใครจะยอมอยู่ด้วยก็ตาม หรือผู้ใดจะกลับไปบ้านเมืองก็ไป และทหารทั้งปวงได้ฟังลิโป้ร้องประกาศดังนั้น ซึ่งมิใจชังลิโป้นั้นก็แตกตื่นไปประมาณกึ่งหนึ่ง แต่ซึ่งมีใจรักนั้นก็เข้าอยู่กับลิโป้ประมาณกึ่งหนึ่ง ครั้นเวลารุ่งเช้าลิโป้จึงขึ้นม้า หิ้วเอาศีรษะเต๊งหงวนไปหาลิซก ณ ค่ายตั๋งโต๊ะ ลิซกครั้นเห็นลิโป้หิ้วเอาศีรษะเต๊งหงวนมาก็ดีใจ จึงพาลิโป้ไปหาตั๋งโต๊ะ

ฝ่ายตั๋งโต๊ะเห็นลิซกพาลิโป้ซึ่งหิ้วศีรษะเต๊งหงวนเข้ามาก็มีความยินดีเดินออกมารับลิโป้แล้วว่า ตัวเรานี้อุปมาเหมือนทำนาตกกล้าลงแล้วฝนแล้งกล้านั้นใบแดงไป ซึ่งท่านมาหาเราบัดนี้เหมือนฝนตกลงห่าใหญ่น้ำท่วมเลี้ยงต้นกล้าชุ่มชื่นขึ้นใบนั้นเขียวสดขึ้น ลิโป้เห็นตั๋งโต๊ะคุกเข่าลงคำนับก็ตกใจ ลิโป้เข้าอุ้มเอาตั๋งโต๊ะขึ้นนั่งบนเก้าอี้ แล้วกราบคำนับจึงว่า ข้าพ-เจ้านี้มีใจภักดีมาจะทำราชการด้วยท่าน ซึ่งท่านมีใจเมตตาข้าพเจ้านั้นก็เห็นประจักษ์สิ้น ข้าพเจ้าจะขอเอาท่านเป็นบิดากว่าจะสิ้นชีวิต ตั๋งโต๊ะได้ฟังมีความยินดีนัก จึงเอาเสื้ออย่างดีกับเกราะทองคำมาให้ลิโป้

ตั้งแต่ตั๋งโต๊ะได้ลิโป้มาไว้เป็นกำลัง จะคิดอ่านราชการสิ่งใดมิใจกำเริบหยาบช้าขึ้นกว่าแต่ก่อน ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยและทหารทั้งปวงในเมืองหลวงก็อยู่ในบังคับบัญชาตั๋งโต๊ะสิ้น แล้วให้ตั๋งบุ๋นผู้น้องเป็นนายทหาร

ซ้าย ให้ลิโป้ซึ่งเป็นบุตรเลี้ยงนั้นเป็นนายทหารขวา ตั๋งโต๊ะก็ยกเข้ามาตั้งอยู่ในเมือง

ครั้นอยู่มาลิยูจึงว่าแก่ตั๋งโต๊ะว่า ราชการในเมืองหลวงทุกวันนี้ก็สิทธิ์ขาดอยู่แก่ท่านสิ้น ซึ่งจะคิดประการใดนั้นขอให้เร่งคิดเสียเถิด ตั๋งโต๊ะเห็นชอบด้วย ครั้นเวลาเช้าตั๋งโต๊ะจึงให้ลิโป้คุมทหารพันเศษให้เข้าไปล้อมวงอยู่ในพระราชวัง แล้วตั๋งโต๊ะเข้าไปในที่เสด็จออก จึงสั่งให้แต่งโต๊ะหาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยมากินโต๊ะในที่เฝ้า แล้วตั๋งโต๊ะถือกระบี่เข้าไปร้องประกาศในที่ชุมนุมขุนนางทั้งปวงว่า หองจูเปียนนั้นหาสติปัญญามิได้ จะให้ถอดเสีย เราจะให้ตั้งหองจูเหียบซึ่งมีสติปัญญาหลักแหลมขึ้นเสวยราชสมบัติ ถ้าผู้ใดมิลงใจพร้อมด้วยเราจะฆ่าเสีย ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งปวงนิ่งอยู่สิ้น แต่อ้วนเสียวนั้นลุกยืนขึ้นแล้วร้องว่า หองจูเปียนเป็นพระราชบุตรเอก พระราชบิดายกราชสมบัติให้หองจูเปียนเสวยราชย์มิได้มีความผิดสิ่งใด ตัวจะมาถอดเสียแล้วจะยกหองจูเหียบพระราชบุตรโทขึ้นเสวยราชย์นั้นตัวจะคิดอ่านเป็นขบถหรือ ตั๋งโต๊ะได้ยินดังนั้นก็โกรธจึงตอบว่า ราชสมบัติทุกวันนี้อยู่ในเงื้อมมือเรา ๆ เห็นไม่ชอบจึงจะทำให้ชอบ ถ้าตัวมิฟังจะขืนขัดอยู่ฉะนี้ ตัวจงแลดูกระบี่ที่เราถืออยู่นี้จะคมหรือไม่ อ้วนเสียวจึงตอบว่ากระบี่เราถือมาก็มีอยู่ ถ้าตัวมิฟังจะขืนตั้งหองจูเหียบขึ้นให้ผิดอย่างธรรมเนียม ตัวจงดูกระบี่ซึ่งเราถือมานี้เห็นจะคมหรือไม่คมเล่า ตั๋งโต๊ะก็โกรธถอดกระบี่ออกจะฟันอ้วนเสียว ๆ ก็ถอดกระบี่ออกจะสู้ตั๋งโต๊ะ ลิยูเห็นดังนั้นจึงเข้าห้ามตั๋งโต๊ะไว้ แล้วค่อยกระซิบว่า เราจะคิดการใหญ่อยู่ ครั้นจะฆ่าฟันกันขึ้น การซึ่งคิดไว้นั้นก็จะเสียไป ตั๋งโต๊ะก็ฟังลิยูห้าม ขุนนางทั้ง

ปวงก็ห้ามอ้วนเสี้ยวไว้ อ้วนเสี้ยวจึงลาขุนนางทั้งปวงแล้วถือกระบี่เดินออกมา พาทหารและพรรคพวกยกไปเมืองกิจิ๋ว

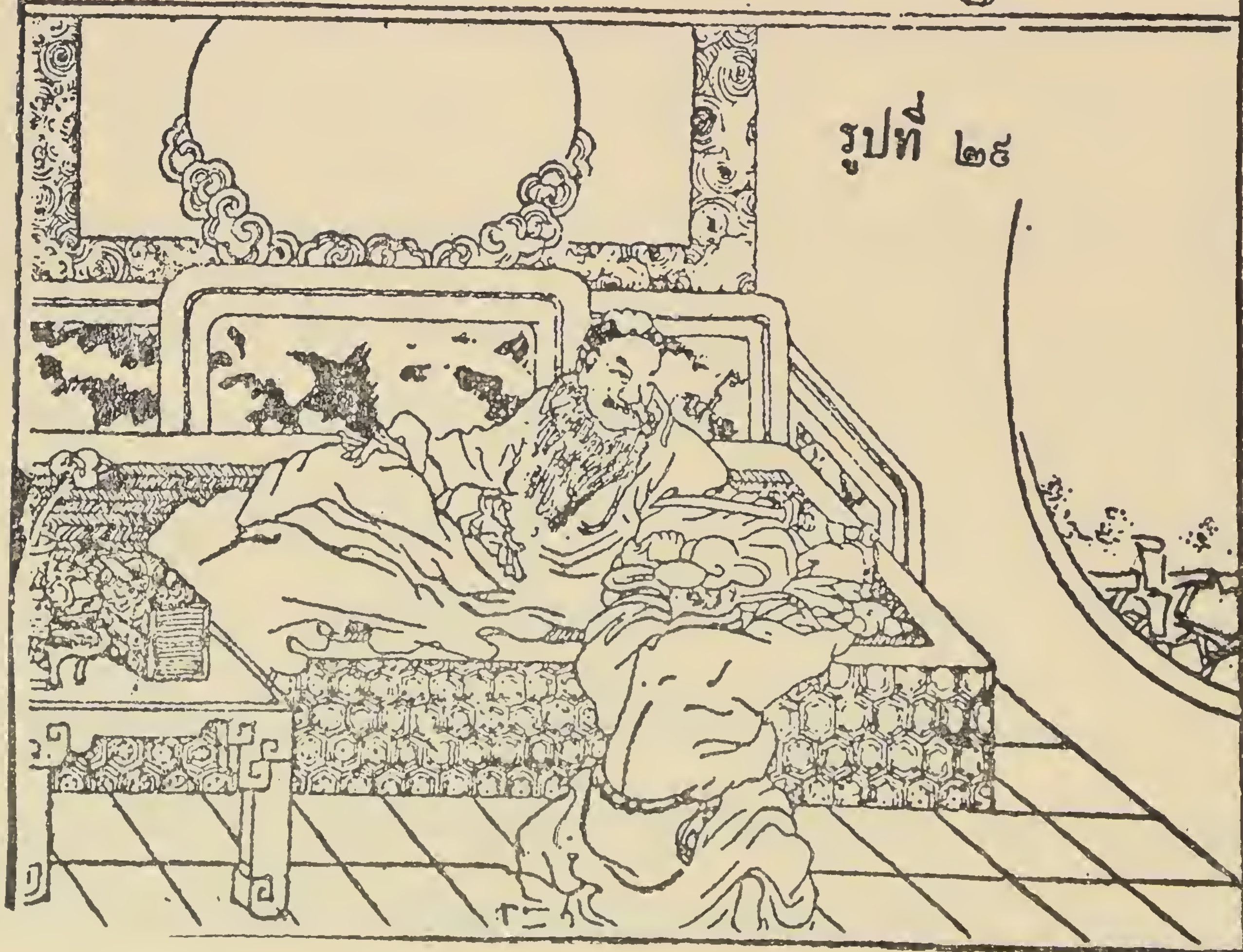
ฝ่ายตั๋งโต๊ะจึงว่าแก่อ้วนหงุยผู้เป็นอาอ้วนเสี้ยวว่า อ้วนเสี้ยวทำองอาจขัดขวาง นี่หากว่าเราคิดถึงท่าน หาไม่เราจะฆ่าเสีย ซึ่งเราคิดการทั้งนี้ท่านยังเห็นชอบผิดประการใด อ้วนหงุยจึงว่า ซึ่งท่านเป็นผู้ใหญ่คิดจะกลับแผ่นดินเสียนั้นก็เห็นชอบด้วย ตั๋งโต๊ะจึงว่าบรรดาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยซึ่งพร้อมกันทั้งปวง ผู้ใดจะขัดขวางเราเหมือนอ้วนเสี้ยวนั้นเราจะฆ่าเสียบัดนี้ ขุนนางทั้งปวงกลัวตั๋งโต๊ะสิ้น จึงว่าท่านคิดทำการนี้ข้าพเจ้าเห็นชอบด้วย ครั้นกินโต๊ะแล้วต่างคนก็ลาไปบ้าน

ฝ่ายตั๋งโต๊ะอยู่ในที่เผ้าจึงถามเจียวปี๋กับเหงาเค่งว่า อ้วนเสี้ยวยกไปเมืองกิจิ๋วเห็นจะคิดอ่านประการใดบ้าง เจียวปี๋จึงว่า อ้วนเสี้ยวไปครั้งนี้ด้วยโกรธเห็นจะมีความคิดอยู่ อนึ่ง แซ่อ้วนนั้นได้เป็นขุนนางต่อ ๆ กันมาถึงสี่ชั่วคน อาณาประชาราษฎรหัวเมืองทั้งปวงก็นับถืออ้วนเสี้ยวเป็นอันมาก น้ำใจอ้วนเสี้ยวก็มานะ เห็นจะเกลี้ยกล่อมผู้คนตั้งตัวเป็นใหญ่อยู่ตำบลหนึ่ง เกรงแต่ว่าท่านจะปราบไปมิได้ ขอให้มีหนังสือรับสั่งไปให้ตั้งอ้วนเสี้ยวเป็นเจ้าเมืองตำบลหนึ่ง เห็นอ้วนเสี้ยวจะปรกติไปต่อท่าน

ฝ่ายเหงาเค่งจึงว่า อันอ้วนเสี้ยวนั้นมีความคิดอยู่ แต่คิดสิ่งใดไม่ตลอด ซึ่งท่านจะให้มีหนังสือรับสั่งไปตั้งเป็นเจ้าเมืองนั้น เหมือนหนึ่งเอาใจราษฎรไว้ ทั้งจะสิ้นความครหานินทาท่านด้วย ตั๋งโต๊ะเห็นชอบจึงแต่งเป็นหนังสือรับสั่งแล้วให้ทหารถือไป ให้อ้วนเสี้ยวเป็นเจ้าเมืองปุดไฮ แต่นั้นมาขุนนางทั้งปวงอยู่ในบังคับบัญชาตั๋งโต๊ะสิ้น

ตั๋งโต๊ะถอดหองจูเบี่ยนออกจากราชสมบัติ

โจโฉจะฆ่าตั๋งโต๊ะ แต่ไม่สมความคิด

เลยให้กระบี่นั้นเป็นกำนัล

ครั้นอยู่มาตั้งโต๊ะจึงให้หองจูเบี่ยนเสด็จออก ณ พระที่นั่งแกเต๊กเตี้ยน แล้วให้หาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยเข้ามาในที่เฝ้า แล้วตั้งโต๊ะจึงถือกระบี่ร้องประกาศว่า ทุกวันนี้อาญาสิทธิ์ก็อยู่แก่เรา เราเห็นว่าหองจูเบี่ยนสติปัญญาน้อยไม่ควรจะอยู่ในราชสมบัติ เราเห็นหองจูเหียบนั้นกล้าหาญสติปัญญาก็หลักแหลม ควรจะว่าราชการเมืองได้ เราจะตั้งให้เป็นเจ้าแผ่นดิน ขุนนางทั้งปวงมิได้ขัดขวางประการใด ตั้งโต๊ะจึงสั่งขันที ให้อุ้มหองจูเบี่ยนออกมาจากที่เสด็จออก แล้วถอดเอาตราสำหรับราชสมบัติจากพระศอหองจูเบี่ยน แล้วให้หองจูเบี่ยนเฝ้าอยู่ตำแหน่งลูกหลวง แล้วให้หาตัวนางโฮเฮามา ถอดเอาเครื่องประดับสำหรับที่ตำแหน่งมารดาหองจูเบี่ยนเสียสิ้น และนางโฮเฮากับหองจูเบี่ยนก็ร้องไห้รักกันอยู่ ขุนนางทั้งปวงเห็นก็กลั้นน้ำตามิได้

เต๊งกวนขุนนางเห็นดังนั้นก็โกรธ จึงลุกขึ้นร้องว่าอ้ายตั้งโต๊ะนี้เป็นศัตรูราชสมบัติ คิดการใหญ่หลวงบังอาจถอดหองจูเบี่ยนซึ่งเป็นเจ้าเสีย แล้วเต๊งกวนเอาง้าวซึ่งถือตามตำแหน่งเข้าเฝ้านั้นลุกไปจะตีตั้งโต๊ะ ตั้งโต๊ะเห็นก็โกรธ จึงสั่งให้บู๊ซูตำรวจจับเอาตัวเต๊งกวนไปฆ่าเสีย บู๊ซูเข้ากุมเอาตัวเต๊งกวน เต๊งกวนมิได้กลัวความตายด่าตั้งโต๊ะเป็นข้อหยาบช้ามิได้ขาดปาก บู๊ซูก็พาเอาตัวเต๊งกวนไปฆ่าเสีย ตั้งโต๊ะจึงให้เชิญหองจูเหียบขึ้น ณ พระที่นั่งเสด็จออก ขุนนางทั้งปวงก็กราบถวายบังคมสิ้น แล้วให้เอาหองจูเบี่ยนกับนางโฮเฮาซึ่งเป็นมารดา และนางพระสนมหองจูเบี่ยนนั้นไปขังไว้ ณ พระตำหนักในวังลั่นกุญแจเสีย ห้ามมิให้ขุนนางทั้งปวงไปมาหาสู่ และขุนนางทั้งปวงกับอาณาประชาราษฎรในเมืองหลวงนั้น มีความสงสารหองจูเบี่ยนกับนางโฮเฮาเป็นอันมาก เมื่อขณะตั้งโต๊ะตั้งหองจูเหียบขึ้น

เสวยราชสมบัตินั้น (พ.ศ. ๗๓๓) พระชันษาได้เก้าขวบ ถวายพระนามชื่อพระเจ้าเหี้ยนเต้

และตั๋งโต๊ะนั้นตั้งตัวเป็นเซี่ยงก๊ก ภาษาไทยว่าพระยามหาอุปราช* ถือกระบี่เข้าเฝ้ามิได้เป็นเวลา ตามแต่จะชอบใจเข้าออก ถืออาญาสิทธิ์กำเริบขึ้นกว่าแต่ก่อน และทหารพรรคพวกทำการหยาบช้าข่มเหงชาวเมืองได้ความเดือดร้อนนัก และโจโฉนั้นก็ไปฝากตัวอยู่ให้ตั๋งโต๊ะใช้สอย

ฝ่ายลิยูซึ่งเป็นที่ปรึกษานั้นจึงว่ากับตั๋งโต๊ะว่า ทุกวันนี้ราชการทั้งปวงก็สิทธิ์ขาดอยู่ในท่านสิ้น แต่ท่านอย่ากำเริบให้ขุนนางและราษฎรมีความชิงชัง จงผ่อนใจกระทำให้อาณาประชาราษฎรอยู่เย็นเป็นสุข แล้วแต่งตั้งขุนนางให้คนทั้งปวงมีใจรักสรรเสริญท่าน ท่านก็จะได้เป็นใหญ่จำเริญขึ้นทุกวัน

อนึ่ง ยังมีคนหนึ่งอยู่บ้านนอกชื่อซัวหยง ซัวหยงนั้นมีสติปัญญาดี ขอท่านให้หาตัวเข้ามาตั้งเป็นขุนนางในเมืองหลวง ตั๋งโต๊ะเห็นชอบด้วย ให้คนไปหาตัวซัวหยง ๆ บิดพลิ้วอยู่มิเข้ามา ตั๋งโต๊ะจึงให้ออกไปว่า ถ้าซัวหยงขัดอยู่มิเข้ามา เราจะให้ทหารไปจับฆ่าเสียให้สิ้นทั้งพรรคพวก ซัวหยงกลัวจึงเข้ามาหาตั๋งโต๊ะ ๆ ก็ตั้งซัวหยงเป็นขุนนาง เดือนหนึ่งเลื่อนที่ขึ้นไปถึงสามที่ ขณะเมื่อซัวหยงเป็นขุนนางนั้น ตั๋งโต๊ะไว้เนื้อเชื่อใจเอาเป็นที่ปรึกษาราชการทั้งปวง

ฝ่ายหองจูเปียนกับนางโฮเฮาและพระสนม ซึ่งตั๋งโต๊ะให้ขังไว้นั้นมีความทรมานทุกข์โศกอดหยากอยู่ ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเห็นนกนางแอ่นบิน

---

* คำว่า "มหาอุปราช" คือตำแหน่งวังหน้าหรือรัชทายาทนั้น แต่ในที่นี้หมายความว่าอัครมหาเสนาบดี ซึ่งสำเร็จราชการบ้านเมือง

อยู่ในตำหนักทั้งคู่ หองจูเบี่ยนจึ่งผูกโคลงบีดไว้ที่ฝาตำหนักเป็นใจความว่า ที่ในพระราชฐานนี้ของพระเจ้าเลนเต้ผู้เป็นพระราชบิดา ยกให้เป็นสิทธิ์แก่เรา บัดนี้เรากับมารดาได้ทุกข์ทรมานขังอยู่เหมือนนกทั้งคู่นี้ ถ้าผู้ใดสัตย์ซื่อต่อบิดาเรา ช่วยแก้แค้นในอกเราได้ คุณนั้นหาที่อุปมามิได้เลย

ฝ่ายตั๋งโต๊ะใช้คนซึ่งสนิทมาสอดดูหองจูเบี่ยนอยู่เนือง ๆ ว่าจะทำประการใดบ้าง คนใช้ครั้นมาเห็นโคลงก็เอาเนื้อความไปแจ้งแก่ตั๋งโต๊ะ ๆ ได้ฟังก็โกรธจึ่งว่า ซึ่งหองจูเบี่ยนทำโคลงบีดไว้ทั้งนี้ หวังจะใคร่หาคนสนิทมาแก้แค้นเรา บัดนี้ถึงมาตรว่าเราจะฆ่าเสีย ก็หามีผู้ใดติฉินนินทาไม่ แล้วตั๋งโต๊ะจึ่งให้ลิยูคุมบู๊ซูสิบคนไปฆ่าหองจูเบี่ยนกับนางโฮเฮา และพระสนมเสียจนได้ ลิยูก็พาบู๊ซูสิบคนเบีดประตูตำหนักเข้าไป สนมนั้นแลเห็นก็บอกแก่หองจูเบี่ยน ๆ ก็ตกใจ ลิยูเข้าไปถึงจึ่งยื่นจอกสุราซึ่งใส่ยาพิษให้หองจูเบี่ยน หองจูเบี่ยนจึ่งถามว่าอะไร ลิยูตอบว่ามหาอุปราชเห็นว่าบ้านเมืองเป็นสุขแล้ว จึ่งให้ข้าพเจ้าเอาสุรามาให้เสวย

ฝ่ายนางโฮเฮาได้ยินดังนั้นก็กริ่งใจ จึ่งว่าซึ่งตั๋งโต๊ะให้เอาสุรามาให้บุตรเรากินก็ขอบใจแล้ว ตัวท่านผู้เอามาจงกินเข้าไปให้เราเห็นก่อน เราจึ่งจะให้บุตรเรากิน ลิยูได้ยินก็โกรธ จึ่งเรียกบู๊ซูให้เอากระบี่กับโซ่มาวางไว้ตรงหน้า แล้วว่าซึ่งมหาอุปราชให้เอาสุรามาให้กิน นางโฮเฮาขัดมิกินนั้น จงเลือกเอาของสองสิ่งนี้ จะเอาโซ่หรือกระบี่ นางสนมนั้นจึ่งคุกเข่าลงคำนับ แล้วว่าแก่ลิยูว่า ซึ่งจะให้หองจูเบี่ยนเสวยสุรานั้นข้าพเจ้าจะรับกินแทน แต่ว่าขอชีวิตนางโฮเฮากับหองจูเบี่ยนให้คงไว้เถิด ลิยูได้ฟังร้องตวาดแล้วว่า ไม่ควรที่เอ็งจะมารับตายแทนนั้นไม่ได้ แล้ว

ลิยูจึงเอาจอกสุรานั้นยื่นให้นางโฮ่เฮากินก่อน นางโฮ่เฮามิได้รับ แล้วลำเลิกว่า เพราะอ้ายโฮ่จิ๋นผู้พี่ไม่มีความคิด พาเอาพวกโจรเข้ามาในพระราชฐาน อันตรายจึงมาถึงกูกับบุตรครั้งนี้

ฝ่ายลิยูจึงเตือนหองจูเปียนว่า จะเลือกกระบี่หรือโซ่ก็เร่งเลือกเอาจงเร็ว หองจูเปียนจึงว่า ตัวเรากับมารดาจะตายวันนี้ก็รู้อยู่แล้ว แต่ขอทุเลาให้เราลามารดาเราเสียหน่อยหนึ่งเถิด ว่าเท่านั้นแล้วก็เข้ากอดเอาเท้ามารดาร้องไห้รักกัน ลิยูจึงร้องว่า ซึ่งจะบิดพลิ้วอยู่นั้นไม่มีผู้ใดจะช่วยชีวิตแล้ว จะสั่งความกันก็สั่งเร็ว ๆ มหาอุปราชจะคอยเรา นางโฮ่เฮาจึงว่า อ้ายตั๋งโต๊ะนั้นเป็นนายโจรกบฏต่อแผ่นดิน ซึ่งมันจะให้ทำร้ายแก่กูกับหองจูเปียนผู้บุตรในวันนี้ ถึงมาตรว่ากูแม่ลูกจะตายเทวดาและมนุษย์ทั้งปวงก็หาสรรเสริญมันไม่ ทั้งอ้ายลิยูเป็นพวกกบฏก็หาเจริญไม่ ถึงกูทำมึงมิได้นานไปก็จะมีผู้ฆ่ามึงเสียเป็นมั่นคง ลิยูได้ยินดังนั้นก็มีใจโกรธ จึงเข้าลากนางโฮ่เฮามือหนึ่ง ๆ ลากนางสนมออกไปยังที่ชาลา แล้วให้บู๊ซูตำรวจมัดนางโฮ่เฮากับนางสนมจนตาย แล้วลิยูจึงกลับเข้าไปจับหองจูเปียนไว้ จึงเอาสุราซึ่งใส่ยาพิษนั้นกรอก จนหองจูเปียนตาย แล้วให้เอาศพไปฝังเสียนอกเมืองทั้งสิ้น แล้วก็กลับมาบอกตั๋งโต๊ะ ๆ มีความยินดีนัก ตั้งแต่นั้นตั๋งโต๊ะมีใจกำเริบมิได้ยำเกรงผู้ใด บางทีเวลาค่ำเข้าไปนอนในที่พระเจ้าเลนเต้บรรทม แล้วทำอันตรายแก่นางห้ามทั้งปวง

ครั้นอยู่มาตั๋งโต๊ะคุมทหารยกไปเมืองหยงเซีย แล้วให้ทหารหักเข้าไปในเมืองเก็บเอาทรัพย์สิ่งของ แล้วฆ่าผู้ชายเสียเป็นอันมาก จับเอาผู้หญิงมาไว้ จึงให้ตัดเอาศีรษะคนซึ่งตายนั้น บรรทุกเกวียนกลับเข้ามาถึงเมืองหลวง แล้วให้ร้องประกาศแก่ขุนนางและอาณาประชาราษฎรว่า

เรายกไปจับพวกโจรได้ตัดเอาศีรษะมาเป็นอันมาก แล้วก็ให้เผาเสีย จึงเอาทรัพย์สิ่งของและหญิงชายทั้งนั้นแจกทหารทั้งปวง

ฝ่ายเงาฮูซึ่งเป็นขุนนาง ครั้นเห็นตั๋งโต๊ะทำหยาบช้าก็มีความแค้นใจ คิดจะฆ่าตั๋งโต๊ะเสียมิได้ขาด ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเงาฮูจึงเอามีดเหน็บซ่อนไปในเสื้อ แล้วเข้าไปเฝ้าคอยท่าอยู่ พอตั๋งโต๊ะออกมาถึงประตูวังเงาฮูถอดมีดเหน็บออกจะแทงตั๋งโต๊ะ ๆ เห็นรับไว้ทัน ลิโป้จึงวิ่งเข้าช่วยจับเงาฮูไว้ได้ แล้วว่าเหตุใดตัวจึงมาคิดทำร้ายมหาอุปราชผู้เป็นบิดาของเราดังนี้ เงาฮูมิได้กลัวจึงตอบว่าอ้ายตั๋งโต๊ะทำการหยาบช้า กูจะตัดเอาศีรษะประกาศแก่เทวดาและมนุษย์ให้เห็นประจักษ์จงทั่ว ตั๋งโต๊ะได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึงสั่งบู๊ซูให้เอาตัวเงาฮูไปแล่เนื้อเสียให้สิ้นชีวิต บู๊ซูเข้ากุมเอาตัวเงาฮู ๆ มิได้กลัวตายด่าตั๋งโต๊ะเป็นข้อหยาบช้า จนบู๊ซูลงดาบสิ้นใจ แต่นั้นมาตั๋งโต๊ะให้ทหารล้อมวังรักษาเป็นกวดขันยิ่งกว่าแต่ก่อน

ตอนที่ ๔

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวซึ่งเป็นเจ้าเมืองปุดไฮนั้น ครั้นรู้กิตติศัพท์ว่าตั๋งโต๊ะทำการหยาบช้า ฆ่านางโฮเฮากับหองจูเปียนเสีย จึงแต่งหนังสือลับไปถึงอ้องอุ้นซึ่งอยู่ในเมืองหลวง ในหนังสือนั้นว่าทุกวันนี้ตั๋งโต๊ะทำการหยาบช้ากบฏต่อแผ่นดินดังนี้ หามีผู้ใดคิดการล้างตั๋งโต๊ะเสียไม่ ซึ่งเราออกมาอยู่ครั้งนี้ ใช่จะนิ่งนอนใจอยู่หามิได้ อุตส่าห์เกลี้ยกล่อมผู้คนฝึกหัดให้ชำนาญในการสงครามอยู่มิได้ขาด เพราะมีกตัญญู เราจะอาสาแผ่นดินกำจัดตั๋งโต๊ะเสียให้จงได้ ถ้าท่านเห็นพร้อมด้วยเราแล้ว จงเร่งคิดการข้างในเถิด เราจะยกกองทัพไปทำการ ครั้นอ้องอุ้นได้ทราบในหนังสือนั้นแล้ว ก็คิดวิตกอยู่มิได้ขาด อยู่มาวันหนึ่งเวลาออกจากเฝ้า อ้องอุ้นจึงค่อยว่ากับขุนนางเก่า ๆ ทั้งปวงว่า วันนี้เราทำการเชิญท่านไปกินโต๊ะเล่น ณ บ้านเรา ครั้นมาพร้อมกันจึงชวนให้กินโต๊ะเสพย์สุราแล้วอ้องอุ้นก็ร้องไห้ ขุนนางทั้งปวงเห็นก็ตกใจจึงถามว่า ท่านร้องไห้ด้วยเหตุสิ่งอันใด อ้องอุ้นจึงตอบคำว่า แต่ตั๋งโต๊ะเข้ามาอยู่ในเมืองหลวงทำการหยาบช้า แล้วฆ่านางโฮเฮากับหองจูเปียนเสีย

เรามีความร้อนใจนัก อุปมาดังนอนในกองเพลิง เราเล็งไปไม่เห็นผู้ใดจะช่วยคิดทำนุบำรุงให้แผ่นดินเป็นสุขได้เราจึงร้องไห้ ขุนนางทั้งปวงได้ฟังก็มีความสงสาร ต่างคนต่างร้องไห้

แต่โจโฉนั้นลุกขึ้นยืนตบมือหัวเราะแล้วว่า เสียแรงเป็นขุนนางผู้ใหญ่มาแต่ก่อน คิดการเท่านี้มิตลอดแล้วสิชวนกันมานั่งร้องไห้ อ้องอุ้นโกรธจึงว่าแก่โจโฉว่า ปู่และบิดาของตัวก็เป็นขุนนาง ได้กินเบี้ยหวัดมาแต่ก่อน ตัวหารู้จักคุณแผ่นดินไม่ เราคิดการจะล้างตั๋งโต๊ะเสีย เหตุด้วยทหารตั๋งโต๊ะมีเป็นอันมาก เราคิดยังมิตลอดจึงร้องไห้ เป็นไฉนตัวจึงมาตบมือหัวเราะเย้ยดังนี้ โจโฉจึงตอบว่า ท่านทั้งปวงเป็นขุนนางมาแต่ก่อนคิดจะทำนุบำรุงแผ่นดิน และจะกำจัดตั๋งโต๊ะเสียครั้งนี้สิมิได้เล่า ชวนกันมานั่งร้องไห้ ข้าพเจ้าจึงหัวเราะเล่น ซึ่งปู่และบิดาข้าพเจ้าเป็นข้าราชการมาแต่ก่อนนั้น ข้าพเจ้าก็คิดกตัญญูต่อแผ่นดินอยู่ ทำไมแก่ตั๋งโต๊ะนี้จะฆ่าเสียเมื่อใดก็จะได้

อ้องอุ้นจึงว่า ที่ตัวว่านี้เรายังไม่เห็นจริง ซึ่งตัวจะคิดฆ่าตั๋งโต๊ะประการใดนั้นจงว่าให้เราประจักษ์ก่อน โจโฉจึงตอบว่า ซึ่งข้าพเจ้าทำความเพียรไปฝากตัวให้ตั๋งโต๊ะใช้สอยจนสนิทมาทุกวันนี้ ใช่จะเห็นแก่ลาภสักการสิ่งใดหามิได้ เพราะคิดกตัญญูต่อแผ่นดิน จะคิดฆ่าตั๋งโต๊ะเสียให้จงได้ แต่ขัดสนด้วยอาวุธดีไม่มีถือ ข้าพเจ้ารู้ว่ากระบี่สั้นอย่างดีของท่านมีอยู่ ถ้าท่านเป็นใจด้วยดังนี้แล้ว ข้าพเจ้าจะขอยืมกระบี่สั้นเหน็บซ่อนเข้าไปให้ถึงตัวตั๋งโต๊ะ แล้วจะฆ่าเสียจึงจะตัดเอาศีรษะมาให้ท่านจงได้ อ้องอุ้นได้ฟังดังนั้นมีความยินดีนัก จึงลุกขึ้นคุกเข่าคำนับ แล้วรินสุราให้

โจโฉ ๆ รับเอาจอกสุรามาแล้วจึงสาบานตัวว่า ข้าพเจ้าจะขอฆ่าตั๋งโต๊ะเสียให้จงได้ อ้องอุ้นมีความยินดีนัก จึงเข้าไปหยิบเอากระบี่สั้นออกมาให้โจโฉก็ลาอ้องอุ้นและขุนนางทั้งปวงไป

ครั้นเวลารุ่งเช้าโจโฉจึงเอากระบี่สั้นเหน็บซ่อนเข้าในเสื้อ แล้วไป ณ บ้านตั๋งโต๊ะ จึงถามนายประตูว่า มหาอุปราชอยู่ที่ไหน นายประตูบอกว่า มหาอุปราชอยู่ในตึกที่ดูหนังสือ โจโฉก็ขึ้นไปเห็นตั๋งโต๊ะดูหนังสือลิโป้นั้นคอยรับใช้อยู่ ตั๋งโต๊ะแลมาเห็นโจโฉก็ถามว่า เป็นไฉนวันนี้จึงมาสายไป โจโฉบอกว่า ม้าซึ่งข้าพเจ้าขี่นั้นป่วยเท้า จัดหาม้าอื่นก็ยังไม่ได้จึงมาสายไป ตั๋งโต๊ะได้ฟังดังนั้นจึงสั่งลิโป้ว่า ม้าเขาเอามาให้แต่เมืองซีหลงตัวหนึ่ง จงไปเอาม้ามาให้แก่โจโฉ ลิโป้ไปแล้ว ตั๋งโต๊ะก็เอนลงผินหน้าเข้าไปดูหนังสือข้างผนังตึก โจโฉเห็นดังนั้นก็ดีใจว่า ลิโป้ก็ไปแล้วทีนี้เห็นจะสมความคิดกูเป็นมั่นคง จึงชักกระบี่สั้นออก แล้วเดินเข้าไปจะฆ่าตั๋งโต๊ะ ๆ แลเห็นเงากระจกซึ่งแขวนอยู่ที่ผนังตึกนั้น จึงตกใจผินหน้าออกมาถามโจโฉว่า ถอดกระบี่ถือเข้ามาจะทำร้ายกูหรือ พอลิโป้ก็มาถึง

ฝ่ายโจโฉก็ตกใจเห็นจะมิสมคิด จึงคุกเข่าลงชูกระบี่ยื่นด้ามเข้าไปให้ตั๋งโต๊ะ แล้วแก้ตัวว่า ซึ่งข้าพเจ้าจะทำร้ายท่านหามิได้ ทุกวันนี้ท่านมีคุณแก่ข้าพเจ้านัก ข้าพเจ้าจะหาสิ่งใดมาสนองคุณมิได้ มีแต่กระบี่สั้นเล่มนี้มีราคามาก เป็นของปู่ย่าตายายได้ต่อ ๆ กันมาจนถึงข้าพเจ้า ๆ จึงเอามาสนองคุณท่าน ตั๋งโต๊ะก็เชื่อมิได้สงสัย จึงรับเอากระบี่มาดูก็เห็นว่าดีจริง จึงส่งให้ลิโป้เก็บไว้ แล้วตั๋งโต๊ะจึงพาโจโฉออกมาดูม้า แล้วว่าม้านี้ท่านเอาไปขี่เถิด โจโฉได้ยินดังนั้นจึงคิดว่า กูคิดมาว่าจะทำร้ายตั๋งโต๊ะก็ไม่สมคิด ซึ่งจะอยู่ในเมืองหลวงต่อไปเกลือกตั๋งโต๊ะรู้ระคายจะฆ่า

กูเสีย อย่าเลยกูจะขี่ม้าแล้วจะหนีไปหาบิดา จึงจะได้คิดการต่อไป แล้วโจโฉจึงว่าแก่ตั๋งโต๊ะว่า ซึ่งท่านให้ม้าใช้ข้าพเจ้าดังนี้ พระคุณหาที่สุดไม่ แต่ข้าพเจ้าจะขอขี่ลองดูฝีเท้าม้าก่อน ตั๋งโต๊ะจึงว่า เครื่องก็ผูกพร้อมอยู่ จะขี่ลองดูก็ตามเถิด โจโฉมีความยินดีนัก จึงขึ้นขี่ม้าแล้วควบไป ครั้นถึงประตูเมืองฝ่ายทิศตะวันออก จึงบอกแก่นายประตูว่า มหาอุปราชใช้เราไปเป็นการเร็ว โจโฉก็ควบม้าออกไปนอกเมืองหลวง

ฝ่ายลิโป้จึงว่าแก่ตั๋งโต๊ะว่า ซึ่งโจโฉเอากระบี่มานั้นเห็นจะทำร้ายแก่ท่าน หากบุญท่านมีมากท่านจึงรู้ตัว โจโฉจึงแก้ตัวว่าแกล้งเอากระบี่มาให้ท่าน ตั๋งโต๊ะจึงว่า ซึ่งว่านี้เราก็เห็นแคลงอยู่ด้วย พอลิยูเข้ามา ตั๋งโต๊ะก็เล่าเนื้อความให้ลิยูฟัง ลิยูจึงว่า ข้าพเจ้าก็แคลงอยู่ ขอให้คนไปดูที่บ้านโจโฉอาศัยอยู่นั้น ถ้าพบตัวก็จะเห็นความจริงด้วย แม้ไม่พบก็เห็นว่าโจโฉคิดร้ายต่อท่านแล้วหนีไป ตั๋งโต๊ะเห็นชอบด้วย จึงให้คนไปดู ณ ที่บ้านโจโฉอยู่ คนใช้กลับมาบอกตั๋งโต๊ะว่า ข้าพเจ้าไม่พบโจโฉ แต่ไปสืบได้ความว่าโจโฉควบม้าออกไปทางประตูตะวันออก บอกนายประตูว่ามหาอุปราชใช้ไปเป็นการเร็ว ลิยูจึงว่าโจโฉคิดร้ายต่อท่านเป็นมั่นคง ครั้นไม่สมคิดแล้วจึงหนีไป ตั๋งโต๊ะได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึงว่าโจโฉนี้เราเลี้ยงเป็นคนสนิทไว้เนื้อเชื่อใจ ควรหรือกลับมาทำร้ายแก่เรา มันเป็นคนหามีกตัญญูไม่ ลิยูจึงว่าซึ่งโจโฉคิดทำการทั้งนี้ ใช่จะคิดแต่ตัวผู้เดียวนั้นหามิได้ เห็นจะมีพวกเพื่อนคบคิดกันเป็นหลายคน จึงทำการใหญ่ถึงเพียงนี้ จำจะคิดจับโจโฉมาให้ได้ แล้วจะสืบเอาพวกเพื่อนซึ่งร่วมคิดกันฆ่าเสียจึงจะสิ้นเสี้ยนหนาม ตั๋งโต๊ะเห็นด้วยจึงให้เขียนรูปโจโฉ แล้วแต่งหนังสือไปทุกหัวเมืองว่า ผู้ใดเห็นรูปดังนี้ให้จับตัวส่งเข้ามา เราจะปูน

บำเหน็จ แล้วจะให้เลื่อนที่เป็นขุนนางผู้ใหญ่ ถ้าผู้ใดสมรู้ร่วมคิดคบเอาโจโฉซุ่มซ่อนไว้ จะให้ลงโทษทั้งบุตรภรรยาถึงสิ้นชีวิต

ฝ่ายโจโฉมาถึงเมืองจงพวน ชาวด่านเห็นรูปโจโฉกับรูปซึ่งเขียนมานั้นเหมือนกัน จึงจับเอาตัวโจโฉส่งเข้าไปให้ตันก๋งเจ้าเมืองจงพวน ๆ ถามว่า ตัวชื่อโจโฉหรือ โจโฉบอกว่า ข้าพเจ้าชื่อฮ่องอูเป็นพ่อค้าเที่ยวค้าขายดอก ตันก๋งพิศดูก็จำได้ตระหนักแล้วว่า ตัวชื่อโจโฉเป็นไฉนจึงว่าชื่อฮ่องอูเล่า ตัวนี้เจรจาไม่จริง วันนี้ค่ำแล้วเอาไปใส่คุกไว้ก่อนเถิด พรุ่งนี้จึงจะบอกส่งขึ้นไปเมืองหลวง ครั้นเวลาเที่ยงคืนตันก๋งจึงให้ไปเอาตัวโจโฉมา ณ ที่สงัด แล้วถามโจโฉว่า เราได้ยินกิตติศัพท์ว่ามหาอุปราชนั้นมีน้ำใจรักใคร่ท่านอยู่เป็นอันมาก ท่านทำประการใดให้มหาอุปราชขัดเคืองจึงเกิดเหตุหนีมาทั้งนี้ โจโฉจึงตอบว่า ท่านอุปมาดังนกน้อย เป็นไฉนจึงจะมาล่วงรู้ความคิดพระยาครุฑ ซึ่งมีหนังสือตั้งโต๊ะมานั้น ท่านจับตัวเราได้แล้วก็ให้เร่งส่งขึ้นไปยังเมืองหลวงเอาความชอบเถิด อย่าล่วงถามมาถึงความคิดเราเลย ตันก๋งได้ฟังดังนั้นก็รู้อัชฌาสัย จึงขับคนทั้งปวงเสียสิ้นแล้ว ตอบแก่โจโฉว่า ท่านอย่าดูหมิ่นว่าเราความคิดน้อย ทุกวันนี้ที่เรามาเป็นหัวเมืองจัตวาอยู่นี้เพราะเราขัดสน และใจนั้นจะคิดหาผู้กล้าหาญซึ่งมีสติปัญญาเป็นหลักจะได้เป็นคู่คิดสืบไป โจโฉได้ยินดังนั้นก็ตอบว่าแต่ก่อนปู่และบิดาเราเป็นขุนนางได้กินเบี้ยหวัดอยู่ ครั้งนี้บ้านเมืองเป็นจลาจลเพราะขันทีสิบคนและตั๋งโต๊ะทำการหยาบช้า ครั้นเราจะนิ่งอยู่มิคิดการก็เหมือนหนึ่งหารู้จักคุณแผ่นดินไม่ อันเราไปอยู่ด้วยตั๋งโต๊ะนี้หวังจะล้างมันเสีย ซึ่งทำไม่สมคิดทั้งนี้ก็เป็นกรรมของเรา และวิบากของอาณาประชาราษฎรทั้งแผ่นดิน ตันก๋งจึงถามว่า ซึ่งท่านหนีตั๋งโต๊ะมานี้จะไปคิด

การสิ่งใด โจโฉบอกว่า เราจะหนีไปหาบิดาเรา แล้วจะลอบแต่งเป็นหนังสือรับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ ไปถึงหัวเมืองทั้งปวงให้ยกทหารมาบรรจบกัน แล้วจะเข้าไปทำการจับตั๋งโต๊ะซึ่งเป็นศัตรูราชสมบัติฆ่าเสีย ตันก๋งได้ยินดังนั้นจึงเข้าถอดเครื่องจำโจโฉออกเสีย จึงเชิญให้ขึ้นนั่งบนเก้าอี้แล้วว่า ซึ่งท่านคิดทั้งนี้เรายินดีด้วย ราษฎรทั้งปวงจะได้อยู่เย็นเป็นสุขก็เพราะสติปัญญาท่าน โจโฉจึงถามว่าท่านนี้ชื่อใด จึงมีความยินดีด้วยเรา ตันก๋งจึงบอกว่าเราชื่อตันก๋งเป็นแซ่ตัน เราเห็นว่าท่านนี้มีความสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน จึงมีความยินดีด้วย ซึ่งที่ของเราเป็นเจ้าเมืองจงพวนอยู่นี้เราจะทิ้งเสีย จะไปทำการทำนุบำรุงแผ่นดินด้วยท่าน แล้วตันก๋งจึงเข้าไปจัดหาทรัพย์สิ่งของซึ่งมีราคากับกระบี่ให้โจโฉถือเล่มหนึ่ง ตัวถือเล่มหนึ่ง จึงขี่ม้าคนละตัวแล้วพากันออกจากเมืองในกลางคืนนั้น

ครั้นมาได้สามวันถึงบ้านแห่งหนึ่ง โจโฉจึงบอกแก่ตันก๋งว่า เวลาก็เย็นแล้วบ้านนี้เกลอของบิดามีอยู่คนหนึ่งชื่อว่าแปะเฉีย เราจะเข้าไปอาศัยนอน จะได้ถามเหตุการณ์ทั้งปวงด้วย แล้วโจโฉก็พาตันก๋งเข้าไปหาแปะเฉีย ๆ เห็นโจโฉจึงบอกว่า บัดนี้มีหนังสือรับสั่งมาแต่เมืองหลวงว่าให้จับตัวท่านส่งขึ้นไป และโจโก๋บิดาของตัวนั้นก็หนีออกไปอยู่เมืองตันลิวแล้ว โจโฉจึงเล่าเนื้อความแต่หลังให้แปะเฉียฟังสิ้น แล้วว่าตันก๋งคนนี้เป็นเจ้าเมืองจงพวน ละราชการเสียหนีมาคิดการกับข้าพเจ้า ๆ จึงได้รอดชีวิตเพราะตันก๋ง แปะเฉียได้ฟังดังนั้นจึงว่าแก่ตันก๋งว่า ขอบใจท่านมีกตัญญูต่อแผ่นดิน ถ้ามิได้ท่านโจโฉก็ตาย ท่านจงพากันนอนอยู่ที่นี่เถิดต่อเวลาพรุ่งนี้เช้าจึงค่อยไป แล้วแปะเฉียก็เข้าไปในเรือนสั่งแก่พ่อครัวว่า

ให้ทำสุกรและไก่ แล้วก็กลับออกมาบอกแก่โจโฉว่า สุราที่เรือนนี้ไม่มีดี เราจะไปจัดหาสุราที่ดีมาให้กิน ว่าแล้วก็ไป

ฝ่ายพ่อครัวจึงถามกันว่า เราจะมัดก่อนหรือ ๆ จะฆ่าทีเดียว โจโฉได้ยินว่าดังนั้นก็กริ่งใจ จึงปรึกษากับตันก๋งว่า แปะเฉียนเป็นแต่เกลอของบิดา เห็นจะไปบอกนายบ้านให้มาจับเรา จึงสั่งไว้แก่คนที่เรือน คนที่เรือนจึงว่าจะมัดก่อนหรือจะฆ่าทีเดียว ตันก๋งจึงว่าเราไม่รู้จักน้ำใจแปะเฉีย จะประมาณการนั้นไม่ได้ โจโฉจึงว่าเอามันไว้มิได้ ก็ชักกระบี่ออก แล้วก็เข้าไปฟันผู้คนบุตรภรรยาแปะเฉียตายถึงแปดคน ตันก๋งเหลือบไปเห็นสุกรที่เขามัดไว้ก็ตกใจ จึงว่าเขามัดสุกรไว้เขาจะฆ่าต่างหาก ท่านมาฆ่าผู้คนบุตรภรรยาแปะเฉียเสียนั้นผิดนัก โจโฉกลัวจึงพาตันก๋งหนีออกจากบ้าน ครั้นไปประมาณยี่สิบเส้นพอพบแปะเฉีย ๆ ถามว่าไม่อยู่กินข้าวจะไปไหนเล่า โจโฉตอบว่าข้าพเจ้าเป็นคนผิดอยู่ จะรีบไปให้พ้นภัย ก็ขับม้าไปแล้วก็ได้คิด จึงกลับม้ามาเรียกแปะเฉีย ว่าจะสั่งความไว้ แปะเฉียก็หยุดอยู่ โจโฉมาถึงเอากระบี่ฟันแปะเฉียตาย ตันก๋งเห็นดังนั้นก็ยิ่งตกใจเป็นอันมาก จึงว่าแก่โจโฉว่า เมื่อกี้ฆ่าบุตรภรรยาผู้คนเขาเสียแล้ว บัดนี้ซ้ำมาฆ่าตัวแปะเฉียเล่า โจโฉจึงตอบว่าเมื่อกี้เราคิดผิดอยู่แล้ว ครั้นจะละไว้แปะเฉียก็จะโกรธไปบอกนายบ้าน ๆ ก็จะคุมกันมาตามจับเราส่งขึ้นไปเมืองหลวง เราจึงซ้ำฆ่าแปะเฉียเสียหวังจะให้เนื้อความสูญไป ตันก๋งจึงว่าแก่โจโฉว่า ท่านมีความคิดผิดเมื่อมิทันรู้ฆ่าบุตรภรรยาผู้คนเขาเสีย ครั้นรู้ตัวว่าผิดแล้ว มาซ้ำฆ่าแปะเฉียเสียอีกฉะนี้ เป็นคนอกตัญญูหาดีไม่ โจโฉจึงว่าแก่ตันก๋งว่า ท่านว่าฉะนี้ก็ชอบกลอยู่ แต่ว่าธรรมดาเกิดมาทุกวันนี้ ย่อมจะรักษาตัวมิให้ผู้อื่นคิดร้ายได้ เราจึงทำการครั้งนี้ ว่าแล้ว

โจโฉก็พาตันก๋งไปถึงที่สำนักแห่งหนึ่งจึงพากันเข้าไปอาศัยนอนอยู่ ครั้นโจโฉนอนหลับไป ตันก๋งจึงลุกขึ้นรำพึงคิดว่า เสียแรงตัวกูสู้สละสมบัติพัสถานเสีย อุตส่าห์ติดตามโจโฉมาคิดว่าจะเป็นคนดีมีปัญญาจะได้อุปถัมภ์กันสืบไป มิรู้โจโฉเป็นคนหยาบช้าสามานย์หาความกตัญญูต่อผู้มีคุณอุปการะไม่ ครั้นกูสมาคมด้วยโจโฉสืบไปนั้นไม่ควร จำกูจะฆ่าเสียอย่าให้มีภัยไปข้างหน้า จึงถอดกระบี่ออกจะฟันโจโฉ แล้วถอยหลังคิดว่าเหตุทั้งนี้เพราะแรกนั้นเราชอบใจจึงตามมา ครั้นโจโฉทำผิดจะฆ่าโจโฉเสียนั้นก็หาประโยชน์ไม่ เมื่อมิชอบใจแล้วก็จะเอาตัวรอดหนีดีกว่า ตันก๋งก็ขึ้นม้าหนีไปเมืองตองกุ๋น

ฝ่ายโจโฉครั้นตื่นขึ้นไม่เห็นตันก๋งแล้วก็คิดว่า ตันก๋งเห็นกูกระทำผิดจึงเอาตัวหนี ครั้นจะอยู่ที่นี่ก็มิได้ภัยจะมี ก็รีบไปในเวลากลางคืน ครั้นถึงเมืองตันลิวจึงบอกแก่โจโก๋ผู้บิดา ตามเนื้อความซึ่งมีมาแต่หลัง ซึ่งข้าพเจ้าหนีมาทั้งนี้หวังจะขอเงินทองของบิดาที่มีอยู่นั้นซื้อม้าและอาวุธ แล้วจะเกลี้ยกล่อมผู้คนให้ได้มากแล้วจะทำการสืบไป โจโก๋จึงว่าเงินทองเรามีอยู่บ้างเห็นจะไม่พอการ เราเห็นคนหนึ่งชื่ออุยหอง มีทรัพย์สินเป็นอันมาก น้ำใจก็กว้างขวางสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน ถ้าได้ไปบอกเนื้อความทั้งปวงก็เห็นจะลงใจด้วย จะให้เงินทองมาจ่ายอาวุธและม้า จะได้เป็นกำลังสืบไป

โจโฉได้ยินบิดาว่าดังนั้นมีความยินดีนัก จึงให้แต่งโต๊ะแล้วให้ไปเชิญอุยหองมากินโต๊ะ โจโฉจึงบอกเนื้อความแก่อุยหองว่า ทุกวันนี้ตั๋งโต๊ะทำการหยาบช้าต่อแผ่นดิน ข้าพเจ้าคิดจะทำนุบำรุงแผ่นดินจะฆ่าตั๋งโต๊ะเสียให้ได้ แต่ว่ากำลังและทรัพย์สินข้าพเจ้าน้อยนัก ข้าพเจ้าจึงหนีมาจะคิดอ่านเกลี้ยกล่อมซ่องสุมผู้คนให้ได้มาก แล้วจะยกเข้าไปทำการล้างตั๋งโต๊ะ

เสีย บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านมีทรัพย์เป็นอันมาก และน้ำใจสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน ข้าพเจ้าจะขอทรัพย์ท่านไปจัดซื้ออาวุธและม้า จะได้ทำการสืบไป อุยหองได้ฟังดังนั้นมีความยินดีนัก จึงว่าแต่รู้ข่าวว่าเมืองหลวงเป็นจลาจล ก็มาคิดอยู่จะทำนุบำรุงแผ่นดิน แต่หามีผู้จะคิดเป็นหลักไม่ อันซึ่งท่านคิดอ่านทั้งนี้เรายินดีด้วย ทรัพย์ของเราซึ่งมีอยู่นั้น เราจะให้ท่านทำตามปรารถนา โจโฉมีความยินดีนัก จึงทำธงขาวคันหนึ่งแล้วเขียนอักษรลงว่า ให้คนทั้งปวงมีน้ำใจซื่อสัตย์ต่อแผ่นดิน แล้วปักขึ้นไว้ตรงหน้าบ้าน บรรดาชาวเมืองทั้งปวงเห็นดังนั้นก็พากันมาหาโจโฉๆจึงเกลี้ยกล่อมผู้คนได้เป็นอันมาก

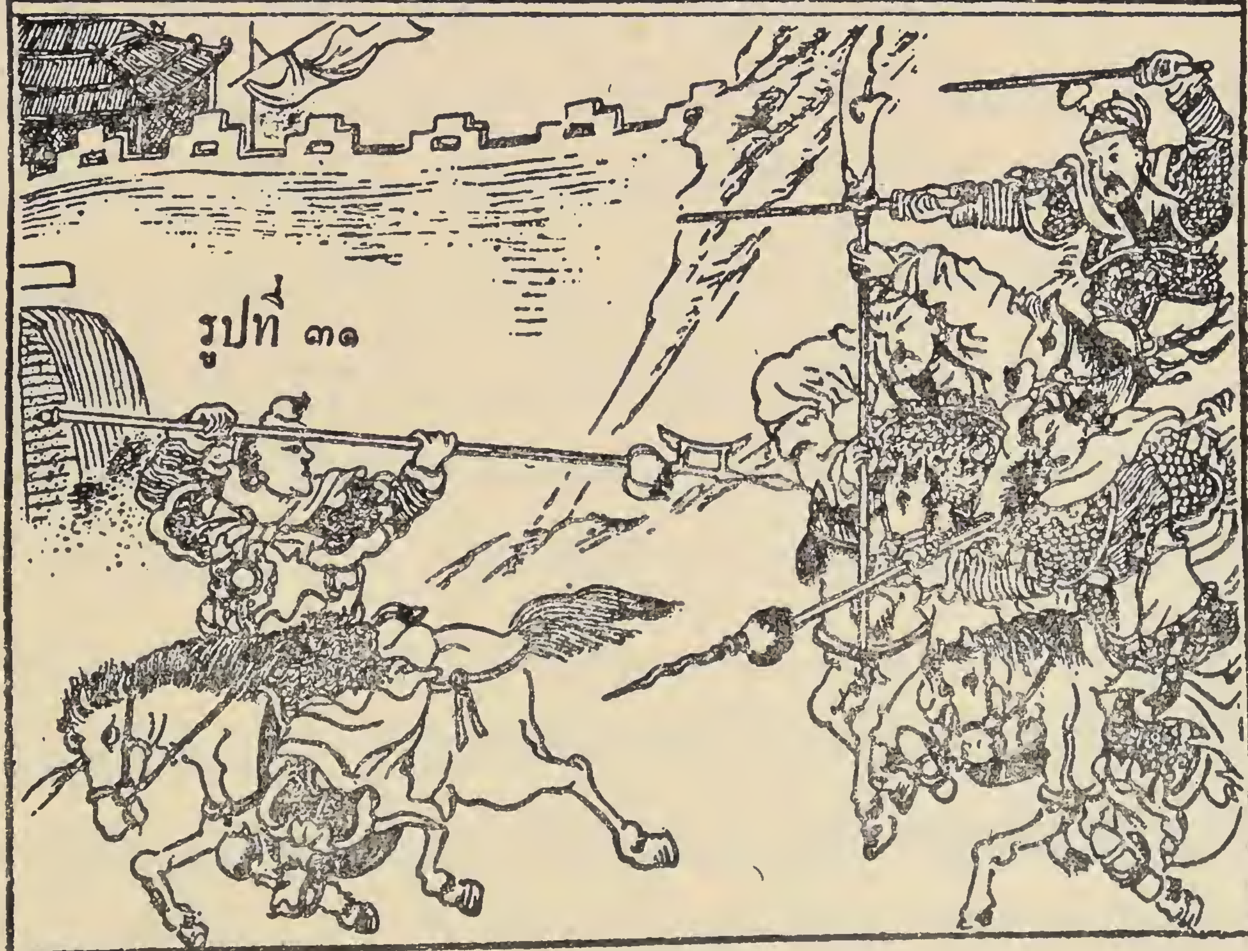
ขณะนั้นแฮหัวตุ้นผู้พี่แฮหัวเอี๋ยนผู้น้อง อยู่ ณ เมืองไพก๊ก และแฮหัวตุ้นเมื่ออายุสิบสี่ปีนั้นไปเรียนการทหารในสำนักอาจารย์ และมีผู้หนึ่งมาดูหมิ่นอาจารย์ แฮหัวตุ้นโกรธจึงฆ่าผู้นั้นเสีย แล้วหนีไปอยู่บ้านนอก ครั้นรู้ข่าวก็เกลี้ยกล่อมผู้คนได้ประมาณพันเศษ จึงพาแฮหัวเอี๋ยนผู้น้องไปเข้าด้วยโจโฉ

แล้วโจหยินโจหองพี่น้องคุมคนได้ประมาณพันเศษ กับงักจิ้นชาวเมืองยงเป่ง ลิเตียนชาวเมืองซันหยง ต่างคนก็มาเข้าด้วยโจโฉ และอุยหองนั้นเห็นผู้คนเข้ามาเกลี้ยกล่อมด้วยโจโฉก็มีความยินดีนัก จึงเอาเงินทองมาให้โจโฉซื้อม้าและอาวุธสำหรับการสงคราม และชาวเมืองทั้งปวงก็ชวนกันจัดเอาม้าและอาวุธข้าวปลาอาหารมาให้เป็นอันมาก ขณะนั้นโจโฉมีความยินดีนัก จึงให้ปลูกโรงสำหรับเป็นที่ชุมนุมขุนนางและทหารจะได้ปรึกษาการสงคราม ครั้นเวลาเช้าเย็นให้ทหารซ้อมหัดการอาวุธไว้ให้ชำนาญ

หัวเมืองทั้งปวงทราบว่า มีรับสั่งพระเจ้าแผ่นดิน

จึงยกทัพไปรวมกับโจโฉ

เล่าปี่ กวนอู เตียวหุยรบกับลิโป้

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวซึ่งตั๋งโต๊ะเกลี้ยกล่อมเอาใจตั้งไว้เป็นเจ้าเมืองปุดไฮ่รู้ข่าวดังนั้น ก็ปรึกษาแก่กรมการทั้งปวงว่า เราจะยกไปเข้าด้วยโจโฉ กรมการทั้งปวงเห็นชอบด้วย อ้วนเสี้ยวก็คุมทหารยกไปเข้าด้วยโจโฉประมาณสามหมื่นเศษ ฝ่ายโจโฉเห็นอ้วนเสี้ยวมาเข้าด้วยก็มีความยินดี จึงปรึกษากับอ้วนเสี้ยวว่า บัดนี้เราคิดจะทำการใหญ่ จำจะแต่งเป็นหนังสือรับสั่งลอบไปเกลี้ยกล่อมหัวเมืองทั้งปวง อ้วนเสี้ยวเห็นด้วยจึงแต่งหนังสือว่า มีหนังสือรับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้โจโฉลอบออกมาประกาศแก่หัวเมืองทั้งปวงว่า ทุกวันนี้ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อย และอาณาประชาราษฎรได้ความเดือดร้อน เพราะตั๋งโต๊ะเป็นกบฏฆ่านางโฮเฮากับหองจูเปียนเสีย ยกเราให้เป็นเจ้าแผ่นดินเหมือนเจว็ด ตั้งตัวมันเป็นมหาอุปราช ราชการเมืองทั้งปวงสิทธิอยู่แก่ตั๋งโต๊ะสิ้น และโจโฉมีกตัญญูต่อแผ่นดิน สาบานตัวต่อหน้าที่นั่งว่า จะอาสาล้างตั๋งโต๊ะเสียให้ได้ เราจึงให้โจโฉออกไปประกาศหัวเมืองทั้งปวง ถ้าผู้ใดมีใจสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน ก็ให้เข้าคิดอ่านกับโจโฉแล้วยกเข้ามาล้างตั๋งโต๊ะซึ่งเป็นศัตรูราชสมบัติเสียจงได้

ครั้นหัวเมืองทั้งสิบห้าเมืองใหญ่นั้น คืออ้วนสุดเจ้าเมืองลำหยงหนึ่ง ฮันฮกเจ้าเมืองกิจิ๋วหนึ่ง ขงมอเจ้าเมืองเซียงจิ๋วหนึ่ง เล่าต้ายเจ้าเมืองอิวจิ๋วหนึ่ง อองของเจ้าเมืองโห้ลายหนึ่ง เตียวเมาเจ้าเมืองตันลิวหนึ่ง เตียวโป้เจ้าเมืองตองกุ๋นหนึ่ง อ้วนอุ๋ยเจ้าเมืองซุนหยงหนึ่ง เปาสิ้นเจ้าเมืองเจปั๊กหนึ่ง ขงเล่งเจ้าเมืองปั๊กไฮหนึ่ง เตียวเถียวเจ้าเมืองก่องเล่งหนึ่ง โตเกี๋ยมเจ้าเมืองชีจิ๋วหนึ่ง ม้าเท้งเจ้าเมืองเสเหลียงหนึ่ง เตียนเอี๋ยงเจ้าเมืองเสียงตงหนึ่ง ซุนเกี๋ยนเจ้าเมืองเตียงสาหนึ่ง รู้ในหนังสือรับสั่งก็มีความยินดี จึงคุมทหารเมืองละหมื่นหนึ่งบ้างสองหมื่นบ้างสามหมื่นบ้าง

ยกไปเข้าด้วยโจโฉ เป็นสิบหกหัวเมืองทั้งอ้วนเสี้ยว โจโฉจึงยกกองทัพทั้งปวงไป ณ แดนเมืองลกเอี๋ยง

ฝ่ายกองซุนจ้านเจ้าเมืองปักเป๋ง ครั้นรู้รับสั่งดังนั้นก็จัดทหารได้ประมาณหมื่นห้าพัน ยกมาถึงเมืองเพงงวนก้วนซึ่งเล่าปี่รักษาอยู่

ฝ่ายเล่าปี่รู้ว่ากองซุนจ้านยกมา ก็พากวนอูกับเตียวหุยออกไปหาถึงนอกเมือง กองซุนจ้านเห็นเล่าปี่มาก็ดีใจจึงถามว่า ซึ่งตามมาด้วยสองคนนั้นชื่อใดแลมานี่จะไปไหน เล่าปี่บอกว่านั้นชื่อกวนอูเตียวหุย เป็นทหารม้าถือเกาทัณฑ์ และน้องข้าพเจ้าสองคนนี้กล้าหาญได้เป็นกำลังข้าพเจ้ามาและท่านได้มีคุณแก่ข้าพเจ้าแต่ก่อน ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านยกมาทางนี้จึงออกมารับ หวังจะเชิญท่านเข้าไปพักทหารอยู่ในเมืองสักเวลาหนึ่ง กองซุน-จ้านได้ฟังก็ระลึกได้ว่ากวนอูเตียวหุย แล้วก็เข้าไปในเมือง จึงว่าแก่เล่าปี่ว่า กวนอูเตียวหุยนี้ก็ได้ไปช่วยทำการรบโจรโพกผ้าเหลือง หาผู้ใดว่ากล่าวความชอบไม่ จึงเป็นทหารเลวอยู่ฉะนี้ กองซุนจ้านจึงเล่าในหนังสือรับสั่งซึ่งให้โจโฉออกมาประกาศแก่หัวเมืองทั้งปวงนั้นให้เล่าปี่ฟังสิ้น แล้วชวนเล่าปี่ว่า ทุกวันนี้ท่านได้เป็นเจ้าเมืองก็เป็นแต่เมืองน้อย ครั้งนี้จงไปกับเราเถิด ถ้าสำเร็จราชการตัวท่านและน้องทั้งสองคนนั้น ก็จะได้เป็นเจ้าเมืองเอกขึ้น เล่าปี่มีความยินดีก็รับคำกองซุนจ้าน เตียวหุยจึงว่าครั้งไปรบโจรโพกผ้าเหลืองนั้น ข้าเห็นว่าตั๋งโต๊ะหยาบช้า มิรู้จักคุณคน ข้าจะฆ่าเสียพี่ห้ามไว้ ถ้าพี่มิห้ามข้าจะเกิดเหตุใหญ่ถึงเพียงนี้หรือ กวนอูจึงห้ามเตียวหุยว่าอย่าว่าเลย ซึ่งจะไปกับกองซุนจ้านนั้นข้าก็มีความยินดีด้วย เล่าปี่จึงให้จัดแจงทหาร ซึ่งเป็นคนสนิทพร้อมแล้ว กองซุนจ้านเล่าปี่กวนอูเตียวหุยก็ยกทหารไปถึงที่ซึ่งโจโฉตั้งทัพอยู่ ณ แดนเมืองหลวง

ฝ่ายโจโฉกับหัวเมืองทั้งปวงจึงให้ตั้งค่ายเรียงกันไป ทางไกลประมาณสองร้อยเส้น และโจโฉจึงให้แต่งโต๊ะแล้วเชิญหัวเมืองทั้งปวงมากินโต๊ะพร้อมกัน แล้วจะให้ยกเข้าตีเอาเมืองลกเอี๋ยง อองของจึงว่าบัดนี้เราทั้งปวงมีกตัญญูต่อแผ่นดิน ซึ่งมาทำการใหญ่หลวงถึงเพียงนี้ ไม่มีผู้ใดถืออาญาสิทธิ์เป็นผู้ใหญ่บังคับบัญชานายทัพนายกองทั้งปวง ซึ่งจะยกเข้าตีนั้นเรายังไม่เห็นด้วย โจโฉฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงว่าอ้วนเสี้ยวนี้เป็นคนมีตระกูลเชื้อขุนนางมาถึงสี่ชั่วห้าชั่วคนแล้ว ควรจะให้เป็นนายทัพใหญ่ ถืออาญาสิทธิ์บังคับบัญชานายทัพนายกอง อ้วนเสี้ยวไม่ยอม หัวเมืองทั้งปวงจึงว่า ถ้าอ้วนเสี้ยวไม่ยอมเป็นนายทัพใหญ่แล้ว ซึ่งจะจัดหาผู้ใดนอกนั้นเห็นขัดสน อ้วนเสี้ยวเห็นหัวเมืองจะแก่งแย่งกัน ก็รับเป็นแม่ทัพใหญ่ โจโฉจึงให้ปลูกโรงใหญ่สำหรับอ้วนเสี้ยวออกว่าราชการในค่าย ครั้นถึงวันฤกษ์ดีจึงเชิญให้อ้วนเสี้ยวขึ้นนั่งที่สมควร แล้วโจโฉกับสิบเจ็ดหัวเมือง ก็เอากระบี่และตราสำหรับนายทัพใหญ่มอบให้อ้วนเสี้ยว แล้วโจโฉกับสิบเจ็ดหัวเมืองจึงจุดธูปเทียนขึ้นทำสักการบูชาบวงสรวงเทพารักษ์ แล้วถือน้ำพิพัฒน์สัจจาว่าจะสัตย์ซื่อต่อแผ่นดินสืบไป โจโฉจึงรินสุราคำนับให้หัวเมืองทั้งปวงกิน แล้วว่าเราจะทำสงครามใหญ่ครั้งนี้ อย่าได้คิดแก่งแย่งกันให้เสียราชการ จงมีใจประนอมกัน การทั้งปวงจึงจะสำเร็จ อ้วนเสี้ยวจึงว่า สติบัญญาเราก็เป็นประมาณ ซึ่งท่านทั้งปวงปรึกษาให้เราเป็นนายทัพใหญ่ถืออาญาสิทธิ์ เราก็จะทำไปตามสติบัญญาอันอย่างธรรมเนียมกฎพิชัยสงครามนั้น ถ้าผู้ใดมีความชอบ ก็จะปูนบำเหน็จตามสมควร ถ้าผู้ใดผิดเราจะให้ลงโทษโดยพระอัยการศึก ท่านทั้งปวงอย่าได้น้อยใจเรา โจโฉกับสิบเจ็ดหัวเมืองก็รับว่าข้าพเจ้าจะทำ

ตาม อ้วนเสี้ยวจึงให้อ้วนสุดผู้น้องเป็นทัพลำเลียง สำหรับส่งเสบียงนายทัพนายกองทั้งปวงอย่าให้ขาดได้ แล้วให้ซุนเกี๋ยนเป็นกองทัพหน้า คุมทหารยกไปตีด่านกิสุยก๋วน ซุนเกี๋ยนก็ยกไปตั้งค่ายประชิดด่าน

ฝ่ายนายด่านเห็นดังนั้น จึงแต่งหนังสือให้ม้าใช้ถือไปแจ้งข้อราชการ ณ เมืองลกเอี๋ยง ลิยูครั้นรู้หนังสือนั้นแล้วก็เอาไปแจ้งแก่ตั๋งโต๊ะ ตั๋งโต๊ะตกใจจึงปรึกษาลิยูว่า ครั้งนี้จะได้ใครอาสาออกไปจับซุนเกี๋ยนมาฆ่าเสียได้ ลิโป้จึงว่าซึ่งหัวเมืองยกมาทั้งนี้เปรียบเหมือนแมลงเม่า ข้าพเจ้าจะขออาสายกกองทัพออกไปฆ่าเสีย อย่าให้ท่านวิตกเลย ตั๋งโต๊ะได้ฟังดังนั้นก็ค่อยคลายใจขึ้น จึงว่าทุกวันนี้เราได้ลิโป้ไว้เป็นบุตร ถึงมาตรว่าจะได้ทหารอื่นมาไว้สิบหมื่นก็ไม่เท่าลิโป้

ขณะนั้นทหารคนหนึ่งชื่อฮัวหยง กิริยาดังเสือสูงหกศอกเศษ ครั้นได้ยินลิโป้ว่าจะอาสาดังนั้น จึงคุกเข่าลงคำนับตั๋งโต๊ะแล้วว่า ซึ่งจะฆ่าไก่และจะเอามีดฆ่าโคมาฆ่านั้นไม่ควร ซึ่งการทั้งนี้เป็นแต่หัวเมืองทั้งปวงยกมา อันลิโป้ผู้บุตรท่านจะยกออกไปรบด้วยข้าศึกนั้นเห็นไม่สมควร ข้าพเจ้าจะขออาสาไปตัดเอาศีรษะหัวเมืองทั้งปวงมาให้จงได้ ตั๋งโต๊ะได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีนัก จึงให้ฮัวหยงเลื่อนที่เป็นนายทหารใหญ่ แล้วจัดทหารให้ห้าหมื่น กับลิซกหนึ่ง โฮจินหนึ่ง เตียวหงิมหนึ่ง เป็นสี่นายทั้งฮัวหยงให้ยกออกไป ฝ่ายฮัวหยงกับทหารสามคนคุมพลห้าหมื่น รีบยกออกไปตั้งรับอยู่ ณ ด่านกิสุยก๋วน

ขณะนั้นเปาสินซึ่งอยู่ในกองทัพอ้วนเสี้ยน จึงคิดว่าซุนเกี๋ยนเป็นกองหน้ายกไปตีด่านเมืองหลวงนั้น ถ้าได้ทีก็มีความชอบแต่ตัวซุนเกี๋ยน จึงแต่งให้เปาต๋งผู้น้องคุมทหารยกไปทางหนึ่ง ให้เร่งคิดเอาด่านเมืองหลวง

ให้ได้ก่อน ความชอบจึงจะมีแก่เรา เปาต๋งก็รีบยกทัพไป ครั้นถึงด่านแล้วก็ให้ทหารเข้าตีก่อนทัพซุนเกี๋ยน

ฝ่ายฮัวหยงเห็นดังนั้น ก็คุมทหารห้าร้อยเปิดประตูด่านออกไป จึงร้องว่า เปาต๋งนี้เป็นพวกโจรมารบกูหรือ เปาต๋งได้ยินดังนั้นก็แลไปดูเห็นฮัวหยงก็ตกใจกลัว ชักม้าบ่ายหน้ากลับไป ฮัวหยงขับม้าไล่ตามแล้วเอาง้าวฟันถูกเปาต๋งตกม้าตาย จับได้ทหารเป็นอันมาก แล้วให้ตัดเอาศีรษะเปาต๋งใส่ถัง บอกหนังสือส่งขึ้นไปให้ตั๋งโต๊ะ ๆ มีความยินดี จึงแต่งหนังสือลงมาปูนบำเหน็จให้ฮัวหยงเป็นที่ขุนนางผู้ใหญ่

ฝ่ายซุนเกี๋ยนนั้นมีทหารเอกไปด้วยสี่คน ชื่อเทียเภาถือทวนหนึ่ง อุยกายถือกระบองเหล็กสี่เหลี่ยมหนึ่ง ฮันต๋งถือง้าวหนึ่ง โจเมาถือกระบี่สองมือหนึ่ง ซุนเกี๋ยนแต่งตัวใส่เกราะแล้วถือง้าวใหญ่ พาพวกทหารออกมาหน้าด่านแล้วร้องว่า อ้ายพวกกบฏมึงเร่งเปิดประตูออกมาเข้าเกลี้ยกล่อมกูจงเร็ว ถ้าช้าอยู่กูจะหักเข้าไปตัดศีรษะเสียให้สิ้น โฮจิ๋นได้ยินดังนั้นจึงว่าแก่ฮัวหยงว่า ข้าพเจ้าจะขอทหารห้าพันจะอาสาออกไปตี ฮัว-หยงเห็นชอบด้วยก็จัดทหารให้โฮจิ๋น ๆ ก็ยกทหารเปิดประตูออกไป

ฝ่ายเทียเภาเห็นโฮจิ๋นออกมา จึงขับม้ารำเพลงทวนออกไปรบด้วยโฮจิ๋นได้เจ็ดเพลง เทียเภาเอาทวนแทงถูกคอโฮจิ๋นตกม้าตาย ทหารทั้งปวงก็ไล่ฟันทหารโฮจิ๋นเข้าไปจนถึงเชิงกำแพง

ฝ่ายฮัวหยงเห็นดังนั้น ก็ให้ทหารบนหน้าที่เชิงเทินยิงเกาทัณฑ์ทิ้งก้อนศิลาลงไปดังห่าฝน ซุนเกี๋ยนเห็นจะเข้าหักเอายังมิได้ ก็ให้ถอยทหารมาตั้งค่ายอยู่ตำบลเลียงต๋ง จึงให้แต่งหนังสือตามซึ่งได้รบพุ่งนั้นไปให้อ้วนเสี้ยวแจ้ง แล้วบอกไปถึงอ้วนสุดว่า ในกองทัพนี้ขาดเสบียงให้

อ้วนสุดเร่งส่งลำเลียงมาให้จงได้

ขณะเมื่อหนังสือมานั้น ทหารอ้วนสุดคนหนึ่งจึงว่าแก่อ้วนสุดว่า ซุนเกี๋ยนคนนี้เมื่ออยู่ในเมืองกังตั๋งนั้น อุปมาดังเสือตัวหนึ่ง และตั๋งโต๊ะนั้นอุปมาดังหมี ครั้งนี้ซุนเกี๋ยนยกไปทำการเป็นกองหน้า ถ้าตีได้เมืองหลวงก็จะจับตั๋งโต๊ะฆ่าเสีย ซุนเกี๋ยนก็จะกำเริบขึ้น ซึ่งจะฆ่าหมีเสียตัวหนึ่ง เสือจะร้ายขึ้นนั้นจะเห็นชอบข้างไหน ข้าพเจ้าคิดว่านิ่งเสียอย่าส่งเสบียงเลย ทหารในกองทัพซุนเกี๋ยนก็จะอิดโรยระส่ำระสายลง เหมือนเสือหากำลังมิได้ อ้วนสุดเห็นชอบด้วยก็มิได้ส่งเสบียง และในกองทัพซุนเกี๋ยนก็อดข้าวปลาอาหาร ทหารทั้งปวงก็อิดโรยไป

ฝ่ายคนสอดแนมครั้นรู้ดังนั้น ก็เอาเนื้อความเข้าไปแจ้งแก่ลิซก ๆ จึงไปบอกแก่ฮัวหยงว่า บัดนี้ในกองทัพซุนเกี๋ยนนั้น ทหารทั้งปวงอดข้าวปลาอาหารอิดโรยอยู่แล้ว เวลาค่ำวันนี้ข้าพเจ้าจะคุมทหารอ้อมไปเข้าข้างหลังค่ายซุนเกี๋ยน ขอให้ท่านยกเข้าข้างหน้าค่าย จะตีกระหนาบเข้าไปปล้นเอาค่ายเห็นจะจับตัวซุนเกี๋ยนได้โดยง่าย ฮัวหยงเห็นชอบด้วยจึงจัดแจงทหารเตรียมไว้เป็นสองกอง ครั้นเวลาค่ำจึงเปิดประตูยกทหารออกไปเป็นสองกองตามซึ่งคิดไว้นั้น ขณะเมื่อยกไปถึงค่ายซุนเกี๋ยนนั้นเป็นเวลาสองยามเศษ ฮัวหยงจึงให้ทหารตีกลองโห่ร้องเข้าปล้นเอาค่าย

ฝ่ายซุนเกี๋ยนตกใจก็แต่งตัวใส่เกราะ แล้วขึ้นม้าถือง้าวออกมารบกับฮัวหยงได้แปดเพลง แล้วซุนเกี๋ยนแลไปเห็นแสงเพลิงข้างหลังค่ายนั้นสว่างขึ้น และทหารในค่ายแตกตื่นล้มตายเป็นอันมาก แต่โจเมานั้นขี่ม้าตามซุนเกี๋ยน

ฝ่ายทหารฮัวหยงเข้าล้อมไว้ ซุนเกี๋ยนกับโจเมาจึงฝ่าพ้นทหาร

ออกไปได้ ฮัวหยงควบม้าตาม ซุนเกี๋ยนยิงเกาทัณฑ์มา ฮัวหยงรับถูกเกาทัณฑ์ได้สองดอก แล้วซุนเกี๋ยนขึ้นเกาทัณฑ์จะยิงซ้ำ คันเกาทัณฑ์หัก ซุนเกี๋ยนกับโจเมาก็ควบม้าหนีไป ฮัวหยงก็ขับม้าตาม โจเมาจึงว่ากับซุนเกี๋ยนว่า หมวกซึ่งท่านใส่นั้นฝ่ายศัตรูจำได้ถนัด จงถอดมาเปลี่ยนให้ข้าพเจ้าเสียเถิด ซุนเกี๋ยนก็ถอดหมวกออกมาเปลี่ยนกันใส่ แล้วควบม้าแยกทางกันไป

ฝ่ายฮัวหยงกับทหารทั้งปวงควบม้าตามไป มิได้รู้ว่าซุนเกี๋ยนไปแห่งใด จำสำคัญได้แต่หมวก ฮัวหยงคิดว่าซุนเกี๋ยนก็รีบควบม้าไล่โจเมาไป ฝ่ายโจเมาเห็นจวนตัวเข้า จึงถอดเอาหมวกนั้นสวมตอไม้ไว้แล้วก็รีบควบม้าหนีเข้าป่า ขณะเมื่อฮัวหยงไล่ไปนั้นเป็นเวลากลางคืน มิได้รู้กลโจเมา เห็นสำคัญแต่หมวก จึงให้ทหารเข้าล้อมตอไม้นั้นไว้ และทหารทั้งปวงก็เอาเกาทัณฑ์ยิงตอไม้อยู่เป็นช้านาน ครั้นเห็นไม่ไหวติง ฮัวหยงจึงพาทหารเข้าไปดู ก็เห็นหมวกสวมตอไม้อยู่

ฝ่ายโจเมาครั้นหนีเข้าอยู่ในป่าหยุดม้าดู เห็นฮัวหยงกับทหารหลงล้อมตอไม้ไว้ โจเมาจึงชักม้ากลับหลังจะฟันฮัวหยง ๆ เหลือบเห็น จึงชักม้ากลับหน้ามาร้องตวาด แล้วเอาง้าวฟันถูกโจเมาตัวขาดออกสองท่อนตาย ครั้นเวลารุ่งเช้าฮัวหยงก็คุมทหารกลับเข้าไปด่านเมืองหลวง

ฝ่ายเทียเภา อุยกาย ฮันต๋ง กับทหารทั้งปวงซึ่งเหลือแตกไปนั้นพบซุนเกี๋ยน ๆ จึงพากลับมา ณ ค่ายเลียงต๋ง แล้วบอกหนังสือไปถึงอ้วนเสี้ยวตามซึ่งได้รบพุ่ง อ้วนเสี้ยวแจ้งในหนังสือนั้นมีความเศร้าหมองนัก จึงหาหัวเมืองมาปรึกษาว่า ซุนเกี๋ยนนี้เป็นทหารกล้าแข็ง ซึ่งเสียทีแก่ฮัวหยงดังนี้จะคิดประการใด อนึ่งเปาสินลอบใช้เปาต๋งไปชิงรบจน

ตัวตาย และเสียทหารไปเป็นอันมาก นายทัพนายกองทั้งปวงยังมิได้ว่าประการใด

ขณะนั้นอ้วนเสี้ยวเห็นเล่าปี่กวนอูเตียวหุย ยืนอยู่ข้างหลังกองซุนจ้าน ทั้งสามคนนี้รูปโตใหญ่เห็นกิริยาดังยิ้มเยาะ จึงถามกองซุนจ้านว่าสามคนซึ่งยืนอยู่ข้างหลังนั้นชื่อใด กองซุนจ้านจึงจูงมือเล่าปี่ออกไปยืนข้างหน้า แล้วบอกว่าคนนี้ชื่อเล่าปี่ เป็นเพื่อนศิษย์เรียนหนังสือกับข้าพเจ้ามาแต่ก่อน บัดนี้ได้เป็นเจ้าเมืองเพงงวนก้วน

โจโฉจึงว่าเล่าปี่คนนี้ ครั้งโจรโพกผ้าเหลืองนั้นก็ได้ไปช่วยรบ กองซุนจ้านจึงว่า อันเล่าปี่นี้เป็นเชื้อพระวงศ์พระเจ้าเหี้ยนเต้ มีความชอบต่อแผ่นดินมาหลายครั้ง แล้วกองซุนจ้านให้เล่าปี่คำนับอ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวเชิญให้เล่าปี่มานั่งที่สมควร และกวนอูกับเตียวหุยก็เข้าไปยืนอยู่หลังเล่าปี่

ฝ่ายฮัวหยงนั้นคุมทหารออกไปถึงหน้าค่ายอ้วนเสี้ยว จึงให้ทหารเอาไม้ยาวเสียบหมวกซุนเกี๋ยนแกว่งขึ้นร้องประกาศว่า อ้ายเหล่าหัวเมืองซึ่งเป็นกบฏ แต่งให้ซุนเกี๋ยนยกไปรบนั้น กูก็ตีแตกฆ่าทหารเสียเป็นอันมากแล้ว บัดนี้ใครซึ่งเป็นตัวนายเร่งยกออกมารบกัน ม้าใช้ได้ยินดังนั้นก็เอาเนื้อความไปแจ้งแก่อ้วนเสี้ยว ๆ จึงปรึกษาแก่นายทัพนายกองว่าฮัวหยงยกออกมาทำดังนี้ผู้ใดจะอาสาไปด้วยได้ ยูสิดทหารอ้วนสุดจึงรับว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาออกไปรบด้วยฮัวหยง อ้วนเสี้ยวได้ยินดังนั้นก็เกณฑ์ทหารให้ยูสิด ๆ ยกทหารออกไปรบด้วยฮัวหยงได้สามเพลง ฮัวหยงเอาง้าวฟันยูสิดตกม้าตาย ม้าใช้จึงเอาเนื้อความไปแจ้งแก่อ้วนเสี้ยว ๆ

กับหัวเมืองทั้งปวงปรึกษากันว่า ครั้งนี้ใครจะอาสาออกไปรบด้วยฮัวหยงได้

ฝ่ายฮันฮกเจ้าเมืองกิจิ๋วจึงว่า ข้าพเจ้ามีทหารเอกคนหนึ่งชื่อพัวหองจะขออาสาไปตัดศีรษะฮัวหยงมาให้จงได้ อ้วนเสี้ยวมีความยินดีจึงเกณฑ์ทหารให้ พัวหองแต่งตัวใส่เกราะแล้วขึ้นม้าถือขวานใหญ่เป็นอาวุธ ยกทหารออกไปรบด้วยฮัวหยงสามเพลง ฮัวหยงเอาง้าวฟันถูกพัวหองตกม้าตาย ม้าใช้ก็รีบเอาเนื้อความเข้าไปแจ้งแก่อ้วนเสี้ยวและนายทัพนายกองทั้งปวงรู้ดังนั้นก็ตกใจ อ้วนเสี้ยวจึงว่าทหารเอกของเราสองคนชื่องันเหลียงบุนทิวก็ยังไม่เห็นมา ถ้ามาแล้วก็จะกลัวอะไรกับฮัวหยง ครั้งนี้จะได้ใครอาสาออกไป

ขณะนั้นกวนอูจึงว่าแก่อ้วนเสี้ยวว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาไปตัดเอาศีรษะฮัวหยงมาให้ท่าน อ้วนเสี้ยวได้ยินดังนั้นจึงถามว่า ซึ่งรับอาสานั้นเป็นทหารที่ตำแหน่งใด กองซุนจ้านจึงบอกว่า คนนี้ชื่อกวนอูผู้น้องเล่าปี่ เป็นทหารม้าถือเกาทัณฑ์

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวได้ยินกองซุนจ้านว่าดังนั้นก็โกรธ จึงร้องตวาดว่ากวนอูเป็นแต่ทหารม้าเลว มาดูหมิ่นนายทัพนายกองหัวเมืองทั้งปวงบังอาจเข้ารับอาสา และทหารหัวเมืองทั้งปวงยังมีอยู่เป็นอันมาก พอจะทำการศึกสืบไป จึงให้ทหารขับกวนอูออกไปเสีย

โจโฉจึงห้ามอ้วนเสี้ยวว่า ท่านอย่าเพ่อโกรธก่อน ท่วงทีกวนอูนี้จะมีฝีมือกล้าหาญอยู่จึงขันอาสา ถ้าไม่สมดังปากกล่าวจึงจะเอาโทษถึงตาย อ้วนเสี้ยวจึงว่ากวนอูเป็นทหารเลว ครั้นจะให้ออกไปรบกับฮัวหยง ๆ ก็จะหัวเราะเย้ยเล่น ว่าในกองทัพเรานี้ไม่มีทหารเอกแล้ว โจโฉ

จึงว่าข้าพเจ้าเห็นรูปร่างกวนอูนี้โตใหญ่คมสันอยู่ เห็นสมเป็นทหารเอก ฮัวหยงจะไม่รู้ว่าทหารเลว กวนอูจึงว่าข้าพเจ้าจะอาสาออกไปครั้งนี้ ถ้าไม่ได้ศีรษะฮัวหยงเข้ามาขอท่านจงเอาศีรษะข้าพเจ้าไว้แทนเถิด อ้วนเสี้ยวได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี จึงเกณฑ์ทหารให้กวนอู โจโฉจึงให้อุ่นสุราแล้วจึงรินใส่จอกยื่นให้กวนอู ๆ คำนับแล้วว่า ข้าพเจ้าเป็นแต่ทหารเลว ซึ่งท่านจะให้สุรากินนั้นขอให้ท่านงดไว้ก่อน เมื่อใดข้าพเจ้าออกไปได้ศีรษะฮัวหยงมาแล้ว ข้าพเจ้าจึงจะรับเอาสุราของท่านกิน แล้วกวนอูขี่ม้าถือง้าวออกไปรบด้วยฮัวหยง

ฝ่ายหัวเมืองทั้งปวงซึ่งอยู่ในค่ายนั้น ได้ยินเสียงกลองและม้าพ่ออื้ออึง ก็ชวนกันออกไปดูกวนอูจะรบกับฮัวหยง ครั้นออกไปถึงประตูค่ายก็เห็นกวนอูหิ้วเอาศีรษะฮัวหยงกลับเข้ามาทิ้งไว้ตรงหน้าค่าย นายทัพนายกองทั้งปวงเห็นก็ดีใจ จึงพากวนอูเข้าไปในค่าย โจโฉจึงเอาจอกสุรานั้นมาคำนับ แล้วส่งให้กวนอู ๆ คำนับตอบ แล้วรับเอาจอกสุรานั้นมากิน สุรานั้นยังอุ่นอยู่

ขณะนั้นเตียวหุยจึงว่าแก่นายทัพนายกองทั้งปวงว่า กวนอูพี่ข้าพเจ้าได้อาสาตัดศีรษะฮัวหยงมาให้แล้ว ข้าพเจ้าผู้น้องจะขออาสาตีเข้าไปในเมืองหลวง แล้วจะจับเอาตัวตั๋งโต๊ะมาให้ท่าน อ้วนเสี้ยวได้ยินดังนั้นก็โกรธจึงร้องตวาดแล้วว่า บรรดานายทัพนายกองทั้งปวงมิได้ปรึกษาว่ากล่าวประการใด ตัวนี้เป็นแต่ทหารเลวองอาจเข้ามาจะอาสาหักหน้าผู้ใหญ่ทั้งนี้ เห็นเป็นคนหยาบช้านัก ให้ขับออกไปเสียนอกที่ชุมนุมขุนนาง

โจโฉจึงว่าอันอย่างธรรมเนียมศึกนั้น ถ้าผู้ใดมีความชอบในการสงคราม ก็จะปูนบำเหน็จตามสมควร ถ้าผู้ใดกระทำความผิดก็จะลงโทษ ซึ่งจะมาถืออิสริยยศในท่ามกลางศึกดังนี้ไม่ควร อ้วนเสี้ยวจึงตอบว่า ถ้าจะนับถือทหารเลวเป็นเอกฉะนี้ไซร้ เราไม่ทำการสืบไปแล้ว จะยกทหารกลับไปเมือง โจโฉจึงว่าขัดข้องกันแต่เนื้อความเพียงนี้จะละการใหญ่เสียนั้นไม่ควร แล้วให้กองซุนจ้านพาเล่าปี่กวนอูเตียวหุยกลับไป ณ ค่ายที่อยู่ โจโฉจึงให้เอาสุกรเป็ดไก่ไปลอบให้กำนัลเล่าปี่ กวนอู เตียวหุย

ตอนที่ ๕

ฝ่ายทหารฮัวหยงที่เหลือตายนั้น ก็ชวนกันกลับไป ณ ด่านกิสุยก๋วน จึงบอกเนื้อความแก่ลิซก ลิซกก็บอกหนังสือไปถึงตั๋งโต๊ะๆ แจ้งก็ตกใจจึงปรึกษาแก่ลิยูลิโป้ว่า บัดนี้ฮัวหยงตายแล้ว เราจะคิดประการใด ลิยูจึงว่าซึ่งฮัวหยงเป็นทหารเอกตายเสียฉะนี้ ดังท่านเสียทหารเลวสิบหมื่นก็ไม่เท่า และในกองทัพซึ่งยกมาทำการครั้งนี้ ข้าพเจ้าแจ้งว่าอ้วนเสี้ยวเป็นนายทัพใหญ่แล้ว อ้วนหุย ซึ่งเป็นอาอ้วนเสี้ยวนั้นเป็นขุนนางอยู่ในเมืองนี้ เกลือกว่าจะคบคิดกันเป็นไส้ศึก ขอให้จับอ้วนหุยฆ่าเสีย ตั๋งโต๊ะเห็นชอบด้วย จึงสั่งลิฉุยกุยกีให้คุมทหารห้าร้อย ไปจับอ้วนหุยกับพรรคพวกหญิงชายทั้งนั้นฆ่าเสียให้สิ้น แล้วให้ตัดศีรษะไปเสียบไว้ ณ ด่านกิสุยก๋วน ให้อ้วนเสี้ยวผู้หลานเห็น แล้วให้ลิฉุยกุยกีคุมทหารห้าหมื่นตั้งมั่นรักษาด่านกิสุยก๋วนไว้ให้จงได้ ลิฉุยกุยกีก็คุมทหารไปทำตามตั๋งโต๊ะสั่ง

ฝ่ายตั๋งโต๊ะกับลิยูลิโป้ห้วนเตียวเตียวเจ้คุมทหารสิบห้าหมื่นยกไปรักษาด่านเฮาโลก๋วนซึ่งใกล้เมืองลกเอี๋ยงทางประมาณ

ห้าร้อยเส้น แล้วตั๋งโต๊ะให้ลิโป้คุมทหารสามหมื่น ออกไปตั้งค่ายใหญ่อยู่นอกกำแพงด่าน

ม้าใช้เห็นดังนั้นจึงเอาเนื้อความไปแจ้งแก่อ้วนเสี้ยว ๆ จึงปรึกษาแก่หัวเมืองทั้งปวงว่า ตั๋งโต๊ะยกออกมาตั้งอยู่ด่านเฮาโลก๋วนนี้เราจะคิดประการใด โจโฉจึงว่า ซึ่งตั๋งโต๊ะยกออกมาตั้งอยู่ ณ ด่านนั้น หวังจะสกัดต้นทางไว้ เราจำจะแบ่งเอานายทัพนายกองทั้งปวงคนละครึ่ง ยกไปตีอย่าให้ตั๋งโต๊ะตั้งอยู่ได้ อ้วนเสี้ยวเห็นชอบด้วย จึงให้อองของหนึ่ง เตียวเมาหนึ่ง เปาสินหนึ่ง อ้วนอุ๋ยหนึ่ง ขงเล่งหนึ่ง เตียวเอียงหนึ่ง โตเกียมหนึ่ง กองซุนจ้านหนึ่ง คุมทหารซึ่งเกณฑ์คนละครึ่งนั้นก็ยกไป แล้วให้โจโฉเป็นกองสอดแนม ให้เอาข่าวดีร้ายมาแจ้ง ขณะนั้นอองของคุมทหารไปถึงด่านเฮาโลก๋วนก่อน

ฝ่ายลิโป้รู้ก็ยกทหารเอกสามพันออกมาจะรบอองของ ๆ จึงให้พลตั้งเป็นหน้ากระดาน แล้วขับม้าขึ้นไปที่หน้าทหารทั้งปวง แลไปเห็นลิโป้แต่งตัวโอ่โถงในกระบวนสงครามแล้วถือทวนขี่ม้า อองของจึงคิดว่าลิโป้รูปร่างเป็นทหารขี่ม้าก็สมตัว อองของจึงถามแก่ทหารทั้งปวงว่าผู้ใดจะอาสาออกรบด้วยลิโป้ได้ หองหยกทหารเอกอองของจึงรับอาสาแล้วขี่ม้าถือทวนออกรบด้วยลิโป้ได้ห้าเพลง ลิโป้เอาทวนแทงหองหยกตกม้าตาย แล้วลิโป้กับทหารทั้งนั้นรำทวนขับม้าไล่แทงตะลุมบอน ทหารอองของล้มตายแตกตื่นไป พอเตียวเมาอ้วนอุ๋ยสองกองนี้ยกมาเห็นอองของแตกมา ก็ขับทหารหนุนเข้าไป ลิโป้เห็นทัพหนุนมาเป็นอันมาก ก็ยกทหารกลับเข้าค่าย ฝ่ายอองของกับเตียวเมาอ้วนอุ๋ยเห็นดังนั้น ก็ยกทหารถอยมาตั้งมั่นอยู่ใกล้ค่ายลิโป้ประมาณสามสิบเส้น อองของตรวจพลดูก็รู้ว่าเสียทหารเป็นอันมาก

ขณะนั้นนายทัพทั้งห้ากองก็มาถึงจึงตั้งค่ายมั่นอยู่ด้วยกัน ครั้นเวลารุ่งเช้านายทัพทั้งแปดคนจึงปรึกษากันว่า ลิโป้มีกำลังห้าวหาญ เราจะเห็นผู้ใดซึ่งมีฝีมือไปรบด้วยลิโป้ได้ เมื่อปรึกษายังมิทันตกลงกัน พอม้าใช้มาบอกว่าลิโป้ยกมาตั้งอยู่หน้าค่าย นายทัพทั้งแปดคนได้ฟังดังนั้นก็ขึ้นดูบนหอคอย เห็นเหล่าทหารลิโป้เต้นรำคะนองโห่ร้องกำเริบเป็นอันมาก ขณะนั้นทหารเตี๋ยวเอี๋ยงชื่อบอกสุ้น ขี่ม้ารำทวนออกไปสู้กับลิโป้ๆ แทงถูกบอกสุ้นตกม้าตาย นายทัพทั้งแปดคนเห็นก็ตกใจ และบู๊อันก๊กทหารขงเล่ง จึงขี่ม้าถือกระบองเหล็กใหญ่ออกไปจะสู้กับลิโป้ๆ เห็นก็ขับม้าเข้ารบได้สิบสองเพลงลิโป้หวดด้วยทวนถูกมือบู๊อันก๊กขาด กระบองเหล็กกระเด็นไปจึงขับม้าหนี นายทัพทั้งแปดคนเห็นก็ลงจากหอคอยแล้วก็ขับทหารทั้งปวงออกช่วยรบป้องกัน บู๊อันก๊กกลับเข้าค่ายได้ แล้วปรึกษากันว่า ลิโป้นี้การรบกล้าหาญนัก ฝีมือก็เข้มแข็งซึ่งจะทำศึกไปด้วยนั้นเห็นจะเอาชัยชนะยาก ผู้ใดจะคิดเห็นประการใด

โจโฉจึงว่าจำจะบอกไปถึงอ้วนเสี้ยวและนายทัพทั้งปวง ให้ปรึกษากันว่า ผู้ใดจะคิดอ่านกลศึกประการใดจึงจะได้ตัวลิโป้ ถ้าได้ตัวลิโป้แล้วก็จะได้ตัวตั๋งโต๊ะโดยง่าย

ขณะนั้นม้าใช้ไปบอกแก่นายทัพทั้งแปดกองว่า ลิโป้ยกทหารมาตั้งอยู่หน้าค่าย และนายทัพทั้งแปดกองจัดแจงทหารยกออกไปตั้งดากันอยู่แต่กองซุนจ้านนั้นขี่ม้าถือง้าวเข้าไปรบด้วยลิโป้ได้สิบเพลง และลิโป้นั้นขี่ม้ามีฝีเท้าซึ่งชื่อเซ็กเธาว์ มีกำลังและฝีเท้ารวดเร็วนัก กองซุนจ้านนั้นสิ้นกำลังก็ขับม้าหนี ฝ่ายลิโป้ขับม้าไล่ตาม ครั้นใกล้เข้าเงือทวนขึ้นจะแทงพอเตียวหุยควบม้าเข้าสกัดหน้าม้าลิโป้ไว้ แล้วร้องตวาดด้วยเสียงอันดัง

ม้าลิโป้นั้นตกใจถอยหลังซุดออกไปเป็นหลายก้าว เตียวหุยจึงร้องด่าว่า อ้ายลูกสามพ่อ กูจะมารบกับมึง เหตุใดมึงจึงชักม้าถอยไป ลิโป้ได้ยินก็โกรธ จึงขับม้าเข้ารบกับเตียวหุยถึงห้าสิบเพลง ก็มิได้แพ้ชนะกัน กวนอูเห็นดังนั้น กลัวว่ากำลังเตียวหุยจะน้อยกว่าลิโป้ จึงขับม้าเข้ารบด้วยลิโป้ได้สามสิบเพลง เล่าปี่จึงขับม้าถือกระบี่สองมือเข้าช่วยรบ และม้าเล่าปี่กวนอูเตียวหุยล้อมม้าลิโป้ไว้เป็นสามเส้า ลิโป้รบป้องกันไว้เป็นสามารถ แล้วแทงเล่าปี่ด้วยทวน เล่าปี่เอากระบี่ปัดไปเสีย แล้วขับม้าสะอึกเข้าไปจะฟันลิโป้ ๆ เห็นเป็นกระบวนศึกกระหนาบหนักมา จึงขับม้าหนีพาทหารทั้งปวงเข้าในด่านเฮาโลก๋วน

ฝ่ายเล่าปี่กับกวนอูเตียวหุย และนายทัพทั้งแปดกองก็คุมทหารยกเข้าไปถึงเชิงกำแพงด่าน ให้ทหารเข้าหักโหมเป็นสามารถ ลิโป้ขึ้นอยู่บนเชิงเทินก็ให้ทหารทั้งปวงยิงเกาทัณฑ์ ทิ้งก้อนศิลาลงไปดังห่าฝน นายทัพทั้งปวงเห็นจะเข้าหักเอามิได้ ก็ยกทหารกลับมา ณ ค่าย แล้วปรึกษากันแต่งหนังสือบอกไปถึงอ้วนเสี้ยว ๆ แจ้งดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้แต่งหนังสือไปถึงซุนเกี๋ยนว่า ให้เร่งยกทหารเข้าตีด่านกิสุยก๋วนให้จงได้

ฝ่ายซุนเกี๋ยนครั้นแจ้งในหนังสือนั้นแล้ว ก็รู้ข่าวว่ามีผู้ยุยงอ้วนสุดมิให้เอาเสบียงมาส่ง จึงให้ทหารทั้งปวงรักษาด่านอยู่ แล้วพาเทียเภากับอุยกายไปหาอ้วนสุด ซึ่งเป็นกองลำเลียง ณ ค่าย ซุนเกี๋ยนจึงว่าแก่อ้วนสุดว่า ตั๋งโต๊ะทำการหยาบช้าตั้งตัวเป็นใหญ่ ใช่จะทำสิ่งใดให้เราขัดเคืองก็หามิได้ ซึ่งเราจะมาทำการด้วยอ้วนเสี้ยวครั้งนี้ ก็เพราะความซื่อตรงต่อแผ่นดิน แล้วจะคิดแก้แค้นตั๋งโต๊ะซึ่งฆ่าอ้วนหงุยอาท่านเสียนั้น อุตส่าห์ทรมานเอากายเข้าสู้ลูกเกาทัณฑ์และอาวุธทั้งปวงมิได้คิดชีวิต เราก็ให้บอกมาขอ

เสบียง เป็นไฉนท่านจึงฟังคำคนยุยงมิให้เอาเสบียงไปส่งทหารในกองทัพเราจึ่งอดอยากอิดโรยกำลังจนเสียทีแก่ข้าศึก และอ้วนสุดได้ยินดังนั้นก็มีความละอายนัก จึงให้เอาตัวทหารซึ่งยุยงมิให้ส่งเสบียงนั้นมาฆ่าเสียต่อหน้าซุนเกี๋ยน

ฝ่ายม้าใช้อยู่ ณ ค่ายซุนเกี๋ยนมาบอกแก่ซุนเกี๋ยนว่า บัดนี้ลิฉุยขึ้ม้าออกจากค่ายกิสุยก๋วนว่าจะมาหาท่าน ซุนเกี๋ยนได้ฟังก็ลาอ้วนสุดกลับมา ณ ค่าย จึงให้หาลิฉุยเข้ามาถามว่า ท่านมานี้ด้วยกิจธุระสิ่งใด ลิฉุยจึงบอกว่ามหาอุปราชให้เรามา ว่าแต่บรรดาหัวเมืองซึ่งคบคิดกันมาทำการทั้งนี้ มหาอุปราชจะได้ย่อท้อต่อผู้ใดนั้นหามิได้ คิดจะให้ฆ่าเสียจงสิ้นบัดนี้มีความเมตตาแต่ท่านผู้เดียวจะพลอยตายเสียด้วยเขา ครั้นจะให้ผู้ใดมาเจรจาด้วยประการใด ท่านก็จะเข้าใจว่าให้มาเกลี้ยกล่อม มหาอุปราชจึงให้เรามาห้ามท่าน อย่าให้คบคิดทำการด้วยหัวเมืองทั้งปวง มหาอุปราชจะยกลูกสาวให้ซุนเซ็กผู้บุตรท่าน จะได้เป็นไมตรีกันสืบไป

ฝ่ายซุนเกี๋ยนได้ฟังดังนั้นจึงตวาดเอา แล้วว่าตั๋งโต๊ะนั้นเป็นขบถแผ่นดินร้อนทุกเส้นหญ้า เราคิดอ่านกับหัวเมืองทั้งปวงยกมาทำการ หวังจะฆ่าตั๋งโต๊ะเสียให้สิ้นทั้งเจ็ดชั่วโคตร อาณาประชาราษฎรทั้งปวงจะได้อยู่เย็นเป็นสุข ซึ่งตั๋งโต๊ะจะเอาลูกสาวมายกให้เป็นภรรยาซุนเซ็กผู้บุตรเราซึ่งเราจะเป็นเกี่ยวดองด้วยตั๋งโต๊ะศัตรูราชสมบัตินั้น เรามีความละอายนักและโทษซึ่งท่านออกมาเกลี้ยกล่อมเรานั้น เราจะยกไว้ครั้งหนึ่ง ท่านจงเร่งกลับเข้าไปชักชวนทหารทั้งปวงให้เป็นใจด้วยเรา เปิดประตูด่านออกไว้รับเถิด แล้วเราจะยกทหารเข้าไปจับตั๋งโต๊ะฆ่าเสีย ถ้าท่านกับทหารทั้งปวง

มิทำตามดังนี้ เรายกเข้าหักเอาเมืองได้ก็จะให้ฆ่าเสียจงสิ้น ลิฉุยได้ฟังก็ตกใจกลัว ก็ลาซุนเกี๋ยนรีบกลับเข้าไปบอกแก่ตั๋งโต๊ะ ตั๋งโต๊ะแจ้งดังนั้นก็โกรธ จึงปรึกษาแก่ลิยูว่า ซึ่งเกลี้ยกล่อมซุนเกี๋ยนมิลงใจด้วยเรานั้นลิยูจะคิดประการใด

ฝ่ายลิยูจึงว่าซึ่งลิโป้เสียทีมาบัดนี้ เห็นทหารทั้งปวงชักย่อท้อลงขอให้ท่านยกทหารกลับขึ้นไปเมืองหลวงก่อน แล้วเชิญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้ไปตั้งอยู่เมืองเตียงฮัน ด้วยข้าพเจ้าได้ยินเด็กชาวเมืองทำเพลงว่า "ตังเทาอิดโกฮัน ไซเทาอิดโกฮัน หลกเจ้าหยิบเตียงฮันห้องโกบ่อชูลัน" แปลภาษาไทยว่าตะวันตกก็มีเมืองเตียงฮันเมืองหนึ่ง ตะวันออกก็มีเมือง ถ้ากวางวิ่งเข้าในเมืองเตียงฮันแล้ว ก็หาภัยอันตรายมิได้ และข้าพเจ้าคิดดูในคำเด็กนั้นเห็นว่าแต่ก่อนพระเจ้าฮั่นโกโจได้สร้างเมืองเตียงฮัน พระมหากษัตริย์ได้เสวยราชย์ต่อ ๆ กันมาถึงสิบสององค์ ฝ่ายพระเจ้าฮั่นกองบู๊ได้สร้างเมืองลกเอี๋ยงเป็นฝ่ายตะวันออก พระมหากษัตริย์ได้เสวยราชย์ต่อมา ๆ จนถึงพระเจ้าเหี้ยนเต้นี้ก็ได้สิบสองพระองค์ ข้าพเจ้าคิดเห็นว่าเชื้อพระวงศ์พระเจ้าฮั่นกองบู๊จะสูญเสียครั้งนี้แล้ว ราชสมบัตินั้นเห็นจะได้แก่ท่านเป็นมั่นคง ถ้าท่านได้ไปสร้างเมืองอยู่ ณ เมืองเตียงฮันก็จะหาอันตรายมิได้ ดุจคำเด็กทำเพลงเป็นศุภนิมิตนั้น ตั๋งโต๊ะได้ฟังดังนั้นมีความยินดีนัก จึงว่าแก่ลิยูว่าซึ่งท่านกล่าวมาเราฟังแจ้งบัดนี้ แล้วก็ยกกองทัพกลับไปเมืองหลวง

ครั้นเวลารุ่งเช้าตั๋งโต๊ะจึงให้หาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยเข้ามาพร้อมกันในที่เฝ้าแล้วว่า เราดูในตำราเห็นชาตาเมืองลกเอี๋ยงนี้เห็นเป็นฝ่ายตะวันออกจะร่วงโรยสูญเสียแล้ว ฝ่ายเมืองตะวันตกจะวัฒนาการเจริญรุ่งเรือง

ไปภายหน้า เราจะเชิญเสด็จพระเจ้าเหียนเต้ไปสร้างเมืองอยู่ ณ เมืองเตียงอัน ให้ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งปวงพากันอพยพไปตั้งอยู่ด้วย

ฝ่ายเอียวบิ๋วจึงว่า อันเมืองลกเอี๋ยงนี้ พระเจ้าฮั่นกองบู๊สร้างเมืองสั่งสมราชสมบัติมาเป็นช้านานถึงสิบสองพระองค์แล้ว และท่านจะให้ทิ้งเมืองลกเอี๋ยงเสีย และจะไปตั้งเมืองเตียงอันนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าบ้านเมืองยังมิสงบ อาณาประชาราษฎรจะได้ความเดือดร้อนนัก อันคำโบราณกล่าวไว้ว่า อุปมาดังเรือน ถ้าจะรื้อลงนั้นง่าย ซึ่งจะปลูกสร้างนั้นยากนัก ถ้าไม่ฟังข้าพเจ้า จะขึ้นยกไปตั้งอยู่ ณ เมืองเตียงอันนั้น เห็นราษฎรทั้งปวงจะแตกตื่นไป กว่าจะเกลี้ยกล่อมซ่องสุมเข้าได้ก็ยากนัก ซึ่งข้าพเจ้าว่าทั้งนี้ขอท่านดำริดูจงควร

ตั๋งโต๊ะได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงว่าตัวเราเป็นมหาอุปราช จะสั่งข้อราชการสิ่งใดก็เป็นสิทธิ์ เราดูตำราเห็นว่าดีและร้ายแล้วจึงสั่ง และตัวบังอาจขัดไว้ฉะนี้ไม่ชอบ

อุยอ๋วนจึงว่าแก่ตั๋งโต๊ะว่า ซึ่งเอียวบิ๋วทัดทานนั้นชอบอยู่ เหมือนครั้งอองมังเป็นขบถ ชิงเอาราชสมบัติแล้วเผาเมืองเสีย แล้วเมืองนั้นก็ยังเป็นป่าอยู่ ซึ่งท่านจะละเมืองนี้เสีย จะไปเอาป่าเป็นเมืองนั้น ข้าพเจ้าเห็นไม่ควร

ตั๋งโต๊ะจึงตอบว่าเราเห็นข้างฝ่ายตะวันออกนี้เกิดจลาจล โจรทำอันตรายต่าง ๆ มาเป็นหลายครั้ง และเมืองเตียงอันก็เป็นเมืองหลวงอยู่แต่ก่อน เราเห็นภูมิลำเนาชอบกลอยู่ แล้วก็มีภูเขาและศิลาซึ่งจะทำการเมืองนั้นใกล้ ทำเดือนหนึ่งก็จะสำเร็จการ จะได้เป็นสุขด้วยกัน และขุนนางทั้งปวงอย่าได้ขัดขวางสืบไปเลย

ฝ่ายซุนซองจึงห้ามตั๋งโต๊ะดังคำอุยอ๋วน ตั๋งโต๊ะจึงตอบว่าเราจะทำนุบำรุงราชสมบัติครั้งนี้เป็นการใหญ่หลวง อุปมาเหมือนโค่นต้นไม้ทำไร่ จะคิดเสียดายต้นไม้อยู่แล้วก็ไม่ได้ข้าวกิน แล้วตั๋งโต๊ะจึงให้ถอดเอียวปิ๋ว อุยอ๋วน ซุนซองออกเสียจากที่ขุนนาง ตั๋งโต๊ะก็ขึ้นเกวียนจะไปที่อยู่ ครั้น ออกมานอกประตูวัง พบเอียวปี้กับเหงาเค่งเข้ามาคำนับอยู่ตรงหน้าเกวียน ตั๋งโต๊ะจึงถามว่า ท่านทั้งสองจะว่าราชการสิ่งใดกับเราหรือ เอียวปี้กับเหงาเค่งจึงว่า ข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์ว่า ท่านจะเทเมืองนี้ไปสร้างอยู่ ณ เมืองเตียงฮัน ข้าพเจ้าเห็นไม่ควรจึงเข้ามาหวังว่าจะห้ามท่าน ตั๋งโต๊ะได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงว่าตัวท่านทั้งสองแต่ก่อนนั้นได้ว่ากล่าวให้เราตั้งอ้วนเสี้ยวเป็นเจ้าเมืองเราก็ทำตาม บัดนี้อ้วนเสี้ยวกลับมาทำร้ายแก่เรา และตัวทั้งสองคนนี้คบคิดเป็นสายสนกลนัยกับอ้วนเสี้ยวเป็นมั่นคง แล้วจึงสั่งบู๊ซูให้เอาเอียวปี้กับเหงาเค่งไปฆ่าเสีย แล้วตั๋งโต๊ะก็ไปถึงที่อยู่ จึงสั่งกำหนดวันซึ่งจะยกไปตั้งอยู่ ณ เมืองเตียงฮัน

ฝ่ายลิยูจึงว่าซึ่งท่านจะยกไปสร้างเมืองนั้น อาหารและเงินทองในท้องพระคลังยังมีอยู่น้อยเห็นจะไม่พอทำการ ในเมืองลกเอี๋ยงนี้ผู้ซึ่งเป็นเศรษฐีพ่อค้าย่อมมีเงินทองข้าวของเป็นอันมาก ขอให้ท่านไปริบเอามาเข้าท้องพระคลัง จึงจะได้เอาไปทำการสะดวก อนึ่งแต่บรรดาพรรคพวกอ้วนเสี้ยว ซึ่งอยู่ในเมืองหลวงก็มีอยู่เป็นอันมาก ขอให้ท่านจับฆ่าเสียให้สิ้น แล้วริบเอาทรัพย์สินสิ่งมาเข้าท้องพระคลังไว้ ตั๋งโต๊ะเห็นชอบด้วย จึงจัดทหารห้าพันไปเที่ยวริบอาณาประชาราษฎรซึ่งมีเงินทอง และพรรคพวกอ้วนเสี้ยวจับเอาตัวมาแล้วมัดไว้ จึงให้เอาธงปักไว้บนศีรษะเขียนอักษรสองตัวว่าเป็นขบถ แล้วก็เอาไปฆ่าเสีย และริบเอาเงินทองมาให้ตั๋งโต๊ะ

เป็นอันมาก แล้วตั้งโต๊ะจึงให้ลิฉุยกุยกขับต้อนอาณาประชาราษฎรในเมืองลกเอี๋ยง ไปตั้งอยู่ ณเมืองเตียงอันให้สิ้นเชิง

ขณะนั้นลิฉุยกุยกก็ต้อนอาณาประชาราษฎรไป และคนทั้งหญิงทั้งชายเด็กเล็กได้ประมาณหกร้อยเจ็ดร้อยหมื่น และทหารตั้งโต๊ะอพยพเป็นกอง ๆ อาณาประชาราษฎรเหยียบกันตายเป็นอันมาก เหล่าทหารก็เข้าช่วงชิงเอาทรัพย์สินสิ่งของราษฎร แล้วฉุดลากภรรยาของชาวเมืองและลูกสาวซึ่งพ่อแม่พี่น้องไปด้วยมาทำอันตราย บรรดาประชาราษฎรได้ความเดือดร้อนเป็นอันมาก เสียงร้องไห้อึงคะนึงไป

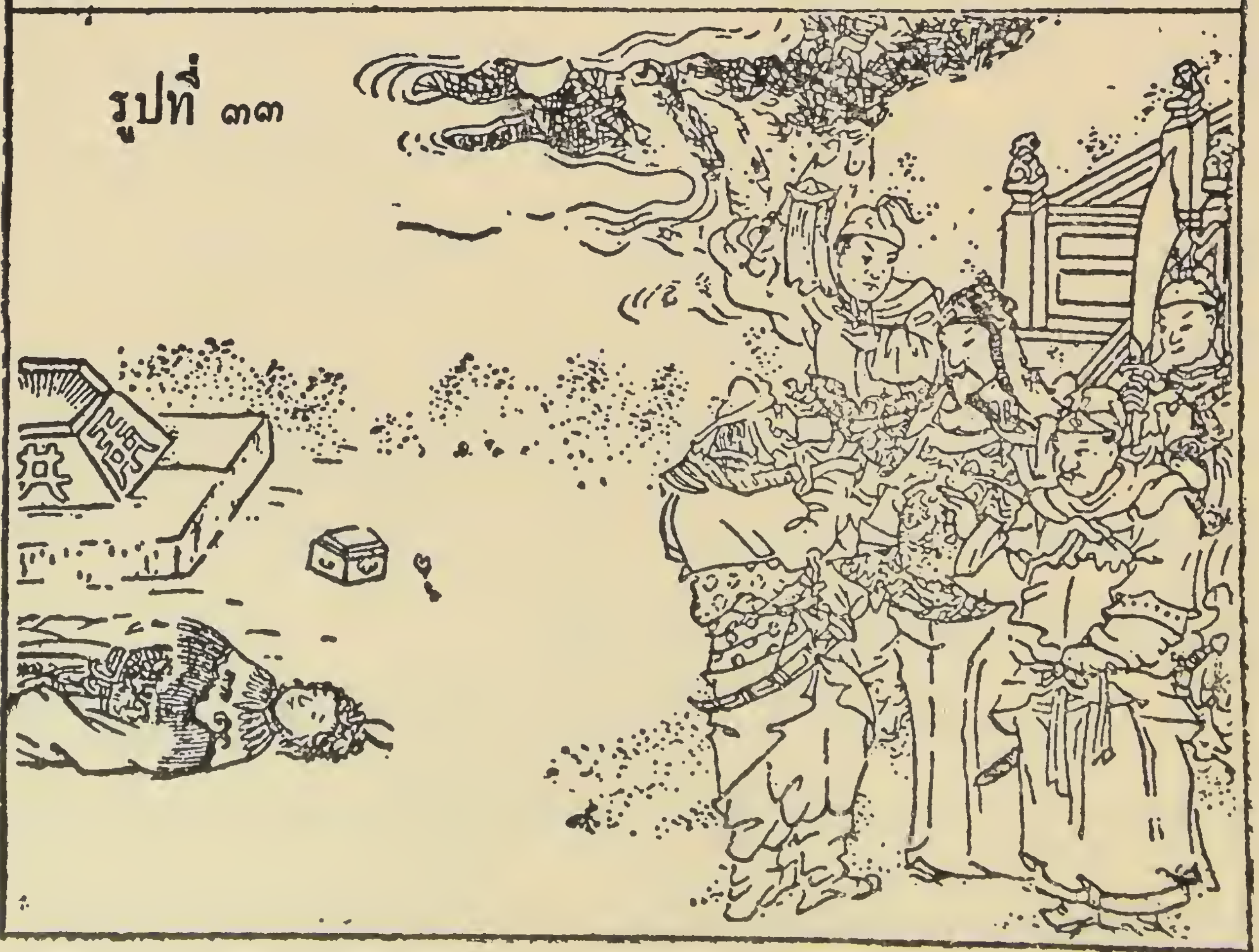
ฝ่ายตั้งโต๊ะเตรียมการทั้งปวงพร้อม ก็ให้ทหารเอาเพลิงจุดในเมืองลกเอี๋ยงไหม้สิ้น แล้วให้ลิโป้คุมทหารไปขุดศพพระมหากษัตริย์ซึ่งฝังไว้แต่ก่อนต่อ ๆ มา แล้วให้เก็บเอาทรัพย์สิ่งของซึ่งฝังไว้กับศพนั้น ได้เงินทองเป็นอันมาก และทหารทั้งปวงก็ปลอมขุดเอาเงินทองซึ่งใส่ศพอาณาประชาราษฎรที่ฝังไว้มาเป็นอาณาประโยชน์ ตั้งโต๊ะจึงให้ขนทรัพย์สิ่งของทั้งปวงขึ้นบรรทุกเกวียนเป็นหลายพันเกวียน แล้วเชิญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้กับนักสนมทั้งปวงพร้อมแล้วให้ยกไป

ขณะนั้นเตียวหิม ซึ่งออกไปตั้งอยู่ ณ ด่านกิสุยก๋วนกับฮัวหยงซึ่งตายนั้น และทหารซึ่งรักษาด่านเฮาโลก๋วน ครั้นรู้ว่าตั้งโต๊ะเทเมืองลกเอี๋ยงเสีย เตียวหิมจึงคุมทหารไปตามตั้งโต๊ะ

ฝ่ายซุนเกี๋ยนครั้นเห็นด่านกิสุยก๋วนสงัดเงียบ และนายทัพทั้งสิบแปดหัวเมืองกับเล่าปี่ กวนอู เตียวหุย รู้ข่าวดังนั้นก็ยกทหารขึ้นไปเมืองลกเอี๋ยงเห็นเพลิงไหม้อยู่สิ้นทั้งเมืองมิได้มีผู้คน จึงให้ทหารเข้าดับเพลิงสงบแล้วจึงตั้งทัพอยู่ในเมืองนั้น

ตั๋งโต๊ะเผาเมืองลกเอี๋ยง

ซุนเกี๋ยนได้ตราหยกจากศพหญิง

โจโฉจึ่งว่าแก่อ้วนเสี้ยวว่า ตั๋งโต๊ะให้เผาเมืองเสีย แล้วยกหนีไปข้างตะวันตก และพระเจ้าเหี้ยนเต้นั้นเราก็ยังไม่รู้ว่าดีและร้าย ซึ่งตั๋งโต๊ะยกไปนั้นเห็นอาณาประชาราษฎรจะได้ความเดือดร้อนนัก เป็นไฉนท่านมานิ่งอยู่ฉะนี้ ขอให้ยกกองทัพไปทำการ เห็นจะจับตั๋งโต๊ะได้สะดวก

อ้วนเสี้ยวกับหัวเมืองทั้งปวงจึ่งตอบว่า ทหารเรายังอิดโรยนัก จำเราจะพักพลให้มีกำลังขึ้นก่อน จึ่งจะคิดการสืบไป โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงคิดแต่ในใจว่า ซึ่งจะทำการใหญ่กับหัวเมืองทั้งปวงนี้ อุปมาดังคิดกับเด็กเลี้ยงโค จึ่งจัดทหารพรรคพวกของตัวได้ประมาณหมื่นเศษ แล้วพาแฮหัวตุ้น แฮหัวเอี๋ยน โจหอง โจหยิน ลิเตียน งักจิ้น กับทหารทั้งปวงรีบตามตั๋งโต๊ะไปทั้งกลางวันกลางคืน

ฝ่ายตั๋งโต๊ะครั้นยกมาถึงเมืองเอ๋งหยง และซีเอ๋งซึ่งเป็นเจ้าเมืองรู้ข่าวก็ออกมารับตั๋งโต๊ะ ลิยูจึ่งว่าแก่ตั๋งโต๊ะว่า ซึ่งยกมาจากเมืองหลวงครั้งนี้เกลือกพวกศัตรูจะยกตามมา ฝ่ายทัพเราจะต้านทานมิทันจะเสียท่วงที ขอให้ซีเอ๋งคุมทหารไปซุ่มอยู่บนเขาใหญ่ต้นทาง ถ้ากองทัพสิบแปดหัวเมืองยกมาตามก็ให้ซีเอ๋งออกรบ ถ้ากองทัพนั้นล่วงขึ้นมาได้รบกับทัพเราแล้ว จึ่งให้ซีเอ๋งออกตีกระหนาบหลัง ทัพซึ่งตามมาก็จะเสียทีเป็นมั่นคง ตั๋งโต๊ะเห็นชอบด้วย จึ่งให้ซีเอ๋งคุมทหารยกไปซุ่มอยู่ ณ เขาต้นทางแล้ว ให้ลิโป้กับลิฉุยกุยกีคุมทหารลงไปเดินเป็นกระบวนทัพหลัง

ฝ่ายโจโฉก็ยกทัพล่วงตามเข้าต้นทางขึ้นไป ขณะนั้นลิโป้ได้ยินเสียงรี้พลตามอื้ออึงมา จึงคิดว่าลิยูเป็นคนมีสติปัญญา คิดสิ่งใดก็มิได้ผิด ครั้นเห็นทัพโจโฉยกมาใกล้ ลิโป้จึ่งให้กลับหน้าทหารเข้ารับไว้ โจโฉจึ่ง

ขับม้าขึ้นไปหน้าทหารแล้วร้องว่า อ้ายพวกกบฏมึงจะพาเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้ไปแห่งใด ลิโป้ได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึงร้องตอบว่า ตัวมึงเป็นคนอกตัญญู มหาอุปราชชุบเลี้ยงให้มีความสุขยังหารู้จักคุณไม่ กลับทรยศทำร้าย ครั้นไม่สมคิดแล้วหนีไปคบกันมาทำฉะนี้อีกเล่า แฮหัวตุ้นได้ฟังดังนั้นก็โกรธขับม้าขึ้นไปรบด้วยลิโป้ได้ห้าเพลง ลิฉุยก็ขับม้าคุมทหารเข้ารบด้านทางขวา โจโฉจึงให้แฮหัวเอี๋ยนคุมทหารเข้ารบด้วยลิฉุย และกุยกี่ก็ขับม้าคุมทหารเข้ารบด้านทางซ้าย โจโฉจึงให้โจหยินคุมทหารเข้ารบด้วยกุยกี่เป็นสามารถ เสียงทหารทั้งสองฝ่ายอื้ออึงเอิกเกริกดังแผ่นดินจะถล่ม แฮหัวตุ้นเห็นว่ากำลังนั้นน้อยกว่าลิโป้ก็ขับม้าหนี ฝ่ายลิโป้ก็ขับม้าไล่ตาม พั้นทหารโจโฉแตกตื่นล้มตายเป็นอันมาก และโจโฉกับทหารซึ่งเหลือนั้นถอยหลังไปถึงเขาต้นทาง พอเวลาสองยามแสงเดือนสว่างเห็นรี้พลอิดโรยนักจึงให้หยุดอยู่หุงอาหารยังมิทันกิน

ฝ่ายซีเอ๋งซึ่งซุ่มอยู่เห็นดังนั้น ก็ยกทหารออกโจมตี ทหารโจโฉมิทันรู้ตัวก็ตกใจตื่นแตกกระจายไป โจโฉนั้นก็ขึ้นม้าหนีไปพบซีเอ๋งเข้าก็ตกใจ ชักม้าบ่ายหน้าจะหนีไปทางอื่น ซีเอ๋งยิงเกาทัณฑ์ไปถูกติดไหล่โจโฉ ๆ ก็ขับม้าหนีผ่านเขาไป ฝ่ายทหารซีเอ๋งเห็นก็เอาทวนแทงถูกม้าโจโฉล้มลงแล้วจับโจโฉไว้ ฝ่ายโจหองพอมาทันเข้าเห็นทหารซีเอ๋งจับโจโฉไว้ ก็ขับม้าเข้าไล่พั้นทหารนั้นล้มตายเป็นหลายคน เหลือนั้นตกใจทิ้งโจโฉเสียหนีไป โจโฉถูกเกาทัณฑ์เจ็บปวดเป็นสาหัส จึงว่าแก่โจหองว่า ท่านเร่งไปเอาชีวิตรอดเถิด โจหองจึงว่าท่านป่วยหนักอยู่จงขึ้นขี่ม้าข้าพเจ้าจะเดินรบป้องกันไป โจโฉตอบว่า ซึ่งท่านเดินเท้าจะต่อรบได้เหมือนขี่ม้าหรือ โจหองจึงว่าแผ่นดินเป็นจลาจลครั้งนี้ หาผู้ใดจะคิด

ทำนุบำรุงไม่ หากท่านเป็นต้นคิด หัวเมืองทั้งปวงจึงพลอยมาทำการด้วย ถ้าชีวิตข้าพเจ้าจะตายก็ตายเสียเถิด ขอให้ท่านรอดอยู่จะได้คิดการบำรุงแผ่นดินสืบไป โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงว่าขอบใจท่านนัก แล้วโจโฉก็ขึ้นม้า โจหองจึงถอดเกราะทิ้งเสียถือง้าวเดินตามไป ครั้นเพลาประมาณสามยามเศษก็ถึงแม่น้ำแห่งหนึ่ง พอได้ยินเสียงทหารตามมาข้างหลัง โจโฉจึงว่าแก่โจหองว่าจะหนีไปแม่น้ำก็กั้นหน้าอยู่ ศัตรูก็ตามมา เห็นชีวิตเราจะตายอยู่ที่นี่เป็นมั่นคง โจหองจึงว่าข้าพเจ้าจะพาท่านไปให้ตลอด จึงถอดเสื้อทิ้งเสียแล้วให้โจโฉขี่ โจหองก็พาข้ามแม่น้ำไปถึงฝั่ง เหล่าทหารซีเอ๋งครั้นมาถึงริมแม่น้ำ เห็นโจโฉข้ามไปถึงฟาก ก็ชวนกันเอาเกาทัณฑ์ยิงระดมไป ฝ่ายโจหองก็พาโจโฉค่อยเดินไปได้ประมาณสามสิบเส้น พอรุ่งขึ้นจึงเข้าหยุดพักข้างเนินเขาแห่งหนึ่ง และซีเอ๋งนั้นคุมทหารข้ามน้ำตามไป เห็นโจโฉกับโจหองหยุดอยู่ จึงให้ทหารทั้งปวงเข้าล้อมไว้

ฝ่ายแฮหัวตุ้นกับแฮหัวเอี๋ยนคุมทหารม้าได้สิบหกสิบเจ็ดม้า ก็ข้ามแม่น้ำตามโจโฉไป พอเห็นทหารล้อมโจโฉโจหองอยู่ จึงขับม้าผ่านหน้าซีเอ๋งเข้าไป แล้วร้องตวาดว่า พวกอ้ายกบฏมึงอย่าทำอันตรายนายกู ซีเอ๋งได้ยินก็โกรธจึงขับม้าเข้ารบกับแฮหัวตุ้นได้สิบเพลง แฮหัวตุ้นเอาทวนแทงถูกซีเอ๋งตกม้าตาย แล้วไล่ฟันทหารทั้งนั้นแตกกระจายไปสิ้น

ขณะนั้นโจหยินกับลิเตียนงักจิ้น สามคนคุมทหารได้ประมาณสามร้อยเศษ พอมาพบแฮหัวเอี๋ยนเข้าจึงพากันไปหาโจโฉ ครั้นโจโฉเห็นทหารเอกคุมทหารเลวมาได้บ้างก็ค่อยคลายใจขึ้น แล้วโจโฉก็ยกทหารไปเมืองโห้ลาย

ฝ่ายทหารหัวเมืองทั้งปวง ซึ่งอยู่ ณ เมืองลกเอี๋ยงต่างตั้งชุมนุมพัก ทหารอยู่ แลซุนเกี๋ยนนั้นเข้าไปตั้งชุมนุม ณ พระที่นั่งเกียนเซียงเตี้ยน แล้ว ไปดูที่กุฎิพระมหากษัตริย์ซึ่งตั๋งโต๊ะให้ขุดขึ้นนั้น จึงให้ทหารกลบเสียแล้ว ปลูกโรงขึ้น จึงบอกนายทัพนายกองทั้งปวงมาจุดธูปเทียนทำสักการบูชา แล้วต่างคนต่างกลับไปที่ชุมนุม ครั้นเวลากลางคืนแสงเดือนสว่างซุนเกี๋ยน จึงถือกระบี่ออกไปนั่งอยู่กลางแจ้ง จึงแลขึ้นไปเห็นดาวสำหรับพระมหา-กษัตริย์เศร้าหมองนัก ซุนเกี๋ยนจึงคิดว่า ครั้งนี้พระมหากษัตริย์มิได้เป็นสุข อาณาประชาราษฎรจึงได้ความเดือดร้อน เพราะตั๋งโต๊ะเป็นกบฏต่อราชสมบัติจนเมืองนั้นเป็นป่า ดาวนั้นจึงวิปริตไปดังนี้ ซุนเกี๋ยนพูดพลางก็น้ำตาไหล แลทหารคนหนึ่งเห็นแสงประหลาด จึงชี้บอกซุนเกี๋ยนว่า ข้างพระที่นั่งฝ่ายทิศใต้เห็นสว่างอยู่ ซุนเกี๋ยนแลไปดูเห็นรัศมีประหลาด ดังนั้น จึงเดินไปให้ทหารจุดคบเพลิงส่องดูก็เห็นบ่ออันหนึ่งจึงให้ทหารลงไปดู พบศพหญิงผู้หนึ่งก็ให้ยกขึ้นมา และศพนั้นยังสดอยู่มิได้เปื่อยพังราคดผูกคออยู่จึงให้แก้ออกดู เห็นหีบน้อยลั่นกุญแจอยู่ จึงให้งัดออกเห็นตราหยกสี่เหลี่ยมจตุรัสดวงหนึ่งหน้าแปดนิ้ว ยอดนั้นจำหลักติดประจำเป็นมังกรห้าตัวเกี่ยวกัน แต่เหลี่ยมข้างหนึ่งนั้นลิอยู่เอาทองคำติเหลี่ยมเข้าไว้ ตรานั้นแกะเป็นอักษรว่าเทวดาประสิทธิ์ให้ ถ้าผู้ใดได้ไว้แล้วครองราช-สมบัติก็จะจำเริญพระชันษาสืบไป ซุนเกี๋ยนเห็นประหลาดจึงถามเทียเภาว่า ตราหยกนี้จะเป็นของผู้ใด เทียเภาจึงตอบว่า ตราสำหรับราชสมบัติแลหยกซึ่งแกะตรานี้(๑) ครั้งเบ๊งโหเห็นหงส์จับอยู่บนเขา ครั้นหงส์บินไปแล้ว เบ๊งโหจึงเอาก้อนศิลาที่หงส์จับนั้นมาต่อยออกจึงได้หยก แล้วเอา

(๑) มีในเรื่องเลียดก๊ก

ไปถวายพระเจ้าโซบูอ๋อง ๆ ก็ดับสูญ ครั้นพระเจ้าจิ๋นซีอ๋องได้เสวยราชย์ จึงให้หาช่างมาทำเป็นตราสำหรับพระมหากษัตริย์ แล้วให้หลีสูจึงแกะเป็นอักษรแปดตัว ครั้งหนึ่งพระจิ๋นซีอ๋องเสวยราชสมบัติได้ยี่สิบหกปี (พ.ศ. ๓๒๑) จึงเสด็จไปประพาสโดยทางชลมารค พอเกิดพายุหนักคลื่นใหญ่ พระเจ้าจิ๋นซีอ๋องกลัวเรือพระที่นั่งจะล่ม จึงเอาตราหยกนี้ทิ้งลงในแม่น้ำพายุและคลื่นก็สงบไป ครั้นอยู่มาอีกแปดปี พระเจ้าจิ๋นซีอ๋องเสด็จไปประพาสทางโดยสถลมารค มีผู้หนึ่งเอาตราหยกนี้มาถวายต่อพระหัตถ์ แล้วผู้นั้นก็หายไป ครั้นพระเจ้าจิ๋นซีอ๋องเสด็จกลับเข้ามาถึงวงก็สวรรคต(๑) จูเอ๋งจึงเอาตรานี้มาถวายพระเจ้าฮั่นโกโจ ครั้นอองมังเป็นกบฏ นางตังไทฮอจึงเอาตรานี้ทิ้งเอาอองสิมโซเสี้ยมทหารอองมัง ไปถูกผนังตึกเหลี่ยมนั้นจึงลิไป แล้วให้เอาทองคำทำเหลี่ยมตราเข้าไว้ ครั้นพระเจ้าฮั่นกองบูได้ตราดวงนี้ จึงได้เสวยราชย์ต่อ ๆ มา ครั้นเพลิงไหม้วังพวกขันทีจึงพาหองจูเปียนกับหองจูเหียบหนีเพลิงไป ครั้นกลับเข้ามาจึงให้คนค้นดูทรัพย์สิ่งของในท้องพระคลังนั้นก็ยังคงอยู่สิ้น แต่ตราหยกดวงนี้หายไป ก็ซึ่งท่านมาได้ตราสำหรับราชการนี้ เห็นว่าราชสมบัติจะได้แก่ท่านเป็นมั่นคง ขอให้ท่านยกกลับไปเมืองกังตั๋ง จึงจะได้คิดการใหญ่สืบไป

ฝ่ายซุนเกี๋ยนได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีนัก จึงว่าพรุ่งนี้เราจะลาอ้วนเสี้ยวว่าป่วยจะกลับไป แล้วกำชับทหารทั้งปวงว่า อย่าให้บอกกล่าวแก่ผู้ใดให้ปรากฏ ในขณะเวลากลางคืนนั้น ทหารซุนเกี๋ยนคนหนึ่งซึ่งรู้เห็น คิดเอาใจออกหากซุนเกี๋ยน จึงเอาเนื้อความไปบอกแก่อ้วนเสี้ยว ๆ

---

(๑) พระเจ้าจิ๋นอ๋องกับพระเจ้าจิ๋นซีอ๋ององค์เดียวกัน

จึงเอาตัวทหารนั้นไว้ แล้วปูนบำเหน็จให้เป็นอันมาก ครั้นเวลารุ่งเช้า ซุนเกี๋ยนจึงไปบอกแก่อ้วนเสี้ยวว่า ข้าพเจ้าป่วยจะขอลาไปอยู่รักษาตัว ณ เมืองเตียงสา อ้วนเสี้ยวหัวเราะแล้วตอบว่า ข้าพเจ้าทราบแล้วซึ่งท่านว่าป่วยจะไปรักษาตัวนั้น เพราะได้ตราหยกสำหรับราชสมบัติหรือ

ซุนเกี๋ยนได้ฟังดังนั้นทำเป็นตกใจจึงถามว่า ผู้ใดมาแจ้งเนื้อความแก่ท่านฉะนี้ อ้วนเสี้ยวจึงตอบว่า เราทั้งปวงคิดกันมาหวังจะล้างศัตรูราชสมบัติเสีย ซึ่งท่านได้ตราหยกสำหรับพระมหากษัตริย์ไว้ จงเอามาให้เราซึ่งเป็นนายทัพผู้ใหญ่ ถ้าสำเร็จราชการแล้วจะได้ถวายพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้เสวยราชสมบัติสืบไป ซึ่งท่านได้ตราไว้แล้วบิดเนื้อความเสียจะพาเอาไปนั้น ท่านคิดจะเอาราชสมบัติหรือ ซุนเกี๋ยนจึงว่าข้าพเจ้าไม่ได้ตราไว้ เป็นไฉนท่านมาขึ้นว่าดังนี้เล่า อ้วนเสี้ยวจึงตอบว่า เรารู้ว่าได้ไว้เป็นมั่นคง จงเร่งเอามาให้เราเสีย ถ้ามิฟังเราก็จะวุ่นวายกันขึ้น

ฝ่ายซุนเกี๋ยนจึงเอามือชี้ฟ้าแล้วสาบานว่า ถ้าข้าพเจ้าได้ตราหยกไว้แล้ว ขอให้ข้าพเจ้าตายด้วยสายฟ้าและอาวุธต่าง ๆ เถิด หัวเมืองทั้งปวงจึงห้ามอ้วนเสี้ยวว่า ซุนเกี๋ยนสาบานแล้วก็แล้วกันไปเถิด อ้วนเสี้ยวจึงให้เอาทหารซุนเกี๋ยนซึ่งมาบอกเนื้อความนั้นออกมา แล้วจึงถามซุนเกี๋ยนว่าเมื่อท่านให้ทหารทั้งปวงลงไปล้วงในบ่อนั้นได้ตราขึ้นมานี้ ทหารคนนี้ได้ไปด้วยท่านหรือไม่ ซุนเกี๋ยนเห็นทหารของตัวก็รู้ว่าเอาเนื้อความมาบอกแก่อ้วนเสี้ยว ซุนเกี๋ยนก็โกรธชักกระบี่ออกจะฟันทหารคนนั้นเสีย อ้วนเสี้ยวเห็นดังนั้นจึงชักกระบี่ออกยืนขวางหน้าไว้แล้วว่า ถ้าตัวท่านฆ่าทหารคนนี้เสีย เราก็จะฆ่าตัวท่านเสียเหมือนกัน

ฝ่ายงันเหลียงกับบุนทิวทหารอ้วนเสี้ยวซึ่งยืนอยู่ข้างหลังเห็นดังนั้นก็

ถอดกระบี่ออกไว้ ข้างเทียเภา อุยกาย อั้นต๋ง ทหารฝ่ายซุนเกี๋ยนก็ชักกระบี่ออกคอยท่าอยู่

ฝ่ายหัวเมืองทั้งปวงเห็นดังนั้น ก็ออกไปห้ามเสียทั้งสองข้าง แลซุนเกี๋ยนก็ขึ้นม้ากลับมา ณ ที่ชุมนุม ก็จัดแจงทหารทั้งปวงพร้อมแล้วจึงยกออกจากเมืองลกเอี๋ยง

ครั้นอ้วนเสี้ยวรู้ดังนั้นก็แต่งหนังสือบอกเนื้อความนั้นให้ม้าใช้ถือไปถึงเล่าเปี่ยวเจ้าเมืองเกงจิ๋วว่า ให้เล่าเปี่ยวคุมทหารออกสกัดรบชิงเอาตราหยกซึ่งซุนเกี๋ยนพาหนีไปนั้นไว้ถวายพระเจ้าเหี้ยนเต้จงได้ ครั้นเวลารุ่งเช้ากองม้าใช้ซึ่งขึ้นไปสอดแนมนั้นกลับมาบอกอ้วนเสี้ยวว่า บัดนี้ทัพโจโฉซึ่งยกไปตามตั๋งโต๊ะนั้น แตกไปอยู่เมืองโห้ลาย อ้วนเสี้ยวแจ้งดังนั้นจึงแต่งทหารให้ไปรับโจโฉมา ณ เมืองลกเอี๋ยง แล้วให้แต่งโต๊ะเชิญโจโฉกับหัวเมืองทั้งปวงกินโต๊ะ ต่างคนถามข่าวโจโฉ ๆ ทอดใจใหญ่แล้วว่าเดิมข้าพเจ้าคิดอ่านเกลี้ยกล่อมผู้คน และบอกไปถึงท่านทั้งปวงว่า จะทำนุบำรุงการแผ่นดิน ท่านทั้งปวงเห็นด้วยจึงยกมาช่วยทำการ บัดนี้ตั๋งโต๊ะทิ้งเมืองหลวงเสีย พาพระเจ้าเหี้ยนเต้และอาณาประชาราษฎรไปข้างทิศตะวันตก ข้าพเจ้าได้ว่าให้ท่านทั้งปวงยกตามไป ท่านก็ไม่ยอม ข้าพเจ้ายกทหารตามไปได้รบพุ่งกันเป็นสามารถจนข้าพเจ้าเสียทีมาครั้งนี้ ข้าพเจ้าได้ความอัปยศนัก ท่านทั้งปวงจะคิดประการใด จงเร่งช่วยกันคิด อ้วนเสี้ยวและหัวเมืองทั้งปวงมิได้ตอบประการใด โจโฉจึงคิดว่าบรรดาหัวเมืองทั้งนี้ เห็นจะคิดเอาใจออกจากกันเป็นมั่นคง ถึงจะคิดการด้วยสืบไปก็เห็นจะไม่ตลอด โจโฉโกรธจึงออกมาจัดแจงทหาร แล้วก็ยกไปเมืองเอ๋งจิ๋ว และหัวเมืองทั้งนั้นก็กลับไปยังที่ชุมนุม และกองซุนจ้านจึงว่าแก่

เล่าปี่ กวนอู เตียวหุยว่า อ้วนเสี้ยวนี้ซึ่งจะคิดการใหญ่นั้นไม่ได้ นานไปเห็นจะมีอันตราย จะพากันได้ความลำบากเสีย เราจงพากันยกไปเมืองจะดีกว่า เล่าปี่ กวนอู เตียวหุย เห็นชอบด้วยกองซุนจ้าน ก็ยกทหารไปถึงเมืองเพงงวนก้วน เล่าปี่ก็ลาเข้าอยู่รักษาเมืองดังก่อน กองซุนจ้านก็ยกไปเมืองปักเป๋ง

ฝ่ายเล่าต้ายขาดเสบียง จึงให้ทหารไปยืมเสบียงเตียวเมาๆ ไม่ให้ เล่าต้ายโกรธ ครั้นเวลากลางคืนก็ยกทหารเข้าตีค่ายฆ่าเตียวเมาตาย และทหารเตียวเมานั้นก็มาเข้าด้วยเล่าต้ายสิ้น อ้วนเสี้ยวเห็นหัวเมืองทั้งปวงแก่งแย่งทำร้ายแก่กัน ที่ยกกลับไปก็มีบ้าง เห็นการจะทำไม่ตลอด อ้วนเสี้ยวก็คุมทหารยกไปเมืองโห้ลาย และหัวเมืองซึ่งยังอยู่นั้นต่างคนต่างยกกลับไปเมือง

ฝ่ายเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจิ๋วนั้น เป็นเชื้อพระเจ้าฮั่นโกโจมาแต่ก่อน และเล่าเปียวนั้นมีที่ปรึกษาเจ็ดคน ชื่อต้นเสียงชาวเมืองยีหลำหนึ่ง คงหลิบชาวเมืองโลก๊กหนึ่ง ห้วนขงชาวเมืองปุดไฮหนึ่ง เตียวลีชาวเมืองซันหยงหนึ่ง เตียวเคียมชาวเมืองซันหยงหนึ่ง หิงมติดชาวเมืองลำหยงหนึ่ง ห้วนหงชาวเมืองยีหลำหนึ่ง ทั้งเจ็ดคนนี้เป็นเพื่อนสนิทกันกับเล่าเปียวมาแต่ก่อน และมีทหารเอกสามคนชื่อ เก๊งเหลียง เก๊งอวด ชัวมอสามคนนี้เป็นชาวเมืองเอียงเปิ้ง

และเล่าเปียวครั้นแจ้งหนังสืออ้วนเสี้ยวซึ่งให้มานั้น จึงให้เก๊งอวดกับชัวมอคุมทหารหมื่นหนึ่ง ยกไปสกัดทางซึ่งซุนเกี๋ยนมา และเก๊งอวด

ขึ้นไปยืนอยู่หน้าทหารทั้งปวง ซุนเกี๋ยนจึงถามเก๋งอวดว่า ซึ่งท่านยกทหารมาสกัดทางไว้ทั้งนี้จะปรารถนาสิ่งอันใด เก๋งอวดจึงตอบว่า ตัวท่านเป็นข้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ ตัวก็ได้กินเบี้ยหวัดอยู่ และตัวพาเอาตราหยกสำหรับพระมหากษัตริย์มานั้น จะเอาไปคิดประการใด จงเอาตราส่งมาให้เรา ๆ จะเอาไปถวายพระเจ้าเหี้ยนเต้ ถ้าตัวมิให้เราก็ไม่เปิดทางให้ไป ซุนเกี๋ยนได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงให้อุยกายออกไปจะรบด้วยเก๋งอวด และชัวมอเห็นก็ขับม้าออกรบกับอุยกายได้เจ็ดเพลง อุยกายจึงเอากระบองเหล็กสี่เหลี่ยมตีถูกอกชัวมอ ๆ ชักม้าหนี ซุนเกี๋ยนจึงไล่พันทหารชัวมอไปถึงหน้าเมืองเกงจิ๋ว ซุนเกี๋ยนได้ยินเสียงม้าพ่อบนเนินเขา จึงแลเห็นเล่าเปียวยกทหารมาเป็นอันมาก ซุนเกี๋ยนคำนับเล่าเปียวแล้วจึงว่า ท่านเชื่อฟังหนังสืออ้วนเสี้ยวและยกทหารมาทำการทั้งนี้ เหมือนหนึ่งไม่เอ็นดูข้าพเจ้า เล่าเปียวจึงตอบว่า ซึ่งท่านพาเอาตราหยกมานี้จะคิดเป็นกบฏต่อแผ่นดินหรือ ซุนเกี๋ยนจึงว่าถ้าข้าพเจ้าได้ตราหยกมาเหมือนอ้วนเสี้ยวว่ามานั้น ขอให้ข้าพเจ้าตายด้วยอาวุธต่าง ๆ เถิด เล่าเปียวจึงว่าถ้าท่านจะให้เราสิ้นสงสัย จงเรียกทหารซึ่งสนิทของท่านมาให้เราค้นดูจนสิ้นทุกคนเราจึงจะเชื่อ ซุนเกี๋ยนได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึงว่าเราสาบานตัวแล้วยังไม่เชื่อเล่า ท่านจะมีฝีมือกล้าหาญประการใดเราจะขอลองดู เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นก็ยกทหารทำเป็นถอยมา ซุนเกี๋ยนขับม้าไล่ไปถึงเขาสองข้างทาง และทหารเล่าเปียวซึ่งซุ่มอยู่นั้นก็ออกรบกระหนาบ และชัวมอ เก๋งอวดซึ่งหนีซุนเกี๋ยนนั้น ก็ขับม้าคุมทหารอ้อมทางขึ้นไป ตีกระหนาบหลัง

ซุนเกี๋ยนลงมา เล่าเปียวก็ให้ทหารตีเป็นหน้ากระดานขึ้นไป ซุนเกี๋ยนนั้นรบอยู่กลางทหารเล่าเปียว และอุยกาย เทียเภา ฮันต๋ง เห็นเสียทหารเป็นอันมาก แล้วทหารเล่าเปียวล้อมซุนเกี๋ยนไว้ อุยกาย เทียเภา ฮันต๋ง จึงรบหักเข้าไปแก้ซุนเกี๋ยนออกมาได้ แล้วก็พาทหารซึ่งเหลือมานั้นยกไปเมืองกังตั๋ง แต่นั้นมาเล่าเปียวกับซุนเกี๋ยนก็มีใจพยาบาทกัน

ตอนที่ ๖

ขณะเมื่ออ้วนเสี้ยวยกทหารมาอยู่เมืองโห้ลายนั้นขาดเสบียง ฝ่ายฮันฮกเจ้าเมืองกิจิ๋วนั้นรู้ข่าว ก็จัดแจงเสบียงให้ทหารคุมไปให้แก่อ้วนเสี้ยว และห้องกีจึงว่าแก่อ้วนเสี้ยวว่า คนทั้งปวงก็ปรากฏอยู่ว่าท่านเป็นเชื้อขุนนางมาแต่ก่อน และท่านมาทำการทำนุบำรุงแผ่นดินครั้งนี้ ซึ่งจะมานั่งคอยกินให้ผู้อื่นส่งเสบียงนั้นเห็นไม่ควร ถ้าเขามิส่งก็จะขัดสนอยู่ และในเมืองกิจิ๋วนั้นทรัพย์สิ่งสินก็มั่งคั่งอาหารก็บริบูรณ์ ขอให้ยกทหารไปตีเอาเมืองกิจิ๋ว ถ้าได้แล้วท่านจงตั้งอยู่ในเมืองนั้น จะได้คิดราชการสืบไป อ้วนเสี้ยวได้ยินดังนั้นจึงตอบว่า เราก็คิดอยู่แต่ยังหาที่ที่จะทำมิได้ ห้องกีจึงว่าถ้าท่านคิดดังนั้นแล้ว ขอให้มีหนังสือลับไปถึงกองซุนจ้าน ให้ทหารเข้าตีเมืองกิจิ๋วด้านหนึ่ง ท่านจงยกเข้าตีกระหนาบด้านหนึ่ง ถ้าได้เมืองแล้ว แบ่งทรัพย์สินและเมืองให้กองซุนจ้านกึ่งหนึ่ง และฮันฮกนั้นเป็นคนหามีความคิดไม่ ถ้ารู้กิตติศัพท์ว่ากองซุนจ้านจะยกมาตี เห็นจะมีหนังสือมาถึงท่านให้ยกทหารไปช่วย ถ้าสมคิดเห็นเราจะได้เมืองกิจิ๋วโดยง่าย อ้วนเสี้ยวเห็นชอบด้วย จึงให้แต่งหนังสือลับไปให้กองซุนจ้านตามห้องกีว่า

ฝ่ายกองซุนจ้านรู้หนังสือนั้นก็มีความยินดี จึงบอกกำหนดซึ่งจะยกไปตีเมืองกิจิ๋วไปถึงอ้วนเสี้ยว แล้วจัดแจงเตรียมทหารไว้พร้อม อ้วนเสี้ยวแจ้งแล้วก็ให้แต่งหนังสือไปถึงฮันฮกว่า บัดนี้กองซุนจ้านมีหนังสือมาปรึกษาเรา ว่าจะยกไปตีเมืองกิจิ๋วจงได้ ฮันฮกแจ้งในหนังสืออ้วนเสี้ยวแล้วจึงปรึกษากับซุนซิมซินเป่งว่า กองซุนจ้านจะยกมาตีเมืองเรานี้ จะคิดประการใด

ซุนซิมจึงว่า ซึ่งกองซุนจ้านจะตีเอาเมืองเรานั้น เห็นจะยกทหารมาเป็นอันมาก แล้วเล่าปี่กวนอูเตียวหุยก็จะมาด้วย กำลังทหารเรานั้นน้อย เห็นจะสู้ไม่ได้ แล้วอ้วนเสี้ยวนั้นประกอบไปด้วยสติปัญญา แล้วมีทหารเอกทหารเลวเป็นอันมาก ขอให้มีหนังสือไปเชิญอ้วนเสี้ยวมาอยู่รักษาเมือง จะได้ช่วยกันคิดอ่านป้องกัน เห็นอ้วนเสี้ยวจะมีความเมตตาแก่ท่าน ซึ่งกองซุนจ้านจะยกมากระทำย่ำยีเมืองเรานั้นก็เกรงอ้วนเสี้ยวอยู่ ฮันฮกเห็นชอบด้วย จึงแต่งหนังสือจะให้กวนกี๋ถือไปเชิญอ้วนเสี้ยวตามคำซุนซิม และเก่งบูจึงว่าแก่ฮันฮกว่า อ้วนเสี้ยวนั้นเป็นคนสิ้นความคิดอยู่แล้ว ซึ่งได้ตั้งตัวเลี้ยงทหารอยู่ทุกวันนี้ก็เพราะท่านให้ส่งเสบียง อุปมาเหมือนทารก ถ้ามารดามิให้นมกินแล้วทารกนั้นก็จะสิ้นแรงไป ซึ่งท่านจะให้อ้วนเสี้ยวมาช่วยรักษาเมือง เหมือนจับเสือเอามาปล่อยไว้ในฝูงเนื้อ เนื้อทั้งปวงก็จะมีอันตรายเป็นมั่นคง ขอท่านดำริดูจงควร ฮันฮกจึงตอบว่า ตัวเราเมื่อแรกจะได้เป็นขุนนางก็เพราะแซ่อ้วนว่ากล่าวจึงได้มาเป็นเจ้าเมือง เราเห็นว่าสติปัญญาอ้วนเสี้ยวดีกว่าเรา อนึ่งโบราณว่าไว้ ถ้าเห็นผู้ใดมีสติปัญญาก็ให้ผู้ความคิดน้อยคำนับผู้มีปัญญา และท่านมาทักเราให้ผิดโบราณดังนี้เราไม่เห็นด้วย แล้วก็สั่งให้กวนกี๋ถือหนังสือไปเชิญอ้วนเสี้ยว

มา เก๋งบูได้ยินดังนั้นก็ทอดใจใหญ่ แล้วว่าเมืองกีจิ๋วจะสูญเสียครั้งนี้เป็นมั่นคง เก๋งบูกับขุนนางสามสิบสองคนก็ลาออกจากราชการ แต่เก๋งบูก้วนซุนนั้นไปยืนแอบประตูคอยอ้วนเสี้ยวอยู่

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวครั้นแจ้งในหนังสือฮันฮกนั้นแล้ว ก็จัดแจงทหารแล้วยกไปเมืองกีจิ๋ว และอ้วนเสี้ยวนั้นจะเข้าประตูเมือง เก๋งบูก้วนซุนชักกระบี่ออกจะฟันอ้วนเสี้ยว งันเหลียงบุนทิวเห็นดังนั้น จึงถอดกระบี่วิ่งเข้ารับ แล้วฟันเก๋งบูกับก้วนซุนตาย อ้วนเสี้ยวก็ยกทหารเข้าไปในเมือง ฮันฮกจึงออกมารับแล้วพาเข้าไปที่อยู่ อ้วนเสี้ยวจึงตั้งฮันฮกเป็นบูจงกุ๋น แปลภาษาไทยว่าเป็นนายทหารเอก แล้วให้ถอดขุนนางในเมืองเสีย จึงให้เอาเตียนห้องหนึ่ง โจสิวหนึ่ง เคาสิวหนึ่ง ห้องกีหนึ่ง ซึ่งเป็นทหารของอ้วนเสี้ยวนั้นมาเป็นขุนนาง ในขณะนั้นราชการในเมืองกีจิ๋วก็สิทธิ์ขาดอยู่ในอ้วนเสี้ยวสิ้น และฮันฮกเห็นดังนั้นก็คิดสะดุ้งใจว่า ซึ่งอ้วนเสี้ยวมาทำทั้งนี้ก็เพราะเราคิดผิด ซึ่งจะอยู่ในเมืองนี้กับอ้วนเสี้ยวสืบไปเมื่อหน้าเห็นจะเกิดอันตรายเป็นมั่นคง ฮันฮกก็ทิ้งบุตรภรรยาเสีย หนีไปเมืองตันลิวแต่ตัวผู้เดียว

ฝ่ายกองซุนจ้านครั้นรู้ข่าวว่าอ้วนเสี้ยวได้เมืองกีจิ๋วแล้ว ก็ให้กองซุนอวดผู้น้องไปว่าแก่อ้วนเสี้ยวว่า จะปันเอาทรัพย์สิ่งสินและเมืองกึ่งหนึ่ง ตามซึ่งให้หนังสือมาสัญญาไว้นั้น อ้วนเสี้ยวจึงตอบว่าให้ไปเชิญกองซุนจ้านผู้พี่ท่านมาเถิด กองซุนอวดกลับไปถึงกลางทาง พอพบทัพสองข้างทางร้องว่า กูเป็นทหารมหาอุปราช แล้วเอาเกาทัณฑ์ยิงถูกกองซุนอวดตาย และทหารกองซุนอวดซึ่งมาด้วยกองซุนอวดนั้น ก็หนีเอาเนื้อความทั้งนั้นไปบอกแก่กองซุนจ้าน ๆ ได้ฟังดังนั้นก็โกรธ แล้วว่า

อ้วนเสี้ยวได้เมืองกิจิ๋วแล้วแต่งเป็นกลอุบาย ให้ทหารมาซุ่มคอยฆ่ากองซุนอวดผู้น้องเราเสีย แล้วแกล้งประกาศว่าเป็นทหารตั๋งโต๊ะ และอ้วนเสี้ยวทำทั้งนี้กูมีความแค้นนัก ถ้ากูแก้แค้นอ้วนเสี้ยวไม่ได้ก็เหมือนหนึ่งมิใช่ชาติทหาร แล้วกองซุนจ้านจัดแจงทหารสิ้นทั้งเมืองพร้อม ก็ยกไปรบด้วยอ้วนเสี้ยว

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวรู้ข่าวดังนั้นก็ให้ตรวจตราทหารเสร็จ แล้วก็ยกออกจากเมืองไปตั้งรับอยู่ ณ ตำบลแม่น้ำพวนโห้ฟากตะวันตก และแม่น้ำนั้นมีสะพานศิลาอยู่ กองซุนจ้านเห็นกองทัพอ้วนเสี้ยวยกมา จึงขี่ม้าขึ้นสะพานแล้วร้องว่าแก่อ้วนเสี้ยวว่า ตัวมึงไม่รักษาสัตย์มาล่อลวงกู แล้วซ้ำฆ่ากองซุนอวดผู้น้องกูเสีย อ้วนเสี้ยวได้ยินดังนั้นจึงขี่ม้าขึ้นสะพานแล้วจึงตอบว่า ฮันฮกเป็นคนโฉดหาความคิดมิได้ ยกเมืองกิจิ๋วให้แก่เรา และท่านจะมาชุบมือเอาส่วนนั้นไม่ควร กองซุนจ้านจึงตอบว่า หัวเมืองทั้งปวงปรึกษากันเห็นว่ามึงสัตย์ซื่อ จึงตั้งให้เป็นนายทัพผู้ใหญ่ บัดนี้กูเห็นใจมึงดังสัตว์เดียรัจฉาน ซึ่งอยู่ในบ้านเมืองนั้นไม่ควร อ้วนเสี้ยวได้ยินก็โกรธ จึงถามทหารว่าใครจะอาสาออกไปจับกองซุนจ้านมาให้เราได้บ้าง บุนทิวก็รับอาสา รำทวนขับม้าข้ามสะพานไป กองซุนจ้านชักม้าถอยลงมายืนอยู่ที่แผ่นดิน ครั้นบุนทิวมาถึงก็เข้ารบกันได้เก้าเพลงสิบเพลง กองซุนจ้านกำลังน้อยก็ขับม้าหนีเข้าปนอยู่กับพวกทหาร บุนทิวจึงขับม้าไล่เข้าไป และทหารทั้งปวงแตกกระจายไป และทหารเอกกองซุนจ้านสี่คนขับม้าประดากันเข้ารบด้วยบุนทิว ๆ เอาทวนแทงถูกทหารตกม้าตายคนหนึ่ง ทหารสามคนก็ขับม้าหนี บุนทิวขับม้าไล่ตามแล้วผละเสีย จึงขับม้าตรงเข้าจะแทงเอากองซุนจ้าน ๆ ขับม้าหนีฝ่าเข้าป่าไปเป็นหลายตำบล

กองซุนจ้านรบกับอ้วนเสี้ยว ที่ตำบลแม่น้ำพวนโห้

ซุนเกี๋ยนยกทัพข้ามแม่น้ำไปรบเล่าเปียว

บุนทิวขับม้าตามแล้วร้องว่า เร่งลงจากม้าเราจะจับเอาไปเป็น ชีวิตท่านจะรอดอยู่ ถ้าจะขืนควบม้าหนีไป เราจะเอาทวนแทงให้ตกม้าตาย กองซุนจ้านได้ยินดังนั้นก็ขับม้าหนี เกาทัณฑ์และอาวุธกับหมวกที่ใส่นั้นก็พลัดตกไปสิ้น ครั้นมาถึงเนินเขาแห่งหนึ่ง ม้านั้นก็สะดุดเอาก้อนศิลาล้มลง บุนทิวเงื้อทวนจะแทงกองซุนจ้าน ฝ่ายจูล่งเห็นดังนั้นก็ขับม้ารำทวนออกสกัดหน้าบุนทิวไว้ และกองซุนจ้านนั้นก็หนีเข้าซ่อนอยู่ในเงื้อมเขาได้ จูล่งกับบุนทิวรบกันถึงหกสิบเพลงมิได้แพ้ชนะกัน พอเหล่าทหารกองซุนจ้านซึ่งแตกนั้น คุมกันไล่ตามมาทันเข้าล้อมบุนทิวไว้ บุนทิวเห็นจะเสียทีก็ขับม้าฝ่าออกมาได้ แล้วหนีกลับไป กองซุนจ้านจึงออกมาจากเงื้อมเขาเห็นทหารคนนั้นสูงประมาณหกศอก หน้าผากและคิ้วใหญ่ตาโต จึงถามว่าท่านนี้ชื่อใด มาช่วยเรานี้ขอบใจนัก จูล่งย่อตัวลงคำนับแล้วว่าข้าพเจ้าชื่อจูล่ง แซ่เตียว อยู่ ณ เมืองเซียงสัน แต่ก่อนนั้นข้าพเจ้าอยู่ด้วยอ้วนเสี้ยว ข้าพเจ้าเห็นว่าอ้วนเสี้ยวเป็นคนมิพยศหยาบช้ามิได้รักษาสัตย์ ข้าพเจ้าจึงหนีมาพึ่งอยู่ด้วยท่าน พอมาพบที่กลางทางนี้ กองซุนจ้านได้ฟังดังนั้นมีความยินดีนัก จึงขึ้นขี่ม้าตัวหนึ่งแล้วพาจูล่งกับทหารทั้งปวงยกกลับไป ณ ค่ายริมแม่น้ำ

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวครั้นเห็นดังนั้น ก็ให้งันเหลียงบุนทิวคุมทหารเกาทัณฑ์นายละพัน ให้แยกเป็นสองกองซุ่มอยู่ต้นสะพาน ถ้าได้ยินเสียงประทัดสัญญาแล้วก็ให้ยิงระดมทั้งซ้ายขวา แล้วให้จูกยีคุมทหารเกาทัณฑ์แปดร้อย กับทหารเลวหมื่นห้าพันเป็นกองหน้าออกรบล่อ อ้วนเสี้ยวนั้นคุมทหารประมาณห้าหมื่นเป็นกองหลวง ครั้นจัดแจงเสร็จก็ให้ทหารทั้งปวงสงบอยู่

ฝ่ายกองซุนจ้านให้ยำกั่งคุมทหารเป็นกองหน้า แล้วให้จัดทหารเป็นปีกซ้ายปีกขวา และกองซุนจ้านนั้นยังไม่รู้จักน้ำใจจูล่ง จึงให้จูล่งคุมทหารเป็นกองหลัง แล้วให้เอาธงเป็นตัวอักษรปักทองว่าชวยกี๋ ภาษาไทยว่าธงสำหรับแม่ทัพ แล้วก็ยกทหารขึ้นตั้งเป็นกระบวนอยู่บนสะพานศิลานั้น จึงให้ทหารทั้งปวงตีฆ้องกลองม้าพ่อ แล้วโห่ร้องแต่เช้าจนเที่ยง ทหารในกองทัพอ้วนเสี้ยวนั้นยังสงบอยู่ ยำกั่งซึ่งเป็นกองหน้ากองซุนจ้านเห็นดังนั้น ก็ยกทหารรุกจะข้ามไป

ฝ่ายจิกยี่กองหน้าอ้วนเสี้ยว คุมทหารรบล่อถอยมาถึงต้นสะพานเห็นได้ทีแล้วจึงจุดประทัดสัญญาขึ้น และทหารเกาทัณฑ์แปดร้อยนั้นก็ยิงระดมเป็นสามารถ ยำกั่งเห็นจะต้านทานมิได้ และทหารทั้งปวงก็รวนจะถอยออกมา จิกยี่เห็นดังนั้นจึงขับม้ารำง้าวเข้าไล่รบด้วยยำกั่งได้ห้าเพลงก็เอาง้าวฟันถูกยำกั่งตกม้าตาย ปีกซ้ายปีกขวากองซุนจ้านยกทหารจะเข้าช่วยรุมแก้กัน งันเหลียงบุนทิวคุมทหารซ้ายขวาซึ่งซุ่มอยู่ต้นสะพานนั้น ก็ให้ทหารยิงเกาทัณฑ์กราดไว้ ทหารกองซุนจ้านเข้าช่วยมิได้ จิกยี่คุมทหารทั้งปวงไล่ฟันไปถึงหน้าม้ากองซุนจ้าน แล้วจึงเอากระบี่ฟันธงนั้นหักลง กองซุนจ้านเห็นจะทานมิได้ก็คุมทหารกลับหน้าลงจากสะพานหนีไป จิกยี่นั้นขับม้าคุมทหารไล่ฟันตะลุมบอน ทหารกองซุนจ้านแตกกระจัดกระจายไป

ขณะนั้นจูล่งซึ่งเป็นกองหลังเห็นดังนั้น จึงขับม้าเข้ารบด้วยจิกยี่ได้ห้าเพลง ก็เอาทวนแทงจิกยี่ตกม้าตาย แล้วจูล่งขับม้าเข้าไล่แทงอยู่ในกลางทหารจิกยี่ จูล่งขับม้าไปข้างขวาก็ขวาแตก ไปข้างซ้ายก็ซ้ายแตก

หาผู้ใดจะต้านทานมิได้ กองซุนจ้านเห็นดังนั้นก็คุมทหารกลับเข้ามาช่วยจูล่งรบทหารจีกยีก็แตกไป

ขณะเมื่อจีกยีพ้นธงสำหรับแม่ทัพหัก กองซุนจ้านแตกลงไปจากสะพานนั้น มีทหารคนหนึ่งมาบอกอ้วนเสี้ยวว่า ทัพกองซุนจ้านแตกแล้ว อ้วนเสี้ยวได้ยินดังนั้นมีความยินดีนัก จึงพาเตียนห้องกับทหารถือทวนประมาณสามร้อย ถือเกาทัณฑ์ห้าสิบ ออกมาแลดูนอกค่ายเห็นสมคำทหารมาบอก อ้วนเสี้ยวก็ตบมือหัวเราะแล้วว่า กองซุนจ้านนั้นเป็นคนหาชำนาญศึกไม่ แต่เราคิดทำเพียงนี้ก็รบแตก อ้วนเสี้ยวก็มิใจประมาท

ฝ่ายจูล่งกับกองซุนจ้านรีบยกทหารข้ามสะพานไป แต่จูล่งนั้นขับม้าเข้าไล่แทงทหารอ้วนเสี้ยวตายเป็นหลายคน กองซุนจ้านก็รีบยกทหารเข้าวกหลังอ้วนเสี้ยวไว้ แล้วยิงเกาทัณฑ์ระดมไป

เตียนห้องเห็นดังนั้นก็ตกใจ จึงว่าแก่อ้วนเสี้ยวว่า ครั้งนี้จะเสียทีแก่ศัตรู ท่านจงเข้าแอบอยู่ริมตลิ่งหนีให้พ้นภัย อ้วนเสี้ยวจึงตอบว่าเป็นชาติทหารจะกลัวตายไย แล้วร้องให้ทหารทั้งปวงเข้ารบพุ่งต้านทานไว้ เหล่าทหารทั้งปวงนั้นก็รบพุ่งป้องกันเป็นสามารถ และงันเหลียงเห็นกองซุนจ้านกับจูล่งเข้ารบอยู่ ก็คุมทหารตีกระหนาบหลังเข้าด้านหนึ่งทหารอ้วนเสี้ยวที่แต่งให้รบล่อซึ่งแตกไปนั้น ครั้นกลับมาเห็นก็คุมกันเข้าตีกระหนาบไว้อีกด้านหนึ่ง จูล่งรบอยู่ในทัพกระหนาบเห็นจะทานมิได้ ก็พากองซุนจ้านกับทหารรบฝ่าออกมาจะข้ามสะพานไป อ้วนเสี้ยวและงันเหลียงก็คุมทหารไล่ไปถึงต้นสะพาน ได้ฆ่าฟันทหารกองซุนจ้านตกน้ำตายเป็นอันมาก อ้วนเสี้ยวกับงันเหลียงคุมทหารข้ามสะพานไล่กองซุนจ้านจูล่งไป ทางประมาณห้าสิบเส้น

ขณะนั้นเล่าปี่รู้ข่าว จึงพากวนอูเตียวหุยกับทหารทั้งปวงยกมาจะช่วยกองซุนจ้าน พอเห็นอ้วนเสียวไล่กองซุนจ้านมาถึงเนินเขา เล่าปี่กวนอูเตียวหุยก็ขับม้ารบสกัดหน้าม้าอ้วนเสียวไว้ ฝ่ายอ้วนเสียวเห็นเล่าปี่กวนอูเตียวหุยขวางหน้าม้าเข้ารบดังนั้นก็ตกใจหาสติมิได้ ง้าวซึ่งถืออยู่นั้นก็พลัดตกลงจากมือ แล้วขับม้าถอยหลังข้ามไป ณ ค่าย

ฝ่ายกองซุนจ้านครั้นเห็นเล่าปี่กับกวนอูเตียวหุยมาช่วย ก็มีความยินดี จึงพากันกลับมาถึงค่าย แล้วกองซุนจ้านจึงบอกแก่เล่าปี่ว่า ครั้งหนึ่งบุนทิวทหารอ้วนเสียวไล่เรามา หากว่าจูล่งออกช่วยเราจึงรอด ครั้งนี้อ้วนเสียวไล่เรามาหากว่าท่านมาทันได้รบพุ่งป้องกันไว้ เราจึงได้รอดชีวิตเพราะท่าน แล้วเรียกจูล่งมาให้รู้จักกับเล่าปี่ไว้ เล่าปี่เห็นรูปร่างจูล่งนั้นสมเป็นทหารก็มีความรักใคร่จูล่งเป็นอันมาก แล้วกองซุนจ้านกับอ้วนเสียวก็ให้ทหารตั้งมั่นประชิดกันอยู่คนละฟากน้ำประมาณเดือนเศษ

ขณะนั้นมีคนหนึ่งเอาข่าวขึ้นไปบอกลิยู ณ เมืองเตียงอัน ตามซึ่งอ้วนเสียวกับกองซุนจ้านตั้งรบกันอยู่นั้นทุกประการ ลิยูจึงเอาเนื้อความนั้นแจ้งแก่ตั๋งโต๊ะ ๆ รู้ดังนั้นจึงว่าแก่ลิยูว่า ซึ่งอ้วนเสียวกับกองซุนจ้านต่างมีกำลังรบกันอยู่ดังนี้เราจะคิดประการใด ลิยูจึงว่าอ้วนเสียวกับกองซุนจ้านก็มีฝีมือรบพุ่งเข้มแข็ง ตั้งรบกันอยู่ตำบลแม่น้ำพวนโห้ ถ้าผู้ใดมีชัยชนะผู้นั้นก็จะกำเริบขึ้น นานไปก็จะเคืองใจท่าน ขอให้มีหนังสือรับสั่งพระเจ้าเหียนเต้ไปห้ามเสียทั้งสองฝ่ายให้เป็นไมตรีกัน นานไปอ้วนเสียวกับกองซุนจ้านก็จะอยู่ในบังคับบัญชาท่าน ตั๋งโต๊ะเห็นชอบด้วย จึงแต่งเป็นหนังสือรับสั่ง

พระเจ้าเหี้ยนเต้ส่องฉบับตามคำลิยูว่า แล้วให้เตียวกิ๊กับม้าหยิดถือไปให้แก่อ้วนเสี้ยวกองซุนจ้าน

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวครั้นรู้ข่าวจึงออกมาคำนับหนังสือรับสั่ง แล้วรับเข้าไปในค่าย ครั้นดูแจ้งในหนังสือรับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ แล้วก็ทำตามรับสั่ง และเตียวกิ๊กับม้าหยิดก็พากันเอาหนังสือฉบับหนึ่งข้ามไปให้กองซุนจ้าน ณ ค่าย กองซุนจ้านเห็นหนังสือก็ฟังตามรับสั่ง แล้วกองซุนจ้านให้ทหารเอาข้อรับสั่งไปเจรจาแก่อ้วนเสี้ยว ๆ ก็ยอม แล้วเตียวกิ๊กับม้าหยิดเอาเนื้อความลับขึ้นไปแจ้ง ณ เมืองเตียงอัน อ้วนเสี้ยวก็ยกทหารกลับเข้าเมือง

ฝ่ายกองซุนจ้านจัดแจงทหารแล้ว พาเล่าปี่จูล่งเลิกทัพกลับไปเมือง ครั้นถึงเมืองเพงงวนก้วน จึงให้เล่าปี่เข้าอยู่รักษาเมืองดังแต่ก่อน เล่าปี่กวนอูเตียวหุยก็ลากองซุนจ้านจะเข้าไปในเมือง จูล่งจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า แต่ก่อนข้าพเจ้าเห็นว่าอ้วนเสี้ยวเป็นคนหยาบช้า ข้าพเจ้าจึงมาอยู่ด้วยกองซุนจ้าน บัดนี้ก็เห็นว่ากองซุนจ้านนี้หาความคิดมิได้ ข้าพเจ้าจึงมีความลำบากใจ ครั้นมาเห็นท่านค่อยมีสติปัญญา คิดว่าจะทำราชการด้วยก็ต่างคนต่างอยู่ มิรู้ที่จะทำประการใด เล่าปี่จึงตอบเอาใจจูล่งว่า ท่านกับเรารู้จักกันไว้ครั้งนี้ก็เป็นคนสนิทกัน จงค่อยอยู่กับกองซุนจ้านก่อนเถิด ถ้าชีวิตมิตายสืบไปภายหน้า ท่านจะได้ทำราชการด้วยเราเป็นมั่นคง จงจำคำนี้ไว้อย่าลืม แล้วเล่าปี่ยุดมือจูล่งเข้าแล้วก็มีใจเศร้าโศก จูล่งนั้นก็ร้องไห้รักเล่าปี่ แล้วเล่าปี่ลาจูล่งยกทหารเข้าไปเมืองเพงงวนก้วน กองซุนจ้านก็พาจูล่งยกไปยังเมืองปักเป๋ง

ฝ่ายอ้วนสุดเจ้าเมืองลำหยง ครั้นรู้ข่าวว่าอ้วนเสี้ยวผู้พี่ได้เมืองกิจิ๋วจึงแต่งหนังสือให้ทหารถือไปขอม้าแก่อ้วนเสี้ยวพันหนึ่ง อ้วนเสี้ยวมิได้ยอม

ให้ดังปรารถนา อ้วนสุดโกรธพยาบาทอ้วนเสี้ยวผู้พี่ แล้วอ้วนสุดให้มีหนังสือไปขอเสบียงเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจิ๋ว เล่าเปียวมิได้ให้เสบียงมา อ้วนสุดโกรธมีใจพยาบาทเป็นอันมาก แล้วอ้วนสุดก็แต่งหนังสือไปถึงซุนเกี๋ยนซึ่งอยู่ ณ เมืองกังตั๋งว่า เล่าเปียวคุมทหารออกสกัดรบชิงเอาตราหยกนั้นก็เพราะอ้วนเสี้ยวพี่เราให้หนังสือไป บัดนี้อ้วนเสี้ยวกับเล่าเปียวคิดกันจะไปตีเอาเมืองกังตั๋งชิงเอาตราหยกให้จงได้ ซึ่งท่านจะนอนใจอยู่นั้นไม่ควร จงเร่งยกทหารไปตีเมืองเกงจิ๋ว เราจะช่วยแก้แค้นท่าน เราจะยกไปตีเมืองกิจิ๋วซึ่งอ้วนเสี้ยวอยู่นั้น

ฝ่ายซุนเกี๋ยนแจ้งในหนังสือนั้นแล้วก็มีความยินดี จึงปรึกษาด้วยทหารทั้งปวงว่าผู้ใดจะเห็นประการใด เทียเภาจึงว่าซึ่งอ้วนสุดให้หนังสือมาทั้งนี้จะเชื่อฟังยังมิได้ ด้วยอ้วนสุดนั้นเป็นคนหยาบช้า มักยุยงแต่จะให้ผู้อื่นผิดกัน แล้วอ้วนสุดก็เป็นน้องอ้วนเสี้ยว ซึ่งจะยกไปรบเมืองกิจิ๋วนั้นข้าพเจ้าเห็นไม่จริง ซุนเกี๋ยนจึงตอบว่า ซึ่งเทียเภาว่าทั้งนี้ก็ชอบอยู่ อันเล่าเปียวเป็นศัตรูเรา ถึงมาตรว่าอ้วนสุดจะไม่มีหนังสือมาถึงเรา ๆ ก็คิดอยู่ว่าจะยกทหารไปรบ และการทั้งนี้ใช่จะเห็นแก่ผู้ช่วยนั้นหามิได้ แล้วให้อุยกายไปจัดแจงเรือรบสรรพไปด้วยเครื่องศัสตราวุธ กับเรือใหญ่บรรทุกม้าและเสบียงอาหารให้พร้อมไว้จงมาก ถึงวันดีเมื่อใดจะได้ยกไปทำการสะดวก

ฝ่ายเรือกองตระเวนเมืองเกงจิ๋วรู้กิตติศัพท์ดังนั้น ก็เอาเนื้อความทั้งปวงไปแจ้งแก่เล่าเปียว ๆ จึงปรึกษาแก่ทหารทั้งนั้นว่า ซึ่งซุนเกี๋ยนจะยกทัพเรือมานั้นใครยังจะเห็นประการใดบ้าง เก๋งเหลียงจึงว่าซึ่งซุนเกี๋ยนจะยก

ข้ามทะเลมานั้น เห็นจะไม่สู้กับเราซึ่งอยู่บกได้ ด้วยส่งเสบียงกันยาก ขอให้เกณฑ์ทัพหองจอเจ้าเมืองกังแฮซึ่งขึ้นแก่เรานั้นเป็นทัพหน้า ท่านจงยกทหารเป็นทัพหลวง เล่าเปียวเห็นชอบด้วย ก็ให้เกณฑ์ทัพหองจอไปตั้งอยู่ปากน้ำฮวนเสีย แล้วจัดแจงทหารในเมืองเกงจิ๋ว เกณฑ์ไว้ตามคำเก็งเหลียงว่า

ฝ่ายซุนเกี๋ยนนั้นมีภรรยาสองคนเป็นพี่น้องร่วมท้องกัน พี่นั้นชื่อนางงอฮูหยิน น้องชื่องอยีฮูหยิน และนางผู้พี่นั้นมีบุตรชายสี่คน ชื่อซุนเซ็กหนึ่ง ซุนกวนหนึ่ง ซุนเสียงหนึ่ง ซุนของหนึ่ง นางผู้น้องนั้นมีบุตรชายชื่อซุนลองหนึ่ง บุตรหญิงชื่อซุนหยินหนึ่ง บุตรเลี้ยงนั้นชื่อกองเลหนึ่ง น้องซุนเกี๋ยนชื่อซุนแจ้งหนึ่ง ขณะเมื่อวันดีซุนเกี๋ยนลงเรือนั้น ซุนแจ้งผู้น้องพาบุตรซุนเกี๋ยนทั้งเจ็ดคนตามลงไปห้ามซุนเกี๋ยนว่า ครั้งนี้พระเจ้าเหี้ยนเต้ได้เสวยราชสมบัติ ราชการบ้านเมืองก็เป็นสิทธิอยู่กับตั๋งโต๊ะ ๆ ทำการหยาบช้า หัวเมืองทั้งปวงเกิดจลาจลแข็งเมืองขึ้น อาณาประชาราษฎรได้ความเดือดร้อนทั้งแผ่นดิน และในเมืองกังตั๋งนี้พึ่งจะสงบลง ซึ่งท่านจะยกทัพไปรบแก่เล่าเปียวนั้น ขอท่านจงตรึกตรองดูก่อน ซุนเกี๋ยนจึงตอบว่า แต่ก่อนมาตัวเราผู้เดียวก็ยังคิดตั้งตัวมาได้ ครั้งนี้เราได้ทหารไว้เป็นกำลังมาก และเล่าเปียวเป็นศัตรูเรา ครั้นเราจะนิ่งเสียไม่ไปทำการแก้แค้น ก็ดูเหมือนเป็นชายชาติทหารไม่มีฝีมือ

ฝ่ายซุนเซ็กจึงว่าซึ่งบิดามิฟังจะยกไปให้ได้ ข้าพเจ้าจะขอไปด้วย ซุนเกี๋ยนมีความรักรับซุนเซ็กลงเรือ แล้วยกทหารข้ามอ่าวทะเลไปถึงปากน้ำเมืองฮวนเสียต่อกันกับเมืองกังแฮ

ฝ่ายหองจอเจ้าเมืองกังแฮแจ้งในหนังสือซึ่งเล่าเปียวให้มา จึงจัดแจงทหารพร้อม แล้วก็ยกมาตั้งอยู่ปากน้ำเมืองฮวนเสีย ครั้นเห็นซุนเกี๋ยนยกทัพเรือมา ก็ให้ทหารทั้งปวงยิงเกาทัณฑ์เป็นอันมาก ซุนเกี๋ยนให้ทหารบังตัวลอยเรือล่อให้ยิงรบถึงสามวันสามคืน ทหารกองทัพเรือมิได้เป็นอันตราย หองจอนั้นให้ยิงระดมไปจนสิ้นลูกเกาทัณฑ์

ฝ่ายซุนเกี๋ยนเห็นเกาทัณฑ์สงบลง จึงให้ทหารชักเอาลูกเกาทัณฑ์ซึ่งติดเรือรบทั้งปวงนั้น นับได้ลูกเกาทัณฑ์ประมาณสิบห้าหมื่น

ขณะนั้นลมแปรเข้าฝั่ง ซุนเกี๋ยนจึงให้แจวเรือรบทั้งปวงเข้าไปถึงตลิ่ง แล้วเอาเกาทัณฑ์ระดมยิง ทหารหองจอสิ้นลูกเกาทัณฑ์แล้วเห็นจะต้านทานมิได้ ก็ยกถอยหนีเข้าเมืองฮวนเสีย และเทียเภาอุยกายเห็นดังนั้นก็คุมทหารเป็นสองกองไล่พ้นเข้าไปจนถึงประตูเมืองฮวนเสีย ซุนเกี๋ยนกับฮันต๋งคุมทหารหนุนขึ้นไปเป็นอันมาก ครั้นเห็นหองจอหนีเข้าในเมือง ก็ขับทหารไล่ตามเข้าไป หองจอจึงพาทหารหนีออกจากเมืองฮวนเสียไปเข้าเมืองเตงเซีย

ฝ่ายซุนเกี๋ยนเห็นดังนั้นจึงให้อุยกายกลับลงมารักษาเรือรบไว้ แล้วซุนเกี๋ยนก็รีบยกทหารตามหองจอไป

ฝ่ายหองจอเห็นซุนเกี๋ยนตามมาจะใกล้ถึงเชิงกำแพง ก็ยกทหารออกมาตั้งรับอยู่นอกประตูเมือง และซุนเกี๋ยนกับซุนเซ็กผู้บุตรขี่ม้าตามกันขึ้นไปยืนอยู่หน้าทหาร หองจอนั้นก็ขับม้าออกมายืนอยู่หน้าพลทั้งปวง และทหารสองคนชื่อเตียวเฮาชื่อตันเส็ง ตามออกมายืนอยู่ด้วย หองจอจึงร้องด่าซุนเกี๋ยนว่า มึงนี้อ้ายพวกโจรเมืองกังตั๋ง เป็นไฉนจึงบังอาจรุกล่วงมาถึงแดนพระเจ้าฮั่นโกโจ มึงไม่กลัวตายหรือ แล้วใช้ให้เตียวเฮาขับม้า

ออกรบ ซุนเกี๋ยนให้ฮันต๋งออกรบด้วยเตียวเฮาได้สามสิบเพลง ตันเส่งจึงขับม้าออกช่วยเตียวเฮา ซุนเซ็กเห็นดังนั้นจึงยิงด้วยเกาทัณฑ์ไปถูกหน้าผากตันเส่งตกม้าตาย เตียวเฮาเห็นตันเส่งตายก็สลดใจเสียทีฮันต๋งเอาง้าวฟันถูกเตียวเฮาตาย เทียเภาก็ขับม้าควบตรงเข้าไปจะจับหองจอ ๆ ตกใจถอดหมวกทิ้งเสีย แล้วโจนจากม้าหนีเข้าปลอมอยู่กับพวกทหาร ซุนเกี๋ยนก็คุมทหารทั้งปวงไล่ฟันทหารหองจอไปถึงตำบลฮั่นซุย หองจอหนีไปได้ ซุนเกี๋ยนจึงให้ทหารไปสั่งอุยกาย ให้คุมทหารเรือรบทั้งปวงขึ้นไปรับตำบลท่าฮั่นกั๋ง

ฝ่ายหองจอนั้นเสียทหารเป็นอันมาก ก็รีบหนีไปถึงเมืองเกงจิ๋วจึงเอาเนื้อความไปบอกแก่เล่าเปียว ๆ ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงปรึกษาแก่เก็งเหลียง ๆ จึงว่าซึ่งหองจอแตกมานั้น ฝ่ายทหารซุนเกี๋ยนก็มีใจกำเริบ ครั้นเราจะยกออกรบบัดนี้ก็เหมือนหนึ่งหักไฟหัวลม จำเราจะให้รักษาค่ายประตูหอรบไว้จงมั่นคงก่อน แล้วจึงให้มีหนังสือไปขอกองทัพอ้วนเสียวยกมาช่วย เห็นซุนเกี๋ยนจะไม่ทำสิ่งใดได้

ชัวมอจึงว่าซึ่งเก็งเหลียงว่านั้นไม่ชอบ ด้วยทัพซุนเกี๋ยนยกมาจะใกล้ถึงกำแพงอยู่แล้ว ๆ จะให้ขึ้นรักษาหน้าที่อยู่ จะให้มีหนังสือไปขอกองทัพอ้วนเสียวมาช่วยนั้นเห็นไม่ทันที ข้าพเจ้าจะขออาสายกทหารออกไปตีทัพซุนเกี๋ยน เล่าเปียวเห็นชอบด้วยจึงเกณฑ์ทหารให้หมื่นหนึ่ง ชัวมอก็คุมทหารไปถึงเขาฮีสัน แล้วจึงให้หยุดทัพตั้งมั่นไว้

ฝ่ายซุนเกี๋ยนมิได้รู้ว่าชัวมอมาตั้งอยู่ ก็ยกทหารรีบมาถึงเขาฮีสันข้างหนึ่ง ชัวมอรู้ก็ขึ้นม้าถือง้าวขึ้นมายืนอยู่หน้าทหาร ซุนเกี๋ยนเห็นชัวมอ

มาตั้งอยู่ดังนั้น จึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า ผู้ใดจะอาสาไปจับชัวมอพี่ภรรยาเล่าเปี่ยวมาให้เราได้

เทียเภาจึงรับอาสา แล้วขับม้ารำทวนออกไปรบด้วยชัวมอได้สิบเพลง ชัวมอเห็นจะสู้มิได้ก็ขับม้าหนี ซุนเกี๋ยนคุมทหารไล่แทงฟันทหารชัวมอล้มตายเปนอันมาก และชัวมอนั้นหนีเข้าในเมืองได้ จึงเอาเนื้อความแจ้งแก่เล่าเปี่ยว เก็งเหลียงจึงว่าแก่เล่าเปี่ยวว่า เพราะท่านไม่ฟังคำข้าพเจ้าจึงเสียทีแก่ข้าศึก ซึ่งชัวมอขันอาสาออกไปแล้วแตกเข้ามา ให้เสียทหารเปนอันมากนั้น ขอให้ตัดศีรษะชัวมอเสียบไว้จึงจะควร เล่าเปี่ยวได้ยินดังนั้นเพราะมีความรักนางชัวฮูหยินซึ่งเปนภรรยา ก็มิใจเมตตามิได้เอาโทษชัวมอ

ฝ่ายซุนเกี๋ยนจึงเกณฑ์ทหารทั้งปวงยกเข้าล้อมเมืองเกงจิ๋วไว้ ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเกิดพายุใหญ่พัดธงชัยสำหรับทัพซุนเกี๋ยนหัก ฮันต๋งเห็นดังนั้นจึงว่าแก่ซุนเกี๋ยนว่า บัดนี้บังเกิดอัศจรรย์เปนลางในกองทัพเรา ธงชัยจึงหัก ครั้นจะตั้งล้อมเมืองเกงจิ๋วไว้ฉะนี้ เหตุใหญ่ก็จะมีแก่ท่านเปนมั่นคง ขอให้เลิกทัพกลับไปเมืองกังตั๋ง ภายหลังจึงค่อยคิดการสืบไป ซุนเกี๋ยนตอบว่าซึ่งเรายกมาทำการสงครามครั้งนี้ ก็มีชัยชนะเปนหลายครั้ง จวนจะได้เมืองเกงจิ๋วอยู่วันนี้พรุ่งนี้แล้ว ซึ่งท่านจะสงสัยว่าเกิดลมพัดมาธงชัยจึงหักไปนั้นไม่ชอบ แล้วก็เร่งให้ทหารทั้งปวงทำลายกำแพงเมืองเกงจิ๋วให้ได้แต่ในเวลาค่ำวันนี้ ครั้นเวลาค่ำเก็งเหลียงเห็นดาวตกลงมา ก็ดูในตำราแจ้งแล้วจึงบอกแก่เล่าเปี่ยวว่า ข้าพเจ้าเห็นดาวดวงหนึ่งเศร้าหมองตกลงมา ครั้นดูในตำราเห็นว่าจะมีอันตรายแก่ซุนเกี๋ยนเปนมั่นคง ขอให้เร่งแต่งหนังสือไปขอกองทัพอ้วนเสียวยกมาตีซุนเกี๋ยนเปนทัพกระหนาบ

เล่าเปียวจึงว่าซึ่งจะให้ไปขอกองทัพอ้วนเสี้ยวเราก็เห็นชอบด้วย แต่บัดนี้ทัพซุนเกี๋ยนล้อมเมืองอยู่ จะหาผู้ใดซึ่งเข้มแข็งจะได้ถือหนังสือรบหักกองทัพซุนเกี๋ยนออกไปได้

ลิกิ๋งทหารเล่าเปียวคนหนึ่งรับอาสา เก๊งเหลียงจึงตอบว่าซึ่งท่านจะอาสานั้นเราขอบใจนัก แต่ท่านจงทำตามคำเรา เราจะเกณฑ์ทหารถือเกาทัณฑ์ให้ไปด้วยห้าร้อย ถ้าท่านรบหักออกไปได้แล้ว จงจัดทหารสองร้อยให้รีบไปซุ่มอยู่ท้ายเขาฮีสันร้อยหนึ่ง ร้อยหนึ่งให้ขึ้นไปซุ่มอยู่เนินเขา เก็บเอาก้อนศิลาเตรียมไว้จงมาก ถ้ากองทัพซุนเกี๋ยนตามรบท่านกับทหารสามร้อยนั้นให้สู้พลางหนีพลาง กว่าจะถึงเขาฮีสัน ทหารสองกองซึ่งซุ่มอยู่บนเนินเขาและป่าท้ายเขานั้น ได้ยิงเกาทัณฑ์ทิ้งก้อนศิลาแล้วเมื่อใด ท่านจึงจุดประทัดใหญ่ขึ้นสามนัด เราได้ยินเสียงประทัดแล้วจะยกทหารออกตามตีกระหนาบไป ถ้าข้าศึกมิได้ติดตาม ท่านจงรีบเอาหนังสือไปให้แก่อ้วนเสี้ยวจงได้ และในเวลากลางคืนวันนี้ก็เป็นเดือนมืดท่านจงคุมทหารรีบออกไป ลิกิ๋งก็รับคำเก๊งเหลียงแล้ว ลาเล่าเปียวคุมทหารถือเกาทัณฑ์ห้าร้อยเปิดประตูฝ่ายทิศตะวันออก รบหักออกไป แล้วให้ทหารสองร้อยนั้นไปซุ่มอยู่ ณ เขาฮีสันเป็นสองกองตามคำเก๊งเหลียงสั่ง

ฝ่ายซุนเกี๋ยนเห็นทหารในเมืองยกหักออกไป จึงขึ้นม้าถือง้าวแล้วพาทหารซึ่งสนิทนั้นสามสิบม้ายกตามไป และม้าซุนเกี๋ยนนั้นรีบไปทันม้าลิกิ๋งเข้าจึงร้องว่า มึงออกมาจากเมืองนี้จะหนีไปแห่งใด ลิกิ๋งได้ยินดังนั้นก็ชักม้ากลับหน้ามารบด้วยซุนเกี๋ยนได้ห้าเพลง แล้วขับม้าหนีไปทางที่ซุ่มทหารไว้สองกองนั้น ซุนเกี๋ยนก็ขับม้าตามไปถึงซอกเขา ครั้นไม่เห็นลิกิ๋งจึงชักม้ากลับหลังมาหาทหารสามสิบ พอได้ยินเสียงม้าพ้อและทหารบน

เนินเขาก็ทิ้งก้อนศิลาลงมา ทหารซึ่งซุ่มอยู่ท้ายเขาก็ยิงเกาทัณฑ์ระดมไป และซุนเกี๋ยนกับม้านั้นถูกเกาทัณฑ์และก้อนศิลาโลหิตไหลลงโทรมกาย ทั้งม้าทั้งคนก็ถึงแก่ความตายในซอกเขา เมื่อซุนเกี๋ยนตายนั้นอายุได้สามสิบปี

ลิกิ๋งเห็นดังนั้น ก็ขับทหารทั้งปวงมาสกัดฆ่าทหารซุนเกี๋ยนเสียทั้งสามสิบคน แล้วให้จุดประทัดใหญ่สัญญาขึ้นสามนัด ฝ่ายเก๋งเหลียงได้ยินเสียงประทัดสัญญา ก็ให้เก๋งอวดหนึ่ง หองจอหนึ่ง ชัวมอหนึ่ง คุมทหารคือออกไปเป็นสามด้าน และทหารซุนเกี๋ยนมิทันรู้ก็แตกตื่นล้มตายเป็นอันมาก

ฝ่ายอุยกายซึ่งอยู่รักษาเรือรบนั้น ครั้นได้ยินเสียงโห่ร้องอื้ออึงก็คุมทหารขึ้นมาจะช่วยรบ พอพบหองจอเจ้าเมืองกังแฮก็เข้ารบกันได้หกเพลงอุยกายจับหองจอได้

ฝ่ายเทียเภาซุนเซ็กไปตามซุนเกี๋ยน พอมาพบลิกิ๋งกับเทียเภารบกันได้ห้าเพลง เทียเภาเอาทวนแทงลิกิ๋งตกม้าตาย ในเวลากลางคืนนั้นทหารเล่าเปียวกับทหารซุนเกี๋ยนรบกันล้มตายเป็นอันมาก ทหารซึ่งลิกิ๋งคุมมานั้น ก็เอาศพซุนเกี๋ยนเข้าไปให้แก่เล่าเปียว ครั้นเวลารุ่งเช้าทหารเล่าเปียวก็พากันกลับเข้าเมือง

ฝ่ายซุนเซ็กกับเทียเภาครั้นมิได้พบซุนเกี๋ยน แล้วก็พาทหารใหญ่น้อยซึ่งแตกตื่นนั้นไปตั้งอยู่ที่ตำบลฮั่นซุย ในขณะนั้นทหารเลวคนหนึ่งเอาเนื้อความมาบอกแก่ซุนเซ็กว่า ซุนเกี๋ยนผู้เป็นบิดานั้นถูกเกาทัณฑ์ตายที่ซอกเขาฮีสัน ศพนั้นทหารเมืองเกงจิ๋วเอาไปให้แก่เล่าเปียวแล้ว

และซุนเซ็กได้ฟังดังนั้นก็ร้องไห้รักบิดา ครั้นคลายโศกแล้วจึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า บัดนี้ศพบิดาเราอยู่ในเมืองเกงจิ๋ว ซึ่งเราจะละเสีย

มิรบเอาเมืองนี้ให้ได้ก็ดูเหมือนหากตัญญูต่อบิดาเราไม่ อุยกายจึงว่าข้าพเจ้าจับหองจอเจ้าเมืองกังแฮไว้ได้ จำจะแต่งคนเข้าไปว่าแก่เล่าเปียวให้ส่งศพบิดาท่านออกมา เราจะส่งหองจอไปให้แก่เล่าเปียว และการซึ่งรบพุ่งกันนั้น ก็จะประนอมยอมเป็นไมตรีกัน เราจึงจะยกกลับไปเมืองกังตั๋ง

ฮวนกายจึงว่าข้าพเจ้ากับเล่าเปียวได้รู้จักกันมาแต่น้อย ข้าพเจ้าจะขออาสาไปว่าแก่เล่าเปียวตามคำอุยกาย ซุนเซ็กได้ฟังก็มีความยินดีนักจึงให้ฮวนกายไป และฮวนกายจึงเข้าไปหาเล่าเปียว แล้วจึงบอกแก่เล่าเปียวว่า บัดนี้ซุนเซ็กจะไม่ทำการสงครามกับท่านสืบไป ขอเอาศพซุนเกี๋ยนซึ่งเป็นบิดา ถ้าท่านยอมให้แล้วตัวหองจอซึ่งจับไว้ได้นั้นจะส่งเข้ามาให้ท่าน ซุนเซ็กก็จะเลิกทัพกลับไปเมือง เล่าเปียวจึงตอบว่าศพซุนเกี๋ยนซึ่งพวกทหารเอาเข้ามาให้เรานั้น เราก็ให้ตกแต่งไว้ตามประเพณีซึ่งซุนเซ็กให้มาว่านั้นเราก็จะยอม แต่สืบไปภายหน้าอย่าให้คิดล่วงเข้ามาทำอันตรายแก่เราเลย

เกงเหลียงจึงว่าแก่เล่าเปียวว่า ซึ่งท่านจะยอมให้ศพซุนเกี๋ยนไปนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย และซุนเกี๋ยนล่วงมาทำการครั้งนี้เพราะเป็นคนใจหยาบช้าจึงถึงแก่ความตาย และซุนเซ็กผู้บุตรนั้นก็ยังอ่อนความคิดอยู่และทหารทั้งปวงก็เห็นจะย่อท้อฝีมือทหารเรา ถ้าท่านฟัง ข้าพเจ้าจะคิดมิให้ทหารทั้งปวงเหลือกลับไปเมืองกังตั๋งได้แต่สักคนหนึ่งเลย ขอท่านให้จับฮวนกายฆ่าเสียเถิด แล้วยกทหารออกไปตี และเมืองกังตั๋งนั้นก็จะได้เป็นสิทธิแก่ท่าน ถ้าท่านมิฟังข้าพเจ้า และจะให้ศพซุนเกี๋ยนไปนั้นเห็นจะมีอันตรายแก่ท่านเป็นมั่นคง เล่าเปียวจึงตอบว่า ซึ่งท่านคิดดังนี้

ก็จะมิเสียหองจอไปหรือ เก๊งเหลียงจึงว่า จะคิดการใหญ่เอาเมืองสิ จะเสียดายหองจอคนเดียวนี้ไม่ควร เล่าเปียวจึงตอบว่า หองจอกับเราได้รักใคร่ไว้ใจกันมาแต่ก่อน ครั้นเราจะทำดังนั้น ก็เหมือนหนึ่งแกล้งฆ่าหองจอเสีย ความซึ่งเราว่าไว้แต่ก่อนนั้นก็จะเสียวาจาไป แล้วเล่าเปียวจึงว่าแก่ฮวนกาย ให้เร่งกลับออกไปเถิด เวลาพรุ่งนี้ให้เอาตัวหองจอมาส่งให้เราที่ประตูเมือง เราจะส่งศพซุนเกี๋ยนไปให้ ฮวนกายก็เอาเนื้อความกลับไปบอกแก่ซุนเซ็ก ๆ ก็มีความยินดี ครั้นเวลารุ่งเช้าจึงให้ทหารทั้งปวงคุมเอาตัวหองจอไปส่งให้เล่าเปียว ณ ประตูเมือง แล้วรับเอาศพซุนเกี๋ยนมาลงเรือยกกลับไปเมืองกังตั๋ง จึงให้แต่งการศพไว้ตำบลขยกโอ๋ ในขณะนั้นซุนเซ็กได้เป็นใหญ่ ชาวเมืองอยู่ในบังคับบัญชาทั้งสิ้น ถ้าเห็นผู้ใดมีสติปัญญากล้าหาญ ซุนเซ็กก็คำนับยำเยงเกลี้ยกล่อมเข้าไว้ด้วยเป็นอันมาก

ตอนที่ ๗

ฝ่ายตั๋งโต๊ะรู้กิตติศัพท์ว่าซุนเกี๋ยนตายแล้วก็มีความยินดีนักจึงว่าแก่ที่ปรึกษาว่า ซึ่งซุนเกี๋ยนตายเสียนั้นเราค่อยเบาใจมีความสุขขึ้น อุปมาเหมือนบ่งหนามออกจากอกเราได้เล่มหนึ่ง ทุกวันนี้ผู้ใดยังรู้ว่าอายุซุนเซ็กบุตรซุนเกี๋ยนอายุเท่าใด ลิยูจึงว่าซุน-เซ็กนั้นอายุได้สิบห้าปี ตั๋งโต๊ะได้ยินดังนั้นก็เห็นว่ายังเด็กอยู่ มิได้มีสงสัยประการใด ในขณะนั้นตั๋งโต๊ะยิ่งทำการหยาบช้ากำเริบขึ้นกว่าแต่ก่อน ตั้งตัวให้คนทั้งปวงเรียกว่าซ่องฮู แปลว่าเป็นบิดาเลี้ยงพระเจ้าเหี้ยนเต้ ถ้าจะไปแห่งใดให้ตั้งกระบวนแห่อย่างพระมหากษัตริย์เสด็จ แล้วตั้งให้ตั๋งห้องผู้น้องเป็นนายทหารกองนอก แต่บรรดาแซ่ตั๋งนั้นเอามาตั้งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยสิ้น ตั๋งโต๊ะจึงเกณฑ์ไพร่ยี่สิบห้าหมื่นไปตั้งเมืองอยู่ ทางไกลเมืองเตียงฮันสองพันห้าร้อยเส้น กำแพงสูงเท่าเมืองหลวง มีตำหนักใหญ่น้อยหน้าหลัง คลังและฉางข้าวปลาอาหารนั้นขนเข้าไว้สำหรับจะเลี้ยงทหารกำหนดได้ยี่สิบปี และเงินในท้องพระคลัง กับส่วยสัตว์ฒนานั้นเอามาไว้ในคลังเมืองใหม่ แล้วให้จัดหญิงรูปงามมาไว้ได้

ประมาณแปดร้อยคน และตั้งโต๊ะนั้นเดือนหนึ่งบ้างยี่สิบวันบ้าง จึงขึ้นไปเฝ้าพระเจ้าเหียนเต้ครั้งหนึ่ง ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยในเมืองหลวงต้องมารับส่งถึงนอกประตูเมือง และทางจะขึ้นไปเฝ้านั้นมีที่ประทับเป็นหลายตำบล ในเมืองเตียงอันนั้นก็มีอยู่แห่งหนึ่ง ครั้นอยู่มาวันหนึ่งตั๋งโต๊ะออกจากเฝ้า ขุนนางทั้งปวงตามไปส่งถึงนอกประตูเมือง ตั๋งโต๊ะจึงสั่งให้ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยไปกินโต๊ะ ณ ที่ประทับ

ในขณะนั้นหัวเมืองฝ่ายเหนือ บอกส่งคนเกลี้ยกล่อมมาประมาณห้าร้อย ตั๋งโต๊ะจึงให้ทหารเอาคนทั้งปวงมาตัดแขนตัดขาบ้าง ตัดหูตัดลิ้นบ้าง ให้ใส่กระทะเหล็กบ้าง คนทั้งปวงยังมิทันสิ้นใจก็เจ็บปวดร้องครางอื้ออึงไป ขุนนางทั้งปวงซึ่งกินโต๊ะอยู่นั้นแลเห็นก็มีความสงสารนัก ลางคนตกใจจนตะเกียบพลัดตกบ้าง จอกสุราพลัดจากมือบ้าง เพราะมีความสังเวช แต่ตั๋งโต๊ะนั้นมิได้มีใจปรานี เสพย์สุราพลางดูพลางหัวเราะพลาง คนทั้งห้าร้อยนั้นก็ตายสิ้น ครั้นกินโต๊ะแล้วต่างคนต่างก็ไป ตั๋งโต๊ะจึงลอบสั่งลิโป้ว่า เราจะให้หาขุนนางมากินโต๊ะพร้อมกันแล้วเจ้าจงเข้าไปกระซิบแก่เรา ๆ จะสั่งให้เอาเตียวอุ๋นไปฆ่าเสีย แล้วตัดเอาศีรษะเข้ามา ครั้นถึงวันกำหนดขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยมากินโต๊ะพร้อมกันอยู่ ณ เมืองใหม่ ตั๋งโต๊ะก็นั่งเสพย์สุราอยู่ด้วย

ฝ่ายลิโป้จึงเข้าไปทำเป็นกระซิบข้างหูตั๋งโต๊ะ ๆ ทำเป็นหัวเราะแล้วว่าคิดอย่างนี้ดอกหรือเร่งเอาตัวมันไป ลิโป้ก็เข้าจับเอาตัวเตียวอุ๋นลากออกไป ขุนนางทั้งปวงซึ่งกินโต๊ะอยู่นั้นมิได้แจ้งเนื้อความประการใด ต่างคนต่างนิ่งตะลึงดูกันอยู่ ประเดี๋ยวหนึ่งเห็นลิโป้เอาศีรษะเตียวอุ๋นใส่กระบะเข้ามาให้ตั๋งโต๊ะดู ขุนนางทั้งปวงก็ยิ่งตกใจ ตั๋งโต๊ะเห็นดังนั้น

ก็หัวเราะแล้วจึงว่า ท่านทั้งปวงอย่าตกใจ ซึ่งเกิดเหตุทั้งนี้เพราะเตียวอุ๋นให้หนังสือรับไปถึงอ้วนสุดให้มาทำร้ายแก่เรา มีผู้รู้จึงบอกหนังสือมา ลิโป้จึงมากระซิบบอกเรา ๆ จึงให้จับฆ่าเสีย ท่านทั้งปวงมิได้ร่วมคิดด้วยมันก็อย่าได้เป็นทุกข์ จงกินโต๊ะพูดกันเล่นให้สบาย ครั้นกินโต๊ะแล้วขุนนางทั้งปวงก็ลาไป

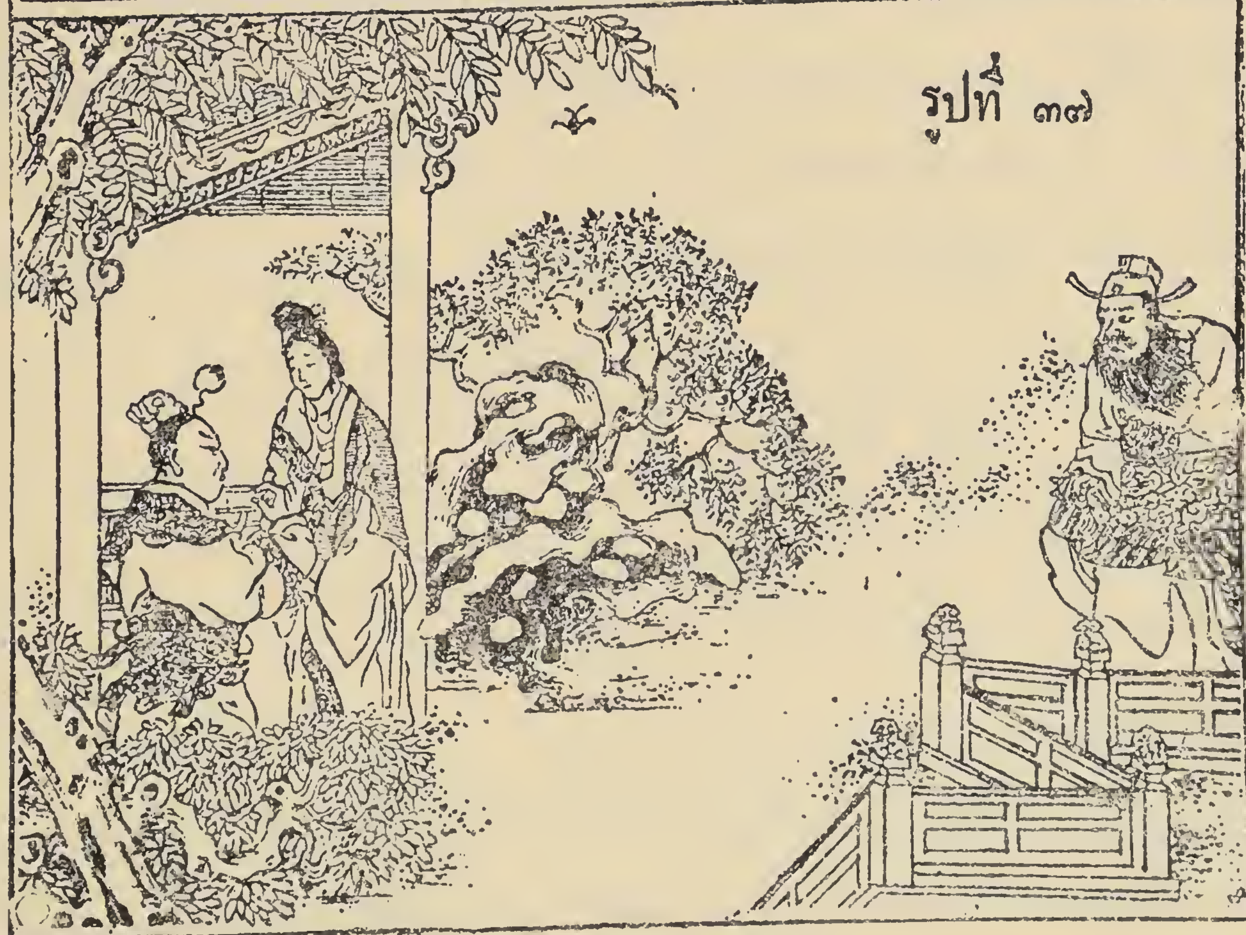
ฝ่ายอ้องอุ้นกลับมาถึงบ้านจึงคิดว่า ซึ่งตั๋งโต๊ะให้หาไปกินโต๊ะแล้วเอาเตียวอุ๋นไปฆ่าเสีย เมื่อพิเคราะห์ดูนั้นไม่เห็นว่าเตียวอุ๋นจะคบคิดกับอ้วนสุดให้มาทำร้าย ซึ่งตั๋งโต๊ะคิดผูกพันทำทั้งนี้ เพราะจะทำอำนาจมิให้ขุนนางทั้งปวงคิดร้ายสืบไป และตั๋งโต๊ะทำการหยาบช้าทั้งนี้ หาผู้ใดจะช่วยคิดล้างตั๋งโต๊ะเสียไม่ อ้องอุ้นคิดรำคาญใจนอนมิหลับ ครั้นเวลาดึกจึงถือไม้เท้าลงไปยืนพิงต้นไม้อยู่ ณ สวนดอกไม้ จึงแลขึ้นไปดูบนอากาศ เห็นดาวเดือนนั้นขุ่นมัวเศร้าหมอง จึงคิดว่าทุกวันนี้พระมหากษัตริย์และอาณาประชาราษฎรได้ความเดือดร้อนเพราะตั๋งโต๊ะ อ้องอุ้นก็ทอดใจใหญ่แล้วร้องไห้

พอได้ยินเสียงหญิงคนหนึ่ง ทอดใจใหญ่อยู่ตรงหน้านั้น อ้องอุ้นจึงเดินเข้าไปดู เห็นนางเตียวเสียนคนขับร้องซึ่งอ้องอุ้นช่วยมาไว้แต่น้อยรูปงามขับร้องก็เพราะ อายุได้สิบหกปี อ้องอุ้นมีความเอ็นดูเลี้ยงไว้เป็นบุตรเลี้ยง อ้องอุ้นจึงถามว่า เวลาดึกสงัดถึงเพียงนี้ยังมินอน ลงมาเที่ยวอยู่ในสวนดอกไม้ แล้วทอดใจใหญ่ทุกข์ด้วยไม่เห็นชู้มาหรือ นางเตียวเสียนได้ยินดังนั้นก็ตกใจ จึงคุกเข่าลงคำนับแล้วตอบว่า ข้าพเจ้าจะได้มีชู้มาคอยกันหามิได้ ตัวข้าพเจ้าเป็นทาส ซึ่งท่านเลี้ยงข้าพเจ้าเป็นบุตรมาแต่น้อยนั้นพระคุณหาที่สุดมิได้ ทุกวันนี้ข้าพเจ้าก็คิดอยู่ว่า ถ้าท่านมีทุกข์สิ่งใดข้าพเจ้า

อ้องอุ้นสอนนางเตียวเสียนให้ทำกลมารยา

ให้ตั๋งโต๊ะกับลิโป้ผิดใจกัน

ตั๋งโต๊ะเห็นลิโป้อุ้มนางเตียวเสียน ที่ศาลาในสวน

จะสนองพระคุณท่าน ถึงมาตรว่าชีวิตจะตายและกระดูกจะแหลกเป็นผงก็ดี ข้าพเจ้ามิได้เสียดายแก่ชีวิต เมื่อเวลากลางวันนั้นตั๋งโต๊ะเชิญท่านไปกินโต๊ะแล้วกลับมา ข้าพเจ้าเห็นหน้าท่านนั้นเศร้าหมองยิ่งกว่าแต่ก่อน ข้าพเจ้าเห็นว่าจะมีทุกข์สิ่งใดใหญ่หลวงอยู่ท่านจึงเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าจึงตามลงมาหวังจะใคร่รู้เหตุ แล้วจะได้คิดอ่านสนองคุณท่านไปจนกว่าจะสิ้นชีวิต อ้องอุ้นได้ยินดังนั้นก็คิดว่า ครั้งนี้แผ่นดินเห็นจะค่อยมีความสุขเพราะเตียว-เสียนเป็นมั่นคง จึงพานางเตียวเสียนขึ้นไปบนตึกที่ดูหนังสือนั้นเป็นที่สงัด ให้นางเตียวเสียนขึ้นนั่งบนเก้าอี้ อ้องอุ้นจึงคุกเข่าลงคำนับ นางเตียวเสียนเห็นดังนั้นก็ตกใจ จึงลงจากเก้าอี้คำนับ แล้วเข้ากอดเอาเท้าอ้องอุ้นไว้ แล้วห้ามว่าท่านอย่าคำนับข้าพเจ้าผู้บุตรนี้ไม่สมควร อ้องอุ้นจึงตอบว่าเราได้ยินเจ้าว่าทั้งนี้ก็มีความยินดีนักเราจึงคำนับเจ้า เจ้าจงมีใจเมตตาแก่พระมหากษัตริย์ และอาณาประชาราษฎรด้วยเถิด ว่าเท่านั้นแล้วอ้องอุ้นก็ร้องไห้ นางเตียวเสียนเห็นดังนั้นจึงว่า ข้าพเจ้าได้ออกปากว่าจะเอาชีวิตแทนคุณท่าน เป็นไฉนท่านมิบอกเหตุ ซึ่งจะมาร้องไห้อยู่ฉะนี้ทุกข์ของท่านจะสำเร็จแล้วหรือ อ้องอุ้นจึงว่าทุกวันนี้แผ่นดินร้อนทุกเส้นหญ้า เจ้าก็ย่อมแจ้งอยู่แล้ว พระเจ้าเหียนเต้นั้น อุปมาดังฟองไก่อันวางอยู่เหนือหน้าศิลาขุนนางกับอาณาประชาราษฎรนั้น อุปมาดังหยากเยื่ออันใกล้กองเพลิง มิได้รู้ว่าความตายจะมาถึงเมื่อใด ตั๋งโต๊ะทำการหยาบช้ากำเริบขึ้น จะชิงเอาราชสมบัติ หาผู้ใดจะคิดล้างตั๋งโต๊ะไม่ และตั๋งโต๊ะนั้นมีบุตรเลี้ยงคนหนึ่งชื่อลิโป้ๆ ก็มีฝีมือกล้าหาญ และน้ำใจตั๋งโต๊ะกับลิโป้นั้น มักยินดีด้วยสตรีรูปงาม ถ้าเจ้าจะช่วยกู้แผ่นดินแล้ว พ่อจะคิดเป็นกลอุบายจะยกเจ้าให้แก่ลิโป้ แล้วจึงจะไปบอกตั๋งโต๊ะให้มารับเจ้าไปเป็นภรรยา เมื่อเจ้าไป

อยู่ด้วยตั๋งโต๊ะนั้นจงลอบทำกลมารยาต่าง ๆ ให้ลิโป้มีความรักใคร่ในเจ้าแล้ว เจ้าจึงลอบบอกแก่ตั๋งโต๊ะด้วยกลมารยาความคิดของเจ้า นานไปเห็นตั๋งโต๊ะกับลิโป้จะมีความสงสัยกินแหนงแก่กัน ลิโป้ก็จะฆ่าตั๋งโต๊ะเสีย เมื่อศัตรูราชสมบัติตายแล้ว บ้านเมืองก็จะอยู่เย็นเป็นสุขสืบไป ตัวเจ้าซึ่งได้อาสากู้แผ่นดินก็จะมีชื่อปรากฏไปชั่วฟ้าชั่วดิน ซึ่งพ่อคิดทั้งนี้เจ้าจะยอมด้วยหรือประการใด

ฝ่ายนางเตียวเสียนจึงตอบว่า ข้าพเจ้าได้ออกปากไว้ว่าจะสนองคุณท่าน อย่าว่าแต่จะเสียตัวเพียงนี้เลย ถึงจะตายก็ไม่เสียดายชีวิต ซึ่งท่านจะคิดประการใดนั้นก็ให้เร่งคิดเถิด ถ้าข้าพเจ้าจะไปอยู่ด้วยตั๋งโต๊ะแล้ว ข้าพเจ้าจะคิดกลมารยาให้ลิโป้ฆ่าตั๋งโต๊ะเสียจงได้ อ้องอุ้นจึงตอบว่า ถ้าเจ้าจะอาสาแผ่นดินแทนคุณพ่อแล้ว จะคิดการสิ่งใดให้ปิดป้องให้จงดี ถ้าเนื้อความแพร่งพราย ตัวเจ้ากับบิดาและญาติก็จะพากันตายเสียสิ้น นางเตียวเสียนจึงว่า ความทั้งนี้ถ้าข้าพเจ้าแพร่งพรายแก่ผู้ใด ขอให้ข้าพเจ้าตายด้วยอาวุธต่าง ๆ เถิด อ้องอุ้นได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีนัก

ครั้นเวลารุ่งเช้าอ้องอุ้นจึงจัดเพชรพลอยกับทองคำ แล้วหาช่างมาทำหมวกสำหรับลูกหลวงใส่ แล้วแต่งคนอันสนิทให้ลอบเอาออกไปให้เป็นกำนัลแก่ลิโป้ ๆ เห็นหมวกอย่างลูกหลวงก็มีความยินดีนัก จึงลอบมาหาอ้องอุ้น ณ บ้าน

ฝ่ายอ้องอุ้นครั้นเห็นลิโป้มาก็ออกไปรับเข้ามาในตึก อ้องอุ้นเชิญให้ลิโป้กินโต๊ะ ลิโป้กินโต๊ะแล้วตอบว่า ตัวข้าพเจ้าเป็นแต่นายทหารเอกของมหาอุปราช ท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่ในพระเจ้าเหี้ยนเต้ เป็นไฉนท่าน

จึงให้เอาของดีไปให้ข้าพเจ้า และนับถือข้าพเจ้าผู้น้อยไม่สมควร อ้องอุ้นจึงตอบว่า ทุกวันนี้เราเล็งดูในเมืองหลวง และหัวเมืองทั้งปวงก็หาผู้ใดเข้มแข็งกล้าหาญเสมอท่านมิได้ ซึ่งเราให้ของและนับถือท่านทั้งนี้ ใช่จะให้ด้วยเกรงบรรดาศักดิ์นั้นหามิได้ เราให้เพราะรักฝีมือในการทหารท่าน ลิโป้ได้ยินดังนั้นก็มีความยินดีนัก แล้วอ้องอุ้นรินสุราคำนับส่งให้แก่ลิโป้ จึงพูดจายกยอสรรเสริญตั้งโต๊ะกับลิโป้เป็นอันมาก แล้วให้ขับคนใช้ผู้ชายนั้นเสียสิ้น เอาแต่ผู้หญิงไว้ใช้สี่คน อ้องอุ้นจึงว่าแก่หญิงนั้นให้ไปเชิญนางเตียวเสียนออกมา หญิงคนใช้สองคนนั้นจึงเข้าไปประคองนางเตียวเสียนออกมา

ลิโป้เห็นนางเตียวเสียนรูปงาม จึงถามอ้องอุ้นว่าหญิงคนนี้เป็นบุตรผู้ใด อ้องอุ้นจึงบอกว่า นางเตียวเสียนนี้เป็นบุตรของเรา ทุกวันนี้เราได้อยู่เย็นเป็นสุขก็เพราะบุญของมหาอุปราชกับท่าน ๆ ก็มีความเมตตาแก่เราดังญาติพี่น้อง เราจึงให้หาออกมาหวังจะให้ท่านรู้จักไว้ แล้วอ้องอุ้นจึงให้นางเตียวเสียนรินสุราให้ลิโป้

ฝ่ายนางเตียวเสียนจึงรินสุราส่งให้ลิโป้ แล้วทำทีชายตาไปให้สบตาลิโป้ อ้องอุ้นจึงทำเป็นเมา แล้วว่าแก่นางเตียวเสียนว่า พ่อนี้ชราแล้วกำลังน้อยเสพย์สุราก็เมา เจ้าคำนับแทนพ่อเถิด

ลิโป้จึงเชิญให้นางเตียวเสียนนั่ง นางเตียวเสียนแกล้งทำละอายลิโป้มิได้นั่งลง จึงคำนับบิดาแล้วจะลาเข้าไปที่ข้างใน อ้องอุ้นจึงว่าลูกเอ๋ยอย่าอายเลย ลิโป้มีความเมตตาแก่เราดังญาติ จงนั่งลงคำนับรินสุราให้เถิด นางเตียวเสียนจึงนั่งลงข้างอ้องอุ้น แล้วรินสุราคำนับให้ลิโป้ทีไร ก็ชายหางตาให้สบตาลิโป้แล้วให้ที

ฝ่ายลิโป้รับจอกสุราที่ไร ก็ชำเลืองไปต้องตานางเตียวเสี้ยนทุกครั้งก็มีใจประหวัดยินดีกับนางเตียวเสี้ยนเป็นอันมาก อ้องอุ้นเห็นกิริยาลิโป้พอใจนางเตียวเสี้ยนแล้ว จึงว่าแก่ลิโป้ว่า ตัวเรานี้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ก็จริงแต่ชราแล้ว อุปมาเหมือนไม้ใกล้ฝั่ง บุตรของเราคนนี้จะยกให้เป็นภรรยาน้อยท่าน จะได้ฝากผีแก่ท่านสืบไป ซึ่งเราว่าทั้งนี้ท่านจะเห็นประการใด ถ้าไม่ควรท่านอย่าถือโทษเลย ลิโป้ได้ยินดังนั้นก็มีความยินดีนักจึงลุกขึ้นคุกเข่าคำนับอ้องอุ้นแล้วจึงว่า ซึ่งท่านเมตตาข้าพเจ้าทั้งนี้คุณหาที่สุดไม่ ถึงจะเป็นประการใดข้าพเจ้าจะสนองคุณท่านสืบไป อ้องอุ้นจึงว่าบุตรเรานี้ก็ได้ให้เป็นสิทธิ์แก่ท่านแล้ว แต่ว่างดอยู่ให้เราหาวันดีแล้วเมื่อใด จึงจะส่งบุตรเราให้เป็นภรรยาท่าน ลิโป้จึงว่าตามเถิด แล้วลิโป้ลุกขึ้นทำจะลาอ้องอุ้นไป อ้องอุ้นจึงยึดมือไว้ว่าอย่าเพ่อไป ใจเราจะใคร่เชิญให้ท่านอยู่นอนพูดเล่นกันก่อน แต่หากคิดเกรงมหาอุปราชอยู่ ลิโป้จึงตอบว่า ซึ่งท่านว่าทั้งนี้ขอบคุณนัก วันนี้ข้าพเจ้ามีธุระอยู่ ต่อสบายวันอื่นจึงจะมาอยู่นอนด้วย แล้วลิโป้ก็ลาอ้องอุ้นกลับไป

ครั้นเวลาเช้าอ้องอุ้นก็เข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ มิได้เห็นลิโป้เข้ามาด้วยตั๋งโต๊ะ อ้องอุ้นจึงคุกเข่าลงคำนับแล้วว่าแก่ตั๋งโต๊ะว่า ทุกวันนี้ข้าพเจ้าได้ความสุข หาทุกข์ภัยอันตรายสิ่งใดมิได้ ก็เพราะบุญของท่านมหาอุปราชคุ้มครองอยู่ ข้าพเจ้าหาสิ่งใดจะแทนคุณท่านมิได้ เวลาวันนี้ขอเชิญท่านไปกินโต๊ะ ณ บ้านข้าพเจ้าให้สบายใจ ซึ่งข้าพเจ้าว่าทั้งนี้ถ้าไม่ควรก็ขอท่านอย่าได้เอาโทษแก่ข้าพเจ้าเลย ตั๋งโต๊ะจึงตอบว่าซึ่งท่านนับถือจะให้เราไปกินโต๊ะ ณ บ้านนั้นก็ขอบใจท่าน เวลากลางวันนี้เราจะไป อ้องอุ้นได้ยินดังนั้นก็ลาตั๋งโต๊ะกลับไป จึงให้แต่งที่กับโต๊ะเตรียมไว้

ครั้นเวลาเที่ยงตั๋งโต๊ะออกจากเผ้า จึงขึ้นรถแล้วให้ทหารทั้งปวงแห่เป็นกระบวนไป ณ บ้านอ้องอุ้น ๆ รู้ก็ออกมาคำนับถึงนอกบ้าน แล้วเชิญตั๋งโต๊ะขึ้นไปยังที่แต่งไว้ อ้องอุ้นก็คุกเข่าคำนับอยู่ แล้วรินสุราส่งให้ตั๋งโต๊ะ ๆ รับจอกสุรามากินแล้วว่า ท่านอย่าคุกเข่าคำนับเลย จงนั่งให้เป็นสุขเถิด อ้องอุ้นทำที่อ่อนง้อแล้วพูดจาสรรเสริญตั๋งโต๊ะเป็นอันมาก ตั๋งโต๊ะได้ยินดังนั้น เสพย์สุราพลางก็มีความยินดีนัก และตั๋งโต๊ะนั้นกินโต๊ะอยู่กับอ้องอุ้นจนเวลาเย็น แล้วอ้องอุ้นจึงเชิญตั๋งโต๊ะให้เข้าไปนั่งเล่นที่ข้างในตั๋งโต๊ะมิได้มีความสงสัยแก่อ้องอุ้น จึงขับทหารทั้งปวงลงไปแผ่นดินเสีย แล้วตั๋งโต๊ะก็เข้าไปที่ข้างใน

อ้องอุ้นจึงว่าเมื่ออายุข้าพเจ้าได้ยี่สิบห้าปีนั้น ข้าพเจ้าได้เรียนดูดาวสำหรับพระมหากษัตริย์ และดาวประจำเมืองกับดาวบริวารทั้งปวงนั้น บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นดาวสำหรับพระมหากษัตริย์นั้นเศร้าหมอง และดาวมหาอุปราชนั้นมีรัศมีรุ่งเรือง ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูเห็นว่า พระเจ้าเหี้ยนเต้นี้จะดับสูญราชสมบัตินั้นจะได้แก่ท่านเป็นมั่นคง ตั๋งโต๊ะได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงถามว่าเรานี้จะถึงเศวตฉัตรเจียวหรือ เรายังไม่เห็นด้วย อ้องอุ้นจึงตอบว่าอันอย่างธรรมเนียมโบราณ ถ้าผู้ใดหาบุญและสติปัญญามิได้ ก็ย่อมแพ้แก่ผู้มีบุญและปัญญาความคิด ข้าพเจ้าเห็นดังนี้ ไฉนท่านจึงว่าไม่เห็นด้วย

ตั๋งโต๊ะได้ยินดังนั้นก็ยิ้มแล้วตอบว่า ถ้าเราได้ราชสมบัติเหมือนคำท่าน เราจะตั้งท่านให้เป็นมหาอุปราช เป็นบำเหน็จปากซึ่งท่านทำนายนั้น อ้องอุ้นก็ทำยินดี ครั้นเวลาพลบก็ให้จุดเทียนชวาลา แล้วยกโต๊ะมาจึงรินสุราส่งให้ตั๋งโต๊ะ แล้วเรียกนางมโหรีและนางรำออกมา ให้นางเตียวเสี้ยนรำบำเรอตั๋งโต๊ะ ๆ เห็นนางเตียวเสี้ยนนั้นรูปงามรำก็ดี จึงเรียก

เข้ามาแล้วถามอ้องอุ้นว่านางนี้ชื่อไร อ้องอุ้นบอกว่าชื่อนางเตียวเสียน ข้าพเจ้าเลี้ยงไว้แต่น้อย ตั๋งโต๊ะจึงถามว่าขับได้หรือไม่ อ้องอุ้นบอกว่าขับก็เพราะ แล้วให้นางเตียวเสียนขับให้ตั๋งโต๊ะฟัง นางเตียวเสียนก็ขับเป็นเพลงว่า หญิงรูปงามขับเสียงเพราะ ลิ้นจี่แต้มริมฝีปากชูสีขึ้น และหยกสองอันถึงมาตรว่าไม่แกะเป็นรูปสิ่งใดก็แอบเนื้อเย็นใจ พริกไทยนั้นเมล็ดเล็กถ้าลิ้มเข้าไปถึงลิ้นแล้วก็จะมีพิษเผ็ดร้อน ตั๋งโต๊ะได้ฟังนางเตียวเสียนขับมิทันสังเกตในกลสตรีซึ่งขับนั้นก็ชมว่าเพราะ

อ้องอุ้นจึงให้นางเตียวเสียนรินสุราให้ตั๋งโต๊ะ ๆ จึงถามว่าเจ้านี้อายุได้เท่าใด นางเตียวเสียนบอกว่าอายุข้าพเจ้าได้สิบหกปี ตั๋งโต๊ะเห็นรูปนางเตียวเสียนงาม ทั้งเสียงก็เพราะ ก็มีใจประหวัดยินดี ตั๋งโต๊ะยิ้มแล้วจึงว่าเจ้านี้รูปงามดังนางฟ้าหาผู้เสมอมิได้ นางเตียวเสียนได้ยินก็ทำทีให้ตั๋งโต๊ะยวนใจ อ้องอุ้นเห็นดังนั้นจึงคุกเข่าคำนับตั๋งโต๊ะ แล้วว่าทุกวันนี้ข้าพเจ้ามีความสุขเพราะบุญท่าน ข้าพเจ้าหาสิ่งใดจะสนองคุณมิได้ และนางเตียวเสียนนี้ข้าพเจ้าได้เลี้ยงมาแต่น้อย ข้าพเจ้าจะยกให้แก่ท่านเป็นสิทธิ์ ตั๋งโต๊ะได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี จึงตอบว่าซึ่งท่านมีน้ำใจยกนางเตียวเสียนให้แก่เรานั้น เราจะสนองคุณท่านสืบไป อ้องอุ้นจึงให้จัดแจงข้าวของเสื้อผ้าอย่างดีให้นางเตียวเสียนเป็นอันมาก แล้วให้นางเตียวเสียนขี่เกี้ยว เกณฑ์ผู้คนทั้งปวงให้ไปส่ง ณ ที่อยู่ตั๋งโต๊ะในเมืองหลวงในเวลากลางคืนนั้น

ตั๋งโต๊ะครั้นเห็นอ้องอุ้นแต่งให้คนไปส่งนางเตียวเสียน แล้วตั๋งโต๊ะก็ลาอ้องอุ้นไป อ้องอุ้นก็ตามไปส่งตั๋งโต๊ะถึงที่อยู่ แล้วก็ลากลับมาถึงกลางทาง พอพบลิโป้ขี่ม้าถือทวนมา ลิโป้จึงยุดเอาชายเสื้ออ้องอุ้น

แล้วถามว่า นางเตียวเสี้ยนนั้นตัวยกให้เป็นภรรยาเราแล้ว เป็นไฉนจึงตัวไปให้ตั้งโต๊ะเล่า และตัวทำดังนี้ลวงเราหรือประการใด

อ้องอุ้นจึงตอบว่าที่นี่เป็นกลางทางอยู่ ครั้นจะบอกเนื้อความก็ไม่ควร เชิญท่านไปบ้านข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้าจะบอกเนื้อความทั้งปวงให้แจ้ง ลิโป้ก็ตามมา ณ บ้านอ้องอุ้น ๆ จึงพาลิโป้ขึ้นไปบนตึก แล้วแต่งกลแก้ว่าท่านอย่าเพ่อโกรธเราเลย เราจะเล่าเนื้อความให้ท่านแจ้ง เวลาวานนี้เราเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ ฝ่ายมหาอุปราชจึงว่าแก่เราว่า มีกังวลเวลากลางวันจะมาหาเรา ๆ จึงแต่งที่และโต๊ะไว้รับ ครั้นมหาอุปราชมาถึงจึงถามเราว่า มีผู้บอกเนื้อความว่าเรายกนางเตียวเสี้ยนผู้บุตรให้แก่ลิโป้ มหาอุปราชมีความยินดีนัก จึงมาว่ากล่าวขอเราต่อปากว่าจะให้ท่าน เราก็รับว่าจริง มหาอุปราชว่าจะขอดูตัว เราจึงให้นางเตียวเสี้ยนออกมาคำนับมหาอุปราชจึงว่าซึ่งยกนางนี้ให้เป็นภรรยาลิโป้ผู้บุตรนั้น มหาอุปราชมีความยินดีด้วย มหาอุปราชจึงว่าแก่เราว่าฤกษ์ดีแล้ว จะรับนางไปแต่งงานกับลิโป้ผู้บุตรให้อยู่กินด้วยกันตามประเพณี ซึ่งมหาอุปราชว่าทั้งนี้ท่านคิดดูเถิด เราเป็นผู้น้อยจะอาจขัดได้หรือ เราจึงส่งบุตรให้ไป

ลิโป้ได้ฟังดังนั้นจึงว่า ซึ่งข้าพเจ้าโกรธท่านนั้นผิดอยู่ ข้าพเจ้าขออภัยเถิด แล้วลิโป้ก็ลาอ้องอุ้นกลับไปในเวลากลางคืนนั้น ลิโป้มาถึงบ้านคอยตรับฟังกิตติศัพท์ผู้คนพูดจา ซึ่งตั้งโต๊ะจะแต่งนางเตียวเสี้ยนนั้นก็เงียบอยู่ ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้าลิโป้จึงเดินขึ้นไปบนตึกตั้งโต๊ะ แล้วถามหญิงคนใช้ว่ามหาอุปราชไปไหน หญิงนั้นจึงบอกว่าท่านไม่รู้หรือคืนนี้มหาอุปราชได้หญิงรูปงามมา บัดนี้ยังนอนหลับอยู่ ลิโป้ได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึงค่อยเดินเข้าไปข้างผนังตึกคอยแอบฟังอยู่ และนางเตียวเสี้ยนนั้นตื่นก่อนตั้งโต๊ะ

ลุกขึ้นล้างหน้าอยู่ พอแลเห็นเงาเข้ามาตรงหน้าต่างก็เยี่ยมออกไปเห็นลิโป้ นางเตียวเสี้ยนทำเป็นร้องไห้ แล้วเอาผ้าเช็ดหน้านั้นเช็ดน้ำตา ลิโป้เห็นดังนั้นก็ยิ่งมีน้ำใจโกรธตั๋งโต๊ะ จึงเดินกลับออกไป

ครั้นตั๋งโต๊ะตื่นขึ้นจึงออกมาที่ข้างหน้า ลิโป้ก็กลับขึ้นไป ตั๋งโต๊ะจึงถามลิโป้ว่าวันนี้มีราชการสิ่งใดบ้าง ลิโป้จึงบอกด้วยเสียงอันดังว่า หามีราชการสิ่งใดไม่ ตั๋งโต๊ะก็นั่งกินอาหารอยู่ ลิโป้ก็เข้าไปยืนอยู่ข้างหลังตั๋งโต๊ะตามเคย และนางเตียวเสี้ยนนั้นเผยมู่ลี่ขึ้นเยี่ยมหน้าออกมาครึ่งหนึ่งทำทีชายตาไปให้สบตาลิโป้ ลิโป้แลไปเห็นนางเตียวเสี้ยนก็ยิ่งมีความรักขึ้นเป็นอันมาก

ฝ่ายตั๋งโต๊ะเหลือบไปเห็นลิโป้ดูนางเตียวเสี้ยนไปเป็นทีดังนั้น ตั๋งโต๊ะก็มีความหึงส่า จึงว่าแก่ลิโป้ว่า วันนี้ไม่มีราชการสิ่งใดแล้วจะไปบ้านก็ไปเถิด ลิโป้ได้ยินดังนั้นจึงแลไปดูนางเตียวเสี้ยนก็ทอดใจใหญ่ แล้วกลับไปบ้าน เมื่อตั๋งโต๊ะได้นางเตียวเสี้ยนมาไว้นั้น มีความรักใคร่ลุ่มหลงไปไม่ได้ออกว่าราชการกำหนดได้ถึงเดือนเศษ ครั้นตั๋งโต๊ะป่วยลงแล้ว นางเตียวเสี้ยนนั้นแสร้งอุตส่าห์กระทำรักษาพยาบาลปรนนิบัติตั๋งโต๊ะมิให้อนาทรร้อนใจ ตั๋งโต๊ะก็มีความรักนางเตียวเสี้ยนเป็นอันมาก

ครั้นเวลาวันหนึ่งลิโป้เข้าไปเยี่ยมถึงที่ข้างใน ตั๋งโต๊ะนั้นนอนหลับอยู่นางเตียวเสี้ยนเห็นลิโป้เข้ามา จึงเอนตัวออกไปข้างหลังมุ้ง แล้วทำเป็นกลมารยาเอามือชี้ไปตรงตั๋งโต๊ะ แล้วชี้เข้าที่อกของตัว จึงทำเป็นร้องไห้ ลิโป้แจ้งในกิริยาซึ่งนางเตียวเสี้ยนทำนั้น ก็ยิ่งมีความเสน่หาอาลัยขึ้นเป็นอันมาก

ฝ่ายตั๋งโต๊ะตื่นขึ้น เห็นลิโป้เข้ามาแลไปดูข้างหลังมุ้งมิได้พริบตา

จึงชะโงกไปดูเห็นนางเตียวเสี้ยนยืนอยู่ข้างหลังมุ้ง ตั๋งโต๊ะโกรธจึงร้องตวาดว่า อ้ายลิโป้นี้เสียแรงกูไว้ใจรักดังบุตรในอุทร บังอาจหยอกเมียกูได้ แล้วให้หญิงคนใช้ขับลิโป้ลงไปเสีย ว่าแต่นี้สืบไปอย่าให้เข้ามาที่ข้างใน ลิโป้นั้นได้ความอัปยศน้อยใจก็เดินออกไปจากบ้านตั๋งโต๊ะ ครั้นมาถึงกลางทางพอพบลิยู ลิโป้จึงเอาเนื้อความซึ่งตั๋งโต๊ะด่าว่านั้นเล่าให้ลิยูฟังแล้วก็ไปบ้าน ลิยูได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงรีบเข้ามาว่าแก่ตั๋งโต๊ะว่า ท่านสิจะคิดการใหญ่ เป็นไฉนมาขัดเคืองกับลิโป้ด้วยความมโนสาเร่เล่า ถ้าลิโป้เอาใจออกหาก ท่านก็จะหวังเอาผู้ใดเป็นกำลังสืบไปเล่า ตั๋งโต๊ะได้ยินลิยูว่าก็สะดุ้งใจ จึงว่าซึ่งลิโป้โกรธเรานั้นท่านจะให้เราคิดประการใดดี ลิยูจึงว่าขอให้ท่านหาตัวลิโป้มา จึงเอาเงินทองของดีทั้งปวงให้ แล้วว่ากล่าวปลอบโยนสมัครสมานเสีย เห็นลิโป้จะมีใจปรกติไปแก่ท่าน ตั๋งโต๊ะเห็นชอบด้วย

ครั้นรุ่งเช้าขึ้นจึงใช้คนใช้ไปหาตัวลิโป้มา เวลาวานนี้เราป่วยอยู่ให้ร้อนรนในใจ ซึ่งเราได้ว่ากล่าวแก่เจ้าทั้งนั้นอย่าถือโทษเราเลย แล้วตั๋งโต๊ะเอาทองคำสิบชั่ง แพรอย่างดียี่สิบไม้ให้แก่ลิโป้ ๆ ก็คำนับแล้วรับเอาทองกับแพรไว้ แต่นั้นมาลิโป้ก็ไปหาสู่ตั๋งโต๊ะอยู่ตามเคย แต่ใจนั้นระลึกถึงนางเตียวเสี้ยนอยู่มิได้ขาด ครั้นอยู่มาตั๋งโต๊ะคลายป่วยแล้ว ก็เข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ ลิโป้นั้นถือทวนขี่ม้าตามเข้าไปด้วย ในขณะเมื่อตั๋งโต๊ะยังเฝ้าอยู่นั้น ลิโป้จึงขึ้นม้าควบกลับมา ณ บ้านตั๋งโต๊ะ เอาม้าผูกไว้หน้าตึกแล้วถือทวนเข้าไปหานางเตียวเสี้ยนที่ข้างใน นางเตียวเสี้ยนเห็นลิโป้ก็ทำเป็นมีใจยินดีคำนับแล้วจึงว่า ถ้าจะพูดกันที่นี่เกลือกว่าตั๋งโต๊ะมาพบก็จะแก้ตัวยาก ท่านจงลงไปคอยข้าพเจ้าอยู่ ณ ที่นั่งเย็นในสวนดอกไม้ ข้าพเจ้าจะลงไปตาม ลิโป้ก็ลงไปคอยอยู่ตามสัญญา

ฝ่ายนางเตียวเสี้ยนก็ลงไปตามลิโป้ ครั้นขึ้นไปบนที่นั่งเย็นปากสระและนั่งย์ต้านั้นชำเลืองแลดูต้นทางซึ่งตั๋งโต๊ะจะมานั้น แล้วก็ทำกลอุบายเข้ากอดเอาเท้าลิโป้ไว้ แล้วร้องไห้ว่า ข้าพเจ้าเป็นบุตรเลี้ยงอ้องุ้น ๆ รักข้าพเจ้าเหมือนหนึ่งบุตรในอุทร จึงยกข้าพเจ้าให้เป็นภรรยาท่าน ข้าพเจ้าก็มีความยินดีด้วย และมหาอุปราชไปรับข้าพเจ้ามาว่าจะแต่งการให้อยู่เป็นภรรยาท่าน ครั้นมาถึงที่อยู่มหาอุปราชมิได้ทำตามคำว่า ทำข่มเหงข้าพเจ้าทั้งนี้ และในอกข้าพเจ้านี้กรมเป็นหนองอยู่ ได้ประมาณเดือนเศษมาแล้ว คิดว่าจะกลั้นใจตายเสียก็ยังมิได้ลาและแจ้งความทุกข์แก่ท่านชีวิตจึงยังคอยอยู่ วันนี้ข้าพเจ้าได้กราบลาและแจ้งความทุกข์ในอกแล้วก็จะลาตายไปให้พ้นความระกำใจต่อหน้าท่าน ให้เห็นความสัตย์ข้าพเจ้า ว่าแล้วก็ทำเป็นปีนฝากรงที่นั่งเย็นขึ้นไปจะโจนน้ำตาย ลิโป้เห็นดังนั้นก็ตกใจจึงเข้าอุ้มเอานางเตียวเสี้ยนไว้ ลิโป้ร้องไห้แล้วว่า อันความสัตย์และความรักของเจ้านั้น เราเห็นประจักษ์อยู่ แต่หากว่ามีที่กีดขวางเราทั้งสองจึงมิได้ปรับทุกข์กัน นางเตียวเสี้ยนจึงตอบว่า ซึ่งจะทรมานในชาตินี้ ก็ยิ่งได้ความลำบากนัก เพราะเจ้ากรรมมาตามทัน ชาตินี้บุญน้อยแล้วมิได้อยู่ปรนนิบัติท่านผู้เป็นสามี ข้าพเจ้าจะขอตายไปให้พ้นความเวทนา เกิดมาชาติหน้าข้าพเจ้าจะขอเป็นภรรยาท่าน จะปรนนิบัติรักษาท่านตามความปรารถนาข้าพเจ้า ลิโป้จึงปลอบว่าเจ้าจะมาด่วนตีตนตายไปก่อนไข้นั้นไม่ควร จงฟังคำเราว่าเถิด ในชาตินี้ถ้าเรามิได้เจ้ามาเป็นภรรยา เราก็ไม่ขออยู่เป็นชายสืบไปเลย นางเตียวเสี้ยนจึงตอบว่า แต่ข้าพเจ้าทนทุกข์ทรมานมานี้ถึงเดือนเศษแล้ว และความระกำใจในอกวันหนึ่งนั้นอุปมาช้า

เหมือนกิ่งขวบปี ถ้าท่านเมตตาจะเลี้ยงข้าพเจ้าเป็นภรรยาอยู่ จะคิดผ่อนผันประการใด ก็ขอให้ท่านเร่งคิด ลิโป้จึงตอบว่าเราตามตั๋งโต๊ะเข้าไปในวัง ครั้นเห็นได้ทีจึงกลับออกมาหาเจ้า มิได้บอกตั๋งโต๊ะว่าจะไปแห่งใด เกลือกตั๋งโต๊ะไม่เห็นจะมีความสงสัยเรา ๆ จะลาเจ้ารีบกลับไปก่อน นางเตียวเสี้ยนจึงตอบว่า ถ้าท่านกลัวอ้ายศัตรูเฒ่าอยู่ฉะนี้ ท่านจะไม่ได้เห็นหน้าข้าพเจ้าสืบไปแล้ว

ลิโป้จึงว่าของดให้เราไปตริตรองการก่อน นางเตียวเสี้ยนได้ยินดังนั้นจึงแกล้งว่า ข้าพเจ้าได้ยินลือชาปรากฏแต่ชื่อท่านดังเสียงฟ้า ข้าพเจ้าเอามือปิดหูไว้ด้วยกลัวอำนาจ ว่าเข้มแข็งกล้าหาญในการสงครามหาผู้ใดเสมอมิได้ บัดนี้ข้าพเจ้าได้เห็นและฟังวาจาของท่านนั้นไม่สมกับคำลือ เมื่อพิเคราะห์ดูเห็นว่าท่านกลัวอำนาจตั๋งโต๊ะเป็นอันมากอยู่ฉะนี้ เห็นจะคิดการไปมิตลอดแล้ว และนางเตียวเสี้ยนก็ทำเป็นร้องไห้ ปลิดมือลิโป้เสียจะโจนน้ำตาย ลิโป้ได้ฟังดังนั้นก็มีความละอายใจนัก จึงเอาทวนพิงไว้กับฝากรง แล้วปลอบโยนเล้าโลมนางเตียวเสี้ยนอยู่เป็นช้านาน

ฝ่ายตั๋งโต๊ะเมื่อเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้อยู่นั้น เหลียวดูไม่เห็นลิโป้ก็คิดกริ่งใจ พอเสด็จเข้าตั๋งโต๊ะก็รีบมา ณ บ้าน เห็นม้าลิโป้ผูกอยู่หน้าตึกก็ขึ้นไปบนตึกมิได้เห็นลิโป้ จึงเดินเข้าไปที่ข้างในมิได้เห็นนางเตียวเสี้ยน จึงถามหญิงทั้งปวง ๆ บอกว่านางเตียวเสี้ยนลงไปชมสวนดอกไม้ ตั๋งโต๊ะได้ฟังก็ยิ่งสะดุ้งใจคิดว่าชะรอยอ้ายลิโป้มาอยู่นั่นด้วย ก็ตามลงไปถึงประตูสวน

ฝ่ายนางเตียวเสี้ยนเหลือบเห็นตั๋งโต๊ะมาก็ทำทีจะโจนน้ำตาย ลิโป้ก็เข้าอุ้มไว้ ครั้นตั๋งโต๊ะมาถึงที่นั่งเย็นและเห็นลิโป้เข้าอุ้มนางเตียวเสี้ยน ๆ ดิ้นปลิดมือลิโป้อยู่ และตั๋งโต๊ะนั้นมิได้รู้กลมารยาแห่งสตรีก็มีใจโกรธลิโป้

เป็นอันมาก จึงร้องตวาดด้วยเสียงว่าเหม่อ้ายลิโป้

ฝ่ายลิโป้เหลียวมาเห็นตั๋งโต๊ะก็กลัว ไม่ทันฉวยเอาทวนก็โดดลงวิ่งหนีไป และตั๋งโต๊ะฉวยเอาทวนของลิโป้ซึ่งพิงอยู่นั้นไล่ตามไป จึงเอาทวนนั้นพุ่งลิโป้ก็มิได้ถูก และลิโป้นั้นวิ่งหนีออกนอกประตูสวนได้ ตั๋งโต๊ะวิ่งไปฉวยเอาทวนได้แล้วไล่ตามไปถึงประตูสวนดอกไม้ และลิยูนั้นรู้จะเข้าไปห้ามก็วิ่งมาโดนตั๋งโต๊ะล้มลง ลิยูก็เข้าประคองเอาตั๋งโต๊ะขึ้นไปบนตึก ตั๋งโต๊ะจึงถามลิยูว่าท่านวิ่งเข้ามานี้ด้วยเหตุสิ่งใด ลิยูตอบว่าข้าพเจ้าตามท่านออกมาจากเฝ้า มาถึงประตูตึกจะลากลับไปบ้าน พอไปถึงประตูท้ายสวน เห็นลิโป้วิ่งร้องออกมาว่ามหาอุปราชจะฆ่าเสีย ข้าพเจ้าจึงวิ่งเข้ามาหวังว่าจะห้ามท่าน พอโดนท่านเข้านั้น ข้าพเจ้าขออภัยเถิด ตั๋งโต๊ะจึงว่าแก่ลิยูว่า ลิโป้นั้นเป็นคนหามิกตัญญูไม่ เสียแรงเราเลี้ยงเป็นบุตรควรหรือมาทำหยาบช้าแก่นางเตียวเสี้ยนซึ่งเป็นภรรยา เราจำจะฆ่าลิโป้เสียจึงจะหายความแค้น ลิยูจึงว่าแก่ตั๋งโต๊ะว่า ท่านจะฆ่าลิโป้เสียนั้นข้าพเจ้าเห็นมิบังควร ข้าพเจ้าจะเปรียบเนื้อความให้ท่านฟังข้อหนึ่ง ครั้งหนึ่งเจ้าเมืองฌ้อซ้องอ๋อง รู้ข่าวว่าเจ้าเมืองหนึ่งมีลูกสาวรูปงามจึงให้คนไปขอ เจ้าเมืองนั้นมิยอมให้ ฌ้อซ้องอ๋องก็โกรธ จึงให้เจียวหยองทหารเอกคุมทหารไปตีเมืองนั้นได้ เจียวหยองจึงเอาลูกสาวมาถวายแก่ฌ้อซ้องอ๋อง ๆ จึงว่าแก่เจียวหยองว่า ท่านมีความชอบไปตีเมืองได้จะเอานางมาให้แก่เรานั้นเราหายินดีไม่ ควรท่านจะเอาไว้เป็นภรรยาเถิด ฌ้อซ้องอ๋องก็ยกนางนั้นให้แก่เจียวหยองตามมีความชอบ เจียวหยองก็มีความยินดีคิดกตัญญูต่อฌ้อซ้องอ๋อง

ครั้นอยู่มามีศึกมาล้อมเมืองไว้เป็นสามารถ หาผู้ใดจะรับอาสา

ออกรบด้วยข้าศึกมิได้ เจียงหยองมีความภักดีต่อฌ้อซ้องอ่องรับอาสาออกตีข้าศึกแตกไป * และลิโป้เป็นทหารเอก แล้วท่านก็เลี้ยงเป็นบุตรไว้เนื้อเชื่อใจอยู่ ควรที่จะบำรุงน้ำใจลิโป้ไว้ และท่านจะมาเห็นแก่หญิงคนเดียวนี้ด้วยอันใด ขอให้ยกนางเตียวเสี้ยนให้เป็นภรรยาลิโป้จึงจะควร ลิโป้ก็จะมีใจภักดีไปต่อท่าน ตั๋งโต๊ะจึงตอบว่า ซึ่งท่านว่าทั้งนี้ก็ชอบอยู่แล้ว แต่งดให้เราตรึกตรองดูก่อน ลิยูก็กลับไปบ้าน

ขณะเมื่อตั๋งโต๊ะกับลิยูว่ากันนั้น นางเตียวเสี้ยนก็มาแอบฟังอยู่ที่ข้างใน ครั้นลิยูกลับไปแล้ว ตั๋งโต๊ะจึงเข้าไปถามนางเตียวเสี้ยนว่า ตัวกับลิโป้เป็นชู้กันหรือ นางเตียวเสี้ยนได้ยินดังนั้นก็ทำเป็นร้องไห้แล้วบอกว่า เวลาวันนี้ข้าพเจ้าลงไปชมสวนดอกไม้ ลิโป้ลอบเข้ามาข้างใน ข้าพเจ้ามิได้แจ้ง ต่อลิโป้มาใกล้ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าถือทวนเข้ามาด้วย ข้าพเจ้ากลัวเข้าแอบที่นั่งเย็น ครั้นลิโป้เห็นจึงว่าแก่ข้าพเจ้าว่า ข้าเป็นบุตรมหาอุปราช ตัวท่านก็เป็นภรรยามหาอุปราช จะกลัวข้าไย แล้วลิโป้ก็พูดเกี้ยวพานเป็นข้อหยาบช้า ข้าพเจ้าด่าว่าก็มิฟัง ขืนจะมาต้องตัวข้าพเจ้า ๆ โกรธจะโจนน้ำตาย ลิโป้ก็ยุดตัวข้าพเจ้าไว้ พอท่านมาถึงเข้า หาไม่ลิโป้จะทำอันตรายแก่ข้าพเจ้าได้ และลิโป้ทำทั้งนี้ข้าพเจ้าได้ความอัปยศนัก

ตั๋งโต๊ะได้ฟังดังนั้นแล้วจึงตอบว่า ลิโป้นั้นมีความรักเจ้าเป็นอันมากนัก เราจะยกเจ้าให้เป็นภรรยาลิโป้ตามความปรารถนา นางเตียวเสี้ยนได้ฟังทำตกใจร้องไห้แล้วว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้หญิงอุตส่าห์รักษาตัวมาจนได้เป็นภรรยามหาอุปราช ข้าพเจ้าก็เหมือนมารดาลิโป้ และท่านจะยกข้าพเจ้าให้เป็นภรรยาลิโป้ ผู้บุตรท่านข้าพเจ้าไม่ยอม อุปมาเหมือนท่าน

* มีในเรื่องเลียดก๊ก

เขียนรูปนกยูงแล้วเอาหมึกมาทาให้ดำเสียสิ้นไปฉะนี้ ข้าพเจ้าได้ความอัปยศนัก ซึ่งจะครองชีวิตอยู่ดูหน้าคนสืบไปนั้นไม่ได้ แล้วก็ทำเป็นลุกขึ้นชักเอากระบี่ซึ่งแขวนอยู่นั้นมาจะเชือดคอตาย

ตั๋งโต๊ะเห็นดังนั้นจึงวิ่งเข้าชิงเอากระบี่ไว้แล้วก็ปลอบว่า ซึ่งเราว่าทั้งนี้เป็นคำหยอกเจ้าเล่นดอก นางเตียวเสียนจึงซบหน้าลงกับตักตั๋งโต๊ะแล้วทำเป็นร้องไห้ว่า อันเกิดเหตุทั้งนี้ก็เพราะลิยูมีความรักลิโป้ จึงคิดอ่านให้ท่านยกข้าพเจ้าให้เป็นภรรยาลิโป้ เห็นว่าลิยูหามีความรักท่านและเอ็นดูข้าพเจ้าไม่ ตั๋งโต๊ะจึงตอบว่าถึงลิยูจะว่าประการใดเราก็มิได้ฟังคำ แล้วนางเตียวเสียนจึงว่า ซึ่งจะอยู่ในที่นี้สืบไปนั้นเห็นว่าลิโป้จะทำอันตรายแก่ข้าพเจ้าเป็นมั่นคง ข้าพเจ้าก็จะซ้ำได้ความอายยิ่งกว่าแต่ก่อน ขอท่านยกออกไปอยู่ ณ เมืองใหม่ ข้าพเจ้าจึงจะพ้นภัย ตั๋งโต๊ะเห็นชอบด้วยจึงว่าพรุ่งนี้เราจะยกไป

ครั้นเวลารุ่งเช้าลิยูจึงเข้าไปว่าแก่ตั๋งโต๊ะว่า วันนี้ดีแล้วท่านจะยกนางเตียวเสียนให้เป็นภรรยาลิโป้ก็ให้เร่งทำการตามฤกษ์ดีเถิด ตั๋งโต๊ะจึงตอบว่าลิโป้เป็นบุตรของเรา นางเตียวเสียนก็ได้เป็นภรรยาเราแล้ว และซึ่งจะยกให้เป็นภรรยาลิโป้นั้นผิดอย่างธรรมเนียมแต่ก่อน ซึ่งลิโป้ได้เกี้ยวพานเย้าหยอกนางเตียวเสียนได้ความละอายนัก เราก็ยกโทษให้เสียแล้ว แต่เนื้อความทั้งนี้ท่านจงออกไปบอกลิโป้ให้แจ้งเถิด ลิยูจึงตอบว่าซึ่งท่านมิฟังคำข้าพเจ้า แลการซึ่งคิดไว้นั้นเห็นจะเสียทั้วงทีเพราะหญิงคนนี้ ตั๋งโต๊ะได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงว่า ซึ่งท่านจะขืนให้เราเอาภรรยายกให้แก่ลิโป้นั้นเราไม่ฟังคำท่านแล้ว ถ้าท่านมีใจรักลิโป้อยู่ จงเอาภรรยาท่านมายกให้แก่ลิโป้เองเถิด แต่นี้สืบไปอย่าให้ผู้ใดเอาเนื้อความข้อนี้มาซ้ำว่าฉะนี้อีก

ถ้าผู้ใดมิฟังเราจะตัดศีรษะเสีย ลิยูได้ยินดังนั้นจึงลาลุกเดินออกมาแล้วว่าแก่ทหารทั้งปวงซึ่งมาหาตั๋งโต๊ะอยู่นั้นว่า เราท่านทั้งนี้จะพากันฉิบหายเพราะอีเตียวเสียนคนนี้เป็นมั่นคง ว่าแล้วลิยูก็กลับไปบ้าน

ฝ่ายตั๋งโต๊ะก็ให้จัดแจงทหาร แล้วพานางเตียวเสียนขึ้นรถไปอยู่เมืองใหม่ และขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยก็ตามไปส่งตั๋งโต๊ะถึงนอกประตูเมืองและนางเตียวเสียนนั้นแลไปเห็นลิโป้ยืนอยู่กับเหล่าขุนนาง ก็แสร้งแลไปให้สบตาลิโป้ แล้วทำกิริยาเป็นโศกเศร้า ลิโป้เห็นดังนั้นก็มีความทุกข์ยืนดูตะลึงไปจนลับตาแล้วถอนใจใหญ่ อ้องอุ้นเห็นจึงเข้ายึดมือลิโป้ไว้แล้วถามว่ามหาอุปราชออกไปแล้ว ตัวท่านนี้มีกังวลสิ่งใดท่านจึงไม่ไปตาม แล้วอ้องอุ้นบอกว่าเรานี้ป่วยอยู่เป็นหลายวัน มิได้มาหามหาอุปราช แล้วมิได้พบท่าน วันนี้เรารู้ข่าวว่ามหาอุปราชจะกลับออกมาอยู่เมืองใหม่ เราจึงอุตส่าห์ออกมาส่ง และเราเห็นท่านไม่สู้สบายนั้นมีทุกข์สิ่งใดหรือ ลิโป้จึงตอบว่า ซึ่งเรามีเหตุได้ทุกข์ร้อนทั้งนี้ก็เพราะนางเตียวเสียนบุตรของท่านอ้องอุ้นทำอุบายถามว่า ตั๋งโต๊ะยังไม่แต่งงานให้ท่านอยู่กับนางเตียวเสียนหรือ ลิโป้จึงตอบว่าตั๋งโต๊ะมิได้ให้แก่เรา มันเอาไว้เป็นภรรยามันแล้วอ้องอุ้นได้ยินดังนั้นทำตกใจ แล้วจึงตอบว่าซึ่งท่านว่านี้เราไม่เห็นจริง มหาอุปราชหรือจะเป็นดังนั้น ลิโป้จึงเอาเนื้อความแต่หลังเล่าให้อ้องอุ้นฟังทุกประการ อ้องอุ้นได้ฟังดังนั้นทำกระทืบเท้าลงแล้วว่า ซึ่งมหาอุปราชทำดังนี้อุปมาดังสัตว์เดียรัจฉาน แล้วอ้องอุ้นก็พาลิโป้กลับมา ณ บ้านขึ้นไปบนตึกที่ดูหนังสือแล้วให้แต่งโต๊ะเชิญลิโป้เสพย์สุราอยู่ อ้องอุ้นจึงว่าซึ่งตั๋งโต๊ะทำการหยาบช้าต่อบุตรเราซึ่งเป็นภรรยาท่านๆกับเราได้ความอัปยศแก่คนทั้งปวงเป็นอันมาก แต่ตัวเรานี้ชราแล้ว ชีวิตเราจะอยู่ไปสักกี่วัน

เราคิดเห็นดูแก่ท่าน ด้วยคนทั้งปวงนับถืออยู่ว่า ท่านนี้มีฝีมือกล้าหาญ ซึ่งตั๋งโต๊ะทำดังนี้คนทั้งปวงก็จะติเตียนท่าน ลิโป้ได้ฟังดังนั้นก็โกรธเอามือตบโต๊ะลงแล้วว่า ซึ่งอ้ายตั๋งโต๊ะมันเป็นศัตรูทำดังนี้ ข้าพเจ้าจะขอแก้แค้นฆ่ามันเสียให้จงได้ อ้องอุ้นได้ยินดังนั้นทำเป็นเอามือปิดปากลิโป้ไว้ แล้วห้ามว่าท่านอย่ากล่าวคำดังนี้ จะพาเราได้ผิดด้วย ลิโป้จึงตอบว่าตัวข้าพเจ้าเกิดมานี้ก็ถือว่ามีฝีมือกล้าหาญมิได้คิดจะอยู่ในอำนาจผู้ใด อ้องอุ้นจึงว่าอันความคิดและฝีมือของท่านซึ่งจะอยู่ให้ตั๋งโต๊ะใช้สอยนั้นไม่ควร อุปมาเหมือนแก้วได้แก่วานร

ลิโป้จึงตอบว่าแต่ข้าพเจ้ามีความแค้น คิดจะฆ่าอ้ายศัตรูเฒ่าก็ได้ถึงเดือนเศษแล้ว แต่คิดรั้งรออดใจอยู่ด้วยได้เรียกว่าบิดาแล้ว ครั้นจะฆ่าเสียกลัวคนจะครหานินทาได้ อ้องอุ้นจึงตอบว่าตัวเป็นแซ่ลิ ตั๋งโต๊ะนั้นเป็นแซ่ตั๋ง จะนับถือว่าเป็นบิดาด้วยอันใด เมื่อตั๋งโต๊ะเอาทวนพุ่งจะฆ่าท่านนั้นมิได้คิดว่าเป็นบุตร ซึ่งท่านจะกลัวนินทานั้นไม่ชอบ ลิโป้ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจสะดุ้งขึ้น จึงตอบว่าความข้อนี้หากท่านว่าออกมา หาไม่ข้าพเจ้าก็คิดมิถึง

อ้องอุ้นได้ฟังดังนั้นก็คิดเห็นว่า ลิโป้เอาใจออกหากจากตั๋งโต๊ะเป็นมั่นคงอยู่แล้ว จึงว่าแก่ลิโป้ว่า ทุกวันนี้ตั๋งโต๊ะเป็นศัตรูราชสมบัติท่านก็ย่อมแจ้งอยู่กับใจ ซึ่งท่านทำราชการอยู่ในตั๋งโต๊ะก็มีความชอบเป็นอันมาก ตั๋งโต๊ะจะได้ปูนบำเหน็จให้เป็นขุนนางตำแหน่งใดก็หามิได้ ถ้าท่านสัตย์ซื่อต่อพระมหากษัตริย์ ตั้งใจทำนุบำรุงแผ่นดินกำจัดศัตรูราชสมบัติเสียแล้วท่านจะได้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ มีชื่อในกฎหมายพระราชพงศาวดารสืบไป

ลิโป้ได้ยินดังนั้นก็คุกเข่าลงคำนับอ้องอุ้นแล้วว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาแผ่นดิน และแก้แค้นฆ่าอ้ายตั๋งโต๊ะเสียให้ได้ ท่านอย่าสงสัยข้าพเจ้าเลย อ้องอุ้นจึงตอบว่า ซึ่งท่านคิดบำรุงแผ่นดินดังนี้ก็ชอบใจแล้ว แต่เกรงอยู่ว่าท่านกับเรานี้จะคิดการไปมิตลอดก็จะพากันตายเสีย ลิโป้ได้ยินดังนั้นจึงชักเอากระบี่มาแทงข้อมือเอาโลหิตใส่ลงในจอกสุราแล้วสาบานว่า ถ้าข้าพเจ้ามิได้ฆ่าอ้ายตั๋งโต๊ะเสียเหมือนคำว่านี้ ขอให้อาวุธต่าง ๆ สังหารข้าพเจ้าเถิด แล้วก็เอาสุรานั้นกินเข้าไป อ้องอุ้นได้ยินดังนั้นก็ลุกขึ้นคำนับลิโป้แล้วว่า ครั้งนี้พระมหากษัตริย์และอาณาประชาราษฎรจะได้อยู่เย็นเป็นสุขก็เพราะสติปัญญาของท่าน และจะทำการได้เมื่อใดเราจึงจะบอกให้ท่านแจ้ง ลิโป้ก็ลาไป

ฝ่ายอ้องอุ้นจึงให้หาซุนซุยกับอุยอ๋วน ซึ่งเป็นที่ปรึกษามาบอกเหตุซึ่งคิดกับลิโป้จะฆ่าตั๋งโต๊ะเสียนั้นทุกประการ อุยอ๋วนจึงว่า ซึ่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงพระประชวรนั้น ตั๋งโต๊ะก็แจ้งอยู่ บัดนี้คลายประชวรขึ้นได้สองวันแล้ว ตั๋งโต๊ะก็ยังมิได้แจ้ง ขอให้จัดหาคนซึ่งมีสติปัญญาไปบอกแก่ตั๋งโต๊ะว่า รับสั่งให้หาเข้ามาจะปรึกษาราชการข้อใหญ่ แล้วให้แต่งเป็นหนังสือรับสั่งลอบให้ลิโป้คุมทหารซุ่มอยู่ข้างที่เสด็จออก ถ้าตั๋งโต๊ะเข้ามาให้มีสัญญากัน แล้วการซึ่งคิดไว้นั้นก็จะทำได้สะดวก ซุนซุยจึงว่าซึ่งคิดทั้งนี้ก็ชอบอยู่แล้ว แต่จะหาผู้ใดซึ่งถือรับสั่งออกไปหาตั๋งโต๊ะได้ อุยอ๋วนจึงตอบว่า ลิซกนั้นทำราชการมีความชอบอยู่ ตั๋งโต๊ะก็มิได้เพ็ดทูลให้เลื่อนที่ขึ้นไปหามิได้ ลิซกนั้นมีความน้อยใจอยู่ ถ้าให้ลิซกถือรับสั่งไปเห็นตั๋งโต๊ะจะไม่มีความสงสัย อ้องอุ้นเห็นชอบด้วยจึงให้หาลิโป้มา แล้วบอกเนื้อความซึ่งปรึกษากันนั้นให้ฟังทุกประการ ลิโป้เห็นชอบด้วย แล้ว

จึงว่าอันลิซกนั้นได้ไปเกลี้ยกล่อมข้าพเจ้าเมื่อครั้งอยู่กับเต๊งหงวน ถ้าลิซกมิไปและทำเนื้อความให้แพร่งพรายออก ข้าพเจ้าจึงจะฆ่าลิซกเสีย อ้องอุ้นกับลิโป้จึงให้ไปหาลิซกมา ลิโป้จึงว่าแก่ลิซกว่า เมื่อครั้งเราอยู่กับเต๊งหงวนนั้น ท่านได้เกลี้ยกล่อมให้เราฆ่าเต๊งหงวนเสีย ชักชวนให้เรามาอยู่กับตั๋งโต๊ะ บัดนี้เราเห็นตั๋งโต๊ะทำการหยาบช้าต่อแผ่นดิน และเราทั้งปวงคิดอ่านจะกำจัดตั๋งโต๊ะเสีย เราจะให้ท่านถือรับสั่งออกไปหาตัวตั๋งโต๊ะเข้ามา แล้วเราจะฆ่าเสีย ท่านจะยอมไปหรือไม่ไป

ลิซกได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า ทุกวันนี้เราคิดจะฆ่าตั๋งโต๊ะอยู่ แต่ยังหาผู้ช่วยดำริการมิได้ ซึ่งท่านว่าทั้งนี้เรามีความยินดีนัก จะขอรับอาสาไปหาตั๋งโต๊ะเข้ามา ขณะนั้นลิซกจึงเอาลูกเกาทัณฑ์มาหักเป็นสองท่อนแล้วจึงสาบานตัวว่า ถ้าเนื้อความนี้เรามิได้ทำตาม และกลับเอาไปแพร่งพรายให้ตั๋งโต๊ะรู้ ขอให้ตัวเราขาดออกเป็นสองท่อนด้วยอาวุธต่าง ๆ เหมือนเราหักลูกเกาทัณฑ์นี้เถิด อ้องอุ้นได้ฟังลิซกว่าดังนั้นก็มีความยินดีจึงลุกขึ้นคำนับแล้วตอบว่า ซึ่งท่านสุจริตต่อแผ่นดินจะทำการทั้งนี้ ถ้าสำเร็จแล้วท่านก็จะได้เป็นขุนนางผู้ใหญ่

ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้า อ้องอุ้นจึงแต่งหนังสือรับสั่ง แล้วให้เกณฑ์ทหารม้ายี่สิบให้ไปด้วยลิซก ๆ มาถึงหน้าเมืองใหม่ ทหารคนหนึ่งจึงเอาเนื้อความเข้าไปบอกตั๋งโต๊ะ ๆ รู้ก็ออกมาคำนับหนังสือ แล้วพาลิซกเข้าไปในเมืองใหม่ ลิซกจึงบอกแก่ตั๋งโต๊ะว่า บัดนี้พระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงพระประชวรอยู่ หาผู้ใดจะว่าราชการมิได้ ขุนนางทั้งปวงจึงปรึกษากันให้มาเชิญ

มหาอุปราชเข้าไปจะมอบราชสมบัติให้ ตั๋งโต๊ะจึงถามลิซกว่า ซึ่งขุนนางทั้งปวงปรึกษากันฉะนี้ ท่านได้ยินอ๋องอุ้นนั้นว่าประการใดบ้าง ลิซกจึงบอกว่า ซึ่งจะมอบราชสมบัติให้แก่ท่านนี้อ๋องอุ้นเป็นผู้เสนอ ขุนนางทั้งปวงจึงเห็นด้วย บัดนี้อ๋องอุ้นก็จัดแจงตราสำหรับผู้ว่าราชการเมืองไว้ให้ท่าน

ตั๋งโต๊ะได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงบอกแก่ลิซกว่า เวลาคืนนี้เรานิมิตฝันว่า มีมังกรตัวหนึ่งมาเกี่ยวกระหวัดอยู่รอบกายเรา ครั้นเวลาวันนี้เรามีข่าวดีมาถึงเรา จำเราจะยกไปเมืองหลวง และลิซกได้ถือรับสั่งมาหาเราก็มีความชอบอยู่ ถ้าเราได้ราชสมบัติแล้วจะตั้งให้ท่านเป็นอัคร-มหาเสนาผู้ใหญ่ ลิซกทำทีประหนึ่งว่าจะรับเอา ตั๋งโต๊ะจึงสั่งให้ลิฉุยกุยกีเตียวเจหวนเตียวคุมทหารสามพันอยู่รักษาเมือง ตั๋งโต๊ะนั้นไปหามารดาแล้วบอกว่า บัดนี้ขุนนางทั้งปวงปรึกษาจะมอบราชสมบัติให้แก่ข้าพเจ้า และบัดนี้ข้าพเจ้าจะเข้าไปครองราชสมบัติแล้ว ท่านผู้เป็นมารดาก็จะได้เป็นหองไทฮอ แปลภาษาไทยว่าสมเด็จพระพันปีหลวง มารดาจึงตอบว่า ตัวแม่ก็แก่ชราแล้วอายุได้ถึงเก้าสิบเศษ แม่ได้พึ่งบุญเจ้าก็ค่อยมีความสุขมา ครั้งนี้แม่ให้ประหลาดใจ ด้วยให้เขม่นไปทั่วทั้งกาย และใจให้สะดุ้งตกประหม่ามาเป็นหลายเวลาแล้ว ซึ่งเจ้าจะเข้าไปนั้นให้คิดการระมัดระวังตัวจงดี

ตั๋งโต๊ะจึงตอบว่า ซึ่งมารดาเป็นเช่นนั้นเพราะบุญจะมาถึงแล้ว จึงเผอิญให้เป็นทั้งนี้ แล้วตั๋งโต๊ะก็ลามารดาไปหานางเตียวเสี้ยน จึงเอาเนื้อความทั้งนั้นเล่าให้ฟังแล้วว่า ถ้าเราได้ครองราชสมบัติแล้ว เราจะให้เจ้าเป็นมเหสีฝ่ายซ้าย นางเตียวเสี้ยนได้ยินดังนั้นก็คิดเห็นว่า ขุนนางทั้ง

ปวงให้มาว่ากล่าวทั้งนี้หวังจะฆ่าตั๋งโต๊ะเสีย นางเตียวเสียนคำนับแล้วทำเป็นยินดี ตั๋งโต๊ะก็ให้จัดแจงทหารแล้วขึ้นรถยกไปทางประมาณสามร้อยเส้น เพลารถซึ่งตั๋งโต๊ะขึ้นนั้นหัก ตั๋งโต๊ะจึงเหลียวหลังมาถามลิซกว่าซึ่งเพลารถหัก และม้ามีพยศบังเหียนขาดฉะนี้ ท่านยังเห็นดีและร้ายประการใด ลิซกจึงตอบว่า ซึ่งเป็นเหตุทั้งนี้ เพราะมหาอุปราชจะได้ครองราชสมบัติ และจะได้ทรงรถประดับด้วยหยกกับม้าที่นั่ง ตั๋งโต๊ะได้ฟังดังนั้นมิได้รู้กลมารยาก็มีความยินดี ครั้นมาถึงประตูเมืองหลวงขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยก็ออกมารับตั๋งโต๊ะ แต่ลิยูนั้นป่วยอยู่มิได้มารับ ตั๋งโต๊ะก็เข้าไปในที่อยู่

ฝ่ายลิโป้ก็เข้ามาเยือนแล้วคำนับ ตั๋งโต๊ะจึงว่าถ้าเราได้ราชสมบัติเราจะให้ท่านเป็นใหญ่คุมทหารทั้งปวง ลิโป้ได้ฟังดังนั้นทำเป็นยินดีรับคำตั๋งโต๊ะแล้วลาไป

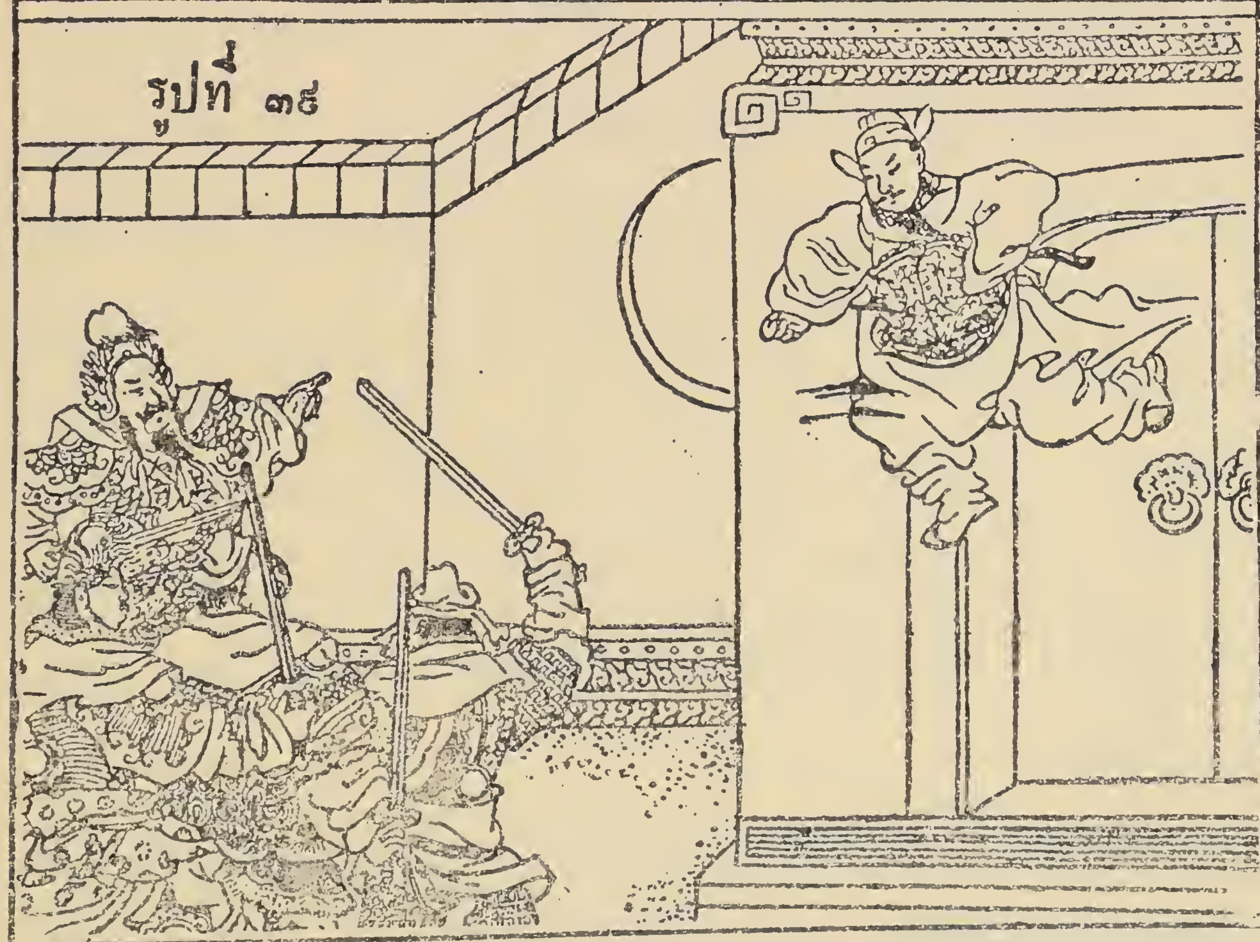
ครั้นเวลาค่ำเดือนหงาย เด็กลูกชาวบ้านสามสิบคนชวนกันเล่นอยู่หน้าบ้านตั๋งโต๊ะ แล้วทำเพลงเป็นใจความว่า หญ้าเหล่านี้มีใบเขียวสดชุ่มอยู่ เห็นไม่ช้าประมาณเก้าวันสิบวันก็จะตาย ฝ่ายตั๋งโต๊ะได้ยินเด็กทำเพลงเสียงนั้นดังร้องไห้ ตั๋งโต๊ะคิดประหลาดจึงหาลิซกมาถามว่า ซึ่งเด็กทำเพลงเป็นเสียงร้องไห้ดังนี้ ท่านเห็นดีและร้ายประการใด ลิซกจึงตอบว่าซึ่งเด็กทำเพลงดังนั้น เป็นศุภนิมิตของท่านใหญ่หลวง เพราะแซ่เล่าจะสาบสูญแล้ว แซ่ตั๋งจะรุ่งเรืองสืบไป ตั๋งโต๊ะได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี ครั้นเวลาเช้าแต่งตัวแล้วขึ้นรถจะเข้าไปในพระราชวัง

ครั้นมาถึงกลางทางพอพบโต้หยิน ๆ นั้นใส่เสื้อเขียวหมวกขาวมือถือไม้รวก แล้วเอาผ้านางเอี่ยวยาวแปดศอกผูกทำธง มีอักษรอยู่ต้นธงตัวหนึ่งว่า เคา ปลายธงตัวหนึ่งก็ว่า เคา ทั้งสองนั้นประสมกันเรียกว่า ลี่ แปลเป็นภาษาไทยว่า แซ่ลี ผ้าขาวนั้นภาษาจีนเรียกว่าโป้ ซึ่งโต้หยินทำปริศนาดังนี้ว่า ลิโป้จะฆ่าตั๋งโต๊ะเสีย และตั๋งโต๊ะมิได้รู้ในปริศนา แต่มีความสงสัยจึงถามลิซกว่า ซึ่งโต้หยินทำทั้งนี้ท่านยังเห็นประการใด ลิซกนั้นแจ้งในปริศนาอยู่ จึงอุบายบอกตั๋งโต๊ะว่า โต้หยินทำทั้งนี้เพราะเสียจริตอยู่ จะถือเอาว่าดีและร้ายนั้นมิได้ แล้วลิซกก็ให้ทหารขับโต้หยินเสียให้ไกลทาง ครั้นตั๋งโต๊ะเข้าไปถึงประตูวัง ลิซกจึงอุบายให้ตั๋งโต๊ะห้ามทหารไว้แต่นอก และลิซกนำรถตั๋งโต๊ะเข้าไปในลับแลที่เฝ้า ตั๋งโต๊ะแลเห็นขุนนางถือกระบี่อยู่ทุกคน ตั๋งโต๊ะตกใจถามลิซกว่า เหตุใดขุนนางจึงถือกระบี่อยู่ฉะนั้น ลิซกมิได้ตอบประการใดก็เร่งชักรถเข้าไปในที่เสด็จออก

อ้องอุ้นเห็นดังนั้นจึงร้องประกาศว่า ศัตรูราชสมบัติมาถึงแล้ว เป็นไฉนทหารเราจึงมิได้ลงมือเล่า ฝ่ายทหารซึ่งซุ่มอยู่นั้นได้ยินเสียงอ้องอุ้นร้องดังนั้น ก็ชวนกันออกมาเอาทวนแทงตั๋งโต๊ะ ๆ เห็นก็หลบลงอยู่ในรถแล้วร้องเรียกให้ลิโป้ช่วย และลิโป้นั้นก็ออกมาจึงตอบว่า ตัวเป็นศัตรูราชสมบัติ เป็นไฉนร้องให้กูช่วย แล้วลิโป้เอาทวนแทงตั๋งโต๊ะถูกที่คอตกรถตาย ลิซกนั้นก็ตัดศีรษะตั๋งโต๊ะแล้วร้องประกาศว่า ทีนี้ศัตรูราชสมบัติตายแล้วแผ่นดินจะเป็นสุข และขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งปวงเห็นดังนั้นก็มีความยินดีนัก ลิโป้จึงร้องว่า ซึ่งตั๋งโต๊ะทำการหยาบช้าทั้งนี้เพราะฟังคำลิยู ผู้ใดจะอาสาไปจับตัวลิยูมาได้

ลิโป้ฆ่าตั๋งโต๊ะ

อ้องอุ้นโจนลงจากพระแกลตำหนัก ให้ลิฉุยกุยกีฆ่า

ฝ่ายลิซกก็รับอาสาไปจับตัวลิยูกับบุตรภรรยาพรรคพวกพี่น้องมาสิ้น อ้องอุ้นจึงให้เอาบุตรภรรยาพรรคพวกไปฆ่าเสีย แล้วสั่งให้เอาศพตั๋งโต๊ะไปตระเวนรอบเมือง เอามาประจานไว้ที่ทางสามแพร่งให้ทหารอยู่รักษา และผู้รักษานั้นจึงพันชุดใส่ลงที่สะดือ แล้วเอาเพลิงจุดตามต่างตะเกียงประจานไว้ และอาณาประชาราษฎรในเมืองหลวงนั้น มีใจเจ็บแค้นชวนกันมาด่าว่าศพตั๋งโต๊ะ แล้วเอามือชี้ชกศีรษะบ้าง เอาเท้าถีบบ้าง จนศพนั้นแหลกละเอียดเปื่อยไป

ฝ่ายอ้องอุ้นจึงให้ลิโป้ ลิซก ห้องหูโก๋ สามนายคุมทหารห้าหมื่นไปฆ่าพรรคพวกตั๋งโต๊ะซึ่งอยู่ ณ เมืองใหม่เสียให้สิ้นเชิง แล้วให้ริบทรัพย์สิ่งของนั้นมา และลิฉุยกุยกี เตียวเจหวนเตียว ซึ่งตั๋งโต๊ะให้อยู่รักษาเมืองใหม่ ครั้นรู้เนื้อความดังนั้น ก็พาทหารสามพันหนีไปอยู่เมืองเซียงไส

ฝ่ายลิโป้กับลิซกห้องหูโก๋ครั้นมาถึงเมืองใหม่ ลิโป้นั้นเข้าไปเอาตัวนางเตียวเสี้ยนมาไว้ แล้วฆ่ามารดากับญาติพี่น้องพรรคพวกตั๋งโต๊ะเสียสิ้น แต่หญิงแปดร้อยนั้นส่งให้บิดามารดาพี่น้องรับไป แล้วเก็บเอาทรัพย์สินสิ่งของตั๋งโต๊ะนั้นบรรทุกเกวียนเป็นอันมาก คุมเอาเข้าไปให้อ้องอุ้นในเมืองหลวง อ้องอุ้นจึงเอาทรัพย์สิ่งของทั้งนั้นแจกให้แก่ทหารทั้งปวงแล้วจึงว่าแก่ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยว่า บัดนี้ศัตรูราชสมบัติก็ตายแล้วแผ่นดินจะมีความสุขสืบไป เราจงชวนกันเล่นให้สบายเถิด แล้วก็ให้แต่งโต๊ะเลี้ยงขุนนางทั้งปวง

ในขณะนั้นมีทหารมาบอกอ้องอุ้นว่า มีขุนนางคนหนึ่งชื่อซัวหยงมาร้องไห้รักศพตั๋งโต๊ะอยู่ อ้องอุ้นได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึงให้ทหารทั้งปวงไปจับตัวซัวหยงมาถามว่า ตัวเป็นขุนนางมาร้องไห้รักตั๋งโต๊ะนั้น ตัวเข้า

ด้วยศัตรูราชสมบัติหรือ ซัวหยงคำนับแล้วว่า ข้าพเจ้าจะเข้าด้วยผู้ผิดนั้นหามิได้ ซึ่งข้าพเจ้ามาร้องไห้รักตั๋งโต๊ะนั้น เพราะคิดถึงคุณตั๋งโต๊ะว่าเอาข้าพเจ้ามาตั้งเป็นขุนนาง และซึ่งโทษข้าพเจ้าผิดทั้งนี้ ข้าพเจ้าขอชีวิตไว้ทำราชการสนองแผ่นดินสืบไป และขุนนางทั้งปวงซึ่งได้เห็นใจซัวหยงสัตย์ซื่อ จึงชวนกันขอโทษไว้ ม้าหยิดจึงค่อยกระซิบบอกแก่อ้องอุ้นว่าซัวหยงนี้เป็นคนมีสติปัญญา ทำราชการสัตย์ซื่อ มีคนรักเป็นอันมาก ถ้าท่านจะฆ่าเสียตามโทษผิดนั้นก็ควรอยู่ แต่ราษฎรทั้งปวงจะครหานินทาท่าน อ้องอุ้นจึงตอบว่าบ้านเมืองเป็นจลาจลเพิ่งสงบลงวันนี้ พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ยังทรงพระเยาว์อยู่ และซัวหยงนั้นมีสติปัญญาก็จริง แต่จะให้เป็นขุนนางปรึกษาราชการด้วยเรานั้นไม่ได้ กฎหมายทั้งปวงจะฟั่นเฟือนไป ม้าหยิดได้ยินดังนั้นก็ถอยออกมาแล้วว่าแก่ขุนนางทั้งปวงว่า ธรรมดาแผ่นดินถ้าหาผู้มีสติปัญญามิได้ เมืองนั้นก็จะพลันมีอันตรายหายืดยาวไม่ อ้องอุ้นจึงให้เอาตัวซัวหยงไปจำคุกไว้ แล้วลอบสั่งให้ผู้คุมจำตรากตรำเสียให้ตาย ขุนนางทั้งปวงรู้ว่าซัวหยงตายแล้ว ก็มีความสงสารเป็นอันมาก

ตอนที่ ๘

ฝ่ายลิฉุยกุยกี เตียวเจหวนเตียวทหารตั๋งโต๊ะที่หนีไปอยู่เมืองเซียงไส จึงปรึกษากันแต่งหนังสือให้คนถือไปถึงอ้องอุ้นว่า ซึ่งได้เป็นพวกตั๋งโต๊ะนั้นด้วยความจำเป็น โทษข้าพเจ้าทั้งสี่ซึ่งได้ทำผิดนั้นขออภัยเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าจะขอทำราชการด้วยท่านสืบไป

ฝ่ายอ้องอุ้นเห็นหนังสือดังนั้นจึงว่า ซึ่งตั๋งโต๊ะทำการหยาบช้าก็เพราะลิฉุยกุยกีเตียวเจหวนเตียว ถ้ารับสั่งให้ยกโทษคนทั้งปวงเสียเราก็จะยอม แต่ลิฉุยกุยกีเตียวเจหวนเตียวนั้นจะขอเอาตัวมาฆ่าเสียให้ได้ และผู้ถือหนังสือจึงเอาเนื้อความไปบอกแก่ลิฉุยกุยกีเตียวเจหวนเตียวตามคำอ้องอุ้นว่า ลิฉุยกุยกีเตียวเจหวนเตียวจึงปรึกษากันว่า ซึ่งจะเข้าเกลี้ยกล่อมอ้องอุ้นก็มิยอม และเราทั้งปวงต่างคนต่างเอาตัวรอดเถิด

ฝ่ายกาเซี่ยงที่ปรึกษาจึงว่า ซึ่งจะคิดหนีนั้นเห็นไม่พ้น ขอให้เกลี้ยกล่อมชาวเมืองเซียงไสได้แล้วประจบกับกองทัพเรายกไปทำการตีเอาเมืองเตียงฮัน ถ้าได้เมืองแล้วจึงจะให้ฆ่าอ้องอุ้นเสียและท่านทั้งสี่คนนี้จึงจะได้ทำราชการในเมืองหลวงสืบไป แม้ไม่

สมคิดจึงพากันหนีลิฉุยกุยกีเตียวเจหวนเตียวเห็นชอบด้วย จึงแต่งทหารซึ่งมีสติปัญญาไปเจรจากับชาวเมืองเซียงไสว่า บัดนี้อ้องอุ้นได้เป็นใหญ่แล้ว จะยกทหารมาฆ่าชาวเมืองเซียงไสซึ่งหาความผิดมิได้เสียให้สิ้น แล้วลิฉุยให้ตั้งเกลี้ยกล่อมอยู่นอกเมือง จึงให้ทหารเที่ยวร้องป่าวชาวเมืองเซียงไสว่า ถ้าผู้ใดรักชีวิตกลัวอ้องอุ้นจะฆ่าเสีย ก็ให้มาเข้าด้วยเรา จึงจะรอดจากความตาย

ฝ่ายชาวเมืองเซียงไส ครั้นแจ้งดังนั้นก็ตกใจกลัวความตาย จึงชวนกันมาเข้าเกลี้ยกล่อมด้วยลิฉุยกุยกีเตียวเจหวนเตียว ประมาณสิบห้าหมื่น ลิฉุยจึงแบ่งทหารให้กุยกีเตียวเจหวนเตียว ยกไปสี่กอง ครั้นไปถึงกลางทางพบงิวฮูบุตรเขยตั๋งโต๊ะ คุมทหารห้าพันจะไปแก้แค้นอ้องอุ้น นายทัพทั้งสี่กองจึงให้งิวฮูเป็นทัพหน้า แล้วยกไปใกล้จะถึงเมืองเตียงฮัน

ฝ่ายอ้องอุ้นครั้นรู้ข่าวดังนั้นจึงปรึกษากับลิโป้ว่า ซึ่งลิฉุยกุยกียกมาดังนี้เราจะคิดประการใด ลิโป้จึงตอบว่าลิฉุยกุยกียกมานี้ท่านอย่าวิตกเลยไว้เป็นธุระข้าพเจ้า แล้วให้ลิซกคุมทหารออกไปรบ ลิซกนั้นยกออกมาพบทัพงิวฮูได้รบพุ่งกันเป็นสามารถ งิวฮูเห็นจะต้านทานมิได้ก็พาทหารถอยมา และลิซกนั้นมีใจกำเริบ จึงให้ทหารตั้งเป็นชุมนุมอยู่ มิได้ตรวจตราป้องกันโดยกระบวนทัพ และงิวฮูเห็นลิซกประมาท ครั้นเวลากลางคืนประมาณสองยาม งิวฮูก็ยกทหารเข้าโจมตีปล้นเอาทัพลิซก ฆ่าทหารเสียเป็นอันมาก ลิซกนั้นหนีได้จึงเอาเนื้อความซึ่งได้รบพุ่งนั้นเข้าไปบอกแก่ลิโป้ ๆ รู้ดังนั้นก็มีใจโกรธ จึงให้เอาตัวลิซกไปตัดศีรษะเสีย แล้วเสียบไว้ ณ ประตูเมือง

ครั้นเวลารุ่งเช้า ลิโป้จึงยกทหารออกไปต่อรบงิวฮู ๆ แตกหนีไป แล้วงิวฮูจึงปรึกษากับเอาซกยีว่า ลิโป้นั้นมีกำลังนักเห็นเราจะสู้ลิโป้มิได้ จำจะคิดอ่านหนีไป เอาซกยีเห็นชอบด้วย ครั้นเวลากลางคืนงิวฮูจึงจัดเอาทรัพย์สินสิ่งที่ดีของตัว แล้วพาเอาซกยีกับพรรคพวกซึ่งสนิทสี่คนห้าคน หนีไปถึงแม่น้ำแห่งหนึ่ง และเอาซกยีคิดเอาใจออกหากฆ่างิวฮูเสีย แล้วเอาทรัพย์สิ่งของ ๆ งิวฮู พาเอาคนสี่คนกับศีรษะงิวฮูไปให้ลิโป้ ณ เมืองเตียงฮัน ลิโป้ครั้นแจ้งดังนั้นคิดสงสัยเอาซกยี จึงสอบถามคนสี่คนห้าคนซึ่งมาด้วยว่า เกิดเหตุขัดเคืองกันเป็นประการใด เอาซกยีจึงฆ่างิวฮูเสียแล้วตัวเอาศีรษะมาให้เรา คนทั้งนั้นจึงบอกเนื้อความแต่หลังให้ฟัง

ลิโป้ได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงว่า เอาซกยีนั้นเป็นคนโลภหาความสัตย์มิได้ จะเลี้ยงไว้นั้นไม่ควร จึงสั่งให้ทหารเอาเอาซกยีไปฆ่าเสีย แล้วลิโป้จัดแจงทหารยกกองทัพไป พบลิฉุยกุยกีเตียวเจหวนเตียว ก็ขบม้าและพาทหารเข้าไล่โจมตี ทหารลิฉุยกุยกีไม่ทันเตรียมตัวก็แตกพ่ายไปทางประมาณห้าร้อยเส้น ถึงเขาแห่งหนึ่งจึงให้ตั้งค่ายมั่นลงไว้ ลิฉุยจึงปรึกษากุยกีเตียวเจหวนเตียวว่า ลิโป้นั้นมีฝีมือรบพุ่งกล้าหาญแต่หาปัญญาความคิดมิได้ เราจะคิดอุบายให้กุยกีคุมทหารไปคอยสกัดทางซึ่งจะเข้าไปเมือง ตัวเราจะคุมทหารรบล่อ ถ้าได้ยินเสียงม้าพ่อก็ให้ขับทหารเข้ารบ ถ้าได้ยินเสียงกลองก็ให้ทำเป็นถอยทหารมา และเตียวเจหวนเตียวนั้นให้คุมทหารแยกกันเข้ารบเมืองเตียงอันเป็นสองด้าน เห็นลิโป้จะรบป้องกันหน้าหลังมิทัน จะเสียทีแก่เราเป็นมั่นคง กุยกีเตียวเจหวนเตียวเห็นชอบด้วย ก็คุมทหารยกไปตามคำลิฉุยว่า

ฝ่ายลิโป้ก็ยกตามมาถึงท้ายเขา พบกองทัพลิฉุยได้รบกันเป็นสามารถ ลิฉุยจึงให้ตีกลอง แล้วถอยทหารขึ้นบนเนินเข้า ลิโป้ก็ตามรบขึ้นไป ครั้นเห็นทหารลิฉุยยิงเกาทัณฑ์ทิ้งก้อนศิลาลงมาดังห่าฝน ลิโป้ก็ให้ถอยทหารลงมา

ฝ่ายกุยกิแลเห็นดังนั้นก็ให้ตีม้าพ่อ ยกทหารเข้าไป ลิโป้ก็ให้กลับหน้ามารบ ฝ่ายกุยกิก็ให้ตีกลองแล้วถอยทหารมา ลิฉุยก็ยกทหารลงมาจากเนินเขาเข้ารบด้วยลิโป้แล้วถอยมา กุยกิรบกระหนาบเข้ามา แต่ลิฉุยกุยกิรบยั่วลิโป้อยู่ถึงสามวันสามคืน และลิโป้นั้นอยู่ในระหว่างทัพกระหนาบมิรู้ที่จะป้องกันรบพุ่งข้างไหน จะถอยไปก็มิได้ พอม้าใช้เล็ดลอดมาบอกแก่ลิโป้ว่า บัดนี้กองทัพเตียวเจหวนเตียวยกเข้ารบเมืองเตียงฮันอยู่เป็นสามารถ เห็นข้าศึกได้ทีจวนจะได้เมืองอยู่แล้ว ลิโป้ครั้นแจ้งดังนั้นคิดจะเข้าไปช่วยเมืองเตียงฮัน จึงคุมทหารรบฝ่าหักออกไป แล้วลิฉุยกุยกินั้นตามรบลิโป้มา ลิโป้มิได้เป็นกังวลรบทัพข้างหลัง ตั้งหน้ารีบไปจะช่วยเมืองเตียงฮันไว้ให้รอด ลิโป้นั้นเสียทหารเป็นอันมาก ครั้นมาใกล้เมืองเห็นทหารเตียวเจหวนเตียวล้อมเมืองไว้ และทหารลิโป้นั้นกลัวความตาย ก็ไปเข้าด้วยเตียนเจหวนเตียวเป็นอันมาก ลิโป้เห็นดังนั้นก็เสียใจจึงพาทหารซึ่งเหลืออยู่นั้น รวนเรไปมาอยู่ถึงสองวันสามวัน

ฝ่ายลิบ้องอ่องหองสองคนนี้ เป็นขุนนางอยู่ในเมืองเตียงฮันเป็นพรรคพวกตั๋งโต๊ะ จึงคิดกันเป็นไส้ศึกคุมทหารของตัวถอบเปิดประตูทั้งสี่ด้านออกรับกองทัพ ลิฉุยกุยกิเตียวเจหวนเตียวเข้าไปในเมือง และลิโป้นั้นก็หักเข้าไปในเมืองรบพุ่งฆ่าฟันทหารลิฉุยกุยกิเสียเป็นอันมาก และ

ลิโป้นั้นเหลือกำลัง จึงพาทหารประมาณร้อยเศษรบหักออกไปจากประตูวัง พอพบอ้องอุ้นเข้าลิโป้จึงว่า ศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ซึ่งจะอยู่ต้านทานนั้นเห็นเหลือกำลัง ขอท่านเร่งขึ้นม้าหนีเอาตัวรอดไว้ก่อนจึงจะได้คิดการต่อไป

อ้องอุ้นจึงตอบว่าเดิมเรากับท่านคิดกัน จะทำนุบำรุงแผ่นดินให้อยู่เย็นเป็นสุขก็สมคิดแล้ว บัดนี้เกิดเหตุขึ้นเพราะพวกตั๋งโต๊ะ และเราจะหนีเอาตัวรอดนั้นไม่ควร ถึงจะตายก็เอาความชอบไว้ภายหน้า ท่านจะไปก็ไปเถิด แต่ช่วยเอาเนื้อความทั้งนี้ไปแจ้งแก่หัวเมืองทั้งปวงว่าเราคำนับไปด้วย บัดนี้เกิดเหตุขึ้นในเมืองหลวง ให้หัวเมืองทั้งปวงตั้งใจทำนุบำรุงแผ่นดินยกกองทัพเข้ามาช่วยกำจัดศัตรูราชสมบัติเสีย ลิโป้ได้ฟังดังนั้นก็พูดจาชักชวนเป็นหลายครั้งอ้องอุ้นก็มิไป พอเห็นแสงเพลิงซึ่งข้าศึกจุดเผาขึ้นนั้นเป็นหลายตำบล ลิโป้ก็ทิ้งครอบครัวเสีย ขึ้นม้าพาทหารร้อยเศษหนีออกจากเมือง ไปหาอ้วนสุด ณ เมืองลำหยง อ้องอุ้นนั้นเข้าไปในวัง

ฝ่ายลิฉุยกุยกีเตียวเจหวนเตียว ซึ่งหักเข้าไปในเมืองนั้นก็ฆ่าพันขุนนางและทหารเสียเป็นอันมาก แล้วยกเข้าถึงในพระราชวัง ขันทีทั้งปวงเห็นดังนั้น จึงเชิญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้กับอ้องอุ้นขึ้นไปบนพระตำหนักหอสูง ลิฉุยกุยกีกับทหารทั้งปวงก็ถวายบังคมพระเจ้าเหี้ยนเต้ ๆ จึงตรัสถามลิฉุยกุยกีว่า ซึ่งตัวบังอาจทำการเข้ามาในพระราชวังจะประสงค์สิ่งใด ลิฉุยกุยกีจึงทูลว่า ข้าพเจ้าทำการครั้งนี้จะได้คิดกบฏต่อพระองค์หามิได้ เดิม

ตั้งโต๊ะเป็นมหาอุปราชได้ทำนุบำรุงแผ่นดิน และอ้องอุ้นคบคิดกับลิโป้ฆ่ามหาอุปราชเสีย ข้าพเจ้าจึงเข้ามาหวังจะฆ่าอ้องอุ้นเสียให้หายแค้น ถ้าพระองค์ทรงพระเมตตาส่งตัวอ้องอุ้นให้ข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจึงจะพาทหารออกไป อ้องอุ้นได้ยินลิฉุยกุยกีว่าดังนั้นก็ทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่า ข้าพเจ้ามีสัตย์สุจริตต่อแผ่นดิน จึงฆ่าตั้งโต๊ะเสีย บัดนี้ลิฉุยกุยกีจะเอาตัวข้าพเจ้า ครั้นข้าพเจ้าจะรักชีวิตบิดพลิ้วอยู่ ก็จะเกิดอันตรายในพระราชฐานมากไป ข้าพเจ้าจะขอเอาชีวิตให้ลิฉุยกุยกีฆ่าเสียสนองพระคุณพระองค์ ว่าแล้วอ้องอุ้นก็โจนลงไปในทางช่องแกลพระตำหนักร้องว่า ตัวกูอยู่นี่มึงจะทำประการใดก็มาเถิด ลิฉุยกุยกีได้ยินดังนั้นจึงถามอ้องอุ้นว่า มหาอุปราชมีความผิดสิ่งใดตัวจึงคบคิดกับลิโป้ฆ่าเสีย อ้องอุ้นจึงตอบว่า อ้ายตั้งโต๊ะนั้นเป็นศัตรูราชสมบัติ ทำการหยาบช้าต่อแผ่นดินเป็นอันมาก กูจึงฆ่าเสีย ขุนนางและราษฎรทั้งปวงก็มีความยินดีด้วย เหตุไฉนตัวมึงจึงมีความเจ็บแค้นด้วยอ้ายกบฏ ลิฉุยกุยกีจึงตอบว่า มหาอุปราชทำความผิดตัวจึงฆ่าเสีย และเราทั้งสี่นี้ได้มีหนังสือมาอ่อนน้อมจะขอทำราชการด้วยตัวมิยอมว่าจะฆ่าเสียนั้น เรามีความผิดประการใด อ้องอุ้นจึงร้องตวาดแล้วตอบว่า ซึ่งกูมิเอามึงทั้งสี่ไว้ทำราชการด้วยนั้น เพราะมึงเป็นพวกกบฏกลัวแผ่นดินจะเป็นอันตราย ซึ่งมึงคิดการทั้งนี้จะปรารถนาสิ่งใดก็เร่งทำเถิดกูมิได้กลัวความตาย ลิฉุยกุยกีได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึงเอากระบี่ฟันอ้องอุ้นถึงแก่ความตาย แล้วให้ทหารไปจับบุตรภรรยาญาติพี่น้องอ้องอุ้นมาฆ่าเสียสิ้น และอาณาประชาราษฎรในเมืองหลวง ครั้นรู้ว่าอ้องอุ้นตายก็ชวนกันร้องไห้รัก

ลิฉุยกุยกีจึงคิดกันว่า เราทำการเข้ามาถึงเพียงนี้แล้ว จะละไว้

นั้นมิได้ จำจะคิดเอาราชสมบัติฆ่าพระเจ้าเหี้ยนเต้เสียจึงจะควร เตียวเจ หวนเตียวจึงห้ามว่า ซึ่งจะทำจลาจลถึงพระเจ้าเหี้ยนเต้นั้นเราไม่เห็นด้วย หัวเมืองทั้งปวงและอาณาประชาราษฎรเห็นจะไม่ยอมด้วยเรา ก็จะยกทหารเข้ามาทำการรบพุ่งเป็นการใหญ่เราจะได้ความขัดสน ขอให้ชวนกันเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ ทูลขอทำราชการในเมืองหลวง แล้วจึงค่อยคิดอ่านแอบรับสั่งให้หาหัวเมืองเข้ามาจับฆ่าเสียให้สิ้น ราชสมบัตินั้นจะได้แก่เราโดยง่าย ลิฉุยกุยกี่เห็นชอบด้วย จึงพาเตียวเจหวนเตียวเข้าไปถวายบังคม

พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงตรัสถามลิฉุยกุยกี่ว่า เดิมตัวบอกว่าจะขอเอาตัวอ้องอุ้นแล้วจะยกทหารกลับออกไป บัดนี้ตัวฆ่าอ้องอุ้นเสียแล้วและยังมิยกกลับไป เอ็งยังอยู่จะประสงค์สิ่งใด ลิฉุยกุยกี่จึงทูลว่า แต่ก่อนนั้นข้าพเจ้าได้ทำราชการมีความชอบต่อแผ่นดินมากอยู่ หาผู้ใดพิดทูลพระองค์มิได้ พระองค์จึงมิได้ปูนบำเหน็จข้าพเจ้าให้เป็นที่ขุนนาง บัดนี้ข้าพเจ้าสี่คนจะขอทำราชการเป็นที่ขุนนางอยู่ในเมืองหลวง ถ้าพระองค์โปรดให้ตามปรารถนา ข้าพเจ้าจึงจะยกทหารออกไปจากพระราชวัง พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงตรัสว่า และตัวทั้งสี่จะพอใจเป็นที่ขุนนางตำแหน่งใดก็ให้ว่ามา

ลิฉุยกุยกี่เตียวเจหวนเตียวปรึกษากันแล้ว จึงเขียนหนังสือถวายพระเจ้าเหี้ยนเต้ ๆ ทอดพระเนตรเห็นหนังสือนั้นว่า ลิฉุยเป็นที่กีจงกุ๋นภาษาไทยว่าเป็นนายทหารใหญ่กองใน แล้วเป็นผู้สำเร็จราชการด้วย กุยกี่นั้นเป็นที่ฮองจงกุ๋น ภาษาไทยว่าเป็นนายทหารกองหลัง แล้วว่าที่จางวางขุนนางทั้งปวงด้วย เตียวเจและหวนเตียวนั้นเป็นนายทหารซ้ายขวา พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ประทานให้ และลิฉุยกุยกี่ครั้นได้รับสั่งแล้ว จึงออกมาตั้งอยู่

นอกวัง จึงปรึกษากันว่า เมืองฮองหลงนั้นเป็นเมืองหน้าด่านจะไว้ใจแก่ข้าศึกมิได้ จึงให้เตียวเจหวนเตียวคุมทหารไปรักษาอยู่ และลิบ้องอ่องหองซึ่งเปิดประตูรับนั้น เลื่อนที่ขึ้นเป็นขุนนาง และทหารซึ่งมีสติปัญญาก็ตั้งขึ้นเป็นขุนนางด้วย แล้วให้ทหารไปสืบเสาะเก็บเอากระดูกตั๋งโต๊ะมาให้แต่งการศพอย่างที่มหาอุปราช แล้วให้แห่ออกไปจะฝังศพไว้ตามธรรมเนียม ในขณะทำการเมื่อจะฝังศพนั้น พอเกิดลมพายุพัดหนักฝนตกห่าใหญ่น้ำท่วมแผ่นดินลึกประมาณสองศอก อสนีผ่าถูกศพ กระดูกนั้นกระจายไป ครั้นฝนสงบลง ลิฉุยจึงให้เก็บเอากระดูกนั้นมาผสมกันเข้าแล้วจะให้ฝังไว้ในเวลากลางคืนนั้น ซ้ำเกิดพายุฝนตกฟ้าผ่าถูกกระดูกนั้นกระจายไป ลิฉุยจึงให้เก็บเอากระดูกนั้นมาผสมกันเข้าอีกเป็นหลายครั้งฝนก็ตกฟ้าคะนองผ่าลงมาทุกครั้ง จนกระดูกนั้นสาบสูญไปสิ้นมิได้ฝัง ซึ่งเกิดเหตุทั้งนี้เพราะตั๋งโต๊ะทำการหยาบช้าต่อแผ่นดิน และลิฉุยกุยกีกลับเข้าไปเมืองหลวง ทำการกำเริบหยาบช้าต่าง ๆ อาณาประชาราษฎรได้ความเดือดร้อน และลิฉุยกุยกีเอาเงินทองไปถึงใจแก่ขันทีซึ่งรักษาพระเจ้าเหี้ยนเต้แล้วสั่งว่า ถ้าได้ยินพระเจ้าเหี้ยนเต้ตรัสดีและร้ายประการใด ก็ให้เอาเนื้อความมาบอก

ขณะนั้นพระเจ้าเหี้ยนเต้ยังทรงพระเยาว์อยู่ จะตรัสตราสิ่งราชการเมืองก็ผันแปรพั้นเฟือนไป ราชการและขุนนางในเมืองหลวงนั้นก็เป็นสิทธิ์อยู่ในบังคับบัญชาลิฉุยกุยกีสิ้น ลิฉุยกุยกีจึงให้หาจูอี๋ซึ่งเป็นขุนนางนอกราชการนั้น มาตั้งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ที่ปรึกษาราชการ

ฝ่ายม้าเท้งเจ้าเมืองเสเหลียง กับหันซุยเจ้าเมืองเป๋งจิ๋วปรึกษากันว่า บัดนี้ลิฉุยกุยกีได้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ ทำการหยาบช้าเหมือนครั้ง

ตั๋งโต๊ะ จำเราจะคิดอ่านกำจัดเสีย บ้านเมืองทั้งปวงจึงจะเป็นสุข จึงแต่งหนังสือเข้าไปถึงม้าฮูหนึ่ง ตงเซียวหนึ่ง เถาเฉียหนึ่ง สามคนนี้เป็นขุนนางข้าหลวงเดิมของพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่า ลิฉุยกุยกีทำการหยาบช้าทุกวันนี้ แผ่นดินได้ความเดือดร้อนเหมือนครั้งตั๋งโต๊ะ และเนื้อความครั้งนี้จงกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้ทราบ เราจะยกกองทัพไปล้างลิฉุยกุยกีเสีย ท่านทั้งสามจงคิดกระทำข้างในเมือง

ม้าฮูตงเซียวเถาเฉีย ครั้นรู้ในหนังสือนั้นแล้ว จึงกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ ๆ ก็มีพระทัยยินดี จึงทรงพระอักษรเป็นใจความว่า ซึ่งม้าเท้งกับหันซุยคิดทั้งนี้เราขอบใจนัก ถ้าสำเร็จราชการแล้ว เราจะตั้งให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ แล้วส่งให้ทหารม้าเท้งหันซุยถือกลับมา

ม้าเท้ง หันซุยเห็นลายพระหัตถ์ก็มีความยินดีนัก จึงจัดแจงทหารสองหัวเมืองได้ประมาณสิบเอ็ดสิบสองหมื่น ยกไปถึงกลางทาง แล้วให้ทหารร้องประกาศแก่ชาวเมืองว่า ซึ่งยกมานี้จะทำการกำจัดศัตรูราชสมบัติเสีย

ฝ่ายม้าใช้แจ้งดังนั้นก็เอาเนื้อความเข้าไปแจ้งแก่ลิฉุยกุยกี ๆ จึงให้หาเตียวเจหวนเตียวมาปรึกษาว่า ม้าเท้งหันซุยยกมานี้ใครยังจะคิดประการใด กาเซียงที่ปรึกษาจึงว่า ม้าเท้งหันซุยยกมานั้นเป็นทางไกลกันดาร เราจะรักษาหน้าที่ไว้ ให้ยกเข้าล้อมถึงเชิงกำแพง ถ้าเห็นว่าขาดเสบียงลงแล้ว จึงให้ยกทหารออกโจมตีก็จะจับม้าเท้งกับหันซุยได้โดยง่าย

ลิบองอ่องหองจึงว่า ซึ่งกาเซียงว่านั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้าจะขอทหารหมื่นหนึ่ง จะยกออกไปตัดเอาศีรษะม้าเท้งหันซุยมาให้ท่าน กาเซียงจึงตอบว่า ลิบอง อ่องหองจะยกไปนั้นเห็นจะเสียทีเป็นมั่นคง ลิบอง

อ่องหองจึงตอบว่า ถ้าเราสองคนออกไปไม่ได้ศีรษะม้าเท้งกับหันซุยเข้ามา ท่านจงตัดศีรษะเรานี้แทนเถิด ถ้าได้ศีรษะนายทัพทั้งสองนั้นเข้ามา ท่านจงตัดศีรษะท่านให้แก่เราด้วย กาเซี่ยงจึงว่าแก่ลิฉุยกุยกี่ว่า ลิบ้องอ่องหองจะอาสาออกไปรบก็ตามเถิด แต่เขาเจี่ยวจิดนั้นทางไกลเมืองหลวงประมาณสองพันเส้น อยู่ฝ่ายตะวันตกมีทางจำเพาะเดินตามซอกเขา ขอให้เตียวเจหวนเตียวคุมทหารไปซุ่มอยู่ตำบลนั้นให้จงมาก ภายหลังถ้าลิบ้องอ่องหองเสียทีมาประการใดก็จะได้ช่วย

ลิฉุยกุยกี่จึงตอบว่า ซึ่งจะให้เตียวเจหวนเตียวยกออกไปตั้งอยู่ ณ ซอกเขานั้นเราไม่เห็นด้วย แล้วลิฉุยกุยกี่จึงเกณฑ์ทหารหมื่นห้าพันให้ลิบ้องอ่องหองยกออกไปทางประมาณสองพันเส้น พบกองทัพม้าเท้งหันซุยก็ตั้งประชิดกันอยู่ ครั้นเวลารุ่งเช้านายทัพทั้งสองฝ่ายยกทหารออกตั้งอยู่นอกค่าย ม้าเท้งหันซุยจึงร้องว่า อ้ายลิบ้องอ่องหองเป็นศัตรูราชสมบัติ ผู้ใดจะอาสาไปจับมาให้เราได้

ม้าเฉียวผู้บุตรม้าเท้งอายุสิบแปดปี หน้าดังสีหยกกิริยาว่องไวรับอาสา แล้วถือทวนขับม้าฝ่าทหารขึ้นไป อ่องหองเห็นม้าเฉียวยังเด็กอยู่ก็คิดประมาท ขับม้ารำง้าวออกมารบด้วยม้าเฉียวได้ห้าเพลง ม้าเฉียวเอาทวนแทงอ่องหองตกม้าตาย แล้วม้าเฉียวชักม้าจะกลับมา ลิบ้องเห็นดังนั้นก็โกรธ จึงขับม้ารำง้าวไล่ตามม้าเฉียวมาข้างหลัง ม้าเฉียวชำเลืองดูแต่ทำเป็นไม่เห็น ม้าเท้งเห็นลิบ้องตามมา จึงร้องบอกแก่ม้าเฉียวว่า ศัตรูตามมาจะทำร้ายข้างหลัง ให้เร่งระวังตัว ลิบ้องเห็นจวนจะทันเข้า จึงเอาง้าวฟันม้าเฉียว ๆ หลบได้ จึงชักม้ากลับหลังโถมเข้าจับลิบ้องได้ เอามาให้แก่บิดา และทหารม้าเท้งหันซุยเห็นได้ที

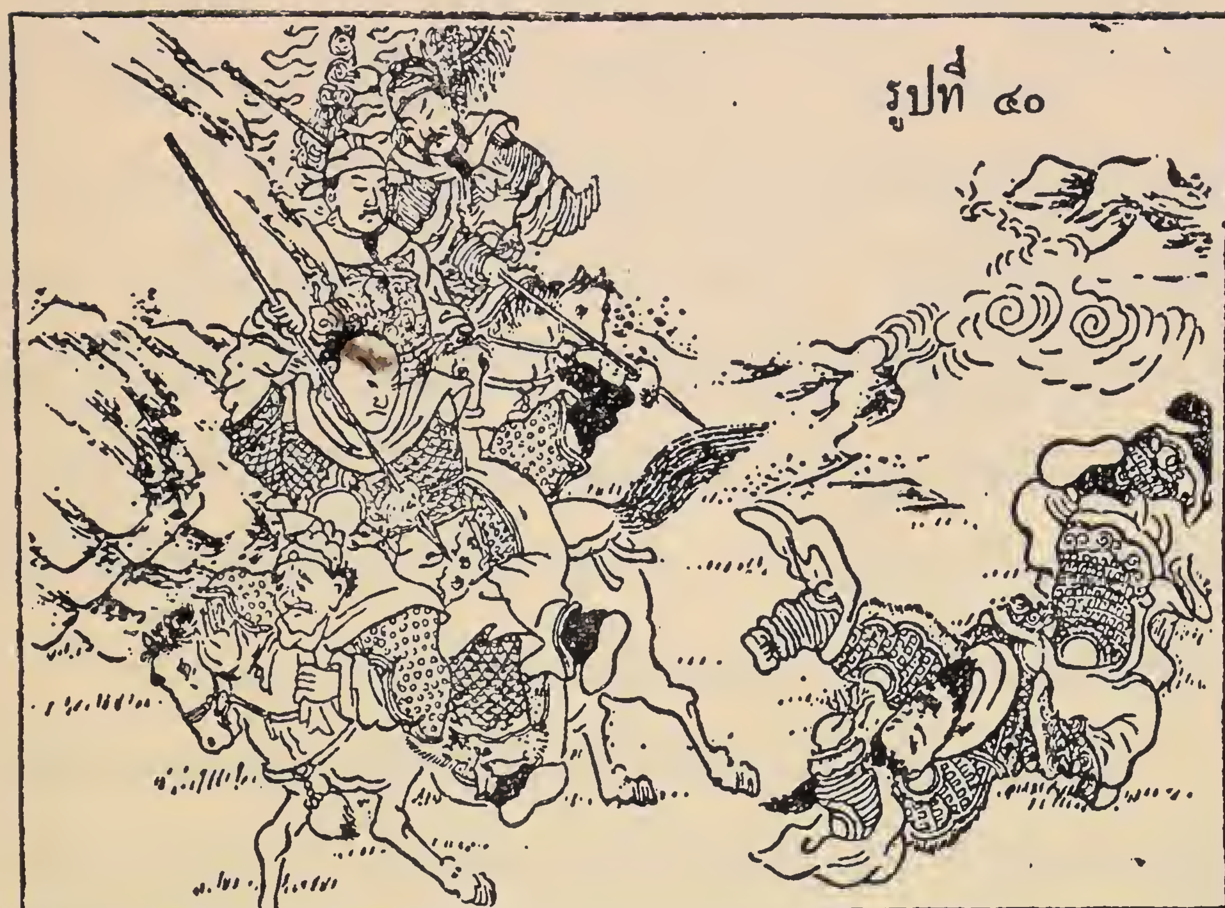
ดังนั้น ก็ไล่ฆ่าพื้นทหารลิบ้องล้มตายเป็นอันมาก ม้าเท้งกับหันซุยจึงยกทหารเข้าไปตั้งค่ายอยู่ใกล้เมืองเตียงฮัน แล้วให้เอาลิบ้องไปฆ่าเสียตัดเอาศีรษะเสียบไว้หน้าค่าย

ฝ่ายม้าใช้จึงเอาเนื้อความมาบอกแก่ลิฉุยกุยกี๋ ๆ ครั้นแจ้งดังนั้น ก็คิดว่ากาเซี่ยงว่านั้นชอบ เรามิได้ทำตามคำจึงเสียทหารไปทั้งนี้ แต่นั้นมาลิฉุยกุยกี๋ก็นับถือเชื่อฟังกาเซี่ยง แล้วก็ให้จัดแจงค่ายคูประตูหอรบเกณฑ์ทหารขึ้นรักษาหน้าที่เชิงเทินพร้อมมั่นคงทุกด้าน

ฝ่ายม้าเท้งกับหันซุยก็ยกทหารถึงเชิงกำแพงเมือง ได้ประมาณสองเดือน ทหารในกองทัพนั้นขาดเสบียงอดข้าวปลาอาหารอิดโรย ม้าเท้งหันซุยเห็นทหารขาดเสบียง จึงปรึกษากันจะให้ยกกองทัพถอยไป ยังมิตกลงกัน

ขณะนั้นคนใช้สนิทของม้าฮู ลอบเอาเนื้อความไปบอกแก่ลิฉุยกุยกี๋ว่า ม้าฮูนายข้าพเจ้าคบคิดกับตงเซียว เลาเฉีย รับเป็นไส้ศึก ม้าเท้งจึงยกมาทำการสงคราม ลิฉุยกุยกี๋ครั้นแจ้งดังนั้นก็โกรธ จึงให้ทหารไปจับตัวม้าฮูหนึ่ง ตงเซียวหนึ่ง เล่าเฉียหนึ่ง กับบุตรภรรยาญาติพี่น้องมาฆ่าเสียสิ้น แล้วก็ตัดศีรษะตัวนายทั้งสามคนเสียบประจานไว้บนหน้าที่เชิงเทินให้ข้าศึกเห็น ม้าเท้งหันซุยเห็นดังนั้นจึงปรึกษากันว่า ไส้ศึกในเมืองก็เป็นเหตุแล้ว ฝ่ายทหารในกองทัพเราก็ขาดเสบียงลง ถ้าจะตั้งล้อมไว้ดังนี้ก็จะเสียทหารมาก ครั้นปรึกษาเห็นพร้อมกันก็เลิกทัพถอยไป ลิฉุยกุยกี๋เห็นดังนั้นจึงให้เตียวเจคุมทหารยกไปตามม้าเท้งกองหนึ่ง แล้วให้หวนเตียวยกทหารไปตามหันซุยกองหนึ่ง ครั้นมาถึงเขาตันฉอง หันซุยเหลียวมาเห็นหวนเตียว หันซุยจึงร้องว่า ตัวท่านกับเราเป็นชาวบ้าน

อ่องหองรบกับม้าเฉียว ๆ ฆ่าอ่องหองตาย

โจโฉยกทัพไปตีเมืองชีจิ๋ว แก้แค้นที่ฆ่าบิดา

เดียวกันมาแต่น้อย เป็นไฉนท่านหามีความเมตตาไม่ จะมาทำอันตรายแก่เรา หวนเตียวจึงตอบว่า ทุกวันนี้ราชการในเมืองหลวงเป็นสิทธิอยู่กับลิฉุยกุยกี ๆ ให้เรายกออกมาตามท่านทั้งนี้ก็เป็นการใหญ่ และเราจะเห็นแก่หน้าท่านอยู่นั้นมิได้ หันซุยจึงตอบว่า เรายกมาทำการทั้งนี้ ก็เพราะหวังจะทำนุบำรุงแผ่นดินให้อยู่เย็นเป็นสุข ถึงท่านจะมิคิดถึงเรา ก็จงคิดถึงพระเจ้าเหี้ยนเต้ซึ่งครองราชสมบัตินั้นเถิด หวนเตียวได้ยินหันซุยว่าดังนั้นเป็นข้อกตัญญูต่อแผ่นดินอยู่ หวนเตียวก็ให้ทหารทั้งปวงหยุดตั้งมั่นอยู่ และหันซุยนั้นก็เร่งขับทหารทั้งปวงรีบไปถึงเมืองเป๋งจิ๋ว

ฝ่ายเตียวเจซึ่งไปตามม้าเท้งนั้น ครั้นไม่ทันแล้วก็ยกทหารกลับมาตั้งอยู่กับหวนเตียว และลิเบียดซึ่งเป็นหลานลิฉุยนั้น มาในกองทัพหวนเตียว ครั้นเห็นหวนเตียวมิได้จับหันซุย ก็เอาเนื้อความทั้งนั้นเข้าไปบอกแก่ลิฉุยผู้อา ลิฉุยได้ยินดังนั้นก็โกรธ จะให้ทหารออกไปจับตัวหวนเตียวมา กาเซี่ยงจึงห้ามว่า บัดนี้บ้านเมืองยังมิสงบ ซึ่งจะให้ทหารออกไปจับหวนเตียว เห็นว่าหวนเตียวจะไม่ยอมให้จับโดยง่าย ก็จะเกิดรบพุ่งกันขึ้นอีก ขอให้แต่งคนออกไปบอกแก่เตียวเจหวนเตียวโดยดีว่า ซึ่งยกไปตามม้าเท้งหันซุยไม่ทันนั้นก็แล้วไปเถิด บัดนี้เราแต่งโต๊ะเชิญขุนนางทั้งปวงมาเสพย์สุรา จึงให้หาเตียวเจหวนเตียวเข้ามากินโต๊ะด้วย ถ้าเตียวเจหวนเตียวเข้ามากินโต๊ะแล้วจึงค่อยจับเอา การจึงจะไม่วุ่นวาย ลิฉุยเห็นชอบด้วย จึงให้คนออกไปหาเตียวเจหวนเตียวเข้ามากินโต๊ะ เตียวเจหวนเตียวมิได้รู้เหตุก็ยกทหารกลับเข้ามาเมืองเตียงอัน แล้วเข้าไปกินโต๊ะด้วยลิฉุยกุยกี เมื่อเสพย์สุราอยู่นั้นลิฉุยจึงว่าแก่หวนเตียวว่า เราให้ยกทหารไปตามจับหันซุย และตัวมิได้ทำตามคำเรา เอาน้ำใจไปเผื่อแผ่กับ

หันซุยนั้น ตัวจะคิดร้ายแก่เราหรือ หวนเตี๊ยวได้ยินดังนั้นก็ตกใจยังมิทันตอบประการใด บู๊ซูก็ลากเอาตัวหวนเตี๊ยวไปฆ่าเสีย แล้วตัดเอาศีรษะหวนเตี๊ยวมาให้ลิฉุยดู เตี๊ยวเจเห็นดังนั้นมิได้รู้เหตุประการใดก็หมอบลงกับริมโต๊ะ ลิฉุยเข้าประคองเตี๊ยวเจขึ้นแล้วจึงว่า หวนเตี๊ยวนั้นเอาใจออกหากเราคิดกับหันซุยจะทำร้ายเรา ท่านหาความผิดมิได้อย่าตกใจกลัว แล้วยกเอาทหารซึ่งหวนเตี๊ยวคุมนั้นให้แก่เตี๊ยวเจ ให้เตี๊ยวเจยกออกไปรักษาเมืองฮองหลงอยู่ดังแต่ก่อน

ขณะนั้นขุนนางทั้งปวงในเมืองหลวง ก็ยิ่งคิดเกรงกลัวลิฉุยกุยกิขึ้นเป็นอันมาก และกาเซี่ยงนั้นว่ากล่าวให้ลิฉุยกุยกิเกลี้ยกล่อมเอาใจขุนนางและราษฎรทั้งปวงให้มีน้ำใจรัก และขุนนางทั้งนั้นก็อยู่ในอำนาจลิฉุยกุยกิสิ้น

ขณะนั้นมีหนังสือบอกเมืองเซี่ยงจิ๋วมาว่า มีโจรโพกผ้าเหลืองประมาณสามสิบสี่สิบหมื่นเที่ยวทำร้ายอาณาประชาราษฎร ลิฉุยกุยกิเห็นหนังสือบอกดังนั้น จึงปรึกษาแก่ขุนนางทั้งปวงว่า ซึ่งโจรทำอันตรายหัวเมืองดังนี้ เราจะคิดประการใดจึงจะบำราบโจรได้ จูฮีจึงว่า ซึ่งเกิดโจรขึ้น ณ แดนเมืองเซี่ยงจิ๋วนั้น ข้าพเจ้าเห็นแต่โจโฉผู้เดียว มีฝีมือจะไปปราบโจรฝ่ายตะวันออกได้ ลิฉุยกุยกิจึงถามว่า โจโฉนั้นอยู่แห่งใด จูฮีจึงบอกว่า โจโฉนั้นได้มาทำการกับอ้วนเสียวเมื่อครั้งรบตั๋งโต๊ะ บัดนี้กลับไปอยู่เมืองตงกุ๋นมีทหารอยู่เป็นอันมาก ขอให้มีหนังสือรับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ออกไป ให้โจโฉยกออกไปปราบโจร ณ แดนเมืองเซี่ยงจิ๋วเห็นจะได้โดยง่าย ลิฉุยกุยกิเห็นด้วย จึงแต่งหนังสือรับสั่งสองฉบับ ๆ หนึ่งให้

โจโฉกับเปาสิ้นเจ้าเมืองปั๊กเป่งยกทหารไปเข้าด้วยโจโฉปราบโจร ฉบับหนึ่งให้โจโฉกับเปาสิ้นยกไปปราบโจร ณ แดนเมืองเซี่ยงจิ๋ว

ฝ่ายเปาสิ้นครั้นแจ้งในหนังสือรับสั่งแล้ว ก็จัดแจงยกทหารไปหาโจโฉ และโจโฉนั้นครั้นทราบในหนังสือรับสั่งก็มีความยินดีจึงจัดแจงทหารเป็นอันมาก แล้วพาเปาสิ้นยกไปถึงตำบลซิวสุนแดนเมืองเซี่ยงจิ๋วพบโจรโพกผ้าเหลืองพวกหนึ่งตั้งอยู่เป็นอันมาก เปาสิ้นจึงอาสายกเข้าโจมตีพวกโจร พวกโจรต่อรบเป็นสามารถ แล้วแต่งทหารโจรวกหลังฆ่าเปาสิ้นตายในที่นั้น ฝ่ายโจโฉเห็นเปาสิ้นตายก็โกรธ จึงยกทหารเข้ารบฆ่าพวกโจรล้มตายเป็นอันมาก และโจโฉคุมทหารไล่พวกโจรไปถึงแดนเมืองเจปั๊กทหารทั้งปวงจับโจรได้บ้าง โจรมาเข้าเกลี้ยกล่อมบ้าง ได้คนประมาณสี่หมื่นห้าหมื่น แล้วโจโฉให้พวกโจรเชลยนั้นเป็นกองหน้ายกไปเที่ยวปราบโจรทุกตำบล แต่โจโฉยกทหารเที่ยวปราบโจรนั้นได้ประมาณสองเดือน โจรทั้งปวงนั้นมาเข้าเกลี้ยกล่อม ทั้งเก่าทั้งใหม่ได้ประมาณสามสิบหมื่น บรรดาหญิงชายชาวเมืองซึ่งโจรจับไว้ได้นั้นประมาณร้อยหมื่น โจโฉเลือกจัดเอาที่ฉกรรจ์นั้นไว้เป็นทหารประมาณยี่สิบหมื่นเศษ ชายชรากับหญิงนั้นให้กลับไปทำมาหากินอยู่ตามภูมิลำเนา โจโฉจึงบอกหนังสือขึ้นไปให้กราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่า ข้าพเจ้าปราบโจรสงบแล้ว ลิฉุยกุยกี๋แจ้งในหนังสือโจโฉดังนั้น จึงเอาขึ้นกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ ๆ ตรัสว่าโจโฉครั้งนี้มีความชอบเป็นอันมาก ให้มีหนังสือไปตั้งให้โจโฉเป็นใหญ่กว่าหัวเมืองตะวันออกทั้งปวง ลิฉุยกุยกี๋นั้นหาทันคิดไม่ ก็ให้มีหนังสือตั้งโจโฉตามรับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้

โจโฉครั้นได้หนังสือรับสั่งก็มีความยินดีนัก จึงยกไปตั้งอยู่ ณ

เมืองกุนจิ๋ว แล้วให้ตั้งเกลี้ยกล่อมผู้คน และจัดหาผู้มีสติปัญญาไว้ จะได้เป็นที่ปรึกษาไปภายหน้า และผู้คนทั้งปวงมาเข้าเกลี้ยกล่อมด้วยเป็นอันมาก

ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง ซุนฮกผู้อา ซุนฮิว ผู้หลาน ซึ่งอยู่กับอ้วนเสี้ยวจึงปรึกษากันว่า อ้วนเสี้ยวเป็นคนหยาบช้า เห็นเราจะอยู่ด้วยสืบไปนั้นมิได้ บัดนี้หัวเมืองฝ่ายตะวันออกนั้นโจโฉได้เป็นใหญ่ มีใจโอบอ้อมอารีแก่คนทั้งปวง เราพากันไปอยู่ด้วยจึงจะควร ซุนฮิวผู้หลานเห็นด้วยจึงพากันหนีอ้วนเสี้ยว ไปเข้าเกลี้ยกล่อมโจโฉ ณ เมืองกุนจิ๋ว โจโฉเห็นซุนฮกซุนฮิวนั้นคมสัน เห็นจะมีสติปัญญาจึงหาเข้ามาพูดจาแล้วตั้งไว้เป็นที่ปรึกษา ซุนฮกจึงว่าแก่โจโฉว่า ข้าพเจ้าได้ยินคนทั้งปวงเล่าลือว่าเทียหยกชาวเมืองตงกุนนั้นมีสติปัญญา บัดนี้อยู่ในเมืองกุนจิ๋ว เป็นไฉนท่านมิเกลี้ยกล่อมเอามาไว้ โจโฉจึงว่าเราได้ยินเขาลืออยู่ช้านานแล้วแต่เรายังมิรู้จักตัว แล้วโจโฉจึงให้คนไปสืบเสาะเกลี้ยกล่อมให้เทียหยกมา โจโฉเห็นก็มีความยินดี จึงเอาเทียหยกไว้ทำราชการด้วย

ฝ่ายเทียหยกรู้ว่าซุนฮกเสนอความดีแก่โจโฉทั้งนั้น เทียหยกจึงว่าแก่ซุนฮกว่า ซึ่งท่านสรรเสริญข้าพเจ้า ๆ นี้มีสติปัญญาน้อย และกุยแกชาวเมืองเดียวกันกับท่าน มีสติปัญญาเป็นอันมาก เป็นไฉนท่านมิว่าให้เอาตัวกุยแกมาไว้ทำราชการด้วย ซุนฮกจึงตอบว่าเราลืมไป ต่อท่านมาว่าบัดนี้จึงระลึกขึ้นได้ ซุนฮกจึงเอาเนื้อความไปบอกแก่โจโฉ ๆ ก็ให้ไปเกลี้ยกล่อมเอามาไว้ กุยแกจึงบอกแก่โจโฉว่า เล่าหัวเป็นเชื้อพระเจ้าฮั่นกองบู๊หนึ่ง บวนทงชาวเมืองซันหยงหนึ่ง ลิเกียนชาวเมืองบู๊เสงหนึ่ง มอกายชาวเมืองตันลิวหนึ่ง สี่คนนี้มีสติปัญญาเป็นอันมาก โจโฉจึงให้เกลี้ยกล่อมทั้งสี่คนนั้นมาไว้เป็นที่ปรึกษา

ฝ่ายอิกิ๋มชาวเมืองกิเป๋งซึ่งเป็นโจรมีพรรคพวกเป็นอันมาก ก็คุมพวกเพื่อนเข้ามาเกลี้ยกล่อม ขอเป็นทหารอยู่ด้วยโจโฉ ครั้นอยู่มาแฮหัวตุ้นพาเตียนอุยมาหาโจโฉ แล้วบอกว่าเตียนอุยคนนี้เป็นชาวเมืองตันลิว และเตียนอุยนั้นมีกำลังกล้าแข็ง ฆ่าบ่าวเตียวเมาเสียเป็นอันมาก แล้วหนีไปอยู่ป่า พอข้าพเจ้าออกไปเที่ยวเล่นเห็นเตียนอุยตีเสือตาย แล้วข้ามแม่น้ำมาพบข้าพเจ้า ๆ เห็นสมควรเป็นทหาร ข้าพเจ้าจึงเกลี้ยกล่อมมาอยู่เป็นทหารท่าน โจโฉได้ยินดังนั้นก็พิศดูเตียนอุย เห็นรูปร่างนั้นโตใหญ่เข้มแข็งสมควรเป็นทหาร จึงถามเตียนอุยว่า ตัวจะเป็นทหารนั้นถืออาวุธสิ่งใด เตียนอุยจึงบอกว่า ข้าพเจ้าเคยชำนาญถือทวนสองเล่ม หนักเล่มละแปดสิบชั่งจีน มีสำหรับตัวข้าพเจ้าอยู่แล้ว โจโฉได้ยินดังนั้นจึงให้จัดม้ามีฝีเท้าให้แก่เตียนอุยขึ้นขี่ม้ารำทวนดู โจโฉเห็นเตียนอุยขี่ม้ารำทวนนั้นเข้มแข็งว่องไว ขณะนั้นโจโฉเห็นธงใหญ่สำคัญสำหรับทัพซึ่งปักอยู่หน้าเมืองนั้น ต้องพายุเอนจะล้มลง ทหารประมาณยี่สิบห้าคน เข้าประคองยกขึ้นก็ไม่ไหว เตียนอุยเห็นดังนั้นจึงโจนลงจากม้าขับทหารทั้งปวงเสีย เตียนอุยจึงเข้ายกธงนั้นตรงขึ้นดังเก่า โจโฉเห็นดังนั้นจึงสรรเสริญเตียนอุยว่า มีกำลังดุจหนึ่งคนโบราณ แล้วให้จัดเกราะให้แก่เตียนอุย ตั้งให้เตียนอุยเป็นนายทหาร สำหรับรักษาตัวโจโฉ

ตอนที่ ๙

ขณะเมื่อโจโฉตั้งเกลี้ยกล่อมนั้น ได้ที่ปรึกษาและทหารเป็นอันมาก โจโฉมีความยินดีนัก จึงให้เองเตียวถือหนังสือคุมทหารไปรับโจโก๋ซึ่งเป็นบิดาซึ่งอยู่ ณ เมืองตันลิว ครั้นเองเตียวไปถึงจึงเอาหนังสือนั้นให้แก่โจโก๋ ๆ เห็นหนังสือสำคัญของโจโฉผู้บุตรมิได้มีความสงสัย จึงจัดแจงทรัพย์สิ่งของ แล้วชวนโจเต๊กกับพี่น้องครอบครัว และพรรคพวกประมาณสองร้อยเศษ เกวียนบรรทุกสิ่งของนั้นร้อยหนึ่ง แล้วก็ยกไปเมืองกุนจิ๋ว ครั้นมาใกล้เมืองชีจิ๋ว

ฝ่ายโตเกี๋ยมเจ้าเมืองชีจิ๋วนั้นน้ำใจกว้างขวางอารีคิดอยู่ว่าจะไปเข้าด้วยโจโฉ ครั้นรู้ว่าโจโฉให้ไปรับโจโก๋ผู้บิดามาใกล้เมืองนี้แล้วก็มีความยินดี จึงออกไปคำนับแล้วให้เชิญเข้ามาในเมืองชีจิ๋ว แล้วให้แต่งโต๊ะเลี้ยงครอบครัวพรรคพวกโจโก๋ ๆ นั้นก็ยั้งอยู่ในเมืองชีจิ๋วสองวัน แล้วโตเกี๋ยมจึงให้เตียวคีคุมทหารห้าร้อยให้ไปส่งโจโก๋ ณ เมืองกุนจิ๋ว ครั้นมาถึงตำบลวัดแฮหุย พอเวลาจวนค่ำฝนตกห่าใหญ่ โจโก๋ให้หยุดอาศัยอยู่ แล้วให้เตียวคี

ซึ่งคุมทหารมาส่งนั้นล้อมวงอยู่ภายนอก ครั้นเวลาเที่ยงคืนเตียวคีจึงปรึกษาแก่ทหารทั้งปวงว่า แต่ก่อนนั้นเราเป็นโจรโพกผ้าเหลือง ครั้นมีผู้มาปราบปราม เราจึงหลบหลีกจำใจเข้าอยู่ด้วยกับโตเกี๋ยม ๆ ก็มิได้ให้สิ่งใดเรา ซึ่งเราจะทำราชการด้วยสืบไปนั้นเห็นจะไม่ได้ดี บัดนี้โตเกี๋ยมให้เรามาส่งโจโก๋ ๆ นั้นมีทรัพย์สิ่งของบรรทุกเกวียนมาเป็นอันมาก เราจะลอบฆ่าโจโก๋เสียเราจะเก็บทรัพย์สิ่งของพากันหนีไปอยู่ซอกเขา ทหารทั้งปวงเห็นชอบด้วย และฝนนั้นยังมิสงบ เตียวคีก็คุมทหารเข้าไปจะฆ่าโจโก๋ ๆ ได้ยินทหารอื้ออึงเข้ามา จะพาภรรยาน้อยหนีไปก็มิทัน เตียวคีไล่รุกเข้าไปฆ่าโจโก๋กับพรรคพวกตายเสียเป็นหลายคน แล้วเตียวคีเก็บเอาทรัพย์สิ่งของจึงเอาเพลิงเผาวัดเสียแล้วพากันหนีออกไปอยู่ในป่าซอกเขา

ฝ่ายเองเตียวเห็นโจโก๋ตายแล้วก็คิดกลัวโจโฉ จึงหนีไปหาอ้วนเสี้ยว ณ เมืองกิจิ๋ว และทหารโจโฉซึ่งเองเตียวคุมมานั้นหนีได้ก็รีบมาบอกโจโฉตามเนื้อความซึ่งมีมาแต่หลัง แล้วว่าโจโก๋บิดาท่านตายนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าโตเกี๋ยมคิดเป็นกลอุบาย ให้เตียวคีมาส่งแล้วแกล้งลอบฆ่าบิดาท่านเสีย เก็บเอาทรัพย์สิ่งของไปให้โตเกี๋ยม โจโฉครั้นแจ้งดังนั้นก็ร้องไห้รักบิดาจนล้มลงจากเก้าอี้ ทหารทั้งปวงเข้าอุ้มโจโฉขึ้นบนเก้าอี้ โจโฉนั้นมีความโกรธจึงว่า ซึ่งโตเกี๋ยมทำกลอุบายมาฆ่าบิดาเราเสียนั้น เราจะยกทหารไปเหยียบเมืองซีจิ๋วให้ราบเป็นแผ่นดิน จึงจะหายความแค้น แล้วเกณฑ์ให้ซุนฮกหนึ่ง เทียหยกหนึ่ง กับคนสามหมื่นอยู่รักษาเมือง แล้วโจโฉจัดแจงทหารทั้งปวง ยกไปใกล้เมืองซีจิ๋วก็ให้ตั้งค่ายอยู่ จึงให้แฮหัวตุ้นหนึ่ง อิกิมหนึ่ง เตียนอุยหนึ่ง ยกทหารเป็นกองหน้า ถ้าตีได้เมืองซีจิ๋วแล้ว ให้ฆ่าหญิงชายชาวเมืองเสียให้สิ้น จึงจะหายความแค้นเรา

ฝ่ายเบี่ยนเหยี่ยงเจ้าเมืองกิวกั๋งนั้นชอบกันกับโตเกี๋ยม ครั้นรู้ว่าโจโฉยกมาจะรบเมืองชีจิ๋ว จึงเกณฑ์ทหารห้าพันยกมาจะช่วยโตเกี๋ยม ฝ่ายโจโฉรู้จึงให้แฮหัวตุ้นคุมทหารไปสกัดตีเบี่ยนเหยี่ยง และแฮหัวตุ้นก็ยกไปฆ่าเบี่ยนเหยี่ยงและทหารเสียสิ้น

ฝ่ายตันก๋งซึ่งหนีโจโฉครั้งก่อนนั้น ไปขอทำราชการอยู่ด้วยเจ้าเมืองตองกุ๋น และตันก๋งนั้นเป็นมิตรกับโตเกี๋ยม ครั้นรู้ว่าโจโฉยกทหารมาจะตีเมืองชีจิ๋ว แล้วโจโฉจึงสั่งว่าถ้าได้เมืองแล้ว จงฆ่าหญิงชายใหญ่น้อยชาวเมืองเสียให้สิ้น จึงขึ้นม้าแต่ผู้เดียวรีบไปทั้งกลางวันกลางคืน หวังจะห้ามโจโฉมิให้ทำร้ายโตเกี๋ยม ครั้นมาถึงหน้าค่ายจึงบอกแก่ทหารโจโฉว่า เราจะขอเข้าไปหาโจโฉ ทหารทั้งนั้นจึงเอาเนื้อความเข้าไปบอกแก่โจโฉ ๆ ได้ยินดังนั้นจึงคิดแต่ในใจว่า ซึ่งตันก๋งจะมาหาเรานี้ เห็นจะว่ากล่าวด้วยความโตเกี๋ยม ครั้นเราจะมิให้เข้ามา ก็คิดถึงคุณเมื่อครั้งเราหนีตั๋งโต๊ะ ตันก๋งจับได้แล้วมิได้ส่งขึ้นไป เราจึงรอดชีวิตอยู่ จึงให้หาตัวตันก๋งเข้ามา โจโฉคำนับแล้วถามว่า ท่านมาหาเรานี้ด้วยเหตุสิ่งใด ตันก๋งจึงตอบว่า ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านยกทหารมาจะรบโตเกี๋ยม หวังจะแก้แค้นซึ่งบิดาท่านตาย และโตเกี๋ยมเจ้าเมืองชีจิ๋วนั้นเป็นคนสัตย์ซื่ออารีจึงให้เตียวคีคุมทหารไปส่งบิดาท่าน ซึ่งเกิดเหตุขึ้นทั้งนี้เพราะเตียวคีเป็นคนโลภฆ่าบิดาท่านเสีย เก็บเอาทรัพย์สิ่งของหนีไปอยู่ป่า โตเกี๋ยมนั้นจะได้คบคิดให้ทำหามิได้ ซึ่งท่านสั่งทหารว่า ถ้าได้เมืองชีจิ๋วแล้วจงฆ่าหญิงชายชาวเมืองเสียให้สิ้นนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าชาวเมืองทั้งปวงหาความผิดมิได้จะให้ฆ่าเสียนั้นไม่ชอบ ซึ่งข้าพเจ้าว่าทั้งนี้ขอท่านดำริดูจงควรเถิด

โจโฉได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึงตอบว่าครั้งเราหนีตั๋งโต๊ะนั้น ท่านยอมไปด้วยเราแล้ว ทิ้งเราเสียหนีไปกลางทาง บัดนี้กลับมาหาเรา และโตเกี๋ยมนั้นคิดเป็นกลอุบายให้ทหารไปส่งบิดาเรา แล้วทำร้ายบิดาเรากับพรรคพวกตายเป็นอันมาก เรายกมาหวังจะแก้แค้นโตเกี๋ยม และท่านมิหน้ามาห้ามนั้นเราหาฟังไม่ ตันก๋งเห็นโจโฉโกรธมิรู้ที่จะตอบประการใด ก็ลาโจโฉออกมาจากค่าย จึงคิดแต่ในใจว่า กูมาห้ามโจโฉก็มิสมความคิด ครั้นจะไปหาโตเกี๋ยมก็มีความละอายใจเป็นอันมาก จึงรีบไปหาเตียวเมา ณ เมืองตันลิว

ฝ่ายโจโฉก็ยกทหารเข้าไปใกล้เมืองชีจิ๋ว ทหารโจโฉก็ฆ่าฟันหญิงชายซึ่งอยู่นอกเมืองเสีย แล้วเก็บเอาทรัพย์สิ่งของมาไว้เป็นอันมาก

ฝ่ายโตเกี๋ยมเจ้าเมืองชีจิ๋วรู้ดังนั้น ก็มีความเศร้าหมองร้องไห้รักราษฎรทั้งปวงด้วยความเอ็นดู แล้วว่าแก่ที่ปรึกษาทั้งนั้นว่า ซึ่งเกิดเหตุทั้งนี้เพราะกรรมของเรามาตามทัน ชาวเมืองพลอยล้มตายเป็นอันมาก

โจบ้าจึงว่าท่านหาความผิดมิได้ โจโฉยกมาทำอันตรายทั้งนี้จะนิ่งไว้ ข้าศึกก็จะกำเริบ จำเราจะยกออกไปรบพุ่งต้านทานไว้จึงจะได้ โตเกี๋ยมเห็นชอบด้วย จึงจัดแจงทหารทั้งปวง ครั้นเวลาเช้าก็เปิดประตูเมืองยกทหารออกไป เห็นทหารโจโฉนั้นตั้งอยู่เป็นอันมาก ดังคลื่นในท้องมหาสมุทร

ฝ่ายโจโฉเห็นโตเกี๋ยมยกออกมา จึงขับม้าขึ้นมาแล้วให้ทหารทั้งปวงตั้งรับไว้เป็นหน้ากระดาน โตเกี๋ยมจึงขับม้าขึ้นไปหน้าทหาร ก็ย่อตัวลงคำนับแล้วว่ากับโจโฉว่า เดิมข้าพเจ้าคิดว่าจะไปทำราชการด้วยท่าน ครั้นรู้ว่าบิดาท่านมาถึงเมืองชีจิ๋ว ข้าพเจ้าได้รับเข้ามาเลี้ยงดูแล้ว แต่งให้

เตียวคีคุมทหารไปส่งหวังจะทำความชอบไว้ต่อท่าน และเตียวคีนั้นเอาใจออกหากข้าพเจ้า ฆ่าบิดากับพรรคพวกท่านเสีย และข้าพเจ้าจะได้คิดอ่านเป็นกลอุบายให้เตียวคีทำร้ายนั้นหามิได้ ซึ่งท่านโกรธข้าพเจ้า ยกมาฆ่าชาวเมืองซึ่งหาความผิดมิได้นั้น ข้าพเจ้าเห็นไม่ควร ขอท่านดำริดูจงชอบก่อน โจโฉได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ด่าโตเกี๋ยมเป็นข้อหยาบช้าแล้วร้องตอบว่ามึงคิดกลอุบายแกล้งให้ทหารฆ่าบิดาและพรรคพวกกูเสีย และเอาความดีมาแก้ตัว จึงร้องประกาศแก่ทหารทั้งปวงว่า ผู้ใดจะอาสาไปจับเอาตัวโตเกี๋ยมมาให้เราได้ แฮหัวตุ้นรับอาสาแล้วขับม้ารำทวนออกไปจะจับเอาตัวโตเกี๋ยม โจป้าเห็นดังนั้นก็ขับม้าเข้ารบด้วยแฮหัวตุ้นได้ห้าเพลง พอเกิดพายุฝนตกห่าใหญ่ ต่างคนต่างยกทหารกลับไป โตเกี๋ยมนั้นกลับเข้ามาถึงเมือง จึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า เห็นเราจะสู้โจโฉมิได้ ซึ่งคิดจะรบพุ่งไปฉะนี้ทหารและชาวเมืองก็จะพลอยตายเสียสิ้น ท่านทั้งปวงจงเอาตัวเรามัดออกไปส่งให้โจโฉ ทหารและชาวเมืองจึงจะรอดชีวิต

ฝ่ายบิต๊กชาวเมืองตองไฮ เป็นพ่อค้ามีทรัพย์สินเป็นอันมาก เมื่อครั้งพาพวกเพื่อนไปค้าเมืองลกเอี๋ยงนั้นขายของเสร็จแล้ว เข็นเกวียนจะกลับมา พอหญิงคนหนึ่งรูปงามอายุประมาณสิบหกปี ขอโดยสารบิต๊กจะมาเมืองตองไฮด้วย บิต๊กเห็นดูว่าเป็นหญิง จึงลงเดินให้หญิงนั้นนั่งไปบนเกวียน หญิงนั้นจึงว่าข้าพเจ้าเป็นคนโดยสารจะนั่งไปบนเกวียน จะให้ท่านเดินไปนั้นไม่ควร เชิญท่านขึ้นมานั่งไปบนเกวียนเถิด บิต๊กก็ขึ้นเกวียนขับไป ในขณะเมื่อบิต๊กนั่งมานั้นชิดกับหญิง และบิต๊กจะได้แลดูและคิดผูกพันรักใคร่หญิงนั้นหามิได้ ครั้นถึงเมืองตองไฮ หญิงนั้นจึงว่าแก่บิต๊กว่าเรานี้มิใช่มนุษย์เป็นนางในเมืองบน เทวดาผู้ใหญ่ให้เราเอาเพลิงลงมาจุด

เผาเรือนท่านเสีย ตัวเราเป็นหญิงแกล้งลองใจ โดยสารท่านมาท่านมิได้ทำอันตรายแก่เรานั้น ก็เห็นว่าท่านมีความสัตย์อยู่มั่นคง ครั้นเราจะไม่เอาเพลิงไปเผาเรือนท่าน ก็ขัดเทวดาผู้ใหญ่มิได้ ท่านจงเร่งไปขนทรัพย์สิ่งของที่เรือนท่านเสียให้พ้นในเวลากลางคืนวันนี้ จะเอาเพลิงเผาเรือนท่านเสียตามคำเทวดา ครั้นบอกแล้วหญิงนั้นก็หายไป

บิต๊กได้ฟังดังนั้นเห็นประหลาดใจจึงรีบไปถึงเรือน แล้วขนทรัพย์สิ่งสินข้าวของเสียจากเรือนนั้น ครั้นเวลากลางคืนก็เกิดเพลิงไหม้เรือนบิต๊กขึ้น แล้วบิต๊กจึงเอาทรัพย์สิ่งของนั้นให้ทานยาจกทั้งปวงเสียสิ้น และกิตติศัพท์ทั้งนี้รู้ไปถึงโตเกี๋ยม ๆ จึงให้ไปรับเอาตัวบิต๊กมาไว้เป็นที่ปรึกษา ขณะนั้นบิต๊กได้ฟังโตเกี๋ยมว่าดังนั้น จึงตอบว่าท่านเป็นเจ้าเมืองชีจิ๋ว และมีน้ำใจสัตย์ซื่อโอบอ้อมอารี ราษฎรชาวเมืองมีใจรักท่านเป็นอันมาก ซึ่งจะให้เอาตัวท่านส่งไปให้โจโฉนั้นไม่ควร ราษฎรทั้งปวงก็จะหาที่พึ่งมิได้ ท่านจงเกณฑ์ทหารและชาวเมืองขึ้นรักษาหน้าที่เชิงเทินให้มั่นคง เห็นโจโฉจะหักเอาเมืองโดยง่ายยังมิได้ ขอให้แต่งหนังสือให้ข้าพเจ้าถือไป ขอกองทัพขงหยงเจ้าเมืองปักไฮมาช่วยรบโจโฉฉบับหนึ่ง ๆ ให้แต่งทหารถือไปขอกองทัพเต๊งไก๋เจ้าเมืองเซียงจิ๋วมาช่วยทำการรบพุ่งโจโฉเป็นทัพกระหนาบ โจโฉก็จะแตกไป โตเกี๋ยมเห็นชอบด้วย จึงถามว่าผู้ใดจะอาสาถือหนังสือไปให้เต๊งไก๋ได้ ตันเต๋งจึงว่าข้าพเจ้าจะขออาสาไป โตเกี๋ยมจึงให้แต่งหนังสือ ให้ตันเต๋งถือไปขอกองทัพเต๊งไก๋เจ้าเมืองเซียงจิ๋ว แล้วแต่งอีกฉบับหนึ่ง ให้บิต๊กถือไปถึงขงหยงเจ้าเมืองปักไฮ จงเห็นแก่ไมตรีเร่งยกกองทัพมาช่วยรบโจโฉ

ฝ่ายขงหยงเจ้าเมืองปักไฮนั้น มีใจกว้างขวางอารีมักคบเพื่อนฝูงเป็นอันมาก ราษฎรชาวเมืองทั้งปวงมีใจรักใคร่ และขงหยงนั้นหาทหารมากินโต๊ะพร้อมกันอยู่ พอบิตึกเอาหนังสือมาให้ ขงหยงแจ้งในหนังสือแล้วจึงว่า โตเกี๋ยมกับเราเป็นคนรักกัน และโจโฉมิได้มีความผิดกับเรา ถ้าจะให้หนังสือไปห้ามโจโฉ ก็เห็นว่าจะฟังคำเราอยู่ ถ้าขัดแข็งประการใด เราจึงจะยกทัพไปช่วยโตเกี๋ยมรบโจโฉต่อภายหลัง บิตึกจึงตอบว่าโจโฉนั้นโกรธว่า โตเกี๋ยมคิดกลอุบายฆ่าบิดาโจโฉเสีย ซึ่งท่านจะให้มีหนังสือไปห้ามนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าโจโฉจะมิฟัง ก็จะป่วยการเสียเปล่า ขงหยงจึงตอบว่า ท่านว่าทั้งนี้ก็ชอบอยู่ แต่เราจะให้คนถือหนังสือกับกองทัพยกไปให้พร้อมกัน

ขณะนั้นพอม้าใช้มาบอกขงหยงว่า กวนไฮคุมโจรโพกผ้าเหลืองประมาณสี่หมื่นห้าหมื่น ยกตีเข้ามาใกล้แดนเมืองเรา ขงหยงได้ยินดังนั้นก็ตกใจ จึงเกณฑ์ทหารแล้วยกออกไปรบด้วยพวกโจร กวนไฮขับม้าขึ้นมาหน้าโจรทั้งปวง แล้วร้องว่าแก่ขงหยงว่า ซึ่งเรายกมาทั้งนี้ปรารถนาจะเอาเสบียง ถ้าท่านเอาเสบียงมาให้เราหมื่นถัง เราจะยกกลับไป แม้นท่านมิให้เราก็จะคุมพวกเพื่อนเข้าตีเอาเมืองปักไฮนี้ให้ได้ แล้วจะฆ่าบุตรภรรยาพี่น้องท่านเสีย

ขงหยงได้ยินดังนั้นจึงร้องตอบว่า ตัวเราเป็นขุนนางรักษาขอบขัณฑเสมาของพระมหากษัตริย์ และมึงเป็นแต่โจร จะมาทำโอหังเรียกเอาเสบียงแก่กูนั้นกูมิได้ยอมให้ ซึ่งมึงจะยกเข้าหักเอาเมืองให้ได้นั้นหากลัวมึงไม่ กวนไฮได้ยินดังนั้นก็โกรธ ขับม้ารำง้าวเข้ารบด้วยขงหยงจงโปทหารขงหยงก็ขับม้าเข้ารบด้วยกวนไฮได้ห้าเพลง กวนไฮเอาง้าวฟัน

จงไปตกม้าตาย ขงหยงเห็นจะต้านทานมิได้ ก็พาทหารถอยหนีเข้าเมืองกวนไฮ่จึงยกพวกโจรเข้าล้อมเมืองปักไฮ่ไว้ บีตีกซึ่งโตเกี๋ยมให้ถือหนังสือมานั้น ก็เป็นทุกข์อยู่ในเมืองปักไฮ่นั้นด้วย

ครั้นเวลารุ่งเช้าขงหยงจึงขึ้นดูบนเชิงเทิน เห็นพวกโจรล้อมเมืองไว้ จึงเกณฑ์ทหารขึ้นรักษาหน้าที่อยู่เป็นมั่นคง แล้วขงหยงเห็นทหารคนหนึ่ง ขี่ม้ารบฝ่าพวกโจรเข้ามาถึงประตูเมือง ร้องให้เปิดรับ ขงหยงมิได้เปิดประตูรับด้วยไม่รู้จัก ขณะนั้นพวกโจรทั้งปวงตามเข้ามา ทหารคนนั้นชักม้ากลับหน้าไปฆ่าพวกโจรตายเป็นอันมาก ขงหยงเห็นดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้เปิดประตูรับทหารคนนั้นเข้ามา ขงหยงจึงถามว่า ท่านนี้ชื่อใดมาแต่ไหน จึงรบฝ่าพวกโจรเข้ามานั้น ด้วยเหตุประการใด

ไทสูจู้โจนลงจากม้าเอาทวนวางไว้คำนับขงหยง แล้วตอบว่าข้าพเจ้าชื่อไทสูจู้ อยู่เมืองอุยก๋วน และมารดาข้าพเจ้านั้นสรรเสริญถึงคุณท่านว่า ได้ให้เสื้อผ้าข้าวปลาอาหารแก่มารดาข้าพเจ้ามาแต่ก่อน บัดนี้มารดาข้าพเจ้าแจ้งว่าโจรมาล้อมเมือง จึงให้ข้าพเจ้ามาช่วยรบ หวังจะแทนคุณท่าน ข้าพเจ้าจึงรบฝ่าพวกโจรเข้ามา ได้ฆ่าฟันโจรเสียเป็นอันมาก ขงหยงได้ยินดังนั้นก็ระลึกได้ แล้วตอบว่าเมื่อท่านยังน้อยอยู่นั้นเราเห็นว่าท่านจะมีสติปัญญา ควรจะเป็นทหารได้คนหนึ่ง เราจึงเอาของไปให้ทำไมตรีไว้แก่มารดาท่าน ซึ่งท่านมาช่วยเราครั้งนี้ เรามีความยินดีนัก แล้วขงหยงก็เอาเกราะกับเสื้อให้แก่ไทสูจู้เป็นบำเหน็จ ไทสูจู้ก็รับเอาเกราะกับเสื้อด้วยความยินดี จึงคำนับแล้วว่า ข้าพเจ้าจะขอทหารพันหนึ่งยกออกไปตีพวกโจรให้แตกไปจงได้ ขงหยงจึงห้ามว่าตัวท่านมีฝีมือกล้าหาญก็จริงอยู่ แต่พวกโจรครั้งนี้เข้มแข็งนัก เห็นท่านจะต้านทานมิได้

ไทสูจู้จึงตอบว่าท่านมีคุณต่อมารดาข้าพเจ้าเป็นอันมาก ถึงมาตรว่าข้าพเจ้าจะตายในที่รบ ก็จะเอาชีวิตสนองคุณท่าน ซึ่งมีคุณแก่มารดาข้าพเจ้าและท่านจะมาห้ามไว้นี้ไม่ควร เหมือนหนึ่งมิให้ข้าพเจ้าแทนคุณมารดาข้าพเจ้าจะกลับไปนั้นมารดาก็จะว่ามิได้ทำตามคำ โทษก็จะมีแก่ข้าพเจ้าเป็นอันมาก ขงหยงจึงตอบว่าซึ่งท่านว่าทั้งนี้ก็ชอบอยู่ จะใคร่ได้ท่านไว้เป็นที่ปรึกษา เราจึงห้ามเพราะทหารในเมืองเราก็น้อย และเล่าปี่นั้นมีสติปัญญาได้กวนอูเตียวหุยไว้เป็นกำลัง ถ้าได้เล่าปี่มาช่วยรบเป็นทัพกระหนาบพวกโจรก็จะแตกไป แต่หาผู้ใดจะถือหนังสือฝ่าพวกโจรออกไปไม่ ไทสูจู้จึงตอบว่า ถ้าท่านมิให้ข้าพเจ้าออกไปรบ จงเร่งแต่งหนังสือเถิดข้าพเจ้าจะอาสาถือไปให้เล่าปี่

ขงหยงจึงแต่งหนังสือเป็นใจความว่า ขงหยงเจ้าเมืองปักไฮ อวยพรมาถึงเล่าปี่เจ้าเมืองเพงงวนก๋วน ด้วยบัดนี้กวนไฮคุมพวกโจรประมาณสี่หมื่นห้าหมื่น ล้อมเมืองไว้เป็นสามารถ จงมีความเมตตายกมาช่วยรบโจรเป็นทัพกระหนาบ ไมตรีจะมีต่อกันสืบไป ครั้นแต่งแล้วจึงให้ไทสูจู้ ๆ รับเอาหนังสือแล้วใส่เกราะถือทวนขับม้าออกจากประตูเมือง ไปถึงหน้าค่ายโจร กวนไฮเห็นดังนั้นจึงขับทหารโจรทั้งปวงออกไล่จับไทสูจู้ ๆ เอาทวนแทงถูกพวกโจรนั้นล้มตายเป็นอันมาก ไทสูจู้รบฝ่าออกไปได้ ครั้นถึงเมืองเพงงวนก๋วนก็เข้าไปคำนับเล่าปี่ แล้วส่งหนังสือให้เล่าปี่ ๆ แจ้งในหนังสือดังนั้นยังมิได้ว่าประการใด จึงพิศดูรูปร่างผู้ถือหนังสือ เห็นเข้มแข็งสมควรเป็นทหาร แล้วถามว่าท่านนี้ชื่อใด ไทสูจู้จึงบอกว่า ข้าพเจ้านี้ชื่อไทสูจู้ จะได้เป็นญาติพี่น้องและทหารขงหยงนั้นหามิได้ ซึ่งข้าพเจ้า

ไทสูจู๋ถือหนังสือขงหยงเจ้าเมืองปั๋กไฮ ไปขอให้เล่าปี่ยกทัพไปช่วย

โจโฉคราวต้องกลลิโป้ ที่เมืองปั๋กเอี๋ยง

แต่ลิโป้ไม่ทันสังเกต เอาทวนเคาะศีรษะแล้วถามหาโจโฉ

อาสามาครั้งนี้ เพราะขงหยงมีคุณแก่มารดาข้าพเจ้า เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงสรรเสริญไทสูจู้ว่ามีกตัญญูต่อมารดา จึงว่าซึ่งขงหยงนับถือให้มาขอกองทัพเรา ๆ ก็จะยกไปช่วย และเล่าปี่นั้นให้กวนอูเตียวหุยจัดทหารได้สามพัน แล้วก็พาไทสูจู้ยกไปใกล้เมืองปักไฮ

ฝ่ายกวนไฮนายโจรครั้นเห็นกองทัพยกมา ก็เห็นว่าจะยกมาช่วยขงหยง จึงคุมพวกโจรออกมาตั้งรับ และเล่าปี่เห็นดังนั้น จึงชวนกวนอูเตียวหุยกับไทสูจู้ขับม้าขึ้นไปยืนอยู่หน้าทหารทั้งปวง กวนไฮเห็นทหารซึ่งยกมานั้นน้อยก็มีใจกำเริบ จึงขับม้ารำทวนเข้าไปจะรบด้วยนายทัพ ไทสูจู้เห็นดังนั้นก็ขับม้าออกรบ พอเห็นกวนอูขับม้าออกไปก่อน ไทสูจู้ก็ชักม้ายั้งไว้ และกวนอูนั้นขับม้าไปรบด้วยกวนไฮได้สามสิบเพลง กวนอูเอาง้าวฟันถูกกวนไฮตัวขาดออกสองท่อนตาย และกวนอูไทสูจู้ก็ไล่ฆ่าฟันพวกโจร เล่าปี่เตียวหุยก็คุมทหารยกหนุนขึ้นไป

ฝ่ายขงหยงได้ยินเสียงอื้ออึงก็ขึ้นดูบนเชิงเทิน เห็นกองทัพเล่าปี่ไล่ฆ่าฟันพวกโจร อุปมาดังเสือไล่ฝูงเนื้อ ขงหยงมีความยินดีจึงเกณฑ์ทหารรีบออกไปรบกระหนาบ พวกโจรนั้นล้มตายเป็นอันมาก ซึ่งหนีไปได้นั้นก็กลับมาเข้าด้วยเล่าปี่ ขงหยงจึงเชิญให้เล่าปี่กวนอูเตียวหุยไทสูจู้เข้าไปในเมือง แล้วแต่งโต๊ะเลี้ยงดูตัวนายและทหารทั้งปวง

ขณะเมื่อกินโต๊ะอยู่นั้น ขงหยงให้บิตึกคำนับเล่าปี่ แล้วขงหยงเล่าเนื้อความซึ่งโตเกี๋ยมให้บิตึกถือหนังสือมาขอกองทัพข้าพเจ้าไปรบโจโฉ พอกองทัพโจรมาล้อมเมืองไว้ บิตึกจึงค้างอยู่ เล่าปี่จึงตอบว่า โตเกี๋ยมเป็นคนสัตย์ซื่ออารี และจะคิดกลอุบายให้เตียวคีฆ่าโจโก๋เสียนั้น เราไม่เห็นด้วย ซึ่งเกิดเหตุทั้งนี้ก็เพราะกรรมของโตเกี๋ยมทำไว้แต่หลัง ขงหยง

จึงว่าบัดนี้โจโฉหมายใจผูกแค้นโตเกี๋ยมซึ่งหาความผิดมิได้ เพราะโจโฉมีทหารเป็นอันมาก จึงยกมาทำการหยาบช้า ฆ่าชาวเมืองชีจิ๋วเสียเป็นอันมาก ตัวท่านเป็นเชื้อพระเจ้าเหี้ยนเต้ ควรที่จะทำนุบำรุงให้ราษฎรทั้งปวงอยู่เย็นเป็นสุขสืบไป ขอเชิญท่านยกไปกับข้าพเจ้าจะได้ช่วยโตเกี๋ยมรบโจโฉ

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า ซึ่งท่านว่าทั้งนี้ก็ควรอยู่ แต่เราเกรงว่าทหารเรานั้นมีน้อย ถ้าจะยกไปทำการเห็นจะเสียทีแก่โจโฉ ขงหยงจึงตอบว่า ซึ่งข้าพเจ้าจะยกไปช่วยโตเกี๋ยมนั้น ใช่จะเห็นแก่ลาภสักการและชอบใจกันนั้นหามิได้ ข้าพเจ้าคิดว่าโตเกี๋ยมมีใจสัตย์ซื่อต่อแผ่นดินทำนุบำรุงราษฎรชาวเมืองให้อยู่เย็นเป็นสุข และตัวท่านเป็นเชื้อพระวงศ์รู้ว่าผู้มีกตัญญูต่อแผ่นดินเกิดเหตุทั้งนี้ท่านจะละเสียไม่ควร เล่าปี่จึงตอบว่า เราจะได้บิดพลิ้วมิไปนั้นหามิได้ ขอท่านยกไปก่อนเถิด เราจะไปยืมทหารกองซุนจ้านให้ได้สักห้าพัน แล้วจึงจะยกไปตามต่อภายหลัง

ขงหยงจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ซึ่งท่านจะยกไปตามนั้นแล้วอย่าลวงเรา เล่าปี่จึงตอบว่าท่านได้ยินคำเล่าลือว่าเราล่อลวงผู้ใดบ้าง ถ้าเราไปยืมทหารได้ก็ดี มิได้ก็ดี เราจะยกไปตามท่านให้ได้ แล้วเล่าปี่ก็ลาขงหยงยกทหารไปหากองซุนจ้าน ณ เมืองปักเป๋ง ฝ่ายขงหยงจึงให้บิต๊กรีบไปบอกโตเกี๋ยมว่า เราจะยกไปช่วยเป็นมั่นคง บิต๊กรับคำขงหยงแล้วก็ลาไป

ขณะนั้นมีคนมาบอกไทสูจู๋ว่า เล่าอิวให้หาไป ไทสูจู๋จึงเข้าไปคำนับขงหยงแล้วว่า ซึ่งมารดาข้าพเจ้าใช้ให้มาแทนคุณท่านนั้น การก็สำเร็จแล้ว บัดนี้เล่าอิวเจ้าเมืองเอี๋ยงจิ๋วนั้นใช้คนถือหนังสือมาหาข้าพเจ้าว่าจะปรึกษาราชการ ครั้นข้าพเจ้ามิไปก็จะเสียไมตรีซึ่งชอบกันมา

ข้าพเจ้าจะขอลาท่านไป ขงหยงได้ยินดังนั้นก็มีความอาลัย จึงจัดเงินทองเสื้อผ้าให้แก่ไทสูจูเป็นบำเหน็จ ไทสูจูจึงว่าของทั้งนี้ท่านเอาไว้แจกทหารเถิด แล้วก็ลาขงหยงกลับไปหามารดา แล้วบอกเนื้อความให้มารดาฟังทุกประการ มารดาได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าซึ่งเล่าอิวเจ้าเมืองเอี๋ยงจิ๋วให้มาหานั้นจงรีบไปเถิดเจ้า ไทสูจูก็ลามารดาไปหาเล่าอิว ณ เมืองเอี๋ยงจิ๋ว

ฝ่ายเล่าปี่ครั้นมาถึงเมืองปักเป๋งจึงบอกแก่กองซุนจ้านว่า บัดนี้โจโฉยกมารบโตเกี๋ยมเจ้าเมืองชีจิ๋ว ข้าพเจ้าจะขอยืมทหารท่านสักห้าพันจะยกไปช่วยโตเกี๋ยมรบโจโฉ กองซุนจ้านได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า โจโฉนั้นหาความผิดสิ่งใดกับท่านมิได้ ท่านจะยกไปช่วยโตเกี๋ยมนั้นเราไม่เห็นด้วย เล่าปี่จึงตอบว่าข้าพเจ้าได้รับคำขงหยงมาแล้ว ครั้นจะมิยกไปขงหยงก็จะว่าเจรจาไม่จริง กองซุนจ้านจึงว่า ท่านได้รับคำเขามาแล้วเราก็ให้ทหารม้าไปด้วยแต่สองพัน เล่าปี่จึงว่าข้าพเจ้าจะขอจูล่งไปด้วย กองซุนจ้านก็ยอมให้ เล่าปี่มีความยินดีนัก จึงเอาทหารของกองซุนจ้านสองพันนั้นให้จูล่งคุมเป็นกองหลัง เล่าปี่กวนอูเตียวหุยนั้นคุมทหารสามพันเศษก็พากันยกไปเมืองชีจิ๋ว

ฝ่ายบิต๊กครั้นมาถึงเมืองชีจิ๋ว จึงเอาเนื้อความบอกแก่โตเกี๋ยมว่าขงหยงนั้นได้ชักชวนเล่าปี่ให้มาช่วยท่าน และขงหยงกับเล่าปี่ก็ยกตามมา

และตันเต๋งซึ่งไปขอกองทัพเต๊งไก๋นั้น ก็กลับมาบอกโตเกี๋ยมว่าเต๊งไก๋จะยกมาช่วย โตเกี๋ยมได้ยินดังนั้นก็ค่อยคลายใจ

ฝ่ายขงหยงเจ้าเมืองปักไฮ และเต๊งไก๋เจ้าเมืองเซียงจิ๋วก็คุมทหารยกมาถึงเมืองชีจิ๋ว เห็นกองทัพโจโฉตั้งประชิดอยู่ ขงหยงกับเต๊งไก๋ก็ให้

ตั้งค่ายอยู่ข้างหลังทัพโจโฉทั้งสองด้านหวังจะดูทีศึก โจโฉเห็นดังนั้นจึงคิดว่าบัดนี้มีกองทัพมาตั้งอยู่ข้างหลังเป็นสองด้าน ครั้นจะยกเข้าหักเอาเมืองชีจิ๋วก็ระวังหลังอยู่ เกรงจะเป็นศึกกระหนาบ จึงให้ทหารทั้งปวงกลับหน้าออกมาตั้งรับไว้ทั้งสองด้าน

ฝ่ายเล่าปี่ครั้นยกทหารมาถึงเมืองชีจิ๋ว เห็นกองทัพขงหยงเต๊งโก๋ตั้งประชิดทัพโจโฉอยู่เป็นสองกอง เล่าปี่ก็เข้าไปหาขงหยง ๆ มีความยินดีจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า โจโฉคุมทหารมาทำการครั้งนี้เป็นอันมาก แล้วโจโฉก็มีสติปัญญาคิดอ่านชำนาญในสงคราม ซึ่งเราจะยกทหารเข้าหักเอาโดยเร็วนั้นเห็นจะเสียการ จำจะตั้งยั้งไว้ดูทีก่อน ถ้าเห็นได้ท่วงทีแล้วเราจึงจะยกเข้ารบด้วยโจโฉ

เล่าปี่ตอบว่าซึ่งท่านว่าทั้งนี้ก็ชอบอยู่ แต่เราเกรงว่าจะตั้งอยู่ช้านั้นเสบียงในเมืองชีจิ๋วก็น้อย ชาวเมืองจะอดหยาก เราจะให้กวนอูกับจูล่งคุมทหารสี่พันไปตั้งมั่นอยู่กับท่าน แต่เรากับเตียวหุยจะคุมทหารพันเศษรบฝ่ากองทัพโจโฉเข้าไปในเมืองชีจิ๋ว จะได้ปรึกษาราชการกับโตเกี๋ยมแล้วประมาณดูเสบียงอาหารในเมืองซึ่งมีอยู่นั้นมากน้อยสักเท่าใด จึงจะคิดการต่อไป ขงหยงเห็นชอบด้วย เล่าปี่กับเตียวหุยก็คุมทหารเข้าไปถึงหน้าค่ายโจโฉ ฝ่ายทหารโจโฉเห็นดังนั้นก็ยกออกมาตั้งรับเป็นอันมากดังคลื่นในท้องมหาสมุทร

และอิกิมนนั้นขี่ม้าขับขึ้นไปหน้าทหารทั้งปวง แล้วจึงร้องว่าแก่เล่าปี่เตียวหุยว่า มึงมานี่จะไปไหน และทหารซึ่งคุมมาประมาณพันหนึ่งนี้ ยังจะครั้นมือทหารเราหรือ เตียวหุยได้ยินดังนั้นก็โกรธ มิได้ตอบประการใดก็ขับม้ารำทวนเข้าไปรบด้วยอิกิมได้สิบเพลง เล่าปี่ถือกระบี่ขับม้าเข้า

ไปช่วยเดียวหุยรบ และอีกมีนั้นกำลังน้อยเห็นจะสู้เดียวหุยมิได้ก็ชักม้าหนี เดียวหุย ๆ ขับม้าไล่ฆ่าพันทหารโจโฉตายเป็นอันมาก เล่าปี่กับเดียวหุยก็พาทหารเข้าไปถึงประตูเมือง

ฝ่ายโตเกี๋ยมขึ้นดูบนเชิงเทิน แลเห็นทหารยกเข้ามาถึงประตูเมือง ดูธงแดงสำคัญ ก็เห็นอักษรว่าเล่าปี่เจ้าเมืองเพงงวนก๋วน โตเกี๋ยมมีความยินดีนัก ก็ให้ทหารเปิดประตูรับเล่าปี่เข้าไปในเมือง จึงเชิญให้นั่งแล้วแต่งโต๊ะเลี้ยงเล่าปี่เดียวหุยกับทหารทั้งปวง เล่าปี่จึงบอกแก่โตเกี๋ยมว่าซึ่งเราเข้ามาบัดนี้ ได้รบพุ่งฆ่าพันทหารโจโฉล้มตายเป็นอันมาก โตเกี๋ยมได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี แล้วดูรูปร่างเล่าปี่เห็นสมเป็นเชื้อพระวงศ์ ทั้งพูดจาก็อารีเห็นน้ำใจจะกว้างขวาง โตเกี๋ยมจึงใช้ให้บ่าวไปเอาตราสำหรับที่เจ้าเมืองชีจิ๋วนั้นออกมาส่งให้เล่าปี่ ๆ เห็นดังนั้นก็ตกใจจึงถามว่าซึ่งท่านเอาตราสำหรับที่มาให้เรานี้ด้วยเหตุสิ่งใด โตเกี๋ยมจึงตอบว่า ทุกวันนี้พระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ครองราชสมบัติ พระชันษานั้นยังเยาว์อยู่ ขุนนางที่มิได้มีใจสัตย์ซื่อนั้นมักจะทำจลาจลต่างๆแผ่นดินได้ความเดือดร้อนเนืองๆ มา ข้าพเจ้าก็แก่ชราแล้ว จะคิดการบำรุงแผ่นดินต่อไปนั้นก็ขัดสน ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านเป็นเชื้อพระวงศ์ แล้วก็มีสติปัญญาโอบอ้อมอารีควรที่จะทำนุบำรุงราษฎรให้เป็นสุข ข้าพเจ้าจึงเอาตราสำหรับที่มาให้หวังจะเชิญให้ท่านเป็นเจ้าเมืองชีจิ๋ว จะได้คิดการกำจัดศัตรูราชสมบัติต่อไป แล้วข้าพเจ้าจะแต่งหนังสือขึ้นไปให้กราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้

เล่าปี่ได้ยินดังนั้นจึงคำนับโตเกี๋ยมแล้วว่า เรานี้เป็นเชื้อพระวงศ์ก็จริง แต่สติปัญญาน้อย ทำราชการยังหาความชอบข้อใหญ่มิได้ เป็นแต่เจ้าเมืองจัตวา เราก็ยังคิดเกรงอยู่ว่าจะไม่ควรกับสติปัญญา ซึ่งเรายก

มาทั้งนี้เพราะมีน้ำใจหวังจะช่วยท่านรบโจโฉ หรือท่านแคลงอยู่ว่า เราจะมาชิงเอาเมืองชีจิ๋ว ถ้าเราคิดดังนั้นก็ขออย่าให้เทวดารักษาชีวิตเราเลย

โตเกียมจึงตอบว่า ซึ่งข้าพเจ้าจะยกเมืองให้ท่านนี้ เป็นความสุจริตใช่จะคิดสงสัยล่อลวงสิ่งใดหามิได้ แต่โตเกียมอ้อนวอนมอบเมืองชีจิ๋วให้เล่าปี่เป็นหลายครั้ง เล่าปี่ก็มิได้รับ บิต๊กจึงว่าแก่โตเกียมว่า ทัพโจโฉมาตั้งประชิดเมืองอยู่ เล่าปี่จะมาช่วยทำการศึก และท่านจะมาว่ากล่าวมอบเมืองให้ช้าอยู่ดังนี้ไม่ควร ให้ท่านเร่งคิดกันทำการสงครามให้สำเร็จแล้วจึงค่อยมอบเมืองให้เล่าปี่ต่อภายหลัง

เล่าปี่จึงว่าแก่โตเกียมว่า เราจะแต่งหนังสือไปห้ามโจโฉให้กลับไป ถ้าโจโฉมิฟัง จึงจะคิดอ่านยกกองทัพออกช่วยรบต่อภายหลัง โตเกียมเห็นชอบด้วย เล่าปี่จึงแต่งหนังสือให้ทหารถือออกไปถึงโจโฉเป็นหลายคน แล้วให้ลอบไปบอกขงหยงกับเต๊งไก๋ว่า ให้ตั้งมั่นไว้อย่าเพ่อยกออกรบพุ่งก่อน ทหารก็เอาหนังสือไปให้โจโฉ

ฝ่ายทหารโจโฉก็พาเอาตัวผู้ถือหนังสือเข้าไปหาโจโฉ และทหารเล่าปี่จึงบอกว่า บัดนี้เล่าปี่ใช้ข้าพเจ้าเอาหนังสือมาให้ท่าน โจโฉรับเอามาอ่านดู ในหนังสือนั้นใจความว่า เล่าปี่ขออวยพรมายังโจโฉ ให้คิดถึงครั้งเมื่อไปทำการ ณ ด่านเฮาโลก๋วน แล้วต่างคนต่างจากกันไปมิได้พบเห็น ข้าพเจ้าก็มีใจคิดถึงท่านอยู่มิได้ขาด ซึ่งบิดาท่านตายนั้นเพราะเตียวคีทำร้าย และโตเกียมนั้นจะได้ร่วมคิดหามิได้ ซึ่งท่านโกรธโตเกียมยกกองทัพมาทำให้ราษฎรทั้งปวงได้ความเดือดร้อนนั้นไม่ควร และทุกวันนี้ลิฉุยกุยกีได้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ในเมืองเตียงฮัน พระเจ้าเหี้ยนเต้และขุนนางอาณาประชาราษฎรก็ได้ความเดือดร้อนเป็นอันมาก ฝ่ายหัวเมืองทั้งปวง

ก็เกิดโจรโพกผ้าเหลือง ทำร้ายแก่ราษฎรอยู่เนือง ๆ ท่านจงคิดถึงแผ่นดิน ยกทัพไปปราบพวกโจรให้ราบ ราษฎรทั้งปวงจะได้อยู่เย็นเป็นสุข เพราะบุญและปัญญาของท่าน ซึ่งท่านสงสัยว่าโตเกี๋ยมคิดเป็นกลอุบายให้ฆ่าบิดาท่านเสียนั้น ขอท่านจงดำริดูให้แน่ก่อน ถ้าเห็นว่าโตเกี๋ยมคิดร้ายต่อท่านจริงแล้ว จึงยกมาตีเอาเมืองชีจิ๋วเถิด ซึ่งข้าพเจ้าห้ามมาทั้งนี้ ขอท่านจงเห็นแก่ข้าพเจ้าด้วย

ครั้นโจโฉแจ้งในหนังสือนั้นแล้วก็โกรธ จึงปรึกษากับกุยแกว่า เล่าปี่นี้ใจใหญ่ บังอาจให้มีหนังสือมาห้ามเรา เมื่อพิเคราะห์ดูก็เห็นว่าเล่าปี่จะคิดล่อลวงเราด้วยกลอุบาย ชอบให้ตัดศีรษะผู้ถือหนังสือเสีย แล้วให้เร่งยกเข้าตีเอาเมืองชีจิ๋วนั้นจงได้ กุยแกจึงว่าเล่าปี่เป็นคนสัตย์ซื่อ ซึ่งจะให้ฆ่าผู้ถือหนังสือนั้นไม่ควร ขอให้ตอบเข้าไปเอาใจเล่าปี่ไว้ ต่อภายหลังจึงยกเข้าตีเอาเมืองชีจิ๋วเห็นจะได้โดยง่าย โจโฉเห็นชอบด้วย จึงให้เลี้ยงดูผู้ถือหนังสือ แล้วยังตริกตรองคิดการที่จะแต่งหนังสือตอบเล่าปี่อยู่

ฝ่ายลิโป้เมื่อหนีลิฉุยกุยกี๋ออกจากเมืองเตียงอัน ไปถึงเมืองลำหยงจะเข้าไปอาศัยอ้วนสุดเจ้าเมืองลำหยง ๆ ไม่เอาไว้ ลิโป้จึงเข้าไปอยู่กับอ้วนเสี้ยวเจ้าเมืองกิจิ๋ว ลิโป้ได้ทำความชอบไว้ต่ออ้วนเสี้ยวครั้งหนึ่งแล้ว ลิโป้ทำหยาบช้าแก่ทหารสนิทของอ้วนเสี้ยว ๆ โกรธจะฆ่าเสีย ลิโป้จึงหนีไปอยู่กับเตียวเอี๋ยนเจ้าเมืองเซียงตั๋ง

ขณะนั้นบังสีเป็นขุนนางอยู่ในเมืองเตียงอัน เป็นคนชอบใจกันกับลิโป้ จึงลอบเอาพรรคพวกครอบครัวลิโป้ส่งให้ลิโป้ ณ เมืองเซียงตั๋ง

ลิฉุยกุยกีรู้จึงให้ฆ่าบังสีเสีย แล้วแต่งหนังสือไปถึงเตียวเอี๋ยนให้จับลิโป้ฆ่าเสีย ลิโป้รู้จึงหนีไปอยู่กับเตียวเมาเจ้าเมืองตันลิว

ฝ่ายตันกิ๋งซึ่งไปห้ามโจโฉ ๆ มิฟัง ตันกิ๋งจึงไปหาเตียวเจียวผู้น้องเตียวเมาเจ้าเมืองตันลิว เตียวเจียวจึงพาตันกิ๋งไปให้เตียวเมาผู้พี่ใช้อยู่ ตันกิ๋งจึงว่าแก่เตียวเมาว่า โจโฉได้เป็นใหญ่อยู่ฝ่ายหัวเมืองตะวันออก มีทหารเป็นอันมาก บัดนี้ทิ้งเมืองกุนจิ๋วเสีย ยกไปตีเมืองชีจิ๋ว ข้าพเจ้าเห็นว่าเมืองกุนจิ๋วนั้น หาผู้ใดซึ่งมีฝีมือกล้าหาญอยู่รักษามิได้ ขอท่านให้ลิโป้ยกกองทัพไปตีเมืองกุนจิ๋วเห็นจะได้โดยสะดวก และเมืองตันลิวเป็นฝ่ายตะวันออกก็จะพ้นอำนาจโจโฉ ถึงจะคิดการใหญ่ไปภายหน้าก็เห็นจะไม่ขัดสน เตียวเมาได้ยินดังนั้นจึงจัดทหารให้ลิโป้เป็นนายทัพ เอาตันกิ๋งไปด้วย ลิโป้ก็ยกทหารรีบไปตีเอาเมืองกุนจิ๋วได้ แล้วก็ยกตีหัวเมืองรายทางไปถึงเมืองบักเอี๋ยง ยังแต่เมืองเอี๋ยงเสียหนึ่ง เมืองตองไอหนึ่ง เมืองฮวนกวนหนึ่ง และสามเมืองนี้เทียหยกกับซุนฮกรักษาไว้ได้ แต่โจหยินทหารโจโฉซึ่งอยู่ ณ เมืองกุนจิ๋วนั้นแตกหนีไปหาโจโฉ ฝ่ายม้าใช้นั้นรีบไปถึงทัพโจโฉก่อน ก็เอาเนื้อความทั้งปวงบอกให้แจ้งทุกประการ โจโฉครั้นแจ้งดังนั้นก็ตกใจปรึกษากับทหารทั้งปวงว่า ลิโป้ยกมาตีเมืองกุนจิ๋วนั้นเห็นว่าครอบครัวเรากระจัดกระจาย จำเราจะยกทัพกลับไปต่อรบด้วยลิโป้

กุยแกจึงว่าซึ่งท่านจะยกไปก็ควรอยู่ ซึ่งเล่าปี่ได้มีหนังสือมาห้ามท่าน ท่านจงมีหนังสือตอบเล่าปี่ไปให้เป็นไมตรีไว้ ว่าเล่าปี่ห้ามนั้นท่านเห็นแก่เล่าปี่ แล้วจึงยกกลับไปเมืองกุนจิ๋ว โจโฉเห็นชอบด้วย จึงแต่ง

หนังสือตามคำกุยแกว่า แล้วส่งให้ทหารเล่าปี่ โจโฉก็ยกทัพกลับไป ณ เมืองกุนจิ๋ว

ฝ่ายผู้ถือหนังสือนั้น ครั้นเข้าไปถึงเมืองชีจิ๋ว ก็เอาหนังสือนั้นให้แก่เล่าปี่ต่อหน้าโตเกี๋ยม เล่าปี่กับโตเกี๋ยมเห็นหนังสือนั้นก็มีความยินดี โตเกี๋ยมจึงให้ออกไปเชิญขงหยงหนึ่ง เตียนไก๋หนึ่ง กวนอูหนึ่ง จูล่งหนึ่ง เข้ามา แล้วให้แต่งโต๊ะเลี้ยง แล้วโตเกี๋ยมจึงเชิญเล่าปี่ขึ้นนั่งบนที่สมควร โตเกี๋ยมจึงคำนับเล่าปี่แล้วว่า ข้าพเจ้าแก่ชราแล้ว ครั้นจะมอบเมืองให้บุตรสองคนก็หาสติปัญญามิได้ ข้าพเจ้าจะขอให้ท่านเป็นเจ้าเมืองชีจิ๋ว ข้าพเจ้าจะอยู่นอกราชการช่วยท่านบำรุงสืบไป เล่าปี่ได้ฟังโตเกี๋ยมว่าดังนั้นจึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า เดิมขงหยงให้เรามาช่วยโตเกี๋ยม เราเห็นกับไมตรีเราจึงมา บัดนี้โตเกี๋ยมจะมอบเมืองชีจิ๋วให้แก่เรา และราษฎรทั้งปวงซึ่งไม่แจ้งก็จะครหานินทาเรา ว่าเป็นคนโลภเห็นแก่ทรัพย์สิ่งสิน

บิต๊กจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ทุกวันนี้เกิดจลาจลต่าง ๆ เมืองเตียงฮั่นจวนจะสูญอยู่แล้ว ซึ่งใครมีสติปัญญาจงเร่งคิดตั้งตัวครั้งนี้เถิด และโตเกี๋ยมยกเมืองให้ท่านเป็นไฉนท่านจึงบิดพลิ้วอยู่ และเมืองชีจิ๋วนี้เมืองใหญ่ขึ้นก็มีเป็นอันมาก ถ้าจะประมาณผู้ซึ่งมีทรัพย์สิ่งสินนั้นก็ได้ถึงร้อยหมื่นเศษ จงรับเอาเถิดจะได้คิดการสืบไป เล่าปี่จึงว่าท่านอย่าว่าเลยเราไม่รับ

ตันเต๋งจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า โตเกี๋ยมนั้นเป็นคนชราโรคก็มี ท่านจงเอ็นดูแก่ราษฎรทั้งปวง รับเป็นเจ้าเมืองชีจิ๋วเถิด เล่าปี่จึงตอบว่าอ้วนสุดเจ้าเมืองกิจิ๋วนั้น เป็นเชื้อขุนนางมาถึงสี่ชั่วคนแล้ว ๆ ก็มีเมืองขึ้นเป็นอันมาก เป็นไฉนท่านมิมอบเมืองให้

ซงหยงจึงตอบว่า อ้วนเสียวนั้นอุปมาดังศพอยู่ในหลุมนับวันก็จะเปื่อยโทรมไป ทั้งสติปัญญาก็ไม่มี จะนับถือให้เป็นผู้ใหญ่สืบไปนั้นไม่ได้ และบุญมาถึงแล้วท่านจะมิรับไว้ภายหน้าไปท่านก็จะได้คิด เล่าปี่ก็มิยอม โตเกี๋ยมได้ยินดังนั้นก็ร้องไห้ว่า ท่านมิรับเป็นเจ้าเมืองนี้เหมือนหนึ่งท่านหาเมตตาข้าพเจ้าไม่ เมื่อข้าพเจ้าจะตายนั้นเห็นจะไม่ปรกติเพราะมีกังวลอยู่

กวนอูเตียวหุยจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า โตเกี๋ยมมอบเมืองให้ท่านโดยสุจริต จนทุกข์ร้อนถึงเพียงนี้ เป็นไฉนท่านจึงมิรับ เล่าปี่ก็มิได้รับ โตเกี๋ยมจึงว่า ท่านมิยอมเป็นเจ้าเมืองนี้แล้ว จงเอ็นดูข้าพเจ้าไปอยู่รักษาเมืองเสียวพ่าย เมืองนั้นก็ขึ้นแก่เมืองชีจิ๋ว ถ้าข้าพเจ้ามีทุกข์ร้อนสิ่งใดจะได้อาศัยท่าน และคนทั้งปวงนั้นก็ช่วยกันว่ากล่าวอ้อนวอนให้เล่าปี่รับไปอยู่เมืองเสียวพ่ายตามคำโตเกี๋ยมว่าเถิด เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็รับเอา โตเกี๋ยมมีความยินดีนัก จึงเอาเงินทองเสื้อผ้ามาแจกทหารเล่าปี่ ซงหยง เต๊งไก๋เป็นอันมาก

ในขณะนั้นจูล่งจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ท่านมาช่วยการโตเกี๋ยมก็เสร็จแล้ว ข้าพเจ้าจะขอลาไปหากองซุนจ้าน เล่าปี่ได้ยินดังนั้นก็ยุดมือจูล่งไว้ แล้วก็ร้องไห้สั่งความกันเป็นอันมาก แล้วจูล่งก็ลาเล่าปี่ยกทหารสองพันกลับไปยังเมืองปั๊กเป๋ง

และซงหยง เต๊งไก๋ก็ลาเล่าปี่โตเกี๋ยมกลับไปเมือง โตเกี๋ยมจึงแต่งหนังสือแล้วให้ทหารไปส่งเล่าปี่ไปอยู่เมืองเสียวพ่าย ราษฎรทั้งปวงก็มีใจรักเล่าปี่เป็นอันมาก

ฝ่ายโจโฉมาถึงกลางทางพบโจหยิน ๆ จึงบอกว่า ลิโป้ซึ่งเป็นนายทัพยกมานั้น รูปร่างโตใหญ่มีกำลังกล้าหาญ ได้ตันก๋งมาเป็นที่ปรึกษา ครั้นตีได้เมืองกุนจิ๋วแล้ว ยกล่วงตีเมืองรายทางไปถึงเมืองปักเอี้ยง และ

เทียหยกซุนฮกนั้น รักษาเมืองไว้ได้สามเมือง โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า ลิโป้นั้นมีฝีมือกล้าหาญก็จริง แต่หาความคิดมิได้ ท่านอย่าเป็นทุกข์เลย จึงให้ยกทหารรีบไปถึงเมืองเต๊งกวน แล้วให้หยุดตั้งค่ายมั่นไว้

ฝ่ายลิโป้ครั้นรู้กิตติศัพท์ว่า โจโฉยกมาตั้งค่ายอยู่ ณ เมืองเต๊งกวน จึงให้ลิฮองกับซิหลันคุมทหารหมื่นหนึ่งไปอยู่รักษาเมืองกุนจิ๋ว

ตันก๋งได้ยินดังนั้นจึงถามว่า เมืองกุนจิ๋วนั้นเป็นที่สำคัญ ท่านจะให้ลิฮองซิหลันไปอยู่รักษานั้นตัวท่านจะไปข้างไหน ลิโป้จึงตอบว่า เราจะยกไปตั้งรับทัพโจโฉที่เมืองปักเอี๋ยง จะได้ป้องกันเมืองไว้ให้กว้างขวาง ตันก๋งจึงว่าท่านจะไว้ใจให้ลิฮองซิหลันอยู่รักษาเมืองกุนจิ๋วนั้น ข้าพเจ้าเห็นจะเสียแก่โจโฉฝ่ายเดียว และเขาไทสันนั้นอยู่ข้างทิศใต้เมืองกุนจิ๋ว ทางใกล้กันประมาณแปดร้อยเส้น มีที่จำเพาะเดินตามซอกเขาแต่เป็นทางลัดเร็ว เห็นโจโฉจะรีบยกมาทางนั้น ขอให้ท่านแต่งทหารหมื่นหนึ่ง ไปซุ่มอยู่สองข้างทางซอกเขา ถ้ากองทัพหน้าโจโฉยกมาให้สงบไว้ ต่อโจโฉมาถึงจึงให้รบกระหนาบ กองหน้าจะกลับไปช่วยทัพหลวงมิทัน เห็นจะจับโจโฉได้โดยง่าย

ลิโป้ได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า ซึ่งเราจะตั้งรับโจโฉอยู่ ณ เมืองปักเอี๋ยงนั้น ความคิดของเราเห็นว่า จะแก้ไขรบพุ่งได้เป็นหลายฝ่าย ซึ่งจะแต่งทหารไปซุ่มอยู่นั้นเห็นจะป่วยการเปล่า แล้วลิโป้จึงให้ลิฮองกับซิหลันคุมทหารไปรักษาเมืองกุนจิ๋ว ลิโป้จึงจัดแจงทหารตั้งรับอยู่ ณ เมืองปักเอี๋ยง

ฝ่ายโจโฉรู้ข่าวดังนั้นก็ยกทหารรีบมาถึงเขาไทสัน กุยแกจึงห้ามโจโฉว่า ที่เขาไทสันนี้มีทางจำเพาะเดิน เกลือกลิโป้จะแต่งทหารมาซุ่มอยู่

ขอให้ท่านหยุดทัพไว้ก่อน แล้วแต่งม้าใช้ให้ไปสอดแนมดูจึงจะได้คิดการสืบไป โจโฉได้ยินดังนั้นก็หัวเราะ แล้วตอบว่า ลิโป้นั้นเป็นคนหาความคิดมิได้ ซึ่งจะให้ทหารมาซุ่มอยู่นั้นเห็นเหลือความคิดลิโป้ บัดนี้ลิโป้ให้ลิฮองกับซิหลันคุมทหารไปรักษาเมืองกุนจิ๋ว ตัวนั้นตั้งรับอยู่ ณ เมืองปักเอี๋ยง แล้วโจโฉให้โจหยินคุมทหารเป็นอันมาก ยกไปล้อมเมืองกุนจิ๋วไว้ โจโฉก็ยกทหารไปจากเขาไทสัน

ฝ่ายตันก๋งรู้ดังนั้นจึงว่าแก่ลิโป้ว่า โจโฉรีบยกมาด้วยกำลังโกรธเห็นทหารทั้งปวงจะอิดโรย ขอท่านเร่งยกทหารออกรบเห็นจะมีชัยชนะแก่โจโฉเป็นมั่นคง ถ้าละไว้ช้าทหารจะมีกำลังขึ้นจะเอาชัยชนะยาก ลิโป้จึงตอบว่าเดิมเราตั้งตัวมาก็แต่ตัวผู้เดียวกับม้า คิดทำการเที่ยวรบพุ่งมาจนได้ทหารมากขึ้นถึงเพียงนี้แล้ว เราจะคิดย่อท้อโจโฉนั้นหามิได้ ให้โจโฉตั้งค่ายมั่นลงแล้ว เราจะหักเอาให้ได้

ฝ่ายโจโฉครั้นยกมาถึง ณ เมืองปักเอี๋ยงก็ให้ตั้งค่ายมั่นลงไว้ ครั้นเวลารุ่งเช้าจึงยกทหารออกไปตั้งอยู่นอกค่าย โจโฉจึงขับม้าขึ้นไปยืนอยู่หน้าทหาร เห็นลิโป้กับทหารเอกแปดนายยืนอยู่สองฝ่ายซ้ายขวา ชื่อเตียวเลียวหนึ่ง จงป้าหนึ่ง หลันเบ้งหนึ่ง โซซนหนึ่ง เซ้งเหลียมหนึ่ง บุยซกหนึ่ง ซงเหียนหนึ่ง โฮเสงหนึ่ง กับทหารเลวเป็นอันมาก โห่ร้องอื้ออึงมา โจโฉจึงเอาแส้ม้าชี้หน้าลิโป้แล้วว่า ตัวกับเราจะได้มีความผิดกันสิ่งใดหามิได้ เป็นไฉนตัวจึงยกทหารมาตีเอาเมืองของเรา

ลิโป้จึงตอบว่าเมืองเหล่านี้เป็นของพระเจ้าเหียนเต้ ก็เหมือนหนึ่งของคนทั้งปวงซึ่งอยู่ในแผ่นดิน ถ้าผู้ใดมีบุญและเข้มแข็งก็จะครอบครองเมืองได้เหมือนกัน เหตุใดท่านจึงว่าบ้านเมืองทั้งนี้เป็นของท่าน หามิ

ความละอายไม่ แล้วลิโป้จึงให้จงบ้าออกไปจับเอาตัวโจโฉ ๆ จึงให้งักจิ้นขับม้าออกรบด้วยจงบ้า ๆ กับงักจิ้นรบกันได้สามสิบเพลง แฮหัวตุ้นจึงขับม้าออกไปช่วยงักจิ้น เตียวเลียวเห็นดังนั้นก็ออกมารบด้วยแฮหัวตุ้นและทหารสี่นายรบกันเป็นสามารถ ก็มิได้แพ้ชนะกัน ลิโป้เห็นดังนั้นก็โกรธจึงขับม้ารำทวนออกไปรบกับแฮหัวตุ้นงักจิ้น และแฮหัวตุ้นงักจิ้นสู้ลิโป้มิได้ก็ขับม้าหนี ลิโป้นั้นขับม้าไล่พ้นเข้าไป ทหารโจโฉก็แตกพ่ายไป ลิโป้ก็ชักม้ากลับมา โจโฉเสียทีแก่ลิโป้ ก็คุมทหารกลับเข้าค่าย แล้วปรึกษากับทหารทั้งปวงว่า ลิโป้มีกำลังกล้าหาญ ผู้ใดจะคิดรบพุ่งด้วยลิโป้ได้ อิกิมจึงว่าข้าพเจ้าขึ้นไปดูบนเขา เห็นค่ายลิโป้ฝ่ายทิศตะวันตกนั้นผู้คนเบาบาง และลิโป้รบชนะเข้าไปครั้งนี้เห็นจะมีใจกำเริบ ทหารก็จะประมาทมิได้รักษาค่าย เวลากลางคืนวันนี้ขอให้ยกทหารเข้าปล้นเอาค่ายลิโป้เห็นจะได้โดยง่าย โจโฉเห็นชอบด้วย จึงเกณฑ์โจหองหนึ่ง ลิเตียนหนึ่ง ลิยอยหนึ่ง อิกิมหนึ่ง เตียนอุยหนึ่ง กับทหารเลวประมาณสองหมื่นเตรียมไว้ ฝ่ายลิโป้เมื่อกลับมาถึงค่าย จึงให้เลี้ยงดูแล้วปูนบำเหน็จทหารทั้งปวงตามสมควร

ตันก๋งจึงว่า ซึ่งโจโฉแตกไปเห็นจะมีความคิดกลับมาทำการข้าพเจ้าเห็นว่าค่ายตะวันตกนั้นผู้คนเบาบาง ขอให้เกณฑ์ทหารเติมไปรักษาไว้ให้มั่นคง ลิโป้จึงตอบว่า โจโฉแตกไปเพราะเสียทีแก่เรา เห็นจะไม่คิดกลับมาทำการปล้นค่าย ตันก๋งจึงว่าท่านอย่าไว้ใจ อันโจโฉนั้นมีสติปัญญาชำนาญในการสงคราม ข้าพเจ้าเห็นว่าจะยกกลับมาปล้นค่ายเป็นมั่นคง ลิโป้เห็นชอบด้วย จึงให้โกซุ่นหนึ่ง งุยซกหนึ่ง โฮเสงหนึ่ง คุมทหารเป็นอันมาก ไปรักษาค่ายฝ่ายตะวันตกไว้ให้มั่นคง

ครั้นเวลากลางคืนประมาณสองยามเศษ โจโฉจึงคุมทหารซึ่งจัดไว้นั้น ยกอ้อมทางไปข้างทิศใต้ ครั้นถึงค่ายซึ่งตั้งอยู่นั้น ก็ให้เข้าล้อมรอบไว้ แล้วให้เข้าปล้นหักเอาค่ายนั้นได้ ทหารซึ่งอยู่ในนั้นก็แตกตื่นหนีออกไปได้ งุยซกหนึ่ง โฮเสงหนึ่ง และโกซุ่นหนึ่ง ซึ่งลิโป้ให้คุมทหารไปอยู่รักษาค่ายนั้น ครั้นมาใกล้ค่ายเวลาสามยามเศษ เห็นทหารโจโฉปล้นเอาค่ายได้ ก็คิดกลัวลิโป้ จึงคุมทหารออกรบจะเอาค่ายคืน โจโฉเห็นดังนั้นจึงคุมทหารออกรบนอกค่าย เสียงทหารทั้งสองฝ่ายโห่ร้องอื้ออึงจนเวลารุ่งขึ้น

ฝ่ายลิโป้รู้จึงคุมทหารรีบมาค่ายทิศใต้ ม้าใช้เห็นจึงบอกแก่โจโฉว่าทัพลิโป้ยกทหารมาใกล้จะถึงอยู่แล้ว โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงยกทหารบ่ายหน้าจะหนีกลับไป โกซุ่น งุยซก โฮเสง เห็นโจโฉยกบ่ายหนีก็คุมทหารรบตามหลังมา พอพบทัพลิโป้ที่ปากทาง จึงให้อิกิ๋มกับงักจิ้นเข้ารบด้วยลิโป้เป็นสามารถ อิกิ๋มงักจิ้นกำลังน้อยเห็นจะสู้ลิโป้มิได้ ก็ชักม้ากลับมา พาโจโฉหนีไปข้างทิศเหนือ ลิโป้กับทหารทั้งปวงไล่ฆ่าฟันทหารโจโฉล้มตายเป็นอันมาก และโจโฉกับอิกิ๋มงักจิ้นคุมทหารหนีมาถึงเนินเขาแห่งหนึ่ง พอพบเตียวเลียวกับจงบ้าคุมทหารเป็นสองกองตั้งรบกระหนาบไว้ โจโฉจึงให้โจหองกับลิยอยเข้ารบด้วยเตียวเลียวจงบ้าเป็นสามารถ โจหองลิยอยสู้มิได้ก็ชักม้ากลับมา พาโจโฉกับทหารหนีวกหลังไปทางทิศใต้ พอพบหลันเบ้ง โจเสง เซ้งเหลียม ซงเหียน สี่คนคุมทหารเป็นสองกองตั้งรบกระหนาบไว้

ฝ่ายทหารโจโฉก็ชวนกันเข้ารบพุ่งหักหาญป้องกันอยู่ และโจโฉนั้นเห็นจวนตัวนัก ก็ขับม้ากับทหารห้าคน รบฝ่าหนีไปถึงเนินเขา ได้ยิน

เสียงประทัด แล้วเห็นทหารยิงเกาทัณฑ์ลงมาดังห่าฝน โจโฉชักม้าจะกลับมา ทหารทั้งปวงเข้าล้อมรบสกัดไว้ โจโฉตกใจจึงร้องว่า ผู้ใดมีกำลังจงช่วยชีวิตเราครั้งนี้

เตียนอุยได้ยินโจโฉร้องดังนั้น จึงว่าข้าพเจ้ากำลังตามมาท่านอย่าทุกข์เลย แล้วเตียนอุยก็ลงจากม้า จึงเอาทวนสองเล่มหนีบรักแร้ไว้แล้วชักเอาหอกซัดถือไว้ประมาณสิบห้าเล่ม จึงสั่งทหารห้าคนซึ่งมาด้วยกันว่าถ้าเห็นพวกศัตรูตามมาใกล้ประมาณห้าวาก็ให้บอกเราด้วย แล้วก็นำหน้าม้าโจโฉฝ่าเกาทัณฑ์เข้าไป และทหารลิโป้ตามรบมาประมาณยี่สิบคนพวกโจโฉจึงร้องบอกแก่เตียนอุยว่า ศัตรูตามมาใกล้ได้ห้าวาแล้ว เตียนอุยได้ยินก็หยุดอยู่ แล้วเอาหอกซัดพุ่งไปเล่มไรก็ถูกทหารตกม้าตายเล่มนั้น จนหมดหอกซัดที่มือ ทหารซึ่งตามมาเหลือกลับไปแต่สี่คนห้าคน แล้วเตียนอุยก็ขึ้นม้าพาโจโฉรีบหนีจะกลับไปค่าย

ครั้นมาถึงกลางทางพอเวลาเย็น ได้ยินทหารโห่ร้องตามมาเป็นอันมาก โจโฉจึงเหลียวหลังไป เห็นลิโป้ขับม้ามาหน้าทหารทั้งปวงโจโฉก็ตกใจ และทหารซึ่งตามมาห้าคนนั้นหิวโหยหากำลังมิได้ ม้านั้นก็สิ้นแรง ต่างคนก็ต่างหนีเอาตัวรอด แต่เตียนอุยนั้นตามโจโฉไปพอเห็นแฮหัวตุ้นคุมทหารลัดทางออกมาข้างหลังโจโฉ แฮหัวตุ้นเข้ารบสกัดหน้าลิโป้ไว้จนเวลาพลบค่ำ พอฝนตกห่าใหญ่ลิโป้ก็ยกทหารกลับไป

ฝ่ายโจโฉก็พาแฮหัวตุ้นกับเตียนอุยกลับมา ณ ค่าย แล้วเอาเงินทองปูนบำเหน็จให้แก่เตียนอุยเป็นอันมาก

ครั้นเวลารุ่งเช้าตันกึงจึงว่าแก่ลิโป้ว่า เจ้าเมืองปักเอี้ยงนั้นหนีไป

และในเมืองนั้นมีเศรษฐีคนหนึ่งชื่อเตียนซี มีใจสัตย์ซื่อเป็นที่นับถือแก่ชาวเมืองทั้งปวง ถ้าเตียนซีจะว่าประการใดชาวเมืองก็ทำตาม ขอให้หาเตียนซีออกมาว่ากล่าว ให้มีหนังสือไปถึงโจโฉว่า ท่านมีชัยแก่โจโฉแล้ว บัดนี้ให้โกซุ่นอยู่รักษาเมืองปั๊กเอี๋ยง ท่านยกทหารไปตีเอาเมืองลิหยง ให้โจโฉยกทหารเข้าปล้นเอาเมืองปั๊กเอี๋ยง เตียนซีจะคุมชาวเมืองรบกระหนาบ เราจึงลอบยกทหารเข้าไปอยู่ในเมืองปั๊กเอี๋ยง แล้วจะเอาฟืนมากองตรงประตูทั้งสี่ด้าน ถ้าโจโฉเข้ามาแล้วเราจึงจุดเพลิงเผาเมืองและกองฟืนทั้งสี่ประตูขึ้น ถึงโจโฉจะมีความคิดแก้ไขประการใดก็เห็นจะไม่พ้นมือเรา ลิโป้เห็นชอบด้วย จึงให้หาเตียนซีออกมา แล้วพูดจาปลอบโยนเอาใจตามต้นถ่งว่า เตียนซีก็ยอมทำตาม ลิโป้กับเตียนซีก็พากันกลับเข้าไปในเมือง แล้วแต่งหนังสือให้คนสนิทถือไปให้โจโฉ ณ ค่าย

โจโฉรับเอาหนังสือมาอ่านดู ในหนังสือนั้นว่าข้าพเจ้าเตียนซีคำนับมาถึงโจโฉ ซึ่งลิโป้เป็นคนหยาบช้ายกทหารมาตีเมืองปั๊กเอี๋ยงทำอันตรายแก่ราษฎรชาวเมืองให้ได้ความเดือดร้อนนั้น บัดนี้ลิโป้มีความกำเริบยกทหารไปตีเมืองลิหยง โกซุ่นโฮ่เสงอยู่รักษาเมือง ขอให้ท่านยกทหารเข้าไปปล้น ข้าพเจ้าจะปักธงขาวไว้เป็นสำคัญ แล้วจะคุมชาวเมืองตีกระหนาบ เห็นจะได้เมืองคืนโดยง่าย ครั้นแจ้งในหนังสือดังนั้นโจโฉมีความยินดีหาสงสัยมิได้ จึงเอาเสื้อผ้าให้แก่ผู้ถือหนังสือมาเป็นบำเหน็จ แล้วให้ไปบอกแก่เตียนซีว่าเราจะทำตาม โจโฉจึงว่าเราเสียทหารครั้งนี้ก็จนความคิดอยู่แล้ว และเตียนซีให้หนังสือมาว่าแก่เราดังนี้ อุปมาเหมือนจักษุมืดมีผู้มาช่วยนำทางให้ แล้วก็ให้จัดแจงทหารเตรียมไว้

เล่าหัวจึงว่าลิโป้นั้นหาความคิดมิได้ก็จริง แต่ได้เป็นแม่ทัพใหญ่ มีที่ปรึกษาเป็นอันมาก ทั้งตันก๋งก็มีสติปัญญา ซึ่งท่านจะเชื่อเตียนซีจะยกทหารไปทำการนั้นก็ตามเถิด แต่ให้มีดำริยกเป็นสามกอง ให้ตั้งกระหนาบไว้นอกเมืองสองกอง ๆ หนึ่งให้ยกเข้าไปทำการ ฟังดูดีและร้ายในเมืองก่อน ถ้าเห็นไม่จริงต่อท่าน จึงให้ถอยทหารกองนั้นออกมา โจโฉเห็นชอบด้วย จึงจัดทหารออกเป็นสามกอง แล้วยกไปถึงเมืองปักเอี๋ยง เห็นธงขาวปักอยู่ฝ่ายประตูตะวันตกเป็นสำคัญตามคำเตียนซีว่า

ครั้นเวลาเที่ยงคืนโฮเส็งคุมทหารเป็นกองหน้า โกซุ่นเป็นกองหลัง เปิดประตูด้านตะวันออก ๆ มารบด้วยโจโฉ ๆ จึงให้เตียนอุยออกมารบด้วยโฮเส็งเป็นสามารถ โฮเส็งแตกไป ทัพโกซุ่นก็พากันถอยกลับเข้าเมือง เตียนอุยขับม้าไล่ตามไปถึงเชิงกำแพง พอคนใช้เตียนซีถือหนังสือออกมาข้างประตูทิศตะวันตกเอาหนังสือให้โจโฉ ๆ อ่านดูเป็นใจความว่า เวลากลางคืนนี้ข้าพเจ้าเตียนซีจะเปิดประตูทิศตะวันตกออกรับ ถ้าได้ยินเสียงม้าพ่อแล้วก็ให้เร่งยกทหารตีเข้าไปเถิด

โจโฉมีความยินดี จึงสั่งให้แฮหัวตุ้นคุมทหารป้องกันฝ่ายซ้ายให้โจหองคุมทหารเป็นฝ่ายขวา โจโฉกับแฮหัวเอี๋ยน ลิเตียน งักจิ้น เตียนอุยคุมทหารเป็นกองกลาง ครั้นเวลากลางคืนเป็นเดือนมืด ได้ยินเสียงม้าพ่อเห็นประตูฝ่ายตะวันตกเปิด โจโฉจะให้ยกทหารเข้าไป ลิเตียนจึงห้ามโจโฉว่า ตัวท่านเป็นแม่ทัพจะด่วนยกเข้าไปนั้นไม่ควร ข้าพเจ้าจะขออาสาเข้าไปก่อน ถ้าเห็นสุจริตต่อท่านแล้วจึงค่อยยกเข้าไป โจโฉจึงตอบว่าซึ่งเรามิเข้าไปด้วยนั้นเห็นว่าทหารทั้งปวงจะมิพร้อมใจกันทำการ แล้วโจโฉก็ขี่ม้ารีบขับไปหน้าทหารทั้งปวงถึงกลางเมือง มิได้เห็นผู้คนเดินไปมา

โจโฉก็คิดสะดุ้งใจเห็นจะเป็นกลอุบาย จึงร้องสั่งทหารทั้งปวงให้รีบกลับออกจากเมือง พอได้ยินเสียงประทัดและม้าพ่อทหารโห่ร้องอื้ออึงเป็นอันมาก เห็นแสงเพลิงโพลงขึ้นทั้งสี่ทิศ ติดลามไหม้เรือนราษฎรทั้งเมือง

ฝ่ายจงบ้าขับม้าไล่ทหารโจโฉมาข้างทิศตะวันออก เตียวเลียวนั้นขับม้าไล่ทหารโจโฉกระหนาบมาข้างทิศตะวันตก โจโฉเห็นดังนั้นก็ตกใจจึงขับม้าหนีไปจะออกประตูทิศเหนือ พบหลันเป้งโจเสงขับม้าคุมทหารรบต้านหน้าไว้ โจโฉก็กลับม้าหนีไปจะออกประตูทิศใต้ พบโกซุ่นโฮเสงรบสกัดไว้ เตียนอุยตามโจโฉไปเห็นดังนั้นก็ขับม้ารบพ้นฝ่าทหารโกซุ่นโฮเสงออกไปนอกเมืองได้ ครั้นเหลียวหลังมาไม่เห็นโจโฉเตียนอุยก็ตกใจ จึงรีบกลับเข้าไปถึงประตูเมือง พอพบลิเตียนจึงถามว่าท่านพบโจโฉบ้างหรือไม่ ลิเตียนบอกว่าเราก็เที่ยวหาไม่รู้ว่าไปแห่งใด เตียนอุยจึงว่า ท่านรีบกลับออกไปซ่องสุมทหารของเราซึ่งหนีออกไปได้นั้นอย่าให้แตกตื่นไป เราจะกลับเข้าไปเที่ยวหาโจโฉ แล้วเตียนอุยรีบรบฝ่าทหารลิโป้เข้าไปเที่ยวหาโจโฉในเมือง ครั้นไม่พบก็พ้นฝ่าทหารออกมาถึงประตูเมืองพบงักจิ้นๆถามเตียนอุยว่าพบโจโฉหรือไม่ เตียนอุยบอกว่าเราเที่ยวหาถึงสองกลับสามกลับก็มิได้พบ งักจิ้นจึงชวนเตียนอุยกลับเข้าไปถึงประตูเมือง ทหารลิโป้ซึ่งอยู่บนเชิงเทินจึงเอาเพลิงพะเนียงจุดชนวนโยนลงมา งักจิ้นตกใจขับม้าถอยออกมา แต่เตียนอุยนั้นขับม้าฝ่าเพลิงพะเนียงเข้าไปได้ เที่ยวหาโจโฉอยู่ในเมือง

ฝ่ายโจโฉเมื่อพลัดกับเตียวอุยนั้น ขับม้าฝ่าเพลิงหนีไปทางประตูทิศเหนือ พอพบลิโป้ถือทวนขับม้ามา โจโฉกลัวจึงเอามือขวาขึ้นบังหน้าไว้ มือซ้ายขับม้าฝ่าเลี่ยงเข้าไปถึงหน้าลิโป้ ๆ ไม่ทันสังเกตคิดว่าทหาร

ของตัว ก็เอาทวนเคาะศีรษะลงแล้วจึงถามว่าเห็นโจโฉไปข้างไหน โจโฉได้ยินดังนั้นจึงเบือนหน้าเสีย แล้วเอามือชี้บอกว่า โจโฉขี่ม้าเหลืองหนีไปข้างโน้น ลิโป้มิได้สงสัยคิดว่าจริงก็ขับม้ากลับไปข้างหลัง โจโฉก็รีบขับม้าจะหนีออกไปทางประตูตะวันออก พอพบเตียนอุย ๆ มีใจยินดี จึงพาโจโฉรบฝ่าทหารออกไปถึงประตูเมือง เห็นกองฟืนซึ่งเพลิงไหม้นั้นขวางทางอยู่ และประตูหอรบก็ไหม้ด้วย เตียนอุยจึงเอาทวนเขี่ยเพลิงซึ่งไหม้กองฟืนให้พ้นทาง เตียนอุยก็นำออกไปถึงประตูเมือง แต่โจโฉนั้นออกมาพอถึงตรงประตู พอเพลิงไหม้ขื่อหอรบพลัดลงมา ถูกท้ายม้าซึ่งโจโฉขี่ล้มลงกับกองเพลิงตาย แต่โจโฉนั้นดิ้นออกจากกองเพลิงได้ แต่เสื้อและผมกับหนวดนั้นไหม้ โจโฉฉีกเสื้อทิ้งเสีย แล้วเอามือซ้ายขวาลูบดับเพลิงซึ่งไหม้หนวดและผมนั้นดับแล้ว ก็ออกมาจากประตูเมืองได้ เตียนอุยเหลียวหลังมาเห็นดังนั้นก็โจนลงจากหลังม้า พอแฮหัวเอี๋ยนมาทันก็ช่วยกันเข้าประคองโจโฉมาให้ขึ้นม้าแฮหัวเอี๋ยน

ฝ่ายทหารลิโป้ตามออกมาเป็นอันมาก เตียนอุยกับแฮหัวเอี๋ยนก็รบป้องกันไปถึงค่าย พอรุ่งขึ้นแลเห็นทหารใหญ่น้อยแตกหนีมาได้ ก็ชวนกันมาเยือนโจโฉ ๆ หัวเราะแล้วว่า ครั้งนี้เราเสียรู้ จึงเสียทหารเป็นอันมาก ตัวเรายังไม่ตายก็จะคิดแก้แค้นลิโป้ให้จงได้ กุยแกจึงว่าถ้าท่านจะคิดแก้แค้นลิโป้ ก็เร่งคิดให้ทันที โจโฉจึงว่าซึ่งท่านเตือนเราทั้งนี้ก็สมควร และเขาม้าเล้งนั้นเป็นทางจำเพาะเดิน เราจะยกทหารไปซุ่มอยู่ข้างซอกเขา แล้วจะให้ทหารทั้งปวงซึ่งอยู่ในค่ายนั้นนุ่งขาวห่มขาวทำเป็นร้องไห้รักเราว่าเพลิงไหม้ลำบากมาถึงค่ายจึงตาย กิตติศัพท์ทั้งนี้รู้ถึงลิโป้ ๆ ก็จะกำเริบยกทหารมาตีค่ายเราทางเขาม้าเล้ง เราจะนิ่งสงบไว้

เห็นทัพหน้าล่วงขึ้นมาถึงปากทาง เราจึงจะยกทหารออกตีตัดกองทัพลิโป้ ก็เห็นจะจับตัวลิโป้ได้โดยสะดวก กุยแกจึงว่าซึ่งท่านคิดทั้งนี้ดีหาผู้เสมอมิได้ โจโฉจึงสั่งแก่ทหารทั้งปวงให้นุ่งขาวห่มขาว แล้วทำร้องไห้รักเราว่าเพลิงไหม้ลำบากมาถึงค่ายอยู่เวลาค่ำจึงตาย ให้กิตติศัพท์ทั้งนี้รู้ไปถึงทหารลิโป้จงได้ ทหารทั้งปวงก็ทำตาม โจโฉจึงจัดแจงทหารแล้วยกไปตั้งซุ่มอยู่ ณ เขาม้าเล้ง

ฝ่ายทหารลิโป้รู้กิตติศัพท์ว่าโจโฉตายจึงเอาเนื้อความบอกแก่ลิโป้ ลิโป้ได้ฟังดังนั้นหมายใจว่าจริง จึงว่าครั้งนี้จะสมความคิดเราแล้ว เราจะยกไปตีทหารโจโฉไว้เป็นกำลัง แล้วก็จัดแจงทหารทั้งปวงยกไปถึงเขาม้าเล้ง ทหารกองหน้านั้นยกล่วงออกไปถึงปากทางจะใกล้ถึงค่ายโจโฉและโจโฉนั้นเห็นได้ทีจึงให้จุดประทัดสัญญาขึ้น จึงยกทหารเข้าตีตัดกลางทัพลิโป้แล้วให้ทหารล้อมไว้ ลิโป้นั้นรบพุ่งต้านทานเป็นสามารถเสียทหารเป็นอันมาก จึงพาทหารที่เหลือนั้นรบฝ่ากลับหลังมาเมืองปักเอี้ยง แล้วเกณฑ์ทหารทั้งปวงขึ้นรักษาหน้าที่เชิงเทินไว้มั่นคง ฝ่ายโจโฉก็ยกทหารกลับไปค่าย

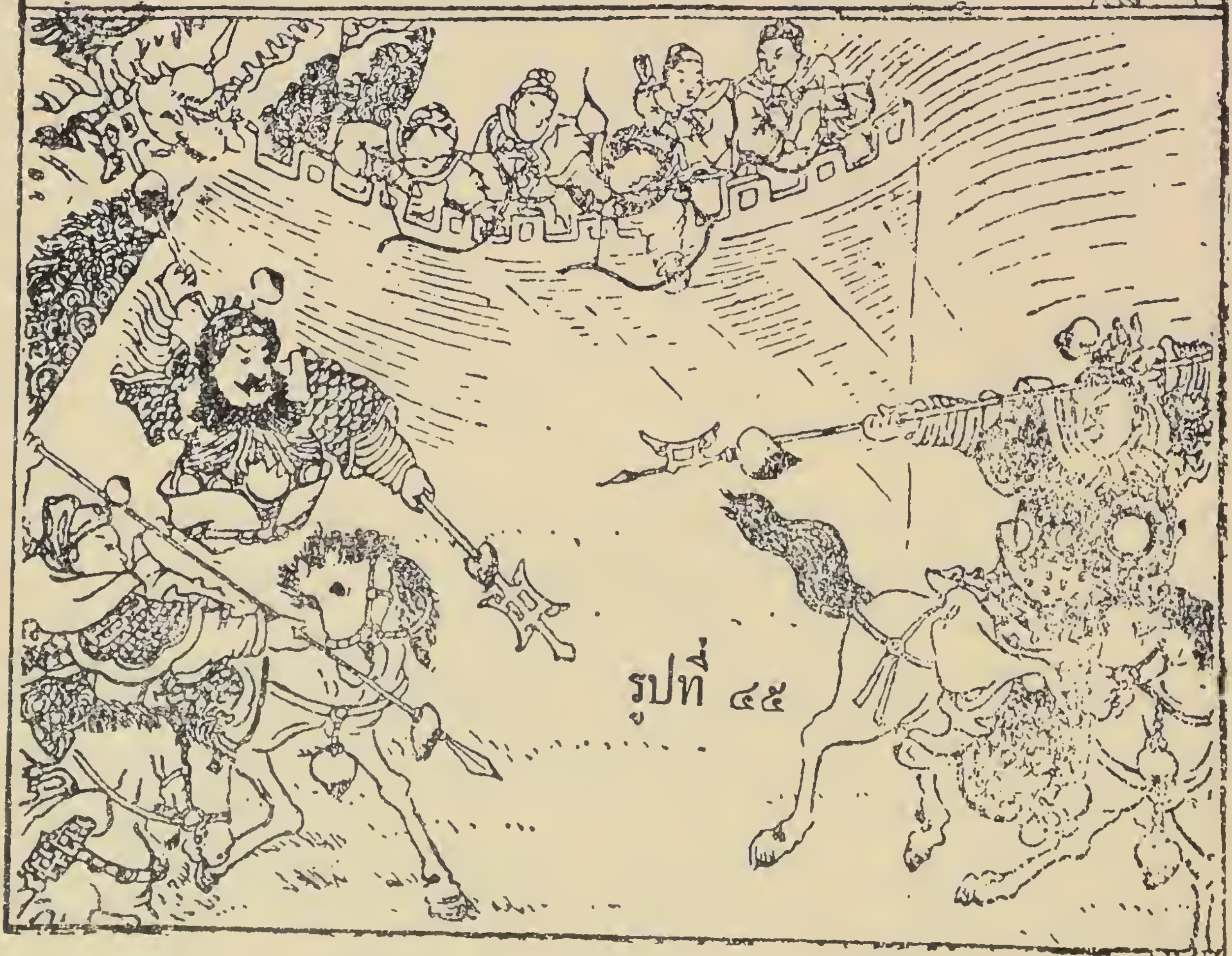
ขณะนั้นฝ่ายหัวเมืองตะวันออกบังเกิดหนอนเป็นอันมาก บ่อนข้าวในนาและยุ้งฉางเสียทั่วทั้งแผ่นดิน ข้าวเป็นราคาถังละห้าเหรียญ บรรดาคนทั้งนั้นอดหยากล้มตาย บ้างก็ฆ่าฟันกันเอาเนื้อมากิน และทหารในกองทัพโจโฉนั้นก็อดข้าวปลาอาหาร โจโฉจึงยกไปตั้งอยู่ ณ เมืองเอี๋ยนเสียลิโป้เห็นดังนั้น ก็เกณฑ์ทหารออกไปรักษาด่านเขตเมืองปักเอี้ยงไว้ทุกตำบล

ตอนที่ ๑๐

ฝ่ายโตเกี๋ยมเจ้าเมืองชีจิ๋วนั้นอายุหกสิบสามปีป่วยหนักอยู่ จึงหาบิต๊กกับตันเต๋งมาปรึกษาว่าตัวเราชราแล้วก็ป่วยหนักอยู่ ถ้ามีศึกมาเห็นจะขัดสน บิต๊กจึงว่า ซึ่งท่านคิดทั้งนี้ก็ควรอยู่ ข้าพเจ้าแจ้งว่าทัพโจโฉซึ่งเลิกไปนั้นเพราะเหตุว่าเป็นห่วงหลัง ด้วยทัพลิโป้ยกมาตีเมืองกุนจิ๋วและโจโฉกับลิโป้ตั้งรบกันอยู่ พอเกิดข้าวแพงโจโฉจึงเลิกทัพไปตั้งอยู่ ณ เมืองเอียนเสีย ถ้าเข้าปีใหม่ข้าวปลาอาหารบริบูรณ์ขึ้นเห็นโจโฉจะยกมาทำศึก แม้มีชัยชนะลิโป้แล้วก็จะยกมารบเมืองเราเป็นมั่นคง ขอท่านให้เชิญเล่าปี่มาว่ากล่าวอ่อนน้อมมอบเมืองให้ ครั้งนี้เห็นเล่าปี่จะรับครองเมือง ราษฎรทั้งปวงก็จะมีความยินดีด้วย โตเกี๋ยมเห็นชอบด้วยจึงให้คนใช้ไปเชิญเล่าปี่ซึ่งอยู่ ณ เมืองเสียวพ่ายมา เล่าปี่แจ้งดังนั้นก็พากวนอูเตียวหุยมาหาโตเกี๋ยม ๆ จึงให้เชิญเล่าปี่เข้าไปถึงที่ข้างในแล้วว่าทุกวันนี้ตัวเราก็ชราทั้งโรคก็บังเกิดป่วยหนัก มิรู้ว่าความตายจะมาถึงวันใด แต่วิตกอยู่ว่าเมืองชีจิ๋วหาผู้ใดจะว่าราชการเมืองมิได้ จึงให้เชิญท่านมาหวังจะมอบให้ท่าน จงมีใจเมตตาเรารับตราสำหรับที่นี้ไว้ทำนุบำรุงราษฎรชาวเมืองสืบไปให้เราสิ้นวิตก

โตเกี๋ยมมอบเมืองชีจิ๋ว ครั้งที่ ๓ ให้แก่เล่าปี่

เคาทูรบกับลิโป้ ที่หน้าเมืองบ๋กเอี๊ยง

เล่าปี่จึงตอบว่า ท่านมีบุตรอยู่ถึงสองคนซึ่งชื่อว่าโตสงผู้พี่ โตเอ๋งผู้น้องนั้น เป็นไฉนท่านจึงมิมอบเมืองให้ โตเกี๋ยมจึงว่าบุตรเราทั้งสองหาสติปัญญามิได้ ถ้าจะมอบเมืองให้นานไปราษฎรทั้งปวงก็จะได้ความเดือดร้อน เราเห็นแต่ท่านมีใจกว้างขวางอารี จะครองเมืองได้ เราจึงเชิญมาว่ากล่าว ถ้าเราหาชีวิตไม่แล้วท่านอย่าให้บุตรเราทั้งสองครองเมืองเลย

เล่าปี่จึงตอบว่าตัวเรากำลังน้อย ซึ่งจะเป็นเจ้าเมืองชีจิ๋วนั้นเห็นจะขัดสน โตเกี๋ยมจึงว่าทหารในเมืองนี้ก็มีเป็นอันมาก แล้วเราจะให้ซุนเขียนชาวเมืองปักไฮซึ่งมีสติปัญญาไว้เป็นที่ปรึกษาด้วย แล้วโตเกี๋ยมจึงว่าแก่บิตีกว่า ซึ่งเล่าปี่จะเป็นเจ้าเมืองสืบไปนั้น ท่านจงฝากตัวอยู่ทำราชการด้วยเล่าปี่เถิด เล่าปี่ยังมิได้รับคำโตเกี๋ยมประการใด โตเกี๋ยมนั้นโรคกำเริบหนักขึ้นมา เจรจาออกมิได้ เอาแต่นิ้วชี้เข้าที่ตัวแล้วโตเกี๋ยมก็สิ้นใจตาย และทหารโตเกี๋ยมก็เอาตราสำหรับที่มามอบให้เล่าปี่ ๆ ก็มิได้รับ ในขณะนั้นชาวเมืองทั้งปวงรู้ ก็พากันเข้ามาคำนับเล่าปี่แล้วว่าซึ่งท่านไม่รับเป็นเจ้าเมืองชีจิ๋วก็เห็นว่า ข้าพเจ้าทั้งปวงจะได้ความเดือดร้อนไปภายหน้า

กวนอูเตียวหุยเห็นดังนั้นก็มีใจเอ็นดูแก่ชาวเมือง จึงอ้อนวอนเล่าปี่ว่า ให้ท่านรับตราเป็นเจ้าเมืองเถิด เล่าปี่ได้ฟังกวนอูเตียวหุยว่ามีความเอ็นดูก็รับตราเป็นเจ้าเมืองชีจิ๋ว แล้วตั้งให้ซุนเขียนบิตีกเป็นที่ปรึกษาซ้ายขวา จึงให้กวนอูเตียวหุยไป ณ เมืองเสียวพ่าย รับเอาทหารเข้ามา ณ เมืองชีจิ๋วนั้นสิ้น เล่าปี่กับทหารและชาวเมืองทั้งปวงนั้นให้นุ่งขาวห่มขาวแล้วแต่งการศพโตเกี๋ยมตามธรรมเนียม แล้วเอาศพไปฝังไว้

ตำบลอุยโห เล่าปี่จึงเอาหนังสือซึ่งโตเกี๋ยมแต่งไว้นั้นบอกขึ้นไปกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ ในใจความนั้นว่า โตเกี๋ยมแก่ชราแล้วจึงยกให้เล่าปี่เป็นเจ้าเมืองชีจิ๋ว พระเจ้าเหี้ยนเต้แจ้งในหนังสือนั้นแล้ว ก็มิได้ตรัสประการใด

ฝ่ายโจโฉอยู่ ณ เมืองเอี๋ยนเสียรู้ข่าวไปว่า โตเกี๋ยมเจ้าเมืองชีจิ๋วนั้นตายแล้ว เล่าปี่ได้เป็นเจ้าเมือง โจโฉก็โกรธว่าซึ่งความแค้นของเรายังมิได้แก้แค้นโตเกี๋ยม บัดนี้โตเกี๋ยมตายเสีย และเล่าปี่นั้นมิได้ทำการศึกเสียทหารและลูกเกาทัณฑ์แต่ดอกหนึ่ง มาได้เป็นเจ้าเมืองชีจิ๋วโดยง่าย เราจำจะยกไปรบจับเล่าปี่ฆ่าเสีย แล้วจะขุดเอาศพโตเกี๋ยมขึ้นสับให้ละเอียดจึงจะหายความแค้น แล้วให้จัดแจงทหารจะยกไปเมืองชีจิ๋ว ซุนฮกจึงห้ามโจโฉว่า ซึ่งท่านจะยกไปตีเมืองชีจิ๋วนั้น ข้าพเจ้ายังไม่เห็นด้วย ธรรมดาผู้คิดการใหญ่ซึ่งจะตั้งตัวขึ้นได้นั้นยากนัก ร้อยคนจึงคิดการตลอดได้คนหนึ่ง เหมือนครั้งพระเจ้าฮั่นโกโจ และพระวงศ์ได้เสวยราชย์ต่อกันมาถึงสิบสองพระองค์ อองมังคิดเป็นกบฏ ได้ราชสมบัติถึงสิบแปดปี ฮั่นกองบู๊ผู้เป็นหลานพระมหากษัตริย์ ซึ่งเสียสมบัติแก่อองมังนั้น คิดฆ่าอองมังเสียจึงได้ราชสมบัติต่อกันมาอีกสิบสองพระองค์ จนถึงพระเจ้าเหี้ยนเต้ และทุกวันนี้ท่านจะคิดทำการใหญ่จงหาที่มั่นไว้ ให้เหมือนพระมหากษัตริย์แต่ก่อน จึงค่อยคิดการสืบไป ซึ่งท่านจะยกไปเอาเมืองชีจิ๋วนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าราษฎรทั้งปวงมีใจรักเล่าปี่อยู่เป็นอันมาก เห็นจะไม่ได้เมืองชีจิ๋วโดยง่าย ฝ่ายเมืองเอี๋ยนเสียซึ่งให้ทหารไปรักษาอยู่นั้น ลิโป้รู้ก็จะยกมาตีชิงเอาเมือง ท่านยกไปข้างโน้นก็จะไม่สมความคิด จะกลับมาข้างนี้ก็จะเสียที ทหารก็จะน้อยลง กว่าจะหาที่ตั้งตัวขึ้นได้ก็ช้านานไป ซึ่งท่านจะทิ้งที่กว้างจะไปหาที่แคบนั้น ขอท่านดำริดูแต่ควร

โจโฉจึงตอบว่า ฝ่ายแดนหัวเมืองตะวันออกก็ขัดสนด้วยอาหาร ซึ่งจะให้ค่อยคิดอ่านการนั้น เราเห็นว่าทหารทั้งปวงจะอดอาหารล้มตายเสียเปล่า

ซุนฮกจึงตอบว่าบัดนี้ข้าพเจ้ารู้ข่าวว่า โฮ่งกับอุยเซียวคุมพวกโจรโพกผ้าเหลืองอยู่ ณ เมืองเอ๋งจิ๋ว เที่ยวทำอันตรายแก่ราษฎร ถ้าท่านจะยกไปตีโจรนั้นแตกก็จะได้เสบียงมาเลี้ยงทหาร ราษฎรทั้งปวงก็จะมีความยินดีจะเข้าเกลี้ยกล่อมบ้าง ถ้าทราบไปถึงพระเจ้าเหี้ยนเต้ ก็จะมีความชอบแก่ท่าน โจโฉเห็นชอบด้วย ให้แฮหัวตุ้นกับโจหยินอยู่รักษาเมือง แล้วจัดแจงทหารยกไป ณ เมืองเอ๋งจิ๋ว

ฝ่ายโฮ่งอุยเซียวรู้ดังนั้น ก็คุมพวกโจรไปตั้งรับอยู่ตำบลเขาเองสั้น โจโฉจึงออกไปดูพวกกองทัพโจรเห็นที่ตั้งผิดกระบวนศึก จึงให้เตียนอุยออกรบด้วยพวกโจร โฮ่งจึงให้ทหารรองออกรบด้วยเตียนอุยได้สามเพลง เตียนอุยเอาทวนแทงทหารโจรนั้นตกม้าตาย โจโฉจึงขับทหารไล่ฆ่าฟันพวกโจรข้ามเขานั้นไปแล้วตั้งค่ายลงไว้ ครั้นเวลารุ่งอุยเซียวจึงยกทหารออกมาถึงหน้าค่ายโจโฉ

โฮบั๋นทหารโจรนั้นมีกำลังถือกระบองเหล็ก จึงวิ่งออกมาหน้าทหารแล้วร้องประกาศว่า ผู้ใดจะสู้กันก็ให้เร่งออกมา โจหองได้ยินดังนั้นก็รำง้าวเข้าไปสู้ด้วยโฮบั๋นได้ห้าสิบเพลง โจหองก็ทำทีถอยหนี โฮบั๋นก็แกว่งกระบองเหล็กเข้าไปจะตีโจหอง ๆ หลบได้ทีจึงเอาง้าวฟันถูกโฮบั๋นตัวขาดออกสองท่อนตาย

ลิเตียนเห็นดังนั้นก็ขับม้ารำทวนไล่ฆ่าฟันพวกโจรเข้าไปจับตัวอุยเซียวได้ โจโฉก็คุมทหารตามเข้าไปถึงค่ายโจร พวกโจรนั้นแตกตื่นล้ม

ตายบ้าง ทหารโจโฉก็เก็บเอาทรัพย์สิ่งของไว้เป็นอันมาก

โฮ่งนั้นก็พาพวกเพื่อนประมาณสองร้อยเศษ หนีออกจากค่ายไปถึงเชิงเขาแห่งหนึ่ง แลเห็นเคาทูขี่ม้าถือง้าวยืนขวางทางอยู่ โฮ่งควบม้าเข้ารบเคาทูได้เพลงหนึ่ง เคาทูจับตัวโฮ่งได้ และพวกโจรประมาณสองร้อยเศษนั้นก็เข้าหาเคาทูยอมเป็นทหาร เคาทูก็พาโฮ่งและพวกโจรนั้นเข้าไปอยู่ในถ้ำที่เคยอาศัยอยู่นั้น โจโฉเห็นโฮ่งหนีไปดังนั้น ก็ให้เตียนอุยตามไปจับตัว

เตียนอุยคุมทหารขับม้าไปถึงเชิงเขา เห็นเคาทูคุมพวกออกยืนสกัดอยู่จึงถามว่า ท่านเป็นพวกโจรโพกผ้าเหลืองหรือ เคาทูตอบว่าเรามิใช่พวกโจร พวกโจรโพกผ้าเหลืองนั้นเราจับมาไว้ในถ้ำ เตียนอุยจึงว่าท่านเร่งส่งพวกโจรมาให้เรา เคาทูจึงว่า ท่านเอาศีรษะรับเอาง้าวซึ่งเราถือนี้ได้เราจึงจะส่งพวกโจรให้ เตียนอุยได้ยินดังนั้นก็โกรธ ขับม้ารำทวนเข้ารบด้วยเคาทูแต่เช้าคุ้งเที่ยงมิได้แพ้ชนะกัน ต่างคนต่างหยุดหายเหนื่อยแล้วจึงลุกขึ้นชวนเตียนอุยรบอีก และเตียนอุยกับเคาทูรบกันแต่เที่ยงจนเย็นม้านั้นสิ้นกำลัง เคาทูเหนื่อยก็กลับเข้าไปในถ้ำ เตียนอุยจึงให้ทหารเอาเนื้อความนั้นไปบอกแก่โจโฉ ๆ รู้ดังนั้นก็ยกทหารมาในเวลากลางคืน

ครั้นรุ่งขึ้นเวลาเช้า เคาทูก็คุมพรรคพวกออกจากถ้ำ โจโฉเห็นรูปร่างเคาทูใหญ่โตสูงประมาณหกศอก สมเป็นทหาร โจโฉคิดจะใคร่ได้ไว้เป็นทหาร จึงสั่งเตียนอุยว่าท่านออกไปรบแล้วทำถอยเข้ามา เตียนอุยก็ออกไปรบด้วยเคาทูได้สามสิบเพลงแล้วทำถอยหนีเข้ามา เคาทูก็ขับม้าไล่ตาม โจโฉเห็นดังนั้นก็ให้ทหารทั้งปวงยิงเกาทัณฑ์ระดมไป เคาทูเห็นจะต้านทานมิได้ ก็ขับม้าพาพรรคพวกกลับเข้าไปในถ้ำ

ครั้นเวลากลางคืนโจโฉให้ขุดหลุม เอาบ่วงใส่ปากหลุม แล้วเอาหญ้าเกลี่ยไว้มิให้สังเกต ครั้นรุ่งขึ้นเช้าโจโฉจึงให้เตียนอุยคุมทหารร้อยหนึ่ง เข้าไปร้องท้าทายที่ปากถ้ำ ถ้าเห็นเคาทูออกมาก็ให้รบล่อมาทางหลุมซึ่งขุดไว้ เตียนอุยก็คุมทหารร้อยหนึ่งไปทำตามโจโฉสั่ง เคาทูได้ยินดังนั้นก็คุมพวกออกมา เห็นเตียนอุยจึงร้องว่า อ้ายทหารขี้หนีจะมารบกับกูอีกหรือ แล้วก็ขับม้าเข้ารบด้วยเตียนอุยได้สิบเพลง เตียนอุยทำชักม้าหนีไปข้างหลุมซึ่งขุดไว้ เคาทูมิได้รู้กลอุบายก็ขับม้าไล่เตียนอุยไป ม้านั้นก็ถลำหลุมลง เคาทูตกลงในหลุม บ่วงนั้นติดเท้าอยู่กับพวกคนหนึ่งทหารโจโฉชักไว้แล้วเข้ากลุ้มรุมกันจับตัวเคาทูมัดไปให้โจโฉ ๆ เห็นดังนั้นทำเป็นตกใจ จึงลุกลงไปแก้มัดเคาทูออกเสีย ให้เอาเสื้ออย่างดีมาให้เคาทูใส่ แล้วจูงมือมาให้นั่งจึงถามว่า ท่านนี้ชื่อใดอยู่บ้านเมืองไหน เหตุใดจึงมาอยู่ในถ้ำ

เคาทูจึงตอบว่าข้าพเจ้าชื่อเคาทู ชาวเมืองเจียวก๊ก ครั้งเมื่อเกิดโจรโพกผ้าเหลืองนั้น ข้าพเจ้าคุมครอบครัวสมัครพรรคพวกประมาณห้าร้อยหนีมาซุ่มซ่อนอยู่ในถ้ำนี้ แล้วให้พรรคพวกเก็บเอาก้อนศิลามากองไว้ปากถ้ำเป็นอันมาก สำหรับจะได้ต่อสู้พวกโจร ครั้นอยู่มาวันหนึ่งพวกโจรยกมาตีข้าพเจ้า ๆ จึงเอาก้อนศิลาทิ้งไปก้อนใด ถูกโจรตายทุกก้อน และพวกโจรนั้นก็ล้มตายเป็นอันมาก โจรซึ่งเหลือตายนั้นก็ยกหนีไป

ครั้นอยู่มาข้าพเจ้ากับพวกเพื่อนขาดเสบียง มีโจรพวกหนึ่งยกมาเห็นโคข้าพเจ้า จึงเอาเสบียงนั้นมาแลกเอาโคคู่หนึ่งไป ข้าพเจ้าก็ยอมให้ครั้นโจรพาเอาโคไปทางไกลประมาณห้าสิบเส้น โคนั้นตื่นหนีเข้าในป่า

ข้าพเจ้าจึงตามไป แล้วเอามือซ้ายขวาลากหางโคทั้งคู่กลับมาถึงถ้ำ พวกโจรทั้งนั้นเห็นข้าพเจ้ามีกำลังก็มิอาจตามมา

โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า เราได้ยินกิตติศัพท์เล่าลืออยู่ ซึ่งเรามาพบท่านทั้งนี้ก็เป็นบุญของเรา เราจะเลี้ยงท่านไว้เป็นทหาร ท่านจะยอมทำราชการด้วยเราหรือประการใด เคาทูจึงตอบว่า ซึ่งท่านว่าทั้งนี้คุณหาที่สุดมิได้ ข้าพเจ้าจะอยู่ทำราชการด้วยท่านสืบไป แล้วเคาทูจึงให้พวกคนหนึ่งนั้นเข้าไปพาเอาครอบครัวพรรคพวกกับโฮ่งและโจรสองร้อยเศษนั้นออกมาให้โจโฉ โจโฉเห็นดังนั้นก็มีความยินดีจึงตั้งให้เคาทูเป็นโตอุ้ย แปลภาษาไทยว่านายทหารเอก แล้วให้เงินทองเสื้อผ้าแก่พรรคพวกเคาทูเป็นอันมาก จึงให้ทหารเอาตัวโฮ่งอุยเซี่ยวไปฆ่าเสีย ตัดเอาศีรษะเสียบไว้มิให้ผู้ใดดูเยี่ยง แล้วโจโฉก็ยกทหารกลับมา ณ เมืองเอี่ยนเสีย

แฮหัวตุ้นโจหยินได้ยินดังนั้น ก็ออกมารับโจโฉเข้าไปในเมือง แล้วบอกแก่โจโฉว่า ข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์ว่าลิฮองซิหลัน ซึ่งลิโป้ให้อยู่รักษาเมืองกุนจิ๋ว ทหารนั้นอดข้าวปลาอาหาร คุมพวกออกเที่ยวตีชิงอาณาประชาราษฎร และทหารในเมืองนั้นเบาบาง ขอท่านยกกองทัพไปตีเอาเมืองกุนจิ๋วก็จะได้โดยง่าย โจโฉเห็นชอบด้วยก็ยกทหารไปจะตีเอาเมืองกุนจิ๋ว

ฝ่ายลิฮองซิหลันรู้ดังนั้น ก็คุมทหารซึ่งมีอยู่นั้นออกมาจะรบด้วยโจโฉ เคาทูเห็นดังนั้นจึงว่าแก่โจโฉว่า ซึ่งนายทหารทั้งสองยกออกมานี้ ข้าพเจ้าจะขออาสาไปตัดเอาศีรษะมาให้แก่ท่าน โจโฉได้ฟังก็มีความยินดีจึงว่า ท่านจะอาสาไปก็ตามเถิด เคาทูก็ขับม้ารำทวนออกไปรบด้วยลิฮองได้สามเพลง เคาทูก็เอาทวนแทงลิฮองตกม้าตาย ซิหลันเห็นดังนั้นก็

ตกใจกลัว พาทหารหนีกลับจะเข้าไปในเมือง พอพบลิเตียนสกัดหน้าไว้ริมคูเมือง ซิหลันก็ขับม้าจะบ่ายหนีเข้าป่า พอลิยอยเห็นก็ขับม้าขึ้นเกาทัณฑ์ยิงถูกซิหลันตกม้าตาย ทหารทั้งปวงก็แตกตื่นไป

ขณะนั้นโจโฉก็ได้เมืองกุนจิ๋วคืน แล้วโจโฉให้เคาทูกับเตียนอุยคุมทหารเป็นกองหน้า ให้แฮหัวตุ้นกับแฮหัวเอี๋ยนคุมทหารเป็นกองขวา ให้ลิเตียนกับงักจิ้นเป็นกองซ้าย โจโฉนั้นคุมทหารเป็นกองหลวง และอิกิ๋มกับลิยอยเป็นกองหลัง ยกไปจะตีเอาเมืองปักเอี๋ยง

ฝ่ายลิโป้รู้ดังนั้นจะยกทหารออกมารบโจโฉ ตันก๋งจึงห้ามลิโป้ว่าซึ่งท่านจะรีบยกออกไปนั้น ข้าพเจ้าเห็นไม่ชอบ ขอให้งดอยู่กว่าทหารทั้งปวงซึ่งไปหาข้าวปลาอาหารกลับมาพร้อมกันแล้วจึงยกออกไปรบด้วยโจโฉ ลิโป้จึงตอบว่าเกิดมาเป็นชาติทหารแล้วจะคิดกลัวการสงครามไย ลิโป้มิได้ฟังคำตันก๋ง ก็ยกทหารออกไปจากเมือง ลิโป้จึงขับม้ารำทวนไปถึงทัพหน้าโจโฉ แล้วร้องประกาศว่า ผู้ใดมีกำลังกล้าหาญจะสู้ด้วยเราก็เร่งออกมา

ฝ่ายเคาทูได้ยินดังนั้นก็โกรธ ขับม้ารำทวนออกรบด้วยลิโป้ได้ยี่สิบเพลง มิได้แพ้ชนะกัน โจโฉเห็นดังนั้นจึงว่า เคาทูผู้เดียวจะเอาชัยชนะลิโป้นั้นขัดสน จึงให้เตียนอุยออกช่วยเคาทูรบลิโป้ และแฮหัวตุ้น แฮหัวเอี๋ยน งักจิ้น ลิเตียน ซึ่งเป็นกองซ้ายขวาก็ขับม้าออกไปรบกระหนาบลิโป้ไว้ ลิโป้รบพุ่งป้องกันอยู่กลางทหารทั้งหกนาย ลิโป้เห็นจะต้านทานมิได้ก็ขับม้าหนีไปจะเข้าเมือง

ฝ่ายเตียนซีอยู่บนเชิงเทิน เห็นลิโป้หนีกลับมา จึงเร่งให้พรรคพวกออกไปชักสะพานคูเมืองเสีย หวังมิให้ลิโป้และทหารทั้งปวงเข้ามาได้

ลิโป้ครั้นถึงคูเมืองเห็นดังนั้น ก็เรียกให้ชาวเมืองทอดสะพานรับ เตียนซี จึงร้องตอบลิโป้ว่า เราเข้าด้วยโจโฉแล้ว ท่านอย่าเข้ามาในเมืองเราเลย ลิโป้ได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึงร้องด่าเตียนซีเป็นข้อหยาบช้า แล้วก็ขับม้าพาทหารหนีกลับไปยังเมืองตันลิว ตันกุ๋งเห็นดังนั้นก็พาครอบครัวของลิโป้ไปตามลิโป้

โจโฉจึงคุมทหารเข้าไปในเมืองปักเอี๋ยงได้ แล้วหาเตียนซีมาว่ากล่าวว่า ซึ่งเตียนซีมีหนังสือไปล่อลวงเราให้มาเสียทีแก่ลิโป้นั้น โทษใหญ่หลวงนัก และครั้งนี้เตียนซีมีความชอบ มิได้ให้พรรคพวกทอดสะพานรับลิโป้นั้น โทษกับคุณกลบลบกันหาย

เล่าหัวจึงว่าแก่โจโฉว่า ซึ่งลิโป้หนีไปครั้งนี้ ถ้าจะละไว้ช้าก็เห็นจะมีกำลังความคิดขึ้น อุปมาดังเสือปล่อยไปอยู่ป่า นานไปเห็นจะจับยาก โจโฉเห็นชอบด้วย จึงให้เล่าหัวคุมทหารอยู่รักษาเมืองปักเอี๋ยง โจโฉก็จัดแจงทหารน้อยใหญ่ทั้งปวงแล้วก็ยกไปเมืองตันลิว

ฝ่ายเตียวเลี้ยว จงบ้า โฮเสง โกซุ่น ซึ่งเป็นทหารลิโป้นั้น พาพรรคพวกออกไปหาข้าวปลาอาหาร และทหารทั้งนี้มิได้รู้ว่าลิโป้แตกหนีกลับไปเมืองตันลิว ก็พากันเที่ยวตีชิงข้าวปลาอาหารของราษฎรชาวเมืองปักเอี๋ยง ราษฎรทั้งปวงได้ความเดือดร้อน

ฝ่ายลิโป้เมื่อหนีโจโฉมาถึงเมืองตันลิว ครั้นรู้ว่าโจโฉยกตามมาก็มิได้ออกรบพุ่ง จึงปรึกษากับเตียวเมาผู้เป็นเจ้าเมือง แล้วให้ทหารขึ้นรักษาหน้าที่เชิงเทินไว้ โจโฉนั้นให้ยกทหารเข้าตั้งประชิดเมืองตันลิวอยู่ถึงสิบวัน ก็มิได้เห็นลิโป้ออกมารบ ทหารโจโฉนั้นขาดข้าวปลาอาหาร

พอเป็นเทศกาลข้าวโพดสาลี่จะใกล้สุก โจโฉก็ให้เลิกทัพถอยมาตั้งอยู่ทางไกลประมาณสี่ร้อยเส้น จึงให้ทหารทั้งปวงไปเกี่ยวข้าวโพดสาลี่มากิน มีผู้เอาเนื้อความไปบอกลิโป้ว่า ทหารโจโฉขาดเสบียงจึงถอยไปเกี่ยวข้าวโพดสาลี่ ลิโป้จึงคุมทหารออกไปจับคนเกี่ยวข้าว ทหารโจโฉเห็นดังนั้นก็พากันวิ่งหนีเข้าค่าย ลิโป้ขับม้าไล่ไปใกล้ค่ายโจโฉ เห็นข้างซ้ายทางนั้นเป็นป่าอยู่ ก็คิดเกรงว่าโจโฉจะซุ่มทหารไว้ ลิโป้จึงพาทหารกลับเข้าเมือง

โจโฉรู้ดังนั้นจึงปรึกษากับทหารทั้งปวงว่า ซึ่งลิโป้ออกมาไล่คนเกี่ยวข้าวแล้วกลับเข้าไป เห็นจะคิดเกรงว่าเราซุ่มทหารไว้ บัดนี้เราจะให้เอาธงไปปักไว้ในป่าจงมาก ให้ทหารอยู่ในค่ายนั้นแต่ห้าสิบคน เรากับทหารทั้งปวงจะได้ไปซุ่มอยู่ริมตลิ่งหลังค่าย ฝ่ายลิโป้เห็นดังนั้นก็จะเอาเพลิงมาจุดป่านั้นเสีย ถ้าลิโป้มาถึงชายป่าเห็นค่ายเรางียบอยู่ก็จะยกเข้าตีเอา แล้วให้ทหารในค่ายตีม้าฬ่อและกลองให้อื้ออึงขึ้น เราจะยกทหารซึ่งซุ่มไว้นั้นออกตีวกหลัง เห็นจะจับลิโป้ได้โดยสะดวก ทหารทั้งปวงเห็นชอบด้วย เวลาค่ำโจโฉก็ให้ไปทำตามซึ่งคิดไว้นั้นทุกประการ

ครั้นเวลารุ่งเช้าลิโป้จึงปรึกษากับตันก๋งว่า วานนี้เราออกไปไล่ทหารโจโฉซึ่งเกี่ยวข้าว เราเห็นว่าโจโฉซุ่มทหารอยู่เป็นอันมากเราจึงกลับเข้ามา วันนี้เราจะยกกองทัพใหญ่ออกไปเผาป่าซึ่งซุ่มทหารไว้นั้นแล้วจะยกเข้าตีค่ายโจโฉให้ได้ ตันก๋งจึงห้ามว่า โจโฉนั้นมีความคิดในกลศึกเป็นอันมาก ซึ่งท่านจะยกออกไปทำการนั้นให้ดำริดูจงควรก่อน ลิโป้

มิได้ฟังคำตันก๋ง ให้ตันก๋งอยู่รักษาเมืองกับเตียวเมา ลิโป้คุมทหารยกออกไปจากเมือง แลเห็นป่าข้างซ้ายทางนั้น ธงปักอยู่เป็นอันมาก ลิโป้คิดว่าโจโฉยกทหารมาซุ่มไว้ จึงคุมทหารรีบเข้าล้อมป่านั้นไว้ แล้วลิโป้ให้จุดเพลิงเผาป่านั้นขึ้นทั้งสี่ด้าน ก็มิได้เห็นทหารโจโฉนั้นแต่สักคนหนึ่ง ในขณะนั้นลิโป้เห็นทหารในค่ายโจโฉนั้นเงียบอยู่ จึงยกทหารจะเข้าตีเอา ครั้นมาถึงกลางทางพอได้ยินเสียงกลองม้าฬ่ออื้ออึงขึ้น ลิโป้สะดุ้งใจก็หยุดอยู่ แล้วได้ยินเสียงทหารข้างหลังค่ายนั้นโห่ร้องขึ้นแล้วยกทหารอ้อมมา ลิโป้เห็นดังนั้นก็ขับม้ารำทวนเข้ารบ พอเสียงประทัดจุดขึ้น แฮหัวตุ้น แฮหัวเอี๋ยน เคาทู เตียนอุย ลิเตียน งักจิ้น ทั้งหกนายก็คุมทหารขึ้นจากริมตลิ่ง ตีวกหลังทัพลิโป้เข้ามา ลิโป้รบป้องกันเป็นสามารถ เห็นจะต้านทานมิได้ก็ทิ้งทหารทั้งปวงเสีย จึงขับม้าหนีไปกับเซ้งเกี๋ยม งักจิ้นเห็นดังนั้นก็ขับม้าตามไปแล้วยิงเกาทัณฑ์ไปถูกเซ้งเกี๋ยมตกม้าตาย ฝ่ายทหารลิโป้นั้นล้มตายเป็นอันมาก ซึ่งเหลือนั้นก็รีบหนีกลับเข้าเมือง จึงเอาเนื้อความทั้งนั้นบอกแก่ตันก๋ง ๆ รู้ก็ตกใจจึงคิดว่า ทหารในเมืองตันลิวนี้เห็นจะต้านทานกองทัพโจโฉไม่ได้ ตันก๋งก็พาครอบครัวลิโป้หนีออกจากเมือง

ฝ่ายโจโฉจึงคุมทหารเข้ารบหักเอาเมืองตันลิวนั้นได้ ก็ให้ทหารทั้งปวงเอาเพลิงจุดเผาเมืองขึ้น เตียวเจี๋ยวนั้นหนีไปไม่ทันตายในกองเพลิง แต่เตียวเมาเจ้าเมืองนั้นหนีไปหาอ้วนสุด ณ เมืองลำหยง และราษฎรชาวเมืองตันลิวนั้น ก็เข้าเกลี้ยกล่อมโจโฉสิ้น และโจโฉนั้นก็กลับเป็นใหญ่อยู่ในหัวเมืองตะวันออก จึงให้แต่งค่ายคูประตูหอรบไว้ให้พร้อมทุกเมือง แล้วซ่องสุมทหารชาวเมืองได้เป็นอันมาก

ฝ่ายลิโป้หนีไปถึงกลางทางพอพบเตียวเลี้ยวจงบ้าโฮเส็งโกซุ่น ซึ่งคุมทหารไปหาข้าวปลาอาหารครั้งเมืองบักเอี๋ยง ลิโป้บอกเนื้อความยังมิทันสิ้นคำ พอตันกังพาครอบครัวตามมาทัน ลิโป้ค่อยมีความยินดี จึงพาครอบครัวและทหารทั้งปวงไปตั้งอยู่ริมชายทะเลแดนเมืองตันลิว แล้วปรึกษากับตันกังและทหารทั้งสิ้นว่า เราแตกโจโฉมาครั้งนี้ ใช่จะคิดย่อท้อหามิได้ เราคิดจะยกไปรบหักเอาโจโฉให้จงได้

ตันกังจึงห้ามว่า โจโฉครั้งนี้มีทหารเป็นอันมาก และราชการฝ่ายหัวเมืองตะวันออกก็สิทธิ์ขาดอยู่กับโจโฉ และทหารเราครั้งนี้ก็น้อยนักทั้งกำลังก็อิดโรยอยู่ ซึ่งท่านจะด่วนยกไปรบหักเอานั้นเห็นยังมิได้ก่อน ขอให้พาครอบครัวไปหาที่อาศัยไว้ให้มั่นคง แล้วจึงค่อยคิดการสืบไป ลิโป้เห็นชอบด้วย จึงปรึกษาตันกังว่า เราจะพาครอบครัวไปอาศัยอ้วนเสี้ยวเจ้าเมืองกิจิ๋ว ท่านจะเห็นดีและร้ายประการใด ตันกังจึงตอบว่า ซึ่งท่านว่าทั้งนี้ก็ควรอยู่ แต่ขอให้แต่งทหารไปพูดจาฟังกิตติศัพท์ชาวเมืองกิจิ๋วดูว่าอ้วนเสี้ยวจะให้อยู่อาศัยหรือไม่ ลิโป้เห็นชอบด้วย จึงให้ทหารรีบไปเมืองกิจิ๋ว

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวเจ้าเมืองกิจิ๋ว ครั้นรู้กิตติศัพท์ว่า โจโฉกับลิโป้ตั้งรบกันอยู่ ณ เมืองบักเอี๋ยง จึงปรึกษากับสิมโพยว่า โจโฉกับลิโป้ตั้งรบกันอยู่ครั้งนี้ ถ้าลิโป้มีชัยชนะแก่โจโฉ ท่านจะเห็นดีและร้ายประการใด สิมโพยจึงตอบว่า อันน้ำใจลิโป้ร้ายกาจดุจหนึ่งเสือ ถ้าได้เมืองบักเอี๋ยงแล้วก็จะกำเริบยกล่วงมาทำอันตรายรบเอาเมืองเรา ขอให้ท่านแต่งทหารห้าหมื่นยกไปช่วยโจโฉรบฆ่าลิโป้เสียได้แล้ว เมืองเราก็จะมี

ความสุข อ้วนเสี้ยวเห็นชอบด้วย จึงให้งันเหลียงคุมทหารหกหมื่นยกไปช่วยโจโฉ

ขณะนั้นทหารลิโป้ซึ่งให้มาฟังกิตติศัพท์ ณ เมืองกิจิ๋วนั้น ครั้นมาถึงกลางทางรู้ดังนั้น ก็เอาเนื้อความกลับมาบอกลิโป้ว่า บัดนี้อ้วนเสี้ยวให้งันเหลียงคุมทหารไปช่วยโจโฉทำการสงครามด้วยท่าน ลิโป้แจ้งเนื้อความดังนั้นก็ตกใจ จึงปรึกษากับตันก๋งว่า เมื่ออ้วนเสี้ยวเป็นใจด้วยโจโฉฉะนี้ เราจะคิดประการใด ตันก๋งจึงว่าข้าพเจ้ารู้กิตติศัพท์ว่า โตเกี๋ยมเจ้าเมืองชีจิ๋ว ยกเมืองให้เล่าปี่อันมีน้ำใจกว้างขวางอารีต่อคนทั้งปวง ขอให้ท่านพาครอบครัวไปอาศัยเล่าปี่อยู่ ณ เมืองชีจิ๋ว เห็นเล่าปี่จะไม่สูญไมตรีท่าน ลิโป้เห็นชอบด้วย จึงพาครอบครัวไปอาศัยเล่าปี่อยู่ ณ เมืองชีจิ๋ว แล้วแต่งทหารให้เข้าไปบอกแก่เล่าปี่ว่า เราจะมาอาศัยอยู่ด้วย

เล่าปี่จึงปรึกษาบิตีกว่า ลิโป้เสียทีแก่โจโฉ จะมาอาศัยเรา ๆ จะออกไปรับเข้ามาในเมือง บิตีกจึงตอบว่าน้ำใจลิโป้นั้นหยาบช้าร้ายกาจดังเสือ บัดนี้ตกถังอยู่ และท่านจะไปรับขึ้นมาไว้นั้น นานไปมีกำลังขึ้นก็จะทำอันตรายแก่คนทั้งปวง เล่าปี่จึงตอบว่าโจโฉนั้นน้ำใจก็หยาบช้าแล้วเป็นใหญ่อยู่ฝ่ายหัวเมืองตะวันออก ฝ่ายลิโป้ไปรบได้เมืองกุนจิ๋ว เมืองเราจึงพลอยได้รับความสุขด้วย หาไม่โจโฉก็จะยกมารบเมืองเรา ครั้งนี้ลิโป้ได้บ่ายหน้ามาหาเราแล้ว ครั้นจะมิรับไว้ก็เหมือนคนหาไมตรีไม่ เตียวหุยจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า น้ำใจท่านอารีต่อคนทั้งปวงจะรับลิโป้เข้ามาไว้ก็ตามเถิด แต่ให้คิดระวังเหตุผลจงดี

เล่าปี่ก็พากวนอูเตียวหุยและทหารทั้งปวงออกไปรับลิโป้ ทางประมาณสามร้อยเส้น แล้วกลับเข้ามาในเมือง แล้วเชิญให้ลิโป้นั่งที่สมควร

ลิโป้จึงเล่าเนื้อความให้เล่าปี่ฟัง ว่าเดิมอ้องอุ้นกับข้าพเจ้าคิดกันฆ่าตั๋งโต๊ะ ซึ่งเป็นศัตรูราชสมบัติเสีย ครั้นอยู่มาลิฉุยกุยกีได้เป็นใหญ่ขึ้นจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย ข้าพเจ้าจึงหนีไปพึ่งเป็นหลายเมือง เจ้าเมืองมิให้อยู่ ข้าพเจ้าจึงไปอยู่ด้วยเตียวเมาเจ้าเมืองตันลิว โจโฉยกมารบเมืองนี้ ข้าพเจ้ารู้ข่าวว่าท่านยกมาช่วยโตเกี๋ยม ข้าพเจ้าก็มีความยินดี จึงยกทหารไปตีเมืองกุนจิ๋วให้เป็นกังวลหวังจะช่วยธุระท่าน ครั้งนี้ข้าพเจ้าแตกโจโฉมาเสียทหารเป็นอันมาก ข้าพเจ้าพึ่งท่านหวังจะคิดการใหญ่กับท่านสืบไป แต่ยังไม่แจ้งในใจท่านว่าจะพร้อมร่วมคิดกันด้วยข้าพเจ้าหรือประการใด เล่าปี่จึงตอบว่าโตเกี๋ยมถึงแก่ความตายแล้ว และเมืองชีจิ๋วนี้เราอยู่ปกป้องรักษาไว้ เพราะหาผู้ใดจะเป็นผู้ใหญ่มิได้ บัดนี้ตัวท่านมาแล้วก็สมควรที่จะว่าราชการเมือง เรามีความยินดีจะยกเมืองชีจิ๋วให้ท่าน ๆ จะได้ทำการสืบไป แล้วเล่าปี่ก็ยกเอาตราสำหรับเมืองมอบแก่ลิโป้ ๆ ขยับมือจะรับเอาตรา พอเหลือบเห็นกวนอูเตียวหุยซึ่งยืนอยู่หลังเล่าปี่นั้นโกรธ ลิโป้จึงทำเป็นหัวเราะแล้วตอบเล่าปี่ว่า ตัวข้าพเจ้าเป็นแต่ทหาร ซึ่งจะว่าราชการบ้านเมืองนั้นเหลือสติปัญญานัก

ตันกั๋งได้ยินดังนั้นจึงว่า ธรรมดาเป็นแขกมาหาท่าน แล้วหรือจะบังอาจเก็บเอาทรัพย์สินสิ่งของเจ้าเรือนไปด้วยนั้นหาควรไม่ และตัวลิโป้ซึ่งมาอยู่ในสำนักท่าน ซึ่งจะคิดชิงเอาเมืองนี้หามิได้ ท่านอย่าได้สงสัยเลย เล่าปี่จึงให้แต่งโต๊ะเชิญลิโป้และทหารทั้งปวงกิน แล้วจัดแจงที่บ้านให้ลิโป้อยู่ ครั้นเวลารุ่งเช้าลิโป้ให้แต่งโต๊ะแล้วให้ไปเชิญเล่าปี่กวนอูเตียวหุยไปกินโต๊ะ แล้วเชิญเล่าปี่เข้าไปในที่ข้างใน กวนอูเตียวหุยก็ตามเข้าไปด้วย ลิโป้จึงให้บุตรภรรยาคำนับเล่าปี่ ๆ เจียมตัวจึงห้ามว่าอย่าคำนับ

เลย ลิโป้จึงตอบว่า น้องเราจงให้บุตรภรรยาเราคำนับเถิด

เตียวหุยได้ฟังลิโป้ว่าดังนั้นก็โกรธ จึงร้องตวาดว่า ตัวนี้เป็นไฉนจึงบังอาจเรียกพีกูว่าเป็นน้อง พีกูเป็นเชื้อพระวงศ์ อุปมาเหมือนต้นไม้ทอง ใบแก้ว ซึ่งตัวอวดว่ากล้าหาญจงออกไปลองฝีมือกันดูสักสามร้อยเพลง เล่าปี่จึงว่ากล่าวห้ามปรามเตียวหุย กวนอูก็พาเตียวหุยออกไปอยู่ภายนอก เล่าปี่จึงว่าแก่ลิโป้ว่า ซึ่งเตียวหุยหยาบช้าแก่ท่านนั้น เพราะเสพย์สุราเมา เราขออภัยเสียเถิด ท่านอย่าถือโทษเลย ลิโป้ก็สั่นศีรษะมิได้ตอบประการใด เล่าปี่ก็ลาลิโป้กลับไป ครั้นมาถึงกลางทาง เตียวหุยจึงขับม้ารำทวนกลับไปถึงหน้าบ้านลิโป้แล้วร้องว่า เมื่อก่อนนั้นกูเกรงพีกูอยู่ บัดนี้พีกูไปแล้วให้ลิโป้เร่งออกมาลองกันดูสักสามร้อยเพลง ให้รู้จักฝีมือกันไว้ เล่าปี่เหลียวมาไม่เห็นเตียวหุย จึงให้กวนอูตามมาพาเอาตัวเตียวหุยกลับไป

ครั้นเวลารุ่งเช้าลิโป้จึงไปว่าแก่เล่าปี่ว่า เดิมมาขออาศัยท่านก็ยอมให้อยู่ บัดนี้เตียวหุยน้องท่านไปว่ากล่าวหยาบช้าดูหมิ่นเรา ๆ จะอยู่สืบไปก็จะเคืองใจท่าน เราจะลาท่านไปอยู่ที่อื่นแล้ว เล่าปี่จึงตอบว่าท่านจะไปอยู่ที่อื่นนั้น ความครหานินทาก็จะอยู่แก่เรา ซึ่งเตียวหุยเป็นใจหนุ่มได้ว่ากล่าวหยาบช้าต่อท่านนั้น วันอื่นเราจะพาตัวเตียวหุยไปขอขมาท่าน ถ้าท่านมิฟังก็ให้ไปอยู่เมืองเสียวพ่ายเถิด แต่ที่นั้นเป็นเมืองน้อยขึ้นแก่เมืองนี้ ถ้าขาดข้าวปลาอาหารเราจะให้เอาไปส่ง ลิโป้ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงคำนับลาเล่าปี่ แล้วพาครอบครัวกับทหารทั้งปวงไปอยู่เมืองเสียวพ่าย

ตอนที่ ๑๑

ฝ่ายโจโฉครั้นรบได้เมืองฝ่ายตะวันออกคืนแล้ว จึงบอกหนังสือขึ้นไปให้กราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ เป็นใจความว่าข้าพเจ้าโจโฉ ปราบปรามข้าศึกและโจรฝ่ายหัวเมืองตะวันออกราบคาบแล้ว

ฝ่ายลิฉุยกุยกีก็ปิดเสีย หาเอาหนังสือกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ไม่ คิดแต่งตอบไปเองเป็นหนังสือรับสั่งว่า โจโฉมีความชอบให้เลื่อนที่เป็นเกียนเต๊กจงกุ๋น ภาษาไทยว่าเจ้าพระยาจำเริญ-อายุ ขณะนั้นลิฉุยอยู่ในเมืองหลวงตั้งตัวเป็นผู้สำเร็จราชการฝ่ายทหาร กุยกีนั้นเป็นใหญ่ฝ่ายพลเรือน ทั้งสองคนนี้มีใจกำเริบขึ้น มิได้เกรงพระเจ้าเหี้ยนเต้และขุนนางทั้งปวง ทำการหยาบช้าต่าง ๆ เหมือนครั้งตั๋งโต๊ะ

และเอียวปิวกับจูฮีเป็นขุนนางผู้ใหญ่อยู่ในเมืองหลวงเห็นลิฉุยกุยกีทำการหยาบช้า จึงเอาเนื้อความลอบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่าทุกวันนี้ลิฉุยกุยกีตั้งตัวเป็นใหญ่ ว่าราชการมิได้อยู่ในยุติ-ธรรมทำการหยาบช้าต่อพระองค์ ข้าพเจ้าเห็นว่าโจโฉมีสติปัญญากล้าหาญ แล้วมีทหารอยู่ประมาณสามสิบหมื่น ทั้งทหารมีฝีมือก็

เป็นอันมาก บัดนี้เป็นใหญ่อยู่ฝ่ายหัวเมืองตะวันออก ถ้าได้โจโฉเข้ามาทำราชการในเมืองหลวงเห็นจะปราบปรามเหล่าศัตรูราชสมบัติได้ บ้านเมืองก็จะอยู่เย็นเป็นสุขสืบไป พระเจ้าเหี้ยนเต้ทราบดังนั้นก็ทรงพระกันแสงแล้วตรัสว่า ทุกวันนี้เรามีความทุกข์เป็นอันมาก แต่ออกปากมิได้ ถ้าได้ผู้มีสติปัญญากล้าหาญมาล้างศัตรูเราเสียได้ เราจึงจะมีความสบาย

เอียวบิ๋วจึงทูลว่า ข้าพเจ้าจะคิดกลอุบายให้ลิฉุยกุยกีเกิดรบพุ่งฆ่าฟันกันตาย แล้วจึงจะให้มีหนังสือรับสั่งไปหาโจโฉยกทหารเข้ามา จะได้ล้างพรรคพวกเหล่าร้ายเสียให้สิ้น พระองค์ก็จะมีความสุขสืบไป พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงตรัสถามเอียวบิ๋วว่า จะคิดอ่านเป็นประการใด เอียวบิ๋วจึงกราบทูลว่า ภรรยากุยกีนั้นมีใจหวงหึงเป็นอันมาก ข้าพเจ้าจะแต่งหญิงไปยุยงภรรยากุยกี ให้เกิดความสงสัยกันขึ้น พระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ฟังดังนั้นก็ค่อยมีความยินดี จึงทรงพระอักษรซึ่งจะให้หาโจโฉนั้น มอบให้เอียวบิ๋วไว้ แล้วตรัสสั่งว่า ถ้าเกิดเหตุขึ้นเมื่อใด ท่านจงให้ทหารเอาหนังสือนี้ไปให้โจโฉ

เอียวบิ๋วรับหนังสือแล้วกราบถวายบังคมลา พาจูฮีกลับมาบ้าน เอียวบิ๋วจึงสั่งภรรยาถี่ถ้วนแล้ว ให้ไปเยี่ยมภรรยากุยกี ภรรยาเอียวบิ๋วจึงไปคำนับภรรยากุยกีแล้วว่า ข้าพเจ้ารู้กิตติศัพท์ว่ากุยกีไปลอบรักใคร่กับภรรยาลิฉุย เนื้อความทั้งนี้ถ้าลิฉุยรู้ เห็นจะทำร้ายแก่กุยกี ท่านจงคิดอ่านห้ามปรามผัวท่านเสีย อย่าให้ทำการสืบไป ซึ่งข้าพเจ้าบอกทั้งนี้เพราะมีใจเอ็นดูท่าน ภรรยากุยกีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงตอบว่า กุยกีไปหาลิฉุยเป็นอัตรา ลางทีไปนอนค้างบ้าง เราคิดว่าเป็นเพื่อนราชการรักกันกับลิฉุย ซึ่งกุยกีไปทำการรักใคร่ภรรยาลิฉุยเรามิได้รู้ หากท่านมีน้ำใจ

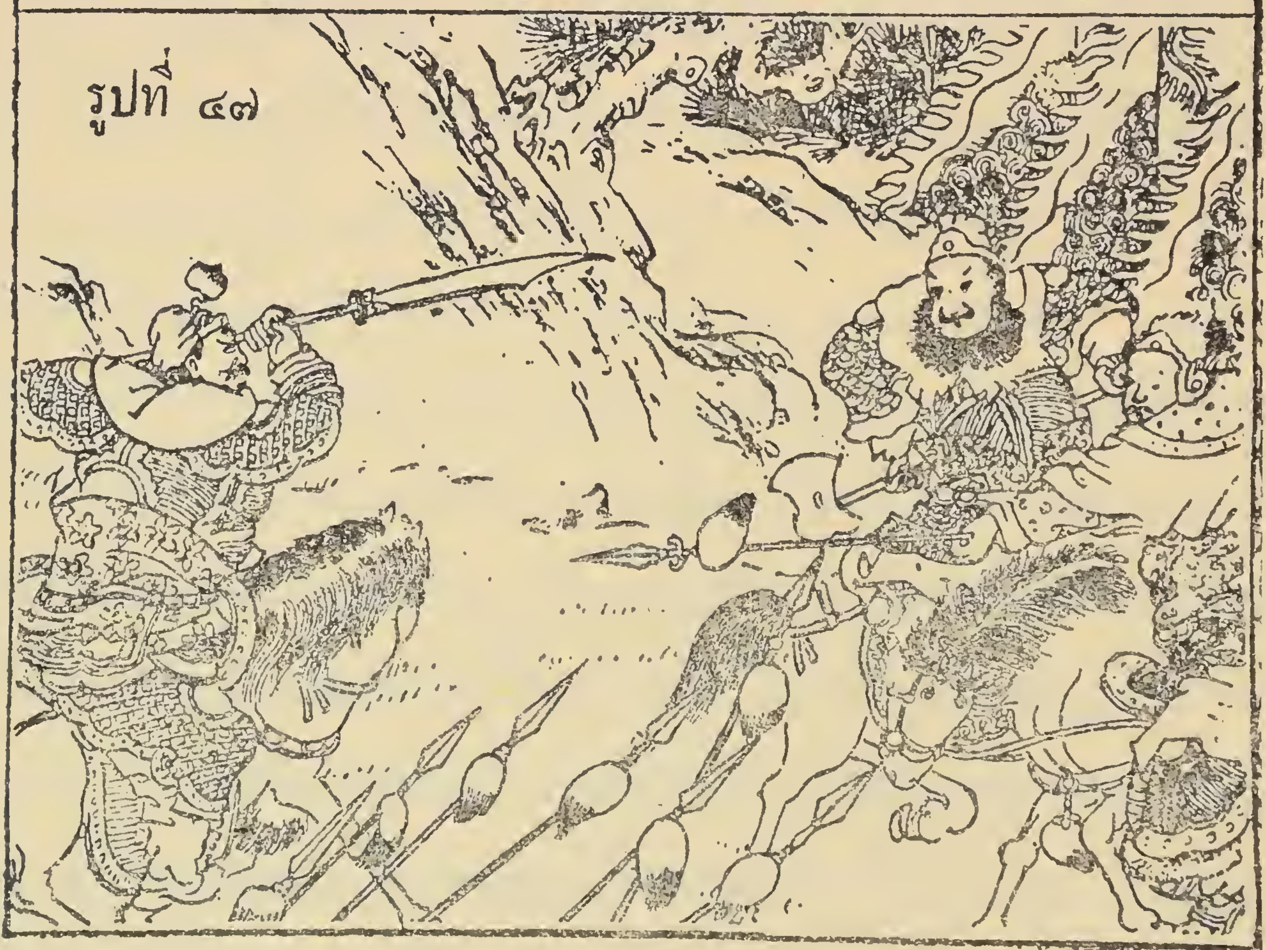
เมตตามาบอกนั้นขอบใจนัก แต่นี้เราจะห้ามมิให้กุยกี๋ไป ณ บ้านลิฉุยเลย ภรรยาเอี๋ยวบี๋วก็ลาไป

ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง ลิฉุยให้คนไปเชิญกุยกี๋มากินโต๊ะ ภรรยากุยกี๋รู้จึงอ้อนวอนห้ามว่า ซึ่งท่านจะไปเสพย์สุราบ้านลิฉุยนั้น ท่านกับลิฉุยแก่งแย่งกัน ต่างคนต่างถือตัวว่าเป็นใหญ่ เกลือกท่านเสพย์สุราเมาลิฉุยจะเอายาพิษให้ท่านกิน ท่านก็จะถึงแก่ความตาย ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้หญิงจะบ่ายหน้าไปพึ่งผู้ใดได้ กุยกี๋ได้ฟังดังนั้นก็มิได้ไป ลิฉุยคอยอยู่จนเวลาเย็นมิได้เห็นกุยกี๋มา จึงให้คนเอาโต๊ะไปให้ถึงบ้าน กุยกี๋นอนอยู่ ภรรยานั้นออกมารับโต๊ะไว้ จึงเอายาพิษลอบใส่ลงไว้ในของทั้งปวง ครั้นกุยกี๋ตื่นขึ้นคนใช้ในเรือนจึงยกโต๊ะไปให้กุยกี๋ แล้วบอกว่าลิฉุยให้เอาโต๊ะนี้มาให้ ภรรยาจึงห้ามกุยกี๋ว่า ของนี้ท่านอย่าเพ่อกิน จงชันสูตรดูก่อน แล้วเอาโยนให้สุนัขกิน สุนัขก็ตาย กุยกี๋เห็นดังนั้นก็คิดสงสัยอยู่

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งออกจากเฝ้า ลิฉุยจึงเชิญกุยกี๋ไปปรึกษาราชการ ณ บ้าน แล้วลิฉุยจึงชวนกุยกี๋กินโต๊ะ กุยกี๋นั้นเคลิ้มไปจึงกินโต๊ะแล้วก็ลากลับไป ครั้นกุยกี๋มาถึงบ้านพอบังเกิดให้ปวดท้อง ภรรยาจึงถามว่าเมื่อเวลาท่านออกจากเฝ้านั้นท่านไปไหน กุยกี๋จึงบอกว่าไปปรึกษาราชการบ้านลิฉุย ๆ นั้นให้กินโต๊ะ ภรรยานั้นทำตกใจแล้วว่า ข้าพเจ้าเห็นประจักษ์อยู่แล้วยังขืนไปกินโต๊ะที่บ้านลิฉุย เขามิใส่ยาพิษลงแล้วหรือ ภรรยานั้นจึงเอาอาจมมาละลายน้ำตรอกกุยกี๋เข้าไป กุยกี๋ก็อาเจียนออกมา ที่ปวดท้องก็คลาย กุยกี๋จึงคิดโกรธลิฉุย ว่าเสียแรงเราได้ร่วมคิดจะทำการใหญ่ด้วยกัน และลิฉุยมิได้ซื่อตรงต่อเราคิดร้ายเราก่อน เราจำจะคิดฆ่ามันเสียให้ได้ แล้วก็จัดแจงทหารจะยกไปล้อมบ้านลิฉุย

ลิฉุย กุยกี รบกัน

ซิหลง รบกับ ซุยยง

ขณะนั้นมีผู้เอาเนื้อความมาบอกแก่ลิฉุยว่า กุยกี่จะยกมาทำร้าย ลิฉุยจึงว่าเราหาความผิดมิได้ กุยกีบังอาจคิดจะมาทำร้ายแก่เรา ๆ จะละไว้มิได้ จำจะยกไปจับกุยกีฆ่าเสียให้ได้ก่อน แล้วก็กะเกณฑ์ทหารยกไป พบทัพกุยกียกมาริมกำแพงเมือง ได้รบพุ่งกันเป็นสามารถ และทหารทั้งสองฝ่ายนั้น ก็ช่วงชิงทรัพย์สิ่งสินของอาณาประชาราษฎร

ฝ่ายลิฉุยจึงให้ลิเซียมผู้หลานคุมทหารไปล้อมวังไว้ ลิเซียมจึงให้กาเซี่ยงเอารถเข้าไปสองรถ เชิญพระเจ้าเหี้ยนเต้ขึ้นรถหนึ่ง ให้นางฮกเฮาซึ่งเป็นพระมเหสีขึ้นรถหนึ่ง แล้วต้อนขันทีและนักสนมทั้งปวงกับรถนั้นออกประตูท้ายสนม ขณะนั้นลิฉุยกุยกีซึ่งรบกันอยู่ต่างคนต่างเลิกทัพกลับไป กุยกีนั้นก็มาพบลิเซียมกับกาเซี่ยงคุมทหารพาเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้และพระสนมทั้งปวงออกมาจากพระราชวัง กุยกีจึงให้ทหารยิงเกาทัณฑ์ระดมไปถูกทหารลิเซียมและนักสนมล้มตายเป็นอันมาก

ฝ่ายลิฉุยรู้ดังนั้นก็ยกทหารรีบตีวกหลังทหารกุยกีมา กุยกีต้านทานมิได้ ก็พาทหารทั้งปวงบากหนีออกไป ลิฉุยจึงพาพระเจ้าเหี้ยนเต้กับพระสนมไปตั้งชุมนุมอยู่นอกวัง

ฝ่ายกุยกียกทหารกลับเข้าไปในวัง เก็บเอาทรัพย์สิ่งของในท้องพระคลัง และจับนักสนมซึ่งซุ่มซ่อนอยู่นั้นมาไว้ แล้วให้เอาเพลิงจุดเผาวังเสียสิ้น ครั้นเวลารุ่งขึ้นเช้ากุยกีรู้ว่าลิฉุยพาพระเจ้าเหี้ยนเต้ไปตั้งชุมนุมอยู่นอกพระราชวัง จึงยกทหารมาถึงหน้าทัพลิฉุย จะรบชิงเอาพระเจ้าเหี้ยนเต้

ลิฉุยก็ยกทหารออกมารบด้วยกุยกี ๆ ต้านทานมิได้ ก็พาทหารถอยไปตั้งชุมนุมอยู่ ลิฉุยเห็นกุยกีถอยไป จึงให้เชิญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้

กับขันทีและพระสนมไปไว้ ณ เมืองซึ่งตั้งโต๊ะสร้าง แล้วกำชับลิเซียมให้ดูแล อย่าให้ผู้ใดเอาข้าวปลาอาหารให้ขันทีและสนมทั้งนั้นกินเป็นอันขาดทีเดียว พระเจ้าเหี้ยนเต้เห็นข้าไททั้งปวงอดหยากก็มีความสงสาร จึงให้ขันทีขอข้าวกับเนื้อโคแก่ลิฉุย ๆ โกรธว่าพระเจ้าเหี้ยนเต้ได้เสวยอยู่ทุกเวลา เป็นไฉนจึงได้มาขออาหาร จะเอาไปให้ผู้ใดกินเล่าก็มิได้ขัด ลิฉุยจึงเอาข้าวซึ่งผุรากับเนื้อโคเน่าให้ขันทีไปถวาย พระเจ้าเหี้ยนเต้เห็นดังนั้นก็ทรงพระโกรธ แล้วตรัสว่า อ้ายศัตรูมันดูหมิ่นหยาบช้าแก่กู

พอเอียวบิ๋วลอบเข้าไปเฝ้าจึงกราบทูลห้ามว่า ลิฉุยนั้นมีใจหยาบช้า ครั้งนี้พระองค์อยู่ในบังคับมัน จงอดพระทัยเอาเถิด พระเจ้าเหี้ยนเต้มิได้ตอบประการใด ก็ทรงพระกันแสงจนฉลองพระองค์นั้นชุ่มไปด้วยน้ำพระเนตร

ในขณะนั้น มีคนลอบเอาเนื้อความมากราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่า มีทัพยกมาจะรับเสด็จ พระเจ้าเหี้ยนเต้ให้ขันทีลอบออกไปฟังดู รู้ว่ากุยกี่ยกมา พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ทรงพระดำริว่า กุยกี่เห็นจะมาทำอันตรายแก่เราด้วย แล้วก็ยิ่งทรงพระกันแสงไป พอได้ยินเสียงนอกกำแพงนั้นโห่ร้องอื้ออึงขึ้น ลิฉุยรู้ว่ากุยกี่ยกมาก็จัดแจงทหารออกไป จึงเอาแส้ม้าชี้หน้ากุยกี่แล้วร้องด่าว่า กูเลี้ยงมึงก็เต็มกองเป็นไฉนจึงทรยศมาคิดร้ายต่อกู กุยกี่จึงตอบว่า ตัวมึงเป็นศัตรูราชสมบัติ กูจึงจะคิดฆ่ามึงเสีย ลิฉุยจึงว่ากูเชิญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้ออกมารักษาไว้ เหตุไฉนมึงจึงว่าเป็นศัตรูราชสมบัติ กุยกี่จึงตอบว่า มึงให้หลานเข้าไปหักหาญพาเสด็จออกมาหวังจะทำอันตรายพระองค์เสีย ครั้นกูยกตามมามึงแก้ว่าพามารักษาไว้ ลิฉุยโกรธจึงว่า อย่าให้ร้อนถึงทหารทั้งปวงเลย แต่มึงกับกูมาสู้กัน ถ้ามึง

ชนะก็จงพาเสด็จไปเถิด แล้วลิฉุยก็ขับม้าออกไปรบกับกุยกิได้สิบเพลง ยังมิทันแพ้ชนะกัน

ฝ่ายเอียวบิ๋วรู้ว่าวุ่นวายใหญ่หลวงผิดกับซึ่งคิดไว้ดังนั้น จึงพาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยประมาณหกสิบคนรีบไป เห็นลิฉุยกุยกิรบกันอยู่ เอียวบิ๋วจึงร้องห้ามว่า ท่านทั้งสองอย่ารบกัน ข้าพเจ้ากับขุนนางทั้งปวงมาห้ามให้ท่านทั้งสองปรกติกันสืบไป ลิฉุยกุยกิได้ฟังดังนั้น ต่างคนต่างก็พาทหารกลับไป เอียวบิ๋วก็พาขุนนางทั้งปวงไปตามห้ามกุยกิ ๆ เห็นขุนนางทั้งปวงมา ก็สั่งให้ทหารเอาตัวขุนนางเหล่านี้ไปจำคุกไว้ ขุนนางทั้งปวงจึงตอบว่าเราหาผิดมิได้ เรามาหวังจะห้ามท่านมิให้รบกัน เป็นไฉนท่านจึงจะให้เอาไปใส่คุกเสีย กุยกิจึงตอบว่าลิฉุยนั้นพาเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้และพระสนมไปขังไว้ เราจึงจะให้เอาท่านทั้งปวงไปจำไว้บ้าง

เอียวบิ๋วจึงตอบว่า ฝ่ายลิฉุยจับพระเจ้าเหี้ยนเต้ไปไว้ ฝ่ายท่านให้จับขุนนางไปจำไว้ฉะนี้ ท่านจะคิดประการใดหรือ กุยกิได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงชักกระบี่ออกจะฟันเอียวบิ๋ว พอเอียวบิดซึ่งเป็นทหารกุยกิห้ามไว้ กุยกิจึงให้ปล่อยเอียวบิ๋วกับจูฮีเสีย ให้เอาขุนนางทั้งปวงจำไว้

เอียวบิ๋วกับจูฮีเดินมากลางทาง เอียวบิ๋วจึงปรึกษากับจูฮีว่า เราเป็นขุนนางพระมหากษัตริย์ชุบเลี้ยงอยู่ในแผ่นดิน ครั้งนี้พระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงพระทุกข์ทรมานอยู่ เราจะละเสียก็เป็นคนหากตัญญูไม่ จำเราจะคิดทำนุบำรุงแผ่นดิน ให้พระองค์อยู่เย็นเป็นสุขจึงจะควร แล้วกอดคอกันร้องไห้จนล้มลงในที่นั้น ครั้นฟื้นขึ้นต่างคนต่างกลับไปบ้าน จูฮีนั้นเป็นไข้ใจตาย

ฝ่ายลิฉุยกุยกีตั้งรบกันทุกวันมิได้ขาด ประมาณสองเดือน ทหารทั้งปวงสองฝ่ายล้มตายเปนอันมาก และลิฉุยเมื่ออยู่ในค่ายนั้น เชื่อถือคำออมดออท้าว กาเซี่ยงห้ามเปนหลายครั้งว่า อย่าให้ท่านเชื่อฟังคนจำพวกนี้ ลิฉุยก็มิฟัง จะทำการสิ่งใดก็ให้ลงออท้าวทุกครั้ง

เอียวกีขุนนางรู้ว่าลิฉุยทำดังนั้น ก็ลอบเข้าไปกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่า กาเซี่ยงเปนที่ปรึกษาลิฉุย กาเซี่ยงจะว่าประการใดลิฉุยมิได้ทำตาม เห็นกาเซี่ยงนั้นจะมีน้ำใจสามิภักดิ์ต่อพระองค์อยู่ ขอให้กาเซี่ยงมาเฝ้า แล้วตรัสปรึกษาราชการด้วย พอกาเซี่ยงเข้ามาเฝ้า พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงให้ขับขันทีออกไปเสียภายนอก แล้วทรงพระกันแสงตรัสแก่กาเซี่ยงว่า ครั้งนี้เราได้ความทุกข์เวทนานัก ท่านจงมีใจภักดีต่อแผ่นดินช่วยเอาชีวิตเราไว้ให้รอดด้วย

กาเซี่ยงกราบถวายบังคมแล้วทูลว่า ทุกวันนี้ข้าพเจ้าคิดจะทำราชการสนองพระคุณอยู่ พระองค์อย่าเพ่อตรัสให้เนื้อความแพร่งพรายก่อน ไว้ข้าพเจ้าจะอาสาคิดการให้สำเร็จ พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็คลายพระทัย พอลิฉุยเดินถือกระบี่เข้าไป พระเจ้าเหี้ยนเต้ตกพระทัย

ลิฉุยจึงกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่า กุยกีนั้นคิดกบฏต่อพระองค์ มันจึงจับเอาขุนนางทั้งปวงไปจำไว้ แล้วมันจะมาจับเอาพระองค์ไป หากว่าข้าพเจ้าเชิญเสด็จมาไว้ พระองค์จึงพ้นภัย พระเจ้าเหี้ยนเต้คิดว่าจริง จึงคำนับลิฉุยแล้วตรัสว่า ซึ่งท่านทำดังนี้ขอบคุณท่านหาที่สุดมิได้ ลิฉุยก็ลาพระเจ้าเหี้ยนเต้กลับไป

ขณะนั้นฮองหูเหียบเข้ามาเฝ้า พระเจ้าเหี้ยนเต้ทราบว่าฮองหูเหียบมีสติปัญญา แล้วเปนชาวบ้านเดียวกับลิฉุย จึงทรงอักษรให้ไปห้ามลิฉุย

กุยกี๋ อย่าให้มีพยาบาทรบพุ่งกันสืบไป ฮองหูเหียบรับเอาพระอักษรแล้ว เอาไปให้กุยกี๋ ณ ค่าย กุยกี๋เห็นพระอักษรพระเจ้าเหี้ยนเต้แล้วจึงว่า ลิฉุย ปล่อยพระเจ้าเหี้ยนเต้เสีย แล้วเราก็จะปล่อยขุนนางทั้งปวงเสียบ้าง เรา กับลิฉุยก็จะปรกติกันสืบไป

ฮองหูเหียบได้ฟังดังนั้นก็กลับมา ณ ค่าย จึงว่าแก่ลิฉุยว่า พระเจ้า เหี้ยนเต้เห็นว่าข้าพเจ้ากับท่านเป็นชาวบ้านเดียวกัน จึงให้ข้าพเจ้าถือหนังสือ รับสั่งมาห้ามท่านกับกุยกี๋อย่าให้รบพุ่งกัน กุยกี๋นั้นก็ฟังรับสั่งแล้ว ฝ่าย ท่านจะว่าประการใด ลิฉุยจึงตอบว่าเราได้ทำนุบำรุงมาถึงสี่ปีแล้ว ความ ชอบก็มีอยู่เป็นอันมาก กุยกี๋นั้นเป็นแต่ผู้ร้ายลักม้า มาได้ดีขึ้น ครั้งนี้ บังอาจถือตัวว่าเป็นใหญ่ เอาขุนนางทั้งปวงไปจำไว้ แล้วจะทำร้ายแก่ เรา ๆ จะฆ่ามันเสียให้จงได้

ฮองหูเหียบจึงตอบว่า ครั้งตั๋งโต๊ะได้เป็นใหญ่นั้นเสียทหาร และ ลิโป้มิได้มีความกตัญญูฆ่าตั๋งโต๊ะเสีย ทุกวันนี้บ้านเมืองยังมิปรกติ ท่าน อย่าเพ่อถือตัวว่าเป็นใหญ่ก่อนเลย ประการหนึ่งญาติพี่น้องท่านก็ได้เป็น ขุนนางมา ครั้งนี้พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ชุบเลี้ยงท่านเป็นใหญ่ถึงขนาด เป็นไฉน ท่านจึงเอาพระเจ้าเหี้ยนเต้ไปกักขังไว้ กุยกี๋เห็นท่านทำดังนั้นจึงจับเอา ขุนนางทั้งปวงไปจำเสียบ้าง ท่านทั้งสองฝ่ายเป็นผู้ทำนุบำรุงแผ่นดิน เมื่อ ทำดังนี้เห็นไม่ชอบ จะเห็นข้างผู้ใดผิดจงพิเคราะห์ดูให้สมควร

ลิฉุยได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงชักกระบี่ออกแล้วตวาดว่า พระเจ้า เหี้ยนเต้ใช้ตัวให้มาขู่กระโชกเราหรือ ตัวจึงว่าดังนี้ เราจะตัดศีรษะตัวเสีย เอียวฮองเห็นดังนั้นจึงห้ามว่า การกุยกี๋รบกับท่านยังมิสำเร็จ ซึ่งจะฆ่า ฮองหูเหียบผู้ถือรับสั่งเสียก็ไม่ควร ถ้ารู้ไปถึงหัวเมืองทั้งปวงก็จะยกมาช่วย

กุยก็ทำร้ายท่าน และกาเซี่ยงก็เข้าห้ามปรามลิฉุยด้วย ลิฉุยก็มิได้ฆ่าฮองหูเหียบ และกาเซี่ยงก็พาฮองหูเหียบออกไปภายนอก ฮองหูเหียบจึงร้องประกาศว่า ลิฉุยทำการหยาบช้ารับสั่งให้มาว่าก็มิฟัง คิดทำทั้งนี้จะเป็นกบฏชิงเอาราชสมบัติ

โอเมาได้ยินดังนั้นจึงห้ามว่า ท่านอย่าว่าดังนี้อันตรายจะมาถึงตัวท่าน ฮองหูเหียบมิฟังจึงร้องตวาดแล้วว่า ตัวเป็นขุนนาง พระเจ้าเหียนเต้ชุบเลี้ยงให้กินเบี้ยหวัด บัดนี้พระองค์ได้ทุกข์ทรมาน เราผู้เป็นข้ามิได้เสียดายชีวิตจะคิดสนองพระคุณ จึงมาว่ากล่าวทั้งนี้ ตัวท่านหากตัญญูมิได้แล้วซ้ำมาห้ามดังนี้ตัวเป็นพวกอ้ายกบฏหรือ แล้วฮองหูเหียบร้องด่าลิฉุยเป็นข้อหยาบช้า

พระเจ้าเหียนเต้ทราบดังนั้น จึงให้หาตัวฮองหูเหียบมาแล้วตรัสว่า ท่านจะอยู่ในเมืองหลวงนี้อันตรายจะพึงมี ท่านจงไปอยู่เมืองซีหลงให้พ้นภัยเถิด ฮองหูเหียบได้ฟังรับสั่งดังนั้นก็กราบถวายบังคมลา แล้วว่ากล่าวชักชวนทหารลิฉุยซึ่งเป็นชาวเมืองซีหลงว่า ลิฉุยทำการทั้งนี้มิได้สัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน ท่านทั้งปวงอย่าได้คิดเป็นใจด้วย อันตรายจะมีมาถึงตัวต่าง ๆ ทหารทั้งปวงได้ยินฮองหูเหียบว่าดังนั้นก็สะดุ้งตกใจ ต่างคนต่างหนีออกจากลิฉุยเป็นอันมาก

ขณะนั้นลิฉุยรู้ จึงสั่งให้อ๋องเฉียงคุมทหารไปตามจับฮองหูเหียบมาให้ได้ อ๋องเฉียงตามไปถึงกลางทางจึงคิดว่า ฮองหูเหียบเป็นคนสัตย์ซื่อต่อแผ่นดินอยู่ จะตามไปได้ตัวมาลิฉุยก็จะให้ฆ่าเสีย ความร้ายก็จะอยู่แก่เรา อ๋องเฉียงก็กลับมาบอกลิฉุยว่า ข้าพเจ้าไปตามก็มิได้พบ ลิฉุยก็มิได้ว่าประการใด

ฝ่ายกาเซี่ยงจึงเข้าไปกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่า ลิฉุยทำร้ายหยาบช้าครั้งนี้ทหารทั้งปวงเอาใจออกหาก แตกตื่นออกจากลิฉุยเป็นอันมาก ขอให้มีรับสั่งเอาใจตั้งให้ลิฉุยเป็นมหาอุปราช ข้าพเจ้าจะได้คิดการต่อไป พระเจ้าเหี้ยนเต้เห็นชอบด้วย จึงตั้งให้ลิฉุยเป็นมหาอุปราช ลิฉุยนั้นมีความยินดีจึงว่า เราได้เลื่อนที่ครั้งนี้เพราะออมดออท้าวช่วย จึงเอาเงินทองเสื้อผ้าให้แก่ออมดออท้าวเป็นอันมาก และทหารทั้งปวงนั้นลิฉุยจะได้ให้สิ่งใดหามิได้

เอี๋ยวฮองเห็นดังนั้นก็โกรธ จึงว่าแก่ซองโกว่า เราเป็นทหารลิฉุยได้ทำการรบพุ่งมาเป็นอันมาก ลิฉุยจะได้ให้บำเหน็จสิ่งใดหามิได้ ให้ปันแก่ออมดออท้าวเป็นอันมาก

ซองโกจึงตอบว่า เราก็มีความน้อยใจอยู่ เราจะคิดฆ่าลิฉุยเสีย เราจะเข้าทำราชการอยู่ด้วยพระเจ้าเหี้ยนเต้เอาความชอบดีกว่า เอี๋ยวฮองเห็นชอบด้วย จึงว่าเราจะออกไปควบคุมซ่องสุมทหารทั้งปวงให้ได้มาก เวลาสามยามวันนี้ท่านอยู่ข้างในจงเอาเพลิงจุดเผาค่ายขึ้น เราจึงจะยกทหารตีเข้าไปจับลิฉุยฆ่าเสีย ซองโกยอมด้วย เอี๋ยวฮองก็ออกไปซ่องสุมทหารอยู่นอกค่าย ทหารคนหนึ่งรู้เนื้อความ จึงให้ไปบอกลิฉุยตามเอี๋ยวฮองกับซองโกคิดกัน ลิฉุยจึงให้จับเอาตัวซองโกไปฆ่าเสีย

ฝ่ายเอี๋ยวฮองซ่องสุมทหารได้ คอยอยู่ถึงสองยามเศษ มิได้เห็นแสงเพลิงในค่าย จึงให้ทหารทั้งปวงสงบอยู่

ฝ่ายลิฉุยยกทหารออกมาจากค่าย พบกองทัพเอี๋ยวฮองได้รบพุ่งกัน ทหารทั้งสองฝ่ายล้มตาย เอี๋ยวฮองเห็นต้านทานมิได้ ก็พาทหารที่

เหลือนั้นหนีออกจากเมืองไปข้างทิศตะวันตก ฝ่ายกุยกีนั้นยกทหารมารบกับลิฉุยทุกวันมิได้ขาด ทหารลิฉุยล้มตายบ้าง แตกตื่นเบาบางไปเป็นอันมาก

ขณะนั้นพอม้าใช้มาบอกกับลิฉุยว่า เตียวเจยกทหารมากองหนึ่งข้างทิศตะวันตก แล้วร้องประกาศว่า จะมาห้ามท่านมิให้รบกันกับกุยกี ถ้าผู้ใดมิฟังเตียวเจจะทำศึกด้วยผู้นั้น ลิฉุยจึงคิดว่าทหารเราก็เบาบางแล้ว ซึ่งจะทำศึกไปกับกุยกีนั้นเห็นจะขัดสน เตียวเจมาห้ามนั้นก็สมความคิดเรา แต่เราจะทำไมตรีไว้ให้เตียวเจเห็นว่าเราฟังคำห้าม แล้วก็แต่งทหารออกไปรับ ว่าเราได้ยินกิตติศัพท์ว่าเดิมเตียวเจจะมาห้ามมิให้รบพุ่งกันกับกุยกีนั้น เราเห็นแก่หน้าเตียวเจเราจึงฟังคำ

ฝ่ายกุยกีรู้จึงให้ทหารออกไปว่าแก่เตียวเจว่า ซึ่งท่านยกมาห้ามมิให้รบพุ่งกันกับลิฉุยนั้น เราก็จะฟังคำแล้ว เตียวเจก็มีความยินดีจึงให้ตั้งทัพอยู่ แล้วแต่งหนังสือไปให้กราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่า ข้าพเจ้าเตียวเจได้มาห้ามปรามลิฉุยกุยกี ทั้งสองฝ่ายก็ยอมไม่รบกันแล้ว ข้าพเจ้าขอเชิญเสด็จพระองค์ไปอยู่ ณ เมืองฮองหลง ซึ่งเป็นหน้าด่านเมืองเตียงฮัน

พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็มีความยินดีจึงตรัสว่า ครั้งตั๋งโต๊ะเราก็จากเมืองลกเอี๋ยงมาอยู่เมืองเตียงฮัน ครั้งนี้รอมาอยู่เมืองซึ่งตั๋งโต๊ะสร้างไว้ เราหาความสุขมิได้ บัดนี้เตียวเจจะให้ไปอยู่เมืองฮองหลง เห็นจะค่อยมีความสบายเพราะบุญของเรา จึงสั่งให้เตียวเจเป็นเพียวกี๋จงกุ๋น แปลภาษาไทยว่านายทหารผู้ใหญ่ เตียวเจได้เลื่อนที่ก็มีความยินดี จึงจัดแจงข้าวปลาอาหารสิ่งของตระการเข้าไปถวาย พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงพระราชทานให้ข้าไททั้งปวงซึ่งอดหยาก

กุยกี่รู้ดังนั้นก็ปล่อยขุนนางที่จำไว้มาถวายพระเจ้าเหี้ยนเต้ ขุนนางทั้งปวงจึงให้จัดแจงทหารเครื่องแห่แหน แล้วเชิญพระเจ้าเหี้ยนเต้กับพระมเหสีขึ้นรถ ผ่านเมืองสินหลงไปถึงสะพานแม่น้ำบ่าเหล็ง พอได้ยินเสียงโห่ร้องอื้ออึง แล้วยกทหารมาสกัดอยู่บนสะพาน นายทัพนั้นร้องถามว่า ซึ่งยกมานี้จะไปไหน

ฝ่ายเอียวกี่ขับม้าขึ้นบนสะพานแล้วร้องตอบว่า พระเจ้าเหี้ยนเต้เสด็จมา ซึ่งคุมทหารขึ้นสกัดบนสะพานนั้นชื่อใดจึงมิได้ถวายบังคม ทหารเอกสองคนจึงตอบว่า กุยกี่ให้เรามารักษาทางนี้ไว้ หวังมิให้ผู้ใดไปช่วยลิฉุย ซึ่งท่านว่าพระเจ้าเหี้ยนเต้เสด็จมานั้นจงให้เราเห็นสำคัญก่อน เราจะถวายบังคมเบิดทางให้เสด็จไป เอียวกี่จึงให้ทหารเร่งชักรถทรงนั้นขึ้นมาถึงเชิงสะพาน พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็เบิดมู่ลี่ขึ้นแล้วตรัสว่า เร่งยกทหารถอยไปให้พ้นทาง ทหารทั้งปวงเห็นประจักษ์ก็ถวายบังคม แล้วถอยลงไปจากสะพาน พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็เสด็จข้ามสะพานไป

ฝ่ายนายทหารทั้งสองคนก็กลับไปบอกกุยกี่ว่า พระเจ้าเหี้ยนเต้ไปถึงสะพานแม่น้ำบ่าเหล็ง กุยกี่ได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงว่า ซึ่งเราฟังเตียวเจแต่ปาก เราจึงให้ยกทหารไปสกัดจับเอาพระเจ้าเหี้ยนเต้ จะขังไว้ในเมืองตั้งโต๊ะสร้างใหม่ เป็นไฉนมิได้ทำตามคำเรา จึงให้เอาทหารทั้งสองไปฆ่าเสีย กุยกี่ก็ยกทหารตามไป พระเจ้าเหี้ยนเต้นั้นเสด็จไปถึงเมืองฮัวหิม พอได้ยินเสียงทหารโห่ร้องตามมาข้างหลังร้องว่าขุนนางทั้งปวงอย่าเพ่อพาเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้ไป ให้หยุดอยู่ก่อน

พระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ยินดังนั้นก็ทรงพระกันแสง แล้วตรัสว่าพ้นลิฉุยมาคิดว่าจะมีความสบาย มาพบกองทัพมาสกัดสะพานอยู่ อุปมาเหมือน

อยู่ในปากหมี ออกจากปากหมีได้จะมาเข้าปากเสือ ครั้งนี้ยังซ้ำร้ายนัก จะคิดประการใดจึงจะพ้นภัย ขุนนางทั้งปวงมิได้ว่าประการใด ทัพกุยกี๋ยกกระชั้นใกล้เข้ามา พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ยิ่งทรงพระโศกนัก

ฝ่ายเอียวฮองซึ่งหนีลิฉุยไปอยู่เขาลำขลันทิศตะวันตกนั้น รู้ข่าวว่าพระเจ้าเหี้ยนเต้เสด็จไปอยู่เมืองฮองหลง ก็คุมทหารยกตามไปหวังจะป้องกันอันตรายพระเจ้าเหี้ยนเต้ ครั้นมาพบกุยกี๋ตามพระเจ้าเหี้ยนเต้มา เอียวฮองก็คุมทหารเข้าสกัดกองทัพกุยกี๋ไว้

ซุยยงทหารกุยกี๋เห็นดังนั้น ก็ขับม้าฝ่าทหารขึ้นไปแล้วร้องด่าเอียวฮองเป็นข้อหยาบช้า เอียวฮองโกรธ จึงให้ซิหลงถือขวานใหญ่ขี่ม้าออกไปรบด้วยซุยยงได้พักเดียว ซิหลงเอาขวานฟันถูกซุยยงตกม้าตาย เอียวฮองก็ขับม้าไล่ฟันทหารกุยกี๋ล้มตายแตกไปทางประมาณสองร้อยเส้น แล้วเอียวฮองพาทหารไปถวายบังคมพระเจ้าเหี้ยนเต้ ๆ จึงตรัสว่า เอียว-ฮองคุมทหารมาช่วยเราครั้งนี้ มีความชอบเป็นอันมาก และทหารที่ฆ่าซุยยงเสียนั้นจงพาตัวมาให้เรารู้จักไว้ เอียวฮองก็ให้หาตัวซิหลงมาเฝ้า แล้วเอียวฮองทูลว่า ซิหลงนี้เป็นชาวเมืองโฮตั๋ง พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงตรัสว่า ท่านทั้งสองนี้มีความชอบจงอยู่ด้วยเราเถิด ครั้นเวลาค่ำเอียวฮองก็ให้ตั้งค่ายรักษาพระเจ้าเหี้ยนเต้ไว้

ฝ่ายกุยกี๋ซึ่งแตกมานั้น จึงซ่องสุมทหารเข้าได้ พอเวลารุ่งเช้ายกไปจะได้รบด้วยเอียวฮอง ซิหลงเห็นดังนั้นจึงขับม้าออกมา เห็นทหารกุยกี๋ตั้งล้อมอยู่ พอเห็นตังสินขี่ม้าคุมทหารฟันฝ่ากองทัพกุยกี๋เข้ามาทางตะวันออก ทหารกุยกี๋นั้นระส่ำระสายอยู่ ซิหลงเห็นได้ทีก็คุมทหารรบกระหนาบออกไป ทหารกุยกี๋ก็แตกตื่นล้มตายเป็นอันมาก ตังสินจึงเข้าไป

เฝ้า พระเจ้าเหี้ยนเต้เห็นตังสินก็ทรงพระกันแสง แล้วตรัสเล่าเนื้อความให้ฟังทุกประการ ตังสินจึงกราบทูลว่า พระองค์อย่าทรงพระวิตกเลย ข้าพเจ้ากับเอียวฮองจะป้องกันรักษาพระองค์ แล้วจะคิดฆ่าอ้ายศัตรูทั้งสองเสียให้ได้ แผ่นดินจึงจะอยู่เย็นเป็นสุขสืบไป พระเจ้าเหี้ยนเต้ดีพระทัยนักจึงรีบยกไปทั้งกลางวันกลางคืน ถึงเมืองฮองหลง

และกุยกี่ซ่องสุมทหารซึ่งแตกตื่นนั้นได้บ้าง ฝ่ายลิฉุยยกทหารตามไป หวังจะทำอันตรายพระเจ้าเหี้ยนเต้ พอพบกุยกี่ ๆ จึงปรึกษากับลิฉุยว่า ตังสินกับเอียวฮองพาเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้ไปทางเมืองฮองหลง ถ้าเสด็จไปถึงเมืองเตียงฮันได้ตั้งมั่นลงแล้ว เห็นจะให้มีหนังสือรับสั่งไปถึงหัวเมืองทั้งปวง ให้ยกเข้ามาทำร้ายแก่เราทั้งสองเป็นมั่นคง ลิฉุยจึงตอบว่า บัดนี้เตียวเจตั้งอยู่ ณ เมืองเตียงฮันกล้าแข็งอยู่กองหนึ่ง ท่านกับเราจำจะรีบตามไป ณ เมืองฮองหลง จับเอาพระเจ้าเหี้ยนเต้ฆ่าเสีย สมบัติทั้งนั้นท่านกับเราปันกันคนละกึ่ง กุยกี่ได้ฟังดังนั้นเป็นคนโลภก็พาลิฉุยยกไป ถึงตำบลใดให้ทหารริบราชบาตรช่วงชิงเอาทรัพย์สิ่งของอาณาประชาราษฎร

ฝ่ายตังสินเอียวฮองพาเสด็จมาถึงตำบลตันกั้น รู้ว่าลิฉุยกลับมาคิดกันเข้ากับกุยกี่ ยกตามมาจะกระทำอันตรายพระเจ้าเหี้ยนเต้ ตังสินจึงให้หยุดอยู่หวังจะรบป้องกันพระเจ้าเหี้ยนเต้

ฝ่ายลิฉุยกุยกี่จึงปรึกษากันว่า ทหารเรายกมาเป็นอันมาก ทหารตังสินกับเอียวฮองนั้นน้อย เราจะยกเข้ารบชิงเอาพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้ได้ ลิฉุยกุยกี่เห็นพร้อมกัน จึงคุมทหารคนละกองแล้วยกตีกระหนาบเข้าไป ตังสินกับเอียวฮองรบพุ่งเป็นสามารถเห็นจะต้านทานมิได้ จึงทิ้งเครื่องอานทรัพย์สิ่งสินเสีย พาเอาแต่พระเจ้าเหี้ยนเต้กับขุนนางทั้งปวงรบฝ่าออกไป

ข้างทิศเหนือ ลิฉุยกุยกียกทหารเข้าช่วงชิงทรัพย์สิ่งของอาณาประชาราษฎร ในเมืองฮองหลง แล้วยกตามพระเจ้าเหียนเต้ไป

ฝ่ายตังสินกับเอียวฮอง จึงแต่งหนังสือรับสั่งให้ไปเกลี้ยกล่อม ลิฉุยกุยกีฉบับหนึ่งๆ ให้ไปถึงหันเซียม ลิงัก โฮจ๋าย สามคนซึ่งเป็นโจรอยู่แดนเมืองโฮตั้งนั้นมิได้เอาโทษ แล้วให้คุมพรรคพวกมารับเสด็จ หันเซียม ลิงัก โฮจ๋าย รู้หนังสือรับสั่งแล้ว จึงให้คุมพรรคพวกทั้งปวงยกมาเฝ้า ตังสินจึงปรึกษาแก่นายโจรทั้งสามคนว่า เราจะยกกลับไปตีเอาเมืองฮองหลงคืนให้ได้เป็นที่มั่นก่อน จึงจะคิดการสืบไป นายโจรทั้งสามคนนั้นเห็นชอบด้วย ตังสินจึงยกทหารพาพระเจ้าเหียนเต้กลับมา ลิฉุยกุยกีนั้นยกตามมา ถึงตำบลใด ก็ให้ทหารริบราชบาตรฆ่าคนเฒ่าคนแก่เสียเป็นอันมาก แต่ฉกรรจ์นั้นเอาไว้เป็นทหาร เรียกชื่อว่ากองไม่กลัวตาย

ลิฉุยกุยกียกมาพบทัพตังสินเข้าที่ตำบลอยู่เอียง ได้รบพุ่งกันกับทหารตังสิน แล้วตั้งรอกันอยู่ ลิฉุยจึงปรึกษากับกุยกีว่า บัดนี้ตังสินได้พวกโจรมาเป็นกำลังเป็นอันมาก เราจะให้ทหารเอาสิ่งของกับเสื้อผ้าไปทิ้งเรี่ยรายไว้ในป่าสองข้างทาง พวกโจรก็จะพะวงเก็บข้าวของอยู่ เราจึงจะยกทหารเข้าโจมตี ทัพตังสินก็จะแตกโดยง่าย กุยกีเห็นชอบด้วยจึงให้เอาสิ่งของเสื้อผ้าไปทิ้งไว้ พวกโจรเห็นดังนั้นก็ชวนกันออกเก็บเอาสิ่งของเสื้อผ้ามิได้คิดระวังตัว ลิฉุยกุยกีเห็นได้ทีแล้วก็ยกทหารเข้าตีกระหนาบทั้งสี่ด้าน ฆ่าฟันทหารตังสินและพวกโจรล้มตายเป็นอันมาก ตังสินกับเอียวฮองต้านทานมิได้ ก็พาพระเจ้าเหียนเต้หนีไปข้างทิศเหนือ ลิฉุยกุยกีก็ยกทหารตามไป

ลิงักนายโจรเห็นดังนั้น จึงกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่า กองทัพตามมาใกล้จะทันอยู่แล้ว เชิญพระองค์ลงจากรถขึ้นม้าพระที่นั่งรีบหนีไปก่อนเถิด ข้าพเจ้าทั้งปวงจะรบพุ่งต้านทานอยู่ข้างหลัง พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงตรัสว่า ซึ่งเราจะหนีไปก่อนนั้นไม่ควร ท่านทั้งปวงเป็นประการใดเราจะเป็นด้วย ขุนนางและนายโจรทั้งปวงก็ร้องไห้แล้วก็ตามเสด็จป้องกันพระเจ้าเหี้ยนเต้ไป โฮจ๋ายนายโจรนั้นเห็นกองทัพรุกตามมาใกล้ก็ขับม้าออกไปรบต้านทานไว้ ทหารลิฉุยกุยกิยิงเกาทัณฑ์ระดมไปถูกโฮจ๋ายตกม้าตาย ลิฉุยกุยกิก็ยกทหารติดตามไป

ตังสินเอียวฮองเห็นกองทัพรุกใกล้เข้ามา ก็เชิญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้กับพระมเหสีลงจากรถ รีบหนีไปถึงฝั่งแม่น้ำฮองโห ลิงักจึงเที่ยวไปหาเรือได้มาลำหนึ่ง หวังจะรับพระเจ้าเหี้ยนเต้ ตลิ่งนั้นสูงนักพระเจ้าเหี้ยนเต้กลัวเสด็จลงไปมิได้ พอเห็นกองทัพยกตามมาถึงชายป่าตังสินจึงแก้เอาสายถือนั้นต่อกันเข้า จะผูกบั้นพระองค์หย่อนลงไปให้ถึงเรือฮกเต๊กผู้พี่พระมเหสีเห็นดังนั้น จึงเอาแพรขาวเป็นลายไม้หนึ่งซึ่งเก็บได้มาแต่กลางทางผูกบั้นพระองค์พระเจ้าเหี้ยนเต้และพระมเหสีหย่อนลงไปถึงเรือ ขุนนางและทหารก็ชิงกันลงเรือ ลิงักเห็นเรือจะล่มลงจึงถอดกระบี่ออกฟันขุนนางและทหารตายเป็นหลายคน จึงถอยเรือข้ามไปส่งเสด็จขึ้นถึงฝั่งแล้วข้ามมารับผู้คนไปหลายเที่ยว คนนั้นยังมิหมดพอทัพลิฉุยกุยกิยกมาใกล้ผู้ซึ่งข้ามมาก็ทิ้งเรือเสีย และคนทั้งปวงกับนักสนมและขันทีซึ่งค้างอยู่ก็ร้องเรียกกันบ้าง ร้องไห้อื้ออึงอยู่บ้าง เอียวฮองจึงให้ไปเที่ยวหาเกวียนมาได้เล่มหนึ่ง แล้วเชิญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้กับพระมเหสีเสด็จไป

ขุนนางสิบเอ็ดสิบสองคนกับนายโจรสองคน ก็ตามเสด็จพระเจ้า

เหี้ยนเต้ไปถึงแดนเมืองไทเอี๋ยง พอเวลาค่ำลง จึงเข้าไปอาศัยอยู่ในโรงกระเบื้อง คนแก่เจ้าของโรงนั้นจึงเอาข้าวกล้องหุงมาถวาย พระเจ้าเหี้ยนเต้เสวยมิได้ ครั้นเวลารุ่งเช้าจะเสด็จออกจากที่นั้น พอเอียวบิ๋วกับฮันหยงซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ มาพบก็ร้องไห้รักพระเจ้าเหี้ยนเต้ และฮันหยงทูลว่าลิฉุยกุยกิ๋นนั้นเชื่อฟังข้าพเจ้าอยู่ ขอเชิญเสด็จพระองค์ยั้งอยู่ที่นี่ก่อน ข้าพเจ้าจะไปว่ากล่าวห้ามปรามให้ยกกลับไป พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงตรัสว่า ซึ่งท่านมีน้ำใจต่อเราจะไปห้ามปรามลิฉุยกุยกิ๋ก็ตามเถิด ฮันหยงก็กราบถวายบังคมลาไป ลิจักมิได้ฟังคำฮันหยงก็พาเสด็จรีบไปถึงตำบลอันอิบ พอเวลาค่ำก็เชิญเสด็จเข้าอาศัยอยู่ในโรงแห่งหนึ่ง คนทั้งปวงก็ล้อมวงอยู่

ฝ่ายลิฉุยกุยกิ๋ครั้นยกมาถึงแม่น้ำฮองโห พบขุนนางกับนักสนมขันทีจึงให้จับไว้ ครั้นฮันหยงมาถึงจึงห้ามลิฉุยกุยกิ๋ว่า ซึ่งท่านจะยกมาติดตามทำร้ายพระเจ้าเหี้ยนเต้นั้นไม่ควร ราษฎรทั้งปวงจะนินทาได้ ท่านจงยกกลับไปเสียเถิด แม้นฟังคำเราความสรรเสริญก็จะมีแก่ท่านไปในชั่วนี้ชั่วหน้า ลิฉุยกุยกิ๋เห็นชอบด้วย จึงปล่อยขุนนางและพระสนมขันทีทั้งนั้นไป ครั้งนั้นบังเกิดข้าวแพงนัก อาณาประชาราษฎรอดหยากล้มตายเป็นอันมาก

เตียวเอี๋ยวเจ้าเมืองโห้ลาย ฮองอิบเจ้าเมืองโฮ่ต๋อง รู้ข่าวดังนั้นก็จัดแจงเสื้อผ้าข้าวปลาอาหารให้ไปถวายพระเจ้าเหี้ยนเต้ ๆ ดีพระทัยนักและตังสินเอียวฮองจึงปรึกษาขุนนางทั้งปวงว่า เราจะให้ทหารไปทำตำหนัก ณ เมืองลกเอี๋ยง จะได้เชิญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้ไปอยู่ ลิจักจึงว่าซึ่งท่านคิดดังนี้เราไม่เห็นด้วย ตังสินจึงตอบว่าเมืองลกเอี๋ยงนั้นเป็นเมืองหลวงมาแต่ก่อน ควรจะเชิญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้ไปไว้ ซึ่งท่านจะให้ตั้งอยู่ที่นี่

เห็นไม่สบาย ลิจักจึงว่าท่านจะเชิญเสด็จไปอยู่เมืองลกเอี๋ยงก็ตามเถิด แต่ข้าพเจ้าจะขอตั้งอยู่ตำบลอันอีบั๋น ตังสินเอี๋ยวฮองก็เชิญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้กับพระมเหสีขึ้นเกวียนยกไปเมืองลกเอี๋ยง

ฝ่ายลิจักคิดเอาใจออกหาก จึงแต่งคนให้ไปบอกแก่ลิฉุยกุยกี่ว่า ตังสินกับเอี๋ยวฮองพาพระเจ้าเหี้ยนเต้ยกไปเมืองลกเอี๋ยง จะขอยกไปสกัดตีจับพระเจ้าเหี้ยนเต้ฆ่าเสีย ลิฉุยกุยกี่ได้ฟังดังนั้นก็กลับมีใจยินดี ว่าจะยกไปทำการด้วยกัน

ฝ่ายตังสินเอี๋ยวฮองหันเซี่ยมรู้กิตติศัพท์ดังนั้น ก็เชิญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้รีบหนีไปทั้งกลางวันกลางคืน ลิจักนั้นเป็นคนโลภมิได้คอยลิฉุยกุยกี่ให้พร้อม ก็คุมพรรคพวกรีบตามไปถึงเขากิสาน พอเวลาดึกประมาณสามยามเศษ ลิจักจึงร้องเป็นกลอุบายว่า ผู้ใดซึ่งเชิญเสด็จไปนั้นให้หยุดอยู่ก่อนจะได้คิดอ่านกัน บัดนี้ลิฉุยกุยกี่ตามมา พระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ยินก็ตกพระทัยกลัว เอี๋ยวฮองจึงทูลว่า ซึ่งร้องมานี้เสียงลิจักคิดเป็นกลอุบาย แล้วให้ซิหลงถอยหลังไปรบด้วยลิจักได้สามเพลง ซิหลงเอาขวานฟันถูกลิจักตกม้าตาย แล้วซิหลงไล่ฆ่าฟันพรรคพวกลิจักล้มตายเป็นอันมาก จึงกลับมาตามเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้ไปพ้นเขากิสาน

ครั้นเวลารุ่งเช้าพอพบเตียวเอี๋ยนเอาข้าวปลาอาหารมาถวาย พระเจ้าเหี้ยนเต้มีความยินดี จึงให้เตียวเอี๋ยนเลื่อนที่เป็นไตสู ภาษาไทยว่าเป็นขุนนางผู้ใหญ่ เตียวเอี๋ยนก็กราบถวายบังคมลาไป พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ยกเข้าไปในเมืองลกเอี๋ยง แล้วทอดพระเนตรเห็นพระราชวังตำหนักและ

ตึกกว้านอาณาประชาราษฎรนั้น เป็นที่เพลิงไหม้สิ้นทั้งเมือง ต้นไม้และหญ้าขึ้นรกอยู่ดังป่า พระเจ้าเหี้ยนเต้คิดสังสารพระทัยทรงพระกันแสงว่า เมืองนี้พระมหากษัตริย์สร้างไว้เป็นที่บรมสุขมาแต่ก่อน ครั้งนี้มาสูญเสียแล้ว ขุนนางทั้งปวงจึงให้แผ้วถาง แล้วให้ปลูกตำหนักข้างหน้าข้างในและที่เสด็จออกริมพระที่นั่งใหญ่ซึ่งเพลิงไหม้นั้น แล้วเชิญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้เสด็จขึ้นอยู่ ขุนนางทั้งปวงเข้ามาเฝ้าตามอย่างตามธรรมเนียม และอาณาประชาราษฎรก็เข้าไปตั้งบ้านเรือนอยู่ประมาณห้าร้อยเรือน

ตอนที่ ๑๒

ในขณะนั้นข้าวแพงราษฎรทั้งปวงอดหยาก ชวนกันไปขุดรากหญ้าและเปลือกไม้มากินต่างอาหาร ขุนนางผู้น้อยและทหารกับราษฎรทั้งปวงซึ่งเที่ยวซอกซอนเข้าไปเก็บผักหักฟืน ในตึกและช่องกุฎีห้องคลังที่เพลิงไหม้แต่ก่อน ผนังตึกและซุ้มประตูถล่มลงทับตายเป็นอันมาก

ฝ่ายเอียวบิ๋วจึงทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่า พระองค์ทรงพระอักษรมอบข้าพเจ้าไว้นั้น ข้าพเจ้ายังมิได้เอาไปให้โจโฉ พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงตรัสว่าท่านเร่งแต่งคนเอาไปให้โจโฉ ให้หาตัวเข้ามาช่วยราชการในเมืองลกเอี๋ยง เอียวบิ๋วจึงแต่งทหารให้ถือพระอักษรไปให้โจโฉๆเห็นพระอักษรดังนั้นก็รู้ว่าพระเจ้าเหี้ยนเต้กลับไปอยู่ ณ เมืองลกเอี๋ยงแล้ว จึงปรึกษากับทหารทั้งปวงว่า บัดนี้พระเจ้าเหี้ยนเต้ให้หาเราเข้าไปช่วยราชการ ณ เมืองลกเอี๋ยงท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด

ซุนฮกจึงว่าครั้งพระเจ้าจิ๋วซองอ๋องได้เสวยราชสมบัตินั้น บ้านเมืองเป็นจลาจลพระเจ้าจิ๋วซองอ๋องให้หาจิ๋นบุนก๋งเข้าไปช่วย

ราชการเมือง ขุนนางทั้งปวงอยู่ในบังคับบัญชาจิ๋นบุนก๋ง อยู่มาจิ๋นบุนก๋งก็ได้ราชสมบัติโดยง่าย* ครั้งนี้พระเจ้าเหียนเต้ให้หาท่านเข้าไปช่วยราชการก็ได้ที่แล้วควรที่จะยกเข้าไปตามรับสั่ง ถ้าท่านช้าอยู่หัวเมืองผู้ใดที่มีฝีมือยกเข้าไปถึงก่อน ราชการก็จะสิทธิ์ขาดอยู่กับผู้นั้น ขอท่านยกเข้าไปให้ทันที

โจโฉเห็นชอบด้วย จึงให้จัดแจงทหารทั้งปวงได้ประมาณสามสิบหมื่นพร้อมแล้ว ยกไปถึงกลางทาง พอม้าใช้มาบอกให้กราบทูลพระเจ้าเหียนเต้ว่า กองทัพลิฉุยกุยกีก็ยกมาใกล้ด่านเมืองลกเอี๋ยง จึงทรงพระดำริว่า บ้านเมืองก็ยังมิได้ตกแต่ง ค่ายคูประตูหอรบทหารในเมืองก็น้อย ทั้งผู้ถือหนังสือไปหาโจโฉนั้นก็ยังมิกลับมา จึงตรัสปรึกษาแก่ขุนนางทั้งปวงว่า ลิฉุยกุยกีก็ยกมาใกล้ด่านอยู่แล้ว ทหารเราก็น้อยผู้ใดจะคิดประการใด

เอี๋ยวฮองหันเซียมจึงทูลว่า ซึ่งลิฉุยกุยกียกมานั้นพระองค์อย่าทรงพระวิตกเลย ข้าพเจ้าจะขออาสาออกไปรบป้องกันสนองพระคุณกว่าจะสิ้นชีวิต ตังสินจึงตอบว่าในเมืองลกเอี๋ยงนี้ก็ยังมิได้แต่งค่ายคูประตูหอรบ ซึ่งท่านทั้งสองจะยกออกไปต่อรบด้วยลิฉุยกุยกีนั้น เราเห็นจะเสียแก่มันฝ่ายเดียว เราคิดจะเชิญเสด็จพระเจ้าเหียนเต้หนีไปข้างหัวเมืองตะวันออก พระเจ้าเหียนเต้เห็นชอบด้วย ตังสินกับขุนนางทั้งปวงก็เชิญเสด็จพระเจ้าเหียนเต้กับพระมเหสีขึ้นรถออกจากเมืองลกเอี๋ยง ไปทางประมาณยี่สิบเส้นพอเห็นกองทัพยกมาข้างทิศตะวันออก ทหารทั้งปวงให้ร้องอื้ออึงเป็นอันมาก ผู้ถือหนังสือรับสั่งก็ขับม้าควบมาก่อนถึงหน้ารถ จึงกราบทูลพระเจ้าเหียนเต้

* มีในเรื่องเลียดก๊ก

ว่า บัดนี้โจโฉยกกองทัพมาถึงกลางทาง รู้กิตติศัพท์ว่าลิฉุยกุยกิยกเข้ามาใกล้ด่านเมืองลกเอี๋ยง โจโฉจึงให้แฮหัวตุ้นเคาทูเตียนอุยคุมทหารห้าหมื่นเป็นทัพหน้ายกรีบมา หวังจะได้ป้องกันรักษาพระองค์ก่อน พระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี

ฝ่ายแฮหัวตุ้นรู้ว่าพระเจ้าเหี้ยนเต้เสด็จออกมา ก็พาเคาทูเตียนอุยเข้าไปกราบถวายบังคม พอนายม้าใช้ผู้หนึ่งมากราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่าเห็นกองทัพยกมาข้างทิศตะวันออกอีกกองหนึ่ง พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงสั่งให้แฮหัวตุ้นไปสืบดูว่าจะเป็นกองทัพผู้ใดยกมา

แฮหัวตุ้นออกไปดูพบโจหองลิเตียนงักจิ้นคุมทหารมา จึงพานายทหารทั้งสามคนเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ แล้วทูลว่าโจโฉให้แฮหัวตุ้นเคาทูเตียนอุยยกมาก่อนนั้น เห็นว่าทหารน้อยนักจึงให้ข้าพเจ้าทั้งสามนี้คุมทหารยกเติมมา หวังจะได้ช่วยรบด้วย ฆ่าอ้ายพวกเหล่าร้ายเสีย พระเจ้าเหี้ยนเต้ทราบดังนั้น จึงตรัสว่าโจโฉมีสติปัญญาเป็นอันมาก แล้วก็มีใจสัตย์ซื่อต่อเรา ควรที่จะทำนุบำรุงแผ่นดิน

ฝ่ายม้าใช้ข้างทิศตะวันตกมากราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่า ทัพลิฉุยกุยกิเข้ามาในแดนแล้ว หาผู้ใดต้านทานมิได้ พระเจ้าเหี้ยนเต้ทราบดังนั้นจึงตรัสแก่แฮหัวตุ้นว่า ทัพลิฉุยกุยกิยกล่วงเข้ามาในแดนแล้ว ท่านจะคิดประการใด แฮหัวตุ้นจึงกราบทูลว่า ซึ่งพวกเหล่าร้ายยกเข้ามานั้น พระองค์อย่าทรงพระวิตกเลย ข้าพเจ้าทั้งปวงผู้เป็นทัพหน้าโจโฉจะขออาสายกออกไปรบให้เหล่าร้ายแตกไปจงได้ แล้วก็กราบถวายบังคมลาออกมา แฮหัวตุ้นนั้นเป็นกองขวา โจหองเป็นกองซ้าย แล้วยกทหารไปรบกระหนาบฆ่าฟันทหารลิฉุยกุยกิเสียเป็นอันมาก ลิฉุยกุยกิต้านทานมิได้ ก็พา

ทหารซึ่งเหลือนั้นหนีไป แฮหัวตุ้นโจหองก็ยกกลับมา จึงให้เชิญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้กลับเข้าไปอยู่เมืองลกเอี๋ยง แล้วจัดแจงทหารทั้งปวงตั้งล้อมวงอยู่นอกกำแพง

ฝ่ายโจโฉยกมาถึงเมืองลกเอี๋ยง จึงเข้าไปกราบถวายบังคมคุกเข่าเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ ๆ เห็นโจโฉก็มีความยินดี จึงตรัสว่าท่านอย่าคุกเข่าเลย จงนั่งให้ปรกติเถิด โจโฉก็ทำตามรับสั่งแล้วทูลว่า ซึ่งพระองค์ชุบเลี้ยงข้าพเจ้ามาแต่ก่อนนั้น ก็คิดอยู่ว่าจะสนองพระคุณมิได้ขาด ครั้งนี้ลิฉุยกุยกี๋ทำการหยาบช้าต่อพระองค์นั้น อย่าให้ทรงพระวิตกเลย ข้าพเจ้าจะคิดอ่านฆ่าลิฉุยกุยกี๋เสียให้ได้ พระเจ้าเหี้ยนเต้มีความยินดีนัก จึงตั้งให้โจโฉเป็นขุนนางผู้ใหญ่ในเมือง ว่าราชการทั้งฝ่ายทหารพลเรือน

ฝ่ายลิฉุยกุยกี๋ซึ่งแตกไปตั้งซ่องสุมทหาร ครั้นรู้ว่าโจโฉยกมาถึงจึงปรึกษากันว่า ถ้าเราจะละไว้ช้าทหารโจโฉก็จะมีกำลังขึ้น จำเราจะยกเข้าตีเอาอย่าให้ทันตั้งตัวได้ เห็นจะเสียทีแก่เราเป็นมั่นคง กาเซี่ยงจึงว่าท่านคิดทั้งนี้ไม่ควร ด้วยโจโฉมีทหารเอกทหารเลวเป็นอันมาก ทหารเราก็น้อยเห็นจะต้านทานมิได้ อุปมาดังเนื้อไปสู้เสือ ขอให้แต่งคนไปขอโทษแล้วว่าจะเข้าเกลี้ยกล่อมยอมทำราชการด้วย เห็นโจโฉก็จะมีใจเมตตาท่านทั้งสอง ลิฉุยกุยกี๋ได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงว่าแก่กาเซี่ยงว่า เราจะทำสงครามแก่โจโฉอยู่ ตัวมาว่ากล่าวทั้งนี้หวังจะให้ทหารเราเสียใจ แล้วลิฉุยกุยกี๋ชักกระบี่ออกจะฟันกาเซี่ยงเสีย ทหารทั้งปวงเข้าขอโทษไว้ได้ กาเซี่ยงมีความน้อยใจ เวลาค่ำก็ขึ้นม้าหนีกลับไปบ้าน ครั้นเวลารุ่งเช้าลิฉุยกุยกี๋ก็จัดแจงทหาร ให้ลิเซี่ยมลิเป๊กเป็นทัพหน้า แล้วยกไปจะรบด้วยโจโฉ

ฝ่ายโจโฉจึงให้เคาทูเตียนอุยโจหยิน คุมทหารม้าสามร้อยยกออก

ไปแล้วนายทหารทั้งสามคนก็ขับม้าฝ่าพ้นทหารลิฉุยกุยกี่เข้าไป ลิเซียม ลิเป๊กหลานลิฉุยเห็นดังนั้นก็โกรธ จึงขับม้าเข้ารบด้วยเคาทูยังมิทันได้เพลงหนึ่งเคาทูเอาทวนแทงถูกลิเซียมตกม้าตาย ลิเป๊กเห็นดังนั้นตกใจกลัว มิทันเข้าสู้รบก็พลัดตกม้าลง เคาทูเอาทวนแทงซ้ำ แล้วตัดเอาศีรษะลิเซียมลิเป๊กมาให้โจโฉ ๆ ก็มีความยินดีจึ่งเอามือลูบหลังเคาทู แล้วสรรเสริญว่ามีฝีมือสมเป็นทหารเอก

โจโฉจึ่งให้แฮหัวตุ้นเป็นกองหน้า โจหยินเป็นกองซ้าย โจโฉเป็นกองหลวง ยกเป็นหน้ากระดานขึ้นไปรบด้วยลิฉุยกุยกี่ และทหารลิฉุยกุยกี่นั้นล้มตายเป็นอันมาก ลิฉุยกุยกี่ก็แตกพ่ายไป โจโฉเห็นดังนั้นก็ขับม้ารำกระบี่ไล่ตามฆ่าฟันทหารทั้งปวงไป

ฝ่ายทหารลิฉุยกุยกี่ก็ทิ้งอาวุธเสียมาเข้าด้วยโจโฉสิ้น แต่ลิฉุยกุยกี่นั้นขับม้าหนีตามกันไปซ่อนอยู่ในซอกเขาแห่งหนึ่ง โจโฉก็คุมทหารกลับมาตั้งอยู่นอกเมือง

ฝ่ายเอี๋ยวฮองรู้ว่าโจโฉยกไปตีทัพลิฉุยกุยกี่แตกไป จึ่งปรึกษากับหันเซียมว่า โจโฉทำการครั้งนี้เห็นใหญ่หลวงนัก นานไปราชการในเมืองหลวงก็จะสิทธิ์ขาดอยู่แก่เขา เราทั้งสองก็จะอยู่ในเงื้อมมือโจโฉ เราจะคิดกลอุบายว่า จะยกไปจับลิฉุยกุยกี่ฆ่าเสีย แล้วเราจะหนีไปอยู่เมืองไต้เหลี้ยง หันเซียมเห็นชอบด้วย จึ่งพากันเข้าไปเฝ้าแล้วกราบทูลว่า ซึ่งโจโฉยกออกไปตีทัพลิฉุยกุยกี่แตกไปนั้น ข้าพเจ้าทั้งสองจะขออาสายกทหารออกไปตามจับลิฉุยกุยกี่มาฆ่าเสียให้จงได้ พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ยอมให้ไป เอี๋ยวฮองหันเซียมก็ลาออกมาจัดแจงทหารและพรรคพวกของตัวพร้อม แล้วก็ยกออกจากเมืองลกเอี๋ยง

พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงใช้ตั๋งเจี๋ยวไปหาโจโฉเข้ามาจะปรึกษาราชการด้วย ตั๋งเจี๋ยวรับสั่งแล้วก็ออกไปหาโจโฉ ๆ เห็นรูปร่างตั๋งเจี๋ยวพ่วงพีผิวเนื้อสดใสจักษุนั้นโตกลมคิ้วสุดหางตา โจโฉจึงว่าในเมืองหลวงนี้มิได้มีความสุขทั้งข้าวปลาอาหารก็ขัดสน ตั๋งเจี๋ยวบำรุงตัวประการใดจึงมีสีสันสมบูรณ์เหมือนบ้านเมืองปรกติดังนี้ ตั๋งเจี๋ยวจึงตอบว่า ข้าพเจ้าจะได้บำรุงตัวประการใดหามิได้ ข้าพเจ้ารับประทานแต่อาหารจนอายุได้สามสิบปี โจโฉหัวเราะแล้วว่า ท่านเป็นที่ขุนนางตำแหน่งใด ตั๋งเจี๋ยวบอกว่าข้าพเจ้านี้ เป็นชาวเมืองเต่งโต๋ เป็นที่ปรึกษาอยู่กับอ้วนเสี้ยว ครั้นแจ้งว่าพระเจ้าเหี้ยนเต้เสด็จกลับมาอยู่ ณ เมืองลกเอี๋ยงแล้ว จึงเข้ามาทำราชการ แล้วโปรดให้เป็นที่เจียงยี่หลง แปลภาษาไทยว่าเป็นที่ปรึกษา โจโฉจึงว่าเราได้ยินลืออยู่ช้านานแล้ว ซึ่งได้มาพบท่านนี้ก็เป็นบุญของเรา จึงให้แต่งโต๊ะแล้วหาตัวซุนฮกมาให้รู้จักไว้กับตั๋งเจี๋ยว แล้วชวนซุนฮกตั๋งเจี๋ยวกินโต๊ะอยู่

พอม้าใช้มาบอกโจโฉว่า เห็นทหารกองหนึ่งยกออกมาจากเมืองลกเอี๋ยงไปทางทิศตะวันออก มิรู้ว่าผู้ใดเป็นนายทัพ โจโฉจึงสั่งทหารให้ไปสืบดูว่า ทัพผู้ใดจะยกไปไหน ตั๋งเจี๋ยวจึงห้ามโจโฉว่าอย่าใช้ทหารไปเลย ซึ่งผู้ยกไปนั้นสองนาย เอียวฮองนั้นเป็นพรรคพวกลิฉุย หันเซียมนั้นเป็นนายโจร เข้ามาทำการครั้งพระเจ้าเหี้ยนเต้เสด็จออกจากเมืองเตียงฮันบัดนี้เห็นว่าท่านเข้ามาทำราชการอยู่ในเมืองหลวง เอียวฮองหันเซียมกลัวท่าน จึงพาพรรคพวกจะไปหลบหลีกอยู่ ณ เมืองไต้เหลียง โจโฉจึงถามว่า ซึ่งเอียวฮองหันเซียมกลัวเราจึงออกไปจากเมืองนั้นเห็นจะสงสัยเราด้วยข้อใด ตั๋งเจี๋ยวจึงตอบว่า อ้ายคนทั้งสองนั้นมิได้มีความคิดสิ่งใด

ซึ่งจะสงสัยท่านนั้นเห็นเหลือความคิดมันนัก. โจโฉจึงว่าซึ่งเอียวฮองหันเซียมออกไปจากเมืองนั้น เห็นจะมีความคิดทำการต่าง ๆ ตังเจียวจึงตอบว่าอ้ายคนทั้งสองนี้ อุปมาเหมือนเสือไม่มีเขี้ยว และนกหาปีกมิได้ ซึ่งจะคิดประการใดนั้นท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าเห็นว่านานไปก็จะได้ตัวเป็นมั่นคง

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็คิดว่า ตังเจียวนี้พูดจาคมสัน จึงปรึกษากับตังเจียวว่า เมืองลกเอี๋ยงนี้เป็นอันตรายด้วยเพลิงไหม้เราจะคิดประการใด ตังเจียวจึงตอบว่า ท่านยกทหารเข้ามากำจัดลิฉุยกุยกิ์นั้นพระเจ้าเหี้ยนเต้และขุนนางทั้งปวงก็ค่อยมีความสุขขึ้นเพราะท่าน บัดนี้ท่านจะทำนุบำรุงแผ่นดิน และรักษาพระเจ้าเหี้ยนเต้สืบไปด้วยความสุจริตนั้น ความชอบของท่านก็จะมียิ่งขึ้นไปเป็นอันมาก แต่จะตบแต่งค่ายคูประตูหอรบในเมืองลกเอี๋ยงให้บริบูรณ์ขึ้นนั้น ข้าพเจ้าเห็นขัดสนอยู่ ด้วยขุนนางและราษฎรทั้งปวงยังมิได้ตั้งตัวได้ เพราะขัดสนข้าวปลาอาหาร แล้วเกลือกจะมีราชการสงครามมาก็จะลำบากแก่ทหารท่าน ขอให้เชิญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้ไปตั้งอยู่ ณ เมืองฮูโต๋ พระเจ้าเหี้ยนเต้และขุนนางทั้งปวงก็จะมีความยินดีด้วย เหมือนหนึ่งท่านนิรมิตเมืองใหม่ถวายได้ทันที หัวเมืองและราษฎรทั้งปวงก็จะสรรเสริญท่านว่ามิให้ลำบากแก่ไพร่ ซึ่งข้าพเจ้าว่านี้ขอให้ท่านดำริดูจงควร

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงจับเอามือตังเจียวไว้แล้วว่าซึ่งท่านว่ากล่าวทั้งนี้ต้องในความคิดเรา ถ้าเราจะเชิญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้ไปแล้ว เอียวฮองหันเซียมจะมาทำอันตรายกลางทางกระมัง ประการหนึ่ง

ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยในเมืองหลวงนั้น ยังจะเห็นพร้อมด้วยหรือ

ตั๋งเจียวจึงตอบว่า ทุกวันนี้ขุนนางและราษฎรทั้งปวงในเมืองหลวงก็อดหยากข้าวปลาอาหารเป็นอันมาก ขอให้ท่านประกาศแก่คนทั้งปวงว่าในเมืองลกเอี๋ยงนี้ขัดสนด้วยอาหาร จะเชิญพระเจ้าเหี้ยนเต้ไปอยู่ ณ เมืองฮูโต๋ ทางใกล้กันกับเมืองโลเอี๋ยงซึ่งข้าวปลาอาหารมีบริบูรณ์ จะได้จัดแจงให้เอาเสบียงมาส่งโดยง่าย ขุนนางทั้งปวงก็จะพร้อมใจด้วยท่าน อนึ่งเอียวฮองหันเซียมซึ่งหนีไปอยู่ ณ เมืองไต้เหลียงนั้น ขอให้ท่านมีหนังสือไปเกลี้ยกล่อมเอาใจไว้ เห็นจะไม่คิดร้ายต่อท่านสืบไป

โจโฉได้ฟังก็มีความยินดี แล้วว่าเราจะคิดการสิ่งใดไปภายหน้าเราจะเชิญท่านมาปรึกษาด้วย ตั๋งเจียวรับคำโจโฉแล้วลาไป โจโฉจึงปรึกษาด้วยทหารทั้งปวง ซึ่งจะเชิญเสด็จไปตั้งอยู่ ณ เมืองฮูโต๋ เนื้อความยังมิตกลงกัน

ฝ่ายอองหลิบ ขุนนางจึงค่อยพูดจากันกับเล่าง่าย ซึ่งเป็นเชื้อพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่า ข้าพเจ้าดูเห็นดาวไทเป๊ก ภาษาไทยว่าดาวขาวนั้นสุกใส แต่ฤดูฝนมาจนถึงฤดูแล้ง บัดนี้ข้ามมากลบรัศมีดาวสำหรับพระมหากษัตริย์ ข้าพเจ้าพิเคราะห์เห็นว่า พระเจ้าเหี้ยนเต้จะสูญเสียครั้งนี้ จะมีผู้ได้เสวยราชสมบัติเป็นพระมหากษัตริย์นั้นเป็นทั่วทุกแผ่นดินเป็นทุกยักษ์บ้านจีน แล้วอองหลิบจึงเอาเนื้อความทั้งนี้ลอบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ พระเจ้าเหี้ยนเต้มิได้ตรัสประการใด

ฝ่ายโจโฉรู้กิตติศัพท์ซึ่งอองหลิบพูดกับเล่าง่าย ครั้นเวลาค่ำจึงใช้คนสนิทให้ไปว่ากับอองหลิบว่า ท่านมีน้ำใจสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน อันราชสมบัติและการบ้านเมืองนั้นลึกซึ้งใหญ่หลวงนัก อย่าเพ่อให้ท่านล่วงทำ

นายไปก่อน คนใช้ก็ไปว่าแก่อองหลิบตามคำโจโฉว่าทุกประการ อองหลิบก็มิได้ว่าประการใด

โจโฉจึงให้หาซุนฮกมา แล้วบอกเนื้อความซึ่งอองหลิบว่านั้นให้ซุนฮกฟัง ซุนฮกจึงตอบว่า พระเจ้าเหี้ยนเต้นั้นธาตุเพลิง ตัวท่านเป็นธาตุดิน ถ้าท่านคิดอ่านยกไปอยู่เมืองฮูโต๋ได้ ท่านจะคิดการสิ่งใดก็จะค่อยกว้างขวางขึ้นไป เห็นจะเหมือนคำอองหลิบว่าเป็นมั่นคง

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ครั้นเวลารุ่งเช้าก็เข้าเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้แล้วทูลว่า เมืองลกเอี๋ยงนี้มีอันตรายจลาจลร้างโรยมาแต่ครั้งตั๋งโต๊ะแล้ว บัดนี้พระองค์ได้เสด็จกลับมาอยู่ บ้านเมืองก็มิได้ปรกติขัดสนข้าวปลาอาหาร ถ้าจะให้ตกแต่งบ้านเมืองและค่ายคูประตูหอรบขึ้นเล่าก็จะลำบากแก่ไพร่ทั้งปวงนัก และเมืองฮูโต๋นั้นประกอบด้วยค่ายคูประตูหอรบอาณาประชาราษฎรก็มีทรัพย์สินมั่งคั่ง ข้าวปลาอาหารก็บริบูรณ์ด้วยใกล้เมืองโลเอี๋ยง ถึงมาตรว่าจะมีสงครามก็จะได้ป้องกันสะดวก ข้าพเจ้าจะขอเชิญเสด็จพระองค์ไปอยู่ ณ เมืองฮูโต๋ เห็นขุนนางและราษฎรทั้งปวงจะมีความสุข

พระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ฟังดังนั้นจึงตรัสว่า ท่านจะคิดป้องกันบำรุงเราประการใดก็ตามเถิดเราไม่ขัด ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยรู้ดังนั้นต่างคนต่างกลัวโจโฉอยู่สิ้น มิได้ว่ากล่าวขัดแข็งประการใด โจโฉให้เร่งจัดแจงทหารทั้งปวงพร้อม แล้วก็เชิญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้กับพระมเหสีขึ้นรถ ขุนนางกับพระสนมก็ตามมา โจโฉจึงยกทหารพาเสด็จออกจากด่านเมืองลกเอี๋ยงไปไกลประมาณหกสิบเส้น ถึงเนินเขาแห่งหนึ่ง พบเอียวฮองหันเซียม

คุมทหารโห่ร้องสกัดทางไว้ โจโฉเห็นดังนั้นจึงขับม้าขึ้นไปหน้าทหารทั้งปวง ซิหลงนั้นจึงร้องว่าแก่โจโฉว่า จะพาเสด็จพระเจ้าเหียนเต้ไปแห่งใด โจโฉมิได้ตอบประการใด จึงให้เคาทูออกไปรบด้วยซิหลงได้สิบห้าเพลงก็มิได้แพ้ชนะกัน โจโฉจึงให้ตีม้าฬ่อขึ้น เคาทูก็ชักม้ากลับเข้ามา ซิหลงก็กลับไปค่าย โจโฉจึงปรึกษากับทหารทั้งปวงว่า เอียวฮองกับหันเซียมนั้นเราคิดจะฆ่าเสีย แต่ซิหลงนั้นมีกำลังกล้าแข็ง เราจะใคร่ได้ไว้เป็นทหารจำจะคิดให้ไปเกลี้ยกล่อมเอาซิหลงมาไว้ให้ได้

หมันทองจึงว่า ซึ่งท่านจะใคร่ได้ซิหลงมาไว้นั้นท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้ากับซิหลงรู้จักกันมา เวลาค่ำวันนี้ข้าพเจ้าจะอาสาปลอมเป็นทหารเลวไป ณ ค่ายซิหลง แล้วจะว่ากล่าวเกลี้ยกล่อมซิหลงให้มาอยู่ทำราชการแก่ท่านให้จงได้ โจโฉได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าท่านจงไปเกลี้ยกล่อมให้ได้ซิหลงมา ครั้นเวลาค่ำหมันทองก็แต่งตัวเป็นทหารเลวปลอมเข้าไปถึงในค่าย เห็นซิหลงใส่เกราะจุดเทียนนั่งดูหนังสืออยู่ หมันทองจึงเข้าไปคำนับแล้วว่า แต่จากกันมาท่านยังค่อยมีความสบายอยู่หรือ

ฝ่ายซิหลงได้ยินดังนั้นก็เงยหน้าขึ้นดู เห็นทหารแปลกหน้าก็ตกใจ ครั้นพิศแลดูก็จำได้แล้วทักว่า ท่านนี้หมันทองอยู่เมืองซันหยง เหตุใดท่านจึงมาหาเราในเวลากลางคืน หมันทองจึงตอบว่า ข้าพเจ้าทำราชการอยู่ด้วยโจโฉ เมื่อเวลากลางวันนั้นเราเห็นท่านออกไปรบกับเคาทู เรามิได้ทักทายท่านแต่ใจนั้นคิดถึงอยู่จนเวลาค่ำ เรามิได้กลัวความตาย จึงปลอมเข้ามาหาท่านหวังจะเจรจาด้วย ซิหลงจึงเชิญให้นั่ง แล้วว่าท่านมาหาเราด้วยกิจสิ่งใดจงว่าไปเถิด

หมื่นทองจึงว่าท่านมีกำลังรบพุ่งกล้าหาญเข้มแข็งหาผู้ใดเสมอมิได้ ขัดสนด้วยเหตุประการใด ท่านจึงมาอยู่ในเงื้อมมือเอี๊ยวฮองหันเซียมนี้ไม่ควร โจโฉนั้นน้ำใจกว้างขวางอารีบำรุงเลี้ยงทหารมิให้อนาทร กิตติศัพท์ทั้งนี้ท่านก็ย่อมจะได้ยินอยู่บ้าง เมื่อท่านรบกับเคาทูนั้นโจโฉเห็น มีน้ำใจเอ็นดูท่านนัก จึงสั่งทหารทั้งปวงมิให้ยิงเกาทัณฑ์กลัวท่านจะต้องบาดเจ็บ จึงให้เรามาเชิญท่านไป หวังจะสนทนาชี้แจงให้เห็นผิดและชอบ ฝ่ายเราก็เห็นว่าท่านอยู่ที่มืด จงเร่งคิดผ่อนผันไปหาที่สว่าง จะได้มีความสุขสืบไป ซึ่งเขาว่ากล่าวทั้งนี้ด้วยความรักท่าน ท่านจงดำริดูให้สมควร

ซิหลงได้ฟังดังนั้นก็นั่งคิดอยู่ จึงทอดใจใหญ่แล้วตอบว่า เรารู้อยู่ว่าเอี๊ยวฮองหันเซียมนั้นสติปัญญาน้อยจะคิดการใหญ่มิได้ แต่จำเป็นเพราะได้อยู่ด้วยกันมานานแล้ว ครั้นจะทิ้งเสียบัดนี้ก็ไม่ควร หมื่นทองจึงว่าท่านไม่ได้ยินคำโบราณว่าไว้หรือ อันธรรมดานกจะทำรังก็ย่อมแสวงหาซึ่งพุ่มไม้ชัฏจะได้ทำรังอยู่เป็นสุข ถึงลมพายุใหญ่จะพัดหนักมา รังนั้นก็มิได้เป็นอันตราย ประการหนึ่งเป็นชาติทหาร จะหาแม่ทัพก็ให้พิเคราะห์ดูผู้ใจโอบอ้อมอารี และชำนาญในการสงคราม ถึงข้าศึกจะยกมามากมายเท่าใดก็มิได้หวาดไหว คิดอ่านป้องกันมิให้ทหารทั้งปวงเป็นอันตราย ถ้าผู้ใดพบนายที่มีสติปัญญาหมายจะพึ่งได้แล้ว ไม่เข้าทำราชการด้วย อย่าให้คนทั้งปวงนับถือความคิดผู้นั้นเลย

ซิหลงได้ฟังดังนั้นก็คุกเข่าลงคำนับ แล้วว่าซึ่งท่านว่าทั้งนี้เราเห็นชอบด้วย เราจะทำตามท่าน หมื่นทองจึงตอบว่า ถ้าท่านจะไปทำราชการอยู่ด้วยโจโฉแล้ว จงตัดเอาศีรษะเอี๊ยวฮองหันเซียมไปเป็นกำนัลโจโฉเถิด ซิหลงจึงตอบว่า ธรรมดาเป็นบ่าวได้กินข้าวแดงของท่านแล้ว ถ้ามิพอใจ

อยู่ด้วย และจะซ้ำทำร้ายแก่นายก็เป็นคนหากตัญญูมิได้ ซึ่งท่านจะให้ทำดังนี้เราไม่ยอมด้วย หมั่นทองได้ยินดังนั้นก็สรรเสริญว่า ท่านนี้มีกตัญญูนัก เราจงชวนกันไปหาโจโฉแต่ตัวเถิด ซีหลงจึงจัดแจงทรัพย์สิ่งสินของตัวแล้วพาพรรคพวกประมาณสามสิบคน ลอบหนีออกจากค่ายในเวลากลางคืน หมั่นทองก็นำไป ณ ค่ายโจโฉ

ขณะนั้นมีผู้เอาเนื้อความมาบอกเอี๋ยวฮองว่า บัดนี้ซีหลงพาพรรคพวกหนีไปหาโจโฉ เอี๋ยวฮองได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึงคุมทหารพันหนึ่งยกตามไปในเวลากลางคืน ครั้นมาถึงกลางทางเห็นกองเพลิงบนเนินเขาสว่างอยู่ โจโฉเห็นเอี๋ยวฮองคุมทหารตามมา โจโฉจึงขับม้าเข้าล้อมไว้แล้วร้องประกาศว่าเรามาคอยอยู่แต่เวลาพลบค่ำ ตัวอวดว่ากล้าหาญแล้วอย่าถอยหนีกัน เอี๋ยวฮองเห็นทหารล้อมไว้แล้ว ได้ยินเสียงโจโฉร้องมาก็ตกใจ จะพาทหารทั้งปวงถอยหนีไปก็มิได้ ด้วยทหารของโจโฉล้อมอยู่

ฝ่ายหันเซียมรู้จึงคุมทหารยกตามมา เห็นทหารโจโฉล้อมเอี๋ยวฮองไว้ หันเซียมจึงยกฝ่าเข้าไปแก้เอาเอี๋ยวฮองออกมาได้ โจโฉเห็นดังนั้นจึงขับทหารทั้งปวงไล่ฆ่าฟันทหารเอี๋ยวฮองล้มตายเป็นอันมาก ที่เป็นอยู่นั้นมาเข้าด้วยโจโฉประมาณสองร้อยเศษ เอี๋ยวฮองกับหันเซียมเห็นจะต้านทานมิได้ ก็พาทหารซึ่งเหลือนั้นรีบหนีไปหาอ้วนสุด ณ เมืองลำหยง

โจโฉก็พาทหารทั้งปวงกลับมา ณ ที่ประทับ หมั่นทองจึงพาซีหลงเข้าไปหาโจโฉ ๆ เห็นหมั่นทองได้ซีหลงมาก็มีความยินดี จึงเอาเงินทองเสื้อผ้าให้ซีหลง จึงตั้งให้เป็นนายทหาร แล้วโจโฉก็เชิญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้

ไปถึงเมืองฮูโต๋ จึงให้ปลูกตำหนักตกแต่งค่ายคูประตูหอรบไว้ให้พร้อม พระเจ้าเหี้ยนเต้เมื่ออยู่ในเมืองฮูโต๋นั้น จึงตั้งตั๋งสินกับขุนนางสิบสามคนเป็นเสนาบดี

ขณะนั้นโจโฉมีใจกำเริบ จึงตั้งตัวขึ้นเป็นมหาอุปราช แล้วตั้งซุนฮก ซุนฮิว กุยแก เล่าหัว ทั้งสี่คนนี้เป็นขุนนางฝ่ายพลเรือน มอกาย เล็กโจ๋ ยิมจุ่น สามคนนี้ได้กำกับคลังและฉางข้าว เทียหยกเป็นเจ้าเมืองตังเป่ง ฮวนเสงกับตังเจี๋ยวเป็นเจ้าเมืองลกเอี๋ยง หมันทองเป็นที่เจ้าเมืองฮูโต๋ แฮหัวตุ้น แฮหัวเอี๋ยน โจหยิน โจหอง ทั้งสี่คนนี้เป็นทหารเอก ลิยอย ลิเตียน งักจิ้น อิกิ๋ม ซิหลง ทั้งห้าคนนี้เป็นทหารโท เคาทูกับเตียนอุยเป็นทหารตรี บรรดาทหารฝีมือทั้งนั้น ก็ตั้งเป็นที่ขุนนางทั้งสิ้นและในเมืองฮูโต๋นั้น ถ้าผู้ใดจะว่าข้อราชการสิ่งใด ๆ ก็เอามาแจ้งแก่โจโฉก่อน จึงกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ได้

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งโจโฉจึงให้แต่งโต๊ะ และหาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยมากินโต๊ะ ณ บ้าน โจโฉจึงปรึกษาขุนนางทั้งปวงว่า เล่าปี่ตั้งตัวขึ้นจนได้เป็นเจ้าเมืองชีจิ๋ว และลิโป้นั้นเป็นศัตรูเรา บัดนี้แตกหนีไปอาศัยเล่าปี่ ๆ ให้ไปอยู่เมืองเสียวพ่าย เกลือกลิโป้จะคิดกันกับเล่าปี่จะยกมาทำร้ายแก่เรา ท่านผู้ใดจะช่วยคิดอ่านล้างศัตรูเราเสียได้ เคาทูจึงว่าข้าพเจ้าขอทหารห้าหมื่น จะยกไปทำการตัดเอาศีรษะลิโป้กับเล่าปี่มาให้ท่าน

ซุนฮกจึงว่าแก่โจโฉว่า เคาทูเป็นทหารมีกำลังแต่หาความคิดมิได้ ประการหนึ่งในเมืองฮูโต๋นี้ ท่านพึ่งยกมาซ่อมแปลงขึ้นใหม่ บ้านเมืองยังมิทันปรกติ ซึ่งจะยกไปนั้นข้าพเจ้ายังไม่เห็นด้วย และเล่าปี่กับลิโป้นั้น

อุปมาดังเสือสองตัว ข้าพเจ้าจะคิดให้ชิงอาหารกันกิน เห็นเล่าปี่กับลิโป้จะเกิดรบพุ่งกันจนตายข้างหนึ่ง แล้วจึงคิดการต่อไป บัดนี้ท่านจงทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่า เล่าปี่เป็นเจ้าเมืองชีจิ๋วนั้นยังมิได้รับสั่งตั้งแต่ง ขอให้มีหนังสือไปตั้งเล่าปี่เป็นเจ้าเมืองชีจิ๋ว เห็นเล่าปี่จะเป็นใจทำราชการ ท่านจึงให้มีหนังสือไปนอกนั้นฉบับหนึ่งว่าท่านได้ช่วยทูล พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงโปรดตั้งเล่าปี่ให้เป็นเจ้าเมืองชีจิ๋ว และลิโป้นั้นมักทำร้ายแก่ผู้มีคุณให้เล่าปี่คิดอ่านฆ่าลิโป้เสียจงได้ โจโฉเห็นชอบด้วย เข้าไปเฝ้าแล้วทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ ขอให้มีหนังสือไปตั้งเล่าปี่เป็นเจ้าเมืองชีจิ๋ว พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็โปรดให้ แล้วทรงพระอักษรให้เล่าปี่เป็นเจ้าเมืองชีจิ๋ว โจโฉก็รับเอาหนังสือรับสั่งออกมา จึงแต่งหนังสืออีกฉบับหนึ่งตามคำซุนฮกว่า แล้วส่งให้คนสนิททั้งสองฉบับ โจโฉจึงสั่งแก่ผู้ถือหนังสือให้บอกแก่เล่าปี่ว่า เราช่วยทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้จึงโปรดให้เป็นเจ้าเมืองชีจิ๋ว แล้วให้ฟังกิตติศัพท์ว่า เล่าปี่จะคิดทำประการใดแก่ลิโป้บ้าง คนใช้ก็รับคำเอาหนังสือไปให้แก่เล่าปี่ ณ เมืองชีจิ๋ว เล่าปี่คำนับตามอย่างธรรมเนียม แล้วรับเอาหนังสือรับสั่งมาอ่านดูก็มีความยินดี จึงเชิญให้ผู้ถือหนังสือกินโต๊ะ ผู้ถือหนังสือกินโต๊ะแล้วบอกแก่เล่าปี่ว่า ซึ่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ตั้งให้ท่านเป็นเจ้าเมืองชีจิ๋ว เพราะโจโฉทูลเสนอให้ จึงเอาหนังสือโจโฉยื่นให้แก่เล่าปี่ แล้วบอกว่าหนังสือฉบับนี้โจโฉให้มาแต่ก่อน เล่าปี่แจ้งเนื้อความแล้วจึงว่าท่านจงไปบอกแก่โจโฉว่า เราขอทุเลาตริกตรองดูก่อน ครั้นเวลาค่ำจึงให้หาที่ปรึกษามา บอกว่าโจโฉให้มีหนังสือมาให้ฆ่าลิโป้เสีย ท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด

เตียวหุยจึงว่าลิโป้นั้นน้ำใจหยาบช้า แล้วมิได้รู้จักคุณคน ถ้าจะ

ฆ่าเสียตามคำโจโฉว่า ข้าพเจ้าก็เห็นชอบด้วย เล่าปี่จึงตอบว่าลิโป้ได้ บากหน้ามาพึ่งแล้ว ครั้นเราจะทำอันตรายเสียบัดนี้ก็เห็นไม่สมควร นานไปใครจะมาอยู่ด้วยเล่า เตียวหุยจึงว่า ท่านจะทำใจดีต่อคนร้ายนั้นไม่ได้ เล่าปี่ก็มิได้ฟังคำเตียวหุย

ฝ่ายลิโป้รู้ว่าพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้มีหนังสือตั้งเล่าปี่เป็นเจ้าเมืองชีจิ๋ว ลิโป้ก็ไปเยือนเล่าปี่แล้วว่า ข้าพเจ้ารู้ว่ารับสั่งตั้งให้ท่านเป็นเจ้าเมือง ข้าพเจ้าก็มีความยินดีด้วยนัก พอเตียวหุยถือกระบี่เข้ามาจะฆ่าลิโป้ เล่าปี่เห็นก็ตกใจจึงลุกออกไปยุดเอากระบี่ไว้ ลิโป้จึงว่าแก่เล่าปี่ว่า เตียวหุยนั้นมีความแค้นข้าพเจ้าด้วยสิ่งใด จึงมีใจพยาบาทจะฆ่าข้าพเจ้าเสียเป็นหลายครั้งมาแล้ว เตียวหุยได้ยินดังนั้นจึงตอบลิโป้ว่า ตัวมึงมิได้รู้จักคุณคน โจโฉจึงให้มีหนังสือมาถึงพี่กูให้ฆ่ามึงเสีย เล่าปี่จึงร้องตวาดแล้วให้ทหารเอาตัวเตียวหุยออกไปเสียภายนอก จึงพาลิโป้เข้าไปที่ข้างในจึงเอาหนังสือโจโฉออกให้ดู แล้วบอกเนื้อความซึ่งโจโฉว่ามานั้นให้ลิโป้ฟังทุกประการ

ฝ่ายลิโป้เห็นหนังสือก็ร้องไห้ แล้วจึงว่าซึ่งโจโฉคิดทั้งนี้หวังจะให้ท่านกับข้าพเจ้ามีความสงสัย คิดร้ายเป็นศัตรูกันภายหน้า เล่าปี่จึงตอบว่าท่านอย่าวิตกเลย ถึงมาตรว่าจะมีผู้ยุยงประการใด เราก็มิได้เชื่อฟังคิดร้ายต่อท่าน ลิโป้ได้ยินดังนั้นก็ค่อยคลายใจจึงว่า ซึ่งท่านออกปากทั้งนี้คุณหาที่สุดมิได้ เล่าปี่ก็ชวนลิโป้กินโต๊ะอยู่จนเวลาเย็น แล้วลิโป้ก็ลาเล่าปี่ไป ณ เมืองเสียวพ่าย

กวนอูเตียวหุยจึงเข้ามาว่ากับเล่าปี่ว่า ท่านปล่อยให้ลิโป้กลับไป

มิได้ฆ่าเสียตามหนังสือโจโฉมาด้วยเหตุประการใด เล่าปี่จึงตอบว่า น้ำใจโจโฉนั้นคิดจะให้เรากับลิโป้แหนงกัน จึงทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้ตั้งเราเป็นเจ้าเมือง แล้วมีหนังสือของโจโฉมาให้เราคิดฆ่าลิโป้เสีย การทั้งนี้โจโฉคิดหวังจะให้ลิโป้กับเราเกิดรบพุ่งกัน ถ้าผู้ใดแพ้โจโฉก็จะทำศึกแก่ผู้มีชัยเป็นหน้าเดียว หากังวลหลังมิได้ ซึ่งเราจะทำตามโจโฉนั้นไม่ควร กวนอูเห็นชอบด้วย แต่เตียวหุยนั้นว่า ข้าพเจ้าจะคิดฆ่าลิโป้เสียให้ได้ ภายหน้าไปจึงจะไม่มีภัย เล่าปี่จึงว่าแก่เตียวหุยว่า ซึ่งเจ้าจะคิดทำทั้งนี้ก็เหมือนหนึ่งคนหาปัญญามิได้

ฝ่ายผู้ถือหนังสือครั้นรู้กิตติศัพท์ทั้งปวงแล้ว ก็ลาเล่าปี่กลับไปแจ้งแก่โจโฉว่า ข้าพเจ้ารู้กิตติศัพท์นอกนั้นว่า เล่าปี่จะได้ทำตามหนังสือท่านหามิได้ โจโฉจึงปรึกษากับซุนฮกว่า เนื้อความซึ่งท่านคิดให้เราทำนั้นเล่าปี่ก็มิได้ทำตาม ท่านจะคิดประการใดเล่า ซุนฮกจึงว่าข้าพเจ้าจะขอคิดกลอุบายอีกข้อหนึ่ง เรียกว่าเสือกลืนหมี โจโฉจึงถามว่าเสือกลืนหมีนั้นทำประการใด ซุนฮกจึงว่าน้ำใจลิโป้นั้นมิได้ซื่อต่อผู้ใด ขอให้ท่านแต่งคนไปบอกอ้วนสุดเจ้าเมืองลำหยงว่า บัดนี้เล่าปี่มีหนังสือขึ้นมาให้กราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่า จะขอทหารยกไปตีเมืองลำหยง ถ้าอ้วนสุดรู้ดังนี้ก็จะโกรธ เห็นจะยกทหารชิงมารบเมืองเล่าปี่ก่อน ท่านให้มีหนังสือรับสั่งไปให้เล่าปี่ยกไปรบเมืองอ้วนสุด เมื่อเล่าปี่กับอ้วนสุดรบกันอยู่นั้น ถ้าผู้ใดเพลี่ยงพล้ำ ลิโป้จะซ้ำเอาเป็นมั่นคง ท่านจึงคิดการต่อไป โจโฉเห็นชอบด้วย จึงแต่งคนให้ไปบอกอ้วนสุดแล้วแต่งหนังสือรับสั่งให้คนถือไปให้เล่าปี่ ณ เมืองชีจิ๋ว เป็นใจความว่าบัดนี้อ้วนสุดมิได้อ่อนน้อมต่อพระเจ้าเหี้ยนเต้ ๆ จึงมีหนังสือรับสั่งลงมาให้เล่าปี่ยกกองทัพไปตีเมืองอ้วน

สุด เล่าปี่จึงว่าแก่ผู้ถือหนังสือว่า ท่านขึ้นไปกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้เถิด ซึ่งมีรับสั่งมานั้นจะทำตามทุกประการ แล้วผู้ถือหนังสือก็กลับไป

บิตีกจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ซึ่งมีรับสั่งมาทั้งนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าความคิดโจโฉทำกลอุบายมา เล่าปี่จึงตอบว่า ถึงมาตรว่าโจโฉจะคิดกลอุบายประการใดก็ดี เป็นหนังสือรับสั่งมาแล้วเราจะทำตาม แล้วเล่าปี่ก็จัดแจงทหารทั้งปวงได้ประมาณสามหมื่นเตรียมไว้ ถึงวันดีเมื่อใดจะให้ยกไป

ซุนเขียนจึงว่า ซึ่งท่านจะยกไปนั้น ขอให้จัดแจงทหารซึ่งมีสติบัญญาไว้อยู่รักษาเมือง เล่าปี่เห็นชอบด้วย กวนอูจึงว่าข้าพเจ้าจะขออยู่รักษาเมือง เล่าปี่จึงตอบว่าเจ้าเป็นที่ปรึกษาของเรา ซึ่งจะอยู่รักษาเมืองนั้นไม่ได้ เตียวหุยจึงว่าท่านจะเอากวนอูไปเป็นที่ปรึกษาแล้วข้าพเจ้าจะขออยู่รักษาเมือง เล่าปี่จึงว่าตัวเจ้ามักเสพย์สุรา แล้วโบยตีทหาร ประการหนึ่งก็เป็นคนใจร้ายมิได้ฟังผู้ใดห้ามปราม จะไว้ใจให้อยู่รักษาเมืองนั้นมิได้ เตียวหุยจึงว่า แต่วันนี้ไปข้าพเจ้าไม่เสพย์สุราเลย ถ้าจะทำการสิ่งใดก็จะปรึกษาหารือผู้มีสติบัญญาก่อนจึงจะทำ แม้นมีผู้ใดห้ามปรามจะฟังคำ

บิตีกจึงว่าเกรงอยู่แต่จะไม่เหมือนถ้อยคำท่าน เตียวหุยได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึงตอบว่าแต่เราตั้งใจทำการด้วยเล่าปี่มาก็หลายปีแล้ว ผู้ใดยังมิจับเท็จเราได้ และท่านจะมาล่วงว่าเรานั้นไม่ควร เล่าปี่จึงห้ามเตียวหุยว่าอย่าโกรธบิตีกเลย ซึ่งเจ้าจะอยู่รักษาเมืองนั้นเราก็ยังมิไว้ใจ แต่ได้ให้สัญญาแล้วจะอยู่ก็ตามเถิด แต่เอาตันเต๋งไว้เป็นที่ปรึกษาด้วยจะได้ตักเตือนห้ามปรามอย่าให้เสพย์สุรานัก ราชการบ้านเมืองจึงจะไม่เกิดเหตุการณ์ เตียวหุยกับตันเต๋งก็รับคำเล่าปี่ ครั้นวันดีเล่าปี่ก็ยกกองทัพจะไปตีเมืองลำหยง

ฝ่ายอ้วนสุดเจ้าเมืองลำหยง ครั้นรู้เหตุว่าเล่าปี่ให้มีหนังสือขึ้นไปขอทหารพระเจ้าเหี้ยนเต้ จะยกมาตีเมืองลำหยง อ้วนสุดก็โกรธจึงว่าเล่าปี่นั้นชาติอ้ายทอเสื่อขาย บัดนี้ได้เป็นเจ้าเมืองแล้ว คิดการกำเริบจะล่วงมาตีเอาเมืองเรา ๆ จะนิ่งให้มันมาเหยียบถึงแดนเราไย จึงให้กิเหลงทหารเอกเป็นแม่ทัพคุมทหารสิบหมื่น ยกไปตีเมืองชีจิ๋ว

กิเหลงยกทหารมาถึงแดนเมืองอุไถ เห็นทัพเล่าปี่ยกมา กิเหลงก็ให้ตั้งค่ายอยู่พอแลเห็นกัน ฝ่ายเล่าปี่เห็นกิเหลงชาวเมืองซัวตั๋งยกมาจึงคิดว่าทหารเราน้อย ให้ตั้งค่ายลงเป็นหน้ากระดานต่อลงเนินเขา ตลอดลงไปเอาแม่น้ำ กิเหลงเห็นดังนั้นจึงขึ้นม้าถือง้าวหนักห้าสิบชั่ง คุมทหารออกไปถึงหน้าค่ายเล่าปี่ แล้วร้องด่าเล่าปี่ว่าอ้ายชาวป่ามึงมีฝีมือสักเพียงใด จึงบังอาจยกมาทำสงครามถึงเมืองอุไถซึ่งขึ้นแก่เมืองลำหยง เล่าปี่จึงว่าอ้วนสุดเป็นกบฏแข็งเมืองไว้ พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงใช้กูให้ยกกองทัพมาปราบปรามอ้วนสุดให้อ่อนน้อมต่อพระเจ้าเหี้ยนเต้ และตัวมิได้คำนับเราผู้ถือรับสั่ง แล้วซ้ำเจรจาหยาบช้าโทษตัวก็ถึงตาย

กิเหลงได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึงขับม้ารำง้าวเข้าไปจะรบด้วยเล่าปี่ กวนอูเห็นดังนั้นจึงขับม้ารำง้าวออกรบกับกิเหลงได้สามสิบเพลง มิได้แพ้ชนะกัน กิเหลงสิ้นกำลังจึงร้องว่ากับกวนอูว่า เราจะหยุดพักเสียก่อนแล้วจึงรบกันต่อไป กวนอูก็ชักม้ากลับเข้ามาหยุดพักอยู่ กิเหลงกลับเข้ามาถึงค่าย จึงให้ซุนเจ้งทหารรองออกไปรบ กวนอูเห็นก็ขับม้าออกไปแล้วร้องว่า ตัวมิได้สมควรที่จะรบกับเรา จงเร่งกลับไปบอกกิเหลงออกมารบกับเราจึงจะสมฝีมือกัน

ซุนเจ้งจึงตอบว่า ตัวนี้บังอาจว่าหยาบช้า แต่เช่นตัวเป็นทหาร

นี้ยังหามีผู้ใดลือชื่อไม่ เป็นไฉนจึงยกตัวว่าจะสู้กับนายกู กวนอูได้ยินจึงขับม้าเข้ารบด้วยซุนเจ้งได้เพลงหนึ่ง กวนอูก็เอาง้าวฟันถูกซุนเจ้งตกม้าตาย เล่าปี่คุมทหารเข้ารบหักเอาค่ายกิเหลงได้ กิเหลงพาทหารถอยไปตั้งอยู่ริมแม่น้ำเมืองชัวหยิน แล้วแต่งทหารยกมาปล้นค่ายเล่าปี่เป็นหลายครั้งก็มิได้ค่าย ทหารเล่าปี่ฆ่าฟันทหารกิเหลงล้มตายลงทุกครั้ง กิเหลงกับเล่าปี่ก็ตั้งรอคอยที่กันอยู่

ฝ่ายเตียวหุยซึ่งอยู่รักษาเมืองชีจิ๋ว จึงให้ตันเต๋งว่าราชการฝ่ายพลเรือน เตียวหุยนั้นว่าราชการข้างเหล่าทหาร ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเตียวหุยให้แต่งโต๊ะ แล้วเชิญขุนนางฝ่ายทหารพลเรือนทั้งปวงมาพร้อมกันเตียวหุยจึงว่า เมื่อเล่าปี่จะยกกองทัพไปนั้น ได้กำชับเราว่าอย่าให้เสพย์สุรานักวันนี้เราสบายใจจึงให้แต่งโต๊ะเชิญท่านทั้งปวงมากินโต๊ะ เสพย์สุราเล่นแต่วันเดียวนี้ให้สนุก สืบไปท่านทั้งปวงและเราอย่าได้กินเลยเป็นอันขาด จะตั้งหน้าว่าราชการรักษาเมืองไว้ให้เป็นปรกติกว่าเล่าปี่จะยกกลับมา แล้วเตียวหุยก็รินสุราคำนับให้ขุนนางทั้งปวงกิน

แต่จงบ้ามิได้รับจอกสุรา จึงว่าแก่เตียวหุยว่า ข้าพเจ้าได้สาบานไว้ต่อเทพยดาว่ามิได้กินเลย เตียวหุยจึงว่าตัวเป็นทหารเหตุใดจึงว่าไม่เสพย์สุรา เราจะให้กินสักจอกหนึ่ง ถ้ามิกินเราไม่ฟัง จงบ้าคิดกลัวเตียวหุยจึงคำนับรับจอกสุรามากินเข้าไป เตียวหุยจึงรินสุรากินเข้าไปประมาณยี่สิบจอกใหญ่ เตียวหุยเมาแล้วจึงรินสุราให้ขุนนางทั้งปวงกินอีก แต่จงบ้านั้นว่าข้าพเจ้ากินไม่ได้ เตียวหุยจึงหัวเราะแล้วว่า เมื่อกี้นี้ตัวว่ากินไม่ได้แล้วก็กินเข้าไปได้จอกหนึ่ง ครั้นให้กินอีกว่ากินไม่ได้ ก็เห็นว่าตัวแกล้งบิดพลิ้วลวงเรา ๆ ไม่ฟัง จะให้ตัวกินอีกจงได้ จงบ้าก็มิได้กิน เตียวหุย

โกรธจึงว่า ตัวเป็นผู้น้อยกว่าเราบังอาจขัดไม่เสพย์สุราด้วยเรานั้น ก็เห็นว่าตัวมิได้เกรงเรา แล้วก็สั่งให้คนใช้เอาตัวจงบ้าไปตีร้อยหนึ่ง

ตันเต๋งเห็นเตียวหุยจะทำวุ่นวาย จึงว่าเมื่อเล่าปี่จะยกกองทัพไปนั้นได้สั่งไว้แก่ท่านประการใดบ้าง เตียวหุยจึงตอบว่าเราได้แบ่งให้ท่านว่าราชการข้างพลเรือน ตัวเราบังคับบัญชาฝ่ายทหาร และจงบ้านี้เป็นทหาร ท่านอย่าได้มาล่วงว่าเลย ฝ่ายคนใช้จะคร่าเอาตัวจงบ้าไปตี จงบ้าจึงอ้อนวอนเตียวหุยว่า ข้าพเจ้าขอโทษเสียครั้งหนึ่งเถิด ถึงแม้ไม่เห็นแก่ข้าพเจ้าจงเห็นแก่หน้าบุตรเขยข้าพเจ้าบ้าง เตียวหุยจึงถามว่าผู้ใดเป็นบุตรเขยของตัว จงบ้าจึงบอกว่าลิโป้ เตียวหุยได้ยินดังนั้นก็ยิ่งโกรธ จึงว่าเราทำทั้งนี้หวังจะหยอกเล่น ตัวเอาชื่ออ้ายลิโป้มาข่มจะให้เราเกรง เราหาเกรงมันไม่ เราจะให้ตีในบัดนี้จริง ๆ ให้กระทบถึงอ้ายลิโป้ผู้เป็นบุตรเขย ซึ่งตัวนับถือว่าดี ก็สั่งให้คนใช้เร่งเอาตัวจงบ้าลงไปตีได้ประมาณห้าสิบที ขุนนางทั้งปวงก็ชวนกันเข้าขอ เตียวหุยก็ให้งดไว้ จงบ้าก็กลับมาบ้าน คิดแค้นเตียวหุยเป็นอันมาก จึงแต่งหนังสือให้คนใช้ถือไปให้ลิโป้ ณ เมืองเสียวพ่ายเป็นใจความว่า บัดนี้เล่าปี่ยกกองทัพไปตีเมืองลำหยง เตียวหุยเสพย์สุราเมาให้ตีเรา แล้วว่ากล่าวหยาบช้ากระทบมาถึงลิโป้ด้วย ขอให้คุมทหารยกมาตีเมืองชีจิ๋วในเวลากลางคืนวันนี้เห็นจะได้โดยง่าย ด้วยเตียวหุยกำลังเมาสุราอยู่

ลิโป้แจ้งในหนังสือจึงปรึกษากับตันก๋ง ๆ จึงว่าซึ่งเตียวหุยทำการว่ากล่าวทั้งนี้เห็นหยาบช้านัก อันท่านจะอยู่แต่เมืองเสียวพ่ายนี้เห็นไม่สมควรเป็นที่มั่น บัดนี้ได้ทีแล้วจำจะยกไปตีเอาเมืองชีจิ๋ว จะได้อยู่เป็นสุขจะได้คิดการใหญ่สืบไป ลิโป้เห็นชอบด้วย จึงสั่งตันก๋งกับโกซุ่นว่าเรา

จะยกรีบไปก่อน ท่านจงกะเกณฑ์ทหารให้สิ้นเชิงยกตามเราไป แล้วลิโป้ก็ใส่เกราะขึ้นม้าคุมทหารประมาณห้าร้อย ยกไปถึงเชิงกำแพงเมืองชีจิ๋ว เวลาประมาณสามยามเศษ แล้วร้องบอกแก่ทหารบนเชิงเทินว่าให้เร่งเปิดประตูออก เล่าปี่ให้เรามาแจ้งข้อราชการแก่เตียวหุย พอทหารจงป้ารักษาหน้าที่อยู่ ได้ยินลิโป้ร้องเข้ามาก็เอาเนื้อความไปบอกแก่จงป้า ๆ ก็รีบมาดูบนเชิงเทินเห็นลิโป้ก็ให้ทหารเปิดประตูเมืองออกรับ ลิโป้คุมทหารโห่ร้องเข้าไป

ฝ่ายทหารพรรคพวกเตียวหุยเห็นลิโป้คุมทหารเข้ามาได้ในเมืองก็ตกใจ จึงเข้าไปปลุกเตียวหุย ๆ ตื่นขึ้นยังเมาสุรามึนอยู่ ทหารทั้งปวงบอกว่า ลิโป้คุมทหารเข้ามาได้ในเมือง เตียวหุยตกใจจึงขึ้นม้าถือทวนออกมาถึงประตูบ้าน เห็นทหารลิโป้ล้อมอยู่จึงคิดว่า ตัวกูยังเมาสุรากำลังน้อยอยู่จะสู้กับลิโป้มิได้ จึงทิ้งครอบครัวเล่าปี่เสีย พาเอาทหารซึ่งสนิทนั้นขี่ม้าทั้งสิบแปดคนหนีออกจากประตูเมืองไป

ฝ่ายลิโป้ก็คิดว่าเตียวหุยมีฝีมือมิได้ไปติดตาม แต่จงป้านั้นคิดแค้นเตียวหุยอยู่เป็นอันมาก จึงคุมทหารประมาณร้อยหนึ่ง ตามเตียวหุยไป เตียวหุยเหลียวหลังมาเห็นจงป้า จึงชักม้ากลับมารบด้วยจงป้าได้สามเพลง จงป้านั้นกำลังน้อยก็ขับม้าหนี เตียวหุยขับม้าตามไปถึงริมแม่น้ำแห่งหนึ่ง จึงเอาทวนแทงถูกจงป้าตกม้าตาย

ฝ่ายทหารเตียวหุยซึ่งอยู่ในเมืองก็ลอบหนีออกมาได้บ้าง ครั้นเวลาเช้ามาพบเตียวหุย ๆ จึงพากันตามเล่าปี่ไป ณ เมืองลำหยง ฝ่ายลิโป้ครั้นได้เมืองชีจิ๋วจึงเกณฑ์ทหารร้อยหนึ่ง ไปอยู่รักษาครอบครัวเล่าปี่มิให้ผู้ใดทำอันตรายได้

ฝ่ายเตียวหุยครั้นมาถึงเมืองอุไถ จึงเล่าเนื้อความให้เล่าปี่แจ้งทุกประการ บรรดาทหารในกองทัพเล่าปี่รู้ดังนั้นก็ตกใจ ทุกข์ถึงครอบครัวของตัว เล่าปี่เห็นทหารทั้งปวงทุกข์ร้อนก็เอาน้ำใจว่า ธรรมดาเกิดมาเป็นชาติทหารแล้ว ถ้าจะเสียทีก็อย่าเป็นทุกข์ ถึงจะได้ทีก็อย่ายินดี

กวนอูจึงถามเตียวหุยว่า ตัวเจ้ามาครั้งนี้ได้ครอบครัวของพี่เรามาด้วยหรือ เตียวหุยจึงบอกว่าพี่สะใภ้เราทั้งสองนั้นยังตกอยู่ในเมืองชีจิ๋ว กวนอูได้ยินดังนั้นก็โกรธจึงกระทืบเท้าลงแล้วว่า เมื่อเล่าปี่จะยกมานั้นตัวรับจะอยู่รักษาเมือง ครั้นเล่าปี่มิให้อยู่ตัวก็สัญญาประการใดยังคิดได้หรือไม่ และเมื่อเสียเมืองชีจิ๋วแล้ว มิหนำซ้ำเสียทั้งครอบครัวของพี่เราฉะนี้ตัวจะคิดประการใด เตียวหุยได้ยินกวนอูว่าดังนั้นก็นิ่งไปมิได้ตอบคำ คิดอัปยศแก่ทหารทั้งปวง จึงชักเอากระบี่ออกจะเชือดคอตาย เล่าปี่เห็นก็ตกใจวิ่งเข้ากอดเอาเตียวหุยไว้ แล้วชิงเอากระบี่เสียจากมือ แล้วจึงว่าคำโบราณกล่าวไว้ว่า ธรรมดาภรรยาอุปมาเหมือนอย่างเสื้อผ้า ขาดและหายแล้วก็จะหาได้ พี่น้องเหมือนแขนซ้ายขวา ขาดแล้วยากที่จะต่อได้ แล้วเราก็ได้สาบานไว้ต่อกันว่า ถ้าจะตายก็จะตายด้วยกัน ซึ่งเสียเมืองชีจิ๋วและภรรยาเราไปทั้งนี้ เป็นแต่การภายนอก จะฆ่าตัวเสียนั้นใช่ของทั้งนี้จะคืนมาก็หามิได้ ถ้าเรายังมีชีวิตอยู่ก็จะได้คิดอ่านทำการสืบไป จะมาตายเสียเปล่า ๆ ไม่ควรเลย แล้วเล่าปี่ก็ร้องไห้ กวนอูเตียวหุยเห็นเล่าปี่ร้องไห้ก็ร้องไห้ด้วย

ฝ่ายอ้วนสุดรู้ว่าลิโป้ได้เมืองชีจิ๋วแล้ว จึงให้ทหารถือหนังสือรีบไปถึงลิโป้ว่า ให้ลิโป้ช่วยรบเล่าปี่ให้แตกจงได้ เราจะให้ม้าห้าร้อยข้าวห้าหมื่นถัง ทองเงินหมื่นตำลึง แพรพันพับ ลิโป้แจ้งในหนังสือดัง

นั้นก็ดีใจ จึงให้โกซุ่นคุมทหารห้าหมื่นยกไปตีกระหนาบหลังเล่าปี่ ๆ จึงปรึกษากวนอูเตียวหุยว่า เรากำลังน้อยเห็นจะสู้เขามิได้ เวลากลางคืนฝนตกหนัก เล่าปี่ กวนอู เตียวหุย ก็ยกทหารออกจากค่ายจะไปเมืองกองเหลง

ฝ่ายโกซุ่นมาถึงรู้ว่าเล่าปี่ยกหนีไปแล้ว จึงไปหากิเหลง ณ ค่าย โกซุ่นจึงว่าแก่กิเหลงว่า บัดนี้เล่าปี่ก็หนีไปแล้ว ของซึ่งนายท่านจะให้แก่นายเรานั้นเป็นประการใด กิเหลงจึงตอบว่า เนื้อความทั้งนี้เรายังมิได้แจ้ง เรากลับไปเมืองแล้วจะถามอ้วนสุดดูก่อน แล้วกิเหลงก็ยกกลับไปบอกแก่อ้วนสุด โกซุ่นก็กลับไปเมืองชีจิ๋วบอกแก่ลิโป้ว่า เล่าปี่นั้นยกหนีไปแล้ว ข้าพเจ้าพบกิเหลงได้ว่าด้วยสิ่งของ กิเหลงว่าจะบอกอ้วนสุดผู้นายก่อน

ลิโป้ได้ยินดังนั้นก็คิดสงสัย พอมีหนังสืออ้วนสุดมาถึงลิโป้ว่าท่านให้โกซุ่นยกไปก็จริงแต่มิได้รบพุ่ง แล้วก็ยังมิได้ตัวเล่าปี่ ถ้าได้ตัวเล่าปี่เมื่อใดเราจะให้สิ่งของตามสัญญา ลิโป้เห็นหนังสือนั้นก็โกรธ จึงว่าอ้วนสุดเจรจาหาความจริงไม่ แล้วปรึกษากับทหารทั้งปวงว่า เราจะยกไปรบอ้วนสุด

ตันกึ๋งจึงว่าบัดนี้อ้วนสุดมาตั้งอยู่เมืองฉิวฉุนเป็นที่สำคัญ ทหารมีฝีมือก็มาก ข้าวปลาอาหารก็บริบูรณ์ ซึ่งท่านจะยกไปบัดนี้เห็นจะเสียทีแก่อ้วนสุด ขอให้ท่านคิดอ่านเกลี้ยกล่อมเอาเล่าปี่มาไว้เมืองเสียวพ่ายก่อน เมื่อเราจะยกไปนั้นจะได้อาศัยเล่าปี่ กวนอู เตียวหุย เป็นกำลังเห็นการจะสำเร็จโดยสะดวก ลิโป้เห็นชอบด้วย จึงให้ทหารถือหนังสือไปเชิญเล่าปี่

ฝ่ายเล่าปี่ยกหนีไปถึงเมืองกองเหลง พออ้วนสุดยกมาตีเมืองกองเหลงแตก เล่าปี่หนีออกจากเมืองมาพบทหารลิโป้ เล่าปี่เห็นหนังสือจึงปรึกษากับกวนอูว่า ลิโป้ให้หนังสือมาหาเราไปเจ้าจะเห็นประการใด กวนอูจึงว่าลิโป้เป็นคนพูดเพราะ แต่เจรจาหาสัจมิได้ ซึ่งท่านจะคบสืบไปนั้นเห็นไม่ควร เล่าปี่จึงว่าบัดนี้ลิโป้ให้มาหาเราโดยดีจำเราจะไปจึงจะควร

ฝ่ายลิโป้ให้ทหารถือหนังสือไปแล้วกลัวเล่าปี่จะไม่มา จึงให้คุมเอาตัวนางกำฮูหยินกับนางบีฮูหยินซึ่งเป็นภรรยาเล่าปี่นั้นตามไปให้ จะให้เล่าปี่สิ้นสงสัย พอเล่าปี่ยกมาพบกันกลางทาง เล่าปี่เห็นภรรยาก็ดีใจจึงถามว่าลิโป้ได้เมืองแล้วพิทักษ์รักษาเจ้าทั้งสองประการใดบ้าง นางกำฮูหยิน นางบีฮูหยินบอกว่า ลิโป้ให้ทหารพิทักษ์รักษามิให้ผู้ใดเข้าออกแปลกปลอมได้ แล้วจัดแจงหญิงให้ใช้สอยส่งข้าวปลาอาหารอยู่มิได้ขาด เล่าปี่ว่าแก่กวนอูเตียวหุยว่า ข้าได้ว่าแต่เดิมที่ว่า อันลิโป้นั้นมีกตัญญูต่อเราอยู่ เห็นจะไม่ทำร้ายแก่ครอบครัวเรา จำเราจะเข้าไปหาลิโป้จึงจะควร กวนอูเห็นชอบด้วย แต่เตียวหุยมีพยาบาทอยู่ไม่ขอเห็นหน้าลิโป้ จึงว่าพี่ทั้งสองจะไปก็ตามเถิด แต่ตัวข้านี้จะพาพี่สะใภ้ไปอยู่เมืองเสียวพ่ายก่อน แล้วเตียวหุยก็ลาเล่าปี่ไป เล่าปี่กวนอูจึงพากันไปหาลิโป้

ลิโป้จึงว่าแก่เล่าปี่ว่า เราทำการทั้งนี้ใช่เราจะเห็นแก่สมบัติของท่านนั้นหามิได้ เพราะเตียวหุยน้องท่านเสพย์สุราเมา เรากลัวจะทำการหยาบช้า จะเกิดวุ่นวายกันขึ้น เราจึงมาทำการทั้งนี้หวังจะรักษาเมืองไว้

ให้ท่าน เล่าปี่จึงว่าเมืองอันนี้แต่แรกเราก็ได้ว่าจะให้ท่านอยู่อีกท่านมิยอม บัดนี้ท่านมาตีได้เป็นเมืองของท่านก็ดีแล้ว เชิญท่านอยู่ให้เป็นสุขเถิด ตัวเรากับสมัครพรรคพวกจะขอไปอยู่เมืองเสียวพ่าย ลิโป้ก็ว่ากล่าวให้เล่าปี่อยู่รักษาเมืองดังเก่า เล่าปี่มิยอมอยู่ก็ลาลิโป้ไปเมืองเสียวพ่าย แต่กวนอูเตียวหุยนั้นคิดพยาบาทลิโป้อยู่มิได้ขาด เล่าปี่แจ้งในกิริยากวนอูเตียวหุยจึงว่าเจ้าอย่าเพ่อคิดอ่านวุ่นวายก่อน จงค่อยทรมานไปจนกว่าจะได้ทีของเรา จึงจะได้คิดการต่อไป ฝ่ายลิโป้ก็ส่งข้าวของไปให้เล่าปี่เนือง ๆ เล่าปี่กับลิโป้นั้นก็ปรกติกันอยู่ มิได้กินแหนงกัน

ตอนที่ ๑๓

ฝ่ายอ้วนสุดซึ่งอยู่ ณ เมืองลำหยงนั้น ให้แต่งโต๊ะเลี้ยงขุนนางอ้วนสุดก็กินด้วย ฝ่ายซุนเซ็กซึ่งไปตีเมืองโลกั๋ง ครั้นได้เมืองแล้วจึงกลับเมืองลำหยง เข้าไปหาอ้วนสุด ๆ เห็นก็ดีใจจึงจูงมือขึ้นไปให้กินโต๊ะด้วย และซุนเซ็กคนนี้จะได้เป็นบ่าวของอ้วนสุดแต่เดิมมานั้นหามิได้ เป็นแต่บุตรซุนเกี๋ยน ครั้นบิดาตายจึงยกมาอยู่เมืองกังหนำ เมื่อโตเกี๋ยมเจ้าเมืองชีจิ๋วยังไม่ตายนั้นผิดกันกับงอเก๋งเจ้าเมืองตันเอี๋ยงซึ่งเป็นน้าซุนเซ็กๆ จะอยู่ในเมืองกังหนำนั้นเห็นจะไม่เป็นสุข ด้วยเมืองกังหนำขึ้นแก่เมืองชีจิ๋ว ซุนเซ็กจึงพามารดากับครอบครัวไปไว้ตำบลขยกโอ๋ใกล้เมืองตันเอี๋ยง แต่ตัวซุนเซ็กนั้นไปทำการอยู่กับอ้วนสุด ๆ ก็รักใคร่ ตั้งให้เป็นเก้าอุ้ยนายทหาร ได้ใช้ให้ไปตีเมืองเก๋งกวนได้เมืองครั้งหนึ่ง แล้วซ้ำไปตีเมืองโลกั๋งได้อีกเมืองหนึ่งมีความชอบ อ้วนสุดมิได้ให้บำเหน็จ แต่เรียกให้กินโต๊ะ ครั้นกินสำเร็จแล้ว ขุนนางทั้งปวงก็ชวนกันไปที่อยู่ ซุนเซ็กก็ลาอ้วนสุดมาบ้าน ซุนเซ็กก็ออกไปเที่ยวอยู่ในสวนดอกไม้ที่หลังตึก คิดน้อยใจอ้วนสุดว่ามิได้นับถือ ซุนเซ็กก็ร้องไห้

พอจูตีซึ่งเป็นทหารของบิดาซุนเซ็กนั้นเดินเข้ามา เห็นซุนเซ็กยืนร้องไห้อยู่ จูตีก็หัวเราะแล้วว่า บิดาของท่านยังมีชีวิตอยู่จะทำการสิ่งใดก็ปรึกษาเราทุกครั้ง บัดนี้ท่านขัดเคืองสิ่งใดจึงมิได้ถามเรามาร้องไห้อยู่ฉะนี้ ซุนเซ็กเหลียวไปเห็นจูตีก็ค่อยคลายใจ เชิญให้จูตีนั่งแล้วว่า เราก็ทำความชอบต่ออ้วนสุด ๆ มิได้นับถือ เราจึงน้อยใจ ครั้นจะคิดการสืบไปให้เหมือนบิดา กำลังก็น้อยเห็นจะไม่ตลอด จูตีจึงว่าท่านก็มีตระกูลและจะมาร้องไห้อยู่ฉะนี้เหมือนมิใช่ชาติทหาร ให้ท่านคิดอ่านเข้าไปหาอ้วนสุด ขอทหารยกไปช่วยงอเก๋งผู้เป็นน้าชาย ซึ่งอยู่เมืองตันเอี๋ยงก็จะมีกำลังมากขึ้น

พอลิห้อมที่ปรึกษาของอ้วนสุดจะมาหาซุนเซ็ก ลิห้อมแอบฟังอยู่ได้ยินเนื้อความดังนั้น ลิห้อมจึงเดินเข้าไปแล้วว่าแก่ซุนเซ็กว่า ซึ่งท่านคิดกันนี้ดีนัก ทหารของข้าพเจ้าที่มีฝีมืออยู่สักร้อยหนึ่ง จะขอทำการด้วยท่าน ข้าพเจ้าเกรงแต่อ้วนสุดจะมิให้ทหาร ซุนเซ็กจึงว่าท่านอย่าวิตกเลย ตราหยกสำหรับกษัตริย์ของบิดาเรามีอยู่ เราจะเอาตรานั้นไปให้แก่อ้วนสุด ๆ ก็จะสิ้นสงสัยจะให้ทหารแก่เราโดยง่าย ซุนเซ็กจึงไปหาอ้วนสุดแล้วบอกว่า บิดาข้าพเจ้าตายก็ยังมิได้แก้แค้นเล่าอิ๋ว บัดนี้ข้าพเจ้าพามารดากับภรรยาไปฝากไว้กับงอเก๋งผู้น้า ณ เมืองตันเอี๋ยง เล่าอิ๋วซึ่งเป็นเชื้อพระเจ้าเหี้ยนเต้กระทำการเบียดเบียนต่างๆ ข้าพเจ้าจะเอาตราหยกนี้ให้ไว้เป็นจำนำ ข้าพเจ้าจะขอเอาทหารของท่านไปช่วยงอเก๋งผู้น้าแก้แค้นเล่าอิ๋ว

อ้วนสุดเห็นตราหยกดังนั้นก็ยินดี จึงรับเอาตรานั้นมาดูแล้วทำเป็นว่า เราจะปรารถนาอันใดกับตราหยก แต่ท่านได้เอามาแล้วเราจะ

ช่วยรักษาไว้ อันตัวท่านมาอยู่กับเรามีธุระสิ่งใดเราจะช่วย อ้วนสุดจึงจัดทหารสามพันกับม้าห้าร้อยให้แก่ซุนเซ็ก แล้วจึงสั่งว่าท่านไปทำการสำเร็จแล้วเร่งกลับมา อย่าเพ่อทำการสิ่งใดต่อไป ด้วยตัวท่านยังอ่อนความคิดอยู่ แล้วก็เป็นขุนนางผู้น้อย ให้ท่านกลับมาหาเราจะตั้งเป็นขุนนางผู้ใหญ่

ซุนเซ็กจึงขอจูตี้ ลิห้อม ที่ปรึกษา เทียเภา ฮันต๋ง อุยกายนายทหารซึ่งเคยทำการกับบิดานั้น อ้วนสุดก็ให้ ซุนเซ็กยกทหารออกจากเมืองลำหยง ไปถึงเมืองตันเอี๋ยง พอพบจิวยี่คุมพวกมา จะไปเยือนมารดา ณ เมืองซีเส่ง ซุนเซ็กก็หยุดอยู่ จิวยี่แลเห็นซุนเซ็กจึงลงจากม้าเข้ามาคำนับซุนเซ็กก็รับคำนับ

และจิวยี่คนนี้ เมื่อบิดาซุนเซ็กรบกับตั๋งโต๊ะนั้น บิดาซุนเซ็กพาเอาครอบครัวไปไว้ ณ เมืองซีเส่ง ใกล้บ้านจิวยี่ ๆ กับซุนเซ็กจึงชอบกันมาแต่ซุนเซ็กนั้นแก่กว่าจิวยี่สองเดือน จิวยี่จึงเรียกว่าพี่ ซุนเซ็กจึงเล่าเนื้อความทั้งปวงให้จิวยี่ฟัง จิวยี่จึงว่าข้าพเจ้าจะขออาสาทำการด้วยท่านจะได้ช่วยกันคิดการใหญ่สืบไป ซุนเซ็กจึงว่าแม้ท่านสมัครด้วยเราดังนั้นการซึ่งเราคิดไว้นั้นก็จะสำเร็จโดยง่าย แล้วซุนเซ็กจึงพาจิวยี่ไปพูดกันกับจูตี้ ลิห้อม จิวยี่จึงว่า ในเมืองกังตั๋งนั้นมีคนดีอยู่สองคนท่านรู้จักหรือไม่ ซุนเซ็กจึงถามว่าสองคนนั้นชื่อไร จิวยี่บอกว่าคนหนึ่งชื่อเตียวเจียวชาวเมืองเพ้งเสียคนหนึ่งชื่อเตียวเหียนชาวเมืองกองเหลง สองคนนี้มีปัญญาเป็นอันมาก บัดนี้หนีโจรมาอยู่เมืองกังตั๋ง ท่านจงคิดอ่านให้ไปเชิญมา จะได้ช่วยกันคิดการสืบไป ซุนเซ็กยินดีนักจึงแต่งให้ทหารคุมเอาสิ่งของเป็นอันมากให้เชิญตัวเตียวเจียว เตียวเหียนมา ซุนเซ็กจึงเล่าเนื้อความทั้งปวงให้ฟัง

เตียวเจียว เตียวเหยียนก็ยอมจะทำการด้วย ซุนเซ็กจึงตั้งเตียวเจียวให้เป็นใหญ่กว่านายทหารซ้ายขวา ตั้งเตียวเหยียนให้เป็นที่ปรึกษา แล้วคิดอ่านจะยกไปรบเล่าอิ๋วตั้งอยู่ขยกโอ๋

เล่าอิ๋วคนนี้เดิมอยู่เมืองเอียงจิ๋ว แล้วมาอยู่เมืองฉิวฉุน ครั้นอ้วนสุดยกมารบ จึงหนีมาตั้งอยู่ตำบลขยกโอ๋ ครั้นรู้ว่าซุนเซ็กยกทัพมาจึงหาที่ปรึกษามาคิดอ่านว่า บัดนี้ซุนเซ็กยกมาเราจะคิดอ่านประการใด เตียวเอ๋งนายทหารจึงรับอาสาว่า ข้าพเจ้าจะขอกองทัพไปตั้งอยู่ตำบลงิวจู๋ ที่นั้นชอบกลเป็นที่ลุ่ม ถึงซุนเซ็กจะยกทหารมาสักร้อยหมื่นก็พอจะสู้ได้

ไทสูจู้ได้ยินเตียวเอ๋งว่าเห็นชอบด้วย ออกรับอาสาขอทหารจะยกเป็นกองหน้า เล่าอิ๋วไม่ยอม ว่าตัวเป็นเด็กยังอ่อนความคิดอยู่ จะตั้งเป็นนายทัพนั้นยังมิไว้ใจ ไทสูจู้โกรธก็นิ่งอยู่ เล่าอิ๋วจึงจัดทหารให้เตียวเอ๋งไปตั้งอยู่ ณ ตำบลงิวจู๋ เตียวเอ๋งก็ไปตั้งซ่องสุมรี้พลกวาดข้าวขึ้นใส่ฉางไว้ตำบลเตโกะประมาณสิบหมื่นถัง

ฝ่ายซุนเซ็กยกมาถึงตำบลงิวจู๋พบทัพเตียวเอ๋ง ๆ ก็ร้องด่าหยาบช้า ซุนเซ็กโกรธจึงให้อุยกายออกไปรบกับเตียวเอ๋งได้ห้าเพลง

ครั้งนั้นจิวขิมชาวเมืองฉิวฉุน กับจิวท่ายชาวเมืองแฮฌ้อ ซึ่งเป็นโจรป่าอยู่นั้น รู้ข่าวว่าซุนเซ็กเป็นคนมีน้ำใจโอบอ้อมต่อราษฎร จึงคุมพรรคพวกสามร้อยจะมาเข้าด้วยซุนเซ็ก พอมาถึงตำบลงิวจู๋เห็นซุนเซ็กกับเตียวเอ๋งรบติดพันกันอยู่ จิวขิมจิวท่ายจึงลอบเข้าจุดเพลิงในค่ายเตียวเอ๋ง ทหารในค่ายเห็นเพลิงลุกขึ้นวิ่งไปบอกเตียวเอ๋ง ๆ ตกใจละอุยกายเสีย ควบม้าจะกลับเข้าค่าย ซุนเซ็กเห็นได้ทีก็ขับทหารไล่รบเตียวเอ๋งไป เตียวเอ๋งไม่ทันจะเข้าค่ายได้ ทิ้งทหารเสียหนีกลับเข้าเมือง ซุนเซ็กก็ได้เครื่อง

ศัสตราวุธกับสิ่งของเป็นอันมาก แล้วก็ตั้งเกลี้ยกล่อมได้ทหารประมาณสี่พันเศษ จะยกไปตั้งตำบลเขาสินเต๋งใกล้กันกับขยกโอ๋

ฝ่ายเล่าอิ๋วเห็นเตียวเอ๋งแตกมาก็โกรธ ว่าตัวรับอาสาไปจะสู้กับซุนเซ๊ก แล้วเหตุไฉนแตกมา เล่าอิ๋วก็สั่งให้เอาตัวเตียวเอ๋งไปฆ่าเสีย ฉกหยงซีเหลที่ปรึกษาจึงว่า เตียวเอ๋งเป็นคนมีฝีมืออยู่ ท่านจะฆ่าเสียบัดนี้ รู้ไปถึงซุนเซ๊กก็จะได้ใจ ข้าพเจ้าจะขอให้เตียวเอ๋งคุมทหารไปตั้งอยู่เมืองเลงเหลง คอยรับซุนเซ๊กอีกครั้งหนึ่งก่อน เล่าอิ๋วเห็นชอบด้วยก็แต่งให้เตียวเอ๋งยกไปตั้งอยู่ตามคำฉกหยงซีเหลว่า ฝ่ายเล่าอิ๋วนั้นไม่ไว้ใจ กลัวซุนเซ๊กจะยกตามมาฝ่ายเหนือ จึงยกทหารไปตั้งอยู่เชิงเขาสินเต๋งฝ่ายทิศเหนือ

ซุนเซ๊กยกมาถึงเขาสินเต๋งก็ตั้งอยู่เชิงเขาข้างทิศใต้ แล้วจึงให้หาชาวบ้านมาถามว่า ที่เขาสินเต๋งนี้มีศาลเจ้าฮั่นกองบู๊หรือไม่ ชาวบ้านบอกว่ามีอยู่บนเนินเขา ซุนเซ๊กจึงว่าเวลาคืนนี้เราฝันเห็นว่า ฮั่นกองบู๊ให้มาหาเราขึ้นไป บัดนี้จำเราจะขึ้นไปไหว้ฮั่นกองบู๊จึงจะควร เตียวเจียวจึงห้ามว่า ซึ่งท่านจะไปนั้นเห็นไม่ชอบ เกลือกว่าเล่าอิ๋วรู้จะยกทหารขึ้นไปทำอันตรายท่าน ข้าพเจ้าเห็นจะเสียทีแก่เล่าอิ๋ว

ซุนเซ๊กไม่ฟังก็จับทวนขึ้นม้ากับทหารสิบสองคน พากันไปถึงศาลเจ้าฮั่นกองบู๊คำนับบวงสรวง แล้วจึงว่า แม้ข้าพเจ้าได้เมืองกังตั๋งสำเร็จความคิดแล้วเมื่อใด ข้าพเจ้าจึงจะมาทำพลีกรรม แล้วซุนเซ๊กก็ออกจากศาล จึงปรึกษากับทหารทั้งปวงว่า เราจะไปดูกองทัพเล่าอิ๋วจะตั้งขบวนศึกประการใด ทหารทั้งปวงห้าม ซุนเซ๊กก็ไม่ฟังขึ้นม้าพาทหารสิบสองคนนั้นเลยออกไปตามเนินเขา

ฝ่ายทหารเล่าอ้วนเห็นดังนั้นก็เอาเนื้อความไปบอกเล่าอ้วนว่า ซุนเซ็กกับทหารประมาณสิบเอ็ดสิบสองคนล่วงขึ้นมาถึงเนินเขา เล่าอ้วนรู้เนื้อความดังนั้นก็คิดสงสัย จึงว่าซุนเซ็กขึ้นไปนั้นเห็นจะลวงเรา เป็นกลศึกอย่าตามไปเลย ไทสูจู้จึงว่าครั้งนี้ได้ทีแล้ว จะมิคิดอ่านจับตัวซุนเซ็กท่านจะไว้ทำการเมื่อไรเล่า แล้วไทสูจู้ก็ถือทวนขึ้นม้าออกมานอกค่าย จึงร้องประกาศแก่ทหารทั้งปวงว่า บัดนี้เราจะออกไปจับตัวซุนเซ็ก ผู้ใดที่มีฝีมือจะสมัครทำการด้วยเราก็ให้เร่งออกมา ทหารทั้งปวงก็นิ่งอยู่ แต่ทหารเลวคนหนึ่งสรรเสริญว่า ไทสูจู้คนนี้มีฝีมือกล้าหาญ เราจะไปทำการด้วย แล้วก็ขึ้ม้าตามไทสูจู้ไป ไทสูจู้มิได้อยู่ท่าผู้ใด สองคนกับทหารนั้นรีบขึ้นไปบนเนินเขา ทหารทั้งปวงซึ่งอยู่ในค่ายนั้นชวนกันแลดูไทสูจู้แล้วก็หัวเราะ

ฝ่ายซุนเซ็กครั้นแลดูขบวนทัพเล่าอ้วนเสร็จแล้ว ก็ชักม้าลงมาจากเนินเขา พอได้ยินไทสูจู้ร้องว่าซุนเซ็กมึงจะหนีไปไหน ซุนเซ็กเหลียวหลังมา เห็นทหารสองคนขึ้นม้าควบตามมา ซุนเซ็กจึงให้ทหารรออยู่ริมเชิงเขา แต่ตัวนั้นยืนม้าอยู่หน้าทหาร ไทสูจู้ตามมาทันจึงร้องถามว่าผู้ใดชื่อว่าซุนเซ็ก ๆ จึงตอบว่าเราชื่อซุนเซ็ก ตัวนั้นชื่อไรเล่า ไทสูจู้จึงว่าเราชื่อไทสูจู้ จะมาจับตัวซุนเซ็ก ๆ หัวเราะแล้วจึงว่า ตัวจะมาจับเราแต่สองคนนี้เรามิได้กลัว แม้เรากลัวเราก็มิใช่ชาติทหาร ไทสูจู้จึงตอบว่า เราผู้เดียวให้ตัวออกมาทั้งสิบสองคนนั้นเราไม่กลัว ซุนเซ็กโกรธจึงขับม้าเข้ารบกับไทสูจู้ได้ห้าเพลง ไทสูจู้เห็นฝีมือซุนเซ็กนั้นเข้มแข็ง แล้วก็อยู่ในพวกทหารก็ชักม้าหนี

ซุนเซ็กจึงร้องว่า รบกันยังมิทันแพ้ชนะและท่านมาหนีเราดังนี้ เหมือนหนึ่งมิใช่ชาติทหาร ไทสูจู้ทำเป็นไม่ได้ยินก็ชักม้าหนีล่อให้ซุนเซ็กไล่ ซุนเซ็กก็ขับม้าไล่ไทสูจู้ไป พอทันเข้าที่ตำบลเพ้งฉวน ไทสูจู้เห็นซุนเซ็กตามมาทันเข้า ก็กลับหน้ามารบกับซุนเซ็กได้ห้าสิบเพลง ซุนเซ็กเอาทวนแทงไทสูจู้ ๆ เอามือรับจับทวนไว้ได้ ไทสูจู้เอาทวนแทงซุนเซ็ก ๆ ก็จับทวนไว้ได้ ต่างคนต่างชิงทวนกันจนพลัดตกม้าทั้งสองข้าง ทวนนั้นหลุดมือมิทันจะหยิบได้ ก็ลุกขึ้นปล้ำกันจนเกราะและเสื้อนั้นขาด ซุนเซ็กจึงชักเอาทวนสั้นที่เหน็บหลังไทสูจู้อยู่นั้นได้ ไทสูจู้ก็ชิงได้หมวกของซุนเซ็กๆ เอาทวนแทงไทสูจู้ ๆ เอาหมวกรับไว้ พอทหารทั้งสองฝ่ายตามมาทันทหารข้างไทสูจู้มากประมาณพันเศษ ทหารซุนเซ็กนั้นสิบสองคนโห่ร้องมา ซุนเซ็กกับไทสูจู้เห็นทหารมา ก็ผละกันออกทั้งสองข้าง ไทสูจู้จึงวิ่งเข้าหาพวกฉวยได้ทวนเล่มหนึ่ง ขึ้นขี่ม้ากลับออกมาจะสู้กับซุนเซ็ก ๆ ก็ขี่ม้าถือทวน แต่ทหารนั้นน้อย ซุนเซ็กก็รบพลางหนีพลาง ไทสูจู้ไล่รบตามมาจนถึงที่ตั้งค่าย พอจิวยี่เห็นก็ให้ทหารออกช่วย ซุนเซ็กรบกันอยู่จนพลบค่ำ เกิดพายุฝนตกหนักก็เลิกทัพเข้าค่ายทั้งสองข้าง

ฝ่ายซุนเซ็กคิดแค้นนอนมิหลับ ครั้นเวลาเช้าซุนเซ็กยกทหารมาถึงหน้าค่ายเล่าอิว ๆ จึงยกออกจากค่ายจะรบกับซุนเซ็ก ๆ จึงขับม้าออกยืนอยู่หน้าทหาร แล้วเอาทวนของไทสูจู้ซึ่งชิงได้วันนั้นชูขึ้นแล้วร้องว่า เวลาวานนี้เหตุว่าไทสูจู้หนีทัน หาไม่ก็จะตายเพราะทวนเล่มนี้ ไทสูจู้ได้ยินดังนั้นจึงชูหมวกของซุนเซ็กขึ้น แล้วร้องว่านี่ศีรษะของใครเราได้ไว้ ต่างคนต่างเยาะเย้ยกันไปมา เล่าอิวจึงขับไทสูจู้ให้ออกรบกับซุนเซ็ก เทียเภาเห็นไทสูจู้ขี่ม้าออกมา ก็ออกไปจะรบกับไทสูจู้ ๆ เห็นเทียเภาจึงร้องว่า มึง

เป็นคนต่ำไม่ควรจะสู้กับกู มึงจะตายเสียเปล่า ให้ซุนเซ็กนายมึงออกมาจึงจะควรกับฝีมือกู เทียเภาโกรธก็ขับม้าเข้ารบกับไทสูจู้ได้สามสิบเพลง

ฝ่ายจิวยี่เมื่อซุนเซ็กยกไปรบเล่าอิ๋ว จิวยี่ก็คุมทหารวกหลังยกลงไปขยกโอ๋ ครั้งนั้นตันบูชาวเมืองโลกั๋ง พาเอาพรรคพวกจะมาหาซุนเซ็กเข้าอาศัยอยู่ในเมืองขยกโอ๋ ตันบูคนนี้มีกำลังมากรูปใหญ่สูงห้าศอกเศษหน้าเหลืองวงตาแดง ครั้นรู้ว่าจิวยี่ยกมาถึงขยกโอ๋ ตันบูจึงเปิดประตูรับจิวยี่ ๆ ก็เข้าอยู่ในค่ายขยกโอ๋ ทหารเล่าอิ๋วซึ่งอยู่รักษานั้นก็หนีมาหาเล่าอิ๋ว ๆ รู้ดังนั้นตกใจจึงให้ตีม้าฬ่อเรียกไทสูจู้ ๆ ก็ขับม้ากลับมาหาเล่าอิ๋ว ไทสูจู้จึงว่าแก่เล่าอิ๋วว่า ข้าพเจ้ารบกับเทียเภาจะมีชัยอยู่แล้ว เหตุไฉนท่านจึงตีม้าฬ่อเรียกข้าพเจ้า เล่าอิ๋วจึงเล่าเนื้อความให้ไทสูจู้ฟัง แล้วก็ยกทหารจะไปหาซีเหลฉกหยงตำบลอวัเหลง

ฝ่ายตันบูก็มาหาซุนเซ็ก บอกเนื้อความซึ่งได้ทำการนั้นให้ฟัง เตียวเจียวที่ปรึกษาจึงว่ากับซุนเซ็กว่า บัดนี้ตำบลขยกโอ๋ก็เป็นของเราเล่าอิ๋วก็ยกหนีไปแล้ว สงครามเราได้ทีจำจะยกตามไปจึงจะควร ซุนเซ็กเห็นชอบด้วย ก็พาตัวตันบูยกทหารตามไปในเวลากลางคืน พอทันเล่าอิ๋วกลางทาง เล่าอิ๋วก็ให้ไทสูจู้ออกรบ ไทสูจู้ทานฝีมือซุนเซ็กมิได้ ไทสูจู้กับทหารสิบห้าคน ก็พากันหนีไปเมืองเก๋งก๋วน ทัพเล่าอิ๋วก็แตกไปตั้งอยู่ตำบลงิวจู๋

ฝ่ายฉกหยงซีเหลยกออกจากค่ายจะมารับเล่าอิ๋วไม่ทันที พอพบซุนเซ็กเข้า ซุนเซ็กก็ให้ตันบูออกตีทัพฉกหยงซีเหลก็แตกกระจายกันออกฉกหยงหนีไปตำบลงิวจู๋พบกันกับเล่าอิ๋ว แต่ซีเหลเข้าค่ายได้ก็ปิดประตูค่ายไม่ต่อสู้ ตันบูเข้าแหกค่ายฆ่าทหารซีเหลตายประมาณหกสิบคน

ซุนเซ็กก็ให้เลิกทัพยกไปตามเล่าอิ้ว ๆ ก็ยกทหารออกจากค่าย ซุนเซ็กเห็นเล่าอิ้วจึงร้องว่า มึงแตกหนีกูมา กูก็ตามมาทันแล้ว เหตุไฉนมึงจึงมิยอมแพ้

อิปี๋ได้ยินซุนเซ็กว่า ก็ควบม้าออกรบกับซุนเซ็กสู้กันได้สามเพลง ซุนเซ็กจับตัวอิปี๋ได้หนีบรักแร้ไว้ แล้วขับม้าจะมาค่าย

ฝ่ายวั่วเหลงเห็นก็ควบม้าถือทวนตามมาจะชิงเอาตัวอิปี๋ ทหารซุนเซ็กเห็นวั่วเหลงใกล้ซุนเซ็กเข้ามาจึงร้องบอกซุนเซ็ก ๆ เหลียวมาร้องตวาดเสียงดังฟ้าผ่า วั่วเหลงพลัดตกจากม้าศีรษะแตกตาย ซุนเซ็กก็ควบม้ามาถึงหน้าค่าย จึงคลายรักแร้ออกทิ้งอิปี๋ลง อิปี๋นั้นตายทหารทั้งปวงก็สรรเสริญว่า ซุนเซ็กมีกำลังมากหาผู้ใดเสมอมิได้ จึงเรียกชื่อว่าเสียวปออ๋อง ภาษาไทยว่ามหาอุปราช

ฝ่ายเล่าอิ้วเสียทหารและรี้พลเป็นอันมาก ก็พาฉกหยงหนีไปอยู่เมืองอิเจี๋ยง ซุนเซ็กก็ยกกลับมาล้อมค่ายซิเหลไว้ แล้วร้องเรียกซิเหลว่าให้ยกมาหาเรา ซิเหลจึงขึ้นไปยืนบนสนามเพลาะ เอาเกาทัณฑ์ยิงถูกเข่าซ้ายซุนเซ็กๆ พลัดตกม้า ทหารวิ่งเข้ารับพาเอาไปค่าย ก็ชวนกันรักษาซุนเซ็กอยู่หลายวันจึงหาย ซุนเซ็กจึงคิดอุบายให้ทหารถอนค่ายเสีย แล้วให้ทำเป็นร้องไห้ว่าซุนเซ็กถูกเกาทัณฑ์ตาย ครั้นเวลาค่ำซุนเซ็กจึงแยกทหารออกซุ่มไว้เป็นสี่กอง ซิเหลมิได้รู้กลสำคัญว่าจริง เวลาดึกก็พาเตียวเอ๋งต้นเหงกับทหารทั้งปวงยกออกมาจะจับทหารซุนเซ็ก

ฝ่ายทหารซึ่งซุ่มอยู่นั้นเห็นซิเหลออกจากค่าย ก็ชวนกันโห่ล้อมพวกซิเหลไว้ ซุนเซ็กก็ขี่ม้าถือทวนมายืนอยู่ตรงหน้าซิเหล แล้วร้องว่ากูชื่อซุนเซ็ก ทหารพวกซิเหลเห็นซุนเซ็กก็ตกใจ ชวนกันทิ้งอาวุธเสีย

สิ้นมิได้ต่อสู้ ยังแต่ซีเหลกับเตียวเอ๋งต้นเหงยืนถือทวนอยู่ ทหารทั้งปวงก็รุมกันเข้าฆ่าซีเหลตาย ต้นบูทหารซุนเซ็กกวิ่งเข้าแทงเตียวเอ๋งตกม้าตาย จิวขิมยิงเกาทัณฑ์ถูกต้นเหงตาย ซุนเซ็กจึงยกเข้าตั้งอยู่ในค่ายซีเหลจึงเกลี้ยกล่อมทหารซีเหลได้เป็นอันมาก แล้วก็ยกไปตามไทสูจู้ ณ เมืองเก๋งก๋วน จึงให้ตั้งอยู่นอกเมือง แล้วปรึกษาจิวยี่ว่า ทำไฉนเราจะจับไทสูจู้ได้ จิวยี่จึงว่าขอให้ท่านจัดทหารยกเข้าตีเมืองเป็นสามด้านเปิดไว้ด้านหนึ่ง แล้วจึงให้ทหารไปซุ่มอยู่ตรงหน้าเมืองไกลชั่วพักม้าหนึ่ง เอาเชือกขึงทางไว้ คอยจับตัวไทสูจู้ที่นั่นเห็นจะได้เป็นมั่นคง ซุนเซ็กเห็นชอบด้วย เวลากลางคืนก็ยกเข้าตีเมืองเป็นสามด้านเปิดไว้ด้านหนึ่ง

ฝ่ายไทสูจู้เสียใจนัก ครั้นจะยกออกมารบกับซุนเซ็ก ทหารก็น้อยประมาณพันเศษ แล้วก็ไม่สันทัดในการรบ แต่ล้วนชาวบ้านนอก ไทสูจู้จึงเปิดประตูหนีออกจากเมือง ทหารซุนเซ็กรุมเข้ารบ และแกล้งแหวกให้ไทสูจู้หนีไปตามทางซึ่งคิดทำการไว้นั้น ไทสูจู้ก็พลัดทหารควบม้าหนีไป ม้านั้นพานเชือกซึ่งทหารซุนเซ็กขึงขวางทางไว้นั้นก็ล้มลง ทหารซึ่งซุ่มอยู่ก็ออกจับไทสูจู้มัดมาให้ซุนเซ็กๆ เห็นก็วิ่งออกมาแก้ไทสูจู้เสียแล้วจูงมือมานั่งจึงว่า เล่าอิ๋วเลี้ยงท่านมิได้ถึงขนาด ถ้าท่านสมัครทำราชการด้วยเราๆ จะเลี้ยงท่านให้ดีกว่าเล่าอิ๋วอีก ไทสูจู้ได้ยินซุนเซ็กว่าดังนั้นยินดีนัก จึงคิดว่าซุนเซ็กมิได้มีพยาบาท จึงว่าข้าพเจ้าจะสมัครทำราชการด้วยท่านสืบไป

ซุนเซ็กจับเอามือไทสูจู้แล้วหัวเราะว่า เมื่อครั้งเรารบกับท่านที่ตำบลสินเต๋งนั้น ถ้าท่านจับเราได้จะฆ่าเราได้หรือไม่ ไทสูจู้จึงตอบว่าๆ ไม่ถูก แล้วซุนเซ็กกับไทสูจู้ก็ชวนกันหัวเราะ ซุนเซ็กจึงให้แต่งโต๊ะเลี้ยง

ทหารทั้งปวง ซุนเซ็กกับไทสูจู้กินพร้อมกัน ไทสูจู้จึงว่าสมัครพรรคพวกของเล่าอิ๋วยังพลัดพรายกันอยู่ ข้าพเจ้าคิดว่าจะลาท่านไปเกลี้ยกล่อมมาไว้จะได้เป็นกำลังท่าน เกรงท่านจะไม่เชื่อ ซุนเซ็กจึงว่าเราก็เชื่ออยู่ แต่ท่านเร่งไปพรุ่งนี้เวลาตะวันเที่ยง กลับมาให้ถึงเรา ๆ จะคอยท่าน ไทสูจู้รับคำซุนเซ็กทำคำนับแล้วก็ลาไป

ฝ่ายที่ปรึกษาทั้งปวงจึงว่าแก่ซุนเซ็กว่า ท่านปล่อยไทสูจู้เสียดังนี้ที่ไหนจะกลับมา ซุนเซ็กตอบว่าไทสูจู้เป็นคนดีมีความสัจ รับคำเราแล้วที่จะไม่กลับมานั้นเราไม่เห็นด้วย ที่ปรึกษาทั้งปวงก็ยังไม่สิ้นสงสัย หากเกรงซุนเซ็กก็นิ่งอยู่ ครั้นเวลาเช้าจึงชวนกันเอาไม้ไปปักไว้หน้าค่ายคอยจะจับเท็จไทสูจู้ ๆ ครั้นถึงกำหนดพอเงาตรง ไทสูจู้ก็พาคนมาถึงค่ายประมาณพันเศษ ทหารทั้งปวงเห็นไทสูจู้มาสมคำซุนเซ็กว่า ก็ชวนกันสรรเสริญซุนเซ็กว่า มีปัญญารู้จักน้ำใจคน

ซุนเซ็กได้ทหารประมาณสามหมื่น จึงยกไปเมืองกังตั๋ง ชาวเมืองทั้งปวงก็สมัครเข้าด้วยซุนเซ็ก ๆ ก็กำชับทหารทั้งปวง มิให้เบียดเบียนราษฎรให้ได้ความเดือดร้อน คนทั้งปวงก็อยู่เป็นสุข จึงเรียกซุนเซ็กว่าซุนหลวง แล้วก็ชวนกันเอาสุราเครื่องเลี้ยงมาให้แก่ซุนเซ็ก ซุนเซ็กก็ให้เงินทองแพรผ้าแก่คนทั้งปวงตามสมควร แต่บรรดาทหารของเล่าอิ๋วซึ่งอยู่เมืองกังตั๋งนั้น ใครจะสมัครทำการด้วยซุนเซ็กก็จะเลี้ยงไว้ ที่มิยอมก็ให้เงินทองเป็นอันมาก ให้กลับไปอยู่ตามภูมิลำเนา กิตติศัพท์ฟุ้งเฟื่องขึ้นกว่าเก่า ซุนเซ็กจึงแต่งทหารให้ไปรับมารดากับอา และน้องชายหญิงมาไว้ตำบลขยกโอ๋ แล้วตั้งให้ซุนกวนน้องชายกับจิวท่ายไปรักษาเมืองฮวนเสียตัวซุนเซ็กก็ยกทหารทั้งปวงจะไปตีเมืองต๋องง่อ

ครั้งนั้นเงี่ยมแปะฮอ ซึ่งตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้าเรียกว่าเต๊กอ๋อง อยู่ ณ เมืองต๋องง่อ จึงแต่งทหารให้ไปรักษาตำบลออเล่งแกหิน ซึ่งเป็นแดนเมืองต๋องง่อ จัดแจงเมืองสำเร็จ มีทหารมาบอกว่าซุนเซ็กยกทัพมา เงี่ยมแปะฮอจึงให้น้องชายชื่อเงี่ยมอึ๋ ยกไปตั้งอยู่สะพานหองเกี๋ยวเป็นทางสำคัญ เงี่ยมอึ๋ขี่ม้าถือกระบี่ขึ้นยืนคอยซุนเซ็กอยู่บนสะพาน ทหารเอาเนื้อความมาบอกซุนเซ็กว่า เงี่ยมอึ๋ยกมาคอยรบอยู่ ซุนเซ็กจึงสั่งทหารว่า จะยกไปรบกับเงี่ยมอึ๋ เตียวเหียนที่ปรึกษาจึงว่า ทหารที่มีฝีมือก็มีอยู่ ซึ่งท่านจะไปรบกับเงี่ยมอึ๋นั้นประดุจเอาทองไปรู้ศิลา

ซุนเซ็กเห็นชอบด้วย จึงแต่งให้ฮันต๋งคุมทหารเข้ารบกับเงี่ยมอึ๋บนสะพาน แล้วให้ตันบูจิวขิมลงเรือเล็กเอาเกาทัณฑ์ยิงกระหนาบสองข้างสะพาน เงี่ยมอึ๋เสียทหารเป็นอันมาก ก็ถอยทัพคืนเข้าเมือง ฮันต๋งก็ไล่รบไปถึงเชิงกำแพง ซุนเซ็กก็ยกทหารเข้าล้อมเมืองต๋องง่อไว้ทั้งบกทั้งเรือถึงสามวัน มิได้เห็นผู้ใดออกมาต่อสู้ ซุนเซ็กจึงพาทหารเที่ยวไปรอบกำแพงเมืองแล้วร้องว่า ใครจะเข้าด้วยก็ให้เร่งออกมา เรามิได้กระทำอันตราย

ฝ่ายทหารเงี่ยมแปะฮอคนหนึ่งยืนอยู่บนหอรบ ได้ยินเสียงซุนเซ็กร้องมาก็โกรธ เอามือซ้ายเท้าแปหอรบ เอามือขวาชี้แล้วก็ร้องด่าลงมา ไทสูจู้เห็นจึงขึ้นเกาทัณฑ์พาดลูกไว้ แล้วเหลียวมาบอกทหารว่า เราจะตรึงมืออ้ายคนร้ายไว้กับแปหอรบ คนทั้งปวงเหลียวมา ก็เห็นลูกเกาทัณฑ์ตรึงมือทหารนั้นอยู่ ก็ชวนกันสรรเสริญไทสูจู้ว่า ชำนาญเกาทัณฑ์หาผู้เสมอมิได้

ฝ่ายทหารเจ้าหน้าที่ จึงเอาเนื้อความนั้นไปบอกแก่เงี่ยมแปะฮอ ๆ ก็สั่นศีรษะว่า ถ้าเราได้ทหารดังนี้ไว้แต่คนหนึ่ง เรามิได้กลัวผู้ใดเลย แล้ว

เงี่ยมแปะฮอจึงปรึกษาทหารทั้งปวงว่า ศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงเราจะคิดประการใด เงี่ยมอี๋จึงว่า ข้าพเจ้าจะขออาสาออกไปพูดกับซุนเซ็กโดยดี เงี่ยมแปะฮอเห็นชอบด้วย เงี่ยมอี๋ก็ลาออกไปหาซุนเซ็ก ณ ค่าย ซุนเซ็กเห็นเงี่ยมอี๋เดินเข้ามาทำดีใจยืนขึ้นคำนับ แล้วร้องเชิญให้นั่งชวนให้เสพย์สุรา ครั้นเงี่ยมอี๋เมาสุราแล้ว ซุนเซ็กจึงถามว่า เงี่ยมแปะฮอพี่ชายท่านคิดอ่านประการใด เงี่ยมอี๋บอกว่า พี่ชายข้าพเจ้ากับที่ปรึกษาทั้งปวงคิดอ่านกันว่า จะขอมาอ่อนน้อมจะแบ่งเมืองให้ท่านกึ่งหนึ่ง ซุนเซ็กโกรธจึงว่าเมืองต๋องง่ออยู่ในเงื้อมมือกูแล้ว มึงบังอาจเจรจาดังนี้ ซุนเซ็กก็สั่งทหารจะให้เอาตัวเงี่ยมอี๋ไปฆ่าเสีย เงี่ยมอี๋ได้ยินดังนั้น ฉวยกระบี่ลุกขึ้นจะฟันซุนเซ็ก ซุนเซ็กชักกระบี่ที่เหน็บหลังนั้นขว้างออกไปถูกเงี่ยมอี๋ตายแล้ว จึงให้ทหารตัดศีรษะเงี่ยมอี๋ทิ้งเข้าไปในกำแพง เงี่ยมแปะฮอเห็นก็ตกใจ ครั้นจะคิดอ่านยกออกรบกันกับซุนเซ็กก็เกรงอยู่ เวลาค่ำเงี่ยมแปะฮอจึงพาทหารหนีออกจากเมือง

ฝ่ายซุนเซ็กรู้ว่าเงี่ยมแปะฮอทิ้งเมืองเสียแล้ว จึงแต่งให้อุยกายไปตีตำบลแกหิน ให้ไทสูจู้ไปตีตำบลออเสง ครั้นตีบ้านสองตำบลได้แล้ว ซุนเซ็กก็จัดแจงให้ราษฎรชาวเมืองต๋องง่ออยู่เป็นสุข แล้วจึงเลิกทหารยกไปตามเงี่ยมแปะฮอ

ฝ่ายเงี่ยมแปะฮอแปลงตัวเป็นโจรป่า คุมพรรคพวกยกไปตำบลอิข้องเที่ยวเป็นโจรอยู่ เตงโฉชาวบ้านอิข้อง ก็คุมเอาราษฎรชาวบ้านยกออกตีเงี่ยมแปะฮอ ๆ หนีข้ามฟากไปตั้งอยู่ตำบลไซลิน จะไปเมืองห้อยเข

ฝ่ายซุนเซ็กยกตามมาถึงที่ตำบลอิข้อง เตงโฉรู้ก็พาเอาลูกชายสองคนออกมาหาซุนเซ็ก แล้วบอกว่าเงี่ยมแปะฮอหนีไปทางเมืองห้อยเข

ซุนเซ็กจึงตั้งเลงโฉเป็นนายทหารรอง แล้วก็รีบยกทัพไปตามเงียมแปะฮอ ทันกันเข้าที่ตำบลไซลิน เทียเภาก็ขับทหารเข้าตีทัพเงียมแปะฮอ ๆ แตกหนีไปเมืองห้อยเข

ฝ่ายอ่องหลองเจ้าเมืองรู้ว่าเงียมแปะฮอแตกมา จึงให้จัดแจงทหารจะยกออกมาช่วยเงียมแปะฮอ งีห้วนชาวเมืองอีเหียวซึ่งเป็นที่ปรึกษาจึงว่าซุนเซ็กเป็นคนมีฝีมือ แล้วก็ตั้งอยู่ในความสัตย์ เงียมแปะฮอเป็นคนหยาบช้า ซึ่งท่านจะไปช่วยเงียมแปะฮอนั้นเห็นไม่ควร ขอให้ท่านคิดอ่านจับตัวเงียมแปะฮอส่งให้แก่ซุนเซ็ก อ่องหลองโกรธตวาดเอางีห้วน ๆ จนใจก็นิ่งอยู่ อ่องหลองจึงยกทหารออกมาหาเงียมแปะฮอ แล้วพากันไปตั้งอยู่ริมทุ่ง ริมเชิงเขาคอยรับซุนเซ็ก

ฝ่ายซุนเซ็กยกมาถึงค่ายเงียมแปะฮอ แลเห็นอ่องหลองขึ้นม้าถือกระบี่อยู่ ซุนเซ็กจึงร้องว่า เราทำการครั้งนี้ประสงค์จะให้ราษฎรได้ความสุข เงียมแปะฮอเป็นคนหยาบช้า เหตุไฉนตัวท่านจึงมาเข้าด้วยคนผิด อ่องหลองได้ยินดังนั้นจึงร้องด่าซุนเซ็กว่า มึงเป็นคนโลภเที่ยวรบพุ่งได้เมืองหลายตำบลแล้วยังมิหนำใจ บัดนี้ยกมาย่ำยีในแดนกู ๆ จึงยกมาให้เงียมแปะฮอแก้แค้นมึงให้จงได้

ซุนเซ็กโกรธก็ชักม้าเข้ารบกับอ่องหลองได้หกเพลง ไทสูจู้เห็นดังนั้นก็ควบม้าถือทวนออกมารบแทนซุนเซ็ก จิวเจียวทหารอ่องหลองเห็นก็ออกรบกับไทสูจู้ได้ห้าเพลง พอจิวยี่เทียเภายกมาทัน ก็วกหลังล้อมอ่องหลองไว้ อ่องหลองก็พาเงียมแปะฮอหนีกลับเข้าเมือง ชักสะพานคูปิดประตูไว้มั่นคง ซุนเซ็กก็ยกทหารเข้าล้อมเมืองไว้ ฝ่ายอ่องหลองจึง

ปรึกษากับเงียมแปะฮอว่า ซุนเซ็กมาล้อมเราไว้เราจะนิ่งอยู่ฉะนี้เห็นมิควร จำเราจะยกทหารออกไปรบกับซุนเซ็ก ถึงจะตายก็จะได้ปรากฏว่าเป็นชาติทหาร เงียมแปะฮอจึงว่า ซึ่งจะยกออกไปนั้นเห็นจะสู้ซุนเซ็กมิได้ ถ้าจะนิ่งอยู่ดังนี้ ซุนเซ็กสิ้นเสบียงอาหารแล้วก็ยกเลิกทัพกลับไปเอง เราก็จะได้ที่ติดตาม อ่องหลองเห็นชอบด้วยก็รักษาเมืองไว้

ฝ่ายซุนเซ็กล้อมเมืองห้อยเขไว้ถึงห้าวัน ก็มิได้เห็นผู้ใดออกมาสู้รบ ครั้นจะยกเข้าหักโหมก็เห็นจะเสียท่วงที จึงปรึกษาทหารทั้งปวงว่าเราจะคิดอ่านประการใด ซุนเจ้งจึงว่าเมืองห้อยเขนี้ ก็อาศัยเสบียงอาหารในตำบลแจตอกเป็นกำลังจึงตั้งมั่นอยู่ได้ ถ้าเรายกไปชิงเอาแจตอกได้อ่องหลองก็จะขาดเสบียง ซุนเซ็กจึงสั่งให้เลิกทัพรีบยกทหารไปตีตำบลแจตอก

ขณะนั้นทหารเข้าไปบอกอ่องหลองว่า ซุนเซ็กยกไปตีแจตอกแล้ว อ่องหลองจึงขึ้นยืนดูบนหอรบ แลลงไปดูก็มิได้เห็นผู้คน เห็นแต่ธงปักไว้กับควันเพลิงที่หุงอาหารอยู่ อ่องหลองก็คิดสงสัย จิวเจียดจึงว่าการทั้งนี้ซุนเซ็กคิดทำไว้จะให้เราฉงนมิให้เราติดตามไป ข้าพเจ้าจะขออาสายกไปตามรบชิงเอาแจตอกไว้ให้ได้ อ่องหลองจึงให้จิวเจียดกับเงียมแปะฮอคุมทหารห้าพันเป็นกองหน้ายกไปก่อน แล้วอ่องหลองจึงยกตามไปภายหลัง จิวเจียดกับเงียมแปะฮอยกออกจากเมืองได้สามร้อยเส้นทันทัพซุนเซ็กที่ชายป่า ครั้นเวลาค่ำเงียมแปะฮอได้ยินเสียงกลองก็ตกใจแลไปแสงเพลิงสว่างเห็นตัวซุนเซ็ก เงียมแปะฮอชักม้าหนี พอทหารซุนเซ็กยกเข้าล้อมไว้ทันจิวเจียดก็ควบม้ารำกระบี่เข้าสู้กับซุนเซ็ก ๆ เอาทวนแทงถูกจิวเจียดตกม้าตาย เงียมแปะฮอก็ควบม้าหนีไปตำบลอิข้อง ฝ่ายอ่องหลองรู้ว่าทัพหน้า

แตกแล้ว ก็พาทหารหนีไปตั้งอยู่ริมชายทะเล ซุนเซ็กมีชัยชนะก็กลับมาตั้งอยู่เมืองห้อยเข เกลี้ยกล่อมได้ทหารเป็นอันมาก

ครั้งนั้นตั้งสิดซึ่งอยู่เมืองเหยียวรู้ว่าเงียมแปะฮอหนีมาอยู่ตำบลอิข้อง จึงจับตัวเงียมแปะฮอตัดศีรษะมาให้ซุนเซ็ก ๆ ก็ดีใจ แล้วเห็นตั้งสิดหน้าเหลี่ยมปากกว้าง สูงห้าศอกเศษสมควรที่จะเป็นทหาร ซุนเซ็กจึงตั้งตั้งสิดให้เป็นแปดเปาสุมานายทหารเอก ซุนเซ็กจึงแต่งให้ซุนเจ้งผู้อาอยู่รักษาเมืองห้อยเข ให้จูตีไปรักษาเมืองต๋องง่อ ตัวซุนเซ็กก็ยกทหารกลับไปอยู่เมืองกังตั๋ง

ฝ่ายซุนกวนกับจิวท่ายซึ่งไปอยู่รักษาเมืองอ้วนเสีย เวลากลางคืนมีโจรป่ายกมาล้อมไว้สี่ด้าน จิวท่ายเห็นจะสู้มิได้ จึงอุ้มเอาซุนกวนขึ้นม้าถือกระบี่หนีออกจากเมือง พวกโจรเห็นดังนั้น ก็รุมกันเข้าจับแทงถูกหลายแห่ง จิวท่ายก็ฆ่าโจรตายประมาณสิบห้าคน แล้วก็ควบม้าหนี โจรคนหนึ่งควบม้าไล่ตามไป จิวท่ายเหลียวมาเห็นเอากระบี่ฟันถูกโจรตาย พอมีคนเอาเนื้อความไปบอกซุนเซ็ก ๆ รู้ตกใจ จึงแต่งทหารให้ไปรับซุนกวนกับจิวท่ายมา จิวท่ายถูกทวนถึงสิบแผลเห็นว่าจะมิรอด ซุนเซ็กมีความวิตกนัก

ตั้งสิดจึงว่าเมื่อข้าพเจ้ายังเที่ยวเป็นโจรอยู่ชายทะเลนั้น ก็ถูกทวนหลายแห่ง งีห้วนชาวเมืองห้อยเขมารักษาข้าพเจ้าสิบห้าวันหาย ซุนเซ็กจึงว่างีห้วนคนนี้กับข้าก็รู้จักกันอยู่ จึงให้เตียวเจียวกับตั้งสิดไปเชิญตัวงีห้วนมา ครั้นงีห้วนมาถึง ซุนเซ็กก็ออกไปรับกระทำคำนับ แล้วซุนเซ็กจึงตั้งให้งีห้วนเป็นที่กังเชานายหมอเอก จะให้รักษาจิวท่าย งีห้วนจึงว่า

ข้าพเจ้ารู้น้อย ฮัวโต๋อยู่ ณ เมืองไพก๊กเป็นหมอเอก หาผู้ใดเสมอมิได้ ซุนเซ็กจึงให้ทหารไปเชิญฮัวโต๋

ครั้นเวลาเช้าฮัวโต๋มาถึง ซุนเซ็กเห็นฮัวโต๋รูปงามผมยาว จึงเชิญให้นั่งที่สูงจึงว่า ข้าพเจ้าเชิญท่านมาจะให้รักษาจิวท่าย ฮัวโต๋รับว่าท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้าจะรักษาสามวันให้หาย ครั้นฮัวโต๋รักษาจิวท่ายหายแล้ว ซุนเซ็กก็ยกทหารไปจับโจรซึ่งมารบซุนกวนกับจิวท่ายนั้น ครั้นจับโจรได้เสร็จแล้ว ซุนเซ็กจึงยกไปเมืองกังหนำ ตั้งเกลี้ยกล่อมตกแต่งบ้านเมือง แล้วแต่งหนังสือแจ้งเนื้อความทั้งปวงไปถึงพระเจ้าเหี้ยนเต้กับโจโฉเป็นทางคำนับ แล้วให้ทหารไปเมืองลำหยงทวงตราหยกซึ่งฝากอ้วนสุดไว้นั้น

ตอนที่ ๑๔

ฝ่ายอ้วนสุดจำเดิมแต่ได้ตราหยกไว้ ก็คิดจะตั้งตัวเป็นเจ้าอยู่มิได้ขาด ครั้นซุนเซ็กให้มาทวงตรา อ้วนสุดก็มิให้ ทหารก็ลาอ้วนสุดเอาเนื้อความมาบอกแก่ซุนเซ็ก

ฝ่ายอ้วนสุดจึงหาเอียวไต้เจียงเตียวหุนกิเหลงเตียวเสงลุยปั๊กตันหลันกับทหารทั้งปวงมาปรึกษากันว่า ซุนเซ็กเมื่อแรกทำการอยู่กับเรา ๆ ก็ตั้งให้เป็นขุนนาง แล้วขอทหารเราว่าจะไปช่วยน้าชาย จะแก้แค้นบิดาเราก็ให้ ซุนเซ็กอาศัยกำลังเราก่อนจึงได้กำลังเป็นอันมาก บัดนี้ซุนเซ็กได้เป็นใหญ่ในฟากน้ำเมืองกังตั๋งแล้ว มิได้รู้จักคุณเรา ใช้ทหารมาทวงตราหยก ท่านทั้งปวงจะคิดประการใดเราจึงจะได้ตัวซุนเซ็ก

เอียวไต้เจียงจึงว่าซุนเซ็กได้ฟากน้ำกังตั๋งแล้ว ทหารที่มีฝีมือก็มาก แดนเมืองกังตั๋งก็กว้างกว่าเราอีก จะยกไปทำการก็เห็นจะไม่ได้ ขอให้ทหารยกไปตีเล่าปี่เสียก่อน ถ้าได้เล่าปี่แล้วซุนเซ็กก็จะอยู่ในเงื้อมมือเรา อ้วนสุดจึงตอบว่า เล่าปี่ตั้งอยู่ตำบลเมืองเสียวพ่ายใกล้เมืองชีจิ๋ว กับลิโป้ชอบกันอยู่ เห็นลิโป้

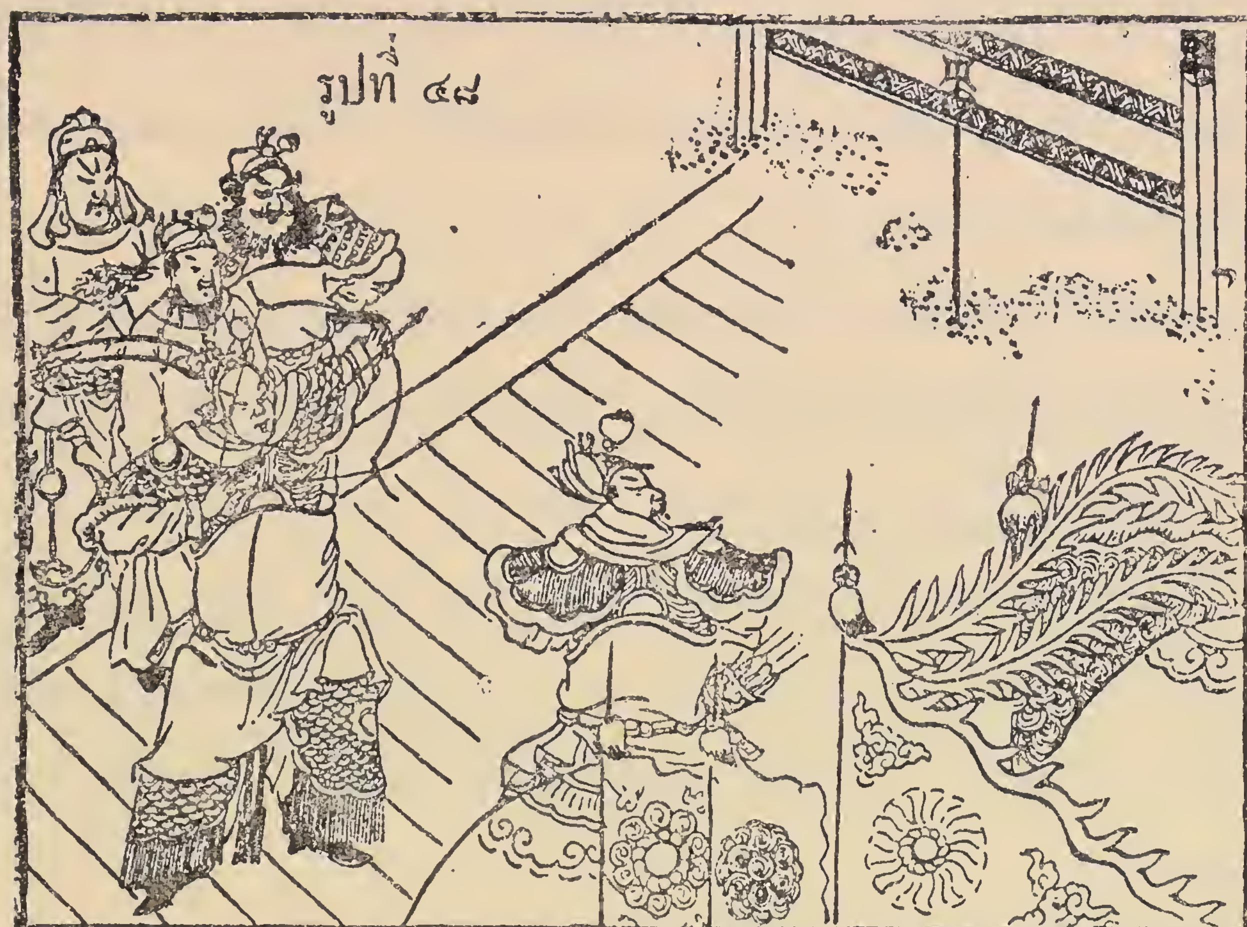
จะยกมาช่วย กำลังเล่าปี่จะมากขึ้น เราจะทำการมิสำเร็จ จำเราจะคิดอ่านเกลี้ยกล่อมลิโป้เสียก่อน แล้วอ้วนสุดจึงให้หันอ้นถือหนังสือ กับข้าวยี่สิบหมื่นถังไปให้ลิโป้ ในหนังสือนั้นว่า เล่าปี่เป็นคนหยาบช้ามิได้มีความสัจ เราจะยกไปกำจัดเล่าปี่ แม้นเล่าปี่จะมาพึ่งท่าน อย่าให้ท่านเอาธุระ

ฝ่ายลิโป้เห็นหันอ้นเอาสิ่งของกับหนังสือมาให้ก็ดีใจรับคำ แล้วหันอ้นก็ลาลิโป้กลับมาเมืองลำหยง บอกเนื้อความแก่อ้วนสุด ๆ จึงให้กิเหลงเป็นแม่ทัพคุมทหารห้าหมื่น ให้ลุยปีกตันหลันไปด้วยในกองทัพยกไปเมืองเสียวพ่าย

เล่าปี่จึงปรึกษากวนอูเตียวหุนซุนเขียนว่า อ้วนสุดให้กิเหลงยกทัพมาเราจะคิดประการใด ซุนเขียนจึงว่าเมืองเสียวพ่ายเป็นเมืองน้อย เห็นจะต้านทานกิเหลงมิได้ ขอให้ท่านแต่งหนังสือไปถึงลิโป้ ให้ยกทหารมาช่วย เตียวหุยจึงว่าท่านจะหวังเอาใจลิโป้นั้นมิได้ เห็นลิโป้จะไม่มาช่วย เล่าปี่จึงตอบว่าซึ่งเจ้าว่านี้ก็ควรอยู่ แต่เราจะทำตามซุนเขียนว่าลองใจลิโป้ดูก่อน แล้วเล่าปี่จึงให้ทหารถือหนังสือไปถึงลิโป้ว่า ตัวข้าพเจ้าผู้ชื่อว่าเล่าปี่กับสมัครพรรคพวกทั้งปวงมาตั้งอยู่เมืองเสียวพ่าย ได้ความสุขเพราะอาศัยท่านเป็นที่พึ่ง บัดนี้อ้วนสุดให้ทหารยกมารบ ข้าพเจ้ามิได้เห็นผู้ใด เห็นแต่ท่านจะช่วยทุกข์ได้ ขอให้ท่านยกทหารมาช่วย

ฝ่ายลิโป้แจ้งในหนังสือนั้นจึงปรึกษาตันก๋งว่า เดิมอ้วนสุดให้หนังสือกับเสบียงมาแก่เรา มิให้เรายกไปช่วยเล่าปี่ เราก็ได้รับคำแล้ว บัดนี้เล่าปี่ให้มีหนังสือมาให้เรายกไปช่วย เราคิดว่าเล่าปี่อยู่ในเมืองเสียวพ่ายเห็นจะไม่ทำอันตรายแก่เรา ถ้าเราฟังคำอ้วนสุด ๆ รบได้เมืองเสียวพ่ายแล้ว เราจะวางศีรษะถึงหมอนเป็นปรกตินั้นหามิได้ เห็นอ้วนสุด

ลิโป้เสียงลูกเกาทัณฑ์ยิงปลายทวนห้ามเล่าปี่กับกิเหลงมิให้รบกัน

เตียนอุยเอาศพสู้รบกับทหารเตียวสิ้วป้องกันให้โจโฉ

จะกำเริบยกล่วงมาตีเอาเมืองชีจิ๋วเป็นมั่นคง จำเราจะยกไปช่วยเล่าปี่ป้อง-กันเมืองเสียวพ่ายไว้จึงจะควร ตันกุ๋งเห็นชอบด้วย ลิโป้ก็กะเกณฑ์ทหารยกไปช่วยเล่าปี่

ฝ่ายกิเหลงยกมาถึงเมืองเสียวพ่าย จึงตั้งค่ายอยู่ฝ่ายทิศใต้ เล่าปี่มีทหารอยู่ในเมืองประมาณห้าพัน จึงยกทหารออกตั้งค่ายรับกิเหลงอยู่นอกกำแพง ครั้นกิเหลงรู้ว่าลิโป้ยกมาช่วยเล่าปี่ จึงให้ทหารไปหาลิโป้ว่าเดิมท่านรับคำนายเราว่าไม่ช่วยเล่าปี่แล้ว เหตุไฉนท่านจึงยกกลับมาเล่าลิโป้ได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า เราจะคิดอ่านให้อ้วนสุดกับเล่าปี่มิให้พยาบาทต่อกัน ตัวกลับไปบอกกิเหลงมาหาเรา ทหารก็ลาลิโป้ไปบอกกิเหลง

ฝ่ายลิโป้ก็ให้ทหารไปหาเล่าปี่ กวนอูเตียวหุยจึงว่า ลิโป้กับอ้วนสุดคบคิดกันมาแต่ก่อน เกลือกให้หาไปจะทำอันตรายเรา เล่าปี่จึงว่าเรามีคุณต่อลิโป้อยู่ เห็นลิโป้จะไม่คิดร้ายต่อเรา แล้วเล่าปี่ก็ขึ้นม้าไปหาลิโป้ กวนอูเตียวหุยก็ตามไปด้วย ครั้นเล่าปี่มาถึงค่าย ลิโป้ก็ออกไปรับเล่าปี่ ลิโป้จึงว่าครั้งนี้เราจะช่วยท่านให้พ้นจากอันตราย นานไปท่านอย่าลืมคุณเรา แล้วลิโป้ก็จูงมือเล่าปี่เข้าไปนั่งในที่อันเดียวกัน กวนอูเตียวหุยก็ถือกระบี่ยืนอยู่ข้างหลังเล่าปี่ พอคนมาบอกลิโป้ว่ากิเหลงมาแล้ว เล่าปี่ตกใจสะดุ้งกลัวลิโป้จะทำร้าย ลิโป้เห็นดังนั้นจึงว่าท่านอย่ากลัวเลย เราให้หามาบัดนี้จะให้ดีกันทั้งสองฝ่าย เล่าปี่ก็ยังไม่สิ้นสงสัย

ฝ่ายกิเหลงเดินเข้าไป เห็นลิโป้กับเล่าปี่นั่งอยู่ด้วยกันก็ตกใจ ถอยหลังจะกลับไปหาทหาร ลิโป้ห้ามไว้ เมื่อลิโป้แลเห็นกิเหลงก็ลุกออกมาจูงมือกิเหลงเข้าไปให้นั่งเก้าอี้ กิเหลงจึงว่าแก่ลิโป้ว่า ท่านคิดทำการทั้งนี้จะ

ฆ่าเราเสียหรือ ๆ จะฆ่าอ้ายเล่าปี่หูยาว ลิโป้ว่าเรามิได้คิดร้ายแก่ท่านทั้งสองข้าง แต่เล่าปี่กับเราเหมือนพี่กับน้อง บัดนี้ท่านจะมาทำอันตรายแก่เล่าปี่เราจึงยกมาช่วย กิเหลงตอบว่า ถ้าดังนั้นท่านจำจะฆ่าเราเสียก่อนเล่าปี่จึงจะได้ความสุข ลิโป้จึงว่า เราคิดจะให้ท่านทั้งสองเป็นมิตรต่อกันมิให้ไพร่พลได้ความลำบาก แล้วลิโป้ก็จูงมือกิเหลงให้นั่งด้วยกันกับเล่าปี่ลิโป้เข้าไปนั่งกลางชวนกันกินสุรา แล้วจึงว่าท่านทั้งสองเห็นแก่หน้าเราอย่าได้คิดพยาบาทกันเลย เล่าปี่ก็นิ่งอยู่ กิเหลงจึงว่า ตัวเราอ้วนสุดผู้เป็นนายใช้ให้ยกทหารมาจับตัวเล่าปี่ และเราจะกลับไปนั้นเห็นไม่พ้นความผิด

เตียวหุยโกรธถอดกระบี่ออก แล้วร้องตวาดว่า ท่านอย่าดูหมิ่นเรา ๆ มิใช่เด็ก แต่โจรโพกผ้าเหลืองครั้งนั้นยังมิอาจดูถูกพี่น้องเรา กวนอูเห็นเตียวหุยจะกระทำวุ่นวายจึงห้ามว่า เราคอยฟังคารมลิโป้ดูก่อนจะว่าเป็นประการใด เมื่อไม่ตกลงกันแล้วเราจึงคิดต่อภายหลัง ลิโป้เห็นดังนั้นจึงว่า เราให้เชิญท่านทั้งสองมาบัดนี้ จะว่าให้ดีกันทั้งสองฝ่ายกิเหลงนั้นเขาก็นิ่งอยู่ แต่เตียวหุยทำหยาบช้า มิได้คิดแก่หน้าเราผู้เป็นใหญ่ แล้วลิโป้ทำเป็นโกรธจับเอาทวนขึ้นถือไว้ เล่าปี่กิเหลงเห็นดังนั้นก็ตกใจคิดว่าลิโป้จะทำร้าย ลิโป้จึงให้ทหารเอาทวนไปปักไว้ไกลประมาณห้าเส้นแล้วว่าเราจะเสี่ยงให้ประจักษ์แก่เทพยดาทั้งหลาย แม้นยิงเกาทัณฑ์ไปมิได้ถูกปลายทวน จงทำสงครามกันตามความคิดเถิด ถ้าเรายิงถูกท่านทั้งสองจงเลิกทัพกลับไปตามคำเราว่า แม้นผู้ใดมิฟังเรา ๆ ก็จะทำสงครามด้วยผู้นั้น

กิเหลงได้ยินลิโป้ว่าดังนั้นก็มีความยินดี จึงคิดว่าที่ไหนลิโป้จะยิงไปถูกปลายทวน กูจะรับคำไว้แต่พอเป็นที เมื่อลิโป้ยิงไม่ถูกแล้ว กูก็จะได้ทีกระทำการกับเล่าปี่ถนัด ลิโป้ก็จะช่วยเล่าปี่มิได้ คิดแล้วกิเหลงก็รับคำลิโป้ไว้ ลิโป้ก็ชวนเล่าปี่กิเหลงเสพย์สุรา แล้วลิโป้จึงจับเกาทัณฑ์ขึ้นร้องให้ทหารทั้งปวงดู แล้วก็ยิงเกาทัณฑ์ไปถูกปลายทวนซึ่งปักไว้นั้น ทหารทั้งปวงก็ร้องสรรเสริญลิโป้ ว่าชำนาญเกาทัณฑ์หาผู้เสมอมิได้ ลิโป้หัวเราะแล้วจับเอามือเล่าปี่กิเหลงว่า เราเสี่ยงแก่เทพยดาก็เห็นปรากฏอยู่แล้วก็ชวนกันกินโต๊ะ กิเหลงจึงว่าบัดนี้เราก็เห็นประจักษ์ซึ่งท่านเสี่ยง ครั้นเราจะยกกลับไปเกรงอ้วนสุดจะมิเชื่อ ลิโป้จึงว่าท่านอย่าวิตกเลย แล้วแต่งหนังสือเป็นสำคัญไปถึงอ้วนสุด กิเหลงก็รับเอาหนังสือ แล้วลากลับไปเมืองลำหยง

ลิโป้จึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ครั้งนี้ถ้าเรามิได้ยกมาท่านก็จะไม่พ้นมือกิเหลง เล่าปี่คำนับลิโป้แล้วก็ลากลับไปเมืองเสียวพ่าย ลิโป้ก็ยกทหารไปเมืองชีจิ๋ว

ฝ่ายกิเหลงไปถึงเมืองลำหยงจึงบอกเนื้อความทั้งปวงแก่อ้วนสุด แล้วเอาหนังสือของลิโป้นั้นไปให้ อ้วนสุดเห็นหนังสือนั้นก็โกรธ ว่าลิโป้เจรจามิได้มีความสัตย์ จึงสั่งทหารว่า เราจะยกไปจับตัวเล่าปี่ แล้วจะไปตีเมืองชีจิ๋ว กิเหลงจึงห้ามว่า ลิโป้นั้นเป็นคนกล้าแข็ง ทหารที่มีฝีมือก็มีมาก ท่านจะยกไปบัดนี้เล่าปี่กับลิโป้ยังชอบกันอยู่ เกลือกจะยกเข้าตีกระหนาบข้าพเจ้าเห็นจะเสียท่วงที การเราที่คิดไว้เห็นจะมิสำเร็จ ขอให้ท่านไปขอลูกสาวลิโป้ซึ่งเกิดด้วยนางเหงียมซีนั้น มาให้แก่ลูกชายท่าน ลิโป้กับท่านก็จะสนิทกันเข้า ถึงจะคิดอ่านจับตัวเล่าปี่ก็จะได้โดยสะดวก

อ้วนสุดเห็นชอบด้วย จึงแต่งให้หนี้อินคุมเอาสิ่งของที่ดีเป็นอันมากไปให้แก่ลิโป้ให้ว่าตามซึ่งกิเหลงคิดนั้น

หนี้อินไปถึงเมืองชีจิ๋ว เข้าไปหาลิโป้เอาสิ่งของนั้นให้แล้วจึงว่า อ้วนสุดนายข้าพเจ้าคิดถึงท่าน จึงให้ข้าพเจ้าเอาสิ่งของทั้งนี้มาให้ท่าน จะขอลูกสาวท่านให้เป็นภรรยาบุตรอ้วนสุด จะได้เป็นไมตรีต่อกันสืบไป ลิโป้ได้ยินดังนั้นก็มีใจยินดีรับเอาสิ่งของไว้แล้ว จึงเข้าไปปรึกษากับนางเหงียมซีผู้เป็นภรรยา นางเหงียมซีจึงว่าอ้วนสุดเป็นคนมีบัญญาทแกล้วทหารก็มาก ตั้งอยู่เมืองลำหยงเป็นเมืองใหญ่ นานไปเห็นอ้วนสุดจะได้เป็นเจ้า ลูกเราก็จะได้เป็นใหญ่ด้วย ครั้นคิดเห็นพร้อมกันแล้ว ลิโป้จึงออกมาว่าแก่หนี้อินว่า เราจะให้ลูกสาวเราไปตามคำอ้วนสุด แล้วเชิญให้หนี้อินกินโต๊ะ แล้วหนี้อินก็ลาลิโป้กลับไปเมืองลำหยง บอกเนื้อความแก่อ้วนสุดว่า ลิโป้มีความยินดีต่อท่าน รับว่าจะให้ลูกสาวแก่ท่าน

อ้วนสุดได้ยินหนี้อินว่าดังนั้น เห็นว่าความคิดซึ่งคิดไว้นั้นจะสำเร็จ อ้วนสุดจึงตกแต่งสิ่งของให้หนี้อินคุมไปเมืองชีจิ๋ว รับตัวลูกสาวลิโป้ หนี้อินก็ลาอ้วนสุดไปเมืองชีจิ๋ว จึงเข้าไปหาลิโป้แล้วบอกว่า อ้วนสุดมีความยินดีนัก ให้ข้าพเจ้ามารับลูกสาวท่าน ลิโป้ได้ยินดังนั้นรับสิ่งของไว้แล้ว เชิญให้หนี้อินกินโต๊ะ แล้วจัดแจงให้ไปอยู่ที่ตึกรับแขก

ครั้นเวลาเช้าตันกุ๋งที่ปรึกษาลิโป้มาหาหนี้อินๆเห็นตันกุ๋งก็ลุกออกมารับแล้วเชิญให้นั่ง ตันกุ๋งจึงว่าเล่าปี่อยู่ในอำนาจลิโป้ บัดนี้อ้วนสุดกับลิโป้ก็ชอบกันแล้ว ถ้าอ้วนสุดมาหาลิโป้ ถึงจะปรารถนาศีรษะเล่าปี่ก็จะได้โดยง่าย หนี้อินสะดุ้งใจลุกจากเก้าอี้ห้ามตันกุ๋งว่า ท่านเจรจาดังนี้ไม่สมควร ใช่อ้วนสุดมาขอลูกสาวลิโป้จะประสงค์ศีรษะเล่าปี่นั้นหามิได้

ตันกงตอบว่าท่านอย่ารังเกียจเรา ๆ เห็นว่าการของท่านที่คิดนั้นจะทิ้งไว้นานไปเห็นจะไม่สำเร็จเราจึงช่วยเตือนสติท่าน หันอ้นเห็นว่าตันกงว่าตามจริงจึงว่าขอท่านช่วยเอาธุระด้วย ตันกงก็รับว่าท่านอย่าวิตกเลย ถ้าลิโป้ปรึกษาเรา ๆ จะว่าให้ลิโป้ส่งลูกสาวให้อ้วนสุด หันอ้นดีใจจึงว่า แม้นท่านช่วยสำเร็จการครั้งนี้ อ้วนสุดจะรู้จักคุณท่าน ตันกงก็ลาหันอ้นไปหาลิโป้ทำเป็นถามว่า ได้ยินว่าท่านจะยกลูกสาวให้ลูกชายอ้วนสุดจริงหรือ ลิโป้ก็รับว่าจริง ตันกงจึงว่าท่านได้อ้วนสุดเป็นเกี่ยวดองกันดังนี้ ข้าพเจ้าก็มีความยินดีนัก เมื่อใดท่านจะคิดแต่งการเล่า ลิโป้จึงว่าการนี้เป็นการใหญ่ จำเราจะปรึกษากันให้ทั่วก่อน ตันกงตอบว่าธรรมเนียมแต่ก่อนถ้าเป็นกษัตริย์กำหนดปีหนึ่งจึงส่งตัวลูกสาว ถ้าขุนนางผู้ใหญ่กำหนดหกเดือน ขุนนางผู้น้อยกำหนดสี่เดือน ถ้าราษฎรกำหนดสามสิบวัน ลิโป้จึงว่า บัดนี้อ้วนสุดได้ตราหยกไว้ ก็เข้าในระหว่างกษัตริย์อยู่แล้ว เราก็ยังการไว้ตามอย่างกษัตริย์ ตันกงจึงว่าเห็นช้านัก ทุกวันนี้บ้านเมืองก็ยังไม่ปรกติ ต่างคนต่างชิงกันเป็นใหญ่ท่านจะหน่วงการไว้ดังนี้เกลือกคนทั้งปวงที่เป็นศัตรูรู้ไป จะยกทหารตามมาคอยชิงเห็นจะได้ความรำคาญ ขอท่านให้ส่งลูกสาวไปให้อ้วนสุด อย่าให้ทันคนทั้งปวงซึ่งเป็นศัตรูรู้ ลิโป้เห็นชอบด้วย ก็เข้าไปสั่งให้นางเหงียมซีเร่งรัดแต่งการให้สำเร็จแต่ในเวลากลางคืน ครั้นเช้าลิโป้จึงให้ลูกสาวขึ้นเกวียนไม้หอม แล้วมอบตัวให้หันอ้นกับสิ่งของตามธรรมเนียม ให้ซงเหียนกับงุยซกไปส่ง และทหารแห่ออกจากเมืองเป็นอันมาก

ตันกุยบิดาตันเต๋งซึ่งเป็นคนผู้ใหญ่ ป่วยนอนอยู่ในเรือน ได้ยินเสียงกลองม้าฬ่ออึงมา จึงถามคนใช้ ๆ บอกว่าลิโป้ยกลูกสาวให้บุตร

อ้วนสุด ตันกุ๋ยพิเคราะห์ดูก็แจ้งในกลอ้วนสุด ตันกุ๋ยจึงคิดว่าแม้เรานิ่งเสีย บัดนี้ เล่าปี่จะเป็นอันตรายมั่นคง ตันกุ๋ยจึงแต่งตัวโพกผ้าขาวทำอาการเป็นประหนึ่งจะไปเยือนศพ แล้วก็เข้าหาลิโป้ ๆ เห็นตันกุ๋ยมาผิดประหลาด หน้าตาโศกเศร้า จึงถามว่าท่านมาไย ตันกุ๋ยตอบว่าข้าได้ยินเสียงครึกโครม คิดว่าเขาประโคมศพท่าน จึงมาหวังจะเยือนศพท่าน ลิโป้ตกใจจึงซักถามตันกุ๋ยว่า ซึ่งท่านเจรจานี้เราเห็นประหลาดนัก หรือใครบอกเล่าว่าเราตาย ตันกุ๋ยจึงว่าแต่ก่อนท่านรับสิ่งของเป็นสินบนของอ้วนสุด แล้วภายหลังท่านก็ยกไปช่วยเล่าปี่ ครั้นมาบัดนี้ได้ยินว่าท่านยกลูกสาวให้แก่บุตรอ้วนสุด เมื่อท่านกับอ้วนสุดเป็นเกี่ยวดองกันแล้ว อ้วนสุดก็จะยกไปตีเมืองเสียวพ่าย ท่านจะไปช่วยเล่าปี่ก็มิได้ เมื่อเมืองเสียวพ่ายเสียแก่อ้วนสุดแล้ว เห็นว่าเมืองชีจิ๋วจะไม่เป็นสุข อ้วนสุดจะเบียดเบียนยืมทหารและเสบียง ท่านจะเสียอ้วนสุดมิได้ ราษฎรทั้งปวงก็จะได้ความเดือดร้อน เห็นท่านกับอ้วนสุดก็จะผิดใจกันเป็นมั่นคง ประการหนึ่งอ้วนสุดคิดกบฏต่อพระเจ้าเหี้ยนเต้ หัวเมืองทั้งปวงก็ย่อมแจ้งอยู่สิ้น และท่านจะมาคิดกับอ้วนสุดดังนี้ คนทั้งหลายก็จะพลอยเป็นศัตรูท่าน ลิโป้เห็นจริงด้วย จึงว่าแก่ตันกุ๋ยว่า เราทำการครั้งนี้เพราะฟังคำตันกุ๋ยจึงเสียการ

ลิโป้จึงให้เตียวเลี้ยวคุมทหารติดตามไป ชิงเอาตัวลูกสาวกับตัวหันอิ๋นมาแล้วให้จำหันอิ๋นไว้ ลิโป้จึงให้หนังสือไปถึงอ้วนสุดว่า เรายังจัดแจงสิ่งของทั้งปวงอยู่ ถ้าสำเร็จแล้วเมื่อใดเราจึงจะส่งลูกสาวไปให้

ตันกุ๋ยจึงว่าแก่ลิโป้ว่า ท่านจงส่งตัวหันอิ๋นไปให้โจโฉ ณ เมืองฮูโต๋จะได้มีความชอบแก่ท่าน ลิโป้ยังมิได้ว่าประการใด พอทหารเอา

เนื้อความมาบอกว่า บัดนี้เล่าปี่ให้เกลี้ยกล่อมซ่องสุมทหารได้เป็นอันมาก จะคิดประการใดมิได้รู้ ลิโป้จึงว่าซึ่งจะแคลงเล่าปี่มิได้ ด้วยธรรมดาทหารก็จำคิดอ่านจัดแจงไว้จะได้ป้องกันรักษาตัว

ครั้นอยู่มาลิโป้ให้ซงเหียนกับงุยซกไปซื้อม้า ณ เมืองซัวตั๋งกลับมาบอกแก่ลิโป้ว่า ข้าพเจ้าไปซื้อม้าได้สามร้อย ครั้นมาถึงแดนเมืองเสียวพ่ายเวลากลางคืนมีผู้ร้ายมาตีชิงเอาม้าไปร้อยห้าสิบ ข้าพเจ้าสืบสาวได้เนื้อความว่า เตียวหุยน้องเล่าปี่คุมพวกเพื่อนปลอมเป็นโจรป่ามาตีชิงเอาม้าไป ลิโป้ได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงให้จัดแจงทหารพร้อมแล้วก็ยกไปเมืองเสียวพ่าย จะจับเอาเตียวหุยกับพวกเพื่อนซึ่งเป็นโจร

เล่าปี่รู้ดังนั้นก็ตกใจคุมทหารออกมาตั้งรับ แล้วจึงร้องถามลิโป้ว่า พี่ยกกองทัพมานี้ด้วยเหตุสิ่งใด ลิโป้จึงเอาแส้ม้าชี้หน้าแล้วร้องว่าครั้งกิเหลงยกมารบเมืองเสียวพ่ายนั้น เรามีความเอ็นดูจึงช่วยคิดอ่านแก้ไขตัวจึงได้รอดชีวิตอยู่ ตัวมิได้รู้จักคุณควรหรือมาตีชิงเอาม้าของเราไว้ เล่าปี่จึงตอบว่าข้าพเจ้าให้ไปจัดซื้อม้าอยู่บ้าง และจะได้ตีชิงเอาม้าของท่านไว้หามิได้ ลิโป้จึงว่าตัวใช้เตียวหุยผู้น้องไปตีชิงเอาม้าของเราไว้ร้อยห้าสิบเป็นไฉนตัวจึงไม่รับ

เตียวหุยได้ยินลิโป้ว่าหยาบช้าแก่เล่าปี่ดังนั้นก็โกรธ จึงขับม้าออกไปแล้วร้องตอบลิโป้ว่า ตัวกูตีชิงเอาม้าของมึงมาจริงอยู่ มึงจะทำไมกู ลิโป้ได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงตอบว่า อ้ายผู้ร้ายตากลมนี้ทำการหยาบช้าดูหมิ่นกูเป็นหลายครั้งมาแล้ว กลับท้าทายอีกเล่า เตียวหุยจึงตอบว่ากูตีชิงเอาม้าของมึงไว้นี้มึงโกรธหรือ ซึ่งมึงตีชิงเอาเมืองชีจิ๋วของพี่กูไว้นั้นมึงเข้าใจว่ากูหาโกรธไม่หรือ ลิโป้ได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงขับม้าออกรบ

กับเตียวหุยได้ร้อยเพลง เล่าปี่คิดเกรงว่าเตียวหุยจะเสียทีแก่ลิโป้ จึงให้ตีม้าพ่อขึ้น เตียวหุยกลับเข้ามาหาเล่าปี่ ครั้นเวลาค่ำเล่าปี่ก็ยกทหารกลับเข้าเมือง ลิโป้ก็ยกทหารเข้าล้อมเมืองไว้ทั้งสี่ด้าน

ฝ่ายเล่าปี่จึงว่าแก่เตียวหุยว่า เกิดเหตุทั้งนี้เพราะตัวไปตีชิงเอาม้าลิโป้มา บัดนี้ตัวเอาม้าไปซ่อนไว้แห่งใด เตียวหุยจึงบอกว่า เอาไปซ่อนไว้ ณ วัดกึกอ๋บนเนินเขา เล่าปี่จึงให้ทหารออกไปขอขมาลิโป้ ว่าเดิมนั้นมิได้รู้จึงไม่รับ บัดนี้จริงอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจะเอาม้ามาคืนให้ ท่านอย่าได้พยาบาทเลย จะได้เห็นหน้ากันสืบไป ลิโป้ก็คลายโกรธ จึงว่าซึ่งเล่าปี่ให้มาขมาเรานี้ เราก็ยอมตามคำแล้ว ตันกงจึงว่า ได้ทีแล้วท่านจะรั้งรออยู่ จะไม่กำจัดเล่าปี่เสียให้ได้ นานไปเล่าปี่ก็จะเป็นศัตรูทำอันตรายแก่ท่าน ลิโป้เห็นชอบด้วย ก็ยกทหารเข้าตีเมืองเสียวพ่าย

เล่าปี่เห็นจะต้านทานมิได้ จึงปรึกษาด้วยบิตีกกับซุนเขียนว่า ครั้งนี้ลิโป้มีกำลังเป็นอันมาก ท่านจะคิดประการใด ซุนเขียนจึงว่า โจโฉมีน้ำใจพยาบาทลิโป้อยู่ เราจะรบฝ่าหนีออกไป ณ เมืองฮูโต๋ แล้วจะขอทหารโจโฉยกกลับมารบกับลิโป้ เล่าปี่เห็นชอบด้วย จึงว่าผู้ใดจะอาสาตีฝ่าออกไป เตียวหุยก็รับอาสา เล่าปี่จึงจัดแจงทหารให้เตียวหุยเป็นกองหน้า ตัวเล่าปี่คุมครอบครัวเป็นกองกลาง กวนอูคุมทหารเป็นกองหลัง ครั้นเวลาสามยามเดือนสว่าง เล่าปี่กวนอูเตียวหุยก็ยกทหารเปิดประตูเมืองรบป้องกันฝ่าออกไปข้างทิศเหนือ

ฝ่ายซงเหียนงุยซกซึ่งคุมทหารอยู่ฝ่ายทิศเหนือ เห็นก็ยกทหารเข้ารบด้วยเตียวหุยเป็นสามารถ เตียวหุยกับเล่าปี่ก็ออกไปได้ เตียวเลียวเห็นกวนอูยกมาเป็นกองหลัง ก็ขับทหารเข้าตามตีท้าย กวนอูขับม้ารบป้องกัน

ออกมาได้พร้อมกันกับเล่าปี่เตียวหุย ก็ยกไปเมืองฮูโต๋ ลิโป้รู้ว่าเล่าปี่หนีไปก็มิได้ติดตาม จึงพาทหารทั้งปวงเข้าไปในเมืองเสียวพ่าย เกลี้ยกล่อมให้ราษฎรเป็นปรกติ แล้วตั้งให้โกซุ่นอยู่รักษาเมืองเสียวพ่าย ลิโป้นั้นก็ยกกลับไปเมืองชีจิ๋ว

ฝ่ายเล่าปี่ครั้นยกมาถึงเมืองฮูโต๋จึงตั้งอยู่นอกเมือง แล้วให้ซุนเขียนเข้าไปบอกแก่โจโฉว่า บัดนี้ลิโป้ยกมาตีเมืองเสียวพ่าย ข้าพเจ้าเล่าปี่แตกหนีมา จะขอพึ่งอยู่ด้วยท่าน โจโฉก็มีความยินดีจึงว่า เล่าปี่นี้อุปมาเหมือนแซ่เดียวกับเรา แล้วก็แต่งทหารให้ออกไปรับเล่าปี่เข้ามาในเมือง เล่าปี่จึงให้กวนอูเตียวหุยอยู่รักษาครอบครัวและทหารทั้งปวง แล้วพาซุนเขียนกับบิต๊กเข้าไป โจโฉออกมารับถ้อยทีถ้อยคำนับ จึงเชิญเล่าปี่ให้นั่งที่สมควร เล่าปี่จึงเล่าเนื้อความแต่หลังจนลิโป้ยกมาตีเมืองเสียวพ่ายให้ฟังทุกประการ โจโฉจึงว่า ลิโป้นั้นเป็นคนหยาบช้ามิได้รู้จักคุณท่านผู้มีคุณ ครั้งนี้ท่านได้มาถึงเราแล้ว อย่าได้เป็นทุกข์เลยเราจะช่วยท่าน ๆ กับเราจะยกไปตีเมืองชีจิ๋วกำจัดลิโป้เสียให้ได้ เล่าปี่จึงว่าท่านว่าทั้งนี้คุณหาที่สุดมิได้ โจโฉจึงให้แต่งโต๊ะเชิญให้เล่าปี่กิน แล้วเล่าปี่ก็ลาโจโฉกลับออกไปยังกองทัพ

ซุนฮกจึงว่าแก่โจโฉว่า เล่าปี่เป็นคนมีสติปัญญา เห็นจะคบไว้มิได้ นานไปจะเป็นอันตราย บัดนี้เล่าปี่มาถึงเงื้อมมือเราจำจะฆ่าเสีย โจโฉไม่เห็นด้วยก็นิ่งอยู่ ซุนฮกก็ลาไป พอกุยแกเข้าไปหาโจโฉ ๆ จึงเล่าเนื้อความให้กุยแกฟังตามซึ่งซุนฮกว่านั้น กุยแกจึงว่า ซึ่งซุนฮกว่านั้นไม่ชอบทุกวันนี้ท่านคิดการใหญ่ จะหาผู้มีสติปัญญาคิดการด้วย เล่าปี่เป็นคนมีสติปัญญา หนีร้อนมาพึ่งเย็น ถ้าท่านฟังคำซุนฮกฆ่าเล่าปี่เสีย คนทั้ง

ปวงซึ่งหมายใจจะมาอยู่ด้วยท่านนั้นก็จะคิดถอยหลังกลับใจไป อาณาประชาราษฎรทั้งปวงก็จะครหานินทาเป็นที่สงสัย ขอท่านคิดดูจงควร โจโฉเห็นชอบด้วยจึงว่า ท่านว่านี้ต้องความคิดเราทุกประการ ครั้นเวลาเช้าโจโฉเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ จึงกราบทูลว่าจะขอตั้งเล่าปี่เป็นเจ้าเมืองอิจิ๋ว พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็โปรดให้ โจโฉก็ลากลับออกมาที่อยู่

เทียหยกจึงว่าแก่โจโฉว่า เล่าปี่มีสติปัญญา ซึ่งจะเป็นผู้น้อยอยู่ในบังคับผู้ใดนั้นหามิได้ นานไปเห็นจะเอาใจออกหากท่าน ๆ จงจับเอาตัวเล่าปี่ฆ่าเสียจึงจะควร โจโฉจึงว่าบัดนี้เราคิดเอาใจคนอยู่ เล่าปี่เป็นคนมีสติปัญญา เราจะฆ่าเสียนั้นคนทั้งปวงรู้ไปก็จะเสียใจ เนื้อความทั้งนี้เราได้ปรึกษากับกุยแกแล้ว และท่านมาว่าทั้งนี้เห็นไม่ชอบ พอเล่าปี่เข้ามาหาโจโฉ ๆ จึงจัดทหารสามพันให้แก่เล่าปี่ แล้วโจโฉจึงว่าเรากราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ตั้งท่านเป็นเจ้าเมืองอิจิ๋ว ท่านไปอยู่เมืองอิจิ๋วแล้วจึงยกไปตีเมืองเสียวพ่าย แล้วตั้งเกลี้ยกล่อมผู้คนไว้จะได้เป็นกำลังไปทำการกำจัดลิโป้ ณ เมืองซีจิ๋ว เล่าปี่ก็รับคำโจโฉกระทำคำนับ แล้วลาโจโฉไปตั้งอยู่ ณ เมืองอิจิ๋ว

ตอนที่ ๑๕

ฝ่ายโจโฉก็ตระเตรียมทหารจะไปตีเมืองชีจิ๋ว พอทหารเอาเนื้อความมาบอกแก่โจโฉว่า เตียวสิ้วเจ้าเมืองอ้วนเซียซึ่งเป็นหลานเตียวเจ้นั้นได้กาเซี่ยงไว้เป็นที่ปรึกษา ซ่องสุมทหารไว้เป็นอันมาก บัดนี้คบคิดกับเล่าเปียวซึ่งอยู่ ณ เมืองเกงจิ๋ว จะยกมาตีเมืองฮูโต๋

โจโฉจึงคิดว่า จะยกกองทัพไปรบเตียวสิ้ว ณ เมืองอ้วนเซีย แต่เกรงอยู่ว่า ลิโป้รู้จะยกกองทัพวกหลังมาตีเอาเมืองฮูโต๋ จึงปรึกษาแก่ซุนฮกว่า เตียวสิ้วจะมาตีเอาเมืองเรา ครั้นจะยกไปตีเตียวสิ้วก่อน ฝ่ายลิโป้รู้ก็จะยกกองทัพมาตีเมืองเรา เมื่อเป็นกังวลอยู่ฉะนี้จะคิดประการใด ซุนฮกจึงว่าลิโป้นั้นหาความคิดมิได้ เป็นคนโลภกำเริบแต่จะเอายศถาศักดิ์ ขอให้มีหนังสือรับสั่งไปตั้งลิโป้เป็นเจ้าเมืองชีจิ๋ว แล้วให้เป็นที่เปงตังจงกุ๋น แปลภาษาไทยว่าเจ้าพระยาปราบโจรฝ่ายตะวันออก แล้วให้มีหนังสือของท่านนอกนั้นไปอีกฉบับหนึ่งว่า ให้ลิโป้กับเล่าปี่สมัครสมานกัน อย่าได้มีพยาบาทต่อกันสืบไป ถึงท่านจะยกไปรบเมือง

อ้วนเสี้ยว ฝ่ายลิโป้นั้นก็จะมีใจภักดีต่อท่าน เห็นจะไม่ยกมารบเมืองฮูโต๋

โจโฉเห็นชอบด้วย จึงแต่งหนังสือตามคำซุนฮกว่า แล้วให้อ่องเจ๊กถือไปให้ลิโป้ แล้วโจโฉจึงให้จัดแจงทหารได้สิบห้าหมื่น ให้แฮหัวตุ้นกับอิกิ๋มเป็นทัพหน้า แล้วแบ่งทหารออกเป็นสามกอง ยกไปถึงแม่น้ำหยกซุย ก็ให้หยุดทัพตั้งค่ายอยู่เป็นหลายวัน

ฝ่ายกาเซี่ยงรู้กิตติศัพท์ดังนั้นจึงว่าแก่เตียวสิ้วว่า โจโฉยกทหารมาครั้งนี้ประมาณยี่สิบหมื่น แล้วทหารเอกที่มีฝีมือเป็นอันมาก เราจะออกรบด้วยบัดนี้เห็นจะเสียทีแก่โจโฉเป็นมั่นคง จำเราจะออกไปเข้าเกลี้ยกล่อมด้วยโจโฉโดยดี จึงจะไม่เสียเมือง เตียวสิ้วเห็นชอบด้วย จึงให้กาเซี่ยงออกไปหาโจโฉ ณ ค่าย จึงคำนับแล้วว่าบัดนี้เตียวสิ้วรู้ว่ามหาอุปราชยกกองทัพมา จึงให้ข้าพเจ้าออกมาอ้อนวอนจะขอเข้าเกลี้ยกล่อม อ่อนน้อมต่อท่านสืบไป

โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่า กาเซี่ยงคนนี้พูดจาคมสันเป็นคนมีสติปัญญา จึงว่าบัดนี้เตียวสิ้วกับท่านยอมจะทำราชการด้วยเรา ๆ จะตั้งให้ท่านเป็นที่ปรึกษา กาเซี่ยงจึงว่า ครั้งข้าพเจ้าทำราชการอยู่ด้วยลิฉุย ๆ ทำการหยาบช้าต่อแผ่นดิน ความร้ายก็พลอยมีอยู่แก่ข้าพเจ้า ด้วยข้าพเจ้ายังมิได้มีความชอบแก้โทษก่อน ซึ่งมหาอุปราชจะตั้งข้าพเจ้าเป็นที่ปรึกษานั้นพระคุณหาที่สุดมิได้ แต่เตียวสิ้วนั้นได้มีคุณแก่ข้าพเจ้า เตียวสิ้วมิได้มีผู้ใดเป็นที่ปรึกษา ข้าพเจ้าจะขออยู่ทำราชการด้วยเตียวสิ้ว ก็เหมือนอยู่ในมหาอุปราช โจโฉมิได้ตอบประการใด กาเซี่ยงก็ลาไปบอกความแก่เตียวสิ้วทุกประการ ครั้นเวลารุ่งเช้ากาเซี่ยงจึงพาเตียวสิ้วออกไปหาโจโฉ ณ ค่าย โจโฉเห็นเตียวสิ้วกาเซี่ยงออกมาหาก็มีความยินดี ปราศรัยไต่

ถามกิจการบ้านเมืองว่ายังปรกติอยู่หรือ เตียวสิ้วก็บอกว่า ราษฎรทั้งปวงเป็นสุขอยู่ แล้วเตียวสิ้วก็เชิญโจโฉให้เข้าไปตั้งอยู่ในเมืองอ้วนเซีย โจโฉได้ยินดังนั้นก็มิได้มีความสงสัย จึงให้ทหารตั้งค่ายรายทางมาใกล้กำแพงเมือง แล้วโจโฉก็พาทหารซึ่งสนิทเข้าไปในเมืองอ้วนเซีย เตียวสิ้วจึงให้แต่งโต๊ะเชิญให้โจโฉกิน แล้วจัดแจงที่ให้โจโฉอยู่เป็นหลายวัน

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งโจโฉเสพย์สุราเมา จึงเข้าไปในที่นอนแล้วถามคนสนิทว่า ในเมืองนี้มีหญิงรูปงามบ้างหรือ โจอั๋นบิ๋นผู้เป็นหลานจึงบอกว่า เวลาเย็นวันนี้ข้าพเจ้าไปเที่ยวเล่นเห็นหญิงคนหนึ่งรูปงาม ข้าพเจ้าสืบถามได้เนื้อความว่า เป็นภรรยาเตียวเจ้ผู้อาเตียวสิ้ว บัดนี้เตียวเจ้ตายแล้ว หญิงนั้นเป็นม่ายอยู่

โจโฉได้ฟังดังนั้นด้วยกำลังเมาสุราจะใคร่ได้ จึงใช้โจอั๋นบิ๋นกับทหารไปรับหญิงคนนั้นมาในเวลาพลบค่ำ โจโฉเห็นรูปร่างหญิงนั้นงามก็มีความยินดี จึงถามว่าเจ้าชื่อใด นางจึงบอกว่าข้าพเจ้าชื่อเจ๋าซือเป็นภรรยาเตียวเจ้ผู้ตาย โจโฉจึงถามว่าเจ้ารู้จักเราหรือไม่ นางเจ๋าซือจึงบอกว่า ข้าพเจ้ามิได้รู้จักท่าน ได้ยินเขาเล่าลือว่าท่านเป็นมหาอุปราชซึ่งข้าพเจ้าได้มาพบท่านครั้งนี้ ก็เป็นบุญของข้าพเจ้า โจโฉจึงว่าเพราะเราเห็นแก่เจ้า เราจึงยอมให้เตียวสิ้วมาเข้าเกลี้ยกล่อม หาไม่เราจะฆ่าเตียวสิ้วและญาติพี่น้องเสียให้สิ้น นางเจ๋าซือจึงคำนับแล้วว่า ซึ่งมหาอุปราชยกโทษไว้นั้นคุณหาที่สุดมิได้ โจโฉจึงว่าเราจะเลี้ยงเจ้าเป็นภรรยาแล้วจะพาไปอยู่เมืองฮูโต๋ นางเจ๋าซือจึงว่าทั้งนี้ตามแต่ท่านจะเมตตา โจโฉก็พานางเจ๋าซือเข้าไปนอนอยู่ด้วยกันจนเวลาเช้า นางเจ๋าซือจึงว่าแก่โจโฉ

ว่าซึ่งจะอยู่ในเมืองนี้ ความครหานินทาก็จะมีเป็นอันมาก ประการหนึ่งเตียวสิ้วรู้ก็จะมีความแหนงท่าน โจโฉจึงว่าเจ้าว่าทั้งนี้ก็ชอบอยู่ พรุ่งนี้จะพากันออกไปอยู่ ณ ค่ายนอกเมือง ครั้นเวลารุ่งเช้าโจโฉจึงพานางเจ๋า-ซื่อออกไป ณ ค่าย แล้วสั่งเตียนอุยให้อยู่รักษาประตูค่าย อย่าให้ผู้ใดนอกนั้นเข้าออกได้ ต่อเราสั่งจึงให้เข้ามา โจโฉหลงด้วยนางเจ๋าซื่อมิได้ออกว่าราชการ แล้วก็มิได้คิดที่จะยกกลับไปเมืองฮูโต๋

ฝ่ายเตียวสิ้วรู้ว่าโจโฉให้ไปรับเอานางเจ๋าซื่อ ซึ่งเป็นอาสะใภ้ออกไปไว้เป็นภรรยาก็น้อยใจนัก จึงหากาเซี่ยงเข้ามาบอกเนื้อความทั้งปวงแล้วว่า จะคิดประการใดจึงจะแก้แค้นโจโฉได้ กาเซี่ยงจึงว่าท่านอย่าเพ่อทำวุ่นวายก่อน งดให้โจโฉออกว่าราชการ ท่านจึงไปหาโจโฉบอกว่าทหารซึ่งเกลี้ยกล่อมได้ใหม่นั้นหลบหนีไปเป็นอันมาก จะขอออกมาตั้งแทรกอยู่หว่างค่ายท่าน ทหารทั้งปวงจะได้กลัวบุญท่านจึงจะไม่หนีได้ ถ้าโจโฉยอมแล้วเราจึงจะคิดการจับโจโฉได้โดยง่าย เตียวสิ้วเห็นชอบด้วย

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งจึงไป ณ ค่าย พอโจโฉออกว่าราชการ เตียวสิ้วจึงว่าแก่เตียนอุยผู้รักษาประตูว่า เราจะขอเข้าไปหาโจโฉ เตียนอุยก็ไปบอกแก่โจโฉ ๆ ว่าให้เข้ามาเถิด เตียนอุยก็พาเตียวสิ้วเข้าไป เตียวสิ้วคำนับแล้วว่าแก่โจโฉตามคำกาเซี่ยง ซึ่งคิดให้นั้นทุกประการ โจโฉจึงว่าท่านจะยกทหารออกมาตั้งอยู่ด้วยเราก็ตามเถิด เตียวสิ้วก็กลับมากะเกณฑ์ทหารออกไปตั้งอยู่ตามมุมค่ายโจโฉทั้งสี่ด้าน จึงปรึกษากับเฮาเฉียว่าซึ่งเราจะคิดทำการจับโจโฉนั้น เกรงอยู่แต่เตียนอุยซึ่งรักษาประตูนั้นมีกำลังเป็นอันมาก เราจะทำการมิได้สะดวก

เฮาเฉียจึงว่าข้าพเจ้ามีกำลังแบกเหล็กได้ห้าร้อยชั่ง เดินทางได้วันละเจ็ดพันเส้น ขอให้คิดอ่านเอาทวนสองเล่มซึ่งเตียนอุยถืออยู่นั้นมาเสียได้แล้ว ถึงเตียนอุยจะมีกำลังสักเท่าใดข้าพเจ้าก็จะสู้ได้ ขอให้ท่านเชิญเตียนอุยมากินโต๊ะ เสพย์สุราเมาแล้วกลับไปก็จะนอนหลับอยู่ ข้าพเจ้าจะปลอมเข้าไปลักเอาทวนสองเล่มมาให้ได้ ท่านจงคิดทำการต่อไปอย่าได้กลัวเตียวอุยเลย

เตียวสิ้วจึงสั่งทหารทั้งสี่ค่ายให้ตระเตรียมอาวุธไว้จงพร้อม ในเวลากลางคืนวันนี้ให้ฟังสัญญา ถ้าได้ยินเสียงประทัดแล้วเมื่อใด จงยกเข้าปล้นค่ายจับตัวโจโฉให้จงได้ แล้วให้กาเซี่ยงไปเชิญเตียนอุยมากินโต๊ะ ณ ค่าย เตียนอุยก็มาเสพย์สุราเมานัก ครั้นเวลาพลบค่ำเตียนอุยก็ลาเตียวสิ้วกลับไปด้วยกำลังเมา เตียนอุยก็นอนหลับอยู่ในทับริมประตูค่าย

เฮาเฉีย จึงปลอมเข้าไปลักเอาทวนสองเล่มของเตียนอุยนั้นมาได้ ฝ่ายโจโฉกับนางเจ๋าซือเสพย์สุราอยู่ด้วยกัน พอได้ยินเสียงทหารอื้ออึ้ง โจโฉจึงให้ทหารไปสืบดูกลับมาบอกว่าเตียวสิ้วเกณฑ์ทหารให้ตระเวนค่าย โจโฉมิได้มีความสงสัย ครั้นเวลาสองยามทหารจึงเข้ามาบอกโจโฉว่าเห็นเกวียนบรรทุกหญ้าอยู่ข้างหลังค่ายนั้นเพลิงติดไหม้อยู่ โจโฉมิได้มีความสงสัยแล้วจึงว่าอย่าตกใจวุ่นวายไป ทหารทั้งปวงเอาหญ้ามาหุงอาหารแล้วมิได้ระวังให้เพลิงติดขึ้น จึงเร่งช่วยกันดับเสีย เมื่อโจโฉว่านั้นพอเห็นเพลิงติดสว่างขึ้นรอบค่าย ทั้งเสียงประทัดนั้นดังขึ้นทั้งสี่ด้าน เสียงทหารอื้ออึ้ง โจโฉก็ตกใจจึงเรียกหาเตียนอุย ๆ ก็ตกใจตื่นขึ้นมิทันใส่เกราะ คว้าหาทวนสำหรับมือก็มิได้พบ ฝ่ายทหารเตียวสิ้วหักเข้ามาได้ถึงประตูค่าย

เตียนอุยจึงวิ่งไปฉวยเอาดาบของทหารเลวฟันทหารเตียวสิ้วตายประมาณ ยี่สิบสี่ยี่สิบห้าคน ทหารทั้งปวงก็ถอยออกมารออยู่

ฝ่ายทหารเตียวสิ้วทั้งสองกองข้างหลังค่ายนั้น ก็หักเข้าไปได้เป็นอันมาก เข้ากลุ้มรุมกันฟันแทงเตียนอุยต้องอาวุธบาดเจ็บทั่วกาย เตียนอุยนั้นมิได้ย่อท้อถือดาบฟันทหารเตียวสิ้วจนดาบนั้นหักไป จึงฉวยเอาศพข้างละมือบ้องกันสู้รบ แล้วเอาศพนั้นฟาดถูกทหารเตียวสิ้วตายอีกเก้าคนสิบคน และทหารเตียวสิ้วนั้นสู้เตียนอุยมิได้ ก็ถอยออกไปประมาณเก้าวาสิบวา แล้วเอาเกาทัณฑ์ยิงระดมไปถูกเตียนอุยเป็นอันมาก เตียนอุยก็ยังยืนรบอยู่ ทหารกองหนึ่งวิ่งเข้ามาข้างหลัง เอาทวนแทงถูกเตียนอุยเป็นหลายเล่ม จนเตียนอุยรากโลหิตออกมา แล้วซวนไปยืนพิงประตูค่ายอยู่จนสิ้นใจตาย และทหารเตียวสิ้วซึ่งอยู่ข้างนอกนั้นมิทันรู้ว่าเตียนอุยตาย ต่างคนต่างกลัวฝีมือเตียนอุยก็มิได้เข้าไป

ในขณะเมื่อเตียนอุยยังรบสู้อยู่นั้น โจโฉจึงขึ้นม้าพาโจอั๋นบินกับทหารประมาณเก้าคนสิบคน หนีออกข้างหลังค่ายได้ ฝ่ายทหารโจโฉซึ่งอยู่ต่างค่ายนั้นแตกกระจัดกระจาย หนีข้ามแม่น้ำหยกซุยไปได้บ้าง เหล่าทหารเตียวสิ้วนั้นฆ่าฟันทหารโจโฉล้มตาย ครั้นรู้ว่าโจโฉหนีออกไปข้างหลังค่ายจึงชวนกันยกติดตามไป เอาเกาทัณฑ์ยิงถูกโจอั๋นบินตกม้าตาย โจโฉนั้นถูกเกาทัณฑ์แห่งหนึ่ง ม้าซึ่งโจโฉขี่นั้นมีกำลังเป็นอันมาก ถูกเกาทัณฑ์สามดอกมิได้ล้ม โจโฉขับม้าหนีไปถึงแม่น้ำหยกซุยแต่ผู้เดียว ทหารเตียวสิ้วจึงเอาเกาทัณฑ์ยิงระดมไปถูกจักษุม้าล้มลงตาย

พอโจงั่งผู้บุตรโจโฉมาพบโจโฉเข้า จึงเอาม้านั้นให้บิดาขี่ไป พอ

ทหารเตียวสิ้วยิงเกาทัณฑ์มาถูกโจงั่งตายอยู่กับริมฝั่ง โจโฉหนีไปพบทหาร ซึ่งแตกมาเป็นอันมากก็พากันรีบหนีไป

ฝ่ายแฮหัวตุ้นซึ่งแตกมาก่อนนั้น คุมทหารไปเที่ยวตีชิงทรัพย์สิ่งสิน ของอาณาประชาราษฎร ซึ่งอยู่บ้านนอกไว้ได้เป็นอันมาก

ฝ่ายอิกิ๋มซึ่งแตกนั้นคุมทหารมาได้ รู้ว่าแฮหัวตุ้นกับทหารทั้งปวง ไปตีชิงราษฎรชาวบ้านนอก อิกิ๋มมีใจเอ็นดูแก่ราษฎร จึงคุมทหารออก ไปไล่ฆ่าฟันทหารแฮหัวตุ้นล้มตายแตกกระจัดกระจายไปเป็นอันมาก

ครั้นทหารแฮหัวตุ้นมาพบโจโฉต่างคนต่างร้องไห้ แล้วบอกเนื้อ ความแก่โจโฉว่า อิกิ๋มกระทำหยาบช้าไล่ฆ่าฟันข้าพเจ้าทั้งปวงล้มตายบ้าง แตกหนีไปได้บ้าง เห็นอิกิ๋มจะเป็นกบฏต่อท่านจึงทำการทั้งนี้ โจโฉตกใจ ยังมิทันจะรู้ว่าประการใด ฝ่ายแฮหัวตุ้นเคาทูลเตียนงักจินมาบอกเนื้อความ ว่าอิกิ๋มทำการทั้งนี้ เห็นจะเอาใจออกหากท่าน ขอให้ท่านตระเตรียม ทหารไว้ให้พร้อม จะได้คิดการจับอิกิ๋ม โจโฉจึงสั่งให้จัดแจงทหาร เตรียมไว้

ฝ่ายอิกิ๋มให้ตั้งค่ายอยู่หวังจะรับโจโฉ แล้วจะได้ป้องกันกองทัพ เตียวสิ้ว ครั้นอิกิ๋มรู้ว่าทหารโจโฉแตกมาใกล้แล้ว จึงให้ทหารทั้งปวง ถือเครื่องศัสตราวุธรักษาค่ายอยู่เป็นมั่นคง ทหารอิกิ๋มรู้กิตติศัพท์ว่า แฮหัวตุ้นกับทหารทั้งปวงไปบอกแก่โจโฉกล่าวโทษอิกิ๋มว่าเป็นกบฏต่อโจโฉ จึงเอาเนื้อความทั้งปวงบอกแก่อิกิ๋ม แล้วถามว่า เมื่อเขากล่าวโทษท่าน อยู่ฉะนี้ เป็นไฉนจึงยังตั้งค่ายตระเตรียมทหารอยู่อีกเล่า ซึ่งท่านมิได้ไปหา โจโฉนั้น โจโฉก็เห็นสมร้ายด้วย

อิกิ๋มจึงตอบว่าซึ่งกล่าวโทษแก่เรานั้นเป็นความริษยากัน ซึ่งเรา

ตั้งค่ายไว้นี้ ด้วยโจโฉหนีกองทัพเตียวสิ้วมาจะได้เข้าอาศัย แล้วจะได้ต่อรบกับเตียวสิ้ว ข้อซึ่งผิดและชอบนั้นจึงค่อยคิดต่อภายหลัง

ฝ่ายกองทัพเตียวสิ้วยกมาสกัดหน้าเป็นสองด้าน พอพบค่ายอิกิ๋มซึ่งตั้งอยู่ อิกิ๋มก็คุมทหารขับม้ารำทวนออกไปรบด้วยเตียวสิ้วเป็นสามารถ เตียวสิ้วเห็นจะต้านทานอิกิ๋มมิได้ ก็พาทหารถอยไปทางแม่น้ำหยกซุย อิกิ๋มก็คุมทหารไล่ฆ่าฟันทหารเตียวสิ้วไปจนถึงโจโฉ ทหารโจโฉเห็นก็ชวนกันเข้าฟันทหารเตียวสิ้ว แตกกระจัดกระจายล้มตายเป็นอันมาก เตียวสิ้วกับทหารซึ่งเหลือตายนั้นก็หนีไปหาเล่าเปียว ณ เมืองเกงจิ๋ว โจโฉก็มิได้ติดตาม แล้วตรวจตราซ่องสุมทหารทั้งปวงอยู่

อิกิ๋มจึงไปหาโจโฉบอกเนื้อความว่า ทหารแฮหัวตุ้นคบกันไปตีชิงเอาทรัพย์สิ่งของอาณาประชาราษฎร ข้าพเจ้าเห็นไม่ชอบจึงฆ่าทหารเสียเป็นหลายคน โจโฉจึงถามว่า เรากับตัวต่างคนต่างแตกมา เป็นไฉนตัวจึงมิได้หาเราให้พบก่อน ตัวไปตั้งค่ายกลางทางนั้นปรารถนาสิ่งใด

อิกิ๋มจึงบอกแก่โจโฉตามที่คิดไว้ หวังจะป้องกันข้าศึกอันยกตามท่านมา ข้าพเจ้าจึงได้รบกับเตียวสิ้วจนแตกไป ซึ่งข้าพเจ้ามิได้เที่ยวหาท่านให้พบนั้น โทษข้าพเจ้าผิดอยู่แล้ว โจโฉได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงสรรเสริญว่า ซึ่งท่านคิดทำทั้งนี้ไว้จึงได้ชัยชนะคืน อันความคิดทั้งนี้ถึงทหารแต่ก่อนก็มิได้เสมอท่าน แล้วให้เครื่องทองแก่อิกิ๋มสำรับหนึ่งเป็นบำเหน็จ ตั้งให้อิกิ๋มเป็นเอกสิ้วเตงเฮา แปลภาษาไทยว่าพระยาอายุมาก และแฮหัวตุ้นซึ่งมิได้กำชับทหาร ละให้ทำร้ายแก่ราษฎรนั้นให้คาดโทษไว้

โจโฉจึงให้แต่งโต๊ะรินสุราเซ่นเตียนอุย แล้วจึงว่าแก่ทหารว่า ถึง

บุตรกับหลานเราตาย ก็มิได้เสียดายเท่าเตียนอุยเลย แล้วก็ร้องไห้รักเตียนอุย ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็มีใจรักโจโฉเป็นอันมาก ต่างคนต่างร้องไห้ด้วย ครั้นโจโฉค่อยคลายทุกข์โศกแล้ว จึงให้จัดแจงทหารแล้วก็ยกกลับไปเมืองฮูโต๋

ฝ่ายอ๋องเจ๊กซึ่งโจโฉใช้ให้ถือหนังสือไปให้ลิโป้ เมื่ออ๋องเจ๊กมาถึงเมืองชีจิ๋วนั้น ลิโป้รู้ก็ออกมารับ จึงเชิญเข้าไปในเมือง อ๋องเจ๊กจึงเอาหนังสือรับสั่งให้ ลิโป้รับเอามาอ่านดู ในหนังสือรับสั่งเป็นใจความว่า ให้ลิโป้เป็นเปงต๋องจงกุ๋น แปลภาษาไทยว่าเป็นขุนนางผู้ใหญ่สำหรับปราบโจรฝ่ายตะวันออก และในหนังสือโจโฉฉบับหนึ่งนั้นว่า ให้ลิโป้สมัครสมานกับเล่าปี่ อย่าให้มีพยาบาทกันสืบไป และอ๋องเจ๊กนั้นบอกแก่ลิโป้ว่าทุกวันนี้มหาอุปราชมีความเมตตาท่านอยู่เป็นอันมาก จึงกราบทูลเสนอความชอบ ให้ท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ลิโป้ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี

ขณะนั้นพอทหารลิโป้เข้ามาบอกแก่ลิโป้ว่า บัดนี้อ้วนสุดให้ทหารมาหาท่าน ลิโป้ก็ให้หาตัวเข้ามาแล้วถามว่า อ้วนสุดใช้มาด้วยเหตุสิ่งใด ฝ่ายทหารจึงบอกว่า อ้วนสุดให้ข้าพเจ้ามาบอกว่า อ้วนสุดให้จัดแจงการซึ่งจะตั้งตัวเป็นเจ้าแผ่นดิน แล้วจะตั้งบุตรนั้นเป็นตงกง แปลภาษาไทยว่าเป็นที่ฝ่ายหน้า ให้ท่านเร่งส่งบุตรหญิงของท่านไป จะได้แต่งให้อยู่ด้วยกันทีเดียว

ลิโป้ได้ฟังดังนั้นจึงด่าอ้วนสุดว่า มันคิดการหยาบช้าเป็นกบฏต่อแผ่นดิน จึงให้เอาตัวทหารอ้วนสุดไปฆ่าเสีย แล้วให้เอาตัวหันอินซึ่งจำไว้นั้นมาลงพันธนาการเหล็กไว้ให้มั่น ลิโป้จึงให้แต่งหนังสือให้ตันเต๋ง คุมเอาตัวหันอินขึ้นไปให้โจโฉ

โจโฉจึงเอาหนังสือมาอ่านดูเป็นใจความว่า ข้าพเจ้าลิโป้คำนับมาด้วยมหาอุปราชได้เมตตาข้าพเจ้า แล้วช่วยกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้ข้าพเจ้าได้เป็นเจ้าเมืองชีจิ๋ว ข้าพเจ้าจะได้ทำราชการสืบไป โจโฉแจ้งในหนังสือและเนื้อความนั้นแล้วจึงคิดว่า ครั้งนี้ลิโป้กับอ้วนสุดมีความขัดเคืองกัน เห็นขาดจากเกี่ยวดองกันแล้วจึงทำการทั้งนี้ โจโฉจึงให้ทหารเอาตัวหันอี้นไปฆ่าเสีย

ตันเต๋งจึงกระซิบโจโฉว่า อันลิโป้นี้เป็นคนหยาบช้า เหมือนหนึ่งสัตว์เดียรฉาน มีแต่กำลังหาปัญญามิได้ ซึ่งมหาอุปราชจะเลี้ยงลิโป้เป็นใหญ่นั้น นานไปก็จะกลับเป็นศัตรูท่าน

โจโฉจึงว่าเราแจ้งอยู่แล้ว จำเราจะคิดอ่านกำจัดลิโป้เสีย ตัวท่านสองคนพ่อลูกอยู่ในเมืองชีจิ๋วก็แจ้งความคิดลิโป้อยู่สิ้น เมื่อเราจะยกไปเมืองชีจิ๋วนั้น ถ้าขัดสนสิ่งใดท่านจงช่วยคิดอ่านด้วย ตันเต๋งจึงรับว่าแม้นมหาอุปราชจะยกไปเมื่อใด ตัวข้าพเจ้ากับบิดาจะคิดอ่านเป็นไส้ศึกอยู่ในเมือง

โจโฉจึงตั้งตันเต๋งเป็นเจ้าเมืองกองเหลงซึ่งขึ้นแก่เมืองชีจิ๋ว แล้วให้มีตรารับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ไปเมืองชีจิ๋ว เติมส่วยให้แก่ตันกุยผู้เป็นบิดาตันเต๋งเป็นอันมาก ตันเต๋งก็คำนับลาโจโฉ ๆ จึงยุดมือตันเต๋งไว้ แล้วว่าการซึ่งคิดไว้ครั้งนี้ เราปลงใจไว้แก่ท่าน ๆ จงคิดอ่านกระทำการให้สำเร็จจงได้ ตันเต๋งก็รับคำโจโฉ แล้วก็คำนับลากลับไปหาลิโป้ ณ เมืองชีจิ๋ว

ลิโป้จึงถามตันเต๋งว่า ท่านไปหาโจโฉ ๆ ว่าประการใดบ้าง ตันเต๋งจึงเอาตราตั้งสำหรับตัว กับตราซึ่งพระราชทานส่วยของบิดานั้นให้ลิโป้ดู ลิโป้เห็นดังนั้นก็โกรธ ว่าเราใช้ตัวไปด้วยการของเรา เหตุไฉน

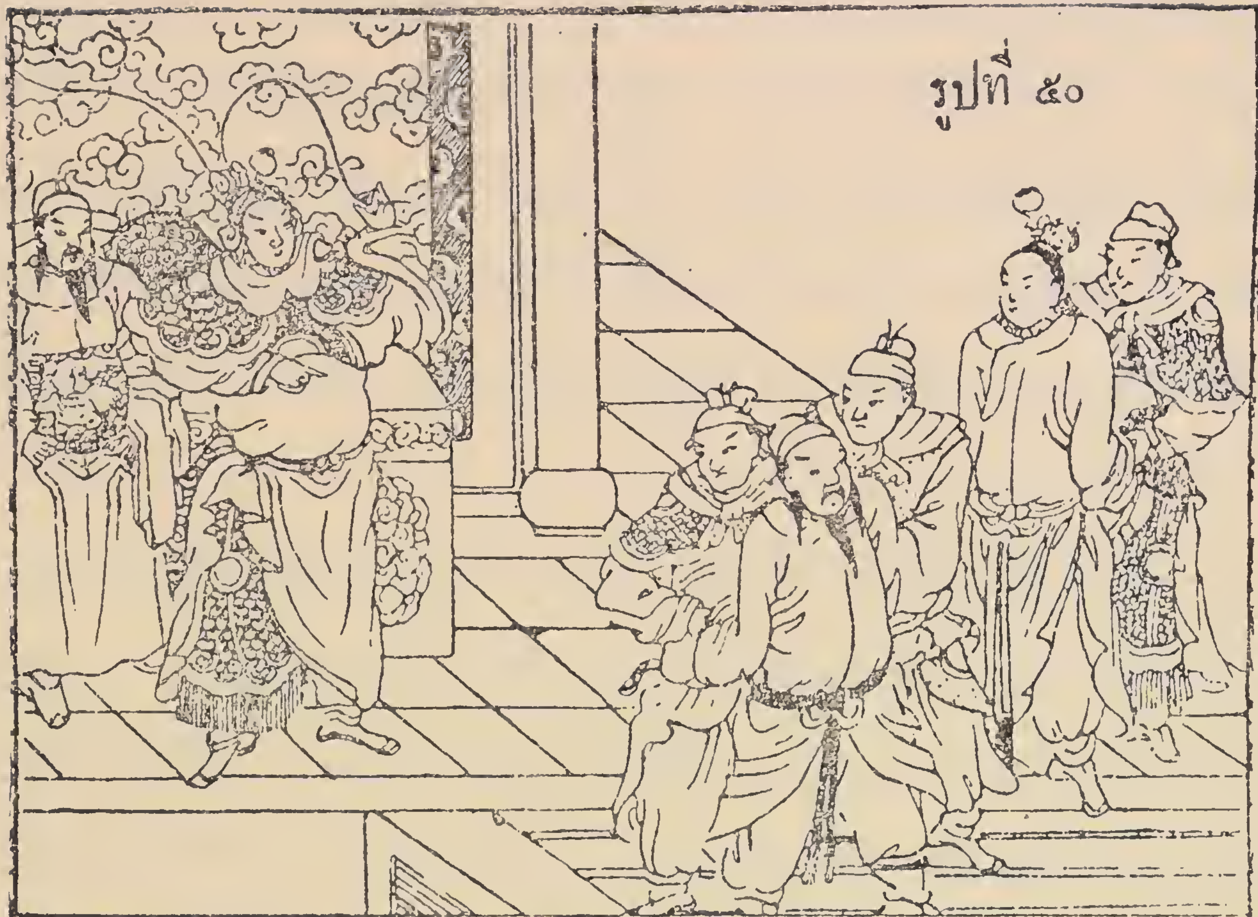
ตัวจึงคิดอ่านให้ได้ดีแต่ตัวสองคนพ่อลูก เดิมเราจะยกลูกสาวให้แก่บุตรอ้วนสุด ตันกุ๋ยบิดาของตัวมาห้ามการเราเสีย แกล้งลวงให้เราไปเข้าด้วยโจโฉ บัดนี้เราใช้ตัวไปก็มิได้การแต่สักสิ่งหนึ่ง แล้วก็ชักกระบี่ออกจะฆ่าตันเต๋งเสีย

ตันเต๋งเห็นดังนั้นก็ทำเป็นหัวเราะ แล้วว่าท่านฟังเนื้อความยังไม่สิ้นเป็นไฉนท่านจึงด่วนโกรธดังนี้ ลิโป้จึงถามว่ายังมีเนื้อความสิ่งใดบ้าง ตันเต๋งจึงว่า เมื่อข้าพเจ้าไปหาโจโฉนั้น ข้าพเจ้าก็ได้ว่าแก่โจโฉว่า จะเลี้ยงท่านนั้นจำจะให้เป็นใหญ่ให้ถึงขนาด อุปมาเหมือนเลี้ยงเสือ ถ้าได้กินอิ่มก็จะเป็นปรกติ ถ้ามิอิ่มก็จะเบียดเบียนสัตว์ทั้งปวงเป็นอาหาร

ฝ่ายโจโฉได้ยินข้าพเจ้าว่าดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าซึ่งจะเลี้ยงท่านให้เต็มกองเหมือนข้าพเจ้านั้นไม่ได้ ทุกวันนี้หากท่านยังขัดสนจึงอ่อนน้อมต่อถ้าท่านมีกำลังขึ้นแล้วก็จะเอาใจออกหากโจโฉ อุปมาเหมือนเหยี่ยวซึ่งอยากอาหาร คอยแสวงหาลูกไก่อันพลัดแม่ ได้ทีแล้วก็จะฉาบลงเอา ถ้าเห็นยังมิได้ที ก็ค่อยทำความเพียรคอยอยู่กว่าจะได้ลูกไก่ ข้าพเจ้าจึงถามว่าซึ่งอุปมาว่าเหยี่ยวนั้นคือตัวลิโป้ อันลูกไก่นั้นคือผู้ใดเล่า โจโฉจึงบอกว่าลูกไก่นั้นคืออ้วนสุดเจ้าเมืองลำหยง ซุนเซ็กเจ้าเมืองกังตั๋ง อ้วนเสี้ยวเจ้าเมืองกิจิ๋ว เล่าเปี๋ยวเจ้าเมืองเกงจิ๋ว เล่าเจี้ยงเจ้าเมืองเสฉวน เตียวหลู่เจ้าเมืองฮันต๋ง ลิโป้ได้ยินดังนั้นดีใจสำคัญว่าจริงจึงวางกระบี่เสีย แล้วจึงว่าโจโฉนั้นมีสติบัญญาประมาณใจเราถูกทุกประการ

ฝ่ายอ้วนสุดตั้งแต่ได้ตราหยกของซุนเซ็กไว้ ก็คิดแต่จะตั้งตัวเป็นเจ้า แล้วปรึกษาทหารทั้งปวงว่า เราได้ยินคำโบราณเล่าสืบ ๆ มาครั้งพระเจ้าฮั่นโกโจแต่ยังมิได้ราชสมบัตินั้น เป็นคนอนาถาอุปมาดังว่าอยู่ใน

อ้วนสุดเตรียมทัพจะยกไปรบกับลิโป้

เล่าปี่เอาศีรษะหันเซียม เอียวฮองไปให้แก่โจโฉ

ท้องทะเล อุตส่าห์ทำความเพียรมาเป็นอันมากค่อยตั้งตัวได้ จึงได้ราชสมบัติ ทรงพระนามชื่อพระเจ้าฮั่นโกโจ พระราชวงศ์ได้เสวยราชย์ต่อ ๆ มาได้ถึงสี่ร้อยปี จนถึงพระเจ้าเหียนเต้ ครั้งนี้พระเจ้าเหียนเต้ได้ราชสมบัติ เกิดอันตรายจลาจลต่าง ๆ เห็นราชสมบัติก็ร่วงโรยจวนจะสูญอยู่แล้ว ตัวเราก็เป็นเชื้อขุนนางมาแต่ก่อน ราษฎรรักเราเป็นอันมาก เราจำจะตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้า ท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด

เอี๋ยมเซียงที่ปรึกษาจึงห้ามว่า เมื่อครั้งพระเจ้าติวอ๋องได้ราชสมบัติอยู่ในเมืองหลวง เบียดเบียนให้ราษฎรได้ความเดือดร้อน ขณะนั้นจิวบุนอ๋องซึ่งเป็นขุนนางอยู่ ณ เมืองกิสันรู้การสงคราม หัวเมืองทั้งปวงอยู่ในอำนาจจิวบุนอ๋องนั้นถึงสองส่วน อยู่ในอำนาจพระเจ้าติวอ๋องนั้นส่วนเดียว และจิวบุนอ๋องนั้นก็มีใจสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน มิได้ตั้งตัวเป็นเจ้า บัดนี้พระเจ้าเหียนเต้ก็ยังมีพระชนม์อยู่ แล้วก็มิได้ทำอันตรายแก่ราษฎร ซึ่งท่านจะตั้งตัวเป็นเจ้านั้นข้าพเจ้าไม่เห็นควร

อ้วนสุดได้ยินจึงว่า ตราสำหรับกษัตริย์อยู่ในเงื้อมมือกู เหมือนหนึ่งเทพดามาเสกให้กูเป็นเจ้า แม้ใครไม่ยอมจะให้ตัดศีรษะเสีย คนทั้งปวงก็นิ่งอยู่ อ้วนสุดจึงให้จัดแจงบ้านเมืองแล้ว ตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้าชื่อต๋งซือคำไทยว่าเป็นเชื้อพระเจ้าง่อซุนมาแต่ก่อน

ครั้นอยู่มาอ้วนสุดรู้ว่าลิโป้คิดกลับกลาย จับตัวหันอินจำส่งขึ้นไปให้โจโฉ แล้วฆ่าทหารซึ่งอ้วนสุดใช้ให้ไปเตือนนั้นเสีย อ้วนสุดโกรธจะยกไปรบลิโป้ จึงให้เตียวหุนเป็นแม่ทัพคุมทหารยี่สิบหมื่น ให้เตียวเสงกับตันกี๋เป็นกองหน้า ให้ตันหลันเป็นกองขวา ลุยปีกเป็นกองซ้าย ให้เอียวฮองกับหันเซียมเป็นกองหลัง ยกไปตีเมืองชีจิ๋ว แล้วให้มีหนังสือ

ไปถึงกิมเซียง ณ เมืองยวนจิ๋ว ซึ่งเป็นเมืองขึ้นแก่อ้วนสุดว่า ให้กิมเซียงจัดเสบียงอาหารให้แก่กองทัพซึ่งยกไปตีเมืองชีจิ๋วอย่าให้ขัดสน ถ้ากองทัพขัดสนด้วยเสบียงเราจะตัดศีรษะกิมเซียงเสีย แล้วแต่งให้กิเหลงเป็นทัพหนุนยกตามไปอีก แล้วยังมิไว้ใจจึงให้โลหองเลียงก่องงักจิวยกตามไปตรวจตรากองทัพทั้งปวง ให้เร่งรัดเข้าทำการให้พร้อม แล้วอ้วนสุดจึงคุมทหารสามหมื่นยกไปต่อภายหลัง

ฝ่ายเตียวหุนครั้นไปจะใกล้ถึงเมืองชีจิ๋ว จึงเกณฑ์กันแยกออกเป็นเจ็ดกอง ให้เตียวเสงไปตีเมืองเสียวพ่าย ให้ตันกี๋ไปตีเมืองกินโต๋ ให้ลุยปึกไปตีเมืองลองเอี๋ย ให้ตันหลันไปตีเมืองเกียดเซ็ก ให้หันเซียมไปตีเมืองแห้ฝือ ให้เอียวฮองไปตีเมืองจุนสัว ตัวเตียวหุนนั้นไปตีเมืองชีจิ๋ว แล้วก็แยกกันออกทั้งเจ็ดทาง เดินทางวันละห้าร้อยเส้น

ฝ่ายลิโป้รู้จึงให้หาตันก๋งตันกุ๋ยตันเต๋ง กับนายทหารทั้งปวงมาปรึกษาว่า บัดนี้อ้วนสุดยกทัพมาใหญ่หลวงนัก แล้วก็แยกกันไปตีเมืองขึ้นเราทุกหัวเมือง เราจะคิดประการใด ตันก๋งจึงว่าเกิดเหตุใหญ่ทั้งนี้ก็เพราะตันกุ๋ยตันเต๋งสองคนพ่อลูกห้ามมิให้ท่านยกลูกสาวให้แก่บุตรอ้วนสุด แล้วคิดอ่านขึ้นไปหาโจโฉ ๆ จึงให้ตั้งตันเต๋งเป็นขุนนาง ขอให้ท่านจับตัวตันกุ๋ยกับตันเต๋งตัดศีรษะส่งให้อ้วนสุด แล้วแจ้งเนื้อความทั้งปวงให้อ้วนสุดสิ้นสงสัย เห็นอ้วนสุดก็จะเลิกทัพไป ลิโป้เห็นชอบด้วย จึงสั่งทหารให้เอาตัวตันกุ๋ยตันเต๋งไปฆ่าเสีย

ตันเต๋งได้ยินก็หัวเราะ แล้วจึงว่าแก่ลิโป้ว่า ท่านนี้แต่แรกข้าพเจ้าเห็นว่าจะมีปัญญา มาบัดนี้เห็นความคิดท่านนี้อ่อนนัก จะกลัวอันใดกับกองทัพอ้วนสุดเจ็ดกองเท่านี้ อุปมาเหมือนหญ้าเจ็ดกำอันใกล้ปากโค

ถ้าจะคิดทำการ เห็นกองทัพอ้วนสุดนั้นจะไม่พอความคิดเสียอีก ลิโป้จึงตอบว่า ถ้าท่านรับอาสาจะสู้กับอ้วนสุดได้ เราก็จะยกโทษเสียทั้งสองคนพ่อลูก

ตันกุยจึงว่าแม้ท่านฟังคำข้าพเจ้า ๆ จะประกันเมืองซีจิ๋วไว้มิให้มีอันตรายเลย ลิโป้จึงถามว่า ความคิดของท่านจะทำประการใด ตันกุยจึงว่าทหารอ้วนสุดมากก็จริง แต่เป็นคนสำส่อนไม่ชำนาญในสงครามแล้วอ้วนสุดก็ไม่สู้ไว้ใจ ทหารในเมืองเราแต่ล้วนไว้ใจได้ แม้ยกออกไปรบกับอ้วนสุด เห็นทหารข้างเราจะมีชัยชนะ และความคิดของข้าพเจ้าที่จะรักษาเมืองซีจิ๋ว และจะต่อสู้กับอ้วนสุดนั้นก็ยังมีอยู่ ลิโป้จึงถามว่ากลอุบายของท่านคิดไว้ประการใด

ตันกุยจึงว่าหันเซียมเอียวฮองสองคนนี้ เดิมทำราชการอยู่ในพระเจ้าเหี้ยนเต้ ครั้นโจโฉกระทำเบียดเบียนมิได้มีที่อาศัยจึงหนีมาพึ่งอยู่ด้วยอ้วนสุด ๆ ก็มิได้เลี้ยงดูให้ถึงขนาด ข้าพเจ้าเห็นว่าหันเซียมกับเอียวฮองจะมิเป็นใจทำราชการด้วยอ้วนสุด ขอให้ท่านมีหนังสือลับไปถึงหันเซียมเอียวฮองว่า เมื่อท่านกับอ้วนสุดจะออกรบกันนั้น ให้หันเซียมเอียวฮองคิดอ่านเป็นไส้ศึกขึ้น แล้วให้ท่านมีหนังสือไปถึงเล่าปี่ ให้เล่าปี่กวนอูเตียวหุยยกทหารมาช่วยตีกระหนาบหลังอ้วนสุด เห็นอ้วนสุดก็จะเสียแก่เรา

ลิโป้เห็นชอบด้วย จึงแต่งหนังสือให้ตันเต๋งลอบไปหาหันเซียมเอียวฮอง ซึ่งไปตีเมืองแห้ฝือเมืองจุนลั่ว แล้วแต่งให้ทหารถือหนังสือขึ้นไปเมืองฮูโต๋ แจ้งเนื้อความแก่โจโฉฉบับหนึ่ง ไปถึงเล่าปี่ ณ เมือง

อิจิ๋วฉบับหนึ่ง ครั้นตันเต๋งได้หนังสือแล้วกับทหารสามคนไปเมืองแห้ฝือก่อน

พอหันเซี่ยมยกมาถึงเมืองแห้ฝือ ตั้งค่ายอยู่นอกเมือง ตันเต๋งก็เข้าไปหาหันเซี่ยมในค่าย หันเซี่ยมจึงถามตันเต๋งว่า ท่านเป็นพวกของลิโป้ เหตุไฉนจึงมาหาเรา ตันเต๋งหัวเราะแล้วจึงตอบว่า เราเป็นข้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ ทำไมท่านจึงเรียกเราว่าเป็นพวกลิโป้ ตัวเรากับท่านก็เหมือนกัน ตัวท่านก็เป็นข้าทำราชการอยู่ในพระเจ้าเหี้ยนเต้ เมื่อครั้งพระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงพระทุกข์ที่ด่านกวนตง ท่านก็ได้ช่วยให้พ้นจากทุกข์ ท่านก็ยังมีความชอบอยู่ เหมือนนกมีรังแล้ว บัดนี้ท่านทิ้งรังเสียมาอยู่ด้วยอ้วนสุดซึ่งเป็นคนกบฏ เราเห็นอ้วนสุดนั้นก็มิไว้ใจท่าน นานไปท่านจะได้ความเดือดร้อน ถ้าท่านคิดทำการเสียก่อน จึงจะพ้นเงื้อมมืออ้วนสุด

หันเซี่ยมได้ยินตันเต๋งว่าก็คิดถึงความหลังก็ทอดใจใหญ่ แล้วจึงว่าทุกวันนี้เราก็คิดอยู่ แต่ได้ถลำมาอยู่ด้วยอ้วนสุดแล้ว ไม่รู้ที่จะทำประการใด ท่านช่วยเราคิดอ่านด้วย ตันเต๋งจึงเอาหนังสือของลิโป้นั้นให้หันเซี่ยมดู หันเซี่ยมแจ้งในหนังสือนั้นแล้ว จึงรับว่าอย่าวิตกเลย เราจะไปคิดอ่านกับเอียวฮอง ท่านจงเอาเนื้อความไปบอกแก่ลิโป้เถิดว่า เรารับธุระแล้ว เมื่อลิโป้จะยกออกรบกับอ้วนสุดนั้น ถ้าเห็นเพลิงลุกขึ้นด้านใด ก็ให้ลิโป้เข้าตีด้านนั้น เราจะช่วยทำการให้สำเร็จ ตันเต๋งมีความยินดีนัก กระทำคำนับลาหันเซี่ยม มาบอกเนื้อความแก่ลิโป้

ลิโป้จึงจัดทหารหมื่นเศษ แยกออกเป็นสี่กอง ให้โกซุนคุมทหารยกไปเมืองเสี่ยวพ่าย รบกับเกียวเต๋งกองหนึ่ง ให้ตันกุ๋งยกไปเมืองกินโต๋

รบกับตันกิ๋กองหนึ่ง ให้เตียวเลียวยกไปเมืองลองเอี๋ยรบกับลุยปักกองหนึ่ง ให้ซงเหียนงุยซกยกไปเมืองเกียดเซ๊ก รบกับตันหลันกองหนึ่ง ตัวลิโป้จัดแจงทหารที่มีฝีมือ ยกออกตั้งค่ายอยู่นอกเมืองทางไกลสามร้อยเส้น ครั้นเตียวหุนยกมาถึงค่ายลิโป้ จึงให้ทหารเข้าไปเรียกลิโป้ชวนออกมารบ

ฝ่ายลิโป้คิดเกรงว่า กองทัพซึ่งเกณฑ์ไปรั้งไว้ทั้งสี่หัวเมืองนั้นก็จะยังมิถึง กลัวทหารเตียวหุนจะยกมาช่วยกัน แล้วก็ยังมิได้เห็นสำคัญซึ่งหันเซียมเอียวฮองสัญญา ลิโป้จึงให้เลื่อนทัพมาตั้งอยู่ใกล้เมืองทางสามร้อยเส้น เตียวหุนก็ยกตามมาตั้งค่ายประชิดลิโป้อยู่

ฝ่ายหันเซียมรับคำตันเต๋งแล้ว จึงไปปรึกษากับเอียวฮอง แล้วก็ชวนกันกลับมาหาเตียวหุน ณ ค่าย ครั้นเวลาสองยามหันเซียมเอียวฮองจึงให้ทหารเอาเพลิงเผาค่ายขึ้น ลิโป้เห็นสำคัญดังนั้น ก็ยกเข้าปล้นค่ายเตียวหุนแตก ทหารล้มตายเป็นอันมาก เตียวหุนก็ขึ้นม้าฝ่าทหารหนีออกจากค่าย ลิโป้ก็ยกทหารไล่ตามเตียวหุนไป พอกิเหลงซึ่งเป็นทัพหนุนเตียวหุนนั้นยกมาทัน ก็ขับม้าเข้ารบกับลิโป้ ยังมิทันแพ้ชนะกัน พอหันเซียมเอียวฮองยกตามทัน จึงรบกระหนาบกิเหลงเข้า กิเหลงก็ควบม้าหนีลิโป้จึงยกทหารตามไป ถึงเชิงเขาแห่งหนึ่งที่กองทัพอ้วนสุดตั้งอยู่

ลิโป้แลเข้าไปในค่าย เห็นปักธงมังกรธงหงส์ เป็นเครื่องสำหรับทัพกษัตริย์ แล้วเห็นอ้วนสุดใส่เสื้อพื้นทองถือกระบี่สองมือ ยืนขี่ม้ากั้นสัปทนทองอยู่ในค่าย ลิโป้จึงควบม้าขึ้นไปบนเนินเขาหน้าค่าย อ้วนสุดเอากระบี่ชี้ออกมาแล้วร้องด่าว่า ตัวมึงเป็นคนชาติต่ำ มาบังอาจคิดกบฏจะสู้กันกับกูผู้เป็นเจ้าดังนี้เห็นมิควร

ลิโป้ขัดใจนัก จึงขับม้ารำทวนเข้าไปรบกับอ้วนสุด ๆ จึงให้โลหองออกสู้รบกับลิโป้ รบกันได้สามเพลง ลิโป้เอาทวนแทงถูกโลหอง ๆ ก็ควบม้าหนีเข้าค่าย ลิโป้จึงขับทหารไล่ฆ่าฟันเข้าไปในค่าย อ้วนสุดมิทันจะรับรองก็แตกหนีออกจากค่าย ลิโป้เก็บเอาสิ่งของในค่ายได้เป็นอันมาก แล้วก็ยกตามอ้วนสุดไป

ฝ่ายอ้วนสุดขับม้าไปไกลค่ายประมาณสามสิบเส้น พบกองทัพกวนอูซึ่งเล่าปี่ใช้ให้ยกมาช่วยลิโป้ กวนอูจึงร้องด่าอ้วนสุดว่า อ้ายกบฏมึงตั้งตัวเป็นเจ้า แล้วมึงจะหนีไปไหน อ้วนสุดโกรธจะเข้ารบกับกวนอู พอได้ยินเสียงทหารลิโป้โห่กระชั้นหลังมา อ้วนสุดก็ควบม้าไปเมืองลำหยง ลิโป้ กวนอู หันเซียม เอียวฮอง ก็ชวนกันกลับมาช่วยทหารซึ่งให้ยกไปทั้งสี่หัวเมืองนั้น

ฝ่ายเกียวเส้ง ตันกี๋ ลุยปัก ตันหลัน ซึ่งเตียวหุนให้ไปตีหัวเมืองทั้งปวงนั้น ครั้นรู้ว่าทัพหลวงแตกแล้ว ก็ยกกลับไปเมืองลำหยง

ลิโป้ กวนอู หันเซียม เอียวฮอง ก็พากันเข้าไปเมืองชีจิ๋ว ลิโป้จึงให้แต่งโต๊ะเลี้ยงทหารทั้งปวง แล้วก็แจกเงินทองเสื้อผ้าแก่ทหารกวนอู หันเซียม เอียวฮอง เป็นอันมาก ครั้นเวลาเช้ากวนอูก็ลาลิโป้กลับไปเมืองอีจิ๋ว ลิโป้จึงคิดว่าจะตั้งหันเซียมให้ไปรักษาเมืองกินโต๋ ให้เอียวฮองไปรักษาเมืองลองเอี๋ย ลิโป้จึงทำเป็นปรึกษาทหารทั้งปวงว่า หันเซียมเอียวฮองมีความชอบต่อเรา เราจะเลี้ยงไว้ในเมืองชีจิ๋วหรือ ๆ จะให้ไปอยู่รักษาเมืองอันใด

ตันกุ๋ยจึงว่าหันเซียมเอียวฮองนี้ เดิมตั้งซ่องสุมพรรคพวกอยู่ตำบลซัวตั้งฝ่ายตะวันออก ขอท่านแต่งให้หันเซียมเอียวฮองไปอยู่เมืองกินโต๋ เมืองลองเอี๋ย สมัครพรรคพวกของหันเซียมเอียวฮองรู้ก็จะพากันเข้ามา

อยู่กับหันเซี่ยมเอี๋ยวฮอง บ้านเมืองก็จะบริบูรณ์ขึ้น ลิโป้จึงให้หันเซี่ยมเอี๋ยวฮองไปรักษาเมืองตามคำตันกุ๋ยว่า แล้วสั่งเอี๋ยวฮองหันเซี่ยมให้คิดอ่านเกลี้ยกล่อมผู้คนไว้ให้มั่งคั่ง แม้นเราจะมีธุระสิ่งใดจะให้หนังสือไปถึงท่าน หันเซี่ยมเอี๋ยวฮองก็ลาไปรักษาเมืองตามลิโป้สั่ง ที่ปรึกษาและทหารทั้งปวงต่างคนก็ลาลิโป้ไปบ้าน

ฝ่ายตันเต๋งกลับมาบ้านแล้วจึงว่าแก่บิดาว่า หันเซี่ยมเอี๋ยวฮองสองคนนี้ถ้าอยู่ในเมืองชีจิ๋ว เมื่อเราจะทำการกับลิโป้จะได้อาศัยเป็นกำลัง เหตุไฉนบิดาจึงปรึกษาให้ไปอยู่เมืองอื่น ตันกุ๋ยจึงว่าหันเซี่ยมเอี๋ยวฮองนี้เป็นคนไม่ยั่งยืนจะไว้ใจมิได้ แม้อยู่ในเมืองชีจิ๋วนานไปลิโป้เลี้ยงดูถึงขนาดหันเซี่ยมเอี๋ยวฮองก็จะเป็นใจด้วยลิโป้ เห็นเราจะทำการมิสะดวก ตันเต๋งเห็นชอบด้วย จึงว่าความคิดของบิดานี้ดีนักข้าพเจ้าคิดมิถึง แล้วตันเต๋งก็ลาตันกุ๋ยมาที่อยู่

ฝ่ายอ้วนสุดเสียทหารและสิ่งของแก่ลิโป้เป็นอันมาก ก็คิดแค้นอยู่มิได้ขาด จึงให้ทหารถือหนังสือไปหาซุนเซ็ก ณ เมืองกังตั๋ง ขอทหารยกมาช่วยแก้แค้นลิโป้ ซุนเซ็กได้ยินดังนั้นก็ด่าอ้วนสุดว่า ฉ้อเอาตราหยกของกูไว้ แล้วคิดกบฏตั้งตัวเป็นเจ้า กูคิดจะทำร้ายมันอีก บัดนี้กลับมาขอกองทัพอีกเล่า แล้วตอบไปแก่ทหารอ้วนสุดว่า ซึ่งนายมึงให้มาขอกองทัพนั้นกูมิได้ให้ กูจะยกทหารไปตีเมืองลำหยงแก้แค้นของกูอีก

ผู้ถือหนังสือก็ลาซุนเซ็กกลับมาบอกเนื้อความแก่อ้วนสุด ๆ จึงด่าซุนเซ็กว่า อ้ายเด็กน้ำนมยังมิทันพ้นปาก มันจองหองเจรจาว่าจะรบกับกู กูจะไปตีเมืองกังตั๋งจับตัวอ้ายซุนเซ็กให้จงได้ ว่าแล้วอ้วนสุดก็สั่งให้เตรียมทหาร

เตียวเจียงที่ปรึกษาจึงว่าแก่อ้วนสุดว่า เรายกไปตีเมืองชีจิวพึ่งกลับมาถึง ทหารทั้งปวงยังอิดโรยอยู่ และท่านจะยกไปตีเมืองกังตั๋งนั้นซุนเซ็กก็มีฝีมือ ทหารก็เข้มแข็ง เห็นจะเสียทีแก่เขา อ้วนสุดเห็นชอบด้วย ก็ให้งดกองทัพไว้

ฝ่ายซุนเซ็กครั้นคนถือหนังสือกลับไปแล้ว คิดเกรงว่าอ้วนสุดจะยกทัพมาจึงเกณฑ์ทหารตั้งค่ายคอยรับอยู่ปากคลองเมืองกังตั๋ง พอโจโฉให้หนังสือมาถึงซุนเซ็กเป็นใจความว่า ตั้งให้ซุนเซ็กเป็นเจ้าเมืองห้อยเขแล้วให้ยกไปตีอ้วนสุด ณ เมืองลำหยง ซุนเซ็กมีความยินดีจึงปรึกษาทหารทั้งปวงว่า เราจะยกกองทัพไปตีเมืองลำหยง

เตียวเจียวจึงว่า เมืองลำหยงนั้นข้าวปลาอาหารก็บริบูรณ์ ผู้คนก็มั่งคั่งท่านอย่าเพ่อดูหมิ่น ขอให้ท่านมีหนังสือไปถึงโจโฉ ให้โจโฉยกกองทัพมาตีด้านหน้า เราจึงยกไปตีกระหนาบหลัง เห็นอ้วนสุดจะเสียแก่เราเป็นมั่นคง ซุนเซ็กเห็นชอบด้วย จึงให้ทหารถือหนังสือขึ้นไปเมืองฮูโต๋ตามคำเตียวเจียวว่า

ตอนที่ ๑๖

ฝ่ายโจโฉจำเดิมแต่เสียเตียนอุยแล้ว มิได้มีความสบาย คิดถึงเตียนอุย แต่งเครื่องเซ่นไปมิได้ขาด แล้วเอาตัวเตียนมวน บุตรเตียนอุยมาตั้งเป็นตองหลอง คำไทยว่าเป็นคนสนิท พอหนังสือซุนเซ็กไปถึงโจโฉ โจโฉเห็นหนังสือแล้วยังมิได้ว่าประการใด มีทหารเอาเนื้อความมาบอกโจโฉว่า เมืองลำหยงนั้นข้าวปลาอาหารก็ขัดสน บัดนี้อ้วนสุดแต่งทหารไปตีชิงอยู่ ณ เมืองตันลิว

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็คิดเห็นว่า ในเมืองลำหยงนั้นทหารจะเบาบางเราจะยกกองทัพไปตีเอาเห็นจะได้โดยง่าย จึงให้แต่งหนังสือไปถึงเล่าปี่ซุนเซ็กลิโป้ให้ยกกองทัพไปเมืองลำหยง โจโฉจึงให้โจหยินอยู่รักษาเมืองฮูโต๋ แล้วจัดแจงทหารสิบเจ็ดหมื่นกับข้าวเสบียงพันเกวียน ยกไปถึงแดนเมืองอิเจี๋ยง ใกล้เมืองอิจิ๋วซึ่งเล่าปี่อยู่

ฝ่ายหันเซียมซึ่งลิโป้ให้ไปอยู่เมืองกินโต๋ กับเอียวฮองซึ่งอยู่เมืองลองเอี๋ย ทำหยาบช้าเที่ยวเป็นโจรตีชิงอาณาประชาราษฎร มีคนเอาเนื้อความมาบอกเล่าปี่ ๆ จึงคิดกับกวนอูเตียวหุย

ว่า ให้ไปเชิญหันเซี่ยมเอี๋ยวฮองมากินโต๊ะ ถ้าท่านเห็นเราทิ้งจอกสุราลงแล้ว ท่านทั้งสองจงเอากระบี่ตัดศีรษะหันเซี่ยมเอี๋ยวฮองเสีย แล้วเล่าปี่จึงให้ทหารไปเชิญหันเซี่ยมเอี๋ยวฮองมากินโต๊ะ ครั้นกินจะใกล้สำเร็จ เล่าปี่กระทำเป็นเมาทิ้งจอกสุราลง กวนอูเตียวหุยถือกระบี่แอบอยู่หลังฉากก็วิ่งมาตัดศีรษะเอี๋ยวฮองหันเซี่ยมเสีย พอทหารเอาเนื้อความมาบอกแก่เล่าปี่ว่าโจโฉจะยกไปเมืองลำหยง บัดนี้มาอยู่แดนเมืองอิเจี๋ยง เล่าปี่รู้ดังนั้นจึงจัดแจงทหารยกออกไปหาโจโฉ เอาศีรษะหันเซี่ยมเอี๋ยวฮองนั้นไปด้วย โจโฉแลเห็นเล่าปี่ก็ออกมารับ คำนับกันตามผู้ใหญ่ผู้น้อย เล่าปี่จึงเอาศีรษะหันเซี่ยมเอี๋ยวฮองนั้นให้โจโฉ แล้วจึงว่าข้าพเจ้าทำการครั้งนี้ผิดนัก ข้าพเจ้าขออภัยมหาอุปราชเสียเถิด

โจโฉจึงว่าซึ่งท่านทำการทั้งนี้ชอบอยู่อีก ราษฎรที่ได้ความเดือดร้อนก็จะได้ความสุขเพราะท่าน เหตุไฉนท่านจึงว่ากระทำความผิด แล้วโจโฉก็ให้บำเหน็จแก่เล่าปี่เป็นอันมาก โจโฉก็พาเล่าปี่ยกไปจากแดนเมืองอิเจี๋ยง ไปใกล้ถึงเมืองชีจิ๋ว

ลิโป้รู้ว่าโจโฉยกทหารมา ก็ออกไปหาโจโฉ ๆ จึงว่าแก่ลิโป้ว่าแม้สำเร็จการเราครั้งนี้แล้ว เราจะกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้ตั้งท่านเป็นใหญ่ แล้วโจโฉพูดจาเกลี้ยกล่อมลิโป้เป็นอันมาก ลิโป้มีความยินดีนักลุกขึ้นคำนับโจโฉ แล้วโจโฉตั้งให้แฮหัวตุ้น อิกิ๋ม เป็นทัพหน้า ให้เล่าปี่เป็นปีกขวา ลิโป้เป็นปีกซ้าย ตัวโจโฉเป็นทัพหลวงยกไปตีเมืองลำหยง

ฝ่ายอ้วนสุดรู้ว่าโจโฉยกทัพมา จึงให้เกียวเสงคุมทหารห้าหมื่นยกออกไปตั้งคอยรับอยู่ปากทางตำบลฉิวฉุน เกียวเสงก็ยกทหารออกจากเมือง พอกองทัพแฮหัวตุ้นมาถึง เกียวเสงก็ควบม้าเข้ารบกับแฮหัวตุ้น

สู้กันได้สามเพลง แฮหัวตุ้นเอาทวนแทงถูกเกียวเสงตกม้าตาย ทหารทั้งปวงก็หนีกลับเข้าเมือง

ฝ่ายซุนเซ็กซึ่งอยู่เมืองกังตั๋ง รู้ว่าโจโฉยกไปตีเมืองลำหยงแล้วก็จัดแจงทหารทัพเรือเป็นอันมาก ยกไปเมืองลำหยงตั้งอยู่ทิศตะวันตก โจโฉรู้ว่าซุนเซ็กยกมาแล้ว จึงให้ลิโป้ไปตั้งอยู่ด้านตะวันออก ให้เล่าปี่กับกวนอูเตียวหุยยกไปตั้งด้านใต้ ตัวโจโฉกับทหารสิบเจ็ดหมื่นตั้งอยู่ด้านเหนือ แล้วให้สัญญากันว่าให้ยกเข้าล้อมเมืองจงพร้อมกัน

ฝ่ายอ้วนสุดเห็นโจโฉยกมาตั้งอยู่เป็นสี่ด้าน จึงปรึกษาทหารทั้งปวงว่า เห็นการศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก ท่านทั้งปวงจะคิดประการใด เอียวไต้เจียงจึงว่า เมืองเราครั้งนี้ราษฎรก็ขัดสนด้วยข้าวปลาอาหาร ซึ่งท่านจะคิดอ่านออกรบกับโจโฉนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าทหารทั้งปวงจะได้ความลำบาก ขอให้ท่านแต่งทหารอยู่รักษาเมืองไว้ให้มั่นคง ตัวท่านจึงพาครอบครัวถอยไปตั้งอยู่ตำบลห้วยหนำ จะได้อาศัยเสบียงอาหาร

อ้วนสุดเห็นชอบด้วย จึงให้โลหองหนึ่ง งักจิวหนึ่ง เลียงก๋องหนึ่ง ตันกี๋หนึ่ง กับทหารสิบหมื่นอยู่รักษาเมืองลำหยง แล้วอ้วนสุดจึงพาทหารกับครอบครัวทั้งปวงถอยไปตั้งอยู่ตำบลห้วยหนำ ตามเอียวไต้เจียงว่า โจโฉมิรู้ว่าอ้วนสุดหนีจากเมือง ก็ให้ทหารเข้าล้อมเมืองไว้

ฝ่ายโลหอง งักจิว เลียงก๋อง ตันกี๋ ซึ่งอยู่รักษาเมืองนั้น มิได้ออกสู้รบกับโจโฉ ๆ ล้อมเมืองไว้ช้านานประมาณเดือนเศษจนสิ้นเสบียง จึงใช้คนให้ไปยืมอาหารซุนเซ็กทัพเรือ ได้เสบียงสิบหมื่นถัง โจโฉจึงเอาข้าวมอบให้แก่อองเฮาซึ่งเป็นนายฉาง

อองเฮาจึงว่าแก่โจโฉว่า ข้าวในฉางเรานี้น้อยลงแล้ว นานไปเห็นทหารทั้งปวงจะขัดสน โจโฉจึงว่าถ้าดังนั้นท่านจงคิดแจกข้าวแก่ทหารให้ถังย่อมลงกว่าเก่า แต่พอประทังไว้กว่าการเราจะสำเร็จ อองเฮาจึงว่า ซึ่งท่านจะทำดังนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า ทหารทั้งปวงจะมีความน้อยใจด้วยกำลังนั้นอิดโรยลง ก็จะไม่เป็นใจทำการณรงค์สงคราม โจโฉจึงตอบว่าเราจะคิดอ่านมิให้ทหารทั้งปวงเสียใจได้ อองเฮาก็ทำถังเล็กตวงข้าวแจกทหารตามคำโจโฉว่า ทหารทั้งปวงได้อาหารไปกินไม่เต็มกำลังก็เสียใจจึงชวนกันนินทาโจโฉว่าส่วนการนั้นจะเอา จ่ายข้าวให้กินแต่น้อย เมื่อเรากินไม่อิ่มดังนี้ จะทำการรบพุ่งต่อไปได้หรือ

ครั้นเวลากลางคืน โจโฉจึงใช้ให้คนสนิทไปเที่ยวฟังดูรู้เนื้อความว่า ทหารทั้งปวงเสียน้ำใจ ชวนกันครหานินทาโจโฉ ๆ จึงคิดจะเอาใจทหารทั้งปวงให้มีน้ำใจยกเข้าปล้นเมือง จึงลอบเอาตัวอองเฮามาว่า เราจะขอของรักท่านสักสิ่งหนึ่งจะได้เอาใจทหาร ท่านจะให้หรือไม่ อองเฮาจึงว่า ข้าพเจ้ามิได้มีสิ่งใดที่จะให้มหาอุปราช โจโฉจึงกระซิบบอกว่าเราจะขอยืมศีรษะท่าน อองเฮาตกใจจึงว่า ข้าพเจ้ามิได้มีผิดสิ่งใด เหตุไฉนมหาอุปราชจึงจะตัดศีรษะข้าพเจ้าเสีย โจโฉจึงว่าตัวท่านก็มิได้มีความผิดแต่เราจะขอเอาศีรษะท่านกระทำการให้ทหารทั้งปวงมีน้ำใจ ซึ่งบุตรภรรยาพรรคพวกของท่านอยู่ภายหลังนั้น เราจะเลี้ยงดูมิให้ขัดสน อองเฮายังมิทันจะว่าประการใด โจโฉก็ให้ทหารเอาตัวอองเฮาไปตัดศีรษะเสียบไว้แล้วให้ร้องประกาศว่า อองเฮากระทำผิดฉ้อข้าวมหาอุปราช แล้วจ่ายข้าวให้ทหารด้วยถังเล็ก

ฝ่ายทหารทั้งปวงรู้ดังนั้นก็สิ้นสงสัย โจโฉจึ่งป่าวร้องให้ทหารทั้งปวงมาเบิกข้าว ให้สำเร็จในสามวัน แล้วโจโฉจึ่งกำชับทหารทั้งปวงว่า เราจะยกเข้าไปปล้นเมือง แม้ใครมิเป็นใจกระทำการ แตกถอยออกมา เราจะตัดศีรษะเสีย โจโฉจึ่งขับทหารทั้งปวงให้ขนดินเข้าถมคูเมือง

ฝ่ายทหารซึ่งรักษาหน้าที่เชิงเทิน ก็ยิงเกาทัณฑ์ทิ้งก้อนศิลาลงมาดังห่าฝน ทหารโจโฉสองคนซึ่งเข้าไปถมคูนั้น กลัวจะถูกเกาทัณฑ์ก็ถอยหลังออกมา โจโฉเอากระบี่ตัดศีรษะทหารสองคนนั้นทิ้งลงในคู ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็มิอาจถอยออกมา โจโฉจึ่งเร่งทหารให้ถมคูปีนกำแพงทลายประตูเมืองเข้าไป ทหารโจโฉก็ฆ่าฟันทหารซึ่งอยู่ในเมืองนั้นล้มตายเป็นอันมาก แล้วจับตัวโลหอง ตันกี๋ งักจิว เลียงก๋อง สี่คนนั้นได้ โจโฉจึ่งถาม รู้ว่าอ้วนสุดไปตั้งอยู่ตำบลห้วยหนำ แล้วให้เอาตัวทหารสี่คนไปตระเวนประจานกลางตลาดแล้วเอาไปฆ่าเสีย ข้าวของทั้งปวงซึ่งได้ในเมืองนั้น โจโฉก็ให้แจกทหารทั้งปวงตามสมควร แล้วให้เผาเมืองเสีย โจโฉจึ่งปรึกษาทหารทั้งปวงว่า เราจะยกทัพไปตามอ้วนสุด ท่านทั้งปวงจะเห็นเป็นประการใด

ซุนฮกจึ่งว่า บัดนี้เสบียงอาหารเราก็ขัดสน ซึ่งท่านจะยกไปตามอ้วนสุดนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าทหารทั้งปวงจะได้ความลำบาก ขอให้ท่านยกกลับไปเมืองฮูโต๋ บำรุงทหารให้บริบูรณ์ก่อน ต่อฤดูข้าวในนาสุกจึ่งค่อยยกลับมากระทำการ เห็นจะสำเร็จโดยง่าย โจโฉได้ยินดังนั้นยังมิทันจะว่าประการใด พอโจหองให้หนังสือมาถึงโจโฉว่า เตียวสิ้วหลานเตียวเจคบคิดกับเล่าเปียวซึ่งอยู่เมืองเกงจิ๋ว ยกมาตีเมืองเซียงหยงเมืองกังเหลง ได้รบพุ่งกับโจหองเป็นหลายครั้ง โจหองทานฝีมือเตียวสิ้ว

มิได้ ขอให้มหาอุปราชยกทหารไปช่วย โจโฉแจ้งเนื้อความในหนังสือนั้นแล้ว จึงว่าแก่ซุนเซ็กว่า ท่านจงยกทัพเรือไปรั้งหลังสกัดต้นทางเมืองเกงจิ๋วไว้ ให้เล่าเปียวพะว้าพะวังอย่าให้คิดการสืบไปได้ เราจัดแจงสำเร็จแล้วจึ่งจะยกไปตีเมืองเซียงหยง เมืองกังเหลงตีด้านหน้า ซุนเซ็กก็รับคำโจโฉแล้วก็เลิกทัพกลับไปตามโจโฉสั่ง

ครั้นซุนเซ็กไปแล้ว โจโฉจึงให้หาลิโป้เล่าปี่มาว่า ท่านทั้งสองอย่าได้พยาบาทกันเลย จงช่วยกันคิดอ่านบำรุงพระเจ้าเหี้ยนเต้ เราจะขอให้เล่าปี่ไปอยู่เมืองเสียวพ่าย ลิโป้รับคำโจโฉแล้วก็ลายกกลับไปเมืองชีจิ๋ว โจโฉจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ท่านรู้กลเราหรือไม่ เราให้ท่านไปอยู่เมืองเสียวพ่ายบัดนี้ เราจะลวงให้เสือตกหลุม ท่านไปอยู่แล้วจงคิดอ่านกันกับตันกุ๋ยตันเต๋ง เร่งกระทำการให้สำเร็จจงได้ เล่าปี่ก็ลาโจโฉไปตั้งอยู่เมืองเสียวพ่าย

โจโฉก็ยกทัพกลับไปเมืองฮูโต๋ จึงจัดแจงทหารยกไปรบเตียวสิ้วพอทหารเอาเนื้อความมาบอกแก่โจโฉว่า ตวนอุย งอสิบ ฆ่าลิฉุยกุยกีเสียแล้ว บัดนี้เอาศีรษะลิฉุยกุยกีกับสมัครพรรคพวกมาให้ท่าน โจโฉมีความยินดี ออกมารับตวนอุยงอสิบ แล้วให้ทหารเอาสมัครพรรคพวกของลิฉุยกุยกีไปตัดศีรษะเสียบไว้ทุกประตูเมือง แล้วเอาเนื้อความทั้งปวงเข้าไปกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ ๆ ดีพระทัยตรัสว่า แผ่นดินเราครั้งนี้จะอยู่เย็นเป็นสุข มิได้มีเสี้ยนหนามแล้ว จึงมีรับสั่งให้หาตวนอุยงอสิบเข้าไปในที่เสด็จออก แล้วพระราชทานโต๊ะให้ตวนอุยงอสิบกินกับขุนนางทั้งปวงแล้วตั้งตวนอุยเป็นทองเค้าเจียงกุ๋น ให้งอสิบเป็นเตียนโลเจียงกุ๋น คำไทย

ว่าเป็นนายทหารกำจัดโจร แล้วมีรับสั่งให้ตวนอุยงอสิบคุมสมัครพรรคพวกไปรักษาเมืองเตียงคั้น ตวนอุยงอสิบนั้นก็ถวายบังคมลาไปตั้งอยู่ตามรับสั่ง

โจโฉจึงทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่า เตียวสิ้วคบคิดกันกับเล่าเปียวยกมาตีเมืองเซียงหยง เมืองกังเหลง ข้าพเจ้าจะถวายบังคมลาไปกำจัดเตียวสิ้ว ให้ซุนฮกอยู่รักษาเมืองฮูโต๋ แล้วก็จัดแจงยกทหารออกจากเมือง พระเจ้าเหี้ยนเต้เสด็จไปส่งโจโฉถึงประตูเมือง ครั้นพระเจ้าเหี้ยนเต้เสด็จมาอยู่เมืองฮูโต๋ได้สามปี เมื่อโจโฉยกไปนั้นเป็นฤดูข้าวโพดสาลีสุก ราษฎรชาวบ้านรายทางทั้งปวงรู้ว่า กองทัพโจโฉยกมาก็ชวนกันแตกตื่นทิ้งที่ไร่นาเสีย โจโฉเห็นดังนั้นจึงกำชับนายทัพนายกองทั้งปวงว่า ถ้าผู้ใดเบียดเบียนชาวบ้าน และเหยียบข้าวโพดสาลีเสียแต่ต้นหนึ่ง เราจะตัดศีรษะนายทัพนายกองเสีย แล้วจึงให้ป่าวร้องให้ชาวบ้านทั้งปวง มาตั้งอยู่ตามปรกติตามภูมิลำเนา ราษฎรทั้งปวงเห็นข้าวของมิได้เป็นอันตรายแล้วก็รู้ว่าโจโฉกำชับทหารดังนั้น ก็มีความยินดีชวนกันสรรเสริญว่า มหาอุปราชมีใจปรานีราษฎร หาผู้เสมอมิได้

ฝ่ายนายทัพนายกองทั้งปวง เมื่อยกทัพไปกลางทางนั้น ถ้าถึงไร่ข้าว ก็ลงจากม้า มือหนึ่งจูงม้าแหวกต้นข้าวโพดสาลีไป ด้วยเกรงอาญาโจโฉ แต่โจโฉนั้นขี่ม้า ให้ทหารแหวกไปข้างหน้าม้า พอนกตัวหนึ่งอยู่ในไร่ได้ยินเสียงทหารอื้ออึงมา ก็ตกใจบินออกจากกอข้าวโพดสาลีผ่านหน้าม้าโจโฉไป ม้านั้นตกใจตื่นเข้าไปในไร่ เหยียบต้นข้าวโพดสาลีหักเสียเป็นอันมาก โจโฉจึงคิดอุบายหวังจะให้คนทั้งปวงนับถือเป็นสัจธรรม จึงหานายทัพนายกองทั้งปวงมาว่า บัดนี้เราก็ทำผิดให้ท่านทั้งปวงปรึกษาโทษเราด้วย

จูเภาที่ปรึกษาจึงถามว่า มหาอุปราชกระทำสิ่งใด โจโฉจึงเล่าเนื้อความให้จูเภาฟัง ว่าเดิมเรากำชับว่าจะเอาโทษท่านทั้งปวง มาบัดนี้เรากระทำเอง ครั้นจะนิ่งเสียคนทั้งปวงก็จะติเตียนว่าเรามิได้ตั้งอยู่ในสัจ แล้วก็ทำเป็นชักกระบี่ซึ่งเหน็บหลังออก จะเชือดคอเสีย

กุยแกตกใจจึงเข้ายุดกระบี่ไว้แล้วห้ามว่า ซึ่งมหาอุปราชกระทำดังนี้ก็ควรอยู่แล้ว แต่ตัวข้าพเจ้านายทัพนายกองและราษฎรทั้งปวง ได้อยู่เย็นเป็นสุขก็เพราะบุญมหาอุปราช ๆ จะฆ่าตัวเสียบัดนี้ราษฎรทั้งปวงมิได้มีที่พึ่ง ก็จะได้ความเดือดร้อน โจโฉก็ทำทอดใจใหญ่แล้วจึงว่า ท่านว่านี้ชอบอยู่แล้ว แต่ท่านจะขอเป็นคำขาดนั้นมิได้ จำเราจะทำให้เป็นตัวอย่าง แล้วโจโฉจึงเอากระบี่ตัดผมที่ศีรษะส่งให้ทหารเอาไปร้องประกาศทุกหน้าบ้านว่า มหาอุปราชกระทำผิดแล้ว มิได้คิดแก่ชีวิตจะฆ่าตัวเสีย นายทัพนายกองทั้งปวงห้ามไว้ มหาอุปราชจึงตัดผมออกแทนศีรษะ ให้คนทั้งปวงดูเป็นอย่างธรรมเนียมไว้ ทหารและราษฎรทั้งปวงก็ชวนกันสรรเสริญรักโจโฉมากขึ้นกว่าแต่ก่อน ทั้งกลัวอาญาเป็นอันมาก โจโฉก็เร่งยกทหารไปจะรบเตียวสิ้ว

ฝ่ายเตียวสิ้วรู้ว่าโจโฉยกทัพมา จึงให้หนังสือไปถึงเล่าเปียวให้ยกมาตีวกหลัง ตัวเตียวสิ้วกับลุยฉิเตียวเสียน ยกทหารมาตั้งอยู่นอกค่ายคอยจะรบด้วยโจโฉ พอโจโฉยกมาถึง เตียวสิ้วเห็นโจโฉจึงร้องด่าว่าอ้ายช่างพูดดีแต่เจรจาลวงให้คนเชื่อ อันกูนี้รู้อยู่ว่ามึงโกหกหยาบช้าเหมือนหนึ่งสัตว์เดียรัจฉาน โจโฉได้ยินก็โกรธ ขับให้เคาทูควบม้าออกรบด้วยเตียวสิ้ว ๆ จึงให้เตียวเสียนออกรบกับเคาทูได้สามเพลง เคาทูเอาทวนแทงถูกเตียวเสียนตกม้าตาย เตียวสิ้วเห็นว่าจะสู้โจโฉนั้นมิได้ก็ควบ

ม้าพาทหารหนีเข้าเมืองเซียงหยง แล้วให้ปิดประตูเมืองเสีย จึงเกณฑ์ทหารขึ้นรักษาหน้าที่เชิงเทินไว้ให้มั่นคง โจโฉก็ยกทหารเข้าตั้งประชิดล้อมเมืองไว้ แล้วเห็นคูเมืองนั้นกว้างน้ำก็ลึก ซึ่งจะทำการเข้าไปนั้นเห็นไม่สะดวก จึงให้ทหารขนไม้และหญ้ามามัดเข้าไว้เป็นอันมาก แล้วให้ปลูกหอคอยสี่ด้านกำแพงเมือง โจโฉจึงขึ้นดูทุกหอคอยถึงสามวัน เห็นทหารซึ่งรักษาหน้าที่ด้านตะวันออกนั้นเบาบาง โจโฉจึงให้ทหารขนเอามัดหญ้า และไม้นั้นไปกองไว้ข้างด้านตะวันตก แล้วบอกทหารทั้งปวงว่าเราจะยกเข้าปล้นด้านนี้

ฝ่ายกาเซี่ยงที่ปรึกษาเห็นดังนั้นจึงว่าแก่เตียวสิ้วว่า ซึ่งโจโฉให้ทำการทั้งนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าทำกลอุบาย ข้าพเจ้าจะคิดซ้อนกลโจโฉให้เสียทีแก่เราให้จงได้ เตียวสิ้วจึงถามว่าท่านจะคิดซ้อนกลนั้นประการใด กาเซี่ยงจึงบอกว่า ข้าพเจ้าเห็นโจโฉขึ้นดูบนหอคอยถึงสามเวลา เห็นผู้คนซึ่งรักษาหน้าที่ด้านตะวันออกนั้นเบาบาง โจโฉจึงให้ขนเอาไม้และหญ้าไปไว้ข้างตะวันตก จะให้เราจัดแจงป้องกันระวังข้างหน้าด้านตะวันตก แล้วโจโฉจะคิดการข้างด้านตะวันออกในเวลากลางคืนเป็นมั่นคง ข้าพเจ้าจะให้ชาวเมืองแต่งตัว ปลอมเป็นทหารขึ้นรักษาหน้าที่ฝ่ายด้านตะวันตก แล้วจะยกเอาทหารนั้นมาซุ่มไว้หน้าที่ตะวันออก ถ้าโจโฉยกมาทำการเมื่อใดจึงให้จุดประทัดสัญญา แล้วจะยกทหารซึ่งซุ่มไว้นั้นตีกระหนาบ เห็นโจโฉจะเสียทีแก่เราเป็นมั่นคง เตียวสิ้วเห็นชอบด้วย ก็ให้ทำตามกาเซี่ยงว่า

ฝ่ายทหารซึ่งอยู่บนหอคอยก็เอาเนื้อความมาบอกแก่โจโฉว่า บัดนี้เตียวสิ้วเกณฑ์ทหารขึ้นรักษาหน้าที่ตะวันตกเป็นอันมาก หน้าที่ข้างด้าน

ตะวันออกนั้นผู้คนเบาบางนัก โจโฉได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี หมายใจว่าจะสมความคิด จึงให้ทหารทั้งปวงแต่งตัวเตรียมเครื่องศัสตราวุธไว้พร้อม ครั้นเวลาสองยามเศษ โจโฉก็ให้ทหารทั้งปวงว่ายน้ำข้ามคูเข้าไป มิได้มีผู้ใดทักทาย ถอดขวากทำลายประตูเมืองเข้าไปได้

ฝ่ายทหารเตียวสิ้วซึ่งซุ่มอยู่นั้น ก็จุดประทัดสัญญาขึ้น แล้วชวนกันยกกระหนาบฆ่าฟันทหารโจโฉล้มตายเป็นอันมาก ฝ่ายทหารโจโฉก็พากันถอยหลังกลับออกมา เตียวสิ้วยกทหารติดตามฆ่าฟันออกไป และโจโฉกับทหารซึ่งรักษาค่ายอยู่นั้น ก็พลอยแตกตื่นไปด้วย เตียวสิ้วคุมทหารไล่ไปทางประมาณสามร้อยเส้น พอเวลารุ่งขึ้นเตียวสิ้วก็พาทหารกลับเข้าเมือง

ฝ่ายโจโฉเห็นอีกมกับลิยอยถูกเกาทัณฑ์เป็นหลายแห่ง จึงให้ตรวจทหารดู ก็รู้ว่าเสียทหารประมาณห้าหมื่นเศษ ฝ่ายกาเซี่ยงเห็นโจโฉเสียทหารเป็นอันมาก จึงว่าแก่เตียวสิ้วว่า ขอให้ท่านมีหนังสือไปถึงเล่าเปียว ให้เล่าเปียวไปสกัดตีโจโฉเห็นจะจับตัวได้ เตียวสิ้วเห็นชอบด้วย จึงแต่งหนังสือไปให้เล่าเปียว ณ เมืองเกงจิ๋ว

ฝ่ายเล่าเปียวแจ้งในหนังสือแล้ว ก็จัดแจงทหารจะยกไปคอยสกัดโจโฉ พอรู้เนื้อความว่าซุนเซ็กยกทัพเรือมาตั้งอยู่ปากอ่าวเมืองเกงจิ๋ว เล่าเปียวจึงปรึกษากับเก็งเหลียงว่า เตียวสิ้วมีหนังสือมาถึงเราให้เรายกไปสกัดตีโจโฉ บัดนี้ซุนเซ็กก็ยกทัพมา เราจะคิดประการใด เก็งเหลียงจึงว่า ซึ่งซุนเซ็กยกมาทำการทั้งนี้ เป็นความคิดของโจโฉ บัดนี้โจโฉเสียทีแก่เตียวสิ้วแล้ว เห็นซุนเซ็กจะทำการมิตลอด เราจะยกไปตีซ้ำเติมให้กองทัพโจโฉแตก นานไปจึงจะไม่มีอันตราย เล่าเปียวเห็นชอบด้วย

จึงให้หองจอคุมทหารไปตั้งขัดทัพซุนเซ็กไว้ เล่าเปียวนั้นก็คุมทหารยกไปตั้งสกัดโจโฉอยู่ ณ แดนเมืองอันจงก๋วน

ฝ่ายเตียวสิ้วครั้นให้หนังสือไปถึงเล่าเปียวแล้ว ก็จัดทหารยกตามโจโฉไป และเมื่อโจโฉแตกมานั้น มิได้ให้ทหารทั้งปวงรีบร้อน ค่อยเดินเป็นปรกติไปจนถึงแม่น้ำหยกซุย โจโฉจึงแกล้งทำเป็นร้องไห้ ทหารทั้งปวงจึงถามโจโฉว่า ท่านร้องไห้ด้วยเหตุสิ่งใด โจโฉจึงบอกว่า เรามาถึงที่นี่ให้คิดระลึกถึงเตียนอุยซึ่งตาย เคยมาด้วยกันเป็นเพื่อนยาก แล้วโจโฉก็ให้แต่งโต๊ะจุดธูปเทียนรินสุราเซ่นแก่เตียนอุย ทหารทั้งปวงก็ร้องไห้ด้วย แล้วโจโฉจึงเซ่นโจงั่งผู้บุตร โจอั๋นบิ๋นผู้หลาน กับทหารเลวซึ่งตายนั้น แล้วก็ยกทหารข้ามแม่น้ำหยกซุยไป พอม้าใช้เอาหนังสือซุนฮกมาให้โจโฉ ๆ ได้แจ้งความว่า เตียวสิ้วให้เล่าเปียวยกกองทัพมาตั้งสกัดอยู่ ณ แดนเมืองอันจงก๋วน ให้ท่านคิดป้องกันตัวจงดี

โจโฉจึงให้แต่งหนังสือตอบซุนฮกไปว่า ซึ่งเล่าเปียวยกมาสกัดทางไว้ และเตียวสิ้วตามมานั้นเราก็แจ้งอยู่แล้ว เราจึงเดินทัพแต่วันละร้อยเส้น หวังจะคิดการเป็นกลอุบายลวงเตียวสิ้วกับเล่าเปียวให้มีใจกำเริบแล้วเราจะตีเอาชัยชนะคืนให้ได้ ซึ่งซุนฮกเตือนสติมานั้นก็ขอบใจอยู่แล้วอย่าให้ซุนฮกวิตกเลย แล้วโจโฉก็ยกไปใกล้จะถึงแดนเมืองอันจงก๋วนรู้กิตติศัพท์ว่ากองทัพเตียวสิ้วมาจะใกล้ทันอยู่แล้ว ครั้นเวลาพลบค่ำจึงให้ทหารทั้งปวงแยกกันเป็นสองกอง ไปขุดหลุมซ่อนตัวอยู่บ้าง เข้าซุ่มอยู่ในพุ่มไม้และกอหญ้าบ้างทั้งสองข้างทาง ไกลประมาณเก้าเส้นสิบเส้นแล้วให้ตั้งค่ายแอบอยู่ข้างเขาริมทาง ให้ทหารรักษาค่ายอยู่แต่น้อย ถ้าเตียวสิ้วตามมาถึงแล้ว ก็ให้ทหารในค่ายสงบอยู่ ต่อเตียวสิ้วยกเข้า

ตีค่ายเมื่อใด จึงจุดประทัดสัญญาขึ้น ทหารทั้งสองกองจึงยกเข้าตีกระหนาบ

ฝ่ายเตียวสิ้วก็รีบตามไปในเวลากลางคืน มิทันเห็นค่ายซึ่งโจโฉตั้งไว้ เตียวสิ้วยกทหารล่วงพ้นขึ้นไป พบกองทัพเล่าเปียวจึงถามว่า พบโจโฉหรือไม่ เล่าเปียวบอกว่ามิได้พบ ครั้นเวลารุ่งเช้าทหารจึงบอกเตียวสิ้วว่าโจโฉตั้งค่ายแอบเนินเขาอยู่ข้างหลัง ทหารในค่ายนั้นก็เบาบาง เตียวสิ้วกับเล่าเปียวยินดีนัก จึงให้ทหารทั้งสองฝ่ายเข้าบรรจบกันเป็นกองเดียวแล้วก็ยกเข้าโจมตีค่ายโจโฉเวลากลางวัน

ฝ่ายโจโฉก็จุดประทัดสัญญาขึ้น ทหารซึ่งซุ่มอยู่ทั้งสองกองนั้นก็ยกออกตีกระหนาบเป็นสามารถ ฆ่าฟันทหารเตียวสิ้วเล่าเปียวล้มตายเป็นอันมาก เตียวสิ้วกับเล่าเปียวก็แตกหนีไป โจโฉก็ยกทหารรีบไปพ้นแดนเมืองอันจงก๋วน จึงให้ตั้งค่ายอยู่ เล่าเปียวจึงว่าแก่เตียวสิ้วว่าครั้งนี้เราเสียทีแก่โจโฉด้วยมิรู้ถึง เตียวสิ้วจึงว่า บัดนี้ทหารเรายังอิดโรยอยู่จะตั้งมั่นพักทหารให้มีกำลังขึ้น แล้วจึงคิดแก้แค้นโจโฉให้ได้ เล่าเปียวเห็นชอบด้วยก็ให้ตั้งค่ายอยู่ในที่นั้น

ฝ่ายซุนฮกซึ่งอยู่รักษาเมือง ครั้นแจ้งในหนังสือโจโฉแล้ว พอรู้กิตติศัพท์ว่า อ้วนเสี้ยวจะยกกองทัพมาตีเมืองฮูโต๋ จึงแต่งหนังสือบอกข้อเนื้อความทั้งปวงไปถึงโจโฉ ๆ รู้เหตุดังนั้นก็เสียใจ จึงจัดแจงทหารรีบยกกลับไปเมืองฮูโต๋

ฝ่ายเตียวสิ้วรู้ว่าโจโฉยกกองทัพรีบไปเมืองฮูโต๋แล้ว ก็ให้จัดแจงทหารยกไปตามโจโฉ กาเซี่ยงจึงห้ามว่า ซึ่งท่านจะยกตามไปครั้งนี้

ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเสียทีแก่โจโฉอีกเป็นมั่นคง เล่าเปียวจึงว่าเมื่อได้ทีฉะนี้แล้วจะไม่ยกตามไปจะตั้งอยู่ให้ป่วยการทำไม เตียวสิ้วเห็นชอบด้วย ก็ยกทหารประมาณหมื่นเศษ แล้วพาเล่าเปียวยกตามโจโฉไปทางประมาณร้อยเส้น พอทันโจโฉเข้า โจโฉก็ให้ทหารกองหลังออกรบฆ่าฟันทหารล้มตายเป็นอันมาก เตียวสิ้วเล่าเปียวก็แตกไป ณ ค่ายซึ่งตั้งอยู่นั้น เตียวสิ้วจึงว่าแก่กาเซี่ยงว่า ซึ่งเราตามโจโฉไปกลับแตกมาครั้งนี้ เพราะมิได้ฟังคำท่าน

กาเซี่ยงจึงว่าแก่เตียวสิ้วว่า บัดนี้ขอให้ท่านยกตามโจโฉไปอีกเห็นจะได้ชัยชนะเป็นมั่นคง ถ้าไม่สมคำข้าพเจ้า ท่านจงตัดศีรษะข้าพเจ้าเสีย เตียวสิ้วได้ฟังดังนั้น ก็ชวนเล่าเปียวยกไป เล่าเปียวไม่ยอม เตียวสิ้วก็คุมทหารยกไปตามโจโฉ ฝ่ายโจโฉมีน้ำใจกำเริบมิได้ยกเป็นกระบวนทัพ ครั้นเตียวสิ้วยกมาโจมตี ทหารโจโฉมิรู้ตัวก็แตกกระจัดกระจาย ทิ้งเครื่องศัสตราวุธล้อเกวียนเสียเป็นอันมาก เตียวสิ้วนั้นก็คุมทหารไล่ทหารโจโฉไปถึงเนินเขาแห่งหนึ่ง พอได้ยินเสียงทหารบนเนินเขาโห่ร้องอื้ออึงยกลงมาเป็นอันมาก เตียวสิ้วเห็นจะเสียที ก็พาทหารกลับมา ณ ค่าย เล่าเปียวกับกาเซี่ยงก็พากันออกมารับเตียวสิ้วเข้าไปในค่าย

เล่าเปียวจึงถามกาเซี่ยงว่า เมื่อเรายกไปครั้งก่อนนั้น ทหารทั้งปวงยังมีกำลังอยู่ ก็เสียทีมาเหมือนหนึ่งคำท่านว่า ครั้งนี้ทหารก็อิดโรยอยู่ท่านหมายชนะแล้วจึงให้ยกไปก็มีชัยมาต้องคำของท่าน เหตุไฉนท่านจึงรู้การทั้งนี้ กาเซี่ยงจึงตอบว่า ท่านเคยทำศึกมาก็จริง แต่ความคิดท่านรู้ไม่ถึงโจโฉ เมื่อแรกโจโฉยกไปนั้น หมายว่ากองทัพเราจะตามไป จึงให้ทหารมาอยู่ป้องกันข้างท้าย ล้วนมีฝีมือกว่าทหารเรา ๆ จึงแตกมา

ครั้งหลังโจโฉประมาท มิได้ตระเตรียมทหารไว้ตามกระบวนทัพ แล้วก็กังวลอยู่ที่จะรีบไปเมืองฮูโต๋ เราจึงตีแตกโดยง่าย เล่าเปียวกับเตียวสิ้วก็สรรเสริญความคิดกาเซี่ยงว่ามีสติปัญญาหาผู้เสมอยาก แล้วเล่าเปียวเตียวสิ้วก็ยิ่งรักกันกว่าแต่ก่อนเหมือนพี่กับน้อง แล้วต่างคนคำนับลากันยกทหารกลับไปเมือง

และเมื่อทัพเตียวสิ้วยกมาโจมตีข้างหลังนั้น โจโฉได้ยินอื้ออึงเกณฑ์ทหารจะให้ลงไปช่วย พอทหารซึ่งแตกมานั้นบอกแก่โจโฉว่า กองทัพเตียวสิ้วยกมาโจมตี พอทหารกองหนึ่งยกลงมาจากเนินเขา เตียวสิ้วกลัวจะเป็นทัพกระหนาบ ก็พาทหารกลับไป ถ้าหาไม่ข้าพเจ้าทั้งปวงก็จะล้มตายเป็นอันมาก โจโฉจึงถามว่าจะเป็นกองทัพผู้ใด

พอลิถองซึ่งยกลงมาจากเนินเขา พาทหารเข้าไปถึงหน้าม้าโจโฉจึงลงจากม้าวางทวนเสีย แล้วเดินเข้าไปคำนับ โจโฉจึงถามว่าท่านนี้ชื่อใด ลิถองจึงว่าข้าพเจ้าชื่อลิถอง เป็นผู้รักษาเมืองยีหลำ รู้กิตติศัพท์ว่ามหาอุปราชยกมารบกับเตียวสิ้ว ข้าพเจ้ายกทหารมาช่วย พอพบกองทัพเตียวสิ้วยกตามท่านมา เตียวสิ้วเห็นข้าพเจ้าจึงถอยกลับไป โจโฉมีความยินดี จึงตั้งลิถองเป็นเกียงก๋งเฮ้า แปลภาษาไทยว่า ขุนนางมีความชอบต่อแผ่นดิน คงเป็นเจ้าเมืองยีหลำ ให้คุมทหารตรวจตระเวนฝ่ายหัวเมืองตะวันตก ป้องกันเล่าเปียวเตียวสิ้วอย่าให้ล่วงแดนมาทำอันตรายแก่ราษฎรได้ ลิถองก็มีความยินดีจึงคำนับโจโฉกลับไป ณ เมืองยีหลำ

โจโฉก็ยกทหารรีบไปถึงเมืองฮูโต๋ จึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ แล้วกราบทูลว่า ครั้งนี้ซุนเซ็กมีความชอบเป็นอันมาก ขอให้ตั้งซุนเซ็กเป็นโทเง็กเจียงกุ๋น แปลภาษาไทยว่าขุนนางผู้ใหญ่ สำหรับปราบศัตรู

ในฟากกังตั๋ง พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็โปรดให้ โจโฉจึงแต่งหนังสือตั้งซุนเซ็กกับเครื่องยศ ส่งให้ทหารคุมไปให้ซุนเซ็ก ณ เมืองกังตั๋ง แล้วว่าให้ซุนเซ็กคิดอ่านกำจัดเล่าเปียวเสียจงได้ ครั้นเวลาออกจากเฝ้ากลับมาที่อยู่ ขุนนางทั้งปวงมาเยือนโจโฉเป็นอันมาก

ซุนฮกจึงว่าแก่โจโฉว่า ข้าพเจ้ารู้ข่าวว่ามหาอุปราชเสียทีแก่ข้าศึกมาครั้งนี้ มิได้รีบร้อนค่อยเดินเป็นปรกติมา ข้าพเจ้าจึงมีหนังสือไปเตือนสติท่าน ๆ ตอบว่าจะมีชัยแก่ข้าศึกนั้น ท่านหมายประการใด จึงต้องกับคำของท่าน โจโฉตอบว่า เราเสียทีแก่เตียวสิ้วนั้น ครั้นจะคิดรบพุ่งเอาชัยชนะคืน เห็นข้าศึกยังมีกำลังอยู่ ก็จะเสียทหารเป็นอันมาก เราจึงล่อเดินเป็นปรกติมาถึงแดนเมืองอันจงก๋วนเป็นช่องแคบ จึงให้ตั้งค่ายแอบเนินเขาอยู่ ให้ซุ่มทหารไว้สองข้างทาง เตียวสิ้วมิได้รู้กลศึก ยกเข้ามาตีค่ายเรานั้น เราจึงให้ทหารตีกระหนาบ กองทัพเตียวสิ้วก็แตกไป ซุนฮกได้ฟังดังนั้นก็สั่นศีรษะ แล้วสรรเสริญว่า ความคิดมหาอุปราชชำนาญในกลศึกหาผู้ใดเสมอมิได้

พอกุยแกเข้ามาคำนับโจโฉ ๆ จึงถามว่า เหตุใดท่านจึงมาต่อภายหลังขุนนางทั้งปวง กุยแกจึงตอบว่า ข้าอยู่เพราะทหารอ้วนเสี้ยวถือหนังสือมาให้ จึงเอาหนังสือให้โจโฉดู แล้วบอกว่าบัดนี้อ้วนเสี้ยวจะยกกองทัพไปตีกองซุนจ้าน ณ เมืองบักเป๋ง จะขอทหารและเสบียงท่าน ในหนังสือนั้นว่ากล่าวหยาบช้า ถ้ามิได้ทหารและเสบียงก็จะยกมาตีเมืองฮูโต๋ โจโฉแจ้งในหนังสือจึงว่า เราก็รู้ระแคะระคายอยู่ว่าอ้วนเสี้ยวจะยกกองทัพมาตีเมืองนี้ ครั้นรู้ว่าเรายกกองทัพกลับมาแล้ว อ้วนเสี้ยวจึงว่าขอทหารและเสบียงจะไปตีกองซุนจ้าน ซึ่งอ้วนเสี้ยวว่ากล่าวทั้งนี้เป็นข้อหยาบช้า

เราจะใคร่ยกกองทัพไปตีเมืองกิจิ๋ว จับตัวอ้วนเสี้ยวฆ่าเสีย แต่เกรงอยู่ด้วยทหารเราน้อย แล้วก็อิดโรยมา ท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด

กุยแกจึงว่าครั้งพระเจ้าฮั่นโกโจ กับพระเจ้าฌ้อปาอ๋องทำการศึก นั้นพระเจ้าฌ้อปาอ๋องกล้าแข็ง แล้วก็มีทหารเป็นอันมาก ฝ่ายพระเจ้าฮั่น-โกโจนั้นทหารก็น้อย แต่ชำนาญในการศึก คิดเอาชัยชนะพระเจ้าฌ้อปาอ๋องได้ เนื้อความทั้งนี้ก็ย่อมแจ้งอยู่ ซึ่งอ้วนเสี้ยวมีทหารเป็นอันมาก แต่หาความคิดมิได้ ท่านอย่าปรารมภ์ด้วยทหารเราน้อย ถ้ายกไปทำศึกแก่อ้วนเสี้ยวข้าพเจ้าเห็นท่านจะมีชัยชนะสิบประการ และอ้วนเสี้ยวนั้นจะแพ้แก่ท่านสิบประการ โจโฉจึงถามว่า เราจะชนะสิบประการนั้น และอ้วนเสี้ยวจะแพ้สิบประการนั้นฉันใด ท่านจงวิถารให้เราแจ้ง

กุยแกจึงว่าท่านจะชนะสิบประการนั้น คือท่านมิได้ถือตัว ถ้าจะทำการสิ่งใด ถึงผู้น้อยจะขัดท่านว่าผิดและชอบ ท่านก็เห็นด้วย ประการหนึ่งน้ำใจท่านโอบอ้อมอารีต่อคนทั้งปวง แล้วจะทำการสิ่งใดก็ถือเอารับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้เป็นประมาณ คนทั้งหลายก็ยินดีด้วย ประการหนึ่งท่านจะว่ากล่าวสิ่งใดก็สิทธิ์ขาดมิสงา คนทั้งปวงยำเกรงท่านเป็นอันมาก ประการหนึ่งใจท่านสัตย์ซื่อ เลี้ยงทหารโดยยุติธรรม ถึงญาติพี่น้องผิดก็ว่ากล่าวมิเข้าด้วยผู้ผิด ประการหนึ่งท่านจะคิดทำการสิ่งใด เห็นเป็นความชอบก็ตั้งใจทำไปจนสำเร็จ ประการหนึ่งท่านจะรักผู้ใด ก็รักโดยสุจริตมิได้ล่อลวง ประการหนึ่งท่านเลี้ยงคนซึ่งอยู่ใกล้กับอยู่ไกล ถ้าดีแล้วเลี้ยงเสมอกัน ประการหนึ่งท่านคิดการหนักหน่วงให้แน่นอนแล้วจึงทำการ ประการหนึ่งท่านจะทำการสิ่งใด ก็ทำตามขนบธรรมเนียมโบราณ ประ-การหนึ่งท่านชำนาญในกลสงคราม ถึงกำลังข้าศึกมากกว่าท่าน ๆ ก็คิดเอาชัยชนะได้ เป็นสิบประการ

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวจะแพ้ท่านสิบประการนั้น คืออ้วนเสี้ยวเป็นคนถือ อิสริยยศ มิได้เอาความคิดผู้ใด ประการหนึ่งอ้วนเสี้ยวเป็นคนหยาบช้า ทำการโดยโวหาร ประการหนึ่งอ้วนเสี้ยวจะว่ากิจการสิ่งใด มิได้สิทธิ์ขาด ประการหนึ่งอ้วนเสี้ยวเห็นแก่ญาติพี่น้องของตัว มิได้ว่ากล่าวตามผิดและชอบ ประการหนึ่งอ้วนเสี้ยวจะคิดการสิ่งใด มักกลับเอาดีเป็นร้ายเอาร้ายเป็นดี มิได้เชื่อใจของตัว ประการหนึ่งอ้วนเสี้ยวจะเลี้ยงผู้ใดมิได้ปรกติ ต่อหน้าว่ารัก ลับหลังว่าชัง ประการหนึ่งอ้วนเสี้ยวมักรักคนชิดซึ่งประสมประสาน ผู้ใดห่างเหินถึงซื่อสัตย์ก็มิใจชัง ประการหนึ่งอ้วนเสี้ยวกระทำความผิดต่าง ๆ เพราะฟังคำคนยุยง ประการหนึ่งอ้วนเสี้ยวกระทำการสิ่งใด เอาแต่อำเภอใจ มิได้ทำตามอย่างธรรมเนียมโบราณ ประการหนึ่งอ้วนเสี้ยวมิได้รู้ในกลศึก แต่มักพอใจทำการศึกล่อลวง จะชนะก็ไม่รู้ จะแพ้ก็ไม่รู้เป็นสิบประการ ข้าพเจ้าจึงว่าท่านจะชนะสิบประการ อ้วนเสี้ยวจะแพ้สิบประการดังนี้

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วจึงว่าซึ่งท่านว่าทั้งนี้ เราก็แจ้งอยู่แล้ว แต่เกรงอยู่ว่า เราทำการรบบัดนี้จะไม่เหมือนคำของท่านว่า ซุนฮกจึงว่าแก่โจโฉว่า ซึ่งกุยแกว่าท่านจะมีชัยชนะแก่อ้วนเสี้ยวสิบประการ และอ้วนเสี้ยวจะแพ้ท่านสิบประการนั้น ข้าพเจ้าก็เห็นด้วย เพราะอ้วนเสี้ยวหาความคิดมิได้ ถึงมาตรว่าจะมีทหารมากกว่าท่าน ก็เห็นว่าจะแพ้ความคิดแก่ท่านเป็นมั่นคง กุยแกจึงว่า ซึ่งท่านตั้งแต่งลิโป้ไว้นั้น ข้าพเจ้าคิดเห็นว่าลิโป้เป็นคนหยาบช้า มิได้รู้จักคุณท่าน ทุกวันนี้ลิโป้คิดจะทำร้ายท่าน แต่ยังมิได้ที อุปมาเหมือนหนามเหน็บอยู่ในอกท่าน บัดนี้อ้วนเสี้ยวยกไปตีกองซุนจ้าน ถ้าท่านจะยกไปรบเอาเมืองอ้วนเสี้ยวก็เห็นจะได้โดย

ง่าย แต่เกรงอยู่ว่าลิโป้จะยกมาตีเอาเมืองฮูโต๋ ขอให้ท่านยกกองทัพไปกำจัดลิโป้ ซึ่งเป็นศัตรูฝ่ายตะวันออกให้ราบคาบแล้ว จึงยกล่วงไปตีเอาเมืองอ้วนเสี้ยว จึงจะไม่รู้ระวังหลัง โจโฉเห็นชอบด้วย จึงกะเกณฑ์ทหารเตรียมไว้ จะยกไปตีเมืองชีจิ๋ว

ซุนฮกจึงว่าแก่โจโฉว่า ซึ่งท่านจะยกทัพไปนั้น ขอให้มีหนังสือไปบอกแก่เล่าปี่ก่อน ให้เล่าปี่คิดทำการจับลิโป้ ถ้ามีหนังสือบอกมาถึงท่านแน่นอนประการใดแล้ว ท่านจึงยกกองทัพไป โจโฉเห็นชอบด้วย จึงแต่งหนังสือตามคำซุนฮกว่า แล้วให้ทหารถือไปให้เล่าปี่ ณ เมืองเสี่ยวพ่าย แล้วแต่งเป็นหนังสือรับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ ตั้งให้อ้วนเสี้ยวเป็นเจ้าเมืองกิจิ๋ว และเมืองเป๊งจิ๋ว เมืองอิวจิ๋ว เมืองเซียงจิ๋ว สามหัวเมืองนี้ให้อยู่ในบังคับบัญชาอ้วนเสี้ยวผู้มีความชอบ แล้วแต่งหนังสือของโจโฉอีกฉบับหนึ่งว่าให้อ้วนเสี้ยวยกไปตีกองซุนจ้าน เราจะยกทหารไปช่วยอ้วนเสี้ยวทำการ ครั้นแต่งแล้วโจโฉก็ให้ทหารถือหนังสือสองฉบับไปให้อ้วนเสี้ยว ณ เมืองกิจิ๋ว อ้วนเสี้ยวเห็นหนังสือรับสั่งและหนังสือโจโฉดังนั้นก็มีความยินดี จึงจัดแจงทหารเป็นอันมาก แล้วยกกองทัพไปตีกองซุนจ้าน ณ เมืองบักเป๋ง

ตอนที่ ๑๗

ฝ่ายลิโป้ซึ่งอยู่ ณ เมืองชีจิ๋วนั้น มีความสุขเป็นอันมาก ให้แต่งโต๊ะเลี้ยงทหารเนือง ๆ ตันกุ๋ยกับตันเต๋งนั้นแกล้งพูดจาสรรเสริญลิโป้ว่ามีปัญญา น้ำใจก็โอบอ้อมอารีต่อทหารทั้งปวงเป็นอัตรา ตันกุ๋งได้ยินตันกุ๋ยกับตันเต๋งแกล้งว่ากล่าวยกยอลิโป้เนือง ๆ มา ก็มีความโกรธแค้นเป็นอันมาก ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง ตันกุ๋งจึงว่าแก่ลิโป้ว่า ซึ่งตันกุ๋ยกับตันเต๋งพูดจาสรรเสริญความดีท่านนั้นแต่ปาก และใจตันกุ๋ยกับตันเต๋งนั้นคิดจะทำร้ายท่านอยู่มิได้ขาด ซึ่งท่านจะหลงฟังคำมันพ่อลูกนั้น นานไปเห็นจะมีอันตรายแก่ท่าน ขอให้ท่านคิดอ่านระวังจงดี ลิโป้จึงร้องตวาดแล้วว่า ตัวเห็นว่าเรามีน้ำใจเอ็นดูตันกุ๋ยตันเต๋ง ตัวริษยาแกล้งเอาความร้ายยุยง ให้เราทำอันตรายแก่คนซื่อสัตย์เสีย ตันกุ๋งได้ยินดังนั้นก็เดินทอดใจใหญ่ออกมา แล้วว่าลิโป้นี้หาปัญญามิได้ เราซื่อต่อกลับว่าร้าย นานไปเราจะพลอยเป็นอันตรายด้วย ครั้นจะทิ้งลิโป้เสีย จะหาที่อาศัยอื่นก็จะมีความครหานินทา ครั้นมาถึงบ้านก็คิดวิตกอยู่หลายวัน

อยู่มาวันหนึ่งตันกึ๋งจึงพาพวกประมาณสี่คนห้าคน ขึ้นม้าไปเที่ยวไล่เนื้อในป่า ใกล้เมืองเสียวพ่าย พอพบทหารโจโฉซึ่งถือหนังสือไปนั้นควบม้าออกมาแต่เมืองเสียวพ่าย ตันกึ๋งคิดสงสัยพาพรรคพวกขับม้ารีบไปสกัดหน้าม้าผู้นั้นไว้ แล้วถามว่าผู้ใดใช้ตัวมาด้วยเหตุผลสิ่งใด ทหารโจโฉได้ยินดังนั้นก็ตกใจ ด้วยจำหน้าได้ว่าตันกึ๋งเป็นทหารลิโป้ ผู้ถือหนังสือนั้นบอกเนื้อความออกมิได้ ตันกึ๋งจึงจับเอาตัว แล้วค้นได้หนังสือเล่าปี่ให้ไปถึงโจโฉ ตันกึ๋งจึงให้มัดผู้ถือหนังสือพาไปให้ลิโป้ ๆ จึงถามว่าใครให้หนังสือเอ็งมา ทหารโจโฉกลัวจึงบอกความจริงว่า มหาอุปราชให้ข้าพเจ้าถือหนังสือมาให้เล่าปี่ ณ เมืองเสียวพ่าย เล่าปี่ตอบหนังสือไป ซึ่งจะว่าประการใดนั้นข้าพเจ้ามิได้แจ้ง ลิโป้จึงฉีกหนังสือออกอ่านดูเป็นใจความว่า ข้าพเจ้าเล่าปี่แจ้งในหนังสือมหาอุปราช ซึ่งให้มาถึงข้าพเจ้าให้ช่วยคิดอ่านกำจัดลิโป้เสียนั้น ซึ่งข้าพเจ้าจะเป็นตัวทำการนั้นยังมิได้ ด้วยกำลังทหารน้อยกว่าลิโป้ ถ้ามหาอุปราชยกกองทัพมาเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะช่วยกำจัดลิโป้เสียให้จงได้

ฝ่ายลิโป้แจ้งในหนังสือดังนั้นจึงว่า อ้ายโจโฉมันคิดทำร้ายกู ๆ ก็มิได้กลัว แล้วสั่งให้เอาทหารโจโฉไปฆ่าเสีย แล้วลิโป้จึงให้ตันกึ๋งกับจงบ้าไปเกลี้ยกล่อมซุนก๊วนหนึ่ง งอตุ้นหนึ่ง อินเล้หนึ่ง เซียงหูหนึ่ง ซึ่งเป็นนายโจรอยู่ ณ เขาไทสันได้เป็นกำลัง แล้วให้ยกไปตีฝ่ายตะวันออกกว่าจะถึงเมืองกุนจิ๋ว

แล้วให้โกซุ่นกับเตียวเลี้ยว ยกไปตีเมืองเสียวพ่าย จับเอาตัวเล่าปี่จงได้ ให้ซงเหียนกับงุยซก ยกไปทางตะวันตกตีเมืองยีเอ๋ง ทหาร

ทั้งสามกองนั้นก็ยกไปตามคำลิโป้สั่ง และลิโป้นั้นก็คุมทหารยกออกไปตั้งตระเตรียมอยู่คอยฟังข่าวทัพทั้งสามกอง ถ้ากองใดเพลี่ยงพล้ำแก่ข้าศึกก็จะได้ยกหนุนไปโดยง่าย

ฝ่ายม้าใช้รู้ว่า ลิโป้ให้โกซุ่นกับเตียวเลี้ยวยกมาตีเมืองเสียวพ่าย จึงเอาเนื้อความไปบอกแก่เล่าปี่ว่า ลิโป้ยกทัพมาจะทำอันตรายแก่ท่าน บัดนี้กองทัพมาใกล้เมืองเสียวพ่าย เล่าปี่ได้ยินดังนั้นก็ตกใจ จึงปรึกษาทหารทั้งปวงว่า ซึ่งลิโป้ให้ยกกองทัพมาดังนี้ ท่านจะคิดประการใด ซุนเขียนจึงว่าขอให้ท่านแต่งหนังสือขึ้นไปขอกองทัพโจโฉ ให้ยกลงมาช่วย เล่าปี่เห็นชอบด้วย จึงว่าผู้ใดจะอาสาถือหนังสือไปถึงโจโฉได้ ตันหยงซึ่งมาทำราชการใหม่ได้ยินดังนั้น ก็รับอาสา

เล่าปี่จึงแต่งหนังสือว่า บัดนี้ลิโป้ให้ทหารยกมารบเมืองเสียวพ่าย ข้าพเจ้าเล่าปี่ขอกองทัพมหาอุปราชให้ยกมาช่วย ส่งหนังสือให้ตันหยงถือไป ณ เมืองฮูโต๋ แล้วเล่าปี่ให้แต่งค่ายคูประตูหอรบ กะเกณฑ์ทหารขึ้นประจำหน้าที่เชิงเทิน จึงให้เตียวหุยเป็นสารวัตรใหญ่ รักษาด้านตะวันออก ให้กวนอูอยู่รักษาด้านตะวันตก ให้ซุนเขียนรักษาด้านใต้ เล่าปี่คุมทหารรักษาด้านเหนือ ให้บิตึกผู้พี่ บิฮองผู้น้อง ซึ่งเป็นพี่ภรรยาเล่าปี่นั้นคอยระวังครอบครัว

ฝ่ายโกซุ่นเตียวเลี้ยวยกทหารเข้าตั้งประชิดอยู่ใกล้เชิงกำแพง เล่าปี่อยู่บนหอรบเห็นดังนั้น จึงร้องถามโกซุ่นเตียวเลี้ยวว่า เรากับลิโป้ก็มิได้มีความผิดต่อกัน เหตุไฉนจึงยกกองทัพมาตีเมืองเรา โกซุ่นจึงตอบว่าตัวท่านคิดอ่านกับโจโฉ ให้หนังสือกันไปมาจะคิดร้ายต่อนายเรา เนื้อความทั้งนี้ลิโป้แจ้งอยู่แล้ว เป็นไฉนตัวจึงว่าไม่มีความผิดเล่า แล้วโกซุ่นก็ขับ

ทหารให้เข้าล้อมเชิงกำแพง เล่าปี่ให้ทหารทั้งปวงรักษาหน้าที่เชิงเทินไว้ ครั้นเวลาเช้าเตียวเลี้ยวจึงคุมทหารเข้าตีด้านตะวันตก

กวนอูเห็นเตียวเลี้ยวรูปร่างงามสมเป็นขุนนาง จึงร้องถามเป็นกลอุบายว่า ตัวท่านมีสีสันบริบูรณ์ เราเห็นว่าจะมีสติปัญญาและความละอาย เป็นไฉนมาอยู่ในเงื้อมมือลิโป้ซึ่งเป็นคนหยาบช้านั้น เราเห็นไม่สมควร เตียวเลี้ยวได้ยินดังนั้น ก็มีความละอายมิได้ตอบประการใด กวนอูเห็นว่าเตียวเลี้ยวนั้นมีปัญญาทั้งมีความละอาย ก็มิได้ว่าหยาบช้าต่อไป เตียวเลี้ยวจึงคุมทหารถอยออกมา แล้วยกไปตีด้านตะวันออก เตียวหุยเห็นก็คุมทหารออกไปจะรบด้วยเตียวเลี้ยว พอทหารเอาเนื้อความมาบอกกวนอูว่า บัดนี้เตียวเลี้ยวยกเข้าตีด้านตะวันออก เตียวหุยก็ยกออกไปจะรบด้วย กวนอูได้ฟังดังนั้นก็รีบไป เห็นเตียวหุยออกจากประตูเมือง

ฝ่ายเตียวเลี้ยวเห็นเตียวหุยออกมาก็ตกใจกลัว พาทหารทั้งปวงถอยไป เตียวหุยเห็นได้ทีก็คุมทหารจะไล่ไป กวนอูจึงร้องห้ามว่าอย่าไล่ไปเลย ให้กลับมาเสียเถิด เตียวหุยได้ยินก็พาทหารกลับเข้าเมือง แล้วว่ากับกวนอูว่า เมื่อศึกได้ทีอยู่ฉะนี้แล้ว เป็นไฉนท่านจึงเรียกให้กลับมา กวนอูเล่าเนื้อความให้ฟังแล้วว่า ฝีมือเจ้ากับเตียวเลี้ยวนั้น ถ้าจะรบพุ่งกันเห็นจะพอก้ำกึ่งกัน แต่พี่คิดว่าเตียวเลี้ยวนั้นมีสติปัญญาทั้งมีความละอาย จึงพาทหารถอยออกไปทั้งสองครั้งนั้น พี่เห็นเตียวเลี้ยวคิดจะเอาใจออกหากลิโป้ พี่จึงห้ามเพราะเหตุฉะนี้ เตียวหุยจึงสรรเสริญว่า พี่มีปัญญาประมาณน้ำใจคนถูก แล้วเตียวหุยก็ขับทหารกลับเข้าเมืองขึ้นรักษาหน้าที่ไว้ดังเก่า

ฝ่ายตันหยงซึ่งถือหนังสือเข้าไปหาโจโฉ เอาหนังสือนั้นให้แก่โจโฉแจ้งเนื้อความทั้งปวง โจโฉจึงปรึกษาทหารทั้งปวงว่า ลิโป้ยกมาตีเมือง

เสี่ยวพ่าย เราจะยกกองทัพไปช่วยเล่าปี่ ซึ่งอ้วนเสี้ยวจะยกมานั้นเรามิได้วิตก เรากรงแต่เล่าเปียวเตียวสิ้วจะยกวกหลังมาตีเอาเมืองเรา ซุนฮิวจึงว่า เล่าเปียวเตียวสิ้วพึ่งเสียทีแก่เราเห็นไม่อาจที่จะคิดอ่านมา ลิโป้นั้นเป็นคนมีฝีมือ ทั้งน้ำใจกำเริบที่จะตั้งตัวเป็นใหญ่อยู่ ละไว้นานลิโป้กับอ้วนสุดคบคิดกันกำลังจะมากขึ้น ซึ่งท่านจะคิดกำจัดนั้นเห็นจะขัดสน

กุยแกได้ยินซุนฮิวว่าดังนั้นเห็นชอบด้วย จึงว่าแก่โจโฉว่า ซึ่งซุนฮิวว่านี้ชอบนัก ให้มหาอุปราชยกไปกำจัดลิโป้เสีย แต่กำลังอ่อนอยู่ฉะนี้เห็นจะได้โดยง่าย โจโฉเห็นชอบด้วย จึงจัดแจงกองทัพให้แฮหัวตุ้นแฮหัวเอี๋ยน ลิยอย ลิเตียน สี่นายคุมทหารห้าหมื่นเป็นกองหน้ายกล่วงไปก่อน โจโฉคุมทหารซึ่งมีฝีมือเป็นอันมากเป็นกองหลวง ยกไปช่วยเล่าปี่ ณ เมืองเสี่ยวพ่าย ตันหยงซึ่งถือหนังสือไปนั้นก็มาด้วยกองทัพโจโฉ

ฝ่ายม้าใช้โกซุ่นเอาเนื้อความไปบอกแก่โกซุ่นว่า โจโฉให้แฮหัวตุ้นยกกองทัพมาช่วยเล่าปี่เป็นอันมาก บัดนี้ยกมาถึงแดนเมืองเสี่ยวพ่ายแล้ว โกซุ่นรู้เนื้อความดังนั้นก็ตกใจ จึงให้ม้าใช้เอาเนื้อความไปบอกแก่ลิโป้ ลิโป้จึงให้แฮหัวเหลงหนึ่ง หลันเบ้งหนึ่ง โจเสงหนึ่ง กับทหารม้าสองร้อยห้าสิบยกหนุนไปช่วยโกซุ่น ณ เมืองเสี่ยวพ่าย ฝ่ายโกซุ่นได้กำลังมากขึ้น ก็ถอยกองทัพออกมาตั้งค่ายคอยรับทัพโจโฉอยู่ใกล้เมืองเสี่ยวพ่ายทางสามร้อยเส้น ฝ่ายเล่าปี่เห็นโกซุ่นถอยออกไปดังนั้น ก็คิดเห็นว่าโจโฉยกทัพมาถึงแล้ว โกซุ่นกลัวโจโฉจะยกเข้าตีกระหนาบจึงถอยออกไป เล่าปี่จึงให้ซุนเขียน บิต๊ก บิฮอง อยู่รักษาเมืองเสี่ยวพ่าย แล้วพาเอากวนอู เตียวหุย กับทหารทั้งปวงออกตั้งค่ายอยู่นอกเมือง คอยรับทัพโจโฉ จะได้คิดอ่านกันทำการสืบไป

ฝ่ายแฮหัวตุ้นยกมาถึงแดนเมืองเสี่ยวพ่าย พบกองทัพโกซุ่น แฮหัวตุ้นก็ขับม้าเข้ารบกับโกซุ่นได้ห้าสิบเพลง โกซุ่นสู้แฮหัวตุ้นมิได้ ก็ชักม้าหนีกลับเข้าค่าย แฮหัวตุ้นได้ทีก็ขับม้าไล่ตามไป โจเสงเห็นแฮหัวตุ้นไล่โกซุ่นมา จึงเอาเกาทัณฑ์ยิงถูกจักษุซ้ายแฮหัวตุ้น ลูกเกาทัณฑ์ปักอยู่ แฮหัวตุ้นร้องขึ้นด้วยเสียงอันดัง แล้วชักลูกเกาทัณฑ์ออกมาดู เห็นลูกตานั้นติดปลายเกาทัณฑ์อยู่ แฮหัวตุ้นจึงร้องว่า ลูกตานี้เป็นดวงแก้วอันประเสริฐไม่ควรจะทิ้งเสีย แฮหัวตุ้นก็ดูดเอาลูกตานั้นกลืนเข้าไป

ฝ่ายโจเสงนั้นประมาท เห็นว่าแฮหัวตุ้นถูกเกาทัณฑ์แล้ว ที่ไหนจะทำการสืบไปได้เล่า มิได้ระวังตัว แฮหัวตุ้นก็ควบม้าเข้าไป เอาทวนแทงถูกโจเสงตกม้าตาย แฮหัวตุ้นก็กลับมาค่าย ทหารทั้งสองฝ่ายก็สรรเสริญแฮหัวตุ้นว่า มีฝีมือหาผู้เสมอมิได้ ข้าศึกยิงถูกจักษุแล้วก็กลับเอาชัยชนะได้ ควรที่จะเป็นทหารเอก โกซุ่นเห็นแฮหัวตุ้นถูกเกาทัณฑ์แล้วกลับไปค่ายดังนั้น ก็ขับทหารไล่รบเข้าไปในกองทัพแฮหัวตุ้น ทหารแฮหัวตุ้นไม่ทันรู้ตัว ก็แตกกระจัดกระจาย แฮหัวเอี๋ยนตกใจ จึงพาแฮหัวตุ้นหนีออกจากค่าย ลิยอยกับลิเตียนก็พาทหารหนีไปตั้งอยู่ปลายแดนเมืองเจปัก

โกซุ่นก็ไล่ฆ่าฟันทหารแฮหัวตุ้นล้มตายเป็นอันมาก แล้วยกทหารกลับมาจะตีเมืองเสี่ยวพ่าย พอลิโป้ยกหนุนมาพบกันกับโกซุ่น ๆ จึงเล่าเนื้อความทั้งปวง ซึ่งแฮหัวตุ้นแตกไปนั้นให้ลิโป้ฟัง ลิโป้จึงพาโกซุ่นยกเข้าไปใกล้เมืองเสี่ยวพ่าย เห็นเล่าปี่ออกตั้งอยู่นอกกำแพงเป็นสามค่าย ลิโป้จึงให้โกซุ่นกับเตียวเลียวยกเข้าตีค่ายกวนอู ตัวลิโป้นั้นยกเข้าตีเตียวหุย กวนอูเตียวหุยต่างคนต่างก็ยกทหารออกรบอยู่หน้าค่าย ลิโป้ก็

แบ่งทหารวกเข้าตีหลังค่ายกวนอูเตียวหุยๆ ไม่รู้ตัว แล้วทหารก็น้อยสู้ลิโป้มิได้ ก็แตกกระจัดกระจายออกจากค่าย

เล่าปี่เห็นกวนอูเตียวหุยแตก จึงพาทหารมาประมาณสามสิบคนหนีออกจากค่ายมาถึงประตูเมือง เล่าปี่ร้องเรียกให้ทหารในเมืองเปิดประตูรับ พอลิโป้ตามมาทัน ไล่รบเล่าปี่ ทหารทั้งสองฝ่ายปนกันเข้า เล่าปี่หนีเข้าในเมืองไม่ทันจะปิดประตู ลิโป้ก็ขับทหารไล่รบเข้าไปในเมืองเสียวพ่าย ทหารซึ่งอยู่ในเมืองก็แตกกระจัดกระจาย ต่างคนต่างเปิดประตูหนีออกจากเมือง เล่าปี่เห็นทหารลิโป้ไล่กระชั้นเข้ามา เห็นจะสู้มิได้ก็ทิ้งครอบครัวเสีย ควบม้าหนีออกจากเมืองทางประตูตะวันตก ลิโป้ก็ไล่ฆ่าฟันผู้คนล้มตายเป็นอันมาก

ฝ่ายบิต๊กซึ่งรักษาครัวเล่าปี่อยู่นั้น เห็นลิโป้ไล่ฆ่าฟันผู้คนมาถึงหน้าบ้าน จึงออกไปคำนับลิโป้ ว่าข้าพเจ้าได้ยินโบราณว่าสืบๆ กันมาว่า ผู้ที่จะตั้งตัวเป็นใหญ่ ถึงจะตีบ้านเมืองได้ เอาแต่ชัยชนะ ผู้ใดเป็นเสี้ยนหนามก็ทำอันตรายแต่ผู้นั้น มิได้ทำอันตรายแก่บุตรภรรยาและราษฎรทั้งปวง บัดนี้ท่านก็คิดอ่านจะตั้งตัวเป็นใหญ่อยู่ จะเป็นศัตรูของท่านก็แต่โจโฉผู้เดียว อันเล่าปี่นี้คิดถึงท่านอยู่เนืองๆ ว่าเมื่อครั้งอ้วนสุดให้กิเหลงยกมาตีเมืองเสียวพ่ายนั้น เพราะท่านยกมาช่วยเสียงยิงเกาทัณฑ์ แล้วพูดจาเกลี้ยไกล่ให้กิเหลงยกกลับไป เล่าปี่จึงได้อยู่เย็นเป็นสุขมา เล่าปี่ก็มีความกตัญญูต่อท่านอยู่ อนึ่งท่านกับเล่าปี่ก็มีคุณต่อกันมา ขออย่าให้ท่านทำอันตรายแก่ครอบครัวเล่าปี่เลย คุณของท่านนั้นก็จะอยู่กับเล่าปี่สืบไป

ลิโป้จึงว่าท่านอย่าวิตกเลย เรากับเล่าปี่ก็เป็นมิตรกันมาแต่ก่อน

ซึ่งครอบครัวของเล่าปี่นั้นเรามิได้ทำอันตราย แล้วจึงให้บิตึกพาภรรยาเล่าปี่ไปไว้เมืองชี่จิ๋ว ลิโป้จึงจัดแจงให้โกซุ่นกับเตียวเลี้ยวอยู่รักษาเมืองเสี่ยวพ่าย ลิโป้ก็คุมทหารรีบไปทางตะวันออก จะไปตีเมืองกุนจิ๋ว พอพบตันก๋งกับจงบ้าเกลี้ยกล่อมโจรอยู่ ณ เขาไทสัน ลิโป้จึงให้ตันก๋งกับนายโจรทั้งสี่คนนั้นรักษาด่านเสี่ยวก๋วน แล้วลิโป้ก็ยกไปตีหัวเมืองฝ่ายตะวันออก

ฝ่ายกวนอูเมื่อหนีลิโป้ออกจากค่าย พบกับเตียวหุยกลางทาง กวนอูจึงถามเตียวหุยว่า ท่านพบเล่าปี่หรือไม่ เตียวหุยบอกว่าเมื่อเราแตกนั้นกระจัดกระจายกัน มิได้แจ้งว่าเล่าปี่จะหนีไปอยู่ตำบลใด กวนอูเตียวหุยคิดถึงเล่าปี่กอดคอกันร้องไห้ แล้วกวนอูเตียวหุยจึงพากันไปตั้งซ่องสุมทหารอยู่ในตำบลซอกเขาแห่งหนึ่ง

ขณะเมื่อเล่าปี่หนีออกจากเมืองนั้น ควบม้าไปไกลเมืองทางประมาณห้าร้อยเส้น พบซุนเขียนซึ่งอยู่รักษาเมืองหนีออกไปได้ก่อน เล่าปี่กับซุนเขียนก็ร้องไห้รักกัน แล้วเล่าปี่จึงว่ากวนอูเตียวหุยน้องเราจะตายหรือจะหนีไปแห่งใดก็มิได้แจ้ง ตัวเราบัดนี้ก็มิได้มีที่พึ่ง เหมือนว่ายอยู่กลางทะเล ซุนเขียนจึงว่าเกิดเหตุทั้งนี้ ก็เพราะท่านคบคิดกับโจโฉทำร้ายลิโป้ ท่านจึงได้ความลำบากทั้งนี้ จำท่านจะไปหาโจโฉเป็นที่พึ่ง จะได้ตั้งตัวคิดการต่อไป เล่าปี่ได้ยินซุนเขียนว่าดังนั้นก็คลายใจ จึงพาซุนเขียนลัดไปในป่า จะไปหาโจโฉ ณ เมืองฮูโต๋

ขณะเมื่อเล่าปี่กับซุนเขียนหนีไปนั้น อดหยากมิได้มีเสบียงอาหาร ครั้นถึงบ้านรายทางตำบลใด ก็ชวนกันเข้าไปในบ้านราษฎร ๆ ทั้งปวงรู้ว่าเล่าปี่หนีมาดังนั้นก็มีใจรักใคร่ จึงแต่งโต๊ะให้เล่าปี่ซุนเขียนกินทุกบ้านมิได้

ขาด เวลาเย็นวันหนึ่งเดินมาห่างระยะบ้าน เล่าปี่จึงปรึกษากันกับซุนเขียนว่า เรามาจากเมืองก็หลายวันแล้ว ก็มิได้ขัดสนด้วยเสบียงอาหารทุกเวลา แต่วันนี้มิได้มีที่อาศัย เราจะคิดประการใด

ขณะเมื่อซุนเขียนกับเล่าปี่ปรึกษากันอยู่นั้น แลเห็นเรือนอยู่ในป่าเรือนหนึ่ง เล่าปี่ดีใจพาซุนเขียนเข้าไปจะอาศัยในบ้านนั้น ฝ่ายเล่าอั้นซึ่งอยู่บนเรือน แลเห็นเล่าปี่กับซุนเขียนมามิได้รู้จักว่าผู้ใด เล่าอั้นจึงออกมารับเล่าปี่ เล่าปี่จึงถามว่าท่านนี้ชื่อใด เล่าอั้นบอกว่าข้าพเจ้าชื่อเล่าอั้นเป็นคนเข็ญใจอยู่สองคนกับภรรยา ทำไร่ปลูกผักหาเนื้ออยู่ในตำบลนี้ เล่าอั้นจึงถามว่า ท่านทั้งสองนี้มาแต่เมืองใด เหตุไฉนจึงมาแต่สองคนไม่มีพวกเพื่อน เล่าปี่จึงบอกความหลังให้ฟัง เรามานี้จะไปหาโจโฉ บัดนี้เวลาพลบค่ำแล้ว จะขออาศัยท่านสักคืนหนึ่ง เล่าอั้นได้ฟังมีความยินดีจึงเชิญเล่าปี่กับซุนเขียนเข้าไปในบ้าน แล้วเล่าอั้นจึงเข้าไปในเรือน จัดแจงหาของจะเลี้ยงเล่าปี่ มิได้มีสิ่งอันใด ครั้นจะไปเที่ยวหาเวลาก็พลบค่ำเห็นจะไม่ทันที เล่าอั้นจึงฆ่าภรรยานั้นเสีย แล้วเชือดเอาเนื้อที่ลำแขนภรรยานั้นผัดคั่วเป็นเครื่องกับข้าว แล้วยกออกมาให้เล่าปี่กับซุนเขียนกิน

เล่าปี่จึงถามว่า นี่เนื้ออันใด เล่าอั้นจึงบอกว่า เนื้อนี้ข้าพเจ้าได้มาแต่เวลาเช้า เล่าปี่สำคัญว่าจริงก็ชวนซุนเขียนกินเนื้อนั้นจนอิ่ม ครั้นเวลาค่ำเล่าอั้นจึงเอาม้าของเล่าปี่ซุนเขียนนั้นไปผูกไว้หลังบ้าน แล้วเชิญเล่าปี่ซุนเขียนเข้าไปนอนในเรือน ครั้นเวลาเช้าเล่าปี่ลาเล่าอั้นจะไปแก้เอาม้า พอแลเห็นศพภรรยาเล่าอั้นนั้นทิ้งอยู่ เล่าปี่ตกใจจึงถามเล่าอั้นว่า นี่ศพผู้ใดจึงเอามาทิ้งไว้ดังนี้ เล่าอั้นจึงบอกว่าศพภรรยาข้าพเจ้า แล้วเล่าอั้นก็เล่าเนื้อความทั้งปวงให้เล่าปี่ฟัง เล่าปี่ได้ฟังดังนั้น คิดสงสารก็ร้องไห้

แล้วจึงว่าคุณของท่านอยู่กับเราหาที่สุดมิได้ แม้เรายังมีชีวิตอยู่จะแทนคุณท่าน

แล้วเล่าปี่ขึ้นม้าลาเล่าอั้นออกจากบ้าน ไปได้สามร้อยเส้น เห็นกองทัพยกมาเป็นอันมาก เล่าปี่เห็นธงสำคัญ ก็รู้ว่ากองทัพโจโฉยกมา เล่าปี่ค่อยมีความยินดี จึงพาซุนเขียนลัดทางออกไปหาโจโฉ เล่าปี่จึงบอกว่า เมืองเสียวพ่ายก็เสียแก่ลิโป้แล้ว กวนอูเตียวหุยน้องชายข้าพเจ้ากับบุตรภรรยาสมัครพรรคพวกทั้งปวง จะเป็นจะตายประการใดมิได้แจ้ง ว่าแล้วเล่าปี่ก็ร้องไห้ โจโฉเห็นดังนั้นมีความสงสารก็ร้องไห้ด้วย เล่าปี่จึงเล่าเนื้อความซึ่งเล่าอั้นฆ่าภรรยาให้กินนั้นให้โจโฉฟัง โจโฉมีความยินดี จึงให้ซุนเขียนเอาทองร้อยตำลึงไปให้เล่าอั้นซึ่งมีคุณแก่เล่าปี่ แล้วโจโฉพาเล่าปี่ยกไปแดนเมืองเจบั๊ก

ฝ่ายแฮหัวเอี๋ยนกับแฮหัวตุ้น ซึ่งพากันหนีไปนั้น พบลิยอย ลิเตียนตั้งซ่องสุมทหารอยู่ แฮหัวเอี๋ยนแฮหัวตุ้นก็เข้าอยู่ด้วยกันกับลิยอย ครั้นรู้ข่าวว่าโจโฉยกมาถึงแล้ว จึงชวนกันออกไปรับโจโฉ เชิญโจโฉเข้ามา ณ ค่าย เล่าเนื้อความทั้งปวงซึ่งได้รบกับโกซุ่นนั้นให้โจโฉฟัง โจโฉรู้ดังนั้นจึงเข้าไปเยือน แฮหัวตุ้นป่วยหนักอยู่ โจโฉจึงให้ทหารพาเอาตัวแฮหัวตุ้นกลับไปเมืองฮูโต๋ แล้วแต่งทหารสอดแนมฟังข่าวว่าลิโป้จะคิดประการใด ทหารม้าใช้จึงไปสืบข่าวกลับมาบอกว่า ลิโป้กับตันก๋งจงบ้าเกลี้ยกล่อมได้พวกโจรซึ่งตั้งอยู่เขาไทสันเป็นอันมาก บัดนี้ยกไปตีหัวเมืองตะวันออกได้หลายตำบลแล้ว

โจโฉได้ฟังดังนั้น จึงให้โจหยินคุมทหารสามพันไปตีเมืองเสียวพ่าย โจโฉจึงพาเล่าปี่กับทหารทั้งปวงยกตามลิโป้ไป ถึงด่านเสียวก๋วนเป็นแดนเมืองตะวันออก พบซุนก๋วนหนึ่ง งอคุ้นหนึ่ง อินเล้หนึ่ง เซียงหูหนึ่ง ซึ่งเป็นนายโจรอยู่เขาไทสัน คุมพรรคพวกประมาณสามหมื่นยกมาสกัดหน้าไว้ โจโฉจึงให้เคาทูออกรบด้วยพวกโจร เคาทูกับพวกโจรทั้งสี่นายนั้นรบพุ่งกันเป็นสามารถแต่เช้าจนเวลาเที่ยง นายโจรทั้งสี่นั้นสิ้นกำลังอิดโรยลง โจโฉก็ขับทหารหนุนเคาทูไป รบพวกโจรล้มตายบ้าง แตกเข้าไปหาตันก๋งซึ่งอยู่ในด่านบ้าง โจโฉก็ยกทหารเข้าตั้งประชิดด่านเสียวก๋วนไว้

ฝ่ายลิโป้รู้เนื้อความว่าโจโฉตีพวกโจรแตก คิดกริ่งใจเกรงว่าโจโฉจะยกไปตีเมืองชีจิ๋ว จึงยกทหารกลับมาเมือง ลิโป้จึงตั้งให้ตันกุ๋ยอยู่รักษาเมืองชีจิ๋ว แล้วจัดแจงทหารเป็นอันมาก จะยกไปด่านเสียวก๋วน ตันเต๋งรู้ดังนั้นจึงไปหาตันกุ๋ยผู้บิดาว่า เดิมทีการทั้งนี้โจโฉปลงธุระไว้แก่เรา บัดนี้โจโฉยกทัพมา เห็นลิโป้จะเสียทีแก่โจโฉเป็นมั่นคง บัดนี้ลิโป้จะยกไปรบกับโจโฉ แม้แตกถอยกลับมาเมือง บิดากับบิตีกคิดอ่านกันรักษาเมืองไว้ให้มั่นคง อย่าให้ลิโป้เข้าเมืองได้ ข้าพเจ้าจะไปกับลิโป้ จึงจะคิดทำการสืบไป ตันกุ๋ยจึงว่าเจ้าว่านี้ก็ชอบอยู่แล้ว ซึ่งลิโป้จะให้อยู่รักษาเมืองนั้นมิใช่แต่เราผู้เดียว ทหารของลิโป้อยู่ด้วยเป็นอันมาก เห็นเราจะทำการมิสำเร็จ ตันเต๋งจึงว่าบิดาอย่าวิตก ข้าพเจ้าจะคิดอ่านให้ลิโป้แบ่งทหารไปไว้เมืองอื่น แล้วตันเต๋งก็ลาตันกุ๋ยไปหาลิโป้

ลิโป้เห็นตันเต๋งมามีความยินดี จึงชวนตันเต๋งว่าจะยกไปรบกับโจโฉด่านเสียวก๋วน ตันเต๋งจึงว่าซึ่งท่านจะละเมืองเสียบัดนี้ ข้าพเจ้าคิด

เห็นว่าเมืองชีจิ๋วเป็นเมืองหน้าศึก เกลือกโจโฉยกทหารตีโอบหลังเอาเมือง เรามิทันรู้ก็จะเสียทีแก่โจโฉ ขอให้ท่านจัดแจงเสบียงอาหารกับครอบครัวแบ่งไปไว้ ณ เมืองแห้ฝือ ถึงเมืองชีจิ๋วมีอันตรายเราจะได้อาศัยเมืองแห้ฝือเป็นกำลัง ลิโป้มิได้แจ้งว่าตันเต๋งจะคิดทำร้ายจึงสั่งซงเหียนกับงุยซก ให้คุมเอาครอบครัวและเสบียงอาหารไปไว้เมืองแห้ฝือตามตันเต๋งว่า แล้วลิโป้ก็พาตันเต๋งกับทหารยกไปด่านเสียวก๋วน ไปถึงกลางทางตันเต๋งจึงพูดลวงลิโป้ว่า เราจะยกไปทำการสงครามด้วยโจโฉครั้งนี้ มิได้รู้ว่ากำลังศึกจะมากน้อยประการใด ขอให้ท่านตั้งอยู่ตำบลนี้ก่อน ข้าพเจ้าจะขออาสาไปฟังดูกำลังโจโฉ แจ้งว่ามากน้อยแล้วจึงจะกลับมาบอกแก่ท่าน ลิโป้มิได้รู้เท่าจึงหยุดกองทัพไว้

ตันเต๋งก็ลาลิโป้ไปด่านเสียวก๋วน แล้วจึงเข้าไปหาตันก๋งในด่าน ตันเต๋งจึงว่ากับตันก๋งว่า ลิโป้แจ้งเนื้อความว่าโจโฉตีนายโจรทั้งสี่นั้นแตกแล้ว ยกมาตั้งประชิดด่านเสียวก๋วนไว้ ลิโป้โกรธว่าท่านทำการให้เสียทีแก่โจโฉ ลิโป้ยกมานี้จะเอาโทษแก่ท่าน ตันก๋งจึงว่า โจโฉยกทัพมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก เราเห็นจะสู้ไม่ได้ เราจึงตั้งมั่นรักษาด่านไว้ ท่านกลับไปแจ้งเนื้อความแก่ลิโป้เถิดว่า จะต้านศึกโจโฉนั้นเห็นขัดสน ให้ลิโป้กลับไปรักษาเมืองชีจิ๋ว กับหัวเมืองไว้ให้มั่นคง อย่าให้เป็นอันตราย ตันเต๋งได้ยินตันก๋งว่าดังนั้น ก็ไม่ตอบประการใด

ตันเต๋งจึงขึ้นไปเที่ยวดูบนเชิงเทิน เห็นกองทัพโจโฉตั้งประชิดเข้ามาใกล้เชิงกำแพงอยู่แล้ว เวลาค่ำตันเต๋งจึงเขียนหนังสือผูกลูกเกาทัณฑ์ยิงออกไป ในหนังสือนั้นว่า ข้าพเจ้าตันเต๋งจะอาสาเป็นไส้ศึกอยู่ในกำแพง ข้าพเจ้าจะเอาเพลิงจุดขึ้นเป็นสำคัญ ให้มหาอุปราชยกเข้าปล้น ข้าพเจ้า

จะช่วยทำการให้สำเร็จ ครั้นเวลาเช้าตันเต๋งก็ลาตันก๋งกลับมาหาลิโป้ แล้วบอกเนื้อความว่า เห็นกำลังโจโฉนั้นมากนัก แล้วซุนก้วนกับนายโจรทั้งปวงซึ่งท่านให้อยู่กับตันก๋งนั้น ข้าพเจ้าเห็นจะเป็นใจด้วยโจโฉอยู่แล้ว บัดนี้ข้าพเจ้ากำชับตันก๋งให้รักษาด่านไว้มั่นคงกว่าท่านจะยกไปถึง ตันก๋งก็มีใจคร้ามนักอยู่ ขอท่านยกไปให้ถึงด่านเสียวก๋วนในเวลาวันนี้ จะได้ช่วยตันก๋งคิดอ่านทำการศึก

ลิโป้ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าแก่ตันเต๋งว่า บัดนี้โจโฉยกเข้าล้อมด่านไว้แล้ว จะไปนั้นเห็นจะเข้าด่านมิได้ ให้ท่านรีบไปก่อนบอกแก่ตันก๋งว่า เราจะยกไปให้ถึงในเวลาค่ำวันนี้ ให้เปิดประตูรับแล้วจุดเพลิงสัญญาขึ้น เราจะรบฝ่าทหารโจโฉเข้าไป ตันเต๋งก็ลาลิโป้ไปด่านเสียวก๋วน แล้วบอกแก่ตันก๋งว่าเราเอาเนื้อความทั้งปวงไปแจ้งแก่ลิโป้ๆ ก็เห็นด้วยแล้ว บัดนี้ลิโป้สั่งมาว่า กำลังโจโฉมาก เห็นท่านจะสู้โจโฉมิได้ แล้วด่านเสียวก๋วนนี้ก็ไม่เป็นที่สำคัญ ให้ยกทหารกลับไปเมืองชีจิ๋วจะได้ช่วยลิโป้ป้องกัน ตันก๋งมิได้แจ้งในกลตันเต๋งสำคัญว่าจริง ครั้นเวลาค่ำจึงพาทหารลอบหนีออกจากด่าน มิได้บอกให้นายโจรทั้งสี่รู้ ขณะเมื่อตันก๋งไปนั้น ตันเต๋งจึงลอบเอาเพลิงจุดขึ้น

ฝ่ายลิโป้ยกมาเห็นแสงเพลิงสว่าง ก็สำคัญว่าตันก๋งจุดรับ ก็ขับทหารรีบยกเข้าไป พบตันก๋งยกออกมา ลิโป้สำคัญว่ากองทัพโจโฉ ก็ขับทหารพ้นเข้าไป ฝ่ายตันก๋งมิได้รู้ว่าลิโป้ สำคัญว่าโจโฉยกทหารมาสกัดทางไว้ ตันก๋งก็ขับทหารพ้นฝ่าออกไป ทหารทั้งสองฝ่ายฆ่าฟันกันล้มตายเป็นอันมาก

ฝ่ายโจโฉเห็นเพลิงลุกขึ้นในกำแพง เหมือนหนังสือสัญญาตันเต๋ง โจโฉก็ให้ยกทหารหักเข้าไป นายโจรทั้งสี่ซึ่งรักษาด่านอยู่นั้น มิได้แจ้งประการใด ก็คุมพรรคพวกออกรบกับทหารโจโฉเป็นสามารถ พวกโจรนั้นน้อยทานฝีมือทหารโจโฉมิได้ ก็แตกกระจัดกระจายหนีเอาตัวรอด โจโฉก็ยกเข้าตั้งอยู่ในด่านเสียวก๋วน

ฝ่ายลิโป้กับตันก๋งหลงรบพุ่งกันเป็นสามารถ ครั้นสว่างขึ้นทหารทั้งสองฝ่ายรู้จักหน้ากันถนัด จึงถอยออกจากกัน ตันก๋งจึงเข้าไปหาลิโป้แจ้งเนื้อความทั้งปวงให้ลิโป้ฟัง ลิโป้กับตันก๋งก็แจ้งว่า เกิดเหตุทั้งนี้เพราะกลของตันเต๋ง ลิโป้จึงพาตันก๋งกับทหารทั้งปวงรีบกลับเข้าไปเมืองชีจิ๋ว ครั้นถึงเชิงกำแพง ลิโป้จึงเรียกทหารในเมืองให้เปิดประตูรับ

ฝ่ายบิตึกรู้ว่าลิโป้กลับมา จึงให้ทหารซึ่งอยู่บนเชิงเทินนั้นเอาเกาทัณฑ์ยิงระดมลงไป แล้วบิตึกจึงร้องว่าแก่ลิโป้ว่า เมืองชีจิ๋วนี้มิใช่ของตัว เป็นเมืองของเล่าปี่นายเราก่อนตัวยกมาชิงเอา บัดนี้จะคืนเอาเมืองของนายเราแล้ว ตัวจงยกทหารกลับไปเสียเถิด ลิโป้ตกใจจึงร้องถามบิตึกว่า ตันกุยซึ่งเราให้อยู่รักษาเมืองนั้นไปไหนเล่า บิตึกจึงตอบว่า ตันกุยนั้นเราจับฆ่าเสียแล้ว ลิโป้ได้ยินดังนั้นจึงเหลียวมาถามตันก๋งว่า ตันเต๋งบุตรตันกุยมาด้วยหรือไม่ ตันก๋งจึงว่า เป็นไฉนท่านยังถามถึงอ้ายศัตรูอยู่อีกเล่า ลิโป้ก็ให้ตรวจดูในหมู่ทหาร ก็มิได้พบตัวตันเต๋ง ตันก๋งจึงว่าแก่ลิโป้ว่า ซึ่งเราจะยกเข้าหักเอาเมืองชีจิ๋วนี้เห็นจะขัดสน ขอให้ท่านยกไปเมืองเสียวพ่าย จะได้คิดอ่านกับโกซุ่นและเตียวเลียวยกกลับคืนมาเอาเมืองของเราให้ได้ ลิโป้เห็นชอบด้วย ก็ยกกองทัพไปเมืองเสียวพ่าย

ฝ่ายตันเต๋งเมื่อจุดไฟขึ้นในด่านแล้ว แลลงไปดูเห็นทหารลิโป้กับทหารตันกุ๋งหลงรบพุ่งกันเป็นสามารถ ตันเต๋งจึงลอบออกจากด่านเสียวก๋วนรีบไปเมืองเสียวพ่ายบอกแก่โกซุ่นเตียวเลียวว่า วานนี้โจโฉยกมาล้อมลิโป้ไว้ ลิโป้เห็นจะสู้โจโฉมิได้ จึงให้เรารีบมาหาท่าน ให้ท่านยกทหารไปช่วยโกซุ่นเตียวเลียวตกใจสำคัญว่าจริง ก็ยกทหารออกจากเมืองเสียวพ่ายไปช่วยลิโป้ ตันเต๋งก็ออกมาหาโจหยิน พาเอากองทัพโจหยินเข้าไปตั้งอยู่ในเมืองเสียวพ่าย

ฝ่ายโกซุ่นเตียวเลียวยกไปถึงกลางทาง พบลิโป้ยกมาจึงเข้าไปหาลิโป้ ๆ คิดกริ่งใจจึงถามโกซุ่นเตียวเลียวว่า เราให้ท่านทั้งสองอยู่รักษาเมืองเสียวพ่าย เหตุไฉนตัวจึงทิ้งเมืองเสีย โกซุ่นเตียวเลียวจึงว่า ตันเต๋งบุตรตันกุ๋ยไปบอกข้าพเจ้าว่า โจโฉล้อมท่านไว้ ให้ข้าพเจ้ายกทหารมาช่วย ซึ่งข้าพเจ้าทิ้งเมืองเสียนั้น โทษข้าพเจ้าผิดอยู่แล้ว ตันกุ๋งได้ยินดังนั้นจึงว่าแก่ลิโป้ว่า ซึ่งตันเต๋งมันคิดทำร้ายท่านดังนี้ ท่านจะคิดประการใด ลิโป้จึงว่าท่านอย่าวิตกเลย ซึ่งตันเต๋งทรยศต่อเรา เราจะตัดศีรษะมันเสียให้ได้ แล้วลิโป้ก็พาโกซุ่นเตียวเลียวกับทหารทั้งปวงยกไปเมืองเสียวพ่าย เห็นทหารรักษาหน้าที่เชิงเทินมั่นคง แล้วเห็นธงซึ่งปักอยู่นั้นเป็นธงกองทัพโจโฉ ลิโป้โกรธควบม้าเข้าไปถึงเชิงกำแพง แล้วร้องด่าตันเต๋งว่า ตัวมึงสองคนพ่อลูกกูรักใคร่ตั้งให้เป็นขุนนาง บัดนี้มึงทรยศต่อกู ๆ จะตัดศีรษะมึงเสียให้ได้

ฝ่ายตันเต๋งยืนอยู่บนเชิงเทิน จึงชี้มือลงมา แล้วร้องตอบลิโป้ว่าตัวอย่าโอหังเจรจา เราเป็นข้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ต่างหาก เมื่อครั้งอ้วนสุดยกมาตีเมืองชีจิ๋วนั้น ก็เพราะความคิดของเรากับบิดาเรา ตัวจึงรอดจาก

ความตาย บัดนี้กลับมาว่าเราทรยศอีกเล่า ลิโป้โกรธจึงขับทหารจะให้เข้าหักเอาเมืองเสียวพ่าย พอเตียวหุยซึ่งแตกไปตั้งซ่องสุมทหารอยู่ ณ เขาบองหยงนั้น รู้เนื้อความว่า ลิโป้ระส่ำระสายเสียความคิดตันเต๋งแล้ว เตียวหุยก็รีบยกทหารตามไปเมืองเสียวพ่าย ลิโป้เห็นก็ถอยทหารออกมา จึงให้โกซุ่นออกรบกับเตียวหุยได้ห้าเพลง ลิโป้เห็นโกซุ่นนั้นจะสู้เตียวหุยมิได้ ก็ขับม้ารำทวนออกช่วยโกซุ่นรบเตียวหุย

ขณะนั้นโจโฉแจ้งว่า ลิโป้เสียเมืองแก่บิดาตันกุ๋ยแล้วยกไปเมืองเสียวพ่าย ก็รีบยกทหารตามไป เห็นลิโป้กับเตียวหุยรบติดพันกันอยู่โจโฉก็ให้ทหารล้อมไว้ ลิโป้ผละออกจากเตียวหุย ควบม้าพั้นฝ่าทหารโจโฉออกไป เตียวหุยเห็นได้ทีก็ควบม้าไล่ลิโป้ไป

ฝ่ายกวนอูซึ่งแตกนั้น ไปตั้งซ่องสุมทหารอยู่ ณ เมืองไฮจิ๋วรู้ข่าวว่าลิโป้เสียความคิดตันเต๋ง แล้วก็รีบยกทหารตามไปเมืองเสียวพ่าย พบลิโป้กลางทาง กวนอูจึงร้องว่า อ้ายลิโป้มึงจะหนีไปไหนเล่า ลิโป้โกรธขับม้าเข้ารบด้วยกวนอู พอเตียวหุยตามมาทัน ลิโป้ตกใจหนีเข้าเมืองแห้ฝือแล้วจัดแจงทหารให้ขึ้นรักษาหน้าที่เชิงเทินไว้

ฝ่ายเตียวหุยไล่ลิโป้มาพบกับกวนอู ๆ จึงว่าแก่เตียวหุยว่า เมื่อเราสองคนพี่น้องจากกันที่ซอกเขานั้น พี่ไปซ่องสุมทหารอยู่ ณ เมืองไฮจิ๋ว เตียวหุยจึงว่าเมื่อข้าไปจากซอกเขานั้น ข้าไปตั้งซ่องสุมทหารอยู่ณเขาบองหยง ครั้นรู้ข่าวว่าลิโป้ระส่ำระสาย ข้าจึงยกทัพมารบกับลิโป้ บัดนี้เล่าปี่พี่เราเข้าอยู่ด้วยโจโฉแล้ว กวนอูได้ฟังดังนั้นมีความยินดี จึงพาเตียวหุยเข้าไปหาเล่าปี่ในกองทัพโจโฉ เล่าปี่เห็นกวนอูเตียวหุยมาก็ดีใจวิ่งออกมารับแล้วเล่าเนื้อความทั้งปวงให้กวนอูเตียวหุยฟัง แล้วก็พากันเข้าไปหาโจโฉ

โจโฉจึ่งพาเล่าปี่กับโจหยินตันเต๋ง ยกทหารมาเมืองชีจิ๋ว บิต๊กรู้ว่าโจโฉยกมา ก็ออกไปรับโจโฉเชิญให้เข้าอยู่ในเมือง แล้วบิต๊กจึ่งไปหาเล่าปี่ เล่าเนื้อความทั้งปวงซึ่งลิโป้พาครอบครัวมาไว้เมืองชีจิ๋วนั้นให้เล่าปี่ฟัง เล่าปี่แจ้งว่ามิได้เป็นอันตรายก็มีความยินดี

ฝ่ายตันเต๋งครั้นมาถึงเมืองชีจิ๋ว จึ่งไปหาตันกุ๋ยผู้บิดา แจ้งเหตุทั้งปวงให้ฟัง แล้วพากันไปหาโจโฉ โจโฉจึ่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงตันกุ๋ยตันเต๋งกับขุนนางนายทัพนายกองทั้งปวง แล้วโจโฉจึ่งปราศรัยกับตันกุ๋ยตันเต๋งว่าท่านทำการทั้งนี้มีความชอบต่อเราใหญ่หลวง โจโฉจึ่งยกหัวเมืองฝ่ายตะวันออกสิบหัวเมืองให้เป็นส่วนขึ้นแก่ตันกุ๋ย แล้วตั้งตันเต๋งเป็นฮกโป๋เจียงกุ๋น แปลว่าเป็นนายทหารผู้ใหญ่

ฝ่ายโจโฉได้เมืองชีจิ๋ว ตั้งฟังข่าวอยู่ บำรุงทหารทั้งปวงให้มีกำลังพร้อมกัน โจโฉจึ่งสั่งทหารว่า จะยกไปเมืองแห้ฝือจับลิโป้ เทียหยกที่ปรึกษาจึ่งว่า ซึ่งมหาอุปราชจะยกไปตีเมืองแห้ฝือบัดนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าลิโป้เป็นสุนัขจนตรอก ก็จะรบจนกว่าจะสิ้นกำลัง แม้ลิโป้หนีออกได้ก็จะไปหาอ้วนสุด เมื่อลิโป้กับอ้วนสุดคบคิดกันเข้าแล้ว เห็นจะเป็นศึกใหญ่ ขอให้มหาอุปราชแต่งทหารที่มีฝีมือ ไปตั้งสกัดไว้ที่ปากทางเมืองห้วยหนำ แม้ลิโป้หนีไปหาอ้วนสุด ก็จะได้สกัดไว้ ถึงอ้วนสุดจะยกไปช่วยลิโป้ก็จะมามิได้ ประการหนึ่ง ซุนก๋วน อินเล้ งอตุน เซียงหูซึ่งเป็นนายโจรแตกออกจากด่านเสียวก๋วนนั้น ก็มิได้แจ้งว่าไปตั้งอยู่ตำบลใด เกลือกจะยกมาช่วยลิโป้ ขอให้มหาอุปราชยกไปกำจัดพวกโจรเสียก่อน โจโฉจึ่งว่าเราจะใคร่ให้เล่าปี่ไปตั้งสกัดอ้วนสุดทางเมืองห้วยหนำ ทางพวกโจรจะยกมาช่วยลิโป้นั้น ท่านอย่าวิตกเลย เราจะรับประกันเป็นธุระ

เล่าปี่ได้ยินโจโฉว่าดังนั้นจึงรับว่า ซึ่งจะไปตั้งสกัดลิโป้อ้วนสุดนั้นข้าพเจ้าจะขออาสา โจโฉก็ยอม ครั้นเวลาเช้าเล่าปี่จึงให้บิตีกกับตันหยงอยู่รักษาครอบครัว แล้วเล่าปี่กวนอูเตียวหุยซุนเขียนก็ยกทหารไปตั้งอยู่ปากทางเมืองห้วยหนำ โจโฉก็ยกทหารไปตีเมืองแห้ฝือ

ฝ่ายลิโป้ไปตั้งอยู่ในเมืองแห้ฝือ เสบียงอาหารก็บริบูรณ์ คูเมืองก็กว้างลึก ครั้นรู้ว่าโจโฉยกตามมา ก็มิได้คิดที่จะออกสู้รบกับโจโฉ จึงจัดแจงทหารขึ้นรักษาหน้าที่เชิงเทินไว้มั่นคง ตันกึงจึงว่าแก่ลิโป้ว่าบัดนี้โจโฉยกทัพมายังมิได้ที่มั่น เป็นไฉนท่านจึงนิ่งอยู่ไม่คิดอ่านที่จะยกออกรบกับโจโฉ แม้โจโฉตั้งมั่นแล้วเห็นเราจะทำการยาก ลิโป้จึงว่าเราทำศึกเสียทีแก่โจโฉมาหลายครั้งแล้ว ครั้งนี้เราตั้งมั่นอยู่แต่ในเมืองคอยโจโฉจะยกข้ามคูล่วงเข้ามาถึงกำแพง เราจึงจะออกรบ เห็นโจโฉจะเสียทีแก่เราเป็นมั่นคง

ฝ่ายโจโฉยกมาถึงเมืองแห้ฝือ ตั้งค่ายอยู่ใกล้เมืองประมาณสิบเส้นโจโฉจึงขึ้นม้าข้ามคูเข้าไปถึงเชิงกำแพงแล้วร้องว่าแก่ลิโป้ว่า เมื่อครั้งตั๋งโต๊ะเป็นกบฏ ท่านคิดอ่านฆ่าตั๋งโต๊ะเสีย ท่านมีความชอบต่อแผ่นดินเป็นอันมาก บัดนี้ท่านมาคบคิดกับอ้วนสุด ซึ่งเป็นกบฏต่อแผ่นดินกิตติศัพท์ทั้งนี้รู้ขึ้นไปถึงเมืองฮูโต๋ พระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงพระพิโรธจึงให้เรายกทัพมา แม้ท่านมิได้คบคิดกับอ้วนสุด และมีใจซื่อตรงต่อแผ่นดินอยู่ก็เร่งออกมาหาเราโดยดี จะได้ช่วยแก้ไขกราบทูล เลี้ยงท่านเป็นขุนนางสืบไป ถ้าท่านไม่ออกมาหาเราโดยดี เมื่อเราตีเมืองได้แล้ว ท่านจึงจะแจ้งในโทษท่าน ซึ่งกระทำความผิดไว้แต่ก่อน ลิโป้ร้องตอบลงมาว่า แม้

มหาอุปราชกรุณาข้าพเจ้าแล้ว ก็ยกทหารกลับไปก่อนเถิด ข้าพเจ้าจะหารือที่ปรึกษาทั้งปวงก่อน

ขณะเมื่อโจโฉกับลิโป้โต้ตอบกันอยู่นั้น ตันก๋งยืนอยู่หลังลิโป้ได้ยินดังนั้นก็โกรธ จึงเอาเกาทัณฑ์ยิงลงไปถูกพู่หมวกโจโฉ ๆ แลขึ้นไปเห็นตันก๋งยืนอยู่ริมลิโป้ โจโฉจึงร้องว่า กูจะฆ่ามึงเสียให้ได้จึงจะหายความแค้น แล้วโจโฉก็ควบม้ากลับมา ขับทหารให้ยกประชิดเมืองแห้ฝือเข้าไว้ ตันก๋งจึงว่าแก่ลิโป้ว่า โจโฉยกมาจากเมืองฮูโต๋ช้านานแล้ว เห็นทหารจะอิดโรย ขอให้ท่านแบ่งทหารออกตั้งอยู่นอกเมือง ข้าพเจ้าจะคุมทหารอยู่รักษาเมือง แม้โจโฉยกเข้าตีเมือง ท่านจงยกเข้ากระหนาบหลังโจโฉ ข้าพเจ้าจะต้านหน้าไว้ ถ้าโจโฉจะเข้ารบกับท่าน ข้าพเจ้าจะยกทหารออกรบหลังโจโฉ แม้คิดเป็นกลล่อไว้ฉะนี้ โจโฉก็จะพะว้าพะวังสิ้นเสบียงอาหารแล้วก็จะเสียทีแก่เรา ลิโป้เห็นชอบด้วย จึงจัดแจงทหารไว้พร้อม แล้วลิโป้จึงเข้าไปหานางเหงียมซีซึ่งเป็นภรรยา แจ้งเนื้อความทั้งปวงซึ่งตันก๋งว่าทุกประการ

นางเหงียมซีจึงว่า ซึ่งท่านจะยกออกไปอยู่นอกเมืองนั้น แม้เป็นอันตราย ที่ไหนข้าพเจ้าจะได้ปฏิบัติรักษาท่าน ลิโป้ได้ฟังนางเหงียมซีว่ากล่าวอ้อนวอนดังนั้น ก็มีความรักมากขึ้น ไม่รู้ที่จะคิดประการใด ลิโป้มิได้ออกว่าราชการถึงสามวัน ตันก๋งจึงเข้าไปหาลิโป้ว่า บัดนี้โจโฉยกทหารรุกเข้ามาเชิงกำแพง เป็นไฉนท่านจึงมานิ่งอยู่ฉะนี้ เมืองจะมิเสียแก่โจโฉหรือ ลิโป้จึงว่าแก่ตันก๋งว่า ซึ่งเราคิดการไว้นั้น เห็นจะป่วยการเสียเปล่า เราคิดรักษาเมืองไว้ให้มั่นคงเห็นจะดีกว่า ตันก๋งจึงว่าข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์ว่า เสบียงอาหารในกองทัพโจโฉเบาบางลงแล้ว บัดนี้โจโฉ

ให้ทหารกลับไปเอาเสบียง ณ เมืองฮูโต๋ ขอให้ท่านยกไปสกัดชิงเสบียง โจโฉเห็นจะเสียทีแก่เรา

ลิโป้เห็นชอบด้วย จึงเข้าไปปรึกษากับนางเหงียมซี ๆ จึงว่าซึ่งท่านจะไว้ใจให้ตันก๋งอยู่รักษาเมืองนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าจะสู้โจโฉไม่ได้ เมื่อท่านไปแล้ว อยู่ภายหลังเมืองเป็นอันตราย ข้าพเจ้าจะเหลียวหน้าไปพึ่งผู้ใด เมื่อครั้งท่านทิ้งข้าพเจ้าไว้ที่เมืองเตียงอั๋นนั้น หากว่าบังสีช่วยคิดอ่านส่งข้าพเจ้าออกมาให้ท่าน ข้าพเจ้าจึงรอด บัดนี้ข้าพเจ้ามิได้เห็นผู้ใดที่จะเป็นที่พึ่ง ซึ่งท่านจะยกไปครั้งนี้ ถึงจะได้ลาภสักการเท่าใด ก็ให้คิดถึงข้าพเจ้าผู้เพื่อนยากนี้ก่อน แล้วนางเหงียมซีก็ร้องไห้ร่ำไรเป็นอันมาก ลิโป้ก็มีความสงสารเป็นกำลัง ไม่รู้ที่จะคิดอ่านผ่อนปรนประการใด จึงเข้าไปหานางเตียวเสี้ยนซึ่งเป็นภรรยาน้อย แล้วเล่าเนื้อความทั้งปวงซึ่งตันก๋งว่านั้นให้ฟัง นางเตียวเสี้ยนก็ห้ามปรามวิงวอนลิโป้ เหมือนนางเหงียมซีทุกประการ แล้วนางเตียวเสี้ยนก็กอดเท้าลิโป้ร้องไห้ ลิโป้จึงปลอบว่าเจ้าอย่าวิตกเลย ถึงจะเป็นประการใดเรามิให้เจ้าเป็นอันตราย จะกลัวอันใดกับโจโฉ ทวนกับม้าของเรามีกำลังมาก เราจะตั้งมั่นอยู่ในเมืองดังนี้ ผู้ใดจะบังอาจเข้ามาทำอันตรายได้ แล้วลิโป้ก็กลับออกมาว่าแก่ตันก๋งว่า ซึ่งโจโฉให้ทหารขึ้นไปเอาเสบียง ณ เมืองฮูโต๋นั้น โจโฉกระทำกลจะลวงเราให้ยกไปคอยชิงเสบียง ภายหลังจะยกเข้าตีเอาเมืองโดยง่าย และเราจะยกไปตามคำท่านนั้น เห็นจะเสียทีแก่โจโฉ

ตันก๋งได้ยินลิโป้ว่าดังนั้น ก็มิได้ตอบประการใด จึงลุกออกมาแล้วว่าแก่นายทัพนายกองทั้งปวงว่า ตัวเราทุกวันนี้เห็นจะถึงแก่ความตายสิ้น เพราะว่าลิโป้คิดการเสียไปแล้ว ฝ่ายลิโป้ก็มิได้ยกกองทัพออกรบกับ

โจโฉ ชวนนางเหงี่ยมซี นางเตียวเสียนเสพย์สุราทุกวัน หวังจะให้คลายความทุกข์

ขณะนั้นเค้าก๋ออ๋องก๋ายซึ่งเป็นที่ปรึกษา เห็นลิโป้มิได้คิดการสงครามดังนั้น จึงเข้าไปหาลิโป้แล้วว่า ซึ่งท่านนิ่งอยู่ฉะนี้ เห็นจะเสียเมืองแห้ฝือแก่โจโฉเป็นมั่นคง บัดนี้อ้วนสุดซึ่งไปตั้งอยู่เมืองห้วยหน้านั้น ก็มีทแกล้วทหารเป็นอันมาก ขอให้ท่านแต่งทหารไปหาอ้วนสุด ว่าท่านจะยกลูกสาวให้แก่บุตรอ้วนสุด ให้อ้วนสุดยกกองทัพมาช่วยตีกระหนาบ เห็นกองทัพโจโฉจะระส่ำระสาย ลิโป้เห็นชอบด้วย จึงให้แต่งหนังสือให้เค้าก๋ออ๋องก๋ายถือไปให้อ้วนสุด เค้าก๋อจึงว่าข้าพเจ้าจะขอทหารออกไปส่งให้พ้นกองทัพโจโฉก่อน

ลิโป้จึงให้เตียวเลียวเป็นกองหน้า ให้หลันเบ้งเป็นกองหลัง คุมทหารพันหนึ่งป้องกัน ครั้นเวลาสองยาม เค้าก๋ออ๋องก๋ายก็ลาลิโป้ออกจากเมืองแห้ฝือ เตียวเลียวกับหลันเบ้งเค้าก๋อถึงแดนเมืองห้วยหน้า หลันเบ้งคุมทหารห้าร้อยไปด้วยเค้าก๋ออ๋องก๋าย ให้เตียวเลียวคุมทหารห้าร้อยกลับไปเมืองแห้ฝือ และเค้าก๋ออ๋องก๋ายหลันเบ้งครั้นไปถึงเมืองห้วยหน้า จึงเข้าไปหาอ้วนสุด แล้วเอาหนังสือของลิโป้นั้นให้ อ้วนสุดรับเอาหนังสือมาอ่านดู เป็นใจความว่าข้าพเจ้าลิโป้คำนับมาถึงอ้วนสุดว่า ซึ่งท่านให้มาขอบุตรหญิงข้าพเจ้าจะให้แก่บุตรท่านนั้น ข้าพเจ้ายังมิทันจะแต่งการด้วยบัดนี้โจโฉยกทัพมาเป็นอันมาก เหลือกำลังข้าพเจ้า ขอให้ท่านยกทหารมาช่วยตีทัพกระหนาบ จะได้มีไมตรีต่อกันสืบไป

อ้วนสุดแจ้งในหนังสือนั้นแล้วจึงว่า ลิโป้เจรจาหามีความจริงไม่ เมื่อครั้งเราให้หันอินไปขอลูกสาวนั้นก็รับคำว่าให้แล้ว ครั้นเราให้แต่ง

ไปรับตามธรรมเนียม ลิโป้คิดกลับกลายจับตัวหันอื้นส่งไปให้โจโฉ แล้วฆ่าทหารซึ่งเราให้ไปเตือนนั้นเสีย บัดนี้โจโฉยกมาถึงเมือง เป็นไฉนจึงมิได้พึ่งโจโฉ กลับให้มาขอกองทัพเราอีกเล่า เค้าก๊ได้ยินอ้วนสุดว่าดังนั้นจึงตอบว่า ลิโป้นายข้าพเจ้าจะได้คิดร้ายต่อท่านหามิได้ เมื่อท่านให้หันอื้นไปขอลูกสาวนั้น ลิโป้ก็มีความยินดีจะยกลูกสาวให้แก่บุตรท่านโดยจริง เพราะโจโฉทำกลอุบายต่าง ๆ เนื้อความทั้งปวงนั้นจึงกลับกลายไป บัดนี้ลิโป้ก็สั่งมาว่า จะยกลูกสาวให้แก่บุตรท่านเป็นมั่นคง

อ้วนสุดได้ฟังดังนั้นจึงว่า บัดนี้ลิโป้สู้โจโฉไม่ได้แล้วหรือจึงยกลูกสาวให้แก่บุตรเรา แม้จะเป็นไมตรีกันสืบไปก็ให้ส่งลูกสาวมาให้เราก่อน เราจึงจะยกกองทัพไปช่วย ซึ่งจะให้เรายกไปก่อนนั้นเราเห็นใจลิโป้ครั้งหนึ่งแล้ว เค้าก๊ได้ฟังอ้วนสุดว่าดังนั้นก็มิได้ตอบประการใด จึงลาอ้วนสุดพากันออกจากเมืองห้วยหนำ มาถึงแดนต่อแดนเห็นค่ายเล่าปี่ตั้งสกัดอยู่ เค้าก๊กับอ้องก้ายจึงว่าแก่หลันเบ้งว่า เราเป็นผู้ถือหนังสือท่านเป็นทหารลิโป้ให้มาป้องกันเรามิให้มีอันตราย เวลาค่ำวันนี้เราจะลอบไปให้พ้นค่ายเล่าปี่ก่อน ท่านจงคุมทหารป้องกันภายหลัง หลันเบ้งก็รับคำเค้าก๊อ้องก้าย ครั้นเวลาค่ำเค้าก๊กับอ้องก้ายก็ลอบไปพ้นค่ายเล่าปี่ หลันเบ้งจึงคุมทหารไปภายหลัง

ฝ่ายเตียวหุยอยู่ในค่ายได้ยินเสียงคนเดินเป็นอันมาก เตียวหุยคิดสงสัยจึงคุมทหารออกไปดู เห็นหลันเบ้งคุมทหารผ่านหน้าค่ายไปก็ขับม้าไล่หลันเบ้ง ๆ กลับหน้ามารบได้เพลงหนึ่ง เตียวหุยจับตัวหลันเบ้งได้ ทหารห้าร้อยนั้นก็แตกกระจัดกระจายไป เตียวหุยจึงเอาตัวหลันเบ้งมา

ให้เล่าปี่ๆ ถามแจ้งข้อความทั้งปวงแล้ว เล่าปี่คุมตัวหลันเบ้งไปให้โจโฉๆ ถามหลันเบ้งว่าตัวไปไหนมา หลันเบ้งแจ้งความแต่โดยจริงทุกประการ

โจโฉจึงให้เอาตัวหลันเบ้งนั้นไปตัดศีรษะเสียบไว้หน้าค่าย โจโฉจึงให้ทหารทั้งปวงเข้าล้อมเมืองแห้ฝือไว้ แล้วกำชับไว้ว่า คนในเมืองหนีออกมาได้หน้าด่านผู้ใด เราจะเอาโทษนายทัพนายกองซึ่งรักษาด้านนั้นถึงสิ้นชีวิต ฝ่ายเล่าปี่ได้ยินโจโฉกำชับทหารดังนั้นก็ลาโจโฉกลับมาค่าย จึงกำชับกวนอูเตียวหุยซุนเขียนว่า ให้ระวังระไวอย่าให้ลิโป้กับอ้วนสุดไปมาหากันได้

ขณะเมื่อเตียวหุยกับหลันเบ้งรบกันอยู่นั้น เค้าก๊กบ่องก้ายก็รีบมาถึงเมืองแห้ฝือ จึงเข้าไปหาลิโป้แล้วบอกว่า ข้าพเจ้าไปถึงเมืองห้วยหนำได้ว่ากล่าวอ้วนสุดเป็นอันมาก อ้วนสุดว่าให้ท่านส่งลูกสาวไปก่อนจึงจะยกกองทัพมาช่วย ซึ่งจะยกมาก่อนนั้น อ้วนสุดว่าได้เห็นใจท่านครั้งหนึ่งแล้ว ลิโป้จึงปรึกษาว่า บัดนี้กองทัพโจโฉล้อมเมืองเราไว้ ทำไฉนเราจะส่งลูกสาวไปได้ เค้าก๊กจึงว่าโจโฉได้ตัวหลันเบ้งไปถาม รู้เนื้อความทั้งปวงแล้วซึ่งผู้อื่นจะไปนั้นเห็นขัดสน ขอให้ท่านคุมทหารที่มีฝีมือไปส่งถึงแดนเมืองห้วยหนำ แม้โจโฉจะทำประการใดจะได้รบพุ่งป้องกัน ลิโป้เห็นชอบด้วยจึงสั่งให้เตียวเลียวกับโกซุนจัดทหารสามพัน กับเกวียนน้อยเล่มหนึ่งไว้ แล้วลิโป้จึงว่า เราจะให้ท่านคุมตัวลูกสาวเราไปส่งอ้วนสุด เราจะตามไปส่งถึงเมืองห้วยหนำ แล้วลิโป้จึงให้ลูกสาวใส่เกราะแต่งตัวมั่นคง ครั้นเวลาสองยามลิโป้ก็เอาแพรสีสามพับนั้นผูกลูกสาวให้แน่นแล้วตะพายแล่งเข้าแล้วจึงขึ้นม้าถือทวน พาโกซุนเตียวเลียวกับทหารสามพันนั้นลอบหนีออกจากเมือง

ฝ่ายทหารโจโฉซึ่งล้อมอยู่นั้นมิทันสังเกต ครั้นลิโป้มาถึงแดนเมืองห้วยหนำ พอกวนอูเตียวหุยคุมทหารไปเที่ยวตรวจค่าย เห็นลิโป้กับทหารลอบมา เตียวหุยจึงร้องว่าอ้ายลิโป้ มึงจะหนีไปไหน ลิโป้เห็นกวนอูเตียวหุยยืนขวางหน้าอยู่ก็ชักม้าจะหนี พอเล่าปี่คุมทหารสกัดมาด้านหนึ่ง แล้วซิหลงกับเคาทูซึ่งเป็นทั้งทหารโจโฉนั้นก็ยกตามมาทัน ลิโป้ตกใจกลัวลูกสาวจะเป็นอันตราย ก็ตีฝ่าทหารโจโฉกลับมาเมือง ฝ่ายเล่าปี่กวนอูเตียวหุยก็ยกตามมา เห็นทหารซึ่งล้อมอยู่ด้านตะวันตกนั้นน้อย ลิโป้ฝ่าเข้าเมืองได้ เล่าปี่กวนอูเตียวหุยก็ให้ทหารเข้าล้อมด้านตะวันตก

ฝ่ายลิโป้ไม่รู้ที่จะคิดประการใด ก็เสพย์สุราทุกวันมิได้ขาด ฝ่ายโจโฉล้อมเมืองแห้ฝือไว้ถึงสองเดือน ลิโป้ก็มิได้ออกสู้รบ ครั้นโจโฉจะยกทหารเข้าหักโหม ก็เห็นลิโป้รักษาหน้าที่เชิงเทินมั่นคงอยู่ พอม้าใช้เอาหนังสือความมาบอกโจโฉว่า เตียวเอ๋งเจ้าเมืองโห้ลายรู้ว่ามหาอุปราชยกมาล้อมเมืองแห้ฝือ เตียวเอ๋งกะเกณฑ์ทหารจะยกมาช่วยลิโป้ เอี๋ยวสิวนายทหารไม่เห็นด้วย ลอบฆ่าเตียวเอ๋งเสีย แล้วตัดศีรษะจะเอามาให้ท่าน พอถึงกลางทางอุยก้อเป็นคนสนิทของเตียวเอ๋งตามมาทันฆ่าเอี๋ยวสิวเสีย แล้วเอาศีรษะเตียวเอ๋งกลับไปเมืองได้

โจโฉได้ยินดังนั้น จึงให้สูหวนคุมทหารยกไปฆ่าอุยก้อเสีย แล้วหานายทัพนายกองทั้งปวงมาปรึกษาว่า บัดนี้เตียวเอ๋งก็ตายแล้ว ศัตรูเราฝ่ายเหนือยังเกรงอยู่แต่อ้วนเสี้ยว ฝ่ายตะวันตกนั้นเล่าเบียวเตียวสิ้วก็มีกำลังอยู่เราจะไว้ใจมิได้ บัดนี้เรามาล้อมเมืองแห้ฝือไว้นานแล้วทหารทั้งปวงก็อิดโรย เราคิดจะกลับไปเมืองฮูโต๋ บำรุงทแกล้วทหารให้บริบูรณ์ก่อน จะได้ป้องกันอันตรายเมืองเราด้วย ท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด

ซุนฮกจึงว่า เราทำการครั้งนี้ลิโป้ก็เสียทีแก่เราเป็นอันมาก จวนจะได้ตัวอยู่แล้ว ซึ่งจะกลับไปเสียนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าลิโป้จะมีกำลังขึ้น ถึงเราจะทำการสืบไปนั้นก็ยืดยาว กุยแกได้ยินว่าดังนั้น จึงว่าแก่โจโฉว่ามหาอุปราชอย่าวิตกเลย เมืองแห้ฝือนี้ข้าพเจ้าจะคิดกลอุบายให้แตกจงได้ โจโฉจึงถามว่าท่านจะทำประการใด กุยแกจึงว่าบัดนี้ก็เป็นเทศกาลน้ำเหนือหลั่งลงแม่น้ำใหญ่ ซึ่งไหลผ่านมาริมเมืองแห้ฝือนั้น ทางทิศตะวันตกขอให้ท่านคิดอ่านเกณฑ์ทหารทดน้ำไว้ข้างใต้เมือง แล้วฟากแม่น้ำข้างตะวันตกนั้น ให้ทำทำนบกันน้ำไว้อย่าให้ไหลบ่าออกได้ ให้น้ำไหลเข้าเมืองแห้ฝือ ลิโป้ก็จะเสียทีแก่เรา

โจโฉเห็นชอบด้วย จึงเกณฑ์ทหารให้ลงไปทดน้ำ แล้วให้ก่อเป็นคันไว้โดยรอบ จำเพาะให้น้ำไหลเข้าไปในเมือง ครั้นฝนตกหนักน้ำซึ่งไหลมาแต่เนินเขาและแม่น้ำใหญ่นั้น ก็ท่วมเข้าไปในเมืองโดยรอบ เป็นดอนอยู่แต่ประตูตะวันออกด้านเดียว ผู้คนซึ่งอยู่ในเมืองนั้นก็ได้ความลำบากทหารจึงเอาเนื้อความไปบอกแก่ลิโป้ ๆ จึงว่าเราจะกลัวอันใดกับน้ำม้าเซ็กเธาว์ของเรามีกำลังมาก ข้ามแม่น้ำเหมือนควบบนบก แล้วลิโป้ก็ไม่เอาใจใส่ ตั้งแต่กินสุรามิได้ขาด ลิโป้นั้นก็สิ้นราศีลง วันหนึ่งภรรยายกกระจกมาให้ลิโป้ส่อง ลิโป้นั้นเห็นหน้าตาเศร้าหมอง ก็คิดว่าเป็นเหตุทั้งนี้เพราะกินสุรา ๆ นี้เป็นโทษมากนัก ถึงผู้ใดรูปงามก็เศร้าหมองเพราะสุรา ลิโป้จึงออกไปประกาศห้ามทหารทั้งปวงว่า แต่นี้ไปเมื่อหน้าถ้าผู้ใดกินสุราเราจะตัดศีรษะเสีย

ขณะนั้นคนซึ่งเลี้ยงม้าของลิโป้ คิดยักย้ายแบ่งม้าสิบห้าตัวส่งไปให้เล่าปี่ เฮาเสงผู้เป็นนายกองรู้ ตามไปจับตัวคนเลี้ยงม้านั้นฆ่าเสีย นาย

ทัพนายกองทั้งปวงรู้ดังนั้นก็ชวนกันมาเยือนเฮาเส่ง ฝ่ายเฮาเส่งคิดจะใคร่เลี้ยงสุรานายทัพนายกองทั้งปวงก็เกรงอาญาลิโป้ จึงเข้าไปหาลิโป้แล้วบอกว่า มีผู้ร้ายลักม้าส่งไปให้เล่าปี่ ข้าพเจ้าตามไปทันฆ่าผู้ร้ายนั้นเสียแล้ว เพราะบุญของท่านไม่เคยเสียของแก่ข้าศึก บัดนี้นายทัพนายกองทั้งปวงมาเยือนข้าพเจ้าเป็นอันมาก ข้าพเจ้าจะขอเลี้ยงสุราท่านจะโปรดประการใด

ลิโป้โกรธจึงว่า เราได้ห้ามว่าสุรานี้เป็นโทษจะให้เสียการทั้งปวง ถ้าผู้ใดกินสุราเราจะตัดศีรษะเสีย แต่ตัวมาบังอาจเจรจาดังนี้จะให้เสียการของเราหรือ แล้วก็สั่งทหารให้เอาตัวเฮาเส่งไปฆ่าเสีย ซงเหียนกับงุยซกจึงขอโทษเฮาเส่งไว้ ลิโป้จึงว่าเฮาเส่งกระทำผิดโทษถึงตาย เราเห็นแก่ท่านจะไว้ชีวิตครั้งหนึ่งก่อน แล้วลิโป้จึงให้ทหารเอาตัวเฮาเส่งไปตีด้วยแส้หวายห้าสิบที ฝ่ายทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็เสียใจ ซงเหียนงุยซกจึงชวนกันไปเยือนเฮาเส่ง ณ บ้าน เฮาเส่งก็ออกไปรับซงเหียนงุยซกแล้วว่าเวลาวานนี้แม้ท่านทั้งสองมิช่วยข้าพเจ้า ที่ไหนข้าพเจ้าจะรอดชีวิตอยู่ ว่าแล้วเฮาเส่งก็ร้องไห้

ซงเหียนจึงว่า ทุกวันนี้ลิโป้ไม่เหมือนแต่ก่อนแล้ว มิได้เอาใจทหาร เชื่อฟังแต่คำภรรยา จนทหารโจโฉเข้าล้อมกำแพงไว้เป็นสามารถทดน้ำท่วมเข้ามาในเมืองเป็นอันมากฉะนี้แล้ว ลิโป้ก็ไม่เอาใจใส่ เราท่านทั้งปวงนี้เหมือนคนไข้หนัก มิได้แจ้งว่าจะตายวันใด เราจำทิ้งลิโป้เสียคิดอ่านหนีเอาตัวรอดจึงจะพ้นความตาย

งุยซกจึงว่า เราจะหนีไปนั้นดูจมิใช่ชาติทหาร แม้นเราช่วยกันจับตัวลิโป้ส่งให้แก่โจโฉ เห็นจะได้ความชอบเป็นอันมาก เฮาเสงจึงว่าลิโป้นี้มีกำลังมากอยู่ด้วยม้าเซ็กเธาว์ตัวเดียว แม้จะคิดจับลิโป้ ข้าพเจ้าจะลักเอาม้าเซ็กเธาว์ไปให้โจโฉเสียก่อน ซงเหียนงุยซกเห็นชอบด้วย ก็ลาเฮาเสงกลับไปบ้าน

ครั้นเวลาค่ำเฮาเสงจึงเข้าไปลักม้าเซ็กเธาว์มาได้ ออกไปหาโจโฉทางประตูเมืองตะวันออก และเฮาเสงเอาม้านั้นให้โจโฉแล้วบอกว่า ข้าพเจ้ากับซงเหียนงุยซกคิดกันจะจับตัวลิโป้ส่งให้มหาอุปราช โจโฉได้ฟังดังนั้นมีความยินดี จึงเขียนหนังสือผูกลูกเกาทัณฑ์ยิงเข้าไปในเมืองเป็นใจความว่า บัดนี้ลิโป้ก็สิ้นอำนาจแล้ว เหมือนหนึ่งเสืออยู่ในจั่น แม้ผู้ใดจับตัวลิโป้ส่งให้เราได้ เราจะปูนบำเหน็จให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ ครั้นเวลาเช้าโจโฉก็ขับทหารให้ทำลายประตูปีนกำแพงเมืองเข้าไป ทหารที่รักษาหน้าที่เชิงเทินอยู่นั้นก็รบพุ่งฆ่าฟันกันเป็นอันมาก

ลิโป้ได้ยินเสียงอื้ออึงก็ตกใจ เรียกหาม้าเซ็กเธาว์ ทหารซึ่งรักษาม้านั้นบอกว่า เฮาเสงลักไปให้โจโฉแต่เวลาคืนนี้แล้ว ลิโป้ก็จับทวนขึ้นไปบนเชิงเทิน เห็นซงเหียนงุยซก ลิโป้จึงว่า เหตุไฉนตัวเป็นใจให้อ้ายเฮาเสงลักเอาม้ากูไป แม้สำเร็จการครั้งนี้แล้ว กูจะตัดศีรษะมึงเสียให้จงได้ แล้วลิโป้ก็เร่งทหารให้รบพุ่งเป็นสามารถ แต่เช้าจนเวลาเที่ยงทหารโจโฉก็ถอยลงไป ลิโป้ก็ลงมานั่งเก้าอี้อยู่ที่ประตูเมือง แล้วเอาทวนพิงไว้ก็ม่อยหลับไป

ซงเหียนงุยซกเห็นได้ทีดังนั้นก็ทำดังจะเข้าไปปรึกษาราชการ จึงขับทหารซึ่งรักษาลิโป้อยู่นั้นให้ถอยออกไป งุยซกจึงหยิบเอาทวนไปวาง

ไว้ใกล้มือลิโป้ แล้วซงเหียนงุยซกลุกขึ้นพร้อมกันเอาเชือกมัดลิโป้ ๆ ตกใจผวาตื่นขึ้นร้องให้ทหารช่วย ทหารทั้งปวงก็มิได้ช่วยลิโป้ ครั้นมัดลิโป้ไว้มั่นคงแล้ว งุยซกจึงเปิดประตูเมืองร้องบอกทหารโจโฉว่า เราจับลิโป้มัดไว้แล้ว ให้ท่านเร่งยกเข้ามาเถิด

แฮหัวเอี๋ยนได้ฟังดังนั้นก็ควบม้าเข้ามาถึงประตูเมือง แล้วคิดสงสัยว่าลิโป้จะทำกลก็ยั้งม้าไว้ งุยซกจึงเอาทวนของลิโป้ทิ้งออกไปเป็นสำคัญ แฮหัวเอี๋ยนและทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็สิ้นสงสัย ตรูกันเข้าไปในเมืองแหฝือ

ฝ่ายโกซุ่นเตียวเลี้ยวซึ่งรักษาหน้าที่ด้านตะวันตกอยู่นั้น แจ้งว่าซงเหียนงุยซกคิดร้ายต่อลิโป้ ก็ลงจากเชิงเทินจะมาช่วยลิโป้ พอทหารโจโฉทลายประตูเมืองเข้ามาจับตัวโกซุ่นเตียวเลี้ยวได้ ตันก๋งเห็นทหารโจโฉหักเข้าในเมืองได้ ก็ควบม้าหนีออกจากเมืองโดยประตูด้านใต้ พบซิหลงคุมทหารเข้ามาจับตัวตันก๋งได้ โจโฉก็ยกเข้าตั้งอยู่ในเมืองแหฝือ จึงเกณฑ์ทหารไปทลายทำนบซึ่งกั้นน้ำนั้นเสีย แล้วก็ปราบปรามอาณาประชาราษฎรให้อยู่เย็นเป็นปรกติ โจโฉจึงชวนเล่าปี่ขึ้นไปนั่งบนหอรบชื่อว่าเป๊กบุนเหลา กวนอูเตียวหุยก็ตามขึ้นไปด้วย โจโฉจึงให้เอาตัวลิโป้มา

ฝ่ายลิโป้เห็นทหารทั้งปวงรุมกันเข้ามัดผูก เจ็บปวดเหลือกำลังจึงร้องว่ามหาอุปราชโปรดช่วยข้าพเจ้าด้วย โจโฉจึงว่าอันธรรมดาเสือจำจะผูกให้มั่นคง ซึ่งจะคลายออกนั้นไม่ได้ ลิโป้ได้ยินดังนั้นก็จนใจ จึงเหลียวมาเห็นเฮาเสงกับซงเหียนงุยซกยืนอยู่ ลิโป้จึงว่าเราก็เลี้ยงดูท่านถึงขนาด เป็นไฉนท่านจึงทรยศคิดร้ายต่อเรา ซงเหียนจึงว่า เราคิดการทั้งนี้เพราะท่านมิได้เชื่อฟังคำเรา ท่านนับถือแต่ภรรยา กลับจะมาทำโทษ

แก่เรา แล้วยังจะว่าเราทรยศอีกเล่า ลิโป้ได้ยินดังนั้นไม่รู้ที่จะตอบประการใด

ฝ่ายทหารซึ่งจับตัวโกซุ่นได้นั้น ก็มัดขึ้นไปให้โจโฉ ๆ จึงถามโกซุ่นว่า ท่านจะว่าสิ่งใดแก่เราหรือไม่ โกซุ่นนั้นก็นิ่งอยู่ โจโฉโกรธจึงให้ทหารเอาตัวโกซุ่นไปฆ่าเสีย ขณะนั้นซิหลงคุมตัวตันกึงมัดขึ้นไปให้โจโฉ ๆ จึงถามตันกึงว่า แต่ท่านจากเรามายังค่อยสบายอยู่หรือ ตันกึงได้ยินดังนั้นก็เข้าใจว่าโจโฉเยาะก็โกรธจึงตอบว่า ตัวท่านหยาบช้าเจรจามิได้มีความสัตย์ซื่อ มีแต่ล่อลวงให้คนหลงด้วยกลอุบายเราจึงเอาตัวหนีโจโฉจึงว่าเราเป็นคนชั่วจึงคิดออกจากเราแล้ว เหตุไฉนจึงมิได้อยู่กับผู้อื่น เฉพาะมาอยู่กับลิโป้ซึ่งเป็นคนหยาบช้า ตันกึงจึงตอบว่า ลิโป้นั้นเป็นคนหยาบช้าหาความคิดมิได้ก็จริง แต่มิได้เป็นคนโกหกเหมือนตัวเราจึงมาอยู่ทำการด้วย โจโฉจึงว่าลิโป้หาปัญญาไม่ ตัวเป็นคนมีความคิดเหตุไฉนจึงให้ลิโป้เสียทีแก่เราเล่า

ตันกึงได้ฟังจึงเหลียวมาว่าแก่ลิโป้ว่า เพราะตัวมิได้ฟังคำเราจึงได้เสียการทั้งนี้ แม้ทำตามคำเราที่ไหนจะได้อัปยศแก่ทหารทั้งปวง โจโฉได้ยินตันกึงว่าดังนั้นจึงว่า ลิโป้ไม่ฟังคำตัวจึงเสียการ บัดนี้จะคิดประการใดสืบไป ตันกึงโกรธจึงร้องตวาดว่า ตัวกูบัดนี้ก็ถึงที่ตายอยู่แล้วมิงจะมาซักไซ้ถามเอาเนื้อความสิ่งใดอีกเล่า โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ทำเป็นไม่โกรธจึงถามว่า ซึ่งตัวว่านี้ก็ชอบอยู่แล้ว แต่มารดากับภรรยานั้นตัวจะคิดประการใด ตันกึงได้ฟังดังนั้น คิดอาลัยถึงมารดากับภรรยาจึงตอบโจโฉว่าอันธรรมดาชาติทหารจะตั้งตัวเป็นใหญ่ ถึงจะจับข้าศึกได้ก็ไม่ทำอันตรายแก่บิดามารดาและบุตรภรรยา ผู้ใดผิดก็ทำโทษแต่ผู้นั้น บัดนี้ตัวเราก็ทำ

ผิดถึงที่ตายอยู่แล้วก็มิได้อาลัยแก่ชีวิต เราจะขอฝากมารดากับภรรยา มหาอุปราชจงกรุณาช่วยเลี้ยงดูไว้ด้วย

ฝ่ายโจโฉคิดถึงบุญคุณตันก๋งซึ่งมีมาแต่หลัง จะใคร่เลี้ยงตันก๋งไว้ แต่ยังมิได้ว่าประการใด ตันก๋งก็ดิ่งลงมาจากหอรบจะให้ทหารฆ่าตัวเสีย โจโฉเห็นดังนั้นจึงให้ทหารยุดตัวไว้ ตันก๋งก็มิได้ฟัง โจโฉเห็นดังนั้นก็มีความสงสาร เดินร้องไห้ตามหลังไป จึงว่าแก่ตันก๋งว่า ตัวท่านมิพอใจอยู่แล้วก็ตามที่เถิด อันมารดาและภรรยาของท่านนั้นอย่าเป็นกังวลวิตกเลย เราจะเลี้ยงไว้ให้ปรกติ และตันก๋งนั้นครั้นมาถึงนอกประตูเมืองรีบให้ทหารลงดาบ ทหารโจโฉก็ฟันตันก๋งตาย โจโฉจึงให้เอาศพตันก๋งไปแต่งการศพฝังไว้ แล้วให้คุมมารดาและภรรยาตันก๋งขึ้นไปเลี้ยงรักษาไว้ ณ เมืองฮูโต๋ จึงกำชับมิให้ผู้ใดทำอันตรายแก่มารดาและภรรยาตันก๋ง

ฝ่ายลิโป้ยังอยู่บนหอรบจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า มหาอุปราชนับถือท่านอยู่ครั้งนี้ข้าพเจ้าเป็นคนโทษถึงตาย ท่านจงคิดอ่านว่ากล่าวขอชีวิตข้าพเจ้าไว้ให้รอด คุณท่านจะมีสืบไป เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นยังมิได้ตอบประการใด แต่พยักเอา พอโจโฉกลับมาถึงหอรบ ลิโป้จึงว่าแก่โจโฉว่า ทุกวันนี้มหาอุปราชคิดการใหญ่ เกรงอยู่แต่ข้าพเจ้าผู้เดียวว่าเป็นเสี้ยนหนาม บัดนี้ก็จับข้าพเจ้าได้แล้ว ข้าพเจ้าจะขอชีวิตไว้ทำการสนองคุณท่าน นานไปราชสมบัติก็จะเป็นสิทธิแก่ท่าน โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงถามเล่าปี่ว่า ซึ่งลิโป้ว่าฉะนี้ท่านจะเห็นประการใด เล่าปี่จึงตอบว่า ครั้งเต๊งหงวนกับตั๋งโต๊ะตายนั้นท่านก็รู้แจ้งอยู่ เป็นไฉนจึงกลับมาย้อนถามหารือข้าพเจ้าฉะนี้เล่า

ลิโป้ได้ยินเล่าปี่ว่าดังนั้นก็โกรธจึงถลึงตาเอาแล้วว่า เล่าปี่นี้มิได้รู้จักคุณเรา โจโฉจึงให้ทหารเอาตัวลิโป้ลงไปฆ่าเสีย ขณะเมื่อทหารเข้าลากนั้นลิโป้จึงร้องว่า อ้ายเล่าปี่หูยาวมิได้คิดถึงคุณกู เมื่อครั้งก่อนเหลงจะทำอันตรายแก่มัน หากกูคิดกลอุบายยิงเกาทัณฑ์ให้ถูกทวนมันจึงรอดชีวิตอยู่ ครั้งนี้มันกลับซ้ำเติมเอาอีกเล่า พอทหารโจโฉจับตัวเตียวเลียวมัดมา เตียวเลียวได้ยินลิโป้ว่าดังนั้นจึงว่าแก่ลิโป้ว่า เกิดมาเป็นชาติทหารแล้วสิจะคิดรักชีวิตเล่า ถึงตายก็ให้ลือชื่อไว้ ลิโป้ได้ฟังเตียวเลียวว่าก็นิ่งอยู่ ทหารทั้งปวงก็พาเอาลิโป้ไปฆ่าเสีย แล้วตัดศีรษะเสียบไว้

ฝ่ายทหารซึ่งจับเตียวเลียวมานั้น ก็พาเอาตัวขึ้นไปบนหอรบ โจโฉเห็นจึงว่า เตียวเลียวนี้รูปร่างเข้มแข็งสมเป็นทหาร ประหนึ่งว่าจะจำได้ ๆ รบกับเราครั้งหนึ่ง เตียวเลียวจึงว่า ครั้งเมืองปักเอียงนั้นท่านลืมไปแล้วหรือ เรายังคิดเสียดายอยู่ โจโฉจึงว่าท่านคิดเสียดายสิ่งใด เตียวเลียวจึงตอบว่า เราเสียดายครั้งเมืองปักเอียงนั้นเพลิงยังน้อยนักอยู่ ถ้าเพลิงมากก็จะเผาอ้ายศัตรูราชสมบัติตายเสียแล้ว โจโฉได้ยินดังนั้นมีความขัดเคืองนักจึงว่า ตัวมึงเป็นเชลย ชีวิตจะตายอยู่แล้วยังบังอาจว่ากล่าวหยาบช้าแก่กูอีกเล่า โจโฉก็ชักกระบี่ออกเงื้อขึ้นจะฟันเตียวเลียวเสีย เตียวเลียวเห็นดังนั้นมิได้กลัวความตาย จึงยื่นคอออกไปให้โจโฉฟัน พอกวนอู เข้ายึดมือโจโฉไว้แล้วคำนับว่า ซึ่งท่านจะฆ่าเตียวเลียวนั้นขอให้งดก่อน ด้วยเตียวเลียวเป็นคนสัตย์ซื่อ ควรจะเลี้ยงไว้ให้ทำราชการด้วยท่าน ถ้าสืบไปเตียวเลียวเอาใจออกหากคิดร้ายต่อท่าน จึงตัดเอาศีรษะข้าพเจ้าแทนเถิด

โจโฉได้ฟังดังนั้นมีความยินดีจึงว่า เราแจ้งอยู่ว่าน้ำใจเตียวเลี้ยวนี้สัตย์ซื่อนัก ซึ่งเราทำทั้งนี้หวังจะลองใจเตียวเลี้ยว ว่าเป็นทหารจะกลัวความตายหรือไม่ บัดนี้เราเห็นน้ำใจแน่นอนมั่นคงควรจะเลี้ยงไว้ โจโฉจึงลุกไปแก้มัดเตียวเลี้ยวออกเสีย เอาเสื้ออย่างดีให้เตียวเลี้ยวใส่แล้วจูงมือมาให้นั่งที่สมควร เตียวเลี้ยวมีความยินดีคำนับแล้วว่า ซึ่งมหาอุปราชไว้ชีวิตจะเลี้ยงข้าพเจ้านั้นคุณหาที่สุดมิได้ ข้าพเจ้าจะขอทำราชการอยู่ด้วยท่านกว่าจะตาย โจโฉจึงตั้งเตียวเลี้ยวเป็นจงลงเจี๋ยง แปลคำไทยว่านายทหารโท แล้วโจโฉจึงให้เตียวเลี้ยวไปเกลี้ยกล่อมจงบ้าซึ่งเป็นทหารลิโป้

ฝ่ายจงบ้าครั้นรู้ว่าลิโป้ตายแล้ว เตียวเลี้ยวก็เข้าอยู่กับโจโฉ จง-บ้าจึงชักชวนซุนก้วนหนึ่ง งอตุ้นหนึ่ง อินเล้หนึ่ง แต่เซียงหูนั้นหนีไป จงบ้าจึงพานายโจรทั้งสามคนกับทหารทั้งปวงไปหาโจโฉ ณ เมืองแห้ฝือ โจโฉเห็นจงบ้าพาทหารทั้งนั้นมาก็มีความยินดี จึงตั้งจงบ้าให้เป็นนายทหารผู้ใหญ่ นายโจรทั้งสามคนเป็นนายทหารรอง แล้วให้คุมทหารทั้งปวงไปตระเวนแดนเมืองชายทะเลป้องกันศัตรู

ตอนที่ ๑๘

ขณะนั้นโจโฉปูนบำเหน็จทแกล้วทหารใหญ่น้อย แล้วให้คุมเอาครอบครัวลิโป้ขึ้นไปไว้ ณ เมืองฮูโต๋ โจโฉจึงยกกองทัพมาถึงเมืองชีจิ๋ว อาณาประชาราษฎรทั้งปวงรู้ดังนั้น ก็แต่งโต๊ะจุดธูปเทียนออกมาคำนับโจโฉเป็นอันมาก ราษฎรทั้งปวงจึงว่าแก่โจโฉว่า ขอให้ท่านตั้งเล่าปี่ไว้เป็นเจ้าเมืองชีจิ๋วเถิด โจโฉจึงตอบว่าครั้งนี้เล่าปี่มีความชอบ เราจะพาขึ้นไปเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ก่อน ถ้าพระราชทานบำเหน็จแล้วจึงจะให้กลับลงมาเป็นเจ้าเมืองชีจิ๋ว แล้วสั่งให้รักษาครอบครัวเล่าปี่ไว้ด้วย

โจโฉก็พาเล่าปี่ยกกองทัพกลับขึ้นไปถึงเมืองฮูโต๋ โจโฉจึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเหี้ยนเต้กราบทูลว่า ครั้งนี้เล่าปี่ทำราชการมีความชอบเป็นอันมาก พระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงให้หาเล่าปี่เข้ามาเฝ้า แล้วตรัสถามว่า ตัวเป็นบุตรผู้ใด เล่าปี่จึงกราบทูลว่า ข้าพเจ้าเป็นบุตรเล่าเหง และบิดาข้าพเจ้าเป็นเชื้อพระเจ้าเฮ้าเก๋งเต้ พระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ฟังดังนั้น จึงให้หาอาลักษณ์เอาจดหมายลำดับกษัตริย์มาดู นับตามพระราชวงศ์

ต่อ ๆ ถึงมาก็แจ้งว่าเล่าปี่เป็นอาของพระองค์ แล้วตั้งให้เล่าปี่เป็นที่ยีเต๋งเฮ้า แปลภาษาไทยว่าเป็นเสนาบดีผู้ใหญ่ฝ่ายกรมวัง แต่นั้นมาพระเจ้าเหี้ยนเต้นับถือเล่าปี่ว่าเป็นอา โจโฉกับเล่าปี่ก็ถวายบังคมลา ต่างคนต่างออกไปที่อยู่

ซุนฮกจึงเข้าไปว่าแก่โจโฉว่า บัดนี้พระเจ้าเหี้ยนเต้นับถือเล่าปี่ว่าเป็นเชื้อพระวงศ์ นานไปเห็นเล่าปี่จะทำร้ายท่านเป็นมั่นคง โจโฉจึงตอบว่า ถึงพระเจ้าเหี้ยนเต้จะนับถือเล่าปี่ว่าเป็นเชื้อพระวงศ์ก็ดี อันราชการทั้งปวงเป็นสิทธิ์แก่เราทั้งสิ้น อุปมาเหมือนอยู่ในเงื้อมมือเรา ถึงมาตรว่าเล่าปี่จะคิดทำอันตรายแก่เรา ๆ จะกลัวอะไร ทุกวันนี้เราเกรงแต่เอียวปิ๋วซึ่งเป็นพี่น้องกับอ้วนเสี้ยวอ้วนสุดนั้น จะเป็นไส้ศึกอยู่ในเมืองหลวง แล้วอ้วนเสี้ยวอ้วนสุดก็มีกำลังอยู่ ซุนฮกเห็นชอบด้วย

โจโฉจึงคิดกลอุบายให้พรรคพวกของตัวนั้นฟ้องว่า เอียวปิ๋วให้หนังสือลับไปถึงอ้วนสุดว่า ให้อ้วนสุดยกทัพมาตีเมืองฮูโต๋ เอียวปิ๋วจะรับเป็นไส้ศึก โจโฉจึงให้จับเอาตัวเอียวปิ๋วมาจำคุกไว้ แล้วให้หมันทองปรึกษาโทษ

ฝ่ายขงหยงรู้ดังนั้นจึงมาหาโจโฉแล้วว่า เอียวปิ๋วทำราชการเป็นขุนนางสืบ ๆ กันมาแต่ปู่และบิดาจนถึงตัวเอียวปิ๋ว ก็ยังมิได้เห็นความร้ายสิ่งใด แต่ท่านจะเชื่อฟังแต่ผู้ฟ้อง มิได้พิจารณาให้เห็นเท็จและจริงนั้นไม่ควร ขอให้ท่านพิจารณาให้ถ่องแท้ก่อน โจโฉจึงตอบว่า การทั้งนี้เป็นการรับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ มิใช่เราทำตามอำเภอใจ ขงหยงจึงว่ามหาอุปราชเป็นผู้สำเร็จราชการ ถึงรับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ก็จำจะพิจารณาให้เห็นผิด

และชอบก่อน โจโฉได้ยินดังนั้นก็มีความละอาย จึงให้ปล่อยเอียวบิ๋วออก แล้วถอดเสียจากที่ขุนนาง

เอียวงันซึ่งเป็นขุนนางอยู่ในพระเจ้าเหี้ยนเต้แจ้งว่า โจโฉกระทำหยาบช้าดังนั้น จึงทำเรื่องราวกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่า โจโฉทำการแอบรับสั่งเอาตัวเอียวบิ๋วมาทำโทษ แล้วถอดเสียจากที่ขุนนาง พระเจ้าเหี้ยนเต้มิได้ตรัสประการใด โจโฉรู้ดังนั้นจึงให้ทหารไปจับตัวเอียวงันฆ่าเสีย แต่นั้นมาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยในเมืองฮูโต๋ก็เกรงโจโฉเป็นอันมาก

เทียหยกที่ปรึกษาจึงว่าแก่โจโฉว่า บัดนี้ขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งปวงก็อยู่ในอำนาจมหาอุปราชสิ้น เป็นไฉนมหาอุปราชจึงมิคิดเอาสมบัติ จะนิ่งไว้ทำการเมื่อไรเล่า โจโฉจึงตอบว่า บัดนี้ขุนนางซึ่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ไว้พระทัยก็มีมากอยู่ เห็นเราจะทำการไม่สำเร็จ เราคิดอ่านจะเชิญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้ไปประพาสป่าดูท่วงทีก่อน โจโฉก็จัดแจงเครื่องสำหรับประพาสป่าไว้พร้อมแล้ว จึงกราบทูลเชิญเสด็จพระเจ้าเหี้ยนเต้ไปประพาสป่า

พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงตรัสว่า จะไปเล่นป่านั้นก็จะป่วยการไพร่พลมิได้มีประโยชน์สิ่งใด โจโฉจึงทูลว่า ประเพณีกษัตริย์แต่ก่อนเสด็จไปประพาสป่าปีหนึ่งสี่ครั้ง แล้วจะได้ลองฝีมือทหารทั้งปวง ด้วยบัดนี้บ้านเมืองเรายังไม่ปรกติ ขอเชิญพระองค์เสด็จไปประพาสป่า จะได้ทอดพระเนตรข้าราชการทหารทั้งปวง พระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ฟังดังนั้นก็ไม่อาจที่จะขัดใจโจโฉได้ โจโฉจึงให้ตรวจตราทหารสิบหมื่น พร้อมด้วยเครื่องศัสตราวุธ พระเจ้าเหี้ยนเต้เสด็จขึ้นทรงม้าพระที่นั่ง ขุนนางทั้งปวงกับเล่าปี่กวนอูเตียวหุยก็ขี่ม้าตามเสด็จไป แต่โจโฉนั้นทำทีเป็นเจ้าขี่ม้าเคียงม้าพระที่นั่งมิได้ยำเกรงพระเจ้าเหี้ยนเต้ ครั้นเสด็จไปถึงชายป่ากว้างแห่งหนึ่ง จึงให้

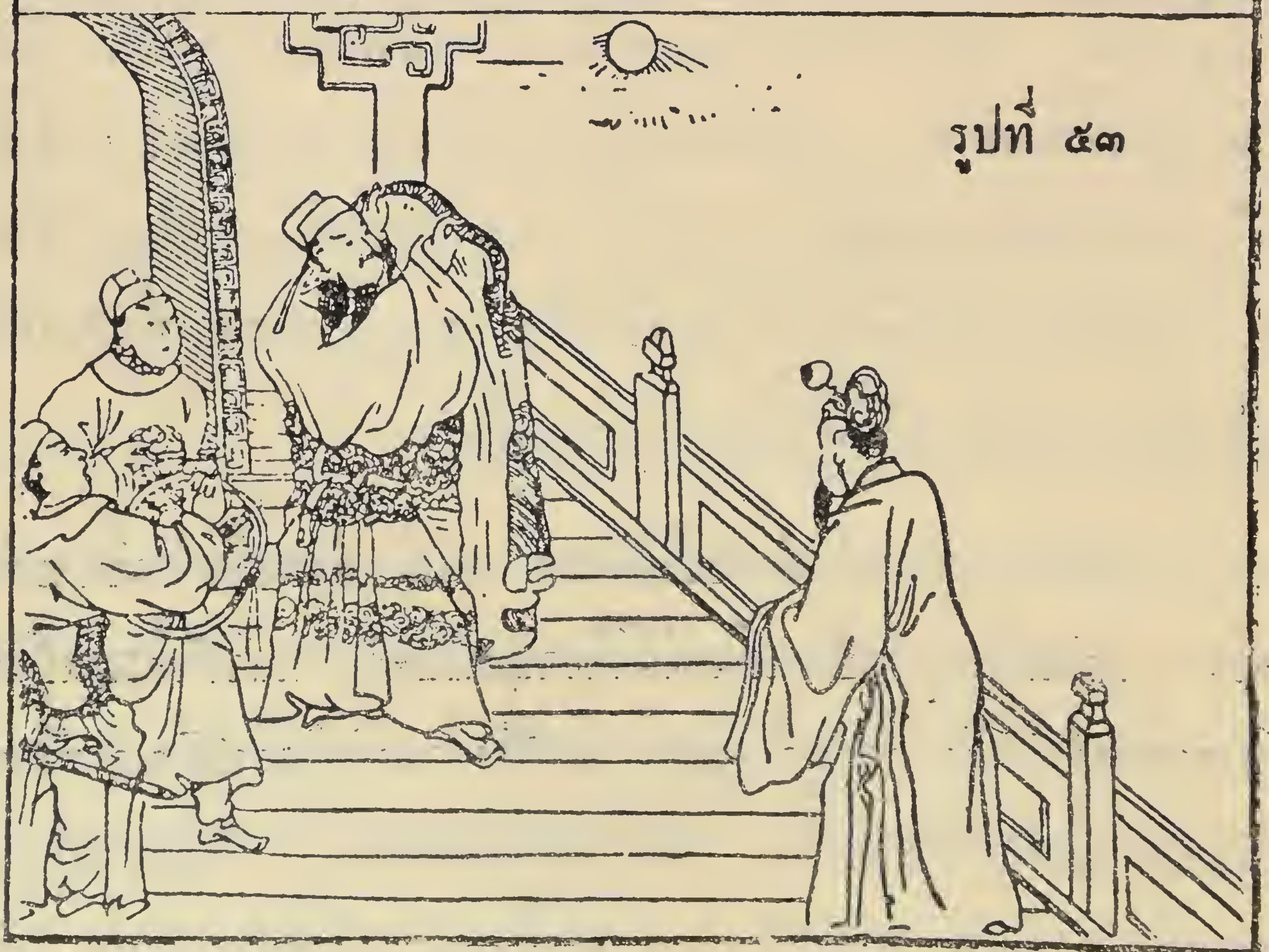
หยุดทหารทั้งปวงไว้ ขุนนางกับทหารทั้งปวงไล่ฝูงเนื้อเข้ามาถึงเนินเขาช่องแคบตรงหน้าพระที่นั่ง พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงตรัสแก่เล่าปี่ว่า เราจะขอดูฝีมือเกาทัณฑ์ท่าน เล่าปี่รับสั่งแล้ว จึงขึ้นม้ายิงเกาทัณฑ์ไปถูกละมั่งตัวหนึ่งล้มลงกับที่

พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงทรงเกาทัณฑ์ยิงกวางก็ไม่ถูก จึงตรัสแก่โจโฉว่า ท่านจงยิงกวางตัวนั้นให้ถูก โจโฉจึงทูลว่า ถ้าพระองค์จะใคร่เห็นฝีมือข้าพเจ้า จงพระราชทานพระแสงเกาทัณฑ์นั้นมา ข้าพเจ้าจะยิงถวายให้พระองค์ทอดพระเนตร พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็เอาเกาทัณฑ์ซึ่งทรงนั้นยื่นให้โจโฉ ๆ รับเอาพระแสงเกาทัณฑ์มายิงถูกกวางตัวนั้นล้มลง ขุนนางทั้งปวงซึ่งอยู่ใกล้นั้น เห็นพระแสงเกาทัณฑ์เกลี้ยงมังกรนั้นต้องกวางล้มลง ก็คิดว่าพระเจ้าเหี้ยนเต้ทรง ต่างคนต่างก็เข้ามากราบถวายบังคมหน้าพระที่นั่ง โจโฉเห็นดังนั้นก็มีความยินดี จึงขับม้าผ่านหน้าม้าพระที่นั่งออกไปแล้วร้องว่า ตัวเรายิงเกาทัณฑ์ไปถูกกวางแล้วหรือ ขุนนางและทหารทั้งปวงเห็นโจโฉทำหยาบช้าต่อหน้าที่นั่งก็ตกใจตะลึงอยู่สิ้น

แต่กวนอูเห็นโจโฉทำดังนั้นก็โกรธ ขับม้าเข้ามาเงื้องาวขึ้นจะฟันโจโฉ แล้วแลมาดูเล่าปี่ ๆ เห็นดังนั้นจึงกระหยิบตา แล้วสั่นศีรษะเป็นที่ห้ามกวนอูอย่าให้ทำ กวนอูก็หยุดอยู่ เล่าปี่จึงว่าแก่โจโฉว่าฝีมือเกาทัณฑ์มหาอุปราชนี้หาผู้ใดเสมอมิได้ โจโฉจึงแกล้งตอบว่า ฝีมือเราเป็นแต่ประมาณ แล้วกลับหน้ามาคำนับพระเจ้าเหี้ยนเต้ จึงกราบทูลว่า ซึ่งข้าพเจ้ายิงไปถูกกวางนั้น เพราะพระแสงเกาทัณฑ์และบารมีของพระองค์ พระเจ้าเหี้ยนเต้มิได้แจ้งกลอุบายโจโฉ ชวนขุนนางทั้งปวงไล่เนื้อเล่นอยู่จน

พระเจ้าเหี้ยนเต้ พระราชทานพระแสงเกาทัณฑ์ให้โจโฉยิงกวาง

โจโฉให้ตังสินถอดเสื้อ ที่พระเจ้าเหี้ยนเต้พระราชทานนั้นมาดู
แล้วโจโฉลองสวมเสื้อนั้น

เวลาเย็น แล้วก็เสด็จกลับเข้าเมือง โจโฉก็เอาพระแสงเกาทัณฑ์ไว้เป็นกรรมสิทธิ์มิได้ถวายคืน ขุนนางทั้งปวงก็กลับไปบ้าน

กวนอูจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า โจโฉทำหยาบช้าต่อพระเจ้าเหี้ยนเต้ ข้าพเจ้าจะฆ่าเสียเหตุใดพี่จึงห้ามไว้ เล่าปี่จึงตอบว่า พระเจ้าเหี้ยนเต้กับตัวเราอยู่ในหว่างทหารโจโฉ ถ้าเจ้าฆ่าโจโฉเสียทหารเขานั้นก็จะฆ่าพี่เสียบ้างทั้งจะทำอันตรายพระเจ้าเหี้ยนเต้ด้วย พี่จึงห้ามเจ้าเพราะเหตุฉะนี้

ฝ่ายพระเจ้าเหี้ยนเต้ก็เข้าไปหานางฮกเฮาผู้เป็นมเหสี จึงตรัสเล่าเนื้อความซึ่งไปประพาสป่า โจโฉทำหยาบช้าทั้งปวงนั้นให้นางฮกเฮาฟังทุกประการ แล้วตรัสว่าตัวเราได้เสวยราชสมบัติมีแต่ความระกำใจครั้งตั๋งโต๊ะนั้นก็ทำหยาบช้าแก่เราเป็นอันมาก ครั้งลิฉุยกุยกีก็คิดทำอันตรายแก่เราต่าง ๆ ครั้งนี้เราคิดว่า โจโฉจะช่วยทำนุบำรุงแผ่นดินก็กลับมาทำหยาบช้าแก่เราอีกเล่า อันชีวิตของเรากับเจ้านี้ ไม่รู้จักว่าความตายจะมาถึงวันใด แล้วก็ทรงพระกันแสง นางฮกเฮาได้ฟังดังนั้นก็ร้องไห้แล้วทูลว่าขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยทั้งปวงซึ่งกินเบี้ยหวัดผ้าปี ก็มิได้ช่วยทำนุบำรุงแผ่นดินจะให้พระองค์ทรงพระทุกข์อยู่ฉะนี้ก็เป็นสำหรับกรรมของพระองค์กับข้าพเจ้า

ขณะนั้นพอฮกอ้วนผู้เป็นบิดานางฮกเฮานั้นเข้าไปเฝ้าที่ข้างใน เห็นพระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงพระกันแสงจึงทูลถามว่า พระองค์ขัดเคืองสิ่งใด พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงตรัสเล่าเนื้อความซึ่งโจโฉทำการหยาบช้า ให้ฮกอ้วนฟังทุกประการ ฮกอ้วนจึงทูลว่า เมื่อเสด็จไปประพาสป่าวันนั้น ข้าพเจ้าเห็นประจักษ์อยู่สิ้นแล้ว แต่มิรู้ที่จะทำประการใด ขุนนางทั้งปวงเล่าก็มิได้มีใจเจ็บร้อนด้วยพระองค์ ข้าพเจ้าเห็นแต่ตังสินซึ่งเป็นพระราชวงศ์ จะช่วยคิดอ่านกำจัดโจโฉเสียได้

พระเจ้าเหียนเต้จึงตรัสว่า การครั้งนี้ควรจะหาตังสินเข้ามาปรึกษาหรือประการใด ฮกอ้วนจึงทูลว่า ทุกวันนี้โจโฉจะได้ไว้ใจหามิได้ คิดอ่านแต่งหญิงคนสนิทเข้ามาสอดแนมดูดีและร้ายในพระราชวังอยู่เป็นนิตย์ ซึ่งจะให้หาตังสินเข้ามาปรึกษาราชการนั้น เกลือกรู้ไปถึงโจโฉ การที่คิดไว้จะเสียไป ขอให้ทรงพระอักษรซ่อนไว้ในกลีบเสื้อ จึงให้หาตัวตังสินเข้ามาเอาเสื้อนั้นประทานให้ แล้วบอกตังสินว่า เมื่อไปถึงบ้านแล้วให้เอาพระอักษรนั้นออกมาอ่านดู เห็นโจโฉจะไม่รู้ความลับ พระเจ้าเหียนเต้เห็นชอบด้วย ฮกอ้วนก็ลาออกไป

พระเจ้าเหียนเต้จึงเอาพระแสงแทงนิ้วพระหัตถ์ให้โลหิตไหลออกมาแล้ว เอาเขียนลงกับแพรขาวตามพระราชดำริ แล้วส่งให้นางฮกเฮาเย็บซ่อนไว้ในกลีบเสื้อ จึงให้หาตัวตังสินเข้ามาแล้วตรัสว่า เวลาคืนนี้เรากับนางฮกเฮาคิดถึงท่าน เมื่อครั้งพาเราหนีลิฉุยกุยกีไปนั้นความชอบท่านมีเป็นอันมาก เราจึงเอาเสื้อผืนนี้ให้เป็นบำเหน็จ แล้วค่อยกระซิบสั่งว่า ถ้าไปถึงบ้านแล้วจงเอาหนังสือในกลีบเสื้อออกซ่อนอ่านดูแม้เห็นความทุกข์ของเรา จงเร่งคิดการให้สำเร็จอย่าให้ผู้ใดล่วงรู้ ตังสินก็รับเอาเสื้อใส่แล้วกราบถวายบังคมลาออกจากประตูวังข้างในจะไปบ้าน

ขณะนั้นหญิงซึ่งเข้าไปสอดแนมก็มาบอกแก่โจโฉว่า บัดนี้พระเจ้าเหียนเต้ให้หาตังสินเข้ามาเฝ้าที่ข้างใน แล้วประทานเสื้อให้ผืนหนึ่ง ข้าพเจ้าเห็นประหลาดอยู่ โจโฉได้ฟังดังนั้นก็รีบเข้าไปในวัง พอพบตังสินเข้าที่ประตูวัง จึงถามว่าท่านไปไหนมา ตังสินจึงตรัสว่า รับสั่งให้หาเข้าไปพระราชทานเสื้อ โจโฉจึงถามว่า ซึ่งประทานเสื้อนั้นท่านมีความชอบสิ่งใด ตังสินจึงบอกว่า ทรงพระดำริถึงเมื่อครั้งข้าพเจ้าพาเสด็จหนีลิฉุยกุยกี

ไป โจโฉได้ฟังดังนั้นก็กริ่งใจ จึงทำเป็นว่าท่านมีความชอบได้พระราชทานเสื้อ จงถอดมาให้เราจะชมสักหน่อยหนึ่ง ตังสินได้ยินดังนั้นก็ตกใจ บิดพลิ้วอยู่มิได้ถอด โจโฉเห็นตังสินบิดพลิ้วอยู่ก็มีความสงสัย จึงให้ทหารถอดเอาเสื้อนั้นมาดูก็มิได้เห็นสิ่งใด โจโฉเอาเสื้อใส่เข้าทำเป็นหัวเราะแล้วว่าเสื้อนี้สมตัวเรา ท่านให้เราเถิดหรือ ตังสินจึงตอบว่า เสื้อนี้เป็นของพระราชทาน ซึ่งข้าพเจ้าจะให้ท่านนั้นไม่ควร ถ้าท่านจะต้องประสงค์แล้วจะเอาไว้ก็ตามเถิด โจโฉจึงตอบว่า เราจะปรารถนาอะไรแก่เสื้อนี้ แล้วโจโฉก็ถอดเสื้อออกให้ตังสิน ๆ ก็ลาโจโฉไปบ้าน

ครั้นเวลาค่ำตังสินอยู่ในที่นอนแต่ผู้เดียว จึงเอาเสื้อมาพิเคราะห์ดูเป็นช้านาน ก็เห็นแพรขาวแล้วเลาะออกมาดู เป็นลายพระหัตถ์พระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงพระอักษรด้วยโลหิตเป็นใจความว่า แต่โจโฉเข้ามาอยู่ในเมืองหลวงได้สี่ปีแล้ว ทำการหยาบช้าต่าง ๆ จะตั้งขุนนางและลงโทษผู้ใดก็มิได้ยำเกรงบอกกล่าวให้เรารู้ สุดที่จะอดกลั้นทนทานได้ เราจึงเอาโลหิตในนิ้วมือเขียนอักษรเป็นความลับมาให้แจ้ง แม้ตังสินเห็นขุนนางผู้ใดมีสติปัญญาซื่อสัตย์ต่อแผ่นดิน ก็ให้ชักชวนกันทำการกำจัดโจโฉเสียให้จงได้ ตัวเราและขุนนางกับราษฎรทั้งปวงจะได้อยู่เย็นเป็นสุขสืบไป

ตังสินเห็นอักษรดังนั้นก็มีความสงสารนัก ร้องไห้รักพระเจ้าเหี้ยนเต้ แต่ตังสินคิดตริกตรองถ่ายเททุกข์ร้อนแต่ในเวลากลางคืน นั้นนอนไม่หลับจนรุ่งขึ้น จึงเอาพระอักษรนั้นถือเข้าไปในหอดูหนังสือ เอนตัวลงดูพระอักษรพลาง ๆ คิดที่จะล้างโจโฉ แต่ยังไม่เห็นช่องประการใด จึงเอาพระอักษรนั้นใส่ในมือเสื้อไว้ ด้วยกำลังอดนอนก็หลับไป

พอจูฮกขุนนางซึ่งเป็นเพื่อนรักกับตังสินเคยไปมาหากันก็เข้าไปถึงหอดูหนังสือ เห็นตังสินนอนหลับอยู่ หน้าตาเศร้าหมอง เอามือนั้นพาดอกไว้ เห็นแพรขาวในมือเสื้อจึงเอาออกมาดู เห็นเป็นอักษรเขียนด้วยโลหิต จึงอ่านดูรู้เนื้อความว่าพระเจ้าเหี้ยนเต้คิดอ่านให้ตังสินฆ่าโจโฉเสีย จูฮกจึงเอาพระอักษรมาใส่ไว้ในมือเสื้อของตัว แล้วปลุกตังสินขึ้นว่าเหตุไฉนช่างมีความสบายนอนหลับได้ดังนี้ ตังสินตื่นขึ้นไม่เห็นพระอักษรในมือเสื้อ ก็ตกใจตัวสั่น จูฮกเห็นดังนั้นจึงแกล้งว่า ท่านจะคิดทำร้ายโจโฉหรือ เราจะไปบอกโจโฉให้แจ้ง ตังสินได้ฟังจูฮกว่าดังนั้นก็ยิ่งตกใจดังชีวิตจะออกจากกาย แล้วว่าซึ่งท่านจะไปบอกโจโฉนั้นใช่จะตายแต่ตัวเราหามิได้ เหมือนหนึ่งท่านแกล้งฆ่าชีวิตพระเจ้าเหี้ยนเต้เสียด้วย จูฮกจึงว่าอย่ากลัวเลย เราจะใคร่ลองใจท่านดอก ตัวเราก็เป็นข้าพระเจ้าเหี้ยนเต้ ตั้งใจทำราชการโดยสุจริต แต่ขัดสนด้วยยังหาผู้ใดจะคิดเป็นหลักมิได้ ถ้าท่านจะคิดกำจัดโจโฉ เราจะขออาสาแผ่นดินร่วมคิดด้วย

ตังสินได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าถ้าท่านตั้งใจสุจริตต่อแผ่นดินอยู่ฉะนี้ เห็นว่าพระเจ้าเหี้ยนเต้ยังมีพระบารมีอยู่ จูฮกจึงว่าเรากับท่านจะคิดทำนุบำรุงแผ่นดินแล้ว จงให้หนังสือสัญญาไว้ต่อกันให้เป็นสำคัญ จึงคิดการสืบไป พอคนมาบอกตังสินว่า บัดนี้ต้นอิบกับโงห้วนซึ่งเป็นขุนนางจะมาหาท่าน ตังสินได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี จึงบอกแก่จูฮกว่า ต้นอิบกับโงห้วนเป็นเพื่อนรักของเรามา ท่านจงเข้าไปแอบอยู่ในม่านก่อน เราจะให้ไปรับต้นอิบโงห้วนเข้ามา แล้วตังสินก็ให้คนออกไปเชิญเข้ามา ถ้อยทีถ้อยคำนับกัน ต้นอิบจึงว่าแก่ตังสินว่า เมื่อ

พระเจ้าเหี้ยนเต้เสด็จไปประพาสป่านั้น โจโฉทำการหยาบช้าก็เห็นอยู่ ยังมีความแค้นบ้างหรือไม่ ตังสินจึงบอกว่า เราเห็นประจักษ์อยู่แต่มิรู้ที่จะทำประการใด

โงห้วนจึงว่าเกิดมาเป็นชายแล้ว ๆ ก็เป็นข้าราชการ ถึงตัวจะตายก็ไม่ว่า แต่ให้ได้ทำนุบำรุงแผ่นดินให้อยู่เย็นเป็นสุขเถิด จะได้มีชื่อปรากฏไว้ภายหน้า จูฮกซึ่งแอบอยู่ในม่านได้ยินดังนั้นจึงออกมาว่าแก่ตังสินว่าท่านจงเป็นพยานเราด้วย บัดนี้ต้นอิบกับโงห้วนคิดกันจะทำร้ายโจโฉ เราจะเอาเนื้อความไปบอกแก่โจโฉให้แจ้ง ต้นอิบได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงว่าเกิดมาเป็นข้าราชการจะอาสาแผ่นดิน มิได้กลัวความตาย ตังสินจึงห้ามต้นอิบว่า อย่าโกรธเลย เนื้อความทั้งนี้ได้คิดกับจูฮกไว้ก่อนท่านทั้งสองอีก แล้วจึงปรึกษาแก่ท่าน ซึ่งจูฮกว่านี้จะลองใจท่านดอก แล้วตังสินก็เอาพระอักษรนั้นออกให้ต้นอิบกับโงห้วนดู ต้นอิบกับโงห้วนเห็นพระอักษรก็ร้องไห้รักพระเจ้าเหี้ยนเต้

จูฮกจึงว่า ท่านทั้งสองอยู่กับตังสินก่อน เราจะไปหาจูลันมาปรึกษาความลับด้วย แล้วจูฮกก็พาจูลันมา แล้วจึงเอาพระอักษรออกให้ดู จึงคิดพร้อมใจกันลงชื่อไว้เป็นสำคัญทั้งห้าคน ตังสินจึงให้แต่งโต๊ะมาแล้วชวนกันเสพย์สุรา แล้วสาบานไว้ต่อกันว่า มิให้เอาเนื้อความทั้งนี้ไปแพร่งพราย

ฝ่ายม้าเท้งเจ้าเมืองเสเหลียงเข้ามาในเมืองหลวง เมื่อพระเจ้าเหี้ยนเต้เสด็จไปประพาสป่านั้นได้ตามเสด็จไปด้วย ม้าเท้งเห็นโจโฉกระทำหยาบช้าต่อพระเจ้าเหี้ยนเต้ ก็มีความเจ็บแค้นเป็นอันมาก อยู่มาวัน

หนึ่งม้าเท้งไปจะเข้าหาตั๋งสิน นายประตูจึงไปบอกตั๋งสินว่า ม้าเท้งมาหาท่าน ตั๋งสินนั่งเสพย์สุรากับขุนนางสี่คนได้ยินดังนั้นก็ตกใจ จึงให้ยกโต๊ะออกมาเสีย แล้วให้ขุนนางสี่คนนั้นแอบซ่อนอยู่หลังฉาก ตั๋งสินก็ลุกออกไปรับ ม้าเท้งก็คำนับกันตามสมควร ม้าเท้งเห็นหน้าตั๋งสินสดใสบริบูรณ์อยู่ สำคัญว่าตั๋งสินไม่เจ็บร้อนต่อแผ่นดิน ม้าเท้งทอดใจใหญ่แล้วจึงว่าตัวท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่ เสียแรงพระเจ้าเหี้ยนเต้นับถือท่านว่าเป็นเชื้อพระวงศ์ ควรหรือไม่เจ็บร้อนด้วยแผ่นดิน เราจะลาท่านกลับไปแล้ว ตั๋งสินคิดกริ่งใจยุดชายเสื้อม้าเท้งไว้แล้วว่า เหตุไฉนท่านจึงว่าเราไม่เจ็บร้อนด้วยแผ่นดิน ม้าเท้งจึงตอบว่า เมื่อพระเจ้าเหี้ยนเต้เสด็จไปประพาสป่า โจโฉกระทำหยาบช้า เราเป็นแต่ข้าราชการหัวเมืองยังมีใจเจ็บแค้น ท่านเป็นเชื้อพระเจ้าเหี้ยนเต้ เหตุใดมานิ่งสบายอยู่ฉะนี้ ไม่คิดกำจัดศัตรูราชสมบัติเสีย

ตั๋งสินยังไม่ไว้ใจม้าเท้ง ทำเป็นตกใจแล้วตอบว่า เหตุไฉนท่านจึงเอาความนี้มาเจรจา ทุกวันนี้โจโฉเป็นมหาอุปราช สำเร็จราชการช่วยบำรุงแผ่นดิน และท่านมาเจรจาดังนี้ ถ้ามีผู้รู้เห็นเอาเนื้อความไปบอกแก่โจโฉ เราจะมิพากันตายเสียหรือ ม้าเท้งจึงว่า ท่านยังนับถือโจโฉเป็นดีอยู่อีกเล่า ท่านเป็นคนส่อพลอรักชีวิต ไม่เป็นใจที่จะบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข ท่านคอยอยู่เถิดเราจะลาไปแล้ว ตั๋งสินเห็นว่าม้าเท้งมีใจซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าเหี้ยนเต้ จึงว่าท่านอย่าเพ่อโกรธ ขอให้งดฟังดูก่อน แล้วตั๋งสินก็เอาพระอักษรพระเจ้าเหี้ยนเต้นั้นมาให้ม้าเท้งดู ม้าเท้งแจ้งในพระอักษรดังนั้นก็โกรธ กระทืบเท้าขบฟันจนโลหิตไหลออกจากปาก แล้วจึงว่าแก่ตั๋งสินว่า เร่งคิดอ่านกระทำการในนี้เถิด เราจะกลับไปเมือง

เสเหลี่ยง จึ่งจะยกทหารมาช่วยกำจัดศัตรูราชสมบัติเสียให้จงได้ ตังสินจึ่งให้ขุนนางสี่คนนั้นออกมาหาม้าเท้ง แล้วกระทำสัตย์สาบานลงชื่อพร้อมกันทั้งหกคน แล้วตังสินจึ่งว่าแก่ม้าเท้งว่า การซึ่งจะบำรุงแผ่นดินครั้งนี้ เห็นจะสำเร็จเพราะท่าน

จูฮก จูลัน ตันอิบ โงห้วน จึ่งว่า เราจะคิดประการใดจึ่งจะได้ผู้ซึ่งสัตย์ซื่อต่อแผ่นดินมาช่วยคิดอ่านอีก ตังสินจึ่งว่า การทั้งนี้เป็นความลับ เราจะแพร่งพรายนักก็จะเสียการไป ม้าเท้งได้ยินขุนนางทั้งสี่คนกับตังสินพูดกันดังนั้น คิดขึ้นได้ถึงเล่าปี่ ก็ตบมือหัวเราะว่า เราได้อีกคนหนึ่งแล้ว ตังสินจึ่งถามว่าผู้ใด ม้าเท้งจึ่งว่า เล่าปี่ก็เป็นเชื้อพระเจ้าเหี้ยนเต้ เหตุใดท่านจึ่งมิได้คิดการด้วย ตังสินจึ่งว่าเล่าปี่เป็นเชื้อพระวงศ์ก็จริง แต่อยู่ในอำนาจโจโฉ เราจะไว้ใจมิได้ก่อน ม้าเท้งจึ่งว่า เมื่อพระเจ้าเหี้ยนเต้เสด็จไปประพาสป่า ขุนนางทั้งปวงเข้าถวายบังคม โจโฉชักม้าผ่านหน้าพระที่นั่งออกมา ทำอาการประหนึ่งจะรับคำนับขุนนางทั้งปวง กวนอูโกรธเงื้องง้าวขึ้นจะฟันโจโฉ เล่าปี่กระหยิบตาสั่นศีรษะห้ามกวนอู เราเห็นกิริยาเล่าปี่จะคิดร้ายโจโฉอยู่ แต่หากเกรงว่าทหารซึ่งเป็นใจแก่โจโฉนั้นมาก เล่าปี่กลัวจะเสียทีจึ่งห้ามกวนอูไว้ ท่านจงคิดอ่านพูดจากับเล่าปี่ดูเถิด ตังสินเห็นชอบด้วย ม้าเท้งกับขุนนางทั้งสี่คนก็ลาตังสินกลับไปบ้าน

ครั้นเวลาค่ำ ตังสินจึงเอาพระอักษรของพระเจ้าเหี้ยนเต้ลอบไปหาเล่าปี่ ๆ เห็นตังสินมาก็ดีใจเชิญให้กินโต๊ะ ตังสินจึงถามเล่าปี่ว่า เมื่อพระเจ้าเหี้ยนเต้เสด็จไปประพาสป่า กวนอูเงื้องง้าวขึ้นจะฟันโจโฉ เหตุไฉนท่านจึ่งห้ามไว้ เล่าปี่ตกใจจึ่งว่า ทำไมท่านจึ่งเห็นการทั้งนี้ ตังสินจึ่งว่า ผู้อื่นมิได้สังเกต แต่เราผู้เดียวเห็นอยู่

เล่าปี่ได้ฟังตังสินว่าเห็นประจักษ์อยู่ดังนั้น ครั้นจะปฏิเสธเสียก็จะเป็นเท็จจึงตอบว่า กวนอูเห็นมหาอุปราชทำเกินอยู่หน่อยหนึ่ง น้องเราจึงโกรธ เพราะเจ็บร้อนด้วยพระเจ้าเหี้ยนเต้ ตังสินได้ยินเล่าปี่ว่าดังนั้น คิดถึงพระคุณพระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ร้องไห้ ว่าแม้ขุนนางทั้งปวงมีใจเจ็บร้อนเหมือนกวนอูนี้แล้ว ไหนเลยพระเจ้าเหี้ยนเต้จะได้ความเดือดร้อนดังนี้ เล่าปี่ได้ยินดังนั้นก็คิดสงสัยว่า โจโฉแกล้งแต่งกลอุบายให้ตังสินมาพูดจา จึงแกล้งตอบว่าทุกวันนี้โจโฉเป็นมหาอุปราช ช่วยทำนุบำรุงแผ่นดินอยู่ เหตุไฉนท่านจึงว่าพระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ความเดือดร้อนนั้นไม่ควร ตังสินโกรธลุกขึ้นว่า ท่านเป็นผู้ใหญ่ พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็นับถือว่าเป็นเชื้อพระวงศ์ เหตุไฉนจึงยกย่องอ้ายกบฏ จะลองใจเราหรือ

เล่าปี่เห็นว่าตังสินสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าเหี้ยนเต้ จึงตอบว่า เดิมทีเราสงสัย คิดว่าท่านแต่งกลอุบายมาลวงเรา ๆ จึงแกล้งเจรจาทั้งนี้ ตังสินจึงเอาพระอักษรนั้นให้เล่าปี่ดู เล่าปี่เห็นพระอักษรแล้วคิดสงสารก็ร้องไห้ ตังสินจึงเอาหนังสือสัญญาซึ่งคิดจะทำการด้วยกันทั้งหกคนให้เล่าปี่ดู เล่าปี่จึงว่าซึ่งท่านคิดอ่านกำจัดศัตรูราชสมบัติเสียนั้นเราจะขอทำการด้วย ตังสินจึงว่า แม้ท่านจะคิดทำนุบำรุงแผ่นดินด้วยเราก็ให้เขียนหนังสือสัญญาไว้เป็นสำคัญ จะได้ช่วยกันทำการสืบไป เล่าปี่ก็เขียนหนังสือสัญญาเข้าชื่อด้วยอีกคนหนึ่งนั้นให้ตังสินแล้วกำชับว่า ซึ่งจะทำการครั้งนี้ให้ท่านคิดตริกตรองจงดี แม้แพร่งพรายไปการเราจะไม่สำเร็จจะเสียท่วงที ตังสินรับคำเล่าปี่แล้วก็ลาไปบ้าน

ตอนที่ ๑๙

ฝ่ายเล่าปี่รับคำตังสินแล้ว ครั้นจะทำการสิ่งใดก็กลัวโจโฉจะไม่ไว้ใจ จึงแกล้งทำการถ่อมตัว เอาไม้มาทำเป็นรั้ว ทำสวนปลูกผักเองทุกวันมิได้ขาด กวนอูเตียวหุยจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า การซึ่งจะคิดเหตุใดจึงไม่คิด และพี่มาทำการเป็นคนหาตระกูลมิได้ดังนี้ประสงค์สิ่งใด เล่าปี่จึงตอบว่า เจ้าทั้งสองไม่รู้ความคิดพี่ อย่าว่าให้วุ่นวายไปเลย กวนอูเตียวหุยก็นิ่งอยู่

อยู่มาวันหนึ่ง มีผู้ไปบอกแก่โจโฉว่า เล่าปี่สร้างสวนปลูกผักเองทุกวัน โจโฉจึงให้เคาทูเตียวเลี้ยวกับทหารยี่สิบคนไปเชิญเล่าปี่ เคาทูเตียวเลี้ยวเข้าไปในบ้านเล่าปี่ มิได้เห็นกวนอูเตียวหุย เห็นแต่เล่าปี่ปลูกผักอยู่ในสวน เคาทูเตียวเลี้ยวก็เข้าไปหาเล่าปี่ แล้วบอกว่ามหาอุปราชให้ข้าพเจ้ามาเชิญท่านไป เล่าปี่ตกใจจึงถามว่า มหาอุปราชให้มาหาเราจะว่าเนื้อความสิ่งใด เคาทูจึงว่ามหาอุปราชจะมีธุระสิ่งใดข้าพเจ้ามิได้แจ้ง แต่ให้ข้าพเจ้ามาเชิญท่านไป เล่าปี่ขัดมิได้ก็มากับเคาทูเตียวเลี้ยว โจโฉเห็นเล่าปี่มา จึงลัพยอกถามว่า ท่านอยู่บ้านทุกวันนี้ทำการ

ใหญ่หลวงนัก เล่าปี่ได้ยินโจโฉว่าดังนั้น สังเกตว่าโจโฉแจ้งเนื้อความทั้งปวงก็ตกใจ นิ่งอยู่มิรู้ที่จะตอบประการใด โจโฉจึงจูงมือเล่าปี่พาไปถึงหลังสวนแล้วว่า ท่านอยู่บ้านคิดอ่านทำสวนปลูกผัก ยังเหมือนสวนของเรานี้หรือ เล่าปี่เห็นว่าโจโฉไม่มีความสงสัยก็ค่อยคลายใจ จึงตอบว่าข้าพเจ้ามาพึ่งบุญท่านอยู่ มิได้มีการสิ่งใด ข้าพเจ้าจึงทำสวนปลูกผักแต่พอให้สบายอารมณ์ จะสนุกเหมือนสวนของท่านหรือ

โจโฉนั่งพูดอยู่กับเล่าปี่แลเห็นต้นมะเฟือง โจโฉจึงชี้ให้เล่าปี่ดูแล้วว่า เมื่อครั้งเราไปรบกับเตียวสิ้ว ทหารทั้งปวงอยากน้ำนัก เราจึงคิดกลอุบายลวงว่า ให้อุตส่าห์เดินไปอีกหน่อยหนึ่งเถิด จะพบดงมะเฟืองมีผลสุกเป็นอันมาก ทหารทั้งปวงได้ยินออกชื่อของเปรี้ยว ก็ให้บังเกิดเขพะมีมาทุกคน ซึ่งอยากน้ำก็ค่อยคลายลง เล่าปี่จึงสรรเสริญโจโฉว่าความคิดท่านดีนักหาผู้ใดเสมอมิได้ โจโฉจึงเชิญเล่าปี่ให้นั่งบนที่นั่งเย็นที่กลางสวน แล้วชวนกินโต๊ะเสพย์สุรากับมะเฟือง

ขณะเมื่อโจโฉเล่าปี่เสพย์สุราอยู่ด้วยกันนั้น พอบังเกิดพายุหนักมืดฟ้ามัวฝน ทหารและคนทั้งปวงร้องว่า มังกรสำแดงฤทธิ์บนอากาศจึงเกิดพายุหนักดังนี้ โจโฉกับเล่าปี่ได้ยินคนทั้งปวงร้องก็เงยหน้าขึ้นดูเห็นเมฆมืดมัวไปทั้งอากาศ เล่าปี่กับโจโฉก็รู้ว่ามังกรสำแดงฤทธิ์ โจโฉจะใคร่ดูปัญญาเล่าปี่ จึงแกล้งถามว่า ท่านแจ้งหรือไม่ คือมังกรสำแดงฤทธิ์จึงเกิดลมเมฆมืดดังนี้ และมังกรนั้นมีฤทธิ์ประการใด

เล่าปี่ก็แกล้งตอบว่า มังกรสำแดงฤทธิ์ประการใดนั้นข้าพเจ้ามิได้แจ้ง โจโฉจึงว่าอันมังกรสำแดงฤทธิ์นั้น จะทำให้ใหญ่และน้อยเท่าใดก็ได้ ถ้าจะขึ้นไปบนอากาศกระทำฤทธิ์ต่าง ๆ แล้ว อากาศนั้นยังแคบอยู่ ไม่

เสมอด้วยฤทธิ์ แม้จะลงในท้องมหาสมุทร กระทำฤทธิ์ให้กายนั้นน้อยเข้าแอบอยู่ในเงื้อมชะง่อนเขาก็ได้ อันเทศกาลนี้เป็นฤดูฝน มังกรจึงสำแดงฤทธิ์ฉะนี้ อุปมาเหมือนคนมีสติปัญญากว้างขวาง ถ้าจะทำการสิ่งใดคะเนการตามสมควร แม้เห็นว่าการใหญ่ก็ทำให้ใหญ่ ประมาณการน้อยก็ทำแต่น้อย ทุกวันนี้ผู้ใดมีสติปัญญากว้างขวางเหมือนมังกรสำแดงฤทธิ์ฉะนี้บ้าง ท่านจงบรรยายให้แจ้ง

เล่าปี่แกล้งตอบว่า ข้าพเจ้าหาสติปัญญามิได้ ซึ่งได้เป็นขุนนางมีคนนับถือนี้ ก็เพราะบุญของมหาอุปราชช่วยทูลเสนอให้ ข้าพเจ้าจึงมีความสุขมา ซึ่งผู้ใดจะมีสติปัญญากว้างขวางเหมือนมังกรสำแดงฤทธิ์นั้น ปัญญาข้าพเจ้าคิดไปมิถึง โจโฉได้ยินดังนั้นจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ความคิดท่านก็มีอยู่ เหตุใดแกล้งเจรจาถ่อมตัวนัก ถึงมาตรว่าจะไม่มีปัญญาคิดไปไม่เห็นตลอด ก็ย่อมได้ยินคำเลื่องลือ และรู้จักชื่อว่าผู้ใดมีสติปัญญาบ้าง เล่าปี่แกล้งว่า ข้าพเจ้ารำลึกได้ว่าทุกวันนี้ อ้วนสุดเจ้าเมืองลำหยงมีสติปัญญากล้าแข็ง ทหารใหญ่น้อยก็มีฝีมือเป็นอันมาก ทั้งเสบียงอาหารก็บริบูรณ์ โจโฉได้ยินดังนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า อ้วนสุดนั้นอุปมาเหมือนศพอยู่ในหลุม ซึ่งจะนับถือว่าสติปัญญานั้นไม่ได้ แต่ความคิดอ้วนสุดนี้เราจะไปมัดเอามาก็จะได้โดยง่าย

เล่าปี่ว่าหัวเมืองฝ่ายเหนือนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าอ้วนเสี้ยวเจ้าเมืองกิจิวเป็นพี่อ้วนสุดนั้น ก็เป็นเชื้อขุนนางต่อ ๆ มาถึงสามชั่วคนแล้ว บัดนี้อ้วนเสี้ยวก็ซ่องสุมผู้คนไว้เป็นอันมาก ทั้งมีที่ปรึกษาหลายคน ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูเห็นว่า อ้วนเสี้ยวมีสติปัญญาหลักแหลมลึกซึ้งอยู่ โจโฉจึงว่าอ้วนเสี้ยวเป็นคนบ้ายศถาศักดิ์ น้ำใจก็ขลาด คิดการสิ่งใดเสียมากได้น้อย

ซึ่งจะนับถือว่ามีสติปัญญานั้นไม่ได้ เล่าปี่จึงว่าเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจิ๋วมีเมืองใหญ่ขึ้นถึงเก้าเมือง น้ำใจก็โอบอ้อมอารีต่อเพื่อนฝูงทั้งปวง แล้วก็มีทหารเป็นอันมาก ข้าพเจ้าเห็นว่ามีสติปัญญาจึงทำการเกลี้ยกล่อมได้ทั้งนี้

โจโฉจึงตอบว่า เล่าเปียวนั้นก็มีพวกเพื่อนและทหารมากก็จริง แต่ไม่มีความสัจ เป็นคนปากหวาน จะนับถือว่ามีสติปัญญานั้นไม่ได้ เล่าปี่จึงว่าซุนเซ็กเจ้าเมืองกังตั๋งนั้น กำดัดหนุ่มอยู่มีกำลังกล้าแข็ง ทั้งมีทหารเป็นอันมาก ข้าพเจ้าเห็นว่ามีความคิดและมีฝีมืออยู่คนหนึ่ง โจโฉจึงตอบว่าซุนเซ็กนั้นมีฝีมือเป็นประมาณ หากว่าได้ทหารของซุนเกี๋ยนผู้เป็นบิดาไว้จึงทำกำเริบได้ ซึ่งจะนับถือว่ามีความคิดนั้นเราไม่เห็นด้วย เล่าปี่ว่าฝ่ายหัวเมืองตะวันตกนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเล่าเจี้ยงเจ้าเมืองเสฉวนมีสติปัญญาแล้วเป็นเชื้อพระมหากษัตริย์มาแต่ก่อน โจโฉจึงตอบว่าเล่าเจี้ยงนั้นถึงเป็นเชื้อพระวงศ์ก็จริง แต่หาความคิดมิได้ อุปมาเหมือนสุนัขเฝ้าประตู ซึ่งจะนับถือว่ามีสติปัญญานั้นมิได้ เล่าปี่จึงถามว่า เตียวสิ่วหนึ่ง เตียวพ่อหนึ่ง หันซุยหนึ่ง สามคนนี้ท่านเห็นเป็นประการใดเล่า โจโฉได้ยินดังนั้นก็ตบมือหัวเราะแล้วตอบว่า อันเตียวสิ่วเตียวพ่อหันซุยนั้นมีแต่ชื่อ จะหยิบเอาความคิดสิ่งใดก็ไม่ได้ ท่านเอามาว่าไยให้เสียปาก อันผู้มีสติปัญญานั้น ถ้าจะคิดสิ่งใดก็กว้างขวางโอบอ้อมอารี อุปมาเหมือนบุคคลกลืนแก้วอันเป็นทิพย์ไว้ในท้อง ถ้าไปสถานที่ใด ถึงเวลาค่ำมืดก็เล็ดลอดสว่างไปด้วยรัศมีแก้ว ถ้าคิดการสิ่งใดก็รู้จักที่หนักที่เบาที่เสียที่ได้ ยักย้ายถ่ายเทมิให้ผู้ใดล่วงรู้ถึง จึงจะนับว่ามีสติปัญญาลึกซึ้ง เล่าปี่ได้ยินดังนั้นจึงแกล้งตอบว่า ทุกวันนี้จะหาผู้มีสติปัญญาเหมือนมหาอุปราชว่านี้ขัดสนนัก โจโฉจึงว่า ทุกวันนี้เราเล็งดูผู้ซึ่งมีสติปัญญานั้นสิ้นแล้ว มีอยู่แต่ท่านกับ

เราสองคนเท่านี้ เล่าปี่ได้ยินดังนั้นก็สะดุ้งใจ ตะเกียบพลัดตกจากมือ พอได้ยินเสียงฟ้าร้อง เล่าปี่ก็ตกใจเอามือปิดหูไว้ โจโฉเห็นดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า เกิดมาเป็นชายเหตุใดจึงกลัวเสียงฟ้า เล่าปี่จึงว่าโบราณท่านว่าไว้ ถ้าฟ้าคะนองให้ระวังตัวจงหนัก โจโฉมิได้รู้กลก็สิ้นสงสัย จึงนึกว่าเล่าปี่นี้ขลาดนัก จะคิดการใหญ่ไปมิได้ แต่นั้นมาโจโฉมิได้คิดแคลงระแวงเล่าปี่

ฝ่ายกวนอูเตียวหุยซึ่งไปหัดเกาทัณฑ์นั้น กลับมามิได้เห็นเล่าปี่ จึงถามคนใช้ว่าพี่เราไปไหน คนใช้บอกว่าโจโฉให้เชิญไป กวนอูเตียวหุยได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ทิ้งเกาทัณฑ์เสียจับเอากระบี่รีบตามเล่าปี่ไป ครั้นถึงประตูบ้านโจโฉ นายประตูห้ามมิให้เข้าไป กวนอูเตียวหุยก็มิฟัง เดินเข้าไปในบ้านโจโฉ แจ้งว่าโจโฉพาเล่าปี่ไปอยู่ในสวน กวนอูเตียวหุยก็ตามไป โจโฉนั่งเสพย์สุราอยู่กับเล่าปี่ เห็นกวนอูเตียวหุยถือกระบี่เดินเข้ามา จึงถามว่า ท่านทั้งสองถือกระบี่เข้ามาทำไม กวนอูเตียวหุยจึงว่า ข้าพเจ้าแจ้งว่ามหาอุปราชหาเล่าปี่มากินโต๊ะ ข้าพเจ้าจะมารำกระบี่ให้ท่านดู

โจโฉจึงว่า ท่านมาทำดังนี้เหมือนจดหมายเหตุครั้งพระเจ้าฌ้อปาอ๋องคิดร้ายแก่พระเจ้าเล่าปั้ง พระเจ้าฌ้อปาอ๋องเชิญพระเจ้าเล่าปั้งมาเสวยโต๊ะ แล้วคิดกลอุบายให้หันจวงออกรำกระบี่จะทำร้ายพระเจ้าเล่าปั้ง ห้วนกุ๋ยเขยน้อยพระเจ้าเล่าปั้ง เห็นหันจวงรำกระบี่ใกล้เข้ามาไม่ไว้ใจ จึงว่าอันเพลงกระบี่นั้นจะรำแต่ผู้เดียวดูไม่งาม เราจะออกรำด้วย แล้วห้วนกุ๋ยก็ถอดกระบี่ออกลุกขึ้นรำด้วย และหันจวงเงือกระบี่ขึ้นจะฟันพระเจ้าเล่าปั้ง

โจโฉกับเล่าปี่เสพย์สุราด้วยกันในสวน

พอฟ้าร้อง เล่าปี่เอามืออุดหู

กวนอูลวงกีเหมา ให้เปิดประตูเมืองชีจิ๋ว

ห้วนกุ๋ยก็รับกระบี่ไว้ พระเจ้าเล่าปี่จึงไม่มีอันตราย ตัวเราบัดนี้จะได้คิดร้ายต่อเล่าปี่เหมือนพระเจ้าฌ้อปาอ๋องคิดจะให้ทำร้ายพระเจ้าเล่าปังหามิได้ ซึ่งท่านจะมาทำดังนี้ไม่ควร

กวนอูเตียวหุยจึงว่า ข้าพเจ้าจะคิดทำฉะนั้นหามิได้ แม้ท่านแคลงอยู่แล้วข้าพเจ้าก็ไม่รำ โจโฉจึงให้คนใช้รินสุราให้กวนอูเตียวหุยกิน ครั้นเวลาเย็นเล่าปี่กวนอูเตียวหุย ก็คำนับลาโจโฉพากันกลับมาที่อยู่ กวนอูจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ข้าพเจ้ากลับมารู้ว่าโจโฉให้หาท่านไป ข้าพเจ้าตกใจคิดแคลงโจโฉ จึงพากันรีบตามไป เล่าปี่จึงเล่าเนื้อความซึ่งโจโฉพาไปเที่ยวในสวน และให้เสพย์สุรากับมะเฟืองนั้นให้กวนอูเตียวหุยฟัง กวนอูจึงว่าซึ่งโจโฉทำดังนี้พี่จะเห็นประการใด เล่าปี่จึงว่า ซึ่งเราคิดอ่านทำสวนปลูกผักประสงค์จะให้โจโฉสิ้นสงสัย ว่าเราหาความคิดไม่ ครั้นโจโฉชวนกินโต๊ะพูดจาสรรเสริญว่าพี่มีความคิด พอเสียงฟ้าร้องพี่ทำตกใจทิ้งตะเกียบเสียแล้วเอามือปิดหูไว้ โจโฉก็สิ้นสงสัย กวนอูเตียวหุยจึงว่าความคิดพี่ทำนี้ดีนัก

ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง โจโฉให้เชิญเล่าปี่มากินโต๊ะอยู่ พอหมันทองซึ่งโจโฉให้ไปฟังราชการอ้วนเสี้ยวนั้น เอาเนื้อความบอกแก่โจโฉว่าบัดนี้กองซุนจ้านแพ้อ้วนเสี้ยวแล้ว เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ จึงถามหมันทองว่าซึ่งอ้วนเสี้ยวชนะกองซุนจ้านนั้นด้วยเหตุใด หมันทองจึงบอกว่า อ้วนเสี้ยวยกไปตีกองซุนจ้าน และกองซุนจ้านยกออกสู้รบเสียทีแก่อ้วนเสี้ยวเป็นหลายครั้ง กองซุนจ้านจึงให้ไปปลูกหอคอยสูงยี่สิบวา แล้วกวาดข้าวปลาเข้าไว้ในเมืองเป็นอันมาก เกณฑ์ทหารขึ้นรักษาหน้าที่เชิงเทินไว้เป็นมั่นคง และหัวเมืองซึ่งขึ้นแก่กองซุนจ้านบอกหนังสือไปถึงกองซุนจ้านว่า อ้วนเสี้ยว

คุมทหารไปตีบ้านเล็กเมืองน้อยแตกระส่ำระสายเป็นหลายตำบล ขอให้ยกกองทัพมาช่วย กองซุนจ้านจึงตอบว่า ทหารหัวเมืองทั้งปวงมิได้เป็นใจรบพุ่งคอยแต่จะให้ยกไปช่วย และหัวเมืองทั้งปวงแจ้งในหนังสือดังนั้นต่างคนก็ต่างน้อยใจ ไปเข้าเกลี้ยกล่อมอ้วนเสี้ยวเป็นอันมาก

กองซุนจ้านรู้ดังนั้น จึงแต่งหนังสือขึ้นมาจะให้กราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ขอกองทัพไปช่วย ทหารอ้วนเสี้ยวจับผู้ถือหนังสือได้ แล้วกองซุนจ้านให้คนถือหนังสือไปถึงเตียวเอี๋ยวให้ยกกองทัพมาช่วย ถ้ามาถึงแล้วเมื่อใดให้จุดเพลิงขึ้นเป็นสำคัญ กองซุนจ้านจะคุมทหารตีกระหนาบออกมา ทหารอ้วนเสี้ยวก็จับผู้ถือหนังสือได้อีก อ้วนเสี้ยวจึงแต่งทหารซุ่มอยู่เป็นสองกอง ทหารกองกลางนั้นทำเป็นจะทลายกำแพงเข้าไป อ้วนเสี้ยวจึงให้ทหารจุดเพลิงไกลค่ายประมาณสามสิบเส้น ฝ่ายกองซุนจ้านเห็นแสงเพลิงดังนั้นก็สำคัญว่าเตียวเอี๋ยวยกกองทัพมาช่วย กองซุนจ้านจึงเปิดประตูเมือง คุมทหารตีกระหนาบออกมา ทหารกองกลางอ้วนเสี้ยวนั้นถอยหนีแล้ว จุดประทัดขึ้นเป็นสำคัญ และกองทัพซุ่มอยู่ทั้งสองข้างนั้นจึงคุมทหารตีกระหนาบฆ่าฟันทหารกองซุนจ้านล้มตายเป็นอันมาก กองซุนจ้านนั้นหนีกลับเข้าเมืองได้ อ้วนเสี้ยวจึงให้ทหารขุดอุโมงค์เข้าไปทะลุขึ้นในเมืองแล้วให้จุดเพลิงเผาเมืองขึ้น กองซุนจ้านเห็นจวนตัวเข้าดังนั้นก็ฆ่าบุตรภรรยาเสียสิ้น ตัวนั้นเชือดคอตาย และบัดนี้อ้วนเสี้ยวได้ทหารกองซุนจ้านไว้เป็นอันมาก

เล่าปี่ได้ยินดังนั้นก็มีความสงสารกองซุนจ้าน ด้วยมีคุณได้ทูลความชอบ พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงโปรดให้เป็นเจ้าเมืองเพงงวนก๋วน แล้วคิดถึงจูล่งด้วยมิรู้ว่าเป็นหรือตาย โจโฉจึงถามหมันทองว่า อ้วนเสี้ยวได้เมืองปักเป๋ง

แล้ว กิตติศัพท์จะคิดประการใดบ้าง หมันทองจึงบอกโจโฉว่า ข้าพเจ้ารู้กิตติศัพท์ว่า อ้วนสุดอยู่เมืองห้วยหน้ำ ตั้งตัวเป็นเจ้าทำหยาบช้าข่มเหงอาณาประชาราษฎรทั้งปวงแตกตื่นหนีไปเป็นอันมาก อ้วนสุดให้ทหารไปบอกแก่อ้วนเสี้ยวว่า จะส่งตราหยกให้แก่อ้วนเสี้ยว ฝ่ายอ้วนเสี้ยวไม่เชื่อน้องชาย จึงให้อ้วนสุดเอาตราหยกนั้นมาให้ก่อน บัดนี้พาครอบครัวอพยพออกจากเมืองห้วยหน้ำ จะเอาตราหยกไปให้อ้วนเสี้ยว ณ เมืองกิจิ๋ว ถ้าอ้วนเสี้ยวอ้วนสุดถึงกันแล้วก็จะมีกำลังมากขึ้น ซึ่งจะกำจัดเสียนั้นเห็นจะขัดสนนัก ขอท่านเร่งคิดอ่านอย่าให้สองคนพี่น้องเข้าถึงกันได้ โจโฉได้ฟังดังนั้นก็มิได้ว่าประการใด

เล่าปี่จึงคิดแต่ในใจว่า ครั้งนี้ได้ทีอยู่แล้ว จำจะคิดผ่อนผันให้พ้นเงื้อมมือโจโฉเสียก่อนจึงจะคิดการต่อไป เล่าปี่ก็ลุกขึ้นคำนับโจโฉแล้วว่า บัดนี้อ้วนสุดพาครอบครัวอพยพจะไปหาอ้วนเสี้ยว เห็นอ้วนสุดจะยกมาทางเมืองชีจิ๋ว ข้าพเจ้าจะขอทหารอาสายกไปสกัดตี เห็นจะจับอ้วนสุดได้โดยง่าย โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ยินดีนักแล้วว่า เวลาวันพรุ่งนี้เราจะเข้าไปกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้ทราบก่อน เล่าปี่ก็ลาโจโฉกลับไปที่อยู่ ครั้นเวลารุ่งเช้าโจโฉกับเล่าปี่ก็เข้าไปเฝ้า โจโฉจึงกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ว่า บัดนี้อ้วนสุดจะยกไปหาอ้วนเสี้ยว ถ้าสองคนนี้เข้าถึงกันก็จะคิดการใหญ่ขึ้น ข้าพเจ้าจะขอให้เล่าปี่คุมทหารห้าหมื่น ยกไปสกัดตีอ้วนสุดทางเมืองชีจิ๋ว พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็โปรดให้ โจโฉถวายบังคมลาออกมาจัดทหารห้าหมื่นให้แก่เล่าปี่

พระเจ้าเหี้ยนเต้เห็นโจโฉและขุนนางทั้งปวงออกไปก่อน ยังแต่เล่าปี่ จึงทรงพระกันแสงแล้วตรัสแก่เล่าปี่ว่า นอกนั้นมิได้เห็นผู้ใด เห็น

แต่ท่านผู้เดียว คิดไว้ว่าจะได้พึ่งสืบไป บัดนี้จะไปทัพเสียแล้ว เราจะทุกข์ใจอยู่ถ้าท่านกว่าจะกลับมา เล่าปี่ก็กราบถวายบังคมลาออกมาหาโจโฉๆก็มอบทหารห้าหมื่นให้เล่าปี่ จึงให้จูเหลงลอเจียวสองคนกำกับเล่าปี่ไปด้วย เล่าปี่ก็ลาโจโฉมาจัดเสบียงอาหาร แล้วพากวนอูเตียวหุยกับทหารทั้งปวงรีบออกจากเมืองฮูโต๋ ฝ่ายตังสินรู้ว่าเล่าปี่ยกกองทัพออกจากเมืองก็รีบไปสกัดเล่าปี่อยู่ ทำประหนึ่งว่าจะส่งกองทัพ แล้วตังสินก็ค่อยกระซิบกับเล่าปี่ว่า การซึ่งพระเจ้าเหี้ยนเต้สั่งไว้ เราได้ร่วมคิดกันนั้นท่านอย่าลืมเสีย เล่าปี่ตอบว่าความลับนั้นข้าพเจ้ามิได้ลืม ตัวท่านเป็นผู้ใหญ่อยู่ภายหลังจงคิดอ่านปกปิดความอย่าให้ฟุ้งซ่าน ถ้าข้าพเจ้าไปได้ท่วงทีแล้วจะให้มีหนังสือลับมา แล้วเล่าปี่ก็ลาตังสินรีบยกกองทัพไปทั้งกลางวันกลางคืน

กวนอูเตียวหุยจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ท่านไปทัพทุกครั้งมิได้รีบรัดเดินเหมือนครั้งนี้ ซึ่งท่านเร่งเดินทัพทั้งกลางวันกลางคืนนั้นด้วยเหตุสิ่งใด เล่าปี่จึงตอบกวนอูเตียวหุยว่า ตัวเรานี้มาอยู่ในเงื้อมมือโจโฉนี้ อุปมาเหมือนนกอยู่ในกรงปลาอยู่ในข้อง บัดนี้เขาปล่อยออกจากกรงและข้องแล้วก็ยินดีนักจะรีบไปที่อยู่ แล้วเล่าปี่ก็ให้กวนอูเตียวหุยเร่งทหารทั้งปวงรีบยกไป

ฝ่ายเทียหยกกับกุยแก ซึ่งโจโฉให้ไปเร่งเสบียง ณ หัวเมืองทั้งปวง ครั้นรู้กิตติศัพท์ว่าโจโฉให้เล่าปี่เป็นแม่ทัพไปดังนั้นก็ตกใจ จึงรีบกลับเข้ามาถึงเมืองฮูโต๋ เทียหยกกับกุยแกจึงว่าแก่โจโฉว่า เหตุใดท่านจึงให้เล่าปี่เป็นแม่ทัพไป โจโฉจึงตอบว่า บัดนี้อ้วนสุดจะยกไปเข้าด้วยกับอ้วนเสี้ยว เราจึงให้เล่าปี่เป็นแม่ทัพคุมทหารไปสกัดตีอ้วนสุดทางเมืองกิจิ๋ว เทียหยกจึงว่าครั้งนี้เล่าปี่หนีไปมาหาท่าน ข้าพเจ้าเห็นว่าเล่าปี่จะเป็นเสี้ยนหนามไปภายหน้า ข้าพเจ้าได้ว่าให้มหาอุปราชฆ่าเล่าปี่เสีย ท่าน

มิได้ทำตาม แล้วก็ให้เล่าปี่ไปเป็นเจ้าเมืองอิจิ๋ว จนได้กลับไปอยู่เมืองเสียวพ่าย แล้วเล่าปี่แตกลีโป้มาพึ่งอีก ซึ่งท่านไว้ใจให้เล่าปี่เป็นแม่ทัพไปครั้งนี้ อุปมาเหมือนปล่อยเสือเข้าป่า และปล่อยจระเข้ลงในแม่น้ำ สืบไปเมื่อหน้าเล่าปี่ก็จะมีกำลังขึ้น เห็นท่านจะปราบปรามได้นั้นขัดสนแล้ว

กุยแกจึงว่าแก่โจโฉว่า ซึ่งท่านมิได้ฆ่าเล่าปี่เสีย เอาไว้ใช้สอยนั้นก็ควรอยู่ บัดนี้ให้เล่าปี่เป็นแม่ทัพไปนั้นไม่ชอบ อันโบราณกล่าวไว้ว่า ถ้าผู้ใดเป็นแม่ทัพถืออาญาสิทธิ์ครั้งหนึ่ง ก็มีน้ำใจกว้างขวางคิดการกำเริบได้ถึงพันครั้ง ข้าพเจ้าเห็นว่าเล่าปี่มีกำลังขึ้นจะเอาใจออกหากท่าน ภายหน้าไปท่านจะได้ความเดือดร้อนเพราะเล่าปี่เป็นมั่นคง ให้ท่านเร่งคิดจงควร โจโฉได้ฟังเทียหยกกับกุยแกว่าดังนั้นก็สะดุ้งใจ จึงให้เคาทูคุมทหารห้าร้อยไปหาเล่าปี่ให้ยกกองทัพกลับมา เคาทูคุมทหารห้าร้อยขี่ม้าครบกันรีบไปทั้งกลางวันกลางคืน จะใกล้ถึงกองทัพเล่าปี่ ฝ่ายเล่าปี่เมื่อยกกองทัพไปนั้น เหลียวหลังมาเห็นผงคลีฟุ้งตลบ แล้วได้ยินเสียงเท้าม้าและโกลนกระทบกันอื้ออึงมา จึงว่าแก่กวนอูเตียวหุยว่า ซึ่งเสียงอื้ออึงมานั้นชะรอยโจโฉให้กองทัพมาตามจะให้เรากลับไป เล่าปี่จึงหยุดทัพอยู่ แล้วให้กวนอูเตียวหุยคุมทหารถืออาวุธยืนอยู่สองข้างทาง คอยระวังป้องกันอันตราย

ฝ่ายเคาทูครั้นมาถึงเห็นทหารเล่าปี่เตรียมตัวอยู่ดังนั้น จึงลงจากม้าเดินไปกลางทหารแต่ผู้เดียวแล้วว่า บัดนี้มหาอุปราชให้ข้าพเจ้ามาเชิญท่านยกกองทัพกลับเข้าเมืองฮูโต๋ จะได้สั่งความแก่ท่านอีก เล่าปี่จึงตอบเคาทูว่า เมื่อมหาอุปราชพาเราเข้าไปเฝ้ากราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ให้เป็นแม่ทัพยกไปสกัดตีอ้วนสุด พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็โปรดให้ เราก็ได้กราบทูล

ถวายบังคมลา ทั้งมหาอุปราชก็จัดแจงทหารให้เรา แล้วสั่งข้อราชการแก่เราทุกประการ เราจึงยกกองทัพมาตามรับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ บัดนี้มหาอุปราชจะให้หาเราไป ครั้นเราจะกลับไปก็จะผิดรับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ แต่ท่านจงเอาเนื้อความทั้งนี้ไปแจ้งแก่มหาอุปราชก่อนเถิด ถ้าเมื่อใดเราทำสงครามสำเร็จแล้ว จึงจะยกกองทัพกลับเข้าไปกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ และแจ้งข้อราชการแก่มหาอุปราช

เคาทูได้ฟังเล่าปี่ว่าดังนั้นจึงคิดว่า เมื่อโจโฉใช้เราออกมานั้นจะได้สั่งว่า ถ้าเล่าปี่มิกลับไปให้เราหักหาญจับเอาตัวเล่าปี่เข้าไปให้ได้ก็หาไม่ ซึ่งเล่าปี่ว่าทั้งนี้ก็ชอบตามข้อรับสั่งอยู่ จำเราจะกลับเข้าไปแจ้งเนื้อความแก่โจโฉ ถ้าโจโฉจะให้ทำประการใดเราจึงจะรีบทำตามต่อภายหลัง แล้วเคาทูก็ลาเล่าปี่พาทหารทั้งปวงรีบกลับมาบอกแก่โจโฉตามคำเล่าปี่ว่าทุกประการ โจโฉได้ฟังดังนั้นก็คิดวิตกอยู่ เทียหยกกับกุยแกจึงว่าแก่โจโฉว่า ซึ่งท่านให้ไปหาเล่าปี่และเล่าปี่มิได้มานั้น ท่านเห็นประจักษ์เหมือนคำข้าพเจ้าว่าแล้วหรือ โจโฉจึงตอบว่า เราได้ออกปากให้เล่าปี่ไปแล้ว ถ้าจะขืนให้กลับมาก็จะได้ แต่จะเห็นว่าเราเจรจาเป็นสองคำไป ถึงมาตรว่าเล่าปี่จะมีใจกำเริบคิดร้ายต่อเรา เราก็จะกลัวอะไรกับฝีมือเล่าปี่เพียงนี้ แล้วเราก็ได้แต่งให้จูเหลงกับล่อเจียวกำกับไปด้วย ถ้าเล่าปี่คิดเอาใจออกหากเราดังนั้น เห็นจูเหลงกับล่อเจียวจะให้มีหนังสือลับมาแจ้งเนื้อความแก่เราเป็นมั่นคง

ฝ่ายม้าเท้งซึ่งเป็นเจ้าเมืองเสเหลียงอยู่ในเมืองฮูโต๋นั้น ได้ร่วมคิดกับเล่าปี่ตั้งสินจะกำจัดโจโฉเสียตามพระอักษรพระเจ้าเหี้ยนเต้ ครั้นเล่าปี่ยกทัพไปแล้ว พอทหารมาบอกม้าเท้งว่า บัดนี้เมืองเสเหลียงเกิดศึก

ม้าเท้งจึงเข้าไปกราบถวายบังคมลาพระเจ้าเหี้ยนเต้ แล้วจัดแจงทหารยกกลับไปเมืองเสเหลียง

ฝ่ายเล่าปี่ครั้นยกกองทัพมาถึงเมืองชีจิ๋ว ก็เหมาซึ่งโจโฉให้รั้งเมืองนั้นรู้ว่าเล่าปี่ยกกองทัพมา ก็ออกไปรับเข้ามาในเมือง จึงให้แต่งโต๊ะเชิญเล่าปี่กินเสร็จแล้ว

ฝ่ายซุนเขียนกับบิต๊ก ซึ่งอยู่รักษาครอบครัวเล่าปี่ ครั้นรู้ว่าเล่าปี่กลับมาได้ก็ดีใจ จึงพากันไปหาเล่าปี่ แล้วบอกเนื้อความว่าครอบครัวของท่านปรกติอยู่ เล่าปี่ได้ยินดังนั้นก็ยินดี จึงลาก็เหมาไปอยู่ ณ ที่ครอบครัว ขณะนั้นม้าใช้มาแจ้งข้อราชการแก่เล่าปี่ว่า อ้วนสุดทำการหยาบช้า ลุยปักกับตันหลันซึ่งเป็นทหารอ้วนสุดนั้นได้ความเดือดร้อน พาทหารเลวหนีไปเป็นโจรอยู่ในป่า อ้วนสุดอพยพพาครอบครัวจะเอาตราหยกไปให้อ้วนเสี้ยวผู้พี่ บัดนี้ยกมาถึงในแดนเมืองชีจิ๋วแล้ว เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงคุมทหารทั้งปวงยกออกมาจากเมืองชีจิ๋ว พอพบก็เหลงเป็นกองหน้าอ้วนสุด เตียวหุยก็ขับม้าเข้ารบด้วยก็เหลงได้สิบเพลง เตียวหุยร้องตวาดด้วยเสียงอันดัง ม้าก็เหลงนั้นตกใจซุดถอยหลังออกไป เตียวหุยได้ทีจึงเอาทวนแทงก็เหลงตกม้าตาย ทหารก็เหลงแตกกระจัดกระจายไปถึงอ้วนสุด ๆ รู้ว่าก็เหลงตายก็โกรธ จึงยกทัพใหญ่ขึ้นมาจะรบกับเล่าปี่

ฝ่ายเล่าปี่จึงให้กวนอูเตียวหุยเป็นปีกขวา ให้จูเหลงล่อเจี่ยวเป็นปีกซ้าย เล่าปี่เป็นกองกลาง แล้วสั่งปีกซ้ายปีกขวาว่า ถ้าเห็นอ้วนสุดรบไล่เรามา ท่านทั้งสองจงคุมทหารออกตีกระหนาบ ครั้นอ้วนสุดยกมาถึง เล่าปี่จึงขับม้าขึ้นไปหน้าทหาร แล้วร้องด่าอ้วนสุดว่า อ้ายขบถไม่

รู้จักวันตาย ได้ตราหยกไว้แล้วตั้งตัวเป็นเจ้า บัดนี้พระเจ้าเหียนเต้ให้กูยกกองทัพมาปราบ ถ้ามึงรักชีวิตอยู่ เร่งลงจากม้ามาคำนับกู แม้จะขัดแข็งอยู่มิงอนง้อ ตัวมึงและญาติพี่น้องก็จะพลอยตายเสียสิ้น อ้วนสุดได้ฟังเล่าปี่ว่าดังนั้นก็โกรธ จึงร้องด่าเล่าปี่ว่า ตัวมึงชาติอ้ายทอเสื่อตระกูลต่ำอ้างอวดว่าได้ถือรับสั่ง จะให้กูนบนอบนั้นกูหายอมไม่ อันฝีมือมึงนั้นก็แจ้งอยู่ว่าจะฆ่าใครตาย อ้วนสุดก็ขับทหารเข้าตีทหารเล่าปี่เป็นสามารถ

ฝ่ายเล่าปี่ก็คุมทหารทำเป็นถอยลงมา อ้วนสุดได้ทีก็ขับทหารฝ่าฟันเข้าไป เล่าปี่ก็ขับทหารรบป้องกันอยู่ ฝ่ายกวนอู เตียวหุย จูงเหลงล่อเจี๋ยว ซึ่งเป็นปีกซ้ายขวา เห็นได้ทีแล้วก็ขับทหารออกโจมตีกระหนาบกองทัพอ้วนสุด ทหารเล่าปี่ไล่ฆ่าฟันทหารอ้วนสุดล้มตายเป็นอันมาก ซากศพนั้นก่ายกันดังขอนไม้ เลือดไหลเต็มแผ่นดิน กองทัพอ้วนสุดก็แตกกระจัดกระจายไป

ฝ่ายลุยปักกับตันหลัน ซึ่งเป็นทหารอ้วนสุดหนีไปเป็นโจรอยู่ป่านั้น รู้ว่าอ้วนสุดรบกันอยู่กับเล่าปี่ ลุยปักกับตันหลันก็คุมพวกโจรมาตีเอาทรัพย์สิ่งสินและเสบียงของอ้วนสุดได้เป็นอันมาก

ขณะนั้นอ้วนสุดแตกเสียทหารและอาวุธ แล้วรู้ว่าพวกโจรตีเอาทรัพย์สิ่งสินและเสบียงไปได้ด้วย อ้วนสุดก็คิดเสียใจ จึงพาครอบครัวและทหารซึ่งเหลือนั้นหนีไปทางเมืองฉิวฉุน พวกโจรทั้งปวงนั้นรู้ก็คุมกันมาตีเอาทรัพย์สิ่งสินและข้าวปลาอาหารของอ้วนสุดไปเป็นหลายพวก อ้วนสุดพาครอบครัวยั้งอยู่ตำบลกังเต๋ง เหลือทหารอยู่แต่ล้วนคนแก่คนเฒ่าประมาณพันเศษ เหลือข้าวโพดสาลีประมาณสามสิบเกวียน คนแก่ทั้งปวงอดหยากล้มตายบ้าง ไปขอทานชาวบ้านได้มากินมิเต็มกำลังบ้าง

ขณะเมื่ออ้วนสุดอยู่ตำบลกังเต๋งเป็นฤดูร้อน พ่อครัวทั้งปวงมีใจเจ็บแค้นว่า อ้วนสุดทำโทษมาแต่ก่อน จึงเอาข้าวโพดสาลีทั้งเปลือกหุงให้อ้วนสุดกิน อ้วนสุดจึงว่าเรากินมิลงคอ จงหาน้ำผึ้งมาให้เราจะละลายกิน พ่อครัวได้ยินดังนั้นก็โกรธจึงว่า จะได้น้ำผึ้งที่ไหนในที่ทางกันดารเช่นนี้ มีแต่โลหิตคน อ้วนสุดได้ยินพ่อครัวว่าก็มีความน้อยใจ จึงร้องตวาดด้วยเสียงอันดัง อ้วนสุดก็อาเจียนโลหิตออกมาประมาณทะนานหนึ่ง ล้มตกลงจากเตียงก็ขาดใจตาย เมื่ออ้วนสุดตายนั้นพระเจ้าเหี้ยนเต้มาอยู่เมืองฮูโต๋ได้สี่ปีแปดเดือน

ฝ่ายอ้วนอิ๋นผู้หลาน เห็นอ้วนสุดผู้น้าตาย จึงเอาศพใส่โลง แล้วพาครอบครัวกับตราหยกและศพอ้วนสุดนั้นจะกลับไปเมืองลำหยง ครั้นมาถึงเมืองโลกั๋ง ฝ่ายชีจิ๋วเป๋งชาวเมืองโกเหลงรู้ดังนั้น จึงคุมพวกเพื่อนมาสกัดตีอ้วนอิ๋น ชีจิ๋วเป๋งฆ่าอ้วนอิ๋นกับครอบครัวอ้วนสุดเสียสิ้น จึงได้ตราหยกเอาไปให้โจโฉ ณ เมืองฮูโต๋ โจโฉได้ตราหยกก็มีความยินดี แล้วตั้งชีจิ๋วเป๋งเป็นเจ้าเมืองโกเหลง ปูนบำเหน็จทรัพย์สิ่งสินเป็นอันมาก

ฝ่ายเล่าปี่ครั้นรู้ว่าอ้วนสุดตายแล้ว ก็แต่งหนังสือให้จูเหลงกับล่อเจี๋ยวถือขึ้นไปกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ และบอกข้อราชการแก่โจโฉตามที่ได้รบพุ่งกับอ้วนสุด จนอ้วนสุดแตกไปตายตำบลกังเต๋ง และทหารห้าหมื่นนั้นข้าพเจ้าขอไว้รักษาเมืองชีจิ๋ว จูเหลงกับล่อเจี๋ยวก็รับเอาหนังสือรีบมาให้โจโฉ ณ เมืองฮูโต๋ โจโฉเห็นหนังสือดังนั้นก็โกรธ จึงว่าเราให้ตัวทั้งสองกำกับเล่าปี่ไป และตัวกลับมามิได้ทหารห้าหมื่นมาด้วยเป็นไฉนจึงยอมให้ทหารอยู่กับเล่าปี่ จึงสั่งปู๋ซูให้เอาจูเหลงกับล่อเจี๋ยวไปฆ่าเสีย

ซุนฮกจึงว่าแก่โจโฉว่า ท่านให้เล่าปี่เป็นแม่ทัพถืออาญาสิทธิ์ไป จูเหลงล่อเจี่ยวก็เป็นลูกกองอยู่ในบังคับเล่าปี่ และเล่าปี่เอาทหารห้าหมื่นไว้ ให้แต่จูเหลงล่อเจี่ยวถือหนังสือมาแจ้งข้อราชการ ถึงมาตรว่าจูเหลงล่อเจี่ยวจะมีสติปัญญาประการใดก็มิอาจจะขัดเล่าปี่ได้ ซึ่งจะให้ฆ่าเสียนั้นขอท่านดำริดูจงควรก่อน โจโฉได้ฟังดังนั้นเห็นชอบด้วย ก็มิได้ให้ฆ่าจูเหลงกับล่อเจี่ยว ซุนฮกจึงว่าครั้งนี้เห็นประจักษ์อยู่แล้วว่าเล่าปี่เอาใจออกหากท่าน ซึ่งจะนิ่งไว้ช้าให้ข้าศึกศัตรูกำเริบใจนั้นไม่ได้ ขอให้ท่านมีหนังสือลักลอบไปให้กีเหมา ณ เมืองชีจิ๋ว ให้กีเหมาคิดอ่านฆ่าเล่าปี่เสีย

โจโฉเห็นชอบด้วย ก็แต่งหนังสือลับตามคำซุนฮกว่า แล้วให้คนสนิทถือไปให้กีเหมา ๆ แจ้งในหนังสือนั้นแล้ว จึงให้หาตันเต๋งมาปรึกษา ตันเต๋งจึงว่าการแต่เพียงนี้เห็นพอจะทำได้ บัดนี้เล่าปี่ก็ออกไปตั้งเกลี้ยกล่อมอยู่นอกเมืองทุกวันมิได้ขาด เวลาพรุ่งนี้ขอให้ท่านแต่งทหารซุ่มไว้สองข้างทาง เมื่อเล่าปี่จะกลับเข้าเมือง ก็ให้ทหารซึ่งซุ่มอยู่นั้นออกสกัดจับเล่าปี่ฆ่าเสีย ข้าพเจ้าจะคุมทหารขึ้นอยู่บนกำแพง ถ้ากวนอูเตียวหุยยกตามเข้ามา ข้าพเจ้าจะให้ทหารยิงเกาทัณฑ์ต้านไว้ มิให้กวนอูเตียวหุยเข้าเมืองได้ การทั้งปวงก็จะสำเร็จโดยง่าย กีเหมาเห็นชอบด้วย ตันเต๋งก็ลามาหาตันกุ๋ยผู้บิดา แล้วเล่าเนื้อความทั้งปวงให้ฟังทุกประการ ตันกุ๋ยจึงว่าเล่าปี่เป็นคนมีปัญญา น้ำใจโอบอ้อมแก่ราษฎรทั้งปวง แล้วก็เป็นเชื้อพระวงศ์พระเจ้าเหี้ยนเต้ ซึ่งโจโฉคิดอ่านจะทำร้ายเล่าปี่ และเราจะคิดด้วยนั้นไม่ควร จำเราจะไปบอกให้เล่าปี่รู้ตัวจึงจะชอบ

ตันเต๋งได้ยินบิดาว่าดังนั้น กลับได้คิดเห็นชอบด้วย ตันกุ๋ยก็ให้ตันเต๋งลอบไปหาเล่าปี่ ครั้นมาถึงกลางทาง พบกวนอูเตียวหุยคุมทหาร

เข้ามาก่อน ตันเต๋งจึงเล่าเนื้อความซึ่งโจโฉมีหนังสือมาให้กีเหมาฆ่าเล่าปี่เสียนั้นให้กวนอูเตียวหุยฟังทุกประการ กวนอูเตียวหุยได้ยินดังนั้นก็โกรธ เตียวหุยจึงว่ากีเหมาคิดจะทำร้ายพี่เรา จำเราจะทำการหักเสียให้ได้ก่อน อย่าให้กีเหมาคิดอ่านสืบไปได้ กวนอูจึงว่ากีเหมาอยู่ในกำแพง ตระเตรียมการไว้พร้อมแล้ว เราจะยกเข้ารบซึ่งหน้าเห็นจะเสียท่วงที เราหยุดทัพอยู่ที่นี่ก่อน เวลาค่ำจึงแต่งทหารโจโฉซึ่งอยู่ด้วยเรานั้นให้เข้าไปร้องบอกกีเหมาว่า โจโฉให้เตียวเลี้ยวมาหา ให้เชิญกีเหมาออกมาจะว่าความลับสักสิ่งหนึ่ง ครั้นกีเหมาออกมานอกเมือง เราจึงยกทหารเข้าจับฆ่าเสีย ตันเต๋งจึงว่าแม้ท่านจับกีเหมามิได้ กีเหมากลับเข้าเมือง ข้าพเจ้าจะให้ทหารยิงเกาทัณฑ์สกัดไว้ แล้วตันเต๋งก็กลับมาหาตันกุ๋ย

ครั้นเวลาสองยาม กวนอูจึงให้ทหารถือธงสำคัญของโจโฉเข้าไปถึงคูเมืองใกล้เชิงกำแพง แล้วร้องบอกนายประตูว่า มหาอุปราชให้เตียวเลี้ยวมาหากีเหมา จะว่าความลับสิ่งหนึ่ง นายประตูก็เอาเนื้อความมาบอกกีเหมา ๆ จึงหาตันเต๋งมาปรึกษาว่า บัดนี้ทหารมาบอกว่า โจโฉให้เตียวเลี้ยวมาหา ครั้นเราจะไม่ออกไปบัดนี้ แม้นโจโฉใช้มาจริงก็จะแคลงว่าเอาใจออกหาก ครั้นเราจะยกออกไปเวลาก็ดึก ไม่แจ้งว่าเตียวเลี้ยวจะมาจริงหรือ ๆ จะเป็นกลศึก ตันเต๋งจึงว่าท่านว่านี้ก็ชอบอยู่แล้ว จำเราจะขึ้นไปดูบนเชิงเทินให้แจ้งก่อน แล้วกีเหมาก็พาตันเต๋งขึ้นไปบนเชิงเทิน แลลงไปเห็นทหารเป็นอันมากแต่ไม่รู้จักหน้า จำได้แต่ธงสำคัญของโจโฉ กีเหมาร้องลงไปว่า วันนี้เวลาดึกไปแล้ว มหาอุปราชใช้มาด้วยราชการสิ่งใดเวลาพรุ่งนี้จึงค่อยว่ากัน

ทหารกวนอูจึงร้องตอบว่า มหาอุปราชใช้มาว่าด้วยความลับ ครั้นจะนิ่งไว้เกรงเล่าปี่จะรู้ ให้ท่านเร่งเปิดประตูออกมา จะได้พูดกันอย่าให้ทันเล่าปี่รู้ กีเหมาได้ยินดังนั้นยังไม่สิ้นสงสัย ฝ่ายทหารซึ่งอยู่นอกกำแพงนั้นก็ร้องเตือนให้เปิดประตู กีเหมาได้ยินก็คุมทหารพันหนึ่ง จุดคบเปิดประตูข้ามสะพานคูเมืองออกไป จึงร้องถามว่าเตียวเลี้ยวอยู่ไหนเล่า กวนอูเห็นดังนั้นก็ควบม้าเข้าไปตรงหน้ากีเหมา แล้วร้องว่าอ้ายคนร้ายควรหรือมึงคบคิดกับโจโฉจะทำร้ายพี่กู กีเหมาได้ยินดังนั้นแลไปเห็นกวนอูก็โกรธ ชักม้าเข้ารบกับกวนอูได้สิบเพลง กีเหมาอิดโรยกำลังลงก็ชักม้าหนีเข้าเมือง

ฝ่ายตันเต๋งอยู่บนเชิงเทินเห็นดังนั้น จึงให้ทหารปิดประตูเมืองเสีย แล้วเอาเกาทัณฑ์ยิงต้านไว้ กีเหมาเข้าเมืองมิได้ก็ควบม้าอ้อมกำแพงเมืองไป กวนอูก็ควบม้าไล่ตามไปทัน เอาง้าวฟันถูกกีเหมาตกม้าตาย กวนอูจึงตัดเอาศีรษะกีเหมากลับมา แล้วร้องประกาศแก่ทหารซึ่งอยู่บนเชิงเทินว่า กีเหมาคิดร้ายต่อเรา ๆ ก็ฆ่าเสียแล้ว ท่านทั้งปวงจะยอมทำการด้วยเราก็ให้ชวนกันออกมาหาเราโดยดี เรามิได้ทำอันตราย ทหารทั้งปวงได้ยินดังนั้น ก็เปิดประตูออกมาคำนับกวนอู ๆ เห็นชาวเมืองซึ่งจูงออกมาหาก็มีความยินดี จึงห้ามทหารทั้งปวงมิให้ทำอันตราย

ครั้นเวลารุ่งเช้า กวนอูก็ให้เตียวหุยเข้าไปอยู่รักษาเมือง แล้วจึงเอาศีรษะกีเหมากลับไปให้เล่าปี่ พอพบเล่าปี่กลางทาง กวนอูเอาศีรษะกีเหมาให้เล่าปี่ดู แล้วเล่าเนื้อความซึ่งกีเหมาคิดจะทำร้าย และรู้เพราะตันเต๋งนั้นให้เล่าปี่ฟังทุกประการ เล่าปี่รู้ดังนั้นก็ตกใจ จึงว่าเนื้อความทั้งนี้แม้รู้ถึงโจโฉ ๆ จะยกกองทัพมาทำอันตรายแก่เรา ๆ จะคิดประการใด

กวนอูจึงว่า ถึงมาตรว่าโจโฉจะยกกองทัพมาทำร้ายแก่ท่าน ข้าพเจ้ากับเตียวหุยจะขออาสาสู้รบกับโจโฉ เล่าปี่ได้ยินดังนั้นยังไม่สิ้นวิตก จึงพากวนอูและทหารทั้งปวงยกเข้าไปในเมืองชีจิ๋ว ตันเต๋งกับราษฎรทั้งปวงก็ชวนกันมารับเล่าปี่

ฝ่ายเตียวหุยรู้ว่าเล่าปี่ยกเข้ามาในเมืองจึงมาหา แล้วบอกเล่าปี่ว่าครอบครัวกีเหมานั้นข้าพเจ้าฆ่าเสียสิ้นแล้ว เล่าปี่ได้ยินดังนั้นก็ยิ่งมีความทุกข์เป็นอันมาก จึงว่าน้องเราฆ่ากีเหมาและครอบครัวกีเหมาเสียสิ้นฉะนี้ เห็นโจโฉจะยกกองทัพมาทำร้ายแก่เราเป็นมั่นคง ตันเต๋งจึงว่าซึ่งโจโฉจะยกมานั้น ข้าพเจ้าคิดกลอุบายมิให้ทำร้ายแก่ท่านได้ เล่าปี่จึงถามว่าท่านจะคิดประการใด ตันเต๋งจึงตอบว่า ทุกวันนี้โจโฉเกรงอยู่แต่อ้วนเสี้ยวเจ้าเมืองกีจิ๋ว เพราะมีทหารเลวประมาณร้อยหมื่น ทหารเอกและที่ปรึกษาเป็นอันมาก และเมืองเซงจิ๋ว เมืองอิวจิ๋ว เมืองเป๋งจิ๋ว สามเมืองนี้เป็นหัวเมืองใหญ่ขึ้นแก่อ้วนเสี้ยว และหัวเมืองน้อยซึ่งขึ้นแก่สามหัวเมืองนั้นก็มีเป็นอันมาก

ถ้าท่านให้มีหนังสือไปขอกองทัพอ้วนเสี้ยวยกมาช่วยแล้ว ก็จะกลัวอะไรแก่โจโฉ

ตอนที่ ๒๐

เล่าปี่จึงว่า ครั้งนี้อ้วนสุดตายก็เพราะเรายกกองทัพไปรบพุ่ง ซึ่งจะให้มีหนังสือไปขอกองทัพอ้วนเสี้ยวนั้น เห็นอ้วนเสี้ยวจะไม่ยกมาช่วย ด้วยมิได้มีไมตรีกันกับเรา ตันเต๋งจึงว่า เต้เหี้ยนซึ่งอยู่ในเมืองชีจิ๋วนั้นเป็นเกี่ยวดองกับอ้วนเสี้ยว แล้วก็ชอบอัชฌาสัยกันกับท่านมาแต่ก่อน ข้าพเจ้าเห็นท่านไปคำนับเต้เหี้ยนอยู่เนือง ๆ ถ้าท่านจะขอหนังสือเต้เหี้ยนไปถึงอ้วนเสี้ยว เห็นอ้วนเสี้ยวจะยกมาช่วย ท่านตาม หนังสือ เต้เหี้ยน เป็น มั่นคง เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงว่า เต้เหี้ยนนั้นเป็นครูสอนหนังสือเรามาแต่ครั้งอยู่เมืองตุ้นก๋วน อยู่มาเต้เหี้ยนเข้าไปทำราชการเป็นขุนนางอยู่ในพระเจ้าเหี้ยนเต้ ครั้นขันทีสิบคนทำการหยาบช้า เต้เหี้ยนก็ลาออกจากราชการมาอยู่เมืองชีจิ๋ว แล้วเล่าปี่ก็จัดแจงสิ่งของพาตันเต๋งไปหาเต้เหี้ยน ณ บ้าน เล่าปี่จึงคำนับเต้เหี้ยน แล้วเล่าเนื้อความให้ฟังทุกประการ บัดนี้ข้าพเจ้ามีความทุกข์ เห็นแต่ท่าน ๆ จงเอ็นดูข้าพเจ้า จงแต่งเป็นหนังสือของท่านไปขอกองทัพอ้วนเสี้ยวให้ยกมาช่วยข้าพเจ้ารบโจโฉ

ฝ่ายเต๊เหี้ยนได้ฟังดังนั้นมีความเมตตา จึงเขียนหนังสือให้ตามคำเล่าปี่ว่า เล่าปี่รับเอาหนังสือแล้วก็ลาเต๊เหี้ยนกลับมา จึงให้ซุนเขียนถือหนังสือไปให้อ้วนเสียว ณ เมืองกิจิ๋ว อ้วนเสี้ยวเห็นหนังสือเต๊เหี้ยนดังนั้นก็คิดแต่ในใจว่า เล่าปี่ทำร้ายแก่อ้วนสุดน้องเรา ๆ ก็คิดแค้นอยู่ ครั้นเราจะมิยกไปบัดนี้ ก็เกรงใจเต๊เหี้ยนซึ่งได้มีหนังสือมาถึงเรา แล้วให้หาทหารผู้ใหญ่ทั้งปวงมาปรึกษาว่า ครั้งนี้โจโฉมีกำลังเป็นอันมาก แล้วทำหยาบช้าต่อพระเจ้าเหี้ยนเต้ เราจะยกกองทัพไปกำจัดโจโฉ ท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด

เตียนห้องที่ปรึกษาจึงว่า ท่านยกกองทัพไปทำสงครามทุกปีมิได้ขาดทหารทั้งปวงยังอิดโรยอยู่ ประการหนึ่งเสบียงอาหารในฉางเล่าก็เบาบางยังมิได้ซ่องสุมไว้ให้บริบูรณ์ ซึ่งท่านจะยกไปครั้งนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าทหารทั้งปวงจะได้ความอดหยากลำบากนัก ขอให้ท่านมีหนังสือขึ้นไปกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ ให้พระเจ้าเหี้ยนเต้ตรัสห้ามปรามโจโฉอย่าให้ยกกองทัพไปทำอันตรายแก่หัวเมืองทั้งปวง ให้อาณาประชาราษฎรได้ความเดือดร้อน ถ้าโจโฉมิทำตามรับสั่ง เราจึงยกกองทัพใหญ่ไปตั้งรายอยู่ทุกหัวเมืองเกลี้ยกล่อมผู้คน กวาดข้าวปลาอาหาร แต่งเครื่องศัสตราวุธถือเกวียนเรือรบไว้ให้พร้อมจงมาก แล้วจึงให้มีหนังสือเข้าไปประกาศแก่ขุนนางในเมืองหลวงว่า โจโฉเป็นศัตรูราชสมบัติ เมื่อขุนนางทั้งปวงเห็นด้วยพร้อมกันแล้วก็ได้ทีทำถนัด ประมาณสามปีการนี้ก็จะสำเร็จโดยง่าย

สิมโพยได้ยินเตียนห้องว่าดังนั้นจึงตอบว่า ท่านคิดทั้งนี้ไม่ชอบ

อันทหารของนายเราครั้งนี้ล้วนมีฝีมือเป็นอันมาก ถ้าจะคิดกำจัดโจโฉนี้ง่ายนัก อุปมาเหมือนพลิกมือคว่ำลง เป็นไฉนท่านจึงคิดให้ยืดยาวไปฉะนี้ ชีลิวได้ฟังสิมโพยว่าดังนั้น จึงว่าแก่อ้วนเสี้ยวว่า ธรรมดาการสงครามใช่จะมีชัยชนะด้วยทหารมากหามิได้ ย่อมจะชนะเพราะมีสติปัญญาคิดกลอุบายต่าง ๆ อันโจโฉนั้นถึงมาตรว่าจะมีทหารน้อยกว่าเราก็จริง แต่ความคิดโจโฉชำนาญในการสงครามลึกซึ้งนัก ที่ปรึกษาก็หลักแหลม ซึ่งจะทำได้โดยง่ายเหมือนกองซุนจ้านนั้นหาไม่ ขอให้ท่านทำตามคำเตียนห้องจึงจะสำเร็จ

กัวเต๋าจึงว่าแก่อ้วนเสี้ยวว่า ครั้งนี้ได้ทีทำอยู่แล้ว ซึ่งจะหน่วงไว้ตามคำเตียนห้องกับชีลิวนั้นโจโฉจะได้ความคิดมากขึ้น ไปภายหน้าทหารเราทั้งปวงจะได้ยาก แล้วเตียนห้องกับชีลิวนั้นโจโฉจะได้ความคิดมากขึ้น ไปภายหน้าทหารเราทั้งปวงจะได้ยาก แล้วเต๊กเหยียนก็ให้มีหนังสือมาถึงท่าน ถ้าท่านจะมิยกไปเต๊กเหยียนจะมีความน้อยใจ ประการหนึ่งเล่าปี่ก็เป็นเชื้อพระวงศ์ ทั้งมีใจสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน ควรที่ท่านจะยกไปช่วยเล่าปี่ทำการกำจัดโจโฉเสีย พระมหากษัตริย์กับขุนนางและราษฎรจะได้อยู่เย็นเป็นสุขเพราะท่าน อ้วนเสี้ยวได้ฟังทหารสี่คนปรึกษามิตกลงกัน พอเห็นเขาฮิวกับซุนขามเข้ามา อ้วนเสี้ยวจึงคิดในใจว่า เขาฮิวกับซุนขามนี้มีสติปัญญากว่าคนทั้งปวง เราจะปรึกษาลองความคิดทั้งสองคนดูจะเห็นประการใด อ้วน-เสี้ยวจึงบอกเขาฮิวกับซุนขามตามความทั้งสิ้น แล้วถามว่าท่านจะเห็นประการใด

เขาฮิวกับซุนขามจึงว่า ครั้งนี้ทหารท่านก็มีเป็นอันมาก แล้วก็มีฝีมือกล้าแข็ง จำจะไปช่วยเล่าปี่ซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์อันมีกำลังน้อย จะได้กำจัดโจโฉซึ่งเป็นศัตรูราชสมบัติเสีย เหมือนท่านช่วยกู้แผ่นดินไว้ ความ

ชอบก็จะมีแก่ท่านไปภายหน้า อ้วนเสี้ยวได้ฟังดังนั้นจึงว่า ความคิดท่านทั้งสองว่านี้เหมือนใจเราคิดไว้ แล้วแต่งหนังสือให้ซุนเขียนถือไปให้แก่เต้เหียนเป็นใจความว่า เราจะยกกองทัพไปกำจัดโจโฉ ให้เล่าปี่ยกไปบรรจบกันกับเรา ซุนเขียนก็รับเอาหนังสือแล้วลาอ้วนเสี้ยวกลับมา ครั้นถึงเมืองชีจิ๋วก็เอาหนังสือนั้นไปให้เล่าปี่

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวก็กะเกณฑ์ทหาร ให้งันเหลียงบุนทิวคุมทหารเป็นทัพหน้า ให้สิมโพยกับอองกี๋เป็นปลัดทัพบังคับทหารใหญ่น้อยทั้งปวง ตัวอ้วนเสี้ยวเป็นทัพหลวง คุมทหารขี่ม้าสิบห้าหมื่น ทหารเดินเท้าสิบห้าหมื่น เข้ากันเป็นสามสิบหมื่น ให้เตียนห้องเขาฮิวซุนขามสามคนนี้เป็นที่ปรึกษา ครั้นตระเตรียมทหารแล้ว คอยได้ฤกษ์ดีจึงยกทัพไป กัวเต๋าจึงว่าแก่อ้วนเสี้ยวว่า ซึ่งท่านจะยกกองทัพไปกำจัดโจโฉครั้งนี้จงทำการกั้นหัวเมืองและราษฎรทั้งปวงอย่าให้เข้ากับโจโฉได้ อ้วนเสี้ยวจึงถามว่า ท่านจะให้ทำประการใด กัวเต๋าจึงว่าเมื่อท่านจะยกกองทัพไปนั้นขอให้แต่งหนังสือไปปิดไว้ทุกหัวเมืองกล่าวโทษโจโฉว่า ทำการหยาบช้าเป็นกบฏต่อแผ่นดิน

อ้วนเสี้ยวได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าตันหลิมซึ่งเป็นอาลักษณ์แต่ครั้งพระเจ้าฮั่นเต้ ซึ่งเป็นพระอัยกาพระเจ้าเหียนเต้ เมื่อตั๋งโต๊ะยกเข้ามาอยู่ในเมืองลกเอี๋ยงนั้น ตันหลิมจึงหนีมาอยู่กับอ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวจึงให้ตันหลิมแต่งหนังสือตามคำกัวเต๋าว่า ตันหลิมจึงแต่งหนังสือสิบแปดฉบับต้องกันเป็นใจความว่า พระมหากษัตริย์เสวยราชสมบัติมาแต่ก่อนบ้านเมืองย่อมเป็นอันตรายต่าง ๆ เพราะมีผู้กล้าแข็งหยาบช้าประทุษร้ายต่อแผ่นดิน ขุนนางทั้งปวงอยู่ในอำนาจผู้นั้น ประการหนึ่งพระมหากษัตริย์

เชื่อฟังสตรี บ้านเมืองจึงเป็นอันตราย ประการหนึ่งพระมหากษัตริย์เชื่อฟังคนพาล ราชสมบัติจึงเป็นจลาจลต่าง ๆ ข้อซึ่งมีผู้กล้าแข็งหยาบช้าขุนนางทั้งปวงอยู่ในอำนาจนั้น คือครั้งพระเจ้าจิ้นซี่อ๋องเต้เสวยราชสมบัติแต่พระชนมายุเจ็ดขวบ เตียวโก๋เป็นขุนนางผู้ใหญ่ พระเจ้าจิ้นซี่อ๋องเต้ไว้พระทัยเตียวโก๋ ๆ คิดการหยาบช้าจะชิงเอาราชสมบัติ ถือกระบี่เข้าเฝ้าเป็นอัตรา ขุนนางทั้งปวงอยู่ในอำนาจเตียวโก๋เป็นอันมาก อยู่มาวันหนึ่งเตียวโก๋จะใคร่รู้ว่า ขุนนางในเมืองหลวงจะสัตย์ซื่อมากหรือ ๆ จะเป็นคนอาสัตย์สอพลอมาก จึงให้เอากวางสองตัวไปที่ชุมนุมขุนนาง แล้วเตียวโก๋ว่าแก่ขุนนางทั้งปวงว่า เราได้ม้ามาสองตัว ผู้ใดจะรู้จักหรือไม่ ขุนนางซึ่งอาสัตย์สอพลอก็ชวนกันว่า ท่านได้ม้าสองตัวมาแต่ไหนต้องลักษณะดีนัก ซึ่งว่าม้าตามคำเตียวโก๋ประมาณเจ็ดส่วน ขุนนางซึ่งสัตย์ซื่อประมาณสามส่วน ก็ว่ากวางดอกมิใช่ม้า เตียวโก๋ได้ยินดังนั้น ก็คิดว่าขุนนางทั้งปวงอยู่ในอำนาจเราถึงเจ็ดส่วนแปดส่วน แต่นั้นมาเตียวโก๋ก็คิดการกำเริบ ว่าราชสมบัตินี้อยู่ในเงื้อมมือเรา ขุนนางซึ่งมิได้เข้าด้วยกันนั้น เตียวโก๋พาลเอาผิด ฆ่าเสียบ้างถอดออกเสียจากที่บ้าง พระเจ้าจิ้นซี่อ๋องเต้กับขุนนางและราษฎรทั้งปวงได้ความเดือดร้อน แผ่นดินจวนจะเป็นอันตรายขึ้น ขุนนางทั้งปวงซึ่งมีใจสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน จึงคิดพร้อมกันจับตัวเตียวโก๋กับญาติพี่น้องฆ่าเสียสิ้น ความชั่วเตียวโก๋ปรากฏมาจนทุกวันนี้

ข้อซึ่งพระมหากษัตริย์เชื่อสตรีนั้น คือครั้งพระเจ้าฮั่นโกโจได้เสวยราชสมบัติ มีพระทัยรักนางลิเฮาผู้เป็นพระมเหสียิ่งนัก และนางลิเฮาจะพิดทูลประการใด พระเจ้าฮั่นโกโจเชื่อฟังทุกประการ แล้วพระเจ้าฮั่นโกโจ

ตั้งลิซันกับลิหลก ซึ่งเป็นน้องนางลิเฮาเป็นขุนนางผู้ใหญ่ซ้ายขวา และลิซันกับลิหลกนั้นเข้าไปข้างในก็ได้ จะทำการสิ่งใดมิได้เกรงพระเจ้าฮั่นโกโจ และทำหยาบช้าข่มเหงริบเอาทรัพย์สิ่งสินของราษฎรบ้าง ฆ่าเจ้าของเสียบ้าง ขุนนางทั้งปวงก็อยู่ในอำนาจลิซันลิหลกสิ้น ถ้ามีผู้มาร้องทุกข์ราษฎรกล่าวโทษลิซันกับลิหลกว่าข่มเหงราษฎร นางลิเฮาก็ทูลขัดขวาง พระเจ้าฮั่นโกโจก็ฟัง อาณาประชาราษฎรก็ได้ความเดือดร้อนทั้งแผ่นดิน ครั้นอยู่มาพระเจ้าฮั่นโกโจสวรรคต ลิซันลิหลกคิดการกำเริบ ตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้าเสวยราชสมบัติ ฝ่ายจิวบุดกับเล่าเจี๋ยงซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่อยู่ในเมือง มีใจสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน จึงคิดอ่านชักชวนกันจับลิซันลิหลกกับญาติพี่น้องฆ่าเสียสิ้น แล้วเชิญอันบุนเต้ซึ่งเป็นพระราชบุตรขึ้นเสวยราชสมบัติ บ้านเมืองจึงเป็นสุขมา

ข้อซึ่งพระมหากษัตริย์เชื่อถือคำคนพาลนั้น คือพระเจ้าฮั่นเต้ได้เสวยราชสมบัติ เชื่อฟังขันทีทั้งปวง ฝ่ายโจเท้งซึ่งเป็นปู่โจโฉ ก็เป็นขุนนาง คบคิดกับพวกขันทีทำการหยาบช้าต่อแผ่นดิน บ้านเมืองจึงเป็นจลาจลมา อย่างธรรมเนียมก็ฟั่นเฟือนแปรปรวนไป ทุกวันนี้พระเจ้าเหี้ยนเต้ได้เสวยราชสมบัติ ก็ได้ความเดือดร้อนพระทัยมาเป็นหลายครั้ง ๆ นี้โจโฉมีทหารเป็นอันมาก แล้วมีใจกำเริบคิดทำการหยาบช้าต่อแผ่นดิน หวังจะทำอันตรายราชสมบัติให้สาปสูญ ก็เสียขนบธรรมเนียมการแผ่นดินไป พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ได้ความเดือดร้อนอีกฉะนี้ เราผู้ชื่ออ้วนเสี้ยวเจ้าเมืองกิจิ๋ว ซึ่งเป็นเชื้อขุนนางมาแต่ก่อน มีใจสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน เห็นว่าโจโฉทำการไม่ชอบ จะทำร้ายพระมหากษัตริย์ เราจึงยกกองทัพมาหวังจะกำจัดโจโฉ ถ้าเจ้าเมืองทั้งสิบแปดหัวเมือง เห็นหนังสือซึ่งเราให้ไป

บีดไว้นักให้คิดถึงพระคุณพระเจ้าเหี้ยนเต้ และพระมหากษัตริย์แต่ก่อน อย่าให้หัวเมืองทั้งปวง และราษฎรไปเข้าด้วยโจโฉเป็นอันขาดทีเดียว ครั้นตันหลิมแต่งหนังสือแล้ว อ้วนเสี้ยวจึงให้ทหารรีบเอาไปบีดไว้ทั้งสิบแปดหัวเมือง พอถึงวันฤกษ์ดีอ้วนเสี้ยวจึงพาตันหลิมและทหารทั้งปวงยกกองทัพไปถึงตำบลตันลิมหยงปลายแดนเมืองฮูโต๋ แล้วให้หยุดทหารตั้งค่ายมั่นอยู่

ฝ่ายทหารโจโฉ ครั้นเห็นหนังสือซึ่งอ้วนเสี้ยวให้ทหารเอาไปบีดไว้ ณ หัวเมือง จึงจำลองตามเรื่องเนื้อความ แล้วเอาไปให้โจหอง ณ เมืองฮูโต๋ โจหองก็เอาหนังสือนั้นเข้าไปให้โจโฉ ขณะนั้นโจโฉป่วยนอนอยู่จึงรับเอาหนังสือนั้นมาอ่านดู ก็แจ้งในเนื้อความสิ้นทุกประการ โจโฉโกรธเหงื่อออกทุกเส้นขน จึงลุกขึ้นถามโจหองว่า หนังสือนี้ยังรู้ว่าผู้ใดแต่ง โจหองจึงบอกว่า ข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์ว่า หนังสือนี้ตันหลิมแต่ง โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงว่า อ้วนเสี้ยวคิดทำการใหญ่ก็มีสติบัญญาอยู่ แต่หาทหารเอกที่มีฝีมือมิได้ ถ้าพร้อมกันทั้งสองประการเห็นอ้วนเสี้ยวจะคิดการใหญ่ตลอด เสียดายตันหลิมเป็นคนมีสติบัญญา ซึ่งไปอยู่กับอ้วนเสี้ยวนั้นเห็นจะป่วยการเสียเปล่า แล้วโจโฉก็หานายทหารทั้งปวงมาปรึกษาว่า ครั้งนี้อ้วนเสี้ยวยกทัพมา เราจะคิดรบพุ่งประการใด

ขงหยงจึงว่า อ้วนเสี้ยวยกกองทัพมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก เห็นกำลังเราจะสู้รบไม่ได้ ขอให้ท่านแต่งคนไปว่ากล่าวเป็นไมตรีแก่อ้วนเสี้ยวโดยดี เห็นอ้วนเสี้ยวจะเลิกทัพกลับไป ซุนฮกได้ยินดังนั้นก็ตอบขงหยงว่า อ้วนเสี้ยวจะมีบัญญาความคิดและฝีมือรบพุ่งก็หาไม่ เห็นแต่ว่ามีทหารเป็นอันมาก ซึ่งจะให้ไปว่ากล่าวเป็นไมตรีนั้นไม่ชอบ ขงหยงจึงตอบว่า

อ้วนเสี้ยวหามีฝีมือและบัญญาความคิดไม่ก็จริง และมีเมืองขึ้นเป็นหลายตำบล แล้วเสบียงอาหารก็บริบูรณ์ ทั้งสิมโพยเขาฮิวกัวเต๋าฮองกี๋ สี่คนมีสติบัญญาเป็นที่ปรึกษาของอ้วนเสี้ยว อันทหารเอกซึ่งมีฝีมือนั้น คือเตียนห้องชี่สิววันเหลียงบุนทิวโกหลำเตียวคับอิเขง แล้วก็มีใจสัตย์ซื่อต่ออ้วนเสี้ยว ทั้งทหารเลวก็มีเป็นอันมาก เหตุใดท่านจึงมาดูหมิ่นอ้วนเสี้ยวฉะนี้

ซุนฮกได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า ทหารเอกอ้วนเสี้ยวซึ่งมีบัญญาและฝีมือนั้น จะนับว่าชำนาญมิได้ อันเตียนห้องนั้นเป็นคนหยาบช้าดื้อดึง และเขาฮิวนั้นมีบัญญาก็จริง แต่เป็นคนโลภ ทำสิ่งใดก็มักเสียการสิมโพยนั้นเป็นคนอวดรู้ ถึงผู้ใดว่าชอบก็ถือว่าผิด ฮองกี๋นั้นเป็นคนโวหารเอาการมิได้ ทั้งสี่คนซึ่งเป็นที่ปรึกษาอ้วนเสี้ยวนั้น ต่างคนถือตัวแก่งแย่งมิได้ประนอมกัน อันทหารเอกมีฝีมือทั้งเจ็ดคนนั้น มิรู้จักที่เสียที่ได้ ถ้าได้ทำศึกใหญ่ครั้งนี้เห็นจะจับตัวได้เป็นมั่นคง อันทหารเลวถึงจะมีมากสักเท่าใด ก็เป็นแต่พลอยแพ้พลอยชนะด้วย ขงหยงได้ยินดังนั้นก็มิได้ตอบประการใด

โจโฉเห็นขงหยงนิ่งอยู่ก็หัวเราะแล้วว่า ซุนฮกนี้ประมาณการสิ่งใดมิได้ผิด แล้วแต่งเล่าต้ายกับอองต๋งคุมทหารห้าหมื่น เอาธงสำคัญสำหรับทัพโจโฉไปด้วย จะให้ยกกองทัพไปตีเมืองชีจิ๋ว เทียหยกจึงว่าแก่โจโฉว่า ซึ่งท่านจะให้เล่าต้ายอองต๋งไปเป็นแม่ทัพนั้น ข้าพเจ้าเห็นจะทานฝีมือเล่าปี่ไม่ได้ โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงตอบว่า ท่านว่าทั้งนี้ก็แจ้งอยู่แล้วซึ่งเราจะให้เล่าต้ายอองต๋งไปครั้งนี้ เหมือนหนึ่งจะกันกองทัพเล่าปี่ไว้ มิให้เข้าถึงกันกับกองทัพอ้วนเสี้ยว แล้วโจโฉจึงสั่งเล่าต้ายอองต๋งว่า ซึ่งท่าน

ยกไปนั้น อย่าเพ่อเข้ารบพุ่งหักหาญเอาเมืองชีจิ๋วก่อน ให้ตั้งรอป้องกันไว้แต่พอเป็นที่ ถ้ากองทัพเรารบอ้วนเสี้ยวแตกแล้วเมื่อใด จึงจะยกไปบรรจบตีเอาเมืองชีจิ๋วทีเดียว เล่าต้ายกับอองตงก็คำนับรับคุมทหารห้าหมื่นยกไปทำตามคำโจโฉสั่ง โจโฉจัดแจงทหารได้ประมาณยี่สิบหมื่นแล้วยกไปถึงตำบลกัวต๋อ จึงให้หยุดทหารตั้งค่ายมั่นไว้ ทางไกลค่ายอ้วนเสี้ยวประมาณแปดร้อยเส้น

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวรู้ว่ากองทัพโจโฉยกมาตั้งอยู่ดังนั้น จึงปรึกษากับที่ปรึกษาทั้งปวงว่า จะยกออกรบโจโฉหรือประการใด ยังปรึกษาไม่ตกลงกัน เพราะเหตุเขาฮิวมีความน้อยใจว่า สิมโพยได้เป็นปลัดทัพบังคับทหารทั้งปวง แล้วชีสิวมีความน้อยใจอ้วนเสี้ยวว่า จะปรึกษาราชการสิ่งใดไม่เห็นด้วย จึงมิได้ยกออกรบโจโฉ ทัพอ้วนเสี้ยวตั้งรอกันอยู่ตั้งแต่เดือนสิบจนถึงเดือนสิบสอง

ฝ่ายโจโฉเห็นอ้วนเสี้ยวมิได้ยกออกรบ ก็เกรงว่าอ้วนเสี้ยวจะแต่งทัพอ้อมไปทำร้ายเมืองฮูโต๋ จึงให้จงบ้ำซึ่งเป็นทหารลิโป้นั้น คุมทหารไปตั้งสกัดทางร่วมเมืองกิจิ๋วกับเมืองชีจิ๋ว อย่าให้ทหารอ้วนเสี้ยวและทหารเล่าปี่เดินไปมาหากันได้ ให้อิกิมกับลิเตียนคุมทหารเป็นกองหน้า ไปตั้งสกัดทางแม่น้ำฮองโหแดนเมืองฮูโต๋ไว้ อย่าให้กองทัพอ้วนเสี้ยวข้ามมาได้ ให้โจหยินคุมกองทัพใหญ่ตั้งมั่นอยู่ตำบลกัวต๋อ โจโฉก็ยกกลับไปเมืองฮูโต๋ แล้วแต่งหนังสือให้ม้าใช้ถือไปถึงเล่าต้ายอองตง ให้เร่งยกเข้าตีเอาเมืองชีจิ๋วจงได้

ฝ่ายเล่าปี่ซึ่งอยู่ในเมืองชีจิ๋ว ครั้นรู้ว่ากองทัพมาตั้งอยู่ไกลเมืองประมาณแปดร้อยเส้น ก็ยังไม่แจ้งว่าทหารโจโฉผู้ใดยกมาเป็นแม่ทัพ

เล่าปี่ก็มิได้ออกรบพุ่งเกณฑ์ให้ทหารขึ้นรักษาหน้าที่เชิงเทินไว้มั่นคง แล้วคอยข่าวอ้วนเสี้ยวซึ่งยกมารบโจโฉนั้นจะชนะหรือแพ้ประการใดก็ยังไม่แจ้ง

ฝ่ายม้าใช้จึงเอาหนังสือของโจโฉมาให้แก่เล่าต้ายอองต๋ง ณ ค่าย เล่าต้ายอองต๋งแจ้งในหนังสือนั้นแล้ว จึงปรึกษากันว่าผู้ใดจะยกเข้าตีเมืองซีจิ๋วก่อน เล่าต้ายจึงว่าแก่อองต๋งว่า มหาอุปราชให้เราเป็นแม่ทัพมา ท่านจงยกเข้าตีเมืองก่อนเรา อองต๋งจึงตอบว่า เมื่อมหาอุปราชให้ยกมานั้นจะได้สั่งจำเพาะให้แต่ท่านเป็นแม่ทัพผู้เดียวหามิได้ สั่งให้เรากับท่านคุมทหารห้าหมื่นมา ซึ่งท่านจะตั้งตัวเป็นแม่ทัพผู้เดียวนั้นเราไม่ยอม เล่าต้ายจึงตอบว่า ท่านกับเราปรึกษาไม่ตกลงกัน เราเขียนอักษรสองตัว ๆ หนึ่งเขียนว่าก่อน ตัวหนึ่งเขียนว่าหลัง แล้วจะเสี่ยงทายกัน ถ้าผู้ใดได้อักษรตัวก่อน จึงให้ยกเข้าตีเมืองก่อน อองต๋งเห็นชอบด้วย จึงเขียนอักษรเสี่ยงกันตามว่า อองต๋งเสี่ยงได้อักษรตัวก่อน ก็แบ่งทหารออกกึ่งหนึ่งยกเข้าไปจะตีเอาเมืองซีจิ๋ว

ฝ่ายเล่าปี่ครั้นเห็นกองทัพยกมาแต่ไกล แล้วเห็นธงสำหรับทัพโจโฉก็สำคัญว่าโจโฉยกมาเอง ขณะนั้นม้าใช้สอดแนมมาบอกแก่เล่าปี่ว่า กองทัพอ้วนเสี้ยวนั้นปรึกษามิตกลงกัน ตั้งรอกันอยู่มิได้ออกรบพุ่งโจโฉ อนึ่งกองทัพโจโฉนั้น จะได้เห็นธงสำหรับโจโฉปักอยู่หามิได้ ครั้นข้าพเจ้ากลับมาพบกองทัพยกมาใกล้เมืองนี้ เห็นธงสำหรับโจโฉปักอยู่ แต่ตัวโจโฉจะอยู่ข้างกองโน้นหรือ ๆ จะมาข้างนี้ข้าพเจ้าไม่แจ้ง

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงปรึกษากับตันเต๋งตามคำม้าใช้มาบอกทุกประการ แล้วว่าเรามีความสงสัย ไม่รู้ว่าโจโฉจะอยู่ข้างกองทัพไหน ตันเต๋งจึงว่า

อันกลอุบายโจโฉนั้นมีหลายประการมิให้ผู้ใดรู้ถึง ซึ่งกองทัพตั้งรอกันอยู่กับอ้วนเสี้ยว และมิได้มีธงสำหรับโจโฉนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าตัวโจโฉอยู่ในกองทัพนั้นเป็นมั่นคง ซึ่งกองทัพยกมาข้างเมืองเรานี้ ทหารก็น้อยแต่มีธงสำหรับโจโฉมาด้วย ซึ่งโจโฉคิดทำการทั้งนี้ หวังจะให้ท่านเกรงว่าตัวโจโฉยกมาในกองทัพนี้

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงถามกวนอูเตียวหุยว่า น้องเราทั้งสองผู้ใดจะอาสาออกไปทำการให้รู้เหตุ ว่ากองทัพนี้โจโฉมาด้วยหรือไม่ เตียวหุยจึงรับว่าข้าพเจ้าจะขออาสาออกไปทำการดูให้รู้เหตุ ถ้าพบโจโฉแล้วข้าพเจ้าจะจับตัวมาให้ได้ เล่าปี่จึงว่าแก่เตียวหุยว่า ตัวเจ้าหนุ่มแก่ความนัก แล้วน้ำใจดื้อดึงห้าวหาญซึ่งจะออกไปนั้นไม่ได้ กวนอูจึงว่าข้าพเจ้าจะขออาสาออกไป เล่าปี่จึงว่าถ้ากวนอูออกไปแล้วเราพอจะไว้ใจได้ กวนอูจึงลาเล่าปี่แล้วคุมทหารขี่ม้าสามพันยกออกไป ขณะนั้นเป็นเทศกาลน้ำค้างลง ทหารทั้งปวงหนาวนัก กวนอูจึงอุตส่าห์พาพวกทหารเข้าไปถึงหน้าค่ายอองต๋ง กวนอูจึงชักม้าขึ้นไปหน้าทหารทั้งปวงแล้วร้องว่า ผู้ใดซึ่งเป็นแม่ทัพจงเร่งออกมา เราจะสนทนาด้วย

อองต๋งได้ยินกวนอูร้องมาดังนั้น ก็ขี่ม้าออกยืนอยู่หน้าค่าย แล้วร้องตอบว่ามหาอุปราชยกมาถึงนี่แล้ว เหตุใดตัวจึงไม่เข้ามาคำนับ กวนอูจึงตอบว่าถ้ามหาอุปราชมาจริง จงเชิญให้ออกมาเราจะแจ้งเนื้อความแก่ท่าน อองต๋งจึงตอบว่า ตัวเป็นแต่ผู้น้อย ควรหรือจะให้มหาอุปราชออกมาหา กวนอูได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงขับม้ารำง้าวรุกเข้าไป อองต๋งก็ขับม้ารำทวนออกรบด้วยกวนอูได้ห้าเพลง กวนอูทำเป็นชักม้าถอยหนีมา อองต๋งมีใจกำเริบไม่รู้กลกวนอู ก็ขับม้าไล่ตามไปถึงเนินเขา กวนอูนั้นรอป้องกันอยู่

ครั้นใกล้จึงแสร้งเอาง้าวฟันให้อองต๋งหลบ แล้วกวนอูก็รวบจับเอาตัวอองต๋งได้บนหลังม้า และทหารอองต๋งก็แตกกระจัดกระจายไป กวนอูก็ให้ทหารมัดเอาตัวอองต๋งพาเข้าไปหาเล่าปี่ แล้วบอกเนื้อความให้ฟังทุกประการ

เล่าปี่ได้ฟังมีความยินดี แต่มิรู้จักอองต๋ง จึงถามว่าตัวเป็นขุนนางตำแหน่งใด เหตุใดตัวจึงแต่งกลอุบายทำเป็นโจโฉมาในทัพนี้ อองต๋งจึงบอกว่า ข้าพเจ้าชื่ออองต๋ง เป็นที่ทหารโทของโจโฉ แต่ตัวโจโฉนั้นหามาไม่ ให้ข้าพเจ้ากับเล่าต้ายยกมา ความคิดข้าพเจ้าจะได้ทำกลศึกมาเองหามิได้ ซึ่งเอาธงสำหรับโจโฉปักมาในกองทัพนี้ เพราะโจโฉเป็นนายบังคับให้ทำ ข้าพเจ้ากลัวอาญาจึงทำตามโจโฉ เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็เอาเสื้อผ้ามาให้อองต๋ง จึงแต่งโต๊ะเชิญให้อองต๋งกิน แล้วให้ทหารเอาตัวอองต๋งไปคุมไว้ ถ้าจับเล่าต้ายได้เมื่อใดจึงจะได้คิดการต่อไป

กวนอูจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า ข้าพเจ้าประมาณใจท่านเห็นว่ายังคิดเกรงโจโฉอยู่ ข้าพเจ้าจึงไม่ฆ่าอองต๋งเสีย จับเป็นมาให้ท่าน เล่าปี่จึงตอบว่า ซึ่งเรามิให้เตียวหุยออกไปนั้น เพราะเราคิดว่าน้ำใจเตียวหุยดื้อดึงห้าวหาญอยู่ ถ้าจับแม่ทัพได้เห็นจะฆ่าเสีย ซึ่งเราได้อองต๋งไว้นี้ ถึงโจโฉจะว่าประการใดก็จะผ่อนผันแก้ไขโดยง่าย

เตียวหุยจึงว่าแก่เล่าปี่ว่า กวนอูไปจับตัวอองต๋งมาได้แล้ว ข้าพเจ้าจะขออาสาไปจับตัวเล่าต้ายมาให้ได้ เล่าปี่จึงตอบว่าอันเล่าต้ายนั้นเป็นเจ้าเมืองกุนจิ๋ว ครั้งสิบแปดหัวเมืองยกไปกำจัดตั๋งโต๊ะนั้นเล่าต้ายก็ได้คุมทหารไปทำการด้วย ครั้งนี้โจโฉเห็นเล่าต้ายมีสติปัญญาจึงให้เป็นแม่ทัพยกมา ซึ่งเจ้าจะยกออกไปจับเล่าต้ายนั้น พี่เห็นจะไม่สมความคิด เตียวหุยจึง

ตอบว่า จะนับถืออะไรแก่ฝีมือเล่าต้าย ข้าพเจ้าจะจับเอามาให้ได้ เล่าปี่จึงว่าพี่เกรงอยู่ว่าเจ้าไปรบพุ่งจะทำอันตรายชีวิตเล่าต้ายเสีย จะไม่ได้ตัวเป็นมาเหมือนกวนอู เตียวหุยจึงว่าข้อนั้นท่านอย่าวิตกเลย ถ้าข้าพเจ้าฆ่าเล่าต้ายก็ดี และจับตัวไม่ได้ก็ดี ท่านจงตัดศีรษะข้าพเจ้าเสียเถิด เล่าปี่ได้ฟังก็มีความยินดี จึงจัดทหารขี่ม้าสามพันให้เตียวหุย ๆ ก็ลาเล่าปี่ แล้วคุมทหารสามพันยกไปจะจับตัวเล่าต้าย

ฝ่ายเล่าต้ายครั้นรู้ว่ากวนอูจับอองตงไปได้ บัดนี้เตียวหุยก็ยกออกมา เล่าต้ายกลัวเตียวหุยมิได้ออกรบพุ่ง ให้รักษาค่ายไว้เป็นมั่นคง เตียวหุยครั้นไม่เห็นเล่าต้ายยกมารบพุ่งก็ตั้งค่ายมั่นลงไว้ จึงคุมทหารเข้าไปถึงหน้าค่ายเล่าต้าย แล้วให้ทหารร้องด่าเล่าต้ายเป็นข้อหยาบช้า เล่าต้ายก็นิ่งเสียมิได้ยกออกมารบพุ่ง แต่ตั้งรอกันอยู่ถึงห้าวัน เตียวหุยคิดกลอุบายแล้วจึงสั่งทหารทั้งปวงว่า กลางคืนวันนี้เวลาสามยามเศษเราจะยกไปปล้นค่ายเล่าต้าย ให้ทหารเตรียมไว้ให้พร้อมกัน

เตียวหุยเสพย์สุราอยู่แล้วทำกิริยาเมา จึงพาลเอาผิดทหารคนหนึ่งให้ตีประมาณสามสิบที แล้วว่าแก่ทหารซึ่งต้องตีนั้นว่า เวลาสองยามวันนี้ จะตัดศีรษะตัวเซ่นธงเสีย แล้วจึงจะยกเข้าปล้นค่ายเล่าต้าย เตียวหุยก็ให้มัดทหารนั้นไว้ ครั้นเวลายามเศษเตียวหุยจึงลอบสั่งคนสนิทให้ไปแก้มัดทหารนั้นเสีย ทหารซึ่งต้องตีนั้นมีใจเจ็บแค้นและกลัวตายก็หลบหนีไป ณ ค่ายเล่าต้าย จึงเอาเนื้อความทั้งปวงบอกแก่เล่าต้ายทุกประการ เล่าต้ายได้ฟังดังนั้น แล้วเห็นหลังทหารนั้นต้องตีสำคัญว่าจริง จึงเกณฑ์ทหารทั้งปวงออกไปซุ่มอยู่นอกค่ายสองกอง ไว้แต่ค่ายเปล่ามิได้มีคน

ฝ่ายเตียวหุยครั้นรู้ว่าทหารซึ่งต้องตีนั้นหนีไป จึงคิดว่าคีร้ายมันจะหนีไปบอกเหตุทั้งปวงแก่เล่าต้าย เห็นเล่าต้ายจะทิ้งค่ายเสีย จะให้ทหารแยกกันซุ่มอยู่นอกค่าย กูจะคิดซ้อนกลจับตัวเล่าต้ายให้จงได้ ครั้นเวลาสองยามเตียวหุยจึงเกณฑ์ทหารแยกกันไปซุ่มอยู่เป็นสองกองแล้วสั่งว่า ถ้าเห็นแสงเพลิงไหม้ค่ายเล่าต้าย ก็ให้คุมทหารตีกระหนาบเข้ามา ตัวเตียวหุยเป็นกองกลางคอยหนุน แล้วสั่งทหารสามสิบคนเป็นกองหน้าเข้าไปปล้นจุดเพลิงเผาค่ายให้จงได้ ทหารสามสิบคนก็ยกเข้าปล้นค่ายจุดเพลิงไหม้ขึ้น

ฝ่ายทหารเล่าต้ายซึ่งซุ่มอยู่ทั้งสองกอง ครั้นเห็นดังนั้นก็ยกตีกระหนาบเข้ามา ทางทหารเตียวหุยซึ่งซุ่มอยู่ภายนอก และตัวเตียวหุยนั้นเห็นแสงเพลิงไหม้ขึ้นในค่ายเล่าต้าย ก็รีบยกตีกระหนาบเข้าไปเป็นสามด้าน ฝ่ายทหารเล่าต้ายเห็นทหารเตียวหุยกระหนาบหลังเข้ามา ฆ่าฟันล้มตายบ้างแตกกระจัดกระจายไปบ้าง แต่ตัวเล่าต้ายควบม้าหนีไปพบเตียวหุยเข้า เตียวหุยก็รบกับเล่าต้ายได้ยกหนึ่ง เตียวหุยจับตัวเล่าต้ายได้ จึงให้ทหารมัดไว้ บรรดาทหารซึ่งแตกไปนั้นก็กลับเข้าด้วยเตียวหุยเป็นอันมาก เตียวหุยจึงให้ทหารรีบเข้าไปบอกเล่าปี่ ๆ ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าแก่กวนอูว่า เตียวหุยเป็นคนใจเร็วดื้อดึง ครั้งนี้คิดเป็นกลอุบายจับตัวเล่าต้ายได้ ซึ่งเตียวหุยมีสติปัญญาขึ้นดังนี้ เห็นจะประกอบบุญเราขึ้น เราค่อยมีความสบายนัก

ครั้นเวลารุ่งเช้าเล่าปี่ก็พากวนอูออกไปรับถึงนอกเมือง เตียวหุยเห็นเล่าปี่ออกมาก็เข้าไปคำนับแล้วจึงว่า พี่ติเตียนข้าพเจ้าว่าเป็นคนใจเร็วดื้อดึง บัดนี้ข้าพเจ้าคิดอ่านจับตัวเล่าต้ายได้ พี่ยังเห็นปัญญาข้าพเจ้าแล้วหรือ เล่าปี่จึงตอบว่าถ้าพี่ไม่ข่มเจ้าไว้เจ้าก็เดินเต็มใจ ที่ไหนจะจับ

ตัวเล่าต้ายได้ เตียวหุยได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ เล่าปี่จึงลงจากม้าเข้าแก้มัดเล่าต้ายเสียแล้วจึงว่า ซึ่งน้องเราทำแก่ท่านนั้น เราขออภัยเสียเถิด อย่าถือโทษเลย แล้วเล่าปี่พาเล่าต้ายกลับเข้าไปในเมือง จึงให้แต่งโต๊ะแล้วให้เอาตัวอองต๋งมากินโต๊ะกับเล่าต้าย

เล่าปี่จึงว่าแก่เล่าต้ายอองต๋งว่า เดิมเรายกมานี้จะได้คิดร้ายต่อมหาอุปราชนั้นหามิได้ เราคิดจะสนองพระคุณมหาอุปราชอยู่ทุกเวลามิได้ขาด และกีเหมาเป็นคนหยาบช้าคิดจะทำร้ายเราให้ถึงสิ้นชีวิต เราจึงฆ่ากีเหมาเสีย มหาอุปราชมิได้แจ้งว่ากีเหมาคิดร้ายต่อเราก่อน จึงให้ท่านทั้งสองคุมทหารเป็นแม่ทัพมาจับเรา ธรรมดาเกิดมาก็ย่อมรักชีวิตอยู่เหมือนกันทุกคน เราจึงคิดรักษาตัวด้วยความจำเป็น ซึ่งกวนอูเตียวหุยทำแก่ท่านทั้งสองนั้น ท่านอย่าได้พยาบาทเลย บัดนี้เราให้ท่านทั้งสองกลับไปแจ้งข้อราชการแก่มหาอุปราช ท่านช่วยว่ากล่าวให้เห็นความจริงของเราไมตรีท่านทั้งสองจะได้มีต่อเราสืบไป

เล่าต้ายอองต๋งได้ฟังเล่าปี่ว่าดังนั้นก็มีความยินดีจึงตอบว่า ซึ่งท่านไว้ชีวิตข้าพเจ้าคุณหาที่สิ้นสุดมิได้ ข้าพเจ้าจะกลับไปแจ้งข้อราชการบอกความแก่มหาอุปราชว่า ท่านมีใจซื่อสัตย์สุจริตมิได้คิดประทุษร้ายแก่มหาอุปราช ซึ่งทำการทั้งนี้เพราะความจำเป็น ถ้ามหาอุปราชไม่เชื่อข้าพเจ้าจะเอาบุตรภรรยาไว้เป็นจำนำ แม้สืบไปเมื่อหน้า ท่านคิดร้ายประการใด ก็ให้ฆ่าบุตรภรรยาข้าพเจ้าเสีย เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดีจึงคำนับแล้วว่า ซึ่งท่านรับธุระเราทั้งนี้เราชอบใจนัก แล้วจัดทหารซึ่งเตียวหุยได้มานั้นคืนให้แก่เล่าต้ายอองต๋ง แล้วเล่าต้ายอองต๋งก็ลาเล่าปี่แล้วพาทหารทั้งปวงออกจากเมืองชีจิ๋ว ไปทางประมาณห้าร้อยเส้น

ขณะเมื่อเล่าปี่ว่าจะปล่อยเล่าต้ายอองต๋งไปนั้น เตียวหุยคิดแค้นคุมทหารลอบไปสกัดอยู่ กวนอูเห็นเตียวหุยยกไปก็มีความสงสัย จึงขึ้นม้าและพาทหารสี่คนห้าคนสะกดรอยตามเตียวหุยไป ฝ่ายเตียวหุยครั้นเห็นเล่าต้ายอองต๋งคุมทหารมา ก็ขึ้นม้ารำทวนออกไปขวางหน้าไว้ร้องตวาดด้วยเสียงอันดังแล้วว่า มึงพูดจาล่อลวงพี่กูประการใด พี่กูจึงปล่อยมึงทั้งสองมา เล่าต้ายอองต๋งได้ยินเตียวหุยร้องตวาดดังนั้น ก็ตกใจกลัวตัวสั่นมิได้ตอบประการใด พอกวนอูตามมาเห็นเตียวหุยสกัดอยู่ดังนั้นจึงร้องว่าเตียวหุยอย่าวุ่นวาย พี่เราปล่อยให้เขาไปแล้ว เตียวหุยจึงว่าแม้ปล่อยอ้ายสองคนนี้ไป ดีร้ายจะกลับมาทำอันตรายแก่เราเป็นมั่นคง กวนอูจึงตอบว่า ถ้าเขาไม่รู้จักคุณ จะกลับมาทำร้ายแก่เราอีก เราจึงค่อยฆ่าเสียหาความนินทามิได้

เล่าต้ายอองต๋งได้ฟังดังนั้น จึงว่าครั้งนี้เล่าปี่มีคุณแก่เรานัก แม้ว่ามหาอุปราชให้เรายกมาอีกเราก็ไม่อาจมา ถึงมหาอุปราชจะฆ่าบุตรภรรยาเราเสียก็ตามเถิด ท่านทั้งสองจงปล่อยให้ไปโดยดี เตียวหุยจึงว่าอันศีรษะมึงทั้งสองนี้กูจะให้อยู่กับกายแล้ว ถึงมาตรว่ามึงจะไปยุยงโจโฉประการใด โจโฉยกมากูจะฆ่าพันทหารทั้งปวงเสียมิให้เหลือไป เล่าต้ายอองต๋งได้ฟังดังนั้น ทั้งกลัวทั้งมีความยินดี ก็ขับม้าพาทหารรีบไป

ฝ่ายกวนอูเตียวหุยกลับมาเมืองชีจิ๋ว จึงว่ากับเล่าปี่ว่า ซึ่งท่านปล่อยเล่าต้ายกับอองต๋งไป ข้าพเจ้าเห็นว่าโจโฉจะยกกองทัพมาทำร้ายท่านเป็นมั่นคง ซุนเขียนได้ยินกวนอูเตียวหุยว่าดังนั้น จึงว่าแก่เล่าปี่ว่าซึ่งน้องท่านทั้งสองว่านั้นก็ชอบอยู่ ถ้าโจโฉยกมาท่านจะตั้งรับอยู่ในเมืองชีจิ๋วนี้เห็นจะเสียแก่โจโฉ ขอให้แบ่งทหารไปตั้งอยู่ ณ เมืองเสียวพ่ายกองหนึ่ง

เมืองแห้ฝือกองหนึ่ง จะได้ช่วยรบเป็นทัพกระหนาบ เล่าปี่เห็นชอบด้วย จึงให้กวนอูคุมทหารกำกับนางกำฮูหยินนางบิฮูหยิน ซึ่งเป็นภรรยาเล่าปี่นั้น ไปรักษาไว้ ณ เมืองแห้ฝือ ให้ซุนเขียนกับตันหยงบิต๊กบิฮองสี่คนนี้อยู่รักษาเมืองชีจิ๋ว แล้วเล่าปี่กับเตียวหุยก็คุมทหารไปรักษาเมืองเสียวพ่าย

ฝ่ายเล่าต้ายอองต๋งไปถึงเมืองฮูโต๋ จึงบอกแก่โจโฉตามซึ่งรบพุ่งกับกวนอูเตียวหุยนั้นทุกประการ แล้วว่าเล่าปี่มีใจสุจริต คิดถึงคุณท่านอยู่มิได้ขาด จะได้คิดร้ายต่อท่านหามิได้ ซึ่งให้กวนอูเตียวหุยออกมารบด้วยข้าพเจ้านั้น เป็นธรรมดารักษาชีวิต บัดนี้เล่าปี่ปล่อยข้าพเจ้ามาให้แจ้งข้อราชการแก่ท่านโดยสุจริต

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็โกรธว่า อ้ายทหารเดนตายเช่นนี้จะเลี้ยงไว้มิได้ แล้วสั่งบู๊ซูให้เอาตัวไปฆ่าเสีย ขงหยงจึงห้ามโจโฉว่า อันฝีมือเล่าต้ายอองต๋ง ซึ่งจะทานฝีมือความคิดเล่าปี่นั้นไม่ได้ และท่านจะให้ฆ่าเล่าต้ายอองต๋งเสีย ทหารทั้งปวงจะทำการสืบไปก็จะเสียใจ โจโฉเห็นชอบด้วย จึงสั่งบู๊ซูว่าอย่าให้ฆ่าเลย แต่ให้ถอดเสียจากนายทหาร เอาตัวไปไว้ใช้เป็นไพร่ แล้วโจโฉให้กะเกณฑ์ทหารจะยกไปรบเล่าปี่ ขงหยงจึงว่าซึ่งมหาอุปราชจะยกไปนั้น เป็นเทศกาลหนาว ทหารทั้งปวงจะได้ความลำบากนัก ขอให้แต่งทหารไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวเตียวสิ้วให้ขึ้นอยู่กับท่านก่อน ถึงจะยกไปทำการแห่งใดก็จะไม่เป็นกังวลหลัง อันเมืองชีจิ๋วนั้นเหมือนอยู่ในเงื้อมมือท่าน จะคิดเอาเมื่อใดก็ได้โดยง่าย

โจโฉเห็นชอบด้วย จึงแต่งให้เล่าหัวซึ่งมีสติปัญญาไปเกลี้ยกล่อมเตียวสิ้ว เล่าหัวก็ลาโจโฉไปถึงเมืองเชงเอี๋ยง แล้วเข้าไปหากาเซี่ยงซึ่ง

เป็นที่ปรึกษาเตียวสิ้ว เล่าหัวคำนับกาเซี่ยงแล้วจึงว่า ครั้งนี้โจโฉได้เป็นมหาอุปราช มิใจโอบอ้อมอารี บำรุงน้ำใจทแกล้วทหารทั้งปวงให้เป็นสุขกว้างขวาง บัดนี้ให้เรามาว่ากล่าวเตียวสิ้ว ซึ่งรบพุ่งกันมาแต่ก่อนนั้นอย่าให้มีพยาบาทกันเลย จงคิดประนอมกันทำนุบำรุงแผ่นดิน กาเซี่ยงได้ฟังดังนั้นจึงว่า วันนี้จวนค่ำแล้ว พรุ่งนี้เราจึงจะพาท่านเข้าไปหาเตียวสิ้ว กาเซี่ยงก็ให้แต่งโต๊ะเลี้ยงเล่าหัว

ครั้นเวลารุ่งเช้ากาเซี่ยงก็ให้เล่าหัวอยู่ ณ บ้านก่อน กาเซี่ยงจึงเข้าไปบอกเตียวสิ้วทุกประการ เตียวสิ้วยังมิได้ตอบประการใด พอทหารอ้วนเสี้ยวเอาหนังสือมาให้เตียวสิ้ว แล้วเตียวสิ้วรับมาอ่านดูกับกาเซี่ยง ในหนังสือนั้นเป็นใจความว่า อ้วนเสี้ยวเจ้าเมืองกิจิ๋วมาถึงเตียวสิ้วว่า โจโฉได้เป็นมหาอุปราชอยู่ในเมืองฮูโต๋ ทำการหยาบช้าต่อแผ่นดิน พระเจ้าเหี้ยนเต้กับขุนนางและราษฎรทั้งปวงได้ความเดือดร้อน เราจึงให้หนังสือไปเชิญเตียวสิ้วมาช่วยคิดราชการกำจัดโจโฉเสีย จะบำรุงแผ่นดินให้อยู่เย็นเป็นสุขสืบไป กาเซี่ยงได้แจ้งในหนังสือนั้น จึงรับเอาหนังสือมาจากเตียวสิ้ว แล้วถามผู้ถือหนังสือว่า เมื่อเดือนสิบนั้นเราได้ยินกิตติศัพท์ว่าอ้วนเสี้ยวนายของตัวยกกองทัพไปรบกับโจโฉ ยังหาแพ้ชนะกันไม่หรือ ทหารอ้วนเสี้ยวจึงตอบว่า นายข้าพเจ้ายกกองทัพไปถึงตำบลเลหยงปลายแดนเมืองฮูโต๋ โจโฉก็ยกกองทัพมาตั้งค่ายไกลกันประมาณแปดร้อยเส้น พอเป็นเทศกาลหนาว อ้วนเสี้ยวให้ทหารตั้งรอกันอยู่กับทหารโจโฉ ตัวโจโฉกับอ้วนเสี้ยวต่างคนต่างยกกลับไปเมือง

กาเซี่ยงได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงเอาหนังสือนั้นฉีกเสียแล้วว่า แต่อ้วนสุดผู้น้องนายของตัวนั้น ก็มิได้ปรกติปรองดองกับอ้วนเสี้ยวผู้พี่ บัดนี้จะมาเกลี้ยกล่อมผู้อื่นนอกเนื้อไปคิดการด้วย ก็ให้ขับผู้ถือหนังสือนั้นออกไปเสียจากที่ เตียวสิ้วเห็นกาเซี่ยงทำดังนั้นก็ตกใจ จึงว่าเหตุใดท่านจึงทำหยาบช้า ฉีกหนังสือของอ้วนเสี้ยวเสียดังนี้ อ้วนเสี้ยวก็มีฝีมือ ทหารก็มีเป็นอันมาก ถ้าอ้วนเสี้ยวแจ้งไป เห็นจะยกกองทัพมาทำอันตรายเมืองเรา ท่านจะคิดแก้ไขประการใด

กาเซี่ยงจึงตอบว่า ถ้าท่านเกรงอยู่ดังนั้นเราจำจะเข้าทำการด้วยโจโฉ ถึงอ้วนเสี้ยวจะยกมาทำร้ายท่านโจโฉก็จะได้ช่วย เตียวสิ้วจึงตอบว่า ทุกวันนี้โจโฉเป็นมหาอุปราชก็จริง แต่ทหารน้อยกว่าอ้วนเสี้ยว แล้วประการหนึ่งโจโฉก็ได้รบพุ่งกันมากับเราแต่ก่อน เห็นจะคิดพยาบาทเราอยู่ กาเซี่ยงจึงว่า ซึ่งจะกลัวโจโฉพยาบาทนั้นท่านอย่าวิตกเลยถ้าจะไปเข้าด้วยโจโฉ ข้าพเจ้าเห็นชอบด้วยสามประการ

ประการหนึ่งโจโฉได้เป็นมหาอุปราช แม้จะทำการสิ่งใดก็ถือเอารับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้เป็นประมาณ ขุนนางอยู่ในเมืองหลวงและหัวเมืองทั้งปวงก็ยำเกรงทำตามเป็นอันมาก

ประการหนึ่งถึงโจโฉมีทหารน้อย แต่มีสติปัญญากว้างขวางจะทำการสงครามแห่งใด ก็ย่อมมีชัยชนะมากกว่าแพ้ ซึ่งท่านคิดเกรงอ้วนเสี้ยวและจะไปเข้ากับอ้วนเสี้ยวซึ่งมีทหารมากนั้น อุปมาเหมือนคนมีทรัพย์มาก ท่านจะเอาทรัพย์ไปให้เห็นอ้วนเสี้ยวจะไม่มีความยินดี อันโจโฉนั้นเหมือนคนไร้ทรัพย์ ท่านเอาทรัพย์ไปให้แต่น้อยก็มีความยินดีเป็นอันมาก

ประการหนึ่งโจโฉทำการครั้งนี้ มิได้โอบอ้อมอารีต่อทหารทั้งปวง ถึงผู้ใดผิดก็ทำตามผิด ผู้ใดชอบก็ปูนบำเหน็จโดยความชอบ แล้วมิได้มีพยาบาทแก่ผู้ใด คิดเอาราชการเป็นประมาณ ข้าพเจ้าเห็นชอบสามประการดังนี้ ข้าพเจ้าจึงว่าให้ท่านไปเข้าด้วยโจโฉดีกว่าอ้วนเสี้ยว เตียวสิ้วเห็นชอบด้วย

กาเซี่ยงจึงกลับออกไป ณ บ้าน แล้วบอกแก่เล่าหัวทุกประการ เล่าหัวได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ก็เข้าไปกับกาเซี่ยง จึงคำนับเตียวสิ้วแล้วว่า ท่านอย่าแคลงใจมหาอุปราชเลย ถ้ามีใจพยาบาทอยู่แล้วก็จะยกกองทัพมารบท่านเอาชัยชนะให้จงได้ นี่สิ้นความพยาบาทแล้ว จึงให้ข้าพเจ้ามาเชิญให้ท่านช่วยคิดการทำนุบำรุงแผ่นดิน เตียวสิ้วได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี จึงจัดแจงทหารแล้วพาเล่าหัวกาเซี่ยงยกไปเมืองฮูโต๋ เล่าหัวจึงนำเตียวสิ้วกาเซี่ยงเข้าไปหาโจโฉ เตียวสิ้วกับกาเซี่ยงคำนับโจโฉแล้วก็คุกเข่าอยู่แต่เบื้องต่ำ

โจโฉเห็นเตียวสิ้วกาเซี่ยงมาก็มีความยินดี จึงลงไปจูงมือเตียวสิ้วขึ้นมานั่งที่สมควรแล้วว่า ก่อนนั้นเราได้ประมาทมีความผิดต่อท่านนั้น ท่านจงอดโทษเสีย อย่ามีความพยาบาทเราเลย โจโฉจึงตั้งเตียวสิ้วเป็นที่เอียงปูจงกุ๋น แปลภาษาไทยว่าเป็นนายทหารผู้ใหญ่ ให้กาเซี่ยงเป็นที่กิมจิมง่อ แปลภาษาไทยว่าเป็นที่ปรึกษา แล้วโจโฉจึงว่าแก่เตียวสิ้วกาเซี่ยงว่า ให้แต่งหนังสือไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจิ๋ว กาเซี่ยงจึงว่า เล่าเปียวนั้นมักคบเพื่อนซึ่งมีสติปัญญา ถ้าจะให้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวนั้น จงจัดหาผู้ซึ่งมีสติปัญญาจึงจะได้

ตอนที่ ๒๑

โจโฉจึงถามซุนฮิวว่า ท่านเห็นผู้ใดมีสติปัญญาที่จะให้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวได้ ซุนฮิวจึงตอบว่า ซึ่งจะให้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวนั้น ข้าพเจ้าเห็นแต่ขงหยงคนเดียว โจโฉเห็นชอบด้วย ที่ปรึกษาและทหารทั้งปวงต่างคนต่างก็ลาโจโฉไปบ้าน ซุนฮิวก็ไปหาขงหยงแล้วว่า บัดนี้โจโฉหาผู้มีสติปัญญาจะให้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียว ข้าพเจ้าจึงว่าแก่โจโฉว่า เห็นแต่ท่านผู้เดียวจะไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวได้ ขงหยงได้ยินดังนั้นจึงตอบว่าเราเป็นคนผู้น้อย เหตุไฉนท่านจึงว่าดังนี้ แม้เราไปไม่สำเร็จการของโจโฉ ท่านกับเราก็จะไม่พ้นโทษ

ซุนฮิวจึงถามว่า ท่านเห็นผู้ใดมีสติปัญญากว่าท่านเล่า ขงหยงจึงบอกว่า เพื่อนรักของเราคนหนึ่งชื่อยีเอง มีสติปัญญารู้หลักกว่าเราสิบส่วน อย่าว่าแต่จะไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวเลย ถึงจะเป็นขุนนางผู้ใหญ่ในพระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ได้ เราจะคิดอ่านทำเรื่องราวกราบทูลพระเจ้าเหี้ยนเต้ ให้ตั้งยีเองเป็นขุนนาง แล้วจะได้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียว ซุนฮิวเห็นชอบด้วย ขงหยงจึง

แต่งเรื่องราวเป็นใจความว่า ข้าพเจ้าขงหยงขอกราบทูลให้ทราบ ด้วยยีเอ่งคนหนึ่งอายุยี่สิบปี อยู่ในเมืองหล่อ มีสติปัญญารู้หลักมาก จักษุแลไปเห็นสิ่งใด และหูได้ยินเสียงอันใด ใจนั้นก็คิดตลอดไม่ขัดขวางประมาณการถูกทุกประการ ขอให้เอายีเอ่งมาใช้ราชการแต่งให้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวเห็นจะได้โดยง่าย

ครั้นเวลาเช้าขุนนางขึ้นเฝ้าพร้อมกัน ขงหยงจึงเอาเรื่องราวนั้นถวายพระเจ้าเหี้ยนเต้ ๆ ทรงหนังสือแล้วมิได้ตรัสประการใด จึงเอาหนังสือนั้นให้โจโฉ แล้วตรัสว่าการทั้งนี้ตามแต่มหาอุปราชจะคิดอ่านจัดแจงเถิด โจโฉได้รับสั่งดังนั้นแล้ว ครั้นกลับมาบ้านจึงให้ทหารไปหาตัวยีเอ่ง ๆ มาถึงก็คำนับโจโฉ ๆ มิได้รับคำนับ แล้วไม่ปราศรัยตามอย่างตามธรรมเนียม ยีเอ่งมีความน้อยใจก็นิ่งอยู่ จึงทอดใจใหญ่แล้วว่าด้วยกำลังโวหารว่า แผ่นดินนี้กว้างขวางนัก ถ้าจะขาดคน ๆ หนึ่งก็จะเป็นไรนักหนา

โจโฉได้ยินยีเอ่งว่าเปรียบเทียบดังนั้น ไม่ทันได้ยินถนัด สังเกตผิดไปจึงถามว่า แผ่นดินเรานี้ที่ปรึกษาและทหารที่มีฝีมือก็มีเป็นอันมาก เหตุไฉนตัวจึงว่าไม่มีคนดี ยีเอ่งได้ฟังดังนั้นเห็นว่าโจโฉไม่รู้เท่าจึงตอบว่า มหาอุปราชว่าที่ปรึกษาและทหารซึ่งมีสติปัญญามีฝีมือนั้น คือผู้ใดข้าพเจ้ามิได้แจ้ง โจโฉจึงว่าซุนฮกซุนฮิวกุยแกเทียหยก ที่ปรึกษาของเราสี่คนนี้มีปัญญาลึกซึ้ง ถึงเสียวโหกับตันเผง ซึ่งเป็นนักปราชญ์ของพระเจ้าฮั่นโกโจนั้น ก็ไม่เสมอที่ปรึกษาของเรา และทหารเอกของเราที่มีฝีมือนั้น คือเคาทูลิเตียนงักจิ้นเตียวเลียว สี่คนนี้มีฝีมือกล้าแข็งชำนาญในการสงคราม ยิ่งกว่าเงียมเหงกับม้าบู ซึ่งเป็นทหารของพระเจ้าฮั่นกองบู และลิยอยหมันทอง สองคนนี้เป็นที่ปรึกษารองของเรา กับแฮหัวตุ้นอิกิมซิหลง

เป็นทหารเช่นนี้ก็นับร้อย เหตุใดตัวจึงว่าแผ่นดิน หาผู้มีสติปัญญากล้าหาญไม่

ยีเอ๋งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า ท่านว่านี้เราไม่เห็นด้วย คนทั้งปวงนั้นเรารู้จักความคิดเห็นฝีมืออยู่ทุกคน อันซุนฮกนั้นหน้าเหมือนหนึ่งจะร้องไห้ ชอบแต่ให้เยี่ยมไข้ส่งสักการศพ ซุนฮิวนั้นชอบแต่ให้เป็นสัปเหร่อรักษาศพ เทียหยกนั้นชอบแต่ใช้ให้เฝ้าจำหล่อ กุยแกนั้นชอบแต่ให้แต่งโคลงและอ่านบัตรหมาย เตียวเลี้ยวนั้นชอบแต่ให้ตีกลองและระฆัง เคาทูนั้นชอบแต่ให้เลี้ยงวัวและม้า ลิเตียนนั้นชอบแต่ให้อ่านฟ้อง งักจิ้นนั้นชอบแต่ให้เดินหมาย ลิยอยนั้นชอบแต่ใช้ให้ชำระอาวุธ หมั้นทองนั้นชอบแต่ให้เสพย์สุรากับกระดูกสุกร อิกิ๋มนั้นชอบแต่ให้แบกกระดานไปทำค่าย ซิหลงนั้นชอบแต่ให้ฆ่าสุกรขาย แฮหัวตุ้นนั้นชอบแต่ให้คอยรักษาตัว อย่าให้ข้าศึกตัดศีรษะและแขนซ้ายแขนขวาไปได้ อันที่ปรึกษาและทหารนอกนั้น ชอบแต่ให้หาบเสบียงส่งกองทัพ ซึ่งท่านนับถือว่าสติปัญญากล้าหาญนั้นไม่เห็นด้วย

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงถามว่า ตัวมาติเตียนที่ปรึกษาและทหารของเรา ตัวรู้สิ่งใดบ้าง ยีเอ๋งจึงตอบว่า เรารู้ดูดาวในอากาศ ฝ่ายข้างแผ่นดินนั้น เราก็ชำนาญรู้ดูในภูมิฐานว่าดีและร้าย อนึ่งเราจะพิดทูลตักเตือนพระมหากษัตริย์ให้ตั้งอยู่ในยุติธรรม เหมือนพระเจ้าเงียวซุนนั้นก็ได้ ประการหนึ่งเราจะชักชวนสั่งสอนอาณาประชาราษฎรให้มีใจสัตย์ต่อแผ่นดิน เหมือนครั้งขงจู๊กับงันเอียน ซึ่งเป็นครูสั่งสอนคนทั้งปวงให้สัตย์ซื่อก็ได้ ซึ่งเราจะสนทนาแก่ท่านบัดนี้ อุปมาเหมือนพูดกับคนบ้าอันมิได้รู้ภาษาคน

เตียวเลียวได้ยินดังนั้นก็โกรธ ถอดกระบี่ออกจะฟันยีเอ๋งเสีย โจโฉจึงห้ามว่าอย่าทำวุ่นวายเลย ทุกวันนี้เรายังขาดอยู่แต่คนที่ตีกลองรับแขก ครั้นจะฆ่ายีเอ๋งเสียก็จะตายเสียเปล่า จงเอามันไปไว้ให้ตีกลองรับแขกดีกว่า เตียวเลียวก็ฟังคำโจโฉ ๆ จึงให้ยีเอ๋งไปเป็นที่คนตีกลองสำหรับรับแขกนั้น เตียวเลียวจึงว่า ยีเอ๋งนี้ว่ากล่าวหยาบช้าแก่ท่าน เหตุใดท่านจึงอดได้มิได้ฆ่าเสีย

โจโฉจึงตอบว่า เราได้ยินกิตติศัพท์ลืออยู่ว่า ยีเอ๋งคนนี้มีสติปัญญากล้าหาญมิได้ยำเกรงผู้ใด ซึ่งมันมาว่าหยาบช้าแก่เรานั้น ครั้นเราจะให้ฆ่าเสียคนทั้งปวงก็จะครหานินทา ว่ามีผู้รู้เท่าสิฆ่าเสีย ประการหนึ่งผู้มีสติปัญญาจะเข้ามาอยู่ด้วยเรา ก็จะคิดท้อใจว่าเรามิได้เลี้ยงคนดี และยีเอ๋งเป็นคนอวดรู้ เราจึงเอามันไว้ให้เป็นคนตีกลอง

ครั้นอยู่มาวันหนึ่งโจโฉให้เชิญขุนนางมากินโต๊ะ ยีเอ๋งใส่เสื้อขาดออกมาตีกลองรับแขก ขุนนางทั้งปวงได้ยินเสียงกลองซึ่งยีเอ๋งตีนั้นเพราะก็บังเกิดพิศวง ทหารซึ่งคอยรับใช้เห็นยีเอ๋งทำดังนั้นจึงว่า วันนี้มหาอุปราชรับแขกเมือง เหตุใดตัวจึงใส่เสื้อขาด ยีเอ๋งได้ยินทหารร้องว่ามาก็ถอดเสื้อและกางเกงออกเสีย แก้ลงตีกลองอยู่แต่ตัวเปล่า ขุนนางทั้งปวงเห็นดังนั้น ก็ละอายใจเอามือบิดหน้าเสียสิ้น โจโฉเห็นยีเอ๋งทำดังนั้นก็โกรธจึงร้องว่า มึงทำหยาบช้าทั้งนี้แก้ลงจะให้กูขายหน้าหรือ

ยีเอ๋งจึงตอบว่า กูถอดเสื้อและกางเกงเสียอยู่แต่ตัวเปล่านี้ ด้วยเป็นการออกหน้า เพราะเหตุว่ากายนี้เป็นที่สะอาด บิดามารดาให้กูเกิดมา โจโฉจึงว่า มึงเห็นว่ากายผู้ใดโสโครกเล่า ยีเอ๋งจึงตอบว่า ตัวไม่เข้าใจหรือ เราจะพรรณนาการโสโครกของตัวให้ฟัง ประการหนึ่งตัวไม่รู้จักคนดีและชั่ว จักษุของตัวนั้นเป็นที่โสโครก ประการหนึ่งซึ่งผู้ใดมีใจสัตย์

ซื่อ เห็นว่าตัวทำการหยาบช้า ห้ามปรามตัวโดยสุจริตตัวมิได้ฟัง หูของตัวเป็นที่โสโครก ประการหนึ่งตัวมิได้โอบอ้อมอารีต่อขุนนางและหัวเมืองทั้งปวง แล้วตัวคิดอ่านทำการหยาบช้า ให้พระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ความเดือดร้อน ใจของตัวก็เป็นการโสโครก ทุกวันนี้คนทั้งแผ่นดินนับถือว่ามีสติปัญญา และตัวมาดูหมิ่นให้เราเป็นคนตีกลอง เพราะมิได้รู้จักคนดีและชั่ว ครั้งนี้ตัวคิดการใหญ่หลวง ซึ่งจะไม่นับถือเราผู้มีสติปัญญานั้นไม่ควร

ขงหยงได้ยินยีเอ๋งว่าหยาบช้าดังนั้น กลัวโจโฉจะโกรธจะให้ฆ่ายีเอ๋งเสีย ขงหยงจึงคำนับแล้วว่า เดิมข้าพเจ้าเห็นยีเอ๋งมีสติปัญญา จึงชักชวนมาหวังจะให้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียว บัดนี้ยีเอ๋งว่ากล่าวหยาบช้าแก่ท่านเป็นอันมาก โทษนั้นถึงตาย ข้าพเจ้าขอชีวิตไว้ครั้งหนึ่ง โจโฉได้ฟังขงหยงว่าดังนั้นจึงว่าแก่ยีเอ๋งว่า โทษซึ่งตัวหยาบช้าแก่เรานั้นเราจะยกเสียแล้ว และตัวอวดว่ามีสติปัญญาดี เราจะให้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจิ๋ว ถ้าได้ราชการจะปูนบำเหน็จ แล้วจะตั้งให้ตัวเป็นขุนนาง ยีเอ๋งมิได้รับคำโจโฉ ๆ เห็นยีเอ๋งบิดพลิ้วอยู่ จึงค่อยกระซิบสั่งซุนฮกกับขุนนางทั้งปวงให้แต่งโต๊ะไปคอยอยู่ประตูเมืองทิศตะวันออก ถ้ายีเอ๋งออกไปถึงประตูเมืองแล้วจึงทำการเซ่นวักไปเสียให้พ้นจากเมือง

ซุนฮกกับขุนนางทั้งปวงก็รับไปทำการเตรียมไว้ตามคำโจโฉสั่ง แล้วซุนฮกจึงว่าแก่ขุนนางทั้งปวงว่า เมื่อเราเซ่นแล้วท่านทั้งปวงอย่าได้พูดจากับยีเอ๋งประการใด โจโฉจึงว่าแก่ยีเอ๋งว่า ถ้าตัวไม่ไปเราจะฆ่าบุตรภรรยาเสีย ยีเอ๋งก็รับคำว่าจะไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียว โจโฉจึงให้เอาม้ามาให้ยีเอ๋งขี่ แล้วให้ทหารสองคนกำกับไปด้วย และยีเอ๋งกับทหารทั้งสอง

คนก็ขี่ม้าพากันมาถึงนอกประตูเมืองฝ่ายทิศตะวันออก มิได้เห็นขุนนางทั้งปวงทักทายประการใด ยี่เอ๋งจึงลงจากม้าก็เข้ามากลางชุมนุมขุนนางทั้งปวงแล้วยี่เอ๋งก็ทำเป็นร้องไห้ ซุนฮกมิได้รู้กลยี่เอ๋งจึงถามว่า มหาอุปราชใช้ตัวไปราชการ เหตุใดจึงมาร้องไห้ดังนี้ ยี่เอ๋งจึงตอบว่า เราเห็นท่านทั้งปวงอุปมาเหมือนหนึ่งศพ เราเดินเข้ามาในระหว่างศพก็มีความสงสารเราจึงร้องไห้

ซุนฮกและขุนนางทั้งปวงได้ฟังยี่เอ๋งว่าดังนั้นจึงตอบว่า ซึ่งตัวเราเป็นศพนั้นฝ่ายตัวก็จะเป็นผีหาศีรษะมิได้ ขุนนางทั้งปวงต่างคนก็โกรธชักกระบี่ออกจะฆ่ายี่เอ๋งเสีย ซุนฮกจึงห้ามว่า ยี่เอ๋งนี้อุปมาเหมือนสัตว์เดียรัจฉาน และท่านทั้งปวงจะมาถือโทษฆ่ามันเสียนั้นไม่ควร กระบี่จะติดโลหิตเปล่า ยี่เอ๋งจึงตอบซุนฮกว่า ตัวเรายังมีความโกรธและยินดีทั้งรู้เจรจาอยู่ เหตุใดท่านจึงว่าเราเป็นสัตว์เดียรัจฉาน ท่านทั้งปวงอีกอุปมาเหมือนแมลงเม่าอันมิได้กลัวเพลิง พากันบินโถมเข้าไปในกองเพลิงก็จะถึงแก่ความตาย ขุนนางทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงชวนกันจุดธูปเทียนเซ่นยี่เอ๋ง แล้วชวนกันกลับมา

ยี่เอ๋งกับทหารสองคนก็พากันไปถึงเมืองเกงจิ๋ว จึงเข้าไปว่าแก่เล่าเปี๋ยวตามซึ่งโจโฉให้ไปเกลี้ยกล่อม แล้วยี่เอ๋งพูดจาอวดรู้ยกตนข่มท่านทำทีดูหมิ่นเล่าเปี๋ยวว่าหาความคิดไม่ เล่าเปี๋ยวเห็นกิริยายี่เอ๋งเจรจาหยาบช้าดังนั้นก็โกรธ แต่คิดยั้งหยุดไว้ ด้วยน้ำใจเล่าเปี๋ยวนั้นก็อารีอยู่ แล้วว่าแก่ยี่เอ๋งว่า ซึ่งโจโฉใช้ให้ท่านมาเกลี้ยกล่อมเราๆ ยังมิปลงใจ

ก่อน เมื่อใดท่านเกลี้ยกล่อมหองจอเจ้าเมืองกังแฮปลงใจไปด้วยโจโฉแล้ว เราก็จะปลงใจด้วย ยีเอ๋งก็ลาเล่าเปียวไปเมืองกังแฮ

ฝ่ายที่ปรึกษาทั้งปวงจึงว่าแก่เล่าเปียวว่า ยีเอ๋งว่ากล่าวหยาบช้าดูหมิ่นท่าน เหตุใดท่านจึงมิได้ฆ่าเสีย เล่าเปียวจึงตอบว่า เรารู้กิตติศัพท์ว่ายีเอ๋งคนนี้มีสติปัญญา แต่เป็นคนหามีอัชฌาสัยไม่ เมื่ออยู่ในเมืองฮูโต๋นั้น ก็ว่ากล่าวหยาบช้าแก่โจโฉเป็นหลายครั้ง โจโฉอุตส่าห์อดใจมิได้ให้ฆ่าเสีย เพราะเกรงว่าคนทั้งปวงจะนินทา ประการหนึ่งผู้จะเข้ามาอาสาทำการนั้นจะท้อใจว่าฆ่าคนดีเสีย ซึ่งแกล้งใช้ยีเอ๋งมาเกลี้ยกล่อมเรานี้หวังจะยืมมือเราให้ฆ่ายีเอ๋งเสีย จะให้ความชั่วนั้นอยู่แก่เรา ๆ จึงแกล้งให้ยีเอ๋งไปเกลี้ยกล่อมหองจอ ด้วยหองจอใจร้ายมิยั้งหยุด ถ้ายีเอ๋งไปว่ากล่าวหยาบช้าประการใด หองจอก็จะฆ่ายีเอ๋งเสีย แม้กิตติศัพท์ทั้งนี้รู้ไปถึงโจโฉ เห็นโจโฉจะเกรงเรา อันความคิดโจโฉนั้นเราล่วงรู้เท่าอยู่ ที่ปรึกษาทั้งปวงก็สรรเสริญเล่าเปียวว่า ท่านคิดทั้งนี้ดีนัก

ขณะนั้นพอทหารอ้วนเสี้ยวเอาหนังสือมาให้เล่าเปียวเป็นใจความว่าให้เล่าเปียวคิดการบำรุงแผ่นดิน เล่าเปียวจึงปรึกษาแก่ขุนนางทั้งปวงว่าโจโฉกับอ้วนเสี้ยวเป็นศัตรูกันอยู่ บัดนี้โจโฉกับอ้วนเสี้ยวให้มาเกลี้ยกล่อมเราทั้งสองฝ่าย ท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด ฮันสงจึงว่า ครั้งนี้โจโฉกับอ้วนเสี้ยวก็คิดจะทำร้ายกัน ถ้าท่านไม่เข้าด้วยผู้ใด จะคิดให้เป็นประโยชน์จงดูท่วงที แม้เห็นข้างไหนเพลี่ยงพล้ำ ท่านจงยกกองทัพไปตีเอาเมืองผู้นั้น แต่ข้าพเจ้าเกรงอยู่ข้อหนึ่งว่า โจโฉนั้นมีสติปัญญาเป็นอันมาก ทั้งการสงครามก็ชำนาญกว่าอ้วนเสี้ยว และรู้จักเลี้ยงคนดีมี

ลักษณะตามวิชาและฝีมือ คนทั้งปวงเข้าด้วยโจโฉอยู่มิได้ขาด ข้าพเจ้าเห็นโจโฉจะทำการศึกนั้นจะชนะอ้วนเสี้ยวฝ่ายเดียว ถ้าโจโฉได้เมืองกิจิ๋วแล้ว เห็นจะยกกองทัพมาตีหัวเมืองฝ่ายตะวันออกจนถึงเมืองกังตั๋ง ข้าพเจ้าเห็นว่าจะต้านทานโจโฉมิได้ ขอให้ท่านสมัครเข้าทำการด้วยโจโฉ เห็นโจโฉจะเลี้ยงท่านโดยปกติ

เล่าเปียวจึงว่า ท่านจงขึ้นไปฟังกิตติศัพท์ข้อราชการ ณ เมืองฮูโต๋ ถ้าแจ้งประการใดแล้วท่านจงกลับมา เราจะได้คิดอ่านกันต่อไป ฮันสงจึงว่า ซึ่งท่านจะใช้อย่างไรนั้นข้าพเจ้าไม่ขัด กลัวแต่พระเจ้าเหี้ยนเต้จะชุบเลี้ยงข้าพเจ้าเป็นขุนนาง จะมิได้กลับมาเป็นเพื่อนตายด้วยท่าน เห็นท่านจะมีความสงสัยข้าพเจ้า เล่าเปียวจึงตอบว่า ซึ่งท่านว่านั้นก็ควรอยู่ ถึงมาตรว่าจะอยู่ไกลกันก็ดี แต่ให้มีใจรักกันยั่งยืนไว้เถิด ซึ่งท่านจะไปนั้นถ้าแจ้งข้อราชการสิ่งใด ถึงมิได้กลับมาก็บอกมาให้เราแจ้งด้วย เราจะได้คิดการต่อไป

ฮันสงก็ลาเล่าเปียวไปเมืองหลวง จึงเข้าไปคำนับโจโฉ ๆ เห็นฮันสงก็มีความยินดี จึงพูดจาปราศรัยกัน แล้วตั้งให้เป็นขุนนางอยู่ในพระเจ้าเหี้ยนเต้ และเมืองเลงเหลงนั้นให้ขึ้นแก่ฮันสง ซุนฮกจึงค่อยกระซิบถามโจโฉว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าเล่าเปียวใช้ฮันสงมาฟังกิตติศัพท์ดู ฮันสงก็ยังมิได้มีความชอบต่อท่าน เหตุใดท่านจึงตั้งฮันสงให้เป็นขุนนางบังคับเมืองเลงเหลง ประการหนึ่งยี่เอ๋งซึ่งไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียวนั้น ก็ยังมิได้รู้เนื้อความประการใด ท่านยังมิได้ไต่ถามฮันสง

โจโฉจึงตอบว่า ยี่เอ๋งนั้นหยาบช้าต่อเราเป็นอันมาก เรามีความแค้นมันอยู่ ครั้นจะฆ่ามันเสียคนทั้งปวงก็จะครหานินทา ว่ามีวาสนาแล้ว

ข่มเหงผู้น้อย เราจึงให้ไปเกลี้ยกล่อมเล่าเปียว หวังจะยืมมือเล่าเปียวฆ่ายี่เอ๋งเสีย ซึ่งจะให้ถามข่าวถึงมันนั้นจะต้องการสิ่งใด แล้วโจโฉจึงสั่งฮันสงให้กลับไปเมืองเกงจิ๋ว ให้เกลี้ยกล่อมเล่าเปียวมาทำราชการกับเราจงได้

ฮันสงรับคำโจโฉ แล้วลากลับไปเมืองเกงจิ๋ว จึงเล่าเนื้อความทั้งปวงซึ่งโจโฉว่า และตั้งตัวให้เป็นขุนนางนั้นให้เล่าเปียวฟังทุกประการ แล้วว่าโจโฉนั้นมีใจโอบอ้อมอารีกว้างขวาง ควรที่ท่านจะทำราชการด้วย ขอให้ท่านแต่งบุตรขึ้นไปถวายพระเจ้าเหี้ยนเต้ จะได้ทำราชการเป็นที่ขุนนาง เล่าเปียวแจ้งดังนั้นก็โกรธจึงว่า ตัวมิเอาความลับของเราไปบอกแก่โจโฉแล้วหรือ โจโฉจึงตั้งให้ตัวเป็นขุนนาง และตัวคิดทำการทั้งนี้ก็เห็นว่าทรยศแก่เรา แล้วสั่งให้เอาฮันสงไปฆ่าเสีย ฮันสงจึงตอบว่าข้าพเจ้าจะได้คิดร้ายเอาใจออกหากและทิ้งท่านเสียนั้นหามิได้ ท่านมิได้มีความเอ็นดูทิ้งข้าพเจ้าเสียเอง

เกงเหลียงได้ยินดังนั้นจึงว่าแก่เล่าเปียวว่า เมื่อท่านจะให้ฮันสงไปนั้น ฮันสงก็ได้ว่าไว้แก่ท่านว่า ซึ่งจะให้ไปเมืองฮูโต๋นั้นเกรงอยู่ว่าท่านจะมีความสงสัย ท่านก็ว่าไม่แคลงแล้วจึงให้ฮันสงไป บัดนี้ฮันสงกลับมาแจ้งราชการแก่ท่านตามจริง ซึ่งท่านจะให้ฆ่าฮันสงเสียนั้นไม่ควร เล่าเปียวเห็นชอบด้วย ก็มิได้ฆ่าฮันสง

ขณะนั้นพอทหารมาบอกกับเล่าเปียวว่า ยี่เอ๋งซึ่งไปเกลี้ยกล่อมหองจอเจ้าเมืองกังแฮนั้น หองจอแต่งโต๊ะเลี้ยงดูตามธรรมเนียม ครั้นเวลาเสพย์สุราเมาด้วยกัน หองจอจึงถามยี่เอ๋งว่า ในเมืองฮูโต๋นั้น ยัง

เห็นขุนนางผู้ใดมีสติปัญญาหลักแหลมบ้าง ยีเอ๋งนั้นบอกว่า ขงหยงกับเอี๋ยวปิ่วสองคนนี้ค่อยมีความคิดอยู่ นอกนั้นไม่เห็นผู้ใด หองจอจึงว่า ความคิดขงหยงเอี๋ยวปิ่วกับเรานี้ ท่านจะเห็นเป็นกระไรกัน ยีเอ๋งจึงว่า อันตัวหองจอนั้น อุปมาเหมือนเจว็ดอยู่บนศาล ถึงจะมีผู้เซ่นวักประการใด เจว็ดนั้นก็มิได้พูดจาด้วย ผู้ซึ่งนับถือบวงสรวงนั้น อุปมาเหมือนไห้วขอนไม้ หองจอได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงถอดกระบี่ออกฟันยีเอ๋ง ๆ ด่าหองจอจนสิ้นใจ เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นก็สงสารยีเอ๋ง จึงให้คนไปแต่งการศพฝังไว้ตำบลเอ๋งบูจิ๋ว และเล่าเปียวนั้นมิได้คิดอ่านที่จะเข้าด้วยโจโฉ

ฝ่ายโจโฉครั้นรู้กิตติศัพท์ว่ายีเอ๋งตายแล้วก็หัวเราะ จึงว่ายีเอ๋งนั้นเป็นคนหยาบช้า ปากของมันเป็นอาวุธฆ่าตัวมันเสียเอง ขณะนั้นโจโฉคอยข่าวเล่าเปียวก็มิได้แจ้งเหตุประการใด จึงกะเกณฑ์ทหารทั้งปวงจะยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิ๋ว ซุนฮกจึงห้ามโจโฉว่า อ้วนเสี้ยวมีกำลังเป็นอันมาก แล้วเล่าปี่เอาใจออกหากไปร่วมคิดกันกับอ้วนเสี้ยว จำจะปราบเล่าเปียวก็จะได้โดยง่าย โจโฉเห็นชอบด้วย แล้วคิดว่าจะยกกองทัพไปรบอ้วนเสี้ยวกับเล่าปี่ เนื้อความทั้งนี้โจโฉยังมิได้ปรึกษาผู้ใดจึงงดรออยู่จนพระเจ้าเหี้ยนเต้เสด็จมาอยู่เมืองฮูโต๋ได้ห้าปีแล้ว

ขณะนั้นเป็นเทศกาลเดือนสามตรุษจีน โจโฉกับขุนนางทั้งปวงแต่งธูปเทียนดอกไม้เข้าไปกราบถวายบังคมพระเจ้าเหี้ยนเต้ ตามอย่างตามธรรมเนียม ตังสินกับขุนนางทั้งปวงเห็นโจโฉทำการหยาบช้า มิใคร่จะถวายบังคมพระเจ้าเหี้ยนเต้ และขุนนางซึ่งมีใจสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน ก็คิดแค้นโจโฉเป็นอันมาก ครั้นพระเจ้าเหี้ยนเต้เสด็จขึ้น โจโฉและขุนนางทั้งปวงกลับออกไปบ้าน

ฝ่ายตังสินตั้งแต่เล่าบี่ยกกองทัพไป และม้าเท้งก็ยกไปเมืองเสเหลียงแล้ว ตังสินกับจูฮกจูลันตังอิบโงห้วนคอยคิดอ่านกันทุกวันมิได้ขาด จะกำจัดโจโฉเสียก็ไม่สมความคิด ต่างคนต่างทุกข์ร้อนไม่เป็นกินเป็นนอน แต่ตังสินนั้นเป็นไข้ใจอยู่

พระเจ้าเหี้ยนเต้ทราบว่าตังสินป่วย จึ่งสั่งเกียดเป๋งหมอหลวงให้ไปอยู่รักษาตังสิน เกียดเป๋งก็ไปพยาบาลทั้งกลางวันกลางคืน เห็นตังสินทอดใจใหญ่อยู่เนือง ๆ ก็รู้ว่าไม่ป่วยเพื่อโรคแต่เป็นไข้ใจ เกียดเป๋งมิอาจไต่ถามประการใด ครั้นรุ่งขึ้นวันหนึ่งเกียดเป๋งจึงว่าแก่ตังสินว่า วันนี้ข้าพเจ้าจะลาไป พรุ่งนี้จึงจะกลับมา ตังสินจึงว่าวันนี้อย่าเพ่อไปเลย อยู่นอนด้วยเราสักคืนหนึ่ง ตังสินก็ให้แต่งโต๊ะชวนเกียดเป๋งมากินสุรา ตังสินกินโต๊ะพลางคิดถึงความทุกข์พลางก็เหนื่อยใจ เอนตัวนอนลงหลับไป ฝันเห็นว่าจูฮกจูลันตันอิบโงห้วนสี่คน มาหาตังสินที่บ้านแล้วบอกว่า บัดนี้อ้วนเสียวกับเล่าบี่คุมทหารสิบหมื่นยกมาเมืองฝ่ายใต้ ม้าเท้งกับหันซุยคุมทหารเจ็ดสิบสองหมื่นยกมาข้างเหนือ จะมาตีเมืองฮูโต๋ ฝ่ายโจโฉก็เกณฑ์ทหารใหญ่น้อยทั้งปวงให้ออกไปต้านทานกองทัพอยู่นอกเมืองทั้งสองตำบล ในเมืองนั้นอยู่แต่โจโฉกับทหารเลวประมาณเก้าคนสิบคน ตังสินมีความยินดี ก็ซ่องสุมทหารทั้งสี่นายได้ทหารประมาณพันเศษ ตังสินกับขุนนางสี่คนก็ใส่เกราะขึ้นม้าถืออาวุธต่าง ๆ แล้วคุมทหารไปถึงหน้าบ้านโจโฉ เห็นโจโฉนั่งเสพย์สุราอยู่ ตังสินก็ขับม้าตรงเข้าไปเอากระบี่ฟันโจโฉศีรษะขาดออกจากกายตาย แล้วตังสินด่าโจโฉว่าอ้ายกบฏ ขณะนั้นตังสินมีใจยินดี จนตื่นขึ้นมาก็ยังด่าโจโฉอยู่มิได้ขาดคำ

เกียดเป่งได้ยินตังสินละเมอด่าโจโฉดังนั้น ก็รู้ว่าตังสินจะทำร้ายโจโฉ เกียดเป่งจึงกระโชกตังสินว่า ตัวท่านจะทำร้ายมหาอุปราช เราจะเอาเนื้อความไปบอกแก่ท่านให้แจ้ง ตังสินได้ยินเกียดเป่งว่าดังนั้นก็ตกใจมิได้ตอบประการใด เกียดเป่งเห็นตังสินกลัวดังนั้น จึงว่าท่านอย่ากลัวเลย ซึ่งข้าพเจ้าว่าทั้งนี้จะลองใจท่านดู ทุกวันนี้ข้าพเจ้าเป็นแต่หมอ น้ำใจยังคิดสนองคุณพระเจ้าเหี้ยนเต้อยู่ แต่ข้าพเจ้ามาพยาบาลท่านอยู่เป็นหลายวันก็ไม่ปรากฏว่าโรคท่านเป็นประการใด เห็นแต่ทอดใจใหญ่เนือง ๆ อยู่ก็ไม่อาจไต่ถาม บัดนี้ข้าพเจ้าได้ยินท่านละเมอด่าโจโฉก็ยุติกันกับทอดใจใหญ่และการซึ่งท่านคิดไว้ประการใดนั้นอย่าพรางเลย จงบอกให้แจ้งเถิด พอข้าพเจ้าจะทำได้ก็จะรับอาสา

ตังสินได้ยินเกียดเป่งว่าดังนั้นก็ร้องไห้ แล้วว่าเกรงอยู่แต่ใจท่านจะไม่เหมือนปากว่า การซึ่งเราคิดไว้ก็จะเสียไป เกียดเป่งจึงตอบว่าท่านสงสัยอยู่ข้าพเจ้าจะทำให้เห็นประจักษ์ แล้วเกียดเป่งจึงตัดนิ้วมือเอาโลหิตปนกับสุราแล้วสาบานว่า ถ้าข้าพเจ้าแกล้งล่อลวงท่าน ก็ให้ชีวิตข้าพเจ้าเป็นอันตรายด้วยอาวุธต่าง ๆ เถิด แล้วเกียดเป่งก็กินเข้าไป ตังสินได้ยินเกียดเป่งสบถดังนั้นก็สิ้นความสงสัย จึงเอาพระอักษรออกให้เกียดเป่งดูแล้วว่า ซึ่งเราร่วมคิดกันจะกำจัดโจโฉเสียนั้นมีเจ็ดคนทั้งตัวเรา บัดนี้เล่าปี่กับม้าเท้งก็ไปจากเมืองหลวงแล้ว ยังแต่เรากับขุนนางมีชื่อสี่คนคิดการไปมิตลอด เราจึงเป็นไข้ใจเพราะเหตุดังนี้

เกียดเป่งเห็นพระอักษรลายพระหัตถ์พระเจ้าเหี้ยนเต้ แล้วได้ฟังตังสินบอกดังนั้นจึงตอบว่า การซึ่งจะทำร้ายโจโฉนั้น ไว้เป็นธุระข้าพเจ้าจะอาสา ตังสินถามว่าท่านจะทำประการใด เกียดเป่งจึงบอกว่า โจโฉนั้นมักปวดศีรษะ หาข้าพเจ้าไปรักษาหายเนือง ๆ อยู่ ถ้าโจโฉป่วยอีก

ครั้งนี้ ข้าพเจ้าจะไปรักษาแล้วประกอบยาใส่ยาพิษประสมลงให้โจโฉกิน โจโฉก็จะตาย การซึ่งข้าพเจ้าคิดนี้เห็นจะไม่ยากแก่ทแกล้วทหาร ตังสินได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี จึงว่าถ้าท่านมีใจสัตย์ซื่อ ก็เห็นว่าราชสมบัติจะไม่เป็นอันตราย ความชอบก็จะปรากฏไปภายหน้า ครั้นเวลารุ่งเช้าเกียดเป่งก็ลาไปบ้าน

ขณะนั้นตังสินก็มีความยินดี ซึ่งเป็นไข้นั้นก็คลาย จึงเดินลงไปชมสวนดอกไม้ พอเห็นเคงต๋องบ่าวสินทนั้น พูดกันอยู่กับอินเอ่งซึ่งเป็นภรรยาในที่ลับ ตังสินโกรธเรียกคนใช้ให้จับตัวเคงต๋องได้แล้ว ถอดกระบี่ออกจะฆ่าเคงต๋องเสีย ภรรยาใหญ่ตังสินเห็นวุ่นวายจึงลงไปห้ามขอชีวิตเคงต๋องไว้ ตังสินจึงให้ตีหนักหนาแล้วให้จำไว้ ในเวลาเที่ยงคืนเคงต๋องหักโซ่ออกได้ จึงลอบหนีไปถึงโจโฉ เอาความลับซึ่งตังสินคบคิดกันกับผู้มีชื่อห้าคนนั้นบอกแก่โจโฉทุกประการ โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงให้เอาตัวเคงต๋องซ่อนไว้ในบ้าน

ฝ่ายตังสินเมื่อเวลารุ่งเช้าคิดว่า เคงต๋องหนีไปอยู่หัวเมือง ก็หาให้ตามเอาตัวไม่ ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง โจโฉจึงคิดกลอุบายทำปวดศีรษะจึงให้คนใช้ไปหาเกียดเป่งมาจะให้รักษาโรค คนใช้ก็ไปบอกเกียดเป่ง ๆ ก็คิดว่าอ้ายศัตรูราชสมบัติจะตายครั้งนี้ แล้วเกียดเป่งเข้าไปในเรือนเอายาพิษนั้นซ่อนมาด้วย โจโฉเห็นเกียดเป่งมา ก็พิเคราะห์ดูเห็นนิ้วมือเกียดเป่งขาดอยู่นิ้วหนึ่ง สมคำเคงต๋องว่า ก็ยังมิได้ไต่ถามประการใด

โจโฉจึงว่าแก่เกียดเป่งว่า บัดนี้เราป่วยให้ปวดศีรษะนัก ท่านเร่งประกอบยาแก้ให้คลายเราจะปูนบำเหน็จ เกียดเป่งจึงว่าท่านป่วยครั้งนี้ข้าพเจ้าจะประกอบยาให้ขนานเดียวโรคท่านก็จะคลาย แล้วเกียดเป่งจึงเอา

ยาใส่จิบเจี่ยวต้มขึ้นให้งวด ครั้นเห็นโจโฉเมินไปจึ่งเอายาพิษนั้นใส่ลงแล้ว รินออกพอได้ครึ่งถ้วย จึ่งยกเข้าไปจะให้โจโฉกิน โจโฉรู้กลเกียดเป๋งก็บิดพลิ้วอยู่มิได้กินยา เกียดเป๋งจึ่งว่า มหาอุปราชจงกินยานี้เข้าไปแต่กำลังยังร้อนอยู่ พอเหงื่อออกโรคท่านก็จะคลาย โจโฉจึ่งตอบว่า ท่านเป็นหมอหลวงก็ย่อมรู้ขนบธรรมเนียมอยู่ทุกประการ ถ้าพระมหากษัตริย์ทรงพระประชวร หมอถวายยา ขุนนางผู้สนิทก็ได้เทียบก่อน แม้บิดาผู้ใดป่วยหมอนั้นประกอบยาให้กิน บุตรนั้นก็ย่อมชิมเสียก่อน บัดนี้ตัวเราเป็นถึงมหาอุปราช ตัวท่านเป็นหมอสนิทรักใคร่แก่เรา ท่านประกอบยาให้เรากิน ควรที่ท่านกินให้เราเห็นก่อนเราจึ่งจะกินได้

เกียดเป๋งจึ่งตอบว่า ซึ่งท่านว่าทั้งนี้ก็ควรอยู่ แต่ว่าท่านก็ไว้ใจข้าพเจ้ามาแต่ก่อน บัดนี้ท่านป่วยข้าพเจ้าประกอบยามาให้กิน ท่านจะให้ข้าพเจ้าซึ่งไม่ป่วยกินเสียก่อนนั้น ยาน้อยจะเปลืองไป โรคท่านก็จะไม่หาย โจโฉก็บิดพลิ้วอยู่ไม่กิน เกียดเป๋งเห็นโจโฉรังเกียจอยู่ มิได้กินยาเหมือนทุกครั้ง ก็หมายใจว่าโจโฉรู้การทั้งปวงซึ่งคิดไว้ จึ่งจับหูโจโฉไว้แล้วเอาถ้วยยากรอกโจโฉ ๆ ปัดถ้วยยาหกกระเด็นไปถูกอิฐ ด้วยอำนาจพิษยาอิฐนั้นก็แตกไป และคนใช้ทั้งปวงเห็นดังนั้น ก็ชวนกันเข้าจับตัวเกียดเป๋งไว้ โจโฉเห็นประจักษ์ว่าเกียดเป๋งใส่ยาพิษ จึ่งว่ากูหาป่วยไม่ดอก กูจะลองใจมึงดู บัดนี้กูเห็นว่ามึงจะทำร้ายกูเป็นมั่นคง จึ่งสั่งทหารยี่สิบคนให้เอาตัวเกียดเป๋งไปที่สวนดอกไม้ ให้ตีเกียดเป๋งหนักหนา แล้วว่าแก่เกียดเป๋งว่าตัวเป็นแต่หมอ ซึ่งคิดการขึ้นทั้งนี้กูเห็นเกินความคิดมึง ถ้าผู้ใดสั่งสอนให้มึงทำ จงเร่งบอกแต่ตามจริงกูจะยกโทษมึงเสีย

เกียดเป่งต้องตีเจ็บปวดนักหนา มิได้กลัวความตาย จึงร้องตวาดแล้วตอบว่า ตัวมึงทำการหยาบช้าเป็นศัตรูราชสมบัติ ซึ่งกูคิดทำการทั้งนี้ใช่จะมีผู้ใดสั่งสอนกูหาไม่ ด้วยเหตุว่าแผ่นดินร้อนทุกเส้นหญ้า กูจึงคิดจะฆ่ามึงเสีย ถึงคนทั้งปวงก็หมายใจจะล้างชีวิตมึงเสียให้ได้ แต่หากว่าเกรงอยู่ด้วยจะทำการไม่ตลอด ชีวิตกูจะตาย มึงจะมาถามเซ้าซี้ไปไย โจโฉได้ยินดังนั้นก็โกรธ ให้ตีเกียดเป่งแต่เช้าคุ้งเที่ยงจนหลังนั้นปอกไปโลหิตไหล เกียดเป่งก็ไม่ซัดพวกเพื่อน โจโฉกลัวเกียดเป่งจะตายเสีย เนื้อความก็จะสูญไป จึงให้เอาตัวเกียดเป่งไปจำไว้ให้มั่นคง

ครั้นเวลารุ่งเช้าโจโฉจึงให้แต่งโต๊ะ แล้วให้หาขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยในเมืองหลวงมากินโต๊ะ และจูฮกจูลันตังอิบโงห้วน สี่คนนี้พร้อมใจกันว่าครั้นเราจะมิไปโจโฉจะสงสัย ขุนนางสี่คนจึงไปพร้อมกันกับขุนนางทั้งปวงแต่ตังสินนั้นบอกป่วย

ขณะเมื่อขุนนางทั้งปวงกินโต๊ะอยู่ โจโฉจึงว่าวันนี้ท่านทั้งปวงเสพย์สุราไม่สู้เพลิน เรามีคนประหลาดอยู่คนหนึ่ง จะเอามาให้ท่านดูเล่นแล้วให้ทหารคุมเอาตัวเกียดเป่งออกมา โจโฉจึงว่าแก่ขุนนางทั้งปวงว่ามีพวกกบฏคบคิดกันกับอ้ายผู้ร้ายคนนี้ จะทำอันตรายแก่พระเจ้าเหี้ยนเต้แล้วจะทำร้ายแก่เรา บัดนี้เทพยดามิได้เข้าด้วยผู้ผิด จึงเผอิญให้เราจับตัวได้เราจะถามเนื้อความมันให้แจ้ง ท่านทั้งปวงจงชวนกันฟัง โจโฉจึงให้ตีเกียดเป่งเป็นหนักหนาจนสลบไป แล้วให้แก้ฟื้นขึ้น เกียดเป่งมิได้ย่อท้อเคียวฟันถลึงตาด่าโจโฉเป็นข้อหยาบช้า แล้วว่าเหตุใดมึงมิฆ่ากูเสียจะเอาไว้ทำไมเล่า โจโฉจึงว่าเดิมมึงคบคิดกันนั้นหกคน ภายหลังมึงไปร่วมคิด

ด้วยจึงเป็นเจ็ดคน ต้นเหตุนั้นคือผู้ใดมิจึงไม่ชี้ตัวให้ เกียดเป่งก็มิได้ซัดผู้ใด โจโฉก็โกรธให้ตีพลางถามพลาง เกียดเป่งก็ไม่บอกตัวผู้ใด

ฝ่ายจูฮกจูลันตังอิบโงห้วนกินโต๊ะอยู่ เห็นโจโฉให้ตีถามเกียดเป่งทั้งสี่คนนั้นมิได้เป็นสุข อุปมาดังนั่งอยู่บนขวากหนาม หน้านั้นซีดไปพิศดูหน้าตากันมิได้ขาด โจโฉเห็นเกียดเป่งไม่บอกพวกเพื่อนแล้วก็สั่งให้เอาตัวไปจำไว้ดังเก่า

ขุนนางทั้งปวงกินโต๊ะแล้วต่างคนต่างก็ลาโจโฉไป โจโฉจึงว่าท่านทั้งปวงจะไปก็ตามเถิด แต่จูฮกจูลันตังอิบโงห้วนสี่คนนี้เชิญอยู่ก่อนเราจะปรึกษาราชการด้วย ขุนนางสี่คนได้ฟังก็ตกใจขวัญไม่อยู่กับตัวจำใจนั่งอยู่ด้วยกลัวอาญาโจโฉ ๆ จึงถามขุนนางทั้งสี่คนว่า ท่านปรึกษาราชการสิ่งใด ณ บ้านตังสิน ขุนนางสี่คนจึงว่า ข้าพเจ้าจะได้ไปปรึกษาราชการสิ่งใด ณ บ้านตังสินนั้นหามิได้ โจโฉซักว่า ซึ่งตัวมิได้ไปปรึกษากันกับตังสิน และแพรขาวซึ่งเขียนหนังสือนั้นว่ากันด้วยข้อความสิ่งใด ขุนนางสี่คนจึงว่า แพรขาวจะเขียนหนังสือไว้ประการใดข้าพเจ้าก็มิได้รู้เห็น

โจโฉจึงให้เอาตัวเคงต๋อง ซึ่งเป็นบ่าวตังสินนั้นออกมาสอบกันเคงต๋องจึงว่า ขุนนางทั้งสี่คนนี้ได้ไปคิดการ ณ บ้านตังสิน ขุนนางสี่คนนั้นไม่รับ เคงต๋องจึงว่า เดิมจูฮกไปหาตังสินก่อน ครั้นจูลันตังอิบโงห้วนมาเท้งมา จูฮกกลัวเข้าซ่อนอยู่ในม่าน แต่ตังสินเอาหนังสือในแพรขาวนั้นออกให้ดู แล้วพูดจายอมร่วมคิดกันว่า จะทำร้ายมหาอุปราช จูฮกจึงออกมาเข้าคิดด้วย ตังสินกับขุนนางห้าคนจึงเขียนหนังสือใส่ชื่อไว้ด้วยกัน เหตุใดท่านทั้งสี่คนจึงไม่ยอมรับเล่า จูฮกจึงว่าแก่โจโฉว่า เคงต๋อง

คนนี้ลอบทำชู้ด้วยภรรยาน้อยตังสิน ครั้นตังสินจับได้ให้ตีโบยแล้วจำไว้ เคงต๋องมีใจพยาบาทตังสินอยู่จึงหนีมา เอาความร้ายนั้นผูกพันใส่โทษตังสินว่าจะทำร้ายแก่มหาอุปราช ขอท่านอย่าเชื่อฟังคนผิด

โจโฉจึงว่า ซึ่งตัวว่ามิได้คบคิดกันกับตังสินนั้นยังไม่เห็นจริง ข้อซึ่งตังสินคิดให้เกียดเป๋งเอายาพิษมาให้เรากิน ตัวทั้งสี่คนนี้รู้หรือไม่ ขุนนางทั้งสี่ก็ว่าข้าพเจ้าไม่แจ้ง โจโฉจึงว่าเนื้อความทั้งนี้ท่านไม่รับ ถ้าเราพิจารณาสืบไปได้เนื้อความออกอีกประการใด เราจะให้ฆ่าตัวทั้งสี่คนเสีย แล้วโจโฉจึงสั่งทหารว่า เวลาวันนี้ค่ำแล้ว ให้เอาขุนนางทั้งสี่คนไปใส่คุกไว้ให้มั่นคง

ครั้นเวลารุ่งเช้า โจโฉจึงพาทหารไปเยือนตังสิน ณ บ้าน ตังสินรู้ก็ออกมารับโจโฉเข้าไปนั่งที่สมควร โจโฉจึงว่าแก่ตังสินว่า เวลาวานนี้เราให้มาเชิญท่านไปกินโต๊ะ เหตุใดท่านจึงไม่ไป ตังสินจึงตอบว่า ข้าพเจ้าป่วยอยู่ยังไม่หายสนิท ครั้นจะไปกลัวโรคนั้นจะกำเริบขึ้น โจโฉจึงว่าซึ่งท่านป่วยนั้นเราแจ้งอยู่ ใช่จะป่วยด้วยโรคก็หาไม่ ท่านเป็นไข้ใจเพราะยังคิดการยังไม่สำเร็จ ตังสินได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ มิได้ตอบประการใด โจโฉจึงถามตังสินว่า เนื้อความซึ่งเกียดเป๋งทำร้ายเรานั้นท่านรู้หรือไม่ ตังสินว่าไม่แจ้ง โจโฉหัวเราะแล้วจึงว่า ตัวไม่รู้ก็ดีแล้ว โจโฉจึงสั่งทหารให้ไปเอาเกียดเป๋งมา เกียดเป๋งครั้นมาเห็นโจโฉก็ด่าว่า อ้ายศัตรูราชสมบัติ มึงให้กูมาจะว่าประการใดอีก

โจโฉจึงว่าแก่ตังสินว่า พวกของตัวซึ่งร่วมคิดจะทำร้ายแก่เรานั้นห้าคน บัดนี้จับได้สี่คนแล้ว เราจำไว้ ณ คุก แต่คนหนึ่งนั้นยังไม่ได้ตัว ตังสินจึงว่าข้าพเจ้าจะได้คบคิดกับผู้ใดหามิได้ โจโฉจึงถามเกียดเป๋งว่า

ผู้ใดใช้มึงเอายาพิษมาใส่ให้กูกิน เกียดเป่งจึงว่า ผู้ใดจะได้ใช้สอยกูก็หาไม่ โจโฉได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงให้ตีเกียดเป่งเป็นอันมาก ตังสินเห็นโจโฉให้ตีเกียดเป่งดังนั้น ก็ให้เกิดร้อนใจดังนั่งอยู่ในกลางกองเพลิง โจโฉจึงถามเกียดเป่งว่า เดิมนิ้วมือของมึงนั้นครบสิบนิ้ว เหตุใดยังอยู่แต่เก้านิ้ว เกียดเป่งจึงว่า กูตัดนิ้วมือออกสาบานว่าจะฆ่ามึงเสียให้จงได้

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงให้ทหารตัดนิ้วมือเกียดเป่งเสียทั้งเก้านิ้ว แล้วโจโฉจึงว่าแก่เกียดเป่งว่า มึงตัดนิ้วเสียนิ้วเดียวจึงทำร้ายกูไม่ได้ บัดนี้กูให้ตัดเสียอีกเก้านิ้ว มึงเร่งคิดการทำร้ายกูให้สำเร็จเถิด เกียดเป่งจึงว่า ปากกูยังมี ลิ้นกูพอจะด่าแม่มึงได้อยู่อีก โจโฉจึงสั่งให้ทหารตัดลิ้นเกียดเป่งเสีย เกียดเป่งจึงร้องว่า อย่าทำลำบากแก่เราเลย จงแก้มัดเสียเถิด เราจะบอกเนื้อความแล้ว โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ห้ามทหารไว้ แล้วสั่งให้แก้มัดเสีย เกียดเป่งลุกขึ้นผินหน้าไปข้างทิศพระราชวังกราบถวายบังคมพระมหากษัตริย์แล้วจึงว่า ตัวข้าพเจ้าเป็นข้าราชการในแผ่นดิน บัดนี้มีศัตรูทำจลาจลต่อราชสมบัติ ข้าพเจ้าคิดจะทำนุบำรุงแผ่นดิน บัดนี้ไม่สมความคิด เกียดเป่งก็เอาศีรษะโดนเข้ากับเสาศิลาศีรษะนั้นก็แตกตาย โจโฉเห็นดังนั้นก็ให้ทหารเชือดเนื้อเกียดเป่งออกเป็นชิ้น ๆ ให้ตัดศีรษะนั้นไปตระเวนเสียบประจานไว้

โจโฉจึงให้ทหารไปเอาตัวเคงต๋องมา แล้วถามตังสินว่า ท่านรู้จักอ้ายคนนี้หรือไม่ ตังสินเห็นเคงต๋องก็โกรธ จึงว่าอ้ายนี้เป็นบ่าวของข้าพเจ้า เป็นคนทรชนคิดร้ายต่อข้าพเจ้าจะไว้มันมิได้ แล้วตังสินถอดกระบี่ออกจะฆ่าเคงต๋องเสีย โจโฉจึงให้ทหารชิงกระบี่ไว้ แล้วว่าแก่ตังสินว่า เคงต๋องคนนี้เป็นโจทก์ไปกล่าวโทษว่า ตัวกับขุนนางมีชื่อ

ห้าคนคบคิดกันจะทำร้ายเรา และขุนนางซึ่งอยู่ในเมืองหลวงสี่คนนั้นเราจับมาถามก็รับเป็นสัตย์แล้ว และตัวจะมาทำเป็นโกรธ จะมาฆ่าโจทก์ของตัวเสียนั้น ตัวคิดจะให้ความสูญไปหรือ ตังสินจึงว่า ข้าพเจ้าจะได้คบคิดกับผู้ใดทำร้ายท่านหามิได้

โจโฉจึงสั่งให้ทหารทั้งปวงเข้าค้นเรือนตังสิน ได้หนังสือซึ่งเขียนด้วยโลหิตในแพรขาว กับหนังสือซึ่งลงชื่อสบถกันนั้นออกมาให้โจโฉ ๆ รับเอาหนังสือสองฉบับนั้นมาอ่านดู ก็รู้ว่าหนังสือในแพรขาวนั้นพระเจ้าเหี้ยนเต้คิดอ่านให้ทำ และหนังสือซึ่งสาบานนั้นมีชื่อเล่าปี่ด้วย แล้วโจโฉจึงว่า อ้ายพวกนี้อุปมาเหมือนสัตว์เดียรัจฉาน ควรหรือจะคิดทำร้ายกูจึงให้ทหารริบเอาทรัพย์สิ่งสินของตังสิน แล้วก็ให้จับเอาตัวตังสินและบุตรภรรยาพรรคพวกมา ณ บ้าน โจโฉจึงเอาหนังสือสองฉบับนั้นให้ที่ปรึกษาทั้งปวงดู แล้วว่าพระเจ้าเหี้ยนเต้คิดให้ทำร้ายแก่เราผู้มีความชอบบัดนี้เราจะให้เนรเทศเสียจากราชสมบัติ จะจัดเอาเชื้อพระวงศ์ซึ่งมีสติปัญญาตั้งขึ้นเป็นพระเจ้าแผ่นดินแทน ท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด

เทียหยกจึงว่า ทุกวันนี้ราชการในเมืองหลวงและหัวเมืองทั้งปวงก็เป็นสิทธิ์อยู่แก่ท่าน เพราะท่านทำการสิ่งใดนั้น ถือเอารับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้เป็นประมาณ ขุนนางและหัวเมืองทั้งปวงจึงยำเกรงอยู่ในบังคับบัญชาท่าน ครั้งนี้แผ่นดินก็ยังไม่ราบคาบ ซึ่งท่านจะให้เนรเทศพระเจ้าเหี้ยนเต้เสียจากราชสมบัตินั้น ถ้ารู้ไปถึงหัวเมืองใหญ่น้อยทั้งปวง ก็จะยกกองทัพเข้าบรรจบกันมาทำอันตราย เห็นจะได้ความขัดสน ซึ่งข้าพเจ้าห้ามทั้งนี้ขอท่านดำริดูจงควร

โจโฉเห็นชอบด้วย จึงสั่งทหารทั้งปวงให้ไปจับบุตรภรรยาและ

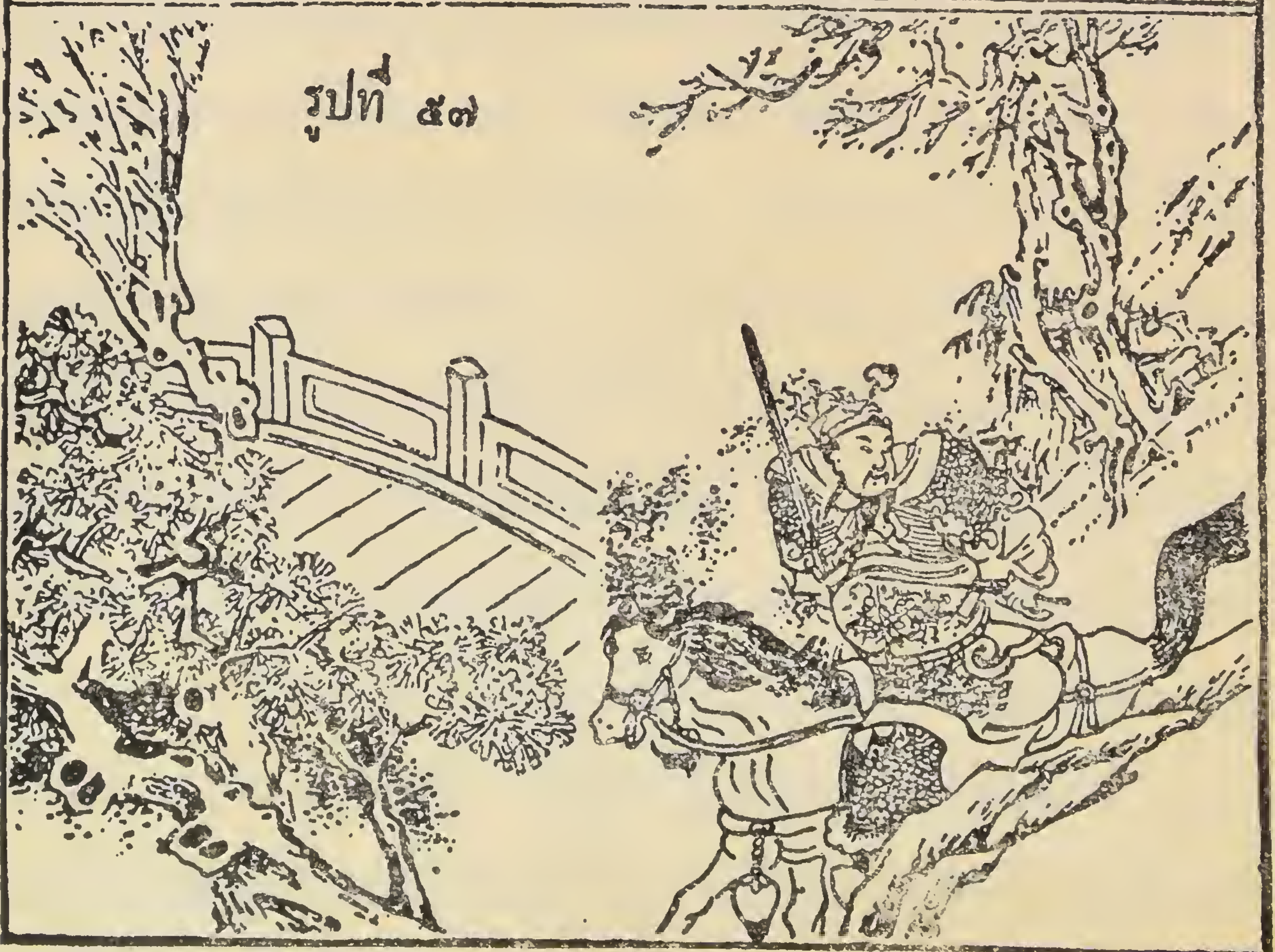
พรรคพวกขุนนางสี่คนนั้นมา แล้วเอาตัวตังสินและขุนนางสี่คน กับบุตรภรรยาพรรคพวกประมาณเจ็ดร้อยเศษ ไปฆ่าเสียนอกกำแพงเมืองฮูโต๋ ขุนนางทั้งปวงและอาณาประชาราษฎรเห็นดังนั้น ก็มีความสงสารน้ำตาตกไม่เว้นคน ขณะเมื่อโจโฉฆ่าตังสินกับคนทั้งปวงเสียแล้ว ก็ยังไม่หายความแค้น จึงเหน็บกระบี่เข้าไปในพระราชวัง หวังจะฆ่านางตังกุยหุย น้องตังสิน ซึ่งเป็นพระสนมพระเจ้าเหี้ยนเต้เสีย

ฝ่ายพระเจ้าเหี้ยนเต้ ตรัสปรึกษาด้วยนางฮกเฮาผู้เป็นพระมเหสีกับนางตังกุยหุยว่า เราให้หนังสือไปกับตังสินก็หลายเดือนแล้ว ยังมิได้เนื้อความประการใด พอแลไปเห็นโจโฉเหน็บกระบี่เดินเข้ามา พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ตกพระทัยยังมิได้ตรัสประการใด โจโฉก็มิได้ถวายบังคม จึงว่าแก่พระเจ้าเหี้ยนเต้ว่า ตังสินคิดร้ายต่อข้าพเจ้าพระองค์รู้หรือไม่ พระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ฟังโจโฉถามดังนั้นจึงแกล้งตรัสว่า ตั๋งโต๊ะทำการหยาบช้าต่อแผ่นดินเขาชวนกันฆ่าเสียแล้ว เป็นไฉนมหาอุปราชจึงว่าตั๋งโต๊ะจะทำร้ายอีกเล่า โจโฉจึงร้องด้วยเสียงอันดังว่า ตังสินคิดร้ายต่อข้าพเจ้า เหตุใดจึงเอาเนื้อความตั๋งโต๊ะซึ่งตายแล้วมาตรัสดังนี้ พระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ยินโจโฉร้องว่าดังนั้นก็ตกใจ แล้วตรัสว่าตังสินคิดร้ายประการใดนั้นเราไม่แจ้ง โจโฉจึงว่าพระองค์เขียนพระอักษรด้วยโลหิตให้ตังสินไปนั้นลืมเสียแล้วหรือ พระเจ้าเหี้ยนเต้มิได้ตอบประการใด

โจโฉก็สั่งบู๊ซูให้จับนางตังกุยหุย ซึ่งเป็นน้องตังสินมาจะฆ่าเสีย พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงว่าแก่โจโฉว่า นางตังกุยหุยนั้นมีครรภ์อยู่ได้ห้าเดือนแล้ว มหาอุปราชจงเห็นแก่เราอย่าฆ่าเสียเลย โจโฉจึงว่าพระองค์ให้ตังสินทำร้ายข้าพเจ้า หากว่าเทพดาช่วยข้าพเจ้าจึงได้รู้การทั้งปวง หาไม่ข้าพเจ้า

โจโฉให้เอานางตังกุยหุยไปฆ่า

เล่าปี่เสียทัพ หนีไปหาอ้วนเสี้ยว ณ เมืองกิจิ๋ว

ก็จะถึงแก่ความตาย แม้พระองค์จะเอาหญิงคนนี้ไว้ ภายหน้าก็จะมีอันตรายแก่ข้าพเจ้า นางฮกเฮาผู้เป็นมเหสีจึงว่าแก่โจโฉว่า มหาอุปราชเอ็นดูเถิด อย่าเพ่อฆ่านางตังกุยหุยเสียก่อนเลย จงเอาไปจำไว้ในตึกเย็น ถ้าคลอดบุตรแล้วจึงฆ่านางเสีย โจโฉจึงตอบว่าจะเอาพันธุ์มันไว้ไย ถ้าบุตรมันใหญ่ขึ้น มันก็จะพยาบาททำร้ายแก่ข้าพเจ้า นางตังกุยหุยจึงอ้อนวอนโจโฉว่า ถ้ามหาอุปราชมิไว้ชีวิตแล้ว อย่าฆ่าด้วยอาวุธให้ลำบากเลย จงเอาแพรขาวมารัดคอให้ตายโดยปรกติเถิด

โจโฉจึงให้ไปเอาแพรขาวมาจะทำตามนางว่า พระเจ้าเหี้ยนเต้ก็ทรงพระกันแสง แล้วตรัสแก่นางตังกุยหุยว่า ตัวเจ้าจะตายไปนั้นอย่าได้มีความแค้นแก่เราเลย แล้วพระเจ้าเหี้ยนเต้กับนางฮกเฮา นางตังกุยหุยก็ร้องไห้ร่ำไรรักกัน โจโฉเห็นดังนั้นจึงร้องตวาดว่า คบคิดกันจะทำร้ายเขา ครั้นเขาจับได้สิมาร้องไห้รักกันเล่า แล้วโจโฉก็ให้บู๊ซูคุมเอาตัวนางตังกุยหุยออกไปนอกประตูวัง ให้เอาแพรขาวรัดคอนางเข้าจนขาดใจตาย โจโฉจึงสั่งขุนนางฝ่ายกรมวังกับขันทีว่า แต่นี้สืบไปเมื่อหน้า อย่าให้เชื้อพระวงศ์เข้าไปที่ข้างใน ถ้าผู้ใดจะเข้าไปให้เอาเนื้อความมาบอกเราก่อนต่อเราสั่งจึงให้เข้าไป แม้ผู้ใดมิห้ามปรามเราจะให้ลงโทษถึงสิ้นชีวิต แล้วสั่งโจหองให้คุมทหารสามพัน กำกับตรวจตราพระราชวังและประตูอย่าให้เชื้อพระวงศ์เข้าไปที่ข้างในได้

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ ชวนพิมพ์ 112–116 ถนนบริพัตร พระนคร โทร. 810541
นายชวน ศรสงคราม ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา 2509